

Yêu Thương Tựa Không Khí

Contents

Yêu Thương Tựa Không Khí	2
1. Chương 1 - Một Giấc Mơ	2
2. Chương 2 - Nhập Học	7
3. Chương 3 - Hẹn Mặt	11
4. Chương 4 - Đêm Mưa	15
5. Chương 5 - Quen Thuộc	22
6. Chương 6 - Thuê Nhà	27
7. Chương 7 - Tranh Chấp	31
8. Chương 8 - Bữa Ăn	35
9. Chương 9 - Tâm Động	40
10. Chương 10 - Giấy Dưa	45
11. Chương 11 - Sống Một Mình	50
12. Chương 12 - Cha	54
13. Chương 13 - Năm Mới	58
14. Chương 14 - Thân Mật	62
15. Chương 15 - Thở Lộ	67
16. Chương 16 - Ấm Áp	71
17. Chương 17 - Mờ Ấm	74
18. Chương 18 - Thích	79
19. Chương 19 - Sống Chung	80
20. Chương 20 - Nghỉ Hè	84
21. Chương 21 - Thất Tịch	90
22. Chương 22 - Nhiệt Tình	95
23. Chương 23 - Sáng Sớm	100
24. Chương 24 - Cú Điện Thoại	105
25. Chương 25 - Che Giấu	109
26. Chương 26 - Mẹ	114
27. Chương 27 - Lựa Chọn	119
28. Chương 28 - Yêu Thương	124
29. Chương 29 - Chia Xa	129
30. Chương 30 - Ngoài Ý Muốn	134
31. Chương 31 - Trình Nhạc	141
32. Chương 32 - Anh Em	145
33. Chương 33 - Gặp Lại	150
34. Chương 34 - Say Rượu	155
35. Chương 35 - Quán Bar	161
36. Chương 36 - Sáng Sớm	165
37. Chương 37 - Anh Hai	172
38. Chương 38 - Vô Song	177
39. Chương 39 - Đàn Dương Cầm	182
40. Chương 40 - Diệp Khiêm	189

41. Chương 41 - Gia Sư	195
42. Chương 42 - Đàm Phán	200
43. Chương 44 - Chân Tướng	204
44. Chương 45 - Bí Mật	209
45. Chương 46 - Tang Lễ	213
46. Chương 47 - Hạnh Phúc [hoàn]	218
47. Chương 48 - Phiên Ngoại 1: A Tề	227
48. Chương 49 - Phiên Ngoại 2: Giang Tử Đông	235
49. Chương 50 - Phiên Ngoại 2: Giang Tử Đông [2]	240
50. Chương 51 - Phiên Ngoại 3: Hạnh Phúc Của Nhân Vật Phụ	251

Yêu Thương Tựa Không Khí



Giới thiệu

Chuyện thống khổ nhất trên đời có lẽ không phải là chuyện người mình yêu không yêu mình, mà là r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-tua-khong-khi>

1. Chương 1 - Một Giấc Mơ

Trong cơn mơ màng, Trình Duyệt tựa hồ nghe được có người gọi anh. Dụi dụi mắt một chút rồi ngẩng đầu lên, liền thấy một nam sinh có thân hình cao lớn đứng trước mặt mình. Người nọ mặc một bộ quần áo màu đen, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, lảng lảng đứng đó, hết như một cương thi vừa mới từ trong hầm băng bước ra.

Hóa ra ác mộng còn chưa kết thúc sao?

Trước đây đều là mơ thấy bạch y nữ quỷ, tóc dài rối tung, lần này có cải cách mới hơn một chút, mơ thấy một hắc y tóc ngắn.

Trình Duyệt ngồi úp mặt trên bàn, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

“Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

Thanh âm trầm thấp bên tai, thậm chí còn cảm giác được hơi thở ấm áp của người nọ, vì khoảng cách quá gần mà Trình Duyệt chỉ cảm thấy màng tai của mình bị chấn động đến ong ong cả lên.

- Chà, con “quỷ” này còn nói được sao?

Ác mộng lần này không chỉ được cải cách mà còn có một bước tiến lớn nha.

Trình Duyệt còn đang mơ hồ, bên tai lại vang lên thanh âm của người nọ.

“Còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Tiếp đó, bả vai bị vỗ mạnh hai cái, rung động cường liệt rồi cuộc cũng đem Trình Duyệt từ trong mộng triệt để đánh thức.

“Có chuyện gì?” Trình Duyệt ngẩng đầu lên, có chút không vui mà hỏi.

Nam sinh đứng thẳng người lại, nói: “Tôi gọi anh ba lần, mỗi lần anh chỉ ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, sau đó lại tiếp tục ngủ.”

Thanh âm của người nọ rất bình thản, không cảm nhận được chút tâm tình nào trong đó, ngay cả trên mặt cũng chẳng hề có biểu hiện gì.

“Nếu như lần này anh đã thật sự tỉnh, thế này đi, có thể đưa tôi một phiếu báo danh để điền vào rồi ngủ tiếp, được không?”

Vừa nói, người nọ vừa chỉ chỉ vào mấy tờ phiếu báo danh ở dưới tay Trình Duyệt, bị anh dùng làm gối đầu.

Trình Duyệt lúc này mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Thì ra người nọ là tân sinh mới tới, chính mình làm người phụ trách tiếp đón lại cứ ngủ mãi thôi, người ta gọi ba lần rồi cũng không chịu thức, rồi cuộc nhện không được mới dùng tới vũ lực, đánh vào vai mình.

Cơn giận vì bị người khác đánh thức trong nháy mắt liền tiêu tan hết, Trình Duyệt có chút xấu hổ mà dời cánh tay, sau đó cười cười nói: “Đương nhiên có thể, cậu điền vào đi.”

Trình Duyệt ngồi thẳng người dậy, đưa phiếu báo danh cho người nọ, rồi mở ngăn kéo tìm một cây bút, vừa định chìa ra thì đã thấy đối phương đã dùng bút máy của riêng mình để viết mất rồi, vì vậy lại xấu hổ rút tay về.

Hắn viết chữ rất nhanh, ngòi bút thanh thoát lướt trên mặt giấy, để lại những nét chữ ngay ngắn tinh tế.

Nam sinh cúi đầu chăm chú điền vào phiếu báo danh, vì cúi người mà ánh đèn đường mờ nhạt vừa lúc rọi trên người hắn, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt. Mái tóc đen bóng rũ xuống, theo động tác viết chữ của hắn mà nhẹ nhàng rung động, giọt nước mưa trên tóc chảy dọc theo cổ, trượt vào trong áo, áo sơ mi màu đen đều bị thấm ướt cả, dính sát trên người, ôm lấy vóc người kiện mẩy của hắn.- Hình ảnh này, ngược lại còn có vài phần gợi cảm.

Trình Duyệt trong lòng âm thầm tán thán một chút, cuối cùng cũng từ trong cơn xấu hổ sau khi vừa tỉnh ngủ mà bình tĩnh lại, vì vậy liền dùng thân phận đàn anh của mình mà quan tâm hỏi thăm: “Bên ngoài trời mưa mà, sao cậu không bung dù?”

“Không mang.”

Trình Duyệt tiếp tục cười nói: “Tối hôm qua lên kế hoạch này nọ trễ quá nên ngủ không ngon, vừa lúc không cẩn thận mà ngủ quên mất, để cậu chờ lâu như thế, thật ngại quá.”

“Không sao.”

Trình Duyệt dừng một chút, lại hỏi: “Đã mười một giờ rồi, sao trễ như vậy mới tới báo danh?”

“Vừa xuống máy bay.”

Trình Duyệt mấp máy miệng, rồi cuộc cũng đem câu “Từ đâu bay tới” nuốt trở lại vào bụng.

So với những học sinh mới mang vẻ mặt hưng phấn tràn đầy hiếu kỳ, lúc nào cũng hỏi này hỏi nọ, vị đồng học này lại có vẻ quá mức lạnh lùng, thái độ đối với đàn anh cũng lạnh nhạt, khiến người ta không biết phải đối xử như thế nào với hắn.

Suy nghĩ một chút, anh nghĩ chính mình cũng phải làm tròn bổn phận của một đàn anh tiếp đón học sinh.

Vì vậy nở nụ cười nói: “Ký túc xá 707 của cậu ở khu số một, cách nơi này rất xa. Qua mười giờ ký túc xá sẽ đóng cửa, nếu không tìm được đường thì sẽ không kịp mất.” Trình Duyệt do dự một chút, nhìn phiếu báo danh đã được điền đầy đủ, liền cười nói: “Cậu là người cuối cùng tới báo danh đó.” Nói xong liền sắp xếp lại công việc của mình, “Tôi xong việc rồi cũng phải quay về ký túc xá, không bằng để tôi đưa cậu đi vậy.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.”

Trình Duyệt thu thập tư liệu xong, xoay người đi về khu ký túc xá.

“Đúng rồi, tôi là Trình Duyệt. Trình trong lộ trình, Duyệt trong duyệt nhĩ (vui tai).”

“Ừm.”

“Cậu không định giới thiệu chút sao?”

“Vừa nãy tôi đã điền vào phiếu báo danh rồi đấy thôi, anh cũng đã nhìn qua sơ yếu lý lịch của tôi rồi, vì thế tôi nghĩ, không cần phải nói lại.”

Từ khi gặp mặt tới nay, đây là câu nói dài nhất mà hắn ta nói.

Tuy rằng nội dung của những lời này đều chẳng hề phù hợp với thực tế chút nào.

Bởi vì Trình Duyệt bị cận thị nhẹ, vả lại anh cũng không thích rình mò việc riêng tư của người khác, căn bản không thấy rõ hắn điền cái gì vào phiếu báo danh cả, chỉ nhận ra một chữ “Diệp” đơn giản, là họ của hắn mà thôi.

Bất quá, Trình Duyệt cũng không định phản bác kết luận của hắn làm gì, chỉ mỉm cười, “Lực quan sát của cậu thật không tồi.”

“Thường thôi.” Ai đó đáp.

Trình Duyệt ho nhẹ một tiếng, không nói nữa.

Đường từ chỗ tiếp đón học sinh mới cho đến khu ký túc xá rất dài, còn phải đi qua khu dạy học, thư viện, với cả sân điền kinh, quẹo tới quẹo lui rất phiền phức. Bạn học sinh mới kia không chủ động nói chuyện, Trình Duyệt cũng biết điều mà lẳng lặng đi kế bên, vì vậy mà cả hai người đều trầm mặc, bên tai chỉ còn tiếng bước chân đều đặn cùng với tiếng mưa phùn tí tách rơi.

Trình Duyệt có chút ngạc nhiên, hắn rốt cuộc là người như thế nào? Trầm mặc ít lời, tính cách cô tịch, lãnh đạm với người. Không biết là vì trong nhà có biến cố gì đó, hay là do trời sinh ra đã là một khối đá cứng ngắc như thế.

Mà cho dù có thế nào đi nữa, Trình Duyệt cũng không muốn tìm hiểu thêm, đối với anh mà nói, cùng với sự xuất hiện của hắn vào đêm mưa này, đi một đoạn đường dài từ chỗ bảng tin thông báo cho tới khu ký túc xá, chỉ có như vậy mà thôi.

Cuộc bình thủy tương phùng này rất nhanh sẽ kết thúc. Vì thế, tên của hắn có lẽ cũng không cần biết.

Chỉ là, mỗi khi nghiêng đầu qua, liền có thể thấy được gương mặt không chút biểu cảm của người nọ, dưới ánh đèn đường mờ ảo, lại càng có vẻ gì đó xa lạ.

Mưa phùn kéo dài suốt đêm, chỗ tiếp đón học sinh mới chỉ còn trơ trọi một cái bảng thông báo, trải dọc đường đi là những ngọn đèn vàng ấm áp, bên người lại có một nam sinh cao hơn mình nửa cái đầu, nhưng vẫn luôn trầm mặc không nói một lời.

Đường nhìn bị mưa phùn làm cho mờ nhạt, khiến mọi vật đều trở nên mờ lung.

Cuộc gặp gỡ như vậy, so với trong mơ lại càng thấy không hề chân thật tí nào.

Trình Duyệt nghiêng đầu nhìn hắn một chút, mới phát hiện hắn đang nháu mày nhìn anh.

“Trước mặt anh có cái lan can.”

“Hửm?”

Còn chưa kịp phản ứng gì hết, chợt nghe “cộp” một tiếng, Trình Duyệt bị đụng đến đầu vầng trán hoa.

Xoa xoa cái trán vừa bị đụng phải, Trình Duyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, vậy mà ai đó cư nhiên lại bình tĩnh tự nhiên đứng đó, lẳng lặng nhìn anh chăm chú.

Trình Duyệt cắn răng nói: “Cậu có thể nói sớm hơn năm giây được không?”

“Tôi đã nói sớm hơn năm giây rồi đấy chứ. Không nghĩ là phản xạ của anh so với dự tính của tôi lại chậm đến vậy.”

- Phản xạ của tôi chậm?

“.....”

Hít sâu vào mấy ngụm khí, Trình Duyệt lúc này mới đề xuống được xung động muốn mắng chửi người của mình.

Người nọ vậy mà lại hơi nhếch khóe miệng nở nụ cười, còn vươn tay ra đỡ lấy anh.

“Thế nào, có bị thương không?”

Trình Duyệt lại giật mình.

Người này rất ít cười, thế nên mỗi khi nụ cười xuất hiện trên mặt hắn, thật khiến cho người khác thoáng cái không thể thích ứng được.

- Hắn cười rộ lên trông rất đẹp. Khóe miệng hơi nhếch lên, còn lộ ra một chút dịu dàng ấm áp.

Đầu ngón tay của hắn vì nước mưa mà lạnh lẽo, ngón tay thon dài, khi kéo người lên còn mang theo chút sức lực cường thế, trong khoảnh khắc tay bị nắm chặt lấy, khiến hô hấp của người ta phải ngừng lại... Chẳng biết tại sao, Trình Duyệt nghĩ trên người người nọ có một loại cảm giác áp bách không cho phép người khác cự tuyệt, trực giác nói cho anh biết, anh không nên cùng người nọ dây dưa với nhau nữa.

Bất động thanh sắc mà đem tay rút lại để sau lưng, Trình Duyệt bình ổn lại nhịp tim của mình, cười cười nói: “Phía trước là khu số một đó, cậu đi tìm quản lý của ký túc xá để nhận chìa khóa đi nhé.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Trình Duyệt dừng một chút, “VẬY... tôi về trước đây.”

“Ừm, tạm biệt.”

Trình Duyệt xoay người đi về, đi được hai bước lại quay đầu dặn dò: “Còn nữa, tám giờ sáng mai tập trung ở dưới lầu khu số ba, giáo viên sẽ đưa cậu đi kiểm tra sức khỏe trước khi nhập học, nhớ kỹ đừng tới trễ đấy.”

Người nọ mỉm cười: “Tôi biết rồi.” Lúc sau còn bổ sung thêm hai chữ “thưa anh”.

Nghe hắn gọi hai tiếng thưa anh, âm cuối còn mang theo chút tiểu ý, Trình Duyệt cũng hiểu được đàn anh mình đây thật sự là có hơi dài dòng. Việc kiểm tra sức khỏe đã được viết đầy đủ trong sổ tay của học sinh mới rồi đấy thôi, bây giờ còn nói với hắn nữa, thật là quá dư thừa mà.

Nghĩ tới đây, mặt không khỏi ửng đỏ.

Ngẩng đầu lại chạm phải tầm mắt của đối phương, loại ánh mắt mang theo tiểu ý này khiến Trình Duyệt rất mất tự nhiên, vì vậy liền vẫy tay chào tạm biệt, rồi vội vàng vàng xoay người, bước nhanh về ký túc xá của mình.

Như là chạy trốn người ta vậy.

“Woa, Trình Duyệt, cậu làm sao mà ướt như chuột lột thế này?”

“Trình Duyệt, cậu làm sao mà lạc phách như thế?”

Vừa vào tới cửa ký túc xá, đám bạn chung phòng liền kinh ngạc vây quanh anh.

Trình Duyệt một bên đổ giày, một bên cười nói: “Các cậu đương nhiên không hiểu, tiền nước của ký túc xá chúng ta mỗi tháng đều vượt mức chi tiêu, tôi chỉ muốn ở tắm ở ngoài thiên nhiên để tiết kiệm thôi mà.”

Tiểu Uy cười tủm tỉm sắp lại gần: “VẬY cậu có cởi đồ ra tắm không thế?”

Trình Duyệt gõ gõ đầu cậu: “Mặc nguyên đồ mà tắm mới là cảnh giới cao nhất đấy.”

A Vinh cười vỗ vỗ vai Trình Duyệt: “Sinh viên vì tiết kiệm tiền nước, trần trường dưới mưa, sẽ là tiêu đề của báo trường chúng ta ngày mai đó. Anh biết cậu rất muốn nổi tiếng, cũng không nghĩ tới, cậu muốn nổi tiếng đến sắp điên rồi, haha.”

Trình Duyệt cũng chẳng thèm để ý đến anh ta.

Ký túc xá trưởng - Đông ca liền quan tâm hỏi: “Trình Duyệt, cậu không phải vừa từ chỗ đón tiếp tân sinh về à, sao lại về trễ như vậy?”

A Vinh xen mồm vào: “Còn phải hỏi sao, khẳng định là cậu ấy đã ngủ gật đó. Cậu không biết bạn trẻ Trình Duyệt của chúng ta một khi đã ngủ thì nhân thần cũng phải cộng phần sao? Nhớ năm đó khi huấn luyện quân sự, đứng dưới trời nắng chang chang mà cậu ta cũng ngủ được, còn bị huấn luyện viên chuyên môn kêu lên dạy dỗ một trận đấy.”

Vài người lại bắt đầu kể lể những chuyện xưa lắc xưa lơ ra, Trình Duyệt cũng lười nghe lời lẽ nhảm chán của bọn họ, tự mình cầm lấy khăn mặt đi vào phòng tắm rửa một chút.

Vừa mới mở vòi, nước lạnh đã ào ào đổ xuống, khiến toàn thân Trình Duyệt run rẩy...

...

“Hắt xì.” Liên tục hắt hơi vài cái, lúc này Trình Duyệt mới nghe được bên tai có người đang gọi anh.

“Anh à, tỉnh tỉnh, anh lại gặp ác mộng rồi.”

Thân thể bị người nhẹ nhàng lay động, Trình Duyệt mới chậm rãi mở mắt.

Trong mắt người đang ở trước mặt tràn đầy tiếc ý, thấy Trình Duyệt đã tỉnh dậy, liền khẽ nhếch khóe môi, nói: “Anh hai, chào buổi sáng.”

Trình Duyệt cười cười, vươn tay xoa xoa đầu cậu, vừa đứng dậy mặc quần áo, vừa hỏi: “Gọi anh dậy sớm như vậy làm gì?”

“Sớm cái gì, đã mười một giờ rồi đó.” Trình Nhạc nhún nhún vai, đột nhiên sáp lại gần hỏi, “Anh hai, anh mơ thấy cái gì vậy, còn một mực gọi tên của ai đó nữa chứ.”

Sắc mặt của Trình Duyệt thoáng cứng đờ: “Anh gọi tên ai?”

Trình Nhạc nhìn anh trai mình một lúc lâu, mới cười nói: “Khẩn trương như vậy làm gì, em cũng không nghe rõ.”

Trình Duyệt nhìn cậu một cái, thấy cậu cũng không có vẻ gì là nói dối, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mặc quần áo tử tế xoay người đi vào toilet.

Đi tới cửa, đột nhiên nghe tiếng Trình Nhạc vang lên từ phía sau: “Anh hai, anh thích ai, em cũng sẽ không can thiệp.”

Trình Duyệt dừng lại cước bộ.

“Chỉ cần anh thích, mặc kệ là ai em đều chấp nhận được. Vì thế anh không cần phải áp lực như vậy. Em thấy mấy năm nay anh đều không thật sự vui vẻ, có phải là vì trong lòng đã sớm có người yêu, cho nên mới không tìm bạn gái đúng không?”

Trình Duyệt trầm mặc một lúc lâu, mới xoay người lạnh lùng nói: “Em không cần lo lắng cho anh, tự trông nom bản thân mình cho tốt là được rồi.”

Nói xong liền xoay người đóng cửa lại.

Chẳng biết tại sao, trong cái nháy mắt khi cánh cửa ấy đóng lại, Trình Nhạc tựa hồ thấy được trên gương mặt anh trai luôn luôn ôn hòa của mình, xuất hiện một biểu tình không hề giống như vậy.

- Đó là một loại biểu tình rất thống khổ, khó mà che giấu được.

Từ khi cậu nhắc tới việc anh trai mình ở trong mộng nhắc tới tên người nào đó, tâm tình của anh liền thay đổi hẳn.

Như là một con nhím bị người ta làm tổn thương, vì thế liền gắt gao đem cả người cuộn tròn lại.

Trình Nhạc thậm chí còn nghĩ rằng, Trình Duyệt lạnh lùng nghiêm mặt nói một câu như vậy, so với anh trai ôn nhu luôn cưng chiều em trai trước đây, hoàn toàn không phải là cùng một người.

Có thể, đó là bí mật mà Trình Duyệt đã ẩn sâu dưới đáy lòng, ngay cả người thân duy nhất của mình cũng không thể chạm tới được.

-

2. Chương 2 - Nhập Học

Trình Duyệt nhìn chính mình trong gương.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ au, ngay cả tay cũng đang khê run rẩy.

Khóe mắt đã ướt ươn ướt, tầm nhìn bị che kín bởi một lớp sương mờ nhạt.

Phản ứng kịch liệt như vậy, chẳng qua chỉ vì bị em trai chạm tới điều cấm kỵ nơi đáy lòng.

Mất đi phong độ và lãnh tính vốn có, ngay cả tính tình cũng trở nên nóng nảy. Người đứng ở trước gương này hoàn toàn không giống với Trình Duyệt ngày thường ôn hòa lễ độ.

Chẳng qua chỉ vì nhắc tới tên của người kia mà thôi.

Lại làm cho mình không thể khống chế tâm tình được.

Thời gian cũng lâu như vậy rồi, kỳ thật nên sớm buông tay thôi.

Có thể là bởi vì tối qua mơ thấy giấc mơ ấy, từng cảnh từng cảnh cứ lần lượt tái hiện trước mặt.

Còn vốn tưởng rằng mình đã sớm quên đi khoảng thời gian gần gũi kia, hôm nay mới hiểu được, điều từ lâu mình chôn sâu dưới đáy lòng, theo lỗ hổng đó liền bị xé mở, vì vậy từng giọt từng giọt cứ thế trào ra ngoài.

Thời học sinh xa xôi ấy.

Đêm mưa lạnh ngắt.

Sánh đôi cùng nhau đạp xe.

Những giai điệu cũ nhàm chán.

Dáng lưng đăm mồ hôi trên sân bóng.

Đàn dương cầm trong phòng nhạc phủ kín bụi.

Hành lang bệnh viện mát lạnh.

Cái ôm tha thiết mà ấm áp.

Còn có một câu tạm biệt bình thản khi chia tay.

Tựa như một bộ phim điện ảnh ở rạp chiếu bóng, chẳng qua là diễn viên trong phim biến thành chính mình mà thôi.

Trình Duyệt nắm chặt hai tay, để móng tay mình đâm thật sâu vào lòng bàn tay, cảm nhận đau đớn mãnh liệt, mới có thể khiến anh dần dần tỉnh táo lại.

Dùng nước lạnh rửa mặt, lau sạch vài lần, sắc mặt mới khôi phục lại như trước.

Trình Duyệt quay sang gương cười cười, đột nhiên nghĩ tới chính mình vừa rồi không khống chế được, chẳng khác gì một tên mao đầu tiểu tử vừa biết yêu a, thật là buồn cười.

May mắn là, Trình Duyệt trong bộ dạng vừa nãy, ngoài mình ra, sẽ không có một ai thấy được.

Trình Duyệt trong mắt mọi người, vẫn cứ như trước đây, là một người ôn hòa, lãnh tĩnh, tính tình hòa hợp, dễ dàng kết thân.

Lúc vừa mới đẩy cửa đi ra, lại ngửi được một mùi khen khét.

Trình Duyệt thấy Trình Nhạc đang mặc tạp dề loay hoay trong nhà bếp, nhớ tới chính mình vừa rồi mới nổi cáu với cậu, liền cảm thấy có chút áy náy. Đi tới nhà bếp ho nhẹ một tiếng, nói: “Đang làm gì đó?”

Về mặt của Trình Nhạc lại làm như không có chuyện gì cả, giống như đã đem những việc không thoải mái vừa nãy quên hết rồi, quay đầu lại mỉm cười: “Chiên trứng a, mà bị khét rồi.” Cái tên này chiên trứng bị khét mà còn trưng cái vẻ mặt tươi cười nhìn muốn đánh...

Trình Duyệt khẽ thở dài: “Để anh, em cũng đừng làm hư nhà bếp của anh nữa.”

Trình Nhạc cười nói: “Anh, mấy năm nay đều là anh làm cơm cho em, em chỉ muốn báo đáp ân tình, cho nên mới...”

Chỉ chỉ quả trứng bị chiên khét trong chảo.

Bàn tay đang buộc tạp dề của Trình Duyệt dừng một chút, nghiêng đầu nhìn cậu, chỉ thấy cậu vẫn mỉm cười như trước, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Tắm lòng anh xin nhận, em mau đi ra ngoài đi, ở nhà bếp chỉ tổ vướng tay vướng chân.”

“Ai~, bị ghét bỏ rồi.” Trình Nhạc thở dài một tiếng rời khỏi bếp, “Em đây sẽ chờ món ăn sở trường của anh hai nha.” Dừng một chút, “Cá Hương sốt cà chua cũng được.” “Cải trắng ngâm đường ăn cũng rất ngon a.” “Em cũng rất thích thịt xào tiêu xanh đó.”

Cậu ta lại đem hết tất cả các món sở thích của mình ra đếm một lần.

Trình Duyệt không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cậu em trai này tính cách cởi mở lạc quan, luôn luôn mỉm cười, người nào thấy nụ cười của cậu cũng sẽ bị lây nhiễm, vì thế bạn học của cậu luôn thân thiết gọi cậu là “Nhạc Nhạc”.

Đáng sợ nhất chính là, ngay cả khi cậu tức giận, cũng có thể mang theo khuôn mặt tươi cười đó mắng chửi người ta.

Có đôi khi ngẫm lại, ba mẹ đặt cái tên Trình Nhạc cho cậu cũng rất đúng, cậu như là hóa thân của khoái nhạc, đi tới đâu là đem niềm vui tới đó.

Tháng sáu năm nay, Trình Nhạc sẽ tốt nghiệp khoa Trung văn ở đại học. Lễ tốt nghiệp cũng sẽ có mặt Trình Duyệt, cùng với em trai mặc học sĩ phục (đồ cử nhân) chụp ảnh chung.

Ngũ quan vốn đã rất đẹp trai, lại còn mỉm cười nhàn nhạt, chói lọi mà vẻ vang, hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

Trình Nhạc đã tốt nghiệp đại học, sẽ không còn giống cậu em trai hay chảy nước mũi thích khóc thích nháo như xưa nữa, cũng không còn nắm góc áo của mình, đi đâu cũng phải theo đuôi không chịu buông.

Bởi vì tuổi tác kém nhau quá lớn, trong tiềm thức của Trình Duyệt vẫn xem Trình Nhạc là tiểu hài tử.

Hôm nay, nhìn cậu em trai đang ngồi trước mặt đã cao hơn mình đến vài thước, Trình Duyệt lúc này mới nghĩ, nó đã trưởng thành rồi, không cần mình bảo hộ nữa.

Như vậy cũng tốt, một ngày nào đó, Trình Nhạc sẽ có cuộc sống của riêng mình, mà sự xuất hiện của người anh này cũng sẽ càng ngày càng ít đi.

Cậu sống khoái nhạc, mới chính là mong muốn của Trình Duyệt.

Trình Duyệt nhìn em trai đang ăn ngon lành ở đối diện, cười hỏi: “Khi còn bé, mỗi lần đều là anh mang em đi báo danh, ngày hôm nay tới nghiên cứu sinh báo danh, có muốn anh đưa em đi nữa không?”

Trình Nhạc nhún nhún vai: “Để biểu hiện anh em chúng ta tình thâm, anh đưa em đi, không đúng sao?”

Nói thật là hùng hồn ha. Trình Duyệt cười cười: “Được rồi, anh sẽ thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của em.”
“Ừm, em biết, anh kỳ thực rất muốn đưa em đi, để biểu hiện sự quan tâm của huynh trưởng đối với em trai.”
“Da mặt em thật dày.”

Nhìn nhau cười, Trình Duyệt lại nói, “Giáo phong (phong cách trường học) của đại học T rất nhẹ nhàng, nội quy trường học cũng không nghiêm ngặt lắm, anh nghĩ em rất nhanh là có thể thích ứng.”

Trình Nhạc mỉm cười: “Yên tâm, em có thể mà.”

“Hành lý thu thập xong hết chưa?”

“Rồi.”

“Vậy chuẩn bị một chút rồi chúng ta xuất phát.”

Trình Duyệt đứng dậy dọn chén bát, lúc quay lại thì thấy cậu em mình đã thay đồ xong rồi.

Quần áo vẫn đơn giản như mọi ngày, hơn nữa còn đội thêm một cái nón đang thịnh hành hiện nay, hình tượng đẹp trai khiến Trình Duyệt cũng không khỏi tán thán.

Thấy Trình Nhạc quay đầu lại nhìn mình cười tủm tỉm, Trình Duyệt cũng nở nụ cười: “Không tệ, rất táo bạo a.”

Trình Nhạc cũng chẳng ngượng ngùng: “Đó là đương nhiên.”

“Được rồi, anh có cái này cho em.” Trình Duyệt xoay người đi vào phòng ngủ, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái hộp mới tinh, hướng về vẻ mặt kinh ngạc của cậu, mỉm cười nói, “Đoán xem này là gì?”

Khi còn bé mỗi lần tặng cậu lễ vật, Trình Duyệt đều sẽ đem hộp bọc lại, sau đó để cho cậu em mình mang theo về mặt chờ mong mà đoán, đoán đúng mới chịu cho cậu.

Trình Duyệt đặc biệt thích hình dạng của Trình Nhạc mỗi khi không đoán được thì khổ não, cậu em trai bé bỏng trong ký ức, ngồi xổm bên cạnh mình, bởi vì không đoán được mà nghiêng răng nghiêng lợi, đáng yêu tới mức làm cho Trình Duyệt không nhịn được mà muốn vò vò đầu cậu, rồi lại nhéo nhéo mặt cậu.

Trình Duyệt không khỏi vươn tay ra, theo thói quen mà muốn xoa xoa đầu Trình Nhạc, nhưng nhìn tới cái nón đẹp mắt của cậu, trên mái tóc chính tề còn có mùi keo xịt tóc nhàn nhạt.

Thôi quên đi, không nên xoa làm gì.

Trình Duyệt cười rút tay về.

Trình Nhạc không phát hiện ra động tác của anh trai mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái hộp, sau khi nhìn đến cái nhãn hiệu thì trong thanh âm liền lộ ra kinh hỉ: “Là laptop loại mới nhất sao?”

“Ừ, đã đoán đúng.”

Mở hộp, quả nhiên là một cái laptop màu đen mình yêu thích đã lâu. Trình Nhạc không dám tin nhìn anh trai mình: “Anh hai, anh mua cái này làm gì? Cái laptop này mắc như vậy...”

“Tặng em.” Trình Duyệt ngắt lời cậu, “Anh biết em rất thích chơi vi tính, bốn năm đại học vẫn luôn dùng những thứ điện tử rẻ tiền. Hiện tại đã học lên nghiên cứu rồi, tặng em cái notebook này, dùng để viết luận văn này nọ cũng tiện.”

(notebook giống laptop nhưng màn hình 10-13.3 inches, dưới 10 inches là netbook)

Thấy Trình Nhạc còn trầm mặc, Trình Duyệt lại bổ sung: “Chuyện tiền nong em không cần lo lắng, anh chỉ cần bỏ ra hai tháng tiền lương mà thôi. Dù sao đi nữa anh cũng không dùng đến, để trong ngân hàng cũng chẳng thu được lợi tức gì.” Thấy Trình Nhạc vẫn không nói lời nào, Trình Duyệt quay đầu nghi hoặc nhìn cậu hỏi: “Không thích à?”

Trình Nhạc lúc này mới cười cười, vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy Trình Duyệt, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Trình Duyệt vỗ vỗ vai cậu: “Khách khí với anh làm gì, em là người thân duy nhất của anh mà.”

Vừa dứt lời, Trình Duyệt đột nhiên cảm thấy cánh tay đang ôm mình bỗng siết chặt lại, chặt đến mức khiến anh không thở nổi.

Trình Duyệt giãy dụa một chút, vô vô vai đệ đệ: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Trình Nhạc buông tay ra, đối với anh nở một nụ cười rục rịch như trước, chỉ là ngón tay bên hông gắt gao nắm lại.

Trình Nhạc đứng dậy, xoay người nói, “Anh, chúng ta đi thôi.”

Thành phố phía Nam vào cuối tháng tám, nhiệt độ mấy ngày nay đều cao đến mức phải cảnh báo.

Khí trời như vậy, ngay cả mặt đất còn tản ra nhiệt khí, toàn bộ trời đất tựa như một cái lồng hấp thật lớn, mà mọi người đi ở giữa tựa như những chiếc bánh bao bị mặt đất chưng cách thủy, đỉnh đầu nhè nhẹ tỏa ra nhiệt khí, máu huyết toàn thân đều muốn sôi trào cả lên.

Vào lúc giữa trưa, đường có rất ít xe cộ, hai anh em đã ở ngoài trời phơi nắng hết mấy tiếng đồng hồ mà vẫn chưa gọi được một chiếc taxi nào.

Trình Nhạc thì không sao, bởi vì mang nón, mặt không bị phơi nắng. Trình Duyệt thì thấm rồi, làn da vốn trắng nõn trắng nà, nay lại bị phơi dưới cái nắng chang chang, rất nhanh đã đỏ ửng cả lên.

Nhìn anh trai ở bên cạnh bị phơi nắng thành con tôm luộc, mồ hôi theo gương mặt trắng nõn trượt dọc vào áo sơ mi, ngay cả quần áo đều bị thấm ướt, dính sát ở trên người.

Trình Nhạc nhíu mày, đem laptop đưa cho Trình Duyệt, đổi lấy túi hành lý cồng kềnh trong tay anh trai mình, xoay người nói: “Anh hai, chúng ta đi tàu điện ngầm đi.”

Trình Duyệt quay đầu nhìn thấy cậu đã đi xa được vài bước, bóng lưng thẳng tắp lộ ra một cổ quặt cường.

- Em trai mình ngày hôm nay có điểm kỳ quái thì phải?

Trình Duyệt khẽ thở dài, bước nhanh đuổi theo.

Giữa trưa là lúc dòng người cao điểm, tàu điện ngầm đứng chật ních người.

May là chỗ này có máy lạnh, chí ít cũng không phải lo lắng bị phơi nắng đến tróc da.

Nửa tiếng sau rốt cuộc cũng có xe, đến được trạm T thì cũng đã ba giờ chiều, hai người đều vừa mệt vừa khát.

Trình Duyệt qua quán bên cạnh mua chút nước, quay đầu lại, đã thấy đệ đệ mình đang đi về phía nơi tiếp đón “Hoan nghênh sĩ tử đại học T” cách đó không xa.

-

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng chuông quen thuộc.

“When I was young I’d listen to the radio, waiting for my favorite song...”

Yesterday once more, đây là bài nhạc chuông mà rất nhiều năm qua Trình Duyệt vẫn không đổi.

Trình Nhạc đã từng hỏi anh mình, nghe tiếng chuông này nhiều năm vẫn không chán sao? Khi ấy, Trình Duyệt chỉ khẽ cười cười, sau đó thì đổi lại. Nhưng lúc này, khi thấy Trình Duyệt cầm lấy điện thoại di động, nhìn thấy tên cuộc gọi đến thì biểu tình trên mặt lại càng khiếp sợ, Trình Nhạc đột nhiên có loại suy nghĩ kỳ quái.

- Cái tiếng chuông này, có quan hệ gì với quá khứ của anh hai hay không? Anh ở bên ngoài đi học mấy năm qua, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Trình Duyệt tiếp điện thoại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như ngày xưa.

“Đồng ca, đã lâu không liên hệ... Ừm, tôi rất tốt... Gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không a?... Họp mặt?”

Nói đến đây, bỗng dừng im bặt.

Trình Nhạc thấy nụ cười trên mặt anh trai mình dần dần nhạt xuống, sau đó vẫn trầm mặc mà nghe người bên kia nói.

Một lúc lâu sau, Trình Duyệt mới mở miệng: “Có ai đi?”

“Chỉ có anh với A Vinh, và Tiểu Uy thôi sao? Không có người khác?”

Thần sắc trên mặt dần trầm tĩnh lại, “Như vậy a, bất quá hôm nay tôi phải đưa em trai tới báo danh...”

“Anh, em không sao.” Trình Nhạc ở bên cạnh cười cười, đưa tay ra hiệu, “Anh đi đi, bạn học cũ lâu lâu mới gặp một lần mà.”

Cậu biết Đông ca kia chính là bạn thời đại học của Trình Duyệt, hình như là ở chung ký túc xá hay gì đó.

Trình Duyệt do dự một chút, “Vậy được rồi, tôi tới ngay đây.”

Cúp điện thoại, Trình Duyệt mới quay đầu nói với cậu: “Bọn họ đang ở một nhà hàng gần đây, cũng thuận đường qua đó. Trước năm giờ anh sẽ quay về tìm em, rồi chúng ta cùng qua khu phía Đông của trường nhé, được không?”

Trình Nhạc cười nói: “Yên tâm, em cũng không phải con nít, sẽ không đi lạc đâu.”

Trình Duyệt cười cười vỗ vai cậu, xoay người đi về phía cửa trường.

3. Chương 3 - Hộp Mật

Trình Duyệt theo lời của Đông ca, đi lòng vòng một hồi mới tìm được nhà hàng mới mở gần đây.

Vừa đẩy cửa, liền bị một người đàn ông nhiệt tình ôm lấy.

Giật mình một chút, thấy Đông ca đang ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt mang theo tiểu ý, lúc này mới kịp phản ứng -

“Tiểu Uy?”

Người nọ buông anh ra, vẻ mặt buồn bực nói: “Ai, cậu sao không giống như A Vinh nói vài câu kiểu như ‘nhiều năm không gặp, cậu đẹp trai đến nỗi tôi nhận không ra’ hả?”

Trình Duyệt mỉm cười, vỗ vỗ vai Tiểu Uy: “Nhiều năm không gặp, cậu đẹp trai đến nỗi tôi nhận không ra.”

Một lúc lâu sau, Tiểu Uy mới bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Cậu vẫn cứ y như cũ, có muốn tức giận với cậu cũng không được á.”

Vừa nói vừa đắm đắm vai Trình Duyệt.

Trình Duyệt cười cười, đi tới cạnh sofa ngồi xuống, lần lượt bắt tay với A Vinh và Đông ca thăm hỏi.

Ba người này năm ấy đều là bằng hữu chung ký túc xá với Trình Duyệt thời đại học.

Cùng ở dưới một mái hiên suốt ba năm, tình cảm thân mật khăng khít như anh em vậy. Tiểu Uy tính cách hào phóng cởi mở, A Vinh mồm thối (luôn nói mấy lời hư hỏng), anh cả Đông ca trầm ổn, hơn nữa còn có Trình Duyệt ôn hòa luôn mang theo tiểu ý, bốn người ở chung một chỗ luôn luôn hòa thuận vui vẻ.

Năm đó mấy vị tính cũng chưa được phổ cập như hiện giờ, thời gian buồn chán bọn họ đều tụm lại một chỗ đánh bài, các loại bài bạc đều được chơi đến thuần thục, sau đó còn mua thêm mạt chược, bốn người vừa vạ một bàn, tối nào cũng bát vạ nhị ngũ (*), đánh tới mấy ván, mãi cho tới sáng hôm sau.

(*) nhị ngũ bát vạ: nhị ngũ bát là chược trong trò chơi mạt chược, có quy định khi chơi phải có một đôi chược mới được coi là huề ván nên nhị ngũ bát rất quan trọng.

Nam sinh đa số đều tương đối lười nhác, tất bản không chịu giặt, giày đá bóng vứt bừa cả lên, trong ký túc xá luôn luôn tản ra một mùi hôi thối khó mà đỡ được.

Thế nhưng ký túc xá của bốn người bọn họ lại không giống vậy, còn liên tục ba năm đạt danh hiệu ký túc xá văn minh nữa.

Bởi vì Trình Duyệt ưa sạch sẽ, anh không chịu nổi việc sống trong một nơi bẩn loạn như vậy được, thế nên mỗi tuần đều sẽ tổng vệ sinh một lần. A Vinh còn hay nói giỡn rằng: “Trình Duyệt nhà chúng ta thật sự là tốt đến nhân thần cộng phần a, biết dọn dẹp nè, lại còn biết nấu cơm nữa chứ.” Sau đó cười tùm tùm sấp lại người anh, “Trình Duyệt, cậu gả cho tôi đi.” Thế là bị Trình Duyệt lấy chổi đánh vào cái mông bên trái. A Vinh lại nói tiếp: “Nếu không lấy tôi làm chồng, vậy tôi gả cho cậu cũng được a!” Cái mông bên phải lại tiếp tục ăn chổi. Bạn A Vinh của chúng ta cứ như vậy bị Trình Duyệt “quét ra khỏi nhà”.

Đây đều là những chuyện đã qua lâu lắm rồi.

Hôm nay mấy anh em hiếm khi được họp mặt cùng một chỗ, nhớ lại khoảng thời gian năm đó còn học đại học, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nở nụ cười. Sau khi tốt nghiệp, Tiểu Uy đi nước ngoài, A Vinh đến phía Bắc công tác, Đông ca tuy rằng ở chung một thành phố với Trình Duyệt, nhưng vẫn bận rộn nhiều việc, liên hệ giữa bốn người cũng càng ngày càng ít đi.

Lần này Tiểu Uy về nước, A Vinh cũng mang theo vợ con tới đây nghỉ phép, Đông ca mới tranh thủ kêu mọi người tới họp mặt.

Trình Duyệt nghe nói vậy liền tỏ vẻ không vui mà nói: “Tiểu Uy tháng trước về nước, sao không nói cho tôi biết gì hết vậy?”

“Cậu ấy vừa dẫn về một cô gái ngoại quốc, nói muốn lấy làm vợ, khiến mẹ cậu ta tức giận, mấy ngày nay một mực làm khổ chuyện kết hôn của bọn họ đấy mà.” Đông ca giải thích.

Trình Duyệt mỉm cười nhìn về phía Tiểu Uy đang khổ não: “Cậu thật có bản lĩnh nha, vừa xuất ngoại một chuyến đã lừa gạt được một cô Tây về làm vợ à?”

“Ba cô ấy là người Trung Quốc, cô ấy chỉ lớn lên ở nước ngoài mà thôi. Bất quá, vì di truyền từ mẹ nên mắt xanh tóc vàng, mẹ tôi không muốn tôi cưới búp bê về làm vợ, còn bảo mắt xanh nhìn rất kinh khủng. Ai, các cụ lúc nào cũng cố chấp cả.” Thở dài, lại quay về phía A Vinh nói, “Tôi thấy A Vinh là hạnh phúc nhất đấy, có vợ thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối, còn sinh được một cặp song sinh nữa.”

Việc này thì Trình Duyệt biết, lúc đi khám biết được vợ mình mang song thai, A Vinh mừng đến phát điên, gọi cho bằng hữu khắp nơi báo tin vui, lúc sau muốn đặt tên cho hai đứa con, còn tìm Trình Duyệt hỏi qua ý kiến nữa là.

Trình Duyệt quay đầu nhìn A Vinh nói: “Đúng rồi, vậy cuối cùng cậu đặt tên cho hai đứa là gì?”

“Thằng anh kêu Lâm Thiết, nhỏ em thì kêu Lâm Đồng.”

Hay thật...

Thiết (sắt) cùng đồng ở một chút, ít ra cũng sẽ không xảy ra phản ứng hóa học nào mạnh.

Ba người liếc nhìn nhau, cuối cùng Trình Duyệt tổng kết nói: “Không sai, vừa nghe đã biết là anh em.”

“Đó là đương nhiên.” A Vinh cười ha ha nói, “Được rồi Trình Duyệt, cậu thì sao, tình hình như thế nào? Dự định chừng nào kết hôn? Tôi còn chờ uống rượu mừng của cậu đó nha.”

Bình thường, lúc họp mặt bạn cũ, những người độc thân sẽ có chút xấu hổ.

Nhìn bọn họ từng người từng người có gia đình mỹ mãn, nhìn bọn họ chia ra những bức ảnh khả ái của con cái, cùng với vẻ mặt hạnh phúc khi kể lại những câu chuyện lý thú về trẻ con, nhìn bọn họ mang theo ánh mắt quan tâm hỏi tình hình gần đây của mình, thậm chí còn hảo tâm giúp mình giới thiệu người yêu...

Còn chưa có kết hôn, thậm chí cũng không gặp gỡ người khác, sẽ có cái loại cảm giác... bị cho là động vật quý hiếm.

Trình Duyệt cười cười nói: “Tôi không vội, còn chưa tới lúc mà.”

Tiểu Uy vỗ vỗ vai anh, mang theo cái giọng như nói lời thắm thía lắm: “Cậu a, đẹp trai như vậy, tính tình lại tốt, muốn kiếm một cô gái thích hợp quả thật không dễ dàng. Bất quá, cậu cũng đừng kén cá chọn canh quá, phải gặp gỡ nhiều người vào. Là một người đàn ông, đừng để các anh em phải sốt ruột.” A Vinh lại tiếp lời: “Tôi có một đứa bạn, nhìn đẹp lắm nha, tính cách cũng rất cởi mở, cô ấy còn chưa có bạn trai đâu, có người nói là vẫn chưa kiếm được ý trung nhân trong lòng, mà cũng trùng hợp đó, cô ấy thích nhất đàn ông ôn nhu, không bằng để tôi giới thiệu cho cậu nha?”

Lại nữa rồi...

Mình không kết hôn mình cũng không gấp, bằng hữu xung quanh làm gì mà gấp dữ vậy?

Thật sự là Hoàng đế không vội, lại vội chết thái giám.

Trình Duyệt có chút đau đầu nghĩ.

Nhưng vẫn quay sang cười cười với A Vinh, cũng không cự tuyệt, chỉ có thể nói: “Sau này hẵng nói.”

“Các vị, có thể đem đồ ăn lên được chưa ạ?”

Nhân viên phục vụ cuối cùng cũng tới đúng lúc khiến Trình Duyệt nhẹ nhõm thở một hơi, vội vàng nói: “Có thể mang thức ăn lên rồi, cảm ơn.”

-

Đông ca gọi toàn những món mà trước đây ở đại học mọi người thường thích ăn, mà nhà hàng này lại có khá nhiều món ngon nổi tiếng, khung cảnh tốt, đồ ăn cũng ngon miệng, bốn người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí rất hòa hợp.

Đàn ông mà tụ lại một chỗ đương nhiên không thể thiếu bia rượu, bốn người cứ thế mà cậu mời tôi, tôi mời cậu, rất nhanh đã uống hết một két bia.

A Vinh và Tiểu Uy uống nhiều, phải chạy đi toilet mà nôn ra bớt. Đông ca do tửu lượng cao nên có uống nhiều mấy thì mặt vẫn như cũ không đổi sắc. Trình Duyệt thì uống không nhiều lắm, chỉ là sắc mặt có chút đỏ lên.

Mấy tên nói nhiều đều đi ra ngoài hết rồi, chỉ còn lại có hai người trong phòng, bầu không khí thoáng chốc đã gượng gạo hẳn.

Trầm mặc một lát sau, Trình Duyệt mới cười nói: “Hai người bọn họ thật đúng là không thể uống nhiều.”

“Ừ, vẫn thích quậy phá như trước đây.”

“Chuyện làm ăn của anh vẫn thuận lợi chứ?” Trình Duyệt thuận miệng hỏi.

Đông ca trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói: “Cậu chẳng phải đã không còn quan tâm tới mấy chuyện trong giới thương nghiệp nữa hay sao?”

Ly bia trong tay Trình Duyệt thoáng dao động.

Bia ở trong ly nhẹ nhàng đảo quanh, bọt bia nổi lên theo động tác của anh mà vỡ tan từng chút từng chút một, thanh âm lóc bóc nhỏ vụn như vậy, có thể khiến cho tâm tình người ta trở nên bình tĩnh hơn.

Trình Duyệt khẽ cười cười, nhàn nhạt nói: “Anh cũng biết, tôi không thích hợp làm ở chốn thương trường, bản thân căn bản cũng không có hứng thú, cho nên tốt nghiệp xong liền dứt khoát đổi chuyên ngành lại luôn.”

“Bây giờ làm thầy giáo có tốt không?”

“Rất tốt, công việc thanh nhàn, tiền lương cũng không thấp. Tôi tương đối thích an ổn như bây giờ hơn.”

“Vậy cậu cũng không quan tâm đến tin tức của người kia sao?”

Trình Duyệt chậm rãi ngẩng đầu lên. Thấy ánh mắt của người đàn ông trước mặt mình ngày càng thâm trầm.

Quả nhiên là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, Đông ca ngày hôm nay, đã không còn nét ngây ngô như thời đại học nữa rồi, ánh mắt của hắn thậm chí còn chẳng biểu lộ lấy một chút tâm tình nào.

Trình Duyệt mỉm cười: “Lời này của anh, tôi không hiểu lắm.”

Đông ca gắt gao nhìn chăm chăm vào hai mắt của Trình Duyệt, nói: “Cậu ta đã về nước rồi.” Dừng một chút, ngữ khí lại càng nặng hơn, “Hơn nữa lần này, cả nhà bọn họ cùng trở về. Tin tức lớn như vậy, tôi không tin cậu không biết.”

Trình Duyệt tiếp tục mỉm cười nói: “Anh rất cuộc muốn nói cái gì? Xin nói thẳng vào trọng tâm đi.”

“Lần trước sau khi có cuộc họp thông báo tin tức xong, tôi gặp cậu ấy. Không nghĩ tới cậu ta cư nhiên còn nhận ra tôi. Cậu đoán xem, câu nói đầu tiên cậu ấy nói với tôi là gì?”

Trình Duyệt trầm mặc, lẳng lặng nhìn chăm chú ly bia của mình.

Bọt bia đều đã tan hết, chất lỏng trong ly đã trở nên trong suốt hơn, thậm chí còn phản chiếu gương mặt của anh, mang theo dáng cười ôn hòa bình thản như thế.

Trầm mặc một lúc lâu, Đông ca mới thấp giọng nói: “Cậu ấy hỏi tôi, Trình Duyệt có khỏe không?”

Bàn tay dưới gầm bàn càng siết chặt lại, móng tay đâm vào da thịt lúc nào cũng không rõ.

Nhiệt độ từ máy điều hòa trong phòng như bị giảm xuống trong chớp mắt, khiến cho người ta phải run rẩy.

Trình Duyệt có khỏe không?

Người ấy cư nhiên, còn nhớ rõ?

Trình Duyệt nắm lấy ly bia kia, đưa tới bên mép.

Anh uống rất chậm, bởi vì anh cần chút thời gian để điều chỉnh tâm tình, tận lực làm cho biểu hiện của mình như không thêm quan tâm, tận lực cho nhìn có vẻ như bình thản.

Chỉ là anh không chú ý tới, đầu ngón tay trắng bệch cầm ly bia ấy, đã hơi run rẩy rồi.

Sớm đã bị người ngồi đối diện nhìn thấu hết.

“Vậy anh nói thế nào?” Trên mặt Trình Duyệt vẫn mang theo nụ cười đó, tựa hồ chỉ như đang nói về một vấn đề nhỏ nhất, “Nói tôi khỏe? Hay không khỏe?”

Đông ca nhú nhú mày: “Tôi nói cho cậu ấy biết, cậu sau khi tốt nghiệp đã chuyển sang nơi khác học, thay đổi chuyên ngành, hiện giờ đang làm thầy giáo ở nhạc viện.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cậu ấy thuận tiện hỏi tôi, em trai của cậu thế nào rồi.”

“Tôi lại nói với cậu ấy, em trai cậu năm nay đã thi đậu vào nghiên cứu sinh của đại học T.”

“Cậu ấy cười nói, thật trùng hợp, em trai cậu ấy cũng đang học ở đại học T.”

“Sau đó thì có vài ký giả tìm cậu ấy phỏng vấn, cậu ấy nói một tiếng xin lỗi tôi rồi bỏ đi. Trước khi đi có để lại danh thiếp.”

Đông ca lấy từ trong ví ra một tấm danh thiếp, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Trình Duyệt.

Trình Duyệt khẽ nhú mày: “Cho tôi làm cái gì?”

“Tôi nghĩ, cậu cần nó.”

“Tôi cầm danh thiếp của cậu ta thì có lợi ích gì?”

Đông ca trầm mặc một lúc lâu, mới khẽ thở dài: “Trình Duyệt, trước mặt tôi, cậu còn giả bộ cái gì?”

Đầu ngón tay cầm lấy danh thiếp hơi run lên.

Tấm danh thiếp kia, còn có cái tên quen thuộc, ở phía dưới tên là một loạt địa chỉ, chức vị, điện thoại, email...

Là mình muốn sao?

“Kỳ thật, tôi không cần. Đã sớm... không cần rồi.”

Trình Duyệt mỉm cười, cũng không nhìn nữa, liền đem tấm danh thiếp kia vo thành một cục, ném luôn vào thùng rác.

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tường một chút, kim đồng hồ đã chỉ bốn giờ rưỡi.

Trình Duyệt đứng lên nói: “Tôi về trước đây, em trai tôi còn đang chờ.”

Lúc đi tới cửa, lại nghe người phía sau nhẹ giọng nói: “Trình Duyệt, hà tất phải tự làm khổ mình như vậy.”

Bàn tay mở cửa của Trình Duyệt ngừng lại trong thoáng chốc, nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Giang Tử Đông, anh có tư cách gì nói với tôi những lời này?”

Đi ra khỏi cửa, sau đó, cố sức dập cửa lại.

-

Suy nghĩ của tác giả: Diệp đại ca bảo, anh đối với cái chuyện tôi bẻ cong anh quả thật là phi thường bất mẫn, cho nên muốn bãi công vài ngày... (Do bộ này là bộ cuối cùng chị Linh viết sau khi đã viết về Diệp Kính Huy và Diệp Kính Văn aka 2 thằng em của anh Diệp, cho nên anh Diệp không ngờ chị Linh lại bẻ cong anh đây mà =))))))

Kỳ thật bằng sơn cấm dục đế vương công và vân vân... cũng cảm thấy có chút xấu hổ a, ha ha ha

Rất khó tưởng tượng được sau này viết tới cảnh H của Diệp lão đại và Trình Duyệt thì nên làm cái gì bây giờ, Diệp lão đại anh thấy thoải mái được sao?

-

4. Chương 4 - Đêm Mưa

Đêm hôm đó trời mưa tầm tã.

Đã nhiều năm rồi không thấy trận mưa nào xối xả như vậy. Gió lớn tàn phá khắp nơi, giống như muốn đem toàn bộ trời đất cắn nuốt hết thảy. Quần áo ngoài ban công bị gió thổi rơi hết xuống đất, chậu rửa mặt cũng bị lật úp lại, phát ra tiếng vang dữ dội.

Nếu không như thế này, Trình Duyệt cũng sẽ không chạy ra ngoài ban công, và nhìn thấy người nọ một lần nữa.

Hắn đang đứng đối diện bãi đậu xe phía dưới.

Toàn thân bị nước mưa xối ướt hết, tóc vẫn luôn nhỏ nước. Mỗi khi gió to nổi lên, áo sơ mi màu đen bị thổi bay, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vạt áo lay động phần phật.

Người kia lại chẳng thèm để ý tới những chuyện này, chỉ đứng đó chăm chú nghe điện thoại.

- Cú điện thoại ấy, đối với hắn nhất định rất trọng yếu.

Trình Duyệt nghĩ như vậy, không tự chủ được nhíu mày. Vẫn còn chưa rõ vì sao, đã hệt như thằng ngốc mà cầm cây dù đứng ở trước mặt người nọ.

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Trình Duyệt có chút xấu hổ mà sờ sờ mũi, sau đó lấy thân phận đàn anh của mình quan tâm nói: “Mưa lớn như vậy, sao cậu còn chưa quay về ký túc xá?”

Hắn cất điện thoại di động vào túi, thấp giọng nói: “Túc quán (quản lý ktx) đang ngủ. Tôi có chút việc gấp, thế nên gọi điện thoại trước.”

“Đánh thức đi ấy là được.” Trình Duyệt dừng một chút, đưa mắt nhìn sang gian nhà của túc quán, mới sực nhớ ra, “Suýt quên, dì túc quán đang ngủ trong đó còn khó đánh thức hơn tôi nữa là.” Nói xong cười cười, đi đến bên cạnh gian nhà của túc quán kêu lên “Dì ơi, mở cửa dùm cháu ạ”, một bên cố sức gõ gõ cửa sổ.

Một lúc lâu sau, gian nhà rốt cuộc cũng sáng đèn.

Dì túc quán ra mở cửa, một bên gấp dài một bên lải nhải: “Ai nha, đêm hôm khuya khoắt, mưa to gió lớn như thế, sao lại về trễ như vậy? Mười hai giờ rồi, có biết nội quy trường học hay không hả? Tối đây, ghi xuống cho tôi, tên họ, số ký túc xá, còn có lý do về trễ, ghi cho đầy đủ vào.”

Trình Duyệt đứng phía trước, lễ phép mà cười nói: “Dì ơi, trễ như thế còn đánh thức dì thật sự có lỗi quá. Cậu em này là học sinh mới tới, vừa đáp máy bay, lúc chạy tới đây thì đã khuya rồi, dì có thể châm chước một chút được không ạ.”

Dì túc quán dụi dụi mắt: “Ai dà, đây không phải là Trình Duyệt sao? Trễ như vậy còn đưa học sinh mới tới tận ký túc xá, cậu thật là có trách nhiệm quá nha.”

Trình Duyệt cười cười: “Phải vậy thôi ạ.”

“Nếu là học sinh mới, lần này không cần ghi tên nữa, tối đây, tôi cho cậu chìa khóa.”

Hành lang rất yên tĩnh.

Tiếng bước chân đều đều vọng lên bên tai, hòa cùng với tiếng hít thở của hai người.

Khi bước tới trước cửa cầu thang, Trình Duyệt theo thói quen định nhắc hành lý lên, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của người nọ vang lên từ phía sau: “Để tôi.”

Trình Duyệt giật mình, lập tức cười nói: “Không sao, hành lý của cậu cũng nhẹ mà.”

Quay đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt thâm trầm của đối phương.

Sau khi nói xong, tay hắn liền đặt lên quai cầm của hành lý, đầu ngón tay của hai người khẽ chạm vào nhau, vẫn còn cảm nhận được cái giá lạnh của nước mưa khi nãy.

Cũng chẳng biết tại sao, Trình Duyệt cảm thấy trong động tác đơn giản này của hắn lại có loại cường ngạnh không cho người ta cự tuyệt được.

Giọng nói không có mệnh lệnh, thần sắc cũng rất bình tĩnh, thế nhưng loại khí thế từ trên cao nhìn xuống này, giống như là tính cách vốn có của hắn rồi.

Trình Duyệt rút tay lại, nhìn hắn thoải mái nhắc hành lý lên, chậm rãi đi lên lầu, bóng lưng thẳng tắp.

Tới khi leo lên được lầu bảy, Trình Duyệt phải thở hổn hển đứng vỗ vỗ ngực, người nọ lại giống như là chẳng có việc gì, mặt không đổi sắc.

Trình Duyệt nghỉ ngơi chốc lát, liền lấy chìa khóa ra mở cửa ký túc xá.

Những người trong ký túc xá đều đã ngủ hết rồi, vừa mở cửa đã nghe tiếng ngáy khò khò liên tiếp vang lên.

Sợ mở đèn sẽ ảnh hưởng tới bọn họ, Trình Duyệt liền đi vòng ra cửa sau tìm được chốt mở, mở đèn ngoài hành lang. Nương theo ánh đèn mờ nhạt, có thể thấy ba cái giường trong phòng đều đã có người ngủ cả rồi, trên bàn là đầy rẫy các loại đồ vật như sách vở, radio...

Chỉ có chiếc giường ở gần cửa là vẫn còn trống không.

Sợ đánh thức người ở trong phòng, hai người nói chuyện phải tận lực giảm âm thanh thấp xuống, có lẽ là do đứng quá gần nhau, thậm chí còn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của đối phương nữa.

Cái loại khoảng cách thân mật như thế này khiến Trình Duyệt không hiểu sao mà thấy hoảng hốt, vì vậy vội xoay người sang chỗ khác, sờ sờ mũi, nhẹ giọng nói: “Tôi giúp cậu chỉnh lý giường chiếu trước, cậu đi tắm rửa đi.” Nói xong lại hỏi, “Đúng rồi, cậu có mang chăn mền hay khăn trải giường không?”

“Không có.” Trả lời rất thẳng thắn.

Trình Duyệt rút lại cánh tay đang vịn trên cầu thang về.

Hai người đồng thời quay đầu lại, mắt nhìn vào chiếc giường gỗ rồng tuếch ở cạnh đó.

Sau một lát, Trình Duyệt mới ho nhẹ một tiếng: “Cậu đến báo danh trễ như vậy, tôi cho rằng mấy thứ đồ dùng sinh hoạt cậu phải chuẩn bị tốt rồi chứ.”

“Tôi lại nghĩ mấy thứ kia do trường học phụ trách.”

Liếc nhìn nhau.

Trình Duyệt hơi nhú mào: “Vậy thì phiền phức rồi, đêm nay cậu cũng không thể nằm giường gỗ không như thế.”

Người nọ trầm mặc một chút, thấp giọng nói: “Không sao.”

Tuy rằng đối phương nói như thế nhưng trong lòng Trình Duyệt vẫn thấy bất an. Dù sao đây cũng là học sinh mới đến, đi đường xa như vậy đến một nơi lạ lẫm thế này, lại còn bị mắc mưa. Cũng không thể trường mắt nhìn hẩn ngủ giường gỗ mà không có lấy một tấm chăn được.

Trình Duyệt nghiêng đầu nhìn sang ký túc xá của mình ở lầu bảy đối diện vẫn còn sáng đèn, lúc này mới quyết định nói: “Nếu không, hay là cậu đến ký túc xá của tôi ngủ một đêm đi.” Thấy đối phương không nói lời nào, Trình Duyệt lại bổ sung nói: “Không sao đâu, dĩ túc quán bên đó tôi nói một tiếng là được. Bạn bè tôi bên đó cũng rất hiền hòa.”

Một lúc lâu sau, người nọ mới mở miệng nói: “Cảm ơn.”

“Cái gì mà lộn xộn vậy hả, phiền muốn chết!”

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng ai đó dọa hai người nhảy dựng lên, nhìn lại, thì ra là cậu em nằm sát vách vừa trở mình, đá bay cái chăn ra, lại tiếp tục ngáy o o.

- Thì ra là đang nói mớ.

Hai người không khỏi nhìn nhau cười.

Trong đêm khuya vắng vẻ, dưới ngọn đèn mờ ảo, nụ cười đối nhau trong nháy mắt đó, như là vô tình kéo lại khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

Trình Duyệt đột nhiên nghĩ, nam sinh trước mặt này cũng không đến nỗi khó ở chung như trong tưởng tượng của mình a.

“Chúng ta đi thôi.” Trình Duyệt xoay người tắt đèn, chờ đối phương kéo hành lý ra ngoài mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vừa leo tới lầu bảy, lại thấy cửa ký túc xá mình đột nhiên bật mở, Giang Tử Đông vội vàng cầm dù đi ra.

Trình Duyệt nghi hoặc hỏi: “Đã trễ như vậy rồi, anh còn đi đâu?”

Giang Tử Đông đưa mắt nhìn nam sinh phía sau Trình Duyệt, ném một câu: “Trở về là tốt rồi.” Sau đó xoay người đi vào ký túc xá.

“Đồng ca, anh không phải đi tìm Trình Duyệt sao? Sao nhanh vậy đã...” A Vinh còn chưa nói xong, đã thấy Trình Duyệt đứng ở trước cửa, liền thay đổi giọng nói lo lắng của mình, hạ giọng nói: “Trình Duyệt cậu có muốn sống hay không hả, đêm hôm khuya khoắt mưa rền gió dữ thế này, còn đi ra ngoài làm gì? Đồng ca vừa tính đi tìm cậu đó.”

Trình Duyệt cười cười, nhẹ nhàng kéo nam sinh phía sau mình ra giới thiệu: “Vị này chính là sư đệ năm nhất mới tới, hôm nay tá túc một đêm ở phòng chúng ta, mọi người chiếu cố cậu ấy một chút nha.”

“A, sư đệ sao, tới trễ nên không vào được ký túc xá à? Ha ha.” A Vinh cười tủm tỉm hỏi, “Sư đệ cậu học chuyên ngành nào?”

“Quản lý công thương.”

“Nha, trùng hợp đó, cùng hệ với bọn tôi.” Đáp xong lại hỏi, “Sư đệ gọi là gì? Người nơi nào a? Sao trễ như thế mới tới?...”

Trình Duyệt tức giận ngắt lời cậu ta: “Được rồi, tra hộ khẩu người ta cũng chưa có ai dài dòng như cậu.”

A Vinh phần nộ ngậm miệng lại.

Trình Duyệt xoay người, hướng đàn em của mình ôn hòa cười nói: “Cậu đi tắm trước đi, mắc mưa lâu như vậy dễ bị cảm lạnh. Nước nóng chỉ được cấp tới mười hai giờ thôi, phải nắm bắt thời gian.” “Ừ, đã biết.”

Trình Duyệt suy nghĩ một chút, còn nói: “Ở trong cùng phía bên trái của cái kệ là dầu gội và dầu tắm của tôi, nếu cậu không ngại thì có thể dùng nó tạm.”

“Ừm.”

Chờ hẩn vào phòng tắm xong, Tiểu Uy và A Vinh mới sắp lại hỏi Trình Duyệt: “Sư đệ kia từ chỗ nào tới? Cậu ta là gì của cậu? Cậu đem cậu ta vào ký túc xá của tụi mình, cũng chẳng thêm hỏi lấy một tiếng, thật là không có nhân tính mà.”

Trình Duyệt mỉm cười: “Không có quan hệ gì cả, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ mà thôi. Làm đàn anh, cũng không thể nhìn cậu ta mắc mưa cả đêm, nói thế nào thì cũng là người mới đến làm quen mà.”

“Ừ, cũng đúng.” A Vinh sờ sờ gáy, “Được rồi, cậu ta tên gì? Tôi chưa kịp hỏi xong đã bị cậu cắt ngang rồi.”

Trình Duyệt nhún nhún vai: “Tôi cũng không rõ lắm.”

“Không phải chứ! Ngay cả tên còn không biết mà dám dắt về ký túc xá à?!”

“Thì có sao đâu.” Trình Duyệt cười vỗ vỗ vai cậu, “Dù sao thì người tôi cũng dắt về rồi, để cậu ấy ngủ trên giường của tôi, không quấy nhiễu các cậu đâu, vậy được chưa?”

“Cũng được nhưng mà...” A Vinh ha ha cười cười, xoay người lại chỗ ngồi của mình, thấp giọng lầm bầm một câu, “Chính là cảm thấy... Sư đệ này có chút gì kỳ quái a.”

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị đẩy ra, nam sinh nọ đã tắm rửa xong.

- Hẩn mặc một chiếc áo ngủ hơi trễ cổ, lộ ra hơn phân nửa lồng ngực, toàn thân được phủ một tầng hơi nước mỏng lung. Vóc người to lớn, có loại gọi cảm của một thiếu niên đã trưởng thành và trải đời. Tính cách trầm mặc ít lời, lộ ra một tia thần bí kỳ dị.

Nam sinh ở trong đêm mưa được Trình Duyệt đưa về ký túc xá này, rất nhanh đã dấy lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Tiểu Uy và A Vinh.

Thấy hẩn vừa tắm xong đi ra, hai người liền nhiệt tình vây quanh hỏi han ân cần, xem như là biểu đạt sự quan tâm nhiệt tình của đàn anh đối với đàn em.

“Sư đệ xưng hô thế nào?”

“Diệp Kính Hy.”

“Viết như thế nào a?”

“Kính trong tôn kính, Hy trong hy vọng.”

A Vinh giật mình, một lát sau mới cười nói: “Tên của cậu... ặc... rất đặc biệt a.”

Tiểu Uy ở bên cạnh xen mồm vào: “Tôi là Chu Trí Uy, cậu này là Lâm Vinh, còn anh kia là ký túc xá trưởng đại nhân của chúng ta, Giang Tử Đông. Chúng tôi đều học ở học viện kinh tế chuyên ngành Quản lý công thương, cùng chuyên ngành với cậu, nếu có thắc mắc gì, cứ tìm tới chúng tôi nha.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” A Vinh từ trước đến nay vốn thân thiện, vỗ vỗ vai Diệp Kính Hy, “À mà nhà cậu ở đâu? Nói không chừng tôi có thể giới thiệu cho cậu mấy người đồng hương. Xa nhà như vậy, mọi người cũng cần phải chiều cố lẫn nhau.”

“Tôi vừa từ New York về.”

“A?” A Vinh giật mình một lúc lâu, mới chậm rãi nói, “Xa như vậy à...” Tiểu Uy nói tiếp: “Người nhà cậu không ai tiễn cậu đi sao? Bọn họ yên tâm để cậu một mình về nước à? Nhà của tôi ở một tỉnh gần đây, ba mẹ tôi còn muốn đưa tôi tới trường nữa là...”

Trình Duyệt đã đi tới gần hai vị bạn học quá mức nhiệt tình của mình, xoay người nói với Diệp Kính Hy: “Cậu đưa quần áo vừa thay ra cho tôi đi, tôi bỏ vào máy giặt, nếu không với khí trời như vậy dễ mốc lắm.” Tiếp nhận quần áo trong tay Diệp Kính Hy xong, lại nói thêm một chút, “Mệt thì ngủ trước đi, giường bên trái là của tôi.” Nói xong lại quay đầu nói với mấy người trong phòng, “Thời gian không còn sớm nữa, các cậu cũng mau ngủ đi.”

Giang Tử Đông vẫn một mực trầm mặc đột nhiên nói: “Trình Duyệt, giường của cậu có nhỏ quá không? Nếu không thì mượn cái giường trống của A Đào phòng bên cạnh kia?”

Trình Duyệt giật mình, thấy Giang Tử Đông vẫn đang cúi đầu đọc sách, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

“Ký túc xá của bọn họ đã tắt đèn rồi, chắc cũng đã ngủ. Không sao đâu, cũng không quá nhỏ.” Trình Duyệt mỉm cười nói.

Giang Tử Đông nhìn Trình Duyệt một cái, nhún nhún vai: “Vậy được rồi, tùy cậu.”

Đám bạn đều đã lên giường, trong căn phòng mờ tối dần dần vang lên tiếng hô hấp bình ổn sau khi đi vào giấc ngủ.

Đèn lớn trong phòng đã được Trình Duyệt tắt đi, chỉ có đèn ngoài ban công là vẫn còn sáng. Diệp Kính Hy ngồi ở trước bàn, vừa lúc có thể thấy được thân ảnh bận rộn của Trình Duyệt ở ngoài đó.

Gió lại quét qua, mấy bộ quần áo phơi ngoài ban công lại bị thổi bay xuống đất, Trình Duyệt cũng không hoảng loạn, nhặt lên từng cái từng cái một, giữ cho sạch sẽ, lại treo lên sợi dây nho nhỏ ở trong phòng.

Cầm lấy quần áo của Diệp Kính Hy, mở máy giặt ra, Trình Duyệt lại có chút do dự.

Áo sơ mi của Diệp Kính Hy kỳ thật rất sạch sẽ, chỉ là bị ướt mà thôi.

Trình Duyệt nhìn thấy nhãn hiệu tiếng Anh trên cổ áo, mặc dù là nhãn hiệu chưa từng nghe nói qua, thế nhưng xúc cảm từ đầu ngón tay truyền tới là vô cùng tốt, có thể thấy, chiếc áo sơ mi này tuyệt đối là rất đắt tiền.

Áo tốt như vậy, bỏ vào máy giặt lỡ bị hỏng thì làm sao đây?

Có lẽ phải giặt tay, Trình Duyệt lại không có ý định này, dù sao cũng chỉ là người mới quen biết, còn chưa quen đến nỗi giúp người ta giặt quần áo a.

Đang do dự, lại nghe thanh âm trầm thấp của Diệp Kính Hy vang lên phía sau: “Đang nghĩ cái gì? Còn chưa ngủ sao?”

Trình Duyệt xoay người nhìn Diệp Kính Hy, cười nói: “Tôi đang suy nghĩ, áo sơ mi của cậu nếu như ném vào máy giặt, có thể biến thành bánh bèo luôn không?”

Diệp Kính Hy đáp: “Không sao, ngày mai tôi mang tới tiệm giặt quần áo.”

Trình Duyệt gật đầu: “Vậy đi, tôi phơi nó lên cho khô đã.”

“Ừm, xong rồi thì mau nghỉ ngơi đi.”

Chờ Trình Duyệt chỉnh lý mở quần áo ngoài ban công xong, lúc quay vào phòng, Diệp Kính Hy cứ nhiên còn chưa ngủ mà ngồi ở trên ghế, mở đèn bàn tùy ý đọc sách. Trong phòng chỉ còn góc này là có chút ánh

sáng ấm áp, chiếu vào trên mặt Diệp Kính Hy, càng lộ ra đường nét phân minh anh tuấn. Trình Duyệt nhìn Diệp Kính Hy nổi bật dưới ngọn đèn, chẳng hiểu tại sao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác ấm áp.

“Xong rồi à?” Nhận thấy được ánh mắt của Trình Duyệt, Diệp Kính Hy chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ cười cười.

Trình Duyệt ừ một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: “Cậu còn chưa ngủ sao? Ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt chết rồi.”

“Đang đợi anh.” Diệp Kính Hy nói.

Trình Duyệt khẽ giật mình.

Vốn là dất đàn em bị mắc mưa về tá túc là chuyện rất bình thường, thế nhưng lúc này, Trình Duyệt càng cảm thấy có gì đó ngại ngại.

- Hai nam sinh to lớn xa lạ, cùng ngủ trên một cái giường, quả thật có chút xấu hổ.

Diệp Kính Hy đóng sách lại, đặt lên giá sách, sau đó nói: “Anh ngủ bên trong đi.”

“Sao?”

“Tôi sợ nửa đêm thức dậy sẽ phiền đến anh.”

Trình Duyệt gật đầu: “Cũng được.”

Nói xong liền cấp tốc bò lên giường, sau đó xoay người lại quay mặt về phía tường.

- Ngay cả thói quen ngủ khóa thân cũng tạm thời sửa lại.

Nhắm mắt dưỡng thần một hồi, Trình Duyệt nghe được động tĩnh, cảm giác nệm hơi lồm xuống một chút, người bên cạnh nhẹ nhàng nằm xuống.

Hơi thở của người nọ phả ở sau đầu, ấm áp, còn có chút ngứa ngứa, khiến tim Trình Duyệt đập càng ngày càng nhanh.

Bởi vì giường có chút nhỏ, Trình Duyệt sợ mình sẽ lấn sang chỗ người ta, thế nên tâm tình cực kỳ khẩn trương, kết quả lại càng không ngủ được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy được kim đồng hồ mang theo ánh huỳnh quang chỉ về phía hai giờ.

Đột nhiên, Trình Duyệt cảm giác được cánh tay của Diệp Kính Hy hơi giật giật.

Sau đó, trên người bỗng chốc ấm áp.

Hoá ra Diệp Kính Hy phát hiện Trình Duyệt không đắp chăn, vì thế mới kéo tấm chăn mỏng trên người mình lên nhẹ nhàng đắp cho anh, tấm chăn ấy, thậm chí còn mang theo mùi xà phòng dễ ngửi trên người Diệp Kính Hy nữa.

Trong khi đó, Diệp Kính Hy lại xoay người xuống giường.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Trình Duyệt cũng lặng lẽ xoay người lại, muốn nhìn xem người nọ đột nhiên xuống giường là để làm gì.

Kết quả, lại thấy Diệp Kính Hy một mình lẳng lặng đứng ngoài ban công.

Chẳng biết tại sao, nhìn tấm lưng thẳng tắp ấy, một mình đứng ngoài ban công trong đêm khuya vắng lặng, càng làm cho người ta thấy... hết sức cô tịch.

Diệp Kính Hy, cậu học sinh mới vừa từ nước ngoài trở về này, toàn thân đều tràn ngập cảm giác thần bí.

Trên mặt vẫn là dáng vẻ bình tĩnh ấy, rất ít khi cười. Tính cách cũng rất trầm ổn, tâm tình hiếm khi biểu hiện ra ngoài. Lại giống như cái gì cũng không thèm để ý tới, luôn luôn dùng giọng điệu khách sáo, duy trì một khoảng cách không xa cũng không gần với tất cả mọi người.

Quá khứ của người nọ rốt cuộc là như thế nào?

Trình Duyệt nghiêng người, an tĩnh nhìn Diệp Kính Hy.

Mưa to tầm tã.

Bên tai thỉnh thoảng lại có tiếng sấm ầm ầm, mỗi khi tia chớp xoẹt ngang qua bầu trời sẽ chiếu ra bóng lưng người nọ.

- Thăng tấp, nhìn có vẻ hơi cứng nhắc. Còn có những ngón tay trắng bệch, đang nắm chặt bên hông.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động gấp rút vang lên.

Diệp Kính Hy cầm lấy điện thoại: “Tìm được em ấy chưa?”

Đầu dây bên kia điện thoại như đang giải thích cái gì đó, nói rất lâu.

Diệp Kính Hy cũng vẫn trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới hạ giọng nói: “Tôi sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của ông, theo kế hoạch của ông mà hoàn thành việc học, đi theo con đường mà ông mong muốn.”

“Tôi sẽ làm một đứa con có thể khiến cho ông thỏa mãn và hãnh diện.”

“Có người con trai như vậy, một người là đủ rồi, không phải sao?”

“Cho nên, xin ông buông tha cho bọn họ.”

“Được không?”

Từng câu từng chữ của Diệp Kính Hy, cũng giống như đã bị nước mưa trong đêm khuya thấm ướt, băng lạnh đến tận xương.

Từng câu từng chữ ấy, đều nặng nề như vậy, khiến người nghe cũng sắp không thở nổi.

“Còn nữa, nếu như em ba xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi thề, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông.”

“Cũng sẽ không bao giờ nhận ông làm cha nữa.”

Bộp một tiếng, điện thoại bị đóng lại thật mạnh. Đầu ngón tay của Diệp Kính Hy nhẹ nhàng run lên.

Từ những lời nói đơn giản đó, Trình Duyệt có thể đoán được, trong nhà Diệp Kính Hy hẳn đang xảy ra biến cố gì đó rất lớn.

Tuy rằng rất muốn đứng ở bên cạnh nói vài câu giúp người nọ thoải mái, thế nhưng, Diệp Kính Hy trong lúc này, hẳn là không hy vọng bị bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Tháo bỏ lớp nguy trang của mình, trong đêm khuya đứng một mình ngoài ban công, khắc khẩu với cha...

Hoá ra cũng không giống với bề ngoài lạnh lùng cùng kiên cường như đã thấy...

Lại có ai, có thể ở trong đêm khuya lạnh lẽo, giúp người nọ đắp một tấm chăn mỏng đây?

-

Suy nghĩ của tác giả:

Má Diệp: Tiểu Duyệt a, cậu lại đau lòng chứ gì! Nói không đúng thì sau này nhiệm vụ nửa đêm dậy đắp chăn đây quang vinh mà vĩ đại này, đều sẽ giao cho cậu!

Trình Duyệt *đỏ mặt*: Tôi bình thường ngủ thì dù có sấm chớp cũng không dậy nổi đâu...

Diệp đại *bình tĩnh*: Không sao, tôi giúp em ấy đắp chăn, em ấy làm cơm cho tôi đã rất khổ cực rồi. Cuộc sống hài hòa như vậy, cần phải phân công và hợp tác rõ ràng chứ.

Má Diệp: Người nào đó rốt cuộc cũng lộ diện rồi nha... Tôi thấy áp lực thoáng chút đã được giảm xuống tối đa >

-

5. Chương 5 - Quen Thuộc

Sáng sớm sau trận mưa xối xả đó, không khí cực kỳ trong trẻo, tiếng chim hót véo von cũng đặc biệt rõ ràng hơn mọi ngày.

Trình Duyệt luôn luôn là người dậy sớm nhất trong phòng, không nghĩ tới hôm nay vừa tỉnh dậy, người ngủ cạnh mình tối qua đã không thấy bóng dáng đâu, nhưng tấm chăn mỏng trên người mình lại được đắp rất kín.

Trình Duyệt dọn giường chiếu xong, đứng dậy xuống giường, phát hiện ở trên bàn có một tờ giấy được gấp lại cẩn thận.

Dụi dụi mắt, cầm lên, đập vào mắt chính là hàng chữ ngay ngắn quen thuộc được viết bằng bút máy.

“Hôm qua thật sự rất cảm ơn anh, sau khi huấn luyện quân sự xong sẽ về mời anh một bữa - Diệp Kính Hy”

Nghiêng đầu từ ban công nhìn xuống dưới, tiếng huyền não dưới lầu đều từ đám học sinh mới vào đang đứng xếp hàng để kiểm tra sức khỏe, trước sau vẫn không tìm được bóng dáng của người nọ.

Sau này còn có cơ hội gặp lại sao?

Trình Duyệt hơi cong khóe môi lên cười cười, gấp tờ giấy lại cho phẳng phẳng, rồi lại bỏ vào ngăn kéo.

Nội quy trong đại học khá nghiêm ngặt, học sinh năm nhất đều phải học một khóa huấn luyện quân sự để dễ quản lý hơn, tất cả học sinh mới đều được đưa đến quân khu gần trường ở một tháng, huấn luyện hết như trong quân đội, nửa đêm hay bốn năm giờ sáng chỉ cần một tiếng còi lệnh thôi là phải lập tức tập hợp lại rồi.

Huấn luyện quân sự gian khổ như vậy, đa số học sinh sau khi quay trở về đều gầy đi trông thấy.

Cho nên khi Trình Duyệt vừa mở cửa phòng ngủ, lần thứ hai nhìn thấy Diệp Kính Hy, thì câu đầu tiên thốt ra đó là: “Cậu gầy quá.”

“Vậy à?” Diệp Kính Hy nói, còn nhẹ nhàng dùng ngón cái sờ sờ cằm.

Nhìn động tác của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt nhin không được nở nụ cười.

“Chờ tôi một chút.”

Nói xong liền xoay người vào nhà, bỏ chìa khóa vào túi quần rồi quay lại.

“Tìm tôi có chuyện gì không?” Trình Duyệt hỏi.

“Anh có thời gian không? Tôi mời đi ăn tối.”

“Thật sao.” Trình Duyệt dừng một chút, “Tôi hôm nay chỉ đặc biệt không ăn tối, vì đoán rằng sẽ có người mời tôi đó.”

Khóe miệng Diệp Kính Hy hơi cong lên: “Vậy à? Trùng hợp thế.”

“Đợt huấn luyện không phải đã kết thúc rồi sao, hôm nay lại vừa đúng cuối tuần, tôi đoán, hôm nay cậu hẳn sẽ đến tìm tôi. Nếu không ngày mai bắt đầu vào học rồi, muốn tìm thời gian gặp nhau cũng phải đợi tới cuối tuần.”

“Phân tích không sai.” Hơi ngừng một lát, “Bất quá, anh không sợ những lời tôi nói trên giấy chỉ là khách sáo thôi sao?”

“Đương nhiên là không. Tôi nghĩ, cậu là người nghiêm túc như thế, sẽ không tùy tiện hứa hẹn cái gì, một khi đã hứa rồi, cậu nhất định sẽ làm được.”

“Anh có cảm thấy rằng anh rất hiểu tôi không?” Ánh mắt của Diệp Kính Hy trở nên thâm trầm.

Trình Duyệt lại không trả lời, chỉ mỉm cười, xoay người đóng cửa lại: “Đi thôi. Tôi đói rồi a.” Diệp Kính Hy gật đầu, đuổi theo bước đi của Trình Duyệt, thuận miệng hỏi: “Bạn bè của anh không có trong phòng à?”

“Bọn họ đều đi đá bóng hết rồi.”

“Anh không đi?”

“Cứ mỗi lần trời nóng, tôi lại lười vận động. Mọi người đều thích ngủ đông, còn tôi á, lại thích ngủ hè hơn.”

“Ha ha.”

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp khiến Trình Duyệt có chút kinh ngạc, quay đầu lại vừa lúc thấy khoe miệng người nọ còn đang nở nụ cười, không khỏi mở miệng nói: “Xem ra tâm tình cậu ngày hôm nay không tồi, nói cũng nhiều hơn trước.”

“Sao nào, anh không quen à?” Diệp Kính Hy nghiêng đầu nhìn anh, ngừng cười một lúc, ánh mắt trở nên thâm sâu khó dò.

“Ừm, trong ấn tượng của tôi, cậu rất thích trầm mặc, càng không thích chủ động nói chuyện với người khác.”

“Lời nói không cần số lượng, mà cần chất lượng. Tôi thích nói vào trọng điểm hơn.”

Trình Duyệt dứt tay vào túi, nhún nhún vai nói: “Nếu như các vị lãnh đạo ai cũng giống như cậu, thì mỗi lần đại hội phát biểu, chúng tôi cũng không cần đứng tai lên nghe một cách gian khổ như vậy. Ai~, mấy vị lãnh đạo này, lần nào cũng nói ”cuối cùng tôi xin đơn giản tổng kết một chút“, sau đó là tổng kết hơn cả tiếng đồng hồ.”

Nghe xong lời này, Diệp Kính Hy cũng không khỏi nở nụ cười.

Trầm mặc một lát sau, mới nói: “Tôi không chủ động nói chuyện với anh còn vì một nguyên nhân nữa, là do chúng ta chưa quen nhau.”

“Sao?” Trình Duyệt nhìn Diệp Kính Hy, khẽ cười nói: “Nói như vậy, chúng ta bây giờ, đã quen nhau rồi à?”

“Ừ.” Diệp Kính Hy ngừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía trước, “Nói chuyện với anh rất thoải mái, bởi vì anh luôn hiểu rõ chừng mực.”

“Nói vậy là sao?”

Diệp Kính Hy trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói: “Đêm hôm đó, tôi biết anh ở phía sau tôi.”

“Cảm ơn anh, vì đã không quấy rầy.”

Trình Duyệt quay đầu lại nhìn người nọ, nhìn ánh mắt thâm thúy kia đang lẳng lặng chăm chú nhìn mình. Tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì nhiều, thế nhưng Trình Duyệt biết, Diệp Kính Hy là chân thành cảm ơn.

Người như vậy, hẳn là chẳng cần phải nói dối để được làm quen đâu.

- Cho nên, người ta mới mời mình ăn một bữa, là thật muốn có một người bạn như mình?

Nghĩ tới đây, tâm tình Trình Duyệt lại càng thêm vui vẻ hẳn lên.

“Nếu như anh muốn biết cái gì, tôi cũng nguyện ý nói cho anh biết.” Diệp Kính Hy nói.

Thấy Trình Duyệt quay đầu nghi hoặc nhìn về phía mình, lại nói thêm một câu: “Ý tôi là chuyện đêm hôm đó. Anh nghe thấy tôi nói chuyện điện thoại, không thấy hiếu kỳ sao?”

Trình Duyệt hiểu rõ mà gật đầu, “Đúng là rất hiếu kỳ. Vậy em trai cậu không có việc gì chứ?”

“Ừm, đã an toàn rồi.” “Vậy là tốt rồi.”

“Chỉ một vấn đề này thôi sao?”

“Tôi nghĩ, đối với cậu mà nói, đây là trọng điểm rồi.” Trình Duyệt nghiêng đầu, mỉm cười, “Không phải sao?”

“Đúng vậy.”

“Vây là được rồi, vấn đề khác từ từ hỏi thăm cũng không sao mà. Tôi cũng không thích đi rình chuyện riêng tư của người khác. Hơn nữa, chúng ta vừa mới quen biết, nếu tôi hỏi thăm cả gia đình cậu từ trên xuống dưới, nói không chừng cậu sẽ thấy phản cảm, thậm chí còn hoài nghi tôi có ý đồ bất lương gì đó.”

Khóe miệng Diệp Kính Hy khẽ nhếch: “Nếu tôi nguyện ý nói cho anh biết thì sao?”

“Vây thì tôi cũng nguyện ý làm một người lắng nghe cậu.” Trình Duyệt thật lòng nói.

Quay đầu lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Diệp Kính Hy.

Trong đôi mắt thâm thúy nọ mơ hồ chứa tiểu ý, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, làm biến đầu mắt về lạnh lùng khi lần đầu gặp gỡ.

Nụ cười bình thản như vậy, càng khiến cho người ta có loại cảm giác ấm áp, kiên định.

Trong đêm tối giá lạnh đến thấu xương, cùng với nụ cười ấm áp này, hai thứ hết sức đối lập như thế, lại dung hợp rất hoàn mỹ trên người Diệp Kính Hy.

“Tối rồi.” Thanh âm trầm thấp cắt đứt dòng suy nghĩ của Trình Duyệt.

Đập vào mắt chính là một nhà hàng Tây rất ưu nhã, từ thác nước trên tấm kính trước cửa nhà hàng vang lên những giai điệu êm tai, trang trọng quý phái, máy điều hòa khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Còn tưởng rằng bạn học mời nhau ăn cơm, bất quá là đến một quán ăn nào đó ăn mì thịt bò hay gì đấy. Không ngờ tới Diệp Kính Hy lại mời mình đến một nhà hàng cao cấp thế này, cái kiểu đãi khách trịnh trọng như vậy khiến Trình Duyệt cảm thấy có chút áp lực.

Tuy rằng chưa từng ăn cơm Tây bao giờ, bất quá Trình Duyệt cũng có học hỏi qua rồi, bình thản ung dung theo sát Diệp Kính Hy đi vào một gian phòng ở lầu ba, không có chút mất tự nhiên nào cả.

Diệp Kính Hy lịch sự giúp Trình Duyệt kéo ghế lại, sau đó đem thực đơn đưa cho anh.

“Tôi không biết khẩu vị của anh như thế nào. Anh thích ăn gì thì cứ gọi đi, không cần khách khí.”

Trình Duyệt nhìn thoáng qua quyển thực đơn tinh xảo viết đầy những gia tiền không thể tưởng tượng được, sau đó lại đem thực đơn đẩy qua chỗ Diệp Kính Hy, cười cười: “Cậu cứ chọn đi, tôi thì sao cũng được mà.”

Diệp Kính Hy cũng không chối từ nữa, chọn hai phần bò bít-tết cùng hai ly nước trái cây. Chưa đầy mười phút, đồ ăn đã được mang lên, Diệp Kính Hy đối với cô phục vụ đang bận rộn nói: “Để tôi tự làm được rồi, cảm ơn.”

Cô gái kia hiểu ý cười cười: “Mời quý khách chậm rãi dùng bữa ạ.” Sau đó thức thời rời đi, thuận tiện đóng cửa lại.

Diệp Kính Hy thành thạo cắt nhỏ một phần bít-tết, đẩy qua cho Trình Duyệt, sau đó lại cầm lấy phần của Trình Duyệt. Trình Duyệt giật mình, có chút không tự nhiên nói lời cảm ơn.

Động tác đơn giản như thế, không biết tại sao lại khiến Trình Duyệt có một loại ảo tưởng như được người ta quan tâm chiều chuộng vậy.

Hai người đều im lặng, trong phòng chỉ còn lại tiếng dao nĩa và đĩa va chạm với nhau.

Trình Duyệt mỗi khi ngẩng đầu lên, đều thấy Diệp Kính Hy đang cúi đầu chăm chú ăn. Gương mặt tuấn tú đã không còn vẻ lạnh lùng và nghiêm túc nữa, hoàn toàn trầm tĩnh mà hưởng thụ món ngon, khí tức nhàn nhạt lan tỏa toàn thân, lại có một loại mị lực rất khác.

Diệp Kính Hy bây giờ còn chưa tới hai mươi tuổi, lại không có cái vẻ sôi nổi cùng nhiệt tình như những người bạn cùng trang lứa.

Loại bình tĩnh thấy biển không sợ hãi này, chỉ có những người phải trải qua rất nhiều sóng gió mới có thể trầm ổn được như vậy.

Gia đình của người nợ, bối cảnh của người nợ, rốt cuộc có bao nhiêu phức tạp đây?

“Đang suy nghĩ gì thế?”

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm trầm thấp của Diệp Kính Hy.

Trình Duyệt buông dao nĩa xuống, lau miệng, ngẩng đầu cười nói: “Tôi đang nghĩ, cuộc sống trước đây của cậu là như thế nào?”

“Sống một mình thôi.” Câu trả lời của Diệp Kính Hy rất đơn giản, “Trong mắt người khác, là một cách sống rất không thú vị.”

Trình Duyệt nhẹ nhàng nhún mày.

Diệp Kính Hy bình tĩnh nói: “Anh có biết, một thương nhân thành công cần phải như thế nào không?”

Trình Duyệt không trả lời, anh biết, chính mình lúc này chỉ cần lắng nghe người kia nói thôi là đủ rồi.

“Cha tôi bảo, một thương nhân muốn thành công thì phải biết tàn nhẫn và vô tình.”

“Cho nên, ông ấy liền dựa theo nguyên tắc đó bồi dưỡng tôi.”

“Tôi vốn có một đứa em trai song sinh, thế nhưng sau khi sinh ra, chúng tôi đã bị tách xa nhau. Có người nói hai đứa trẻ song sinh nếu ở cùng nhau lâu ngày sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn. Cho nên cha tôi từ nhỏ đã tách rời chúng tôi, tôi và em ấy chỉ có thể gặp nhau vào những ngày lễ. Chúng tôi thậm chí còn chưa từng cùng nhau mừng sinh nhật.”

“Sau đó thẳng út chào đời, khi ấy tôi lại không ở nhà, nó hồi nhỏ trông như thế nào, tôi cũng hoàn toàn không có ấn tượng.”

“Năm tôi năm tuổi, cha bắt đầu thu xếp cho tôi giáo sư tốt nhất tới dạy kèm tại nhà, ông ấy thậm chí còn thay chúng tôi lên kế hoạch cả cuộc đời này.”

“Tôi thậm chí có thể biết được chính mình bốn năm sau phải làm cái gì rồi.” Diệp Kính Hy khẽ cười, cầm lấy ly nước trái cây nhấp một hơi, “Cuộc sống như thế, đối với một người bình thường mà nói, là rất không thú vị a.”

“Bất quá, tôi cũng đã quen rồi.”

Ngữ khí của Diệp Kính Hy trước sau vẫn bình bình thản thản, như là đang kể chuyện của người khác vậy. Thế nhưng dưới đáy lòng Trình Duyệt lại có một trận nhồi nhối rất nhỏ.

Người ngồi đối diện mình đây, thỉnh thoảng lại để lộ ra dáng vẻ cô đơn tịch mịch tới thấu xương, khiến người ta không khỏi đau lòng.

Bởi vì từ nhỏ đã sống một mình, đã quen một mình suy nghĩ, một mình giải quyết tất cả trắc trở, cho nên chưa đầy hai mươi tuổi đã trưởng thành chừng chạc như vậy. Cũng cô tịch lạnh lùng như thế.

Sinh một cặp song sinh, đối với gia đình bình thường mà nói, đó là chuyện may mắn tốt đẹp biết bao.

Cha mẹ đều thích cho bọn nhỏ mặc quần áo giống nhau, để cùng một kiểu tóc giống nhau, nhìn hai đứa con giống nhau như đúc, sẽ cười đến toe toét. Tự hào mà dẫn tụi nhỏ đi chơi khắp nơi, ăn kem cùng một mùi, nghe người khác khen hai đứa sao giống nhau thế, trên mặt sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Hàng năm mỗi khi tới ngày sinh nhật, sẽ để cho hai đứa bé trai của mình cùng nhau vui đùa, sau đó cho bọn nó ngồi cùng một chỗ chụp hình, mai này lớn lên sẽ đưa cho chúng, làm kỷ niệm trân quý nhất.

Mà cha của Diệp Kính Hy, bởi vì lo lắng song sinh sẽ làm ảnh hưởng lẫn nhau, cho nên dứt khoát tách xa hai người con trai của mình ra xa.

Bọn họ từ nhỏ đã bị chia cách, nhất định sẽ không cảm thụ được cái ấm áp của thân nhân nhiều cho lắm.

Thế nhưng, khi em trai mình gặp chuyện không may, Diệp Kính Hy lại một mình đứng ngoài ban công trong đêm mưa, chỉ để chờ một tin tức mà trắng đêm không ngủ...

Kỳ thực sâu tận đáy lòng Diệp Kính Hy, chính là rất quan tâm em trai của mình.

Chỉ là thứ tình cảm ôn nhu của người anh hai này, đều đã bị tận lực giấu đi mất rồi.

“Đúng rồi, trường có cho phép học sinh dọn ra ngoài ở không?” Diệp Kính Hy đột nhiên hỏi.

Trình Duyệt ngẩng đầu nhìn đối phương: “Cậu muốn... Dọn ra ngoài ở sao?”

“Tôi thích ở một mình hơn.”

Là thích, hay là thói quen đây?

Trình Duyệt trầm mặc trong chốc lát, mới đáp: “Dọn ra ngoài cũng được, bất quá phải lo liệu xin phép giáo viên, được giáo vụ phê chuẩn rồi, phải báo lại với túc quản của cậu để lo liệu sắp xếp, đến chỗ tài vụ để đóng dấu, như vậy trường học mới không lấy tiền phí ký túc xá của cậu, mà khi điểm danh nhân số trong ký túc xá cũng sẽ không gọi tới tên cậu.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Được rồi, vậy ngày mai tôi sẽ đi lo liệu thủ tục.”

Dừng một chút, Trình Duyệt nhẹ giọng hỏi: “Cậu... Thích cuộc sống như thế sao?”

Trên mặt Diệp Kính Hy cũng không có biểu cảm gì: “Tôi sẽ làm một người con khiến cho ông ấy thỏa mãn và hãnh diện nhất.”

Diệp Kính Hy cũng không trực tiếp trả lời, chỉ bình tĩnh nói ra một câu như vậy.

Thế nhưng Trình Duyệt rất rõ ràng, Diệp Kính Hy tuyệt đối không thích cuộc sống như thế, thậm chí còn chán ghét người cha đã giúp mình sắp xếp cuộc sống này. Thế nhưng cuối cùng, Diệp Kính Hy vẫn lựa chọn chấp nhận cùng thỏa hiệp. “Có người con trai như vậy, một người là đủ rồi. Cho nên, xin ông hãy buông tha cho chúng.”

Lời nói lãnh đạm trong đêm mưa hôm đó đột nhiên vang vọng bên tai, Trình Duyệt bỗng chấn động, nỗi đau đớn trong lòng này không hiểu sao lại càng thêm mãnh liệt hơn.

- Thì ra, người nọ chấp nhận sự sắp đặt của cha mình, đơn giản chỉ vì không muốn để cho em trai đi theo con đường của mình sao?

Nếu đã ở trong một gia đình như thế, phải có một người trở thành vật hy sinh để lo chuyện thương nghiệp cho cha mình, như vậy, cứ để người làm anh hai như Diệp Kính Hy gánh lấy trách nhiệm này đi. Như vậy, các cậu em có thể có được một cuộc sống bình thường như mình thích, nắm giữ được cuộc sống của chính mình.

Người nọ bề ngoài lạnh lùng như thế, hoá ra tận đáy lòng, lại là một người ấm áp đến vậy.

Mà các cậu em của Diệp Kính Hy, thậm chí còn không biết, trong gia đình không hề có chút nhân tình này, anh hai của bọn họ vẫn đang ở phía trước, vì bọn họ chống đỡ một góc trời.

Anh hai trong ấn tượng của bọn họ, có thể, chỉ là bóng lưng vừa lạnh lùng lại xa cách mà thôi.

Hết như những gì Trình Duyệt đang thấy lúc này vậy.

Người kia đi ở phía trước, mà tấm lưng ấy, vẫn luôn thẳng tắp như thường ngày.

Đã quen không có ai sánh bước cùng mình rồi.

Chẳng biết tại sao Trình Duyệt trong một khắc đó đột nhiên nghĩ, nếu như có ai đẩy cùng bầu bạn bên cạnh người nọ, có thể khiến người nọ dễ chịu hơn hay không.

Anh chỉ là một đàn anh mà Diệp Kính Hy mới quen biết, đối với gia đình của Diệp Kính Hy, lại hoàn toàn không thể thay đổi được gì. Thế nhưng chỉ ít, trong mấy năm này có thể cùng nhau đọc sách, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau đá bóng v...v..., có thể khiến cho Diệp Kính Hy luôn luôn một mình này không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Nhìn người nọ một mình về nước học tập, đối với gia đình ở phương xa hoàn toàn không có chút quan tâm nào, Trình Duyệt thật cảm thấy có chút thương tiếc.

Nghĩ tới đây, Trình Duyệt không khỏi hơi nở nụ cười, tiến lên hai bước, sánh vai cùng Diệp Kính Hy, thuận miệng nói: “Tôi biết gần trường học có một căn nhà nhỏ, rất sạch sẽ. Chủ nhà muốn bán nó đi nhưng vẫn chưa tìm được người mua. Nếu được, cậu có thể thuê nó ở một thời gian.”

“Anh lại giúp tôi lần nữa rồi.”

“Không cần phải nói cảm ơn làm chi.” Trình Duyệt nhếch môi cười, “Chúng ta là bằng hữu mà.”

Diệp Kính Hy dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn anh, cũng hơi nhếch môi nói: “Anh nói rất đúng.”

Rất nhiều năm sau, Trình Duyệt vẫn còn nhớ rất rõ cảnh tượng đó.

Phía sau là hàng cây xanh đang khiêu vũ trong gió, xe buýt trên đường bóp còi inh ỏi chạy ngang qua, bên cạnh là một nhóm học sinh tiểu học ríu ra ríu rít không ngừng, trước mặt là tấm biển quảng cáo thật lớn.

Ánh tịch dương rắng vàng vào chạng vạng hôm ấy.

Còn có người kia, nở một nụ cười chân thật từ tận đáy lòng.

Khóe miệng người nọ hơi cong lên, trong ánh mắt thâm thúy ấy tràn ngập ý cười, thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị gió thổi bay đi mất vậy.

Đó cũng chính là điều khắc sâu nhất trong trí nhớ của Trình Duyệt.

Nếu như ký ức giống như một cuộn phim nhựa, có thể tự do chọn lựa mình muốn chiếu phần nào, vậy thì Trình Duyệt chỉ hy vọng rằng, ký ức của anh về Diệp Kính Hy chỉ dừng lại tại buổi hoàng hôn ngày hôm đó mà thôi.

Suy nghĩ của tác giả: Ai~, kỳ thực Diệp đại ca là một người rất rất tốt a.

Thế nhưng anh từ nhỏ đến lớn chưa từng được vui vẻ thật sự, trách nhiệm phải gánh vác trên vai quả thật là nhiều lắm.

Thế nên mục đích chủ yếu tôi viết phần này, là muốn cho anh sánh đôi với một tiểu thụ thật tốt thật ôn nhu, quan tâm anh, chiều cổ anh, cho anh biết thế nào gọi là hạnh phúc.

Mấy đứa em trai kia đều có bạn hết mà, chỉ có anh là cô đơn một mình, thật sự không đành lòng, vì vậy quyết định bẻ cong anh (, đây cũng gọi là lý do ==!)...

6. Chương 6 - Thuê Nhà

Một buổi chiều mùa hè đẹp trời, gió mát vi vu thổi khiến cho cành lá xào xạc lay động, thỉnh thoảng còn có vài tiếng chim non hót líu lo.

Trong một con hẻm nhỏ rất ít người đặt chân tới, dưới nền đất được lát một lớp gạch màu xanh, mấy ngày nay mưa liên miên không dứt, giữa những khe gạch đã bắt đầu mọc rêu xanh rồi.

Đột nhiên vang lên tiếng bước chân, đánh tan bầu không khí yên lặng vốn có.

Đang đi tới là hai người, một người bước đi rất ổn, dẫm lên nền gạch, phát ra tiếng cộp cộp theo quy luật. Bước đi của người còn lại thì hơi mất trật tự, có lẽ là sợ trong lúc vô tình sẽ đạp phải những mảng rêu xanh mọc giữa các lớp gạch đó.

“Tôi có nói chuyện với bà chủ nhà rồi, hôm nay đi xem qua nhà trước đã. Nếu như thấy hợp, cậu có thể thuê nó luôn.” Như là sợ đánh vỡ bầu không khí yên lặng này, thanh âm của Trình Duyệt rất nhỏ nhẹ.

Trong một góc tường cách đó không xa, có một con ốc sên bị trở mình đang gian nan giãy dụa, Trình Duyệt ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lật nó lại, con ốc sên nọ rốt cuộc cũng trở mình được, vội vàng xiêu xiêu vẹo vẹo bò về phía trước.

Trình Duyệt mỉm cười, đứng dậy nói tiếp: “Chỗ mình ở thì phải chọn cho thật kỹ mới được, nếu không thì sau này sẽ phiền phức lắm. Cậu nếu không thích ở đây, chúng ta có thể đi tìm chỗ khác, phòng cho thuê ở gần trường học cũng nhiều lắm.”

“Ừ.” Diệp Kính Hy thấp giọng đáp.

“Thủ tục đều ổn thỏa hết rồi sao?”

“Cũng gần xong rồi.”

“Vậy là vẫn còn thiếu gì à?” Trình Duyệt quay đầu nhìn Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng cau mày nói: “Chỗ lo liệu hậu cần tôi đã đi tìm hai lần rồi, vậy mà người quản lý việc này không có ở đó.”

Trình Duyệt quay đầu lại khẽ cười nói: “Ha ha, hiệu suất làm việc của trường cần phải được nâng cao a. Bất quá, học sinh trọ ở ngoài như cậu có rất ít, hơn nữa lại không phải là trọ ở nhà người thân, đều tự thuê nhà ở, cho nên trường xét duyệt phải nghiêm ngặt hơn một chút.”

“Tôi hy vọng cuối tuần là có thể dọn ra được.”

“Ừm. Chắc là có thể.”

“Nhà anh nói có phải ở phía trước không?”

“Ừ. Tới rồi.”

Két một tiếng, cửa lớn bị đẩy ra.

Đập vào mắt chính là một mảnh sân cực kỳ thanh tao mà yên ắng.

Căn nhà này không có lấy một chút gì gọi là hiện đại, nơi nơi đều toát lên phong cách cổ xưa. Vách tường được xây bằng gạch nung đỏ, không quét vôi nhưng được chỉnh lý rất sạch sẽ. Giữa những mái ngói ở đầu tường là lớp cỏ tươi, những nhánh cỏ nhỏ xanh mượt dường như là vừa mới dài ra thêm một ít, nhìn rất tươi mới, trên thân còn vương chút bọt nước trong suốt lấp lánh.

Bên trái sân là một vườn hoa nho nhỏ, nhiều nhất là hoa hồng, hai màu trắng đỏ đan xen nhau nở rộ, tầng tầng lớp lớp cánh hoa vừa nhìn thôi đã thấy cực kỳ xinh xắn. Trong không khí tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt, thấm sâu vào lòng người. Ở giữa sân còn có một cây liễu rất lớn, cành liễu rủ xuống che bớt nắng hè oi ả, mỗi khi gió nổi lên, cành cây sẽ dập chờn theo gió, ánh dương quang rọi trên mặt đất liền bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ có hình dạng khác nhau, lấp lánh rục rờ.

- Chỉ vừa mới nhìn lần đầu, cả hai người họ đều thích căn nhà này rồi.

Chủ nhà là một bà lão hiền lành, cười tít cả mắt, mời bọn họ vào phòng khách.

“Vào đây, mau vào đi, các cháu nhìn căn nhà này thấy có hài lòng không?”

“Rất tốt ạ.” Thanh âm của Trình Duyệt mang theo ý cười, “Đúng rồi, bà ơi, chủ nhân của căn nhà này, nếu cháu nhớ không lầm thì hình như đâu phải là bà đúng không ạ?”

“Ừ, là anh trai bà, con gái của ông ấy vài ngày trước đã đi nước ngoài rồi, ông cũng đi dân luân, nhà tạm thời giao cho bà trông coi, vốn có ý định bán đi, thế nhưng vẫn chưa tìm được người mua.” Bà lão ngừng lại một chút, cảm thán nói, “Ai, cái nhà này a, cái gì cũng tốt cả, chỉ là ở nơi hẻo lánh quá. Với lại, thanh niên bây giờ toàn thích ở nhà cao tầng.” Bà lão chống gậy, vừa đi vừa nói, “Bà đi xem cái chót nước một chút, các cháu cứ chậm rãi xem qua nhé.”

“Vâng ạ, chúng cháu bàn bạc một chút.”

Chờ bà lão đi rồi, Trình Duyệt mới quay đầu hỏi: “Cậu nghĩ thế nào?”

“Không tồi.”

“Vậy thuê nó ha?”

Thấy Diệp Kính Hy gật đầu, Trình Duyệt mới hướng về phía bà lão nói: “Bà ơi, chúng cháu quyết định thuê căn nhà này ạ.”

“A, vậy thì quá tốt rồi, có người thuê nó, bà già ta đây cũng đỡ phải cả ngày nhớ thương. Thế các cháu tính thuê bao lâu?”

“A... Cậu muốn thuê bao lâu?” Trình Duyệt nhẹ giọng hỏi bên tai Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái, thanh âm trầm thấp mà bình thản -

“Bốn năm.”

Gió nhẹ vi vu thổi, khiến lá cây sà sạt rung động, trong căn phòng là một mảnh yên tĩnh, hơn nửa ngày cũng không có tiếng động nào.

Một lúc lâu sau, Trình Duyệt mới nhin không được mà nhẹ nhàng nở nụ cười: “Cậu có cần phải thoả cái đã thuê lâu như vậy không?”

“Tôi thích giải quyết vấn đề một lần luôn, không muốn dây dưa dài dòng.” Diệp Kính Hy thấp giọng nói.

“Phong cách làm việc của cậu luôn như vậy sao?”

“Ừm.”

“Cậu tính suốt bốn năm học đại học đều ở chỗ này?”

“Đúng vậy, tôi rất thích căn nhà này.” Nói xong lại hướng về phía bà chủ nhà, “Bà ơi, tiền thuê nhà là thanh toán một lần hay tới tháng thanh toán, tùy bà quyết định. Cháu muốn thuê căn nhà này bốn năm, có được không ạ?”

“A, có thể chứ, đương nhiên là được, hiếm có người thích nhà của bà như thế, vậy bà cho cháu thuê đó. Tiền thuê nhà mỗi năm giao một lần đi, còn phí điện nước và vấn đề khác các cháu tự thanh toán.” Diệp Kính Hy gật đầu: “Cái này không thành vấn đề.”

“Vậy đi, chúng ta sửa hợp đồng lại chi tiết một chút rồi ký tên.”

“Vâng.”

Diệp Kính Hy xem lại hợp đồng, xoẹt xoẹt hai cái, ký tên ngay ngắn ở góc dưới.

Bà lão đột nhiên nói: “Đúng rồi, có hai gian phòng bị cháu gái ta dùng để chất mấy đồ dùng linh tinh rồi, nhà này hiện tại chỉ có một phòng dùng được, hai cháu ở...”

Trình Duyệt cười cắt lời bà: “Cháu ngụ ở ký túc xá, nhà này chỉ có một mình cậu ấy ở thôi, một gian phòng cũng không sao đâu ạ.”

“À.” Bà lão hiểu rõ cười, “Bà còn tưởng hai cháu là anh em, cùng đi thuê nhà chứ.”

“Không phải đâu ạ, cháu là đàn anh cùng trường với cậu ấy, giúp cậu ấy giới thiệu mà thôi.” Trình Duyệt kiên trì giải thích.

“Ha ha, thì ra là vậy, đàn anh như cháu thật là nhiệt tình a. Lại đây, bà dẫn hai đứa đi xem vòng quanh một chút.”

Hai người đi theo sau bà lão, tới một phòng đọc sách ở kế bên.

Căn phòng được bố trí giản đơn mà thanh nhã, giữa phòng là một cặp ghế dựa được làm bằng gỗ cây đàn, giá sách chiếm hơn phân nửa vách tường, trên giá là một ít sách vở được xếp đặt ngay ngắn, ở gần cửa sổ còn có một cây đàn dương cầm màu đen hơi cũ kỹ.

Nước sơn phủ bên ngoài cây đàn nọ cũng không được đẹp lắm, thêm vào đấy, do đã qua nhiều năm, nước sơn bên ngoài thậm chí còn bị tróc ra.

Diệp Kính Hy bước qua đó, nhẹ nhàng ấn lên phím đàn, âm sắc thể nhưng lại rất thuần khiết.

“Cây đàn dương cầm này là của cha bà lưu lại, ông anh bà không hiểu âm nhạc, thế nên tới giờ chưa có chạm qua nó, nhưng mà đứa cháu gái của bà, những lúc rảnh rỗi thường tới đây đàn lung tung một hồi.” Lão bà lại bắt đầu huyền thuyên, nói về chuyện nhà mình, “Cháu gái bà giờ đi xa quá, mấy thứ này không mang theo được. Lúc dọn nhà thấy mấy thứ này cũng luyến tiếc, muốn vứt cũng không vứt được, cuối cùng chồng của nó chịu không nổi nữa, lấy phòng của nó làm nhà kho, đem hết mấy đồ không dùng tới nhét vào trong hết, sau đó dán giấy niêm phong lại.”

“Bài trí trong phòng đọc sách lại không hề động tới, đàn dương cầm này các cháu có thể dùng, mua từ vài thập niên trước rồi, cũng không có gì đáng giá. Sách trên kệ muốn đọc cũng được, đều là các tác phẩm nổi tiếng mà cháu gái bà sưu tầm được đó.”

“Cũng sắp năm giờ rồi, bà phải về đây. Đây là chìa khóa, nhà này về sau giao cho các cháu, cần giúp gì thì cứ gọi cho bà ha.”

“Cháu biết rồi ạ, cảm ơn bà.” Trình Duyệt tiếp nhận chìa khóa, mỉm cười tiễn bà lão đi. Thấy Diệp Kính Hy đang ở trước giá sách tùy tiện xem vài cuốn, Trình Duyệt cũng không muốn quấy rầy, liền đem chìa khóa nhẹ nhàng đặt trên bàn.

Bà lão đi rồi, trong phòng đột nhiên không có ai nói chuyện.

Mỗi lần lật sách sẽ phát ra những âm hưởng nhỏ vụn, ngày càng rõ ràng, mà tiếng chim hót ngoài cửa sổ cũng trở nên thanh thúy hơn. Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới buông sách, ngồi ở trước đàn dương cầm, nhẹ nhàng ấn xuống một nốt nhạc.

Thấp giọng hỏi: “Anh có biết đánh đàn không?”

Trình Duyệt không trả lời, ngược lại cười hỏi: “Cậu thì sao?”

“Cha từng ép thằng em tôi học đàn dương cầm, đáng tiếc tính cách nó rất phản nghịch, căn bản không có quyết tâm, mỗi lần nó đánh đàn đều là tạp âm cả, khiến không ít thầy cô phải tức giận bỏ đi. Về sau tôi thật sự nhịn không nổi nữa, tự mình học lấy.”

“Học được bao lâu rồi?”

“Một năm.”

“Vậy đàn tôi nghe một chút được không?”

“Được thôi.”

Diệp Kính Hy ngồi ở trước đàn dương cầm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên phím đàn.

Cây đàn này đã lâu rồi không có ai đàn qua, một lớp bụi mỏng theo động tác của Diệp Kính Hy khẽ tung lên, phát phơ giữa không trung.

Diệp Kính Hy hơi khép mắt lại, sau đó, đầu ngón tay ấn trên phím đàn.

Giai điệu của bản nhạc đơn giản mà trầm thấp, vì tiết tấu chậm rãi nên mỗi một nốt nhạc đều trở nên cực kỳ rõ ràng, như là văng vẳng bên tai, lắng lắng nói ra điều gì đó.

Vào một buổi chiều mùa hè tĩnh lặng, trong căn phòng thoáng thoảng mùi vị cổ xưa, giai điệu quen thuộc cứ thế quanh quẩn khắp nơi, lặp đi lặp lại.

Như đang cùng người nọ sống vai, đi dưới bầu trời cuối thu rơi đầy lá rụng.

Như đang cùng người nọ uống buổi trà chiều, nghe người nọ chậm rãi kể những câu chuyện cũ đã có từ xa xưa.

Một thế giới không có bất luận kẻ nào quấy rối, yên lặng mà bình thản như thế.

Trình Duyệt thậm chí còn có một ý niệm đáng sợ trong đầu, anh đột nhiên nghĩ, nếu như có thể, chỉ muốn bản nhạc này vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Thế nhưng, buổi diễn cuối cùng cũng phải kết thúc thôi, chỉ là không có ai nói gì.

Hai người đều từ từ nhắm mắt lại, lắng lắng cảm nhận dư vị vẫn còn quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh này.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới thấp giọng đánh vỡ trầm mặc: “Lâu lắm rồi không chơi đàn, vừa rồi hình như có đánh sai một đoạn.”

Trình Duyệt cười cười nói: “Không sao. Người biết cảm thụ âm nhạc là phải dùng tâm của mình, sẽ không để tâm tới mấy nốt nhạc sai sót kia đâu.”

“A?” Diệp Kính Hy xoay đầu lại, “Anh cũng biết âm luật sao?”

Trình Duyệt gật đầu: “Cha tôi từng là thầy dạy nhạc cho bậc trung học, từ nhỏ đã dạy tôi chơi đàn rồi. Bản nhạc cậu vừa đàn là bài ”A Comme Amour“, một tác phẩm nổi danh của Richard Clayderman, tôi cũng rất thích nó. Đoạn cuối cùng, cậu thật sự đàn sai ba nốt.” Hơi ngừng một lát, đi tới bên cạnh Diệp Kính Hy, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phím đàn, sau đó mỉm cười nói, “Nhưng mà tôi nghĩ, cậu đàn hay tuyệt.”

Không những là đàn hay.

Trình Duyệt thậm chí còn nghĩ, đáng vẽ Diệp Kính Hy lúc đánh đàn, còn rất là mê người.

Có lẽ là bởi vì, chỉ những lúc đánh đàn, Diệp Kính Hy mới có thể buông xuống trách nhiệm nặng nề đang gánh trên vai, hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Diệp Kính Hy trong một khắc vừa nãy, mới chính là hình dạng thuần túy nhất, chân thật nhất.

Cũng bởi vì vậy, mà đàn rất say sưa, rất nhập tâm, rất chuyên chú, còn rất thâm tình.

Diệp Kính Hy trong một khắc vừa nãy, khiến cho Trình Duyệt rung động tới cực điểm. Anh tựa hồ cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua người nào đánh đàn có thể khiến cho người ta say mê đến vậy, khiến cho người ta căn bản không thể dời mắt ra được.

- Diệp Kính Hy này, kỳ thật trong lòng rất mềm mại tinh tế mà cảm tình chắc hẳn cũng rất sâu sắc. Chẳng qua, thân là anh hai, hoàn cảnh gia đình lại đặc biệt, chịu nhiều áp lực từ cha mẹ anh em, khiến Diệp Kính Hy học cách ngụy trang quá sớm, ẩn dấu đi chính mình.

Đính đoang.

Tiếng chuông trên tường đột nhiên vang lên kéo Trình Duyệt ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

Thấy Diệp Kính Hy đang ngưng mắt nhìn mình ngẩn người, Trình Duyệt có chút xấu hổ mà sờ sờ mũi: “Xin lỗi, tôi nay tôi còn có tiết học, phải đi trước đây.”

“Ừ, mau đi thôi.” Thanh âm trầm thấp mang theo tiểu ý, giống như có loại sức mạnh nào đó đầu độc nhân tâm, chờ tới khi đối phương sắp đi tới cửa rồi, mới nhẹ giọng nói một câu, “Lần sau, anh đàn cho tôi nghe, được không?”

Trình Duyệt dừng bước lại, do dự một chút, cuối cùng quay đầu, khẽ cười nói: “Được. Nếu có cơ hội, nhất định tôi sẽ đàn cho cậu.”

-

7. Chương 7 - Tranh Chấp

Trình Duyệt vốn sau khi tan học rất thích quay về ký túc xá trước, thế nhưng gần đây chẳng biết vì sao, Trình Duyệt lại muốn ở lại trường trễ hơn một chút.

Ngoài miệng thì nói với bạn bè là để tránh kẹt xe giờ cao điểm, thế nhưng trong lòng Trình Duyệt rất rõ ràng, anh ở lại, là vì muốn tìm kiếm bóng dáng của người kia.

Diệp Kính Hy, luôn luôn là người cuối cùng rời khỏi lớp.

Có một em nữ sinh rất thân với Trình Duyệt, gọi là Phan Lâm, vừa hay học cùng lớp với Diệp Kính Hy. Nghe cô nói, Diệp Kính Hy vì luôn thích lẻ loi một mình, cho nên quan hệ với bạn học không tốt lắm.

Rất nhiều người sợ hoàn cảnh gia đình của Diệp Kính Hy phức tạp nên không muốn chủ động nói chuyện nhiều. Diệp Kính Hy cũng hiếm khi tới sân vận động đá bóng cùng các bạn hay tham gia vào các hoạt động trường lớp cũng như liên hoan hợp lớp.

Khai giảng đã được nửa học kỳ rồi, thế nhưng bạn học căn bản còn không biết Diệp Kính Hy là ai.

Mọi người chỉ biết đó là một nam sinh vừa từ nước ngoài về, gọi là Diệp Kính Hy, vóc dáng rất cao, mặt mày đẹp trai sáng sủa, thế nhưng không thích nói chuyện. Ấn tượng của mọi người đối với Diệp Kính Hy mà nói, chỉ là một nam sinh thích ngồi ở một góc phòng học bài, trầm mặc chăm chú ghi chép bài giảng mà thôi.

Diệp Kính Hy chưa bao giờ đến muộn, lúc nào cũng là người về trễ nhất, không đi ăn chung với bạn, cũng chẳng ở ký túc xá, nói tóm lại, là một người cực kỳ thần bí cực kỳ kỳ quái.

Thậm chí còn có người lên nghị luận, Diệp Kính Hy có phải không hiểu tiếng Trung hay không, hay là bị bệnh tự kỷ, hoặc là quá kiêu căng ngạo mạn, không muốn giao tiếp cùng bạn học.

Học kỳ mới lúc nào cũng có nhiều chuyện mới mẻ, bàn luận về Diệp Kính Hy, cũng chỉ có như thế mà thôi.

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe xong những lời này, Trình Duyệt càng cảm thấy có chút đau lòng.

Đã từng cùng người nọ tiếp xúc qua, Trình Duyệt đương nhiên biết, người nọ không phải là kẻ quái gở như lời mọi người nói, cũng không phải vì bề ngoài mà lạnh lùng cao ngạo như vậy.

Ngược lại, người nọ còn biết cười, khi cười lộ lên còn thật ấm áp.

Người nọ cũng sẽ thẳng thắn nói nếu như đề tài có hứng thú, mà khi nói chuyện còn cực kỳ có phong độ nữa.

Cho nên trầm mặc như vậy, chỉ là bởi vì vừa trải qua sóng gió, tâm tình không được tốt, hơn nữa vừa tới nơi này nên không quen giao tiếp với người lạ mà thôi. Dù sao cũng lớn lên ở nước ngoài, hôm nay về nước học tập, môi trường hoàn toàn lạ lẫm. Người nọ có thể không biết trong trường sẽ có những khóa trình dạy ngữ văn, những bài số học cao cấp mà khi còn ở nước ngoài còn chưa được học qua.

Cho nên chỉ có thể hết sức nỗ lực, bởi vì người có loại tính cách như Diệp Kính Hy chưa bao giờ biết chịu thua là cái gì.

Có thể nguyên nhân chính là như vậy, cho nên trong những cô cậu học sinh mới đến đó, Trình Duyệt chỉ đặc biệt lưu ý, đặc biệt quan tâm tới Diệp Kính Hy mà thôi. Khu giảng đường sau khi tan trường rất an tĩnh.

Trình Duyệt đi qua hành lang dài thật dài, từ phòng học phía đông tới phía tây, tiếng bước chân đều đều cứ thế quanh quẩn trong khu giảng đường vắng vẻ.

Bước chân đột nhiên ngừng lại.

Trình Duyệt nhìn xuyên qua tấm cửa sổ bằng thủy tinh to thật to, nhìn thấy người mà anh vẫn đang tìm -

Người nọ đang cúi đầu chăm chú ghi chép bài vở, ánh dương quang vàng nhạt xuyên thấu qua song cửa sổ bằng thủy tinh, bao phủ xung quanh người nọ, toàn thân tựa hồ tỏa ra một vàng sáng ấm áp rực rỡ làm cho hết thảy đường nét đều dịu dàng hẳn lên.

Khi ngón tay thon dài ấy cầm bút máy viết chữ, những khớp xương rõ ràng lộ ra một cổ sức mạnh đầy mỹ cảm. Những sợi tóc đen nhánh rũ xuống theo động tác viết chữ mà nhẹ nhàng đung đưa trước mắt, cũng không có chút ảnh hưởng nào tới sự chuyên chú của người kia cả.

Diệp Kính Hy tựa hồ đang nghiên cứu một số bài toán đồ cao cấp, trên bàn toàn là những mẫu giấy nháp đã không còn chỗ viết.

Có lẽ, không nên quấy rầy người ta a.

Nghĩ như vậy, Trình Duyệt khẽ cười cười, đem bước chân đang tính bước vào rút trở về. Vừa định xoay người rời đi, lại nghe một tiếng “bốp” vang lên thật lớn, sách giáo khoa ôm trong tay không cẩn thận mà bị tuột ra, rơi xuống đất.

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên.

Ánh mắt sắc bén rét lạnh bắn thẳng về phía Trình Duyệt, dường như là không hài lòng vì địa bàn của mình bị người lạ xông vào.

- Ánh mắt như vậy, thậm chí còn mang theo khí tức nguy hiểm khiếp người.

Trình Duyệt giật mình sững người tại chỗ, có chút không biết làm sao.

Thấy rõ đối phương là Trình Duyệt, thần sắc của Diệp Kính Hy mới dần dần bình ổn xuống.

“Ra là anh.” Diệp Kính Hy thấp giọng nói.

“...Ừm.” Trình Duyệt mới vừa rồi bị ánh mắt sắc bén kia làm cho chấn động mà ngây người, lên tiếng theo phản xạ, vội vội vàng vàng nhặt sách giáo khoa lên, “Xin lỗi, quấy rầy cậu rồi.” Nói xong liền muốn xoay người bỏ đi.

“Khoan đã.”

Trình Duyệt dừng bước.

“Vừa rồi làm anh sợ sao?”

“Đâu có.”

“Sắc mặt anh nhìn không tốt lắm.”

Trình Duyệt trầm mặc trong chốc lát, mới xoay người lại, miễn cưỡng cười cười nói: “Chính xác là vậy. Ánh mắt của cậu vừa rồi có chút đáng sợ, làm tôi giật cả mình.”

“Thật vậy sao?” Diệp Kính Hy nhếch khóe miệng mỉm cười, so với Diệp Kính Hy nguy hiểm mới vừa rồi, tựa hồ hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Tôi không thích bị người khác quấy rầy.” Diệp Kính Hy giải thích.

Trình Duyệt gật đầu, “Đã như vậy, cậu còn gọi tôi lại làm gì?” Diệp Kính Hy không đáp, lại hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đi ngang qua.”

“Đường về ký túc xá đâu có ngang qua bên này.”

Ánh mắt thâm thúy, như là có thể nhìn thấu được tất cả tâm tư của đối phương.

Trình Duyệt nhẹ nhàng sờ sờ mũi: “Nếu không thể gạt được cậu, vậy thì tôi nói thật đây. Dích thực là tôi có chuyện mới tới tìm cậu, không phải đi ngang qua đâu.”

“Có việc gì?”

“Đàn anh đến tìm đàn em, nhìn xem có gì cần giúp đỡ không. Cậu làm cái bộ dạng như sắp ra trận thế này, khiến một người làm đàn anh như tôi có chút khó coi a...” Trình Duyệt giả vờ nhẹ nhõm mà nhún nhún vai.

Diệp Kính Hy nhưng lại trầm mặc, ánh mắt thâm thúy đó vẫn nhìn chăm chú vào anh.

Bị Diệp Kính Hy nhìn như vậy, Trình Duyệt càng cảm thấy có chút hoảng hốt, liền ngưng cười, nghiêm túc nói: “Là như vậy, tôi nghe nói cuối tuần này các cậu sắp có bài thi giữa kỳ, ở chỗ tôi còn giữ lại chút tài liệu và bài giảng, có thể giúp ích cho cậu. Cậu học ở nước ngoài, chương trình học sẽ không giống với trong nước mình đâu, mà toán học lại càng phiền phức, nhìn qua một số ghi chép này, nhiều khi cũng có chút hữu dụng cho cậu đó.”

Trình Duyệt chậm rãi đi tới, lấy ra trong bao một chồng tài liệu đã được phân loại sắp xếp, nhẹ nhàng đặt trên bàn.

“Sao rồi, không cảm ơn tôi lấy một tiếng sao?” Trình Duyệt vui đùa nói.

“Trình Duyệt.” Diệp Kính Hy đột nhiên mở miệng, ngữ khí hết sức nghiêm túc.

Trình Duyệt chợt ngưng cười, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

“Anh tuy rằng nhập học sớm hơn tôi một năm, là đàn anh của tôi, thế nhưng, tôi không thích anh chăm sóc tôi quá mức như vậy.”

“Có nhiều chuyện, tôi có thể tự mình ứng phó.” Diệp Kính Hy dừng một chút, chỉ chỉ những tờ giấy nháp ở trên bàn.

Trên mấy tờ giấy nháp này đều là những bài toán khó Diệp Kính Hy vừa giải xong, trật tự rõ ràng, chữ viết chỉnh tề, từng tờ từng tờ một, khiến Trình Duyệt nhìn thấy có chút gai mắt.

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: “Thế nên những thứ giúp đỡ này, tôi cũng không cần.”

Trình Duyệt xấu hổ mà đứng sững tại chỗ.

Thiếu chút nữa đã quên, với người có loại tính cách như Diệp Kính Hy, quả thật là không thích người khác giúp đỡ quá nhiều, bởi vì như vậy sẽ làm người khác nghĩ rằng Diệp Kính Hy là một người yếu đuối.

Mà Diệp Kính Hy chưa bao giờ yếu đuối cả.

Đã quen một mình khắc phục khó khăn, dù cho rất vất vả, cũng không muốn người khác vươn tay giúp đỡ.

Chính là một người đã quen một mình, đã quen kiêu ngạo, cũng đã quen độc lập rồi.

Trình Duyệt biết, anh hôm nay có lẽ đã chạm tới điều cấm kỵ của Diệp Kính Hy. Thế nhưng nhìn dáng vẻ lạnh lùng trước mặt, trong lòng Trình Duyệt lại cảm thấy có chút đáng chất. Chính mình tối hôm qua vất vả lắm mới moi được cái rương dưới gầm giường đựng tài liệu và ghi chép hồi năm nhất ra, chỉnh lý hơn nửa đêm, phân loại cho thật tốt, còn tính hôm nay sẽ đưa cho Diệp Kính Hy, sẽ làm Diệp Kính Hy cao hứng, kết quả lại bị người ta quở trách lại.

Cứ tưởng mình có thể quan tâm người nọ nhiều hơn một chút, đối với người nọ ôn nhu hơn một chút...

Đó cũng là bởi vì đau lòng Diệp Kính Hy một thân một mình sống xa nhà, nghĩ rằng Diệp Kính Hy rất cô đơn, cho nên mới muốn giúp đỡ, vậy thôi.

Kết quả lại làm hơi quá mức, khiến người ta thấy phản cảm rồi.

Tuy rằng dưới đáy lòng rất khó chịu, thế nhưng trên mặt Trình Duyệt vẫn mang theo nụ cười như không có gì cả, vươn tay ôm lấy đồng tài liệu kia lên.

“Ừ, tôi biết rồi. Vậy tôi sẽ đem tài liệu cho người nào cần nó. Về sau tôi sẽ ít tới quấy rầy cậu, không làm cậu phiền lòng nữa đâu.”

Nói xong liền muốn xoay người bỏ đi.

- Cánh tay đột nhiên bị kéo lại, lực đạo của ngón tay thậm chí còn có chút chặt.

“Ý tôi không phải như thế.” Diệp Kính Hy thấp giọng nói.

Trình Duyệt không nói gì, cũng không quay đầu lại, chỉ là trầm mặc.

“Anh biết đấy, tôi từ nhỏ đã quen sống độc lập rồi, ở nhà làm anh hai, nếu cha không có ở đó, có rất nhiều chuyện đều do tôi làm chủ.”

“Tôi đã quen với việc một mình quyết định. Mà bọn họ cũng quen nghe mệnh lệnh của tôi rồi.”

“Chưa từng có ai, giống như anh, muốn chiều cổ tôi như vậy.”

Nói đến đây, Diệp Kính Hy ho nhẹ một tiếng.

Tựa hồ không thích giải thích quá nhiều, cho nên khi nói ra những lời này, có chút mất tự nhiên.

Còn dùng những lời thật lòng từ trái tim nói với Trình Duyệt nữa -

“Tôi chỉ là nhất thời khó thích ứng được. Cũng không phải ghét anh. Cho nên, anh không cần phải gấp gáp tuyệt giao với tôi như vậy.” Nói xong, lại dùng tay kia lấy lại xấp tài liệu trong tay Trình Duyệt.

“Những tài liệu này, tôi nghĩ anh cũng đã bỏ nhiều thời gian ra soạn nó.” Diệp Kính Hy nhẹ giọng nói.

“Tôi nhận. Cảm ơn anh.”

Gương mặt Trình Duyệt đột nhiên lại đỏ lên.

Đàn anh giúp đàn em chỉnh lý tư liệu cho bài thi sắp tới, trong trường học vốn là chuyện quang minh chính đại biết bao, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng không hiểu vì sao, khi Diệp Kính Hy nói ra những lời đó, mặt anh không khỏi nóng lên.

Người nọ cư nhiên nguyện ý vì anh, thay đổi mình một ít.

Như vậy có phải chứng minh là, trong lòng Diệp Kính Hy, Trình Duyệt này cũng có một trọng lượng nhất định phải không?

Đàn anh. Hay là bằng hữu?

Các ngón tay đang kéo cánh tay anh có hơi dùng sức, nơi da thịt tiếp xúc với nhau, thậm chí còn cảm giác được nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay của Diệp Kính Hy truyền tới, cái loại nhiệt độ đáng sợ này, lại tiếp tục đi thẳng vào trong tim.

Trình Duyệt có chút khấn trương mà nghĩ, da mặt anh sao lại mỏng như vậy, không có lý do gì mà mới tiếp xúc thân thể một chút thôi đã có phản ứng thế này rồi. Trên mặt rất nóng, có thể là do cả ngày phơi nắng quá lâu thì phải. Còn về phần tim đập có chút nhanh? Có thể là do vừa rồi đi nhanh quá thôi.

Trình Duyệt thở phào một hơi, bình ổn lại nhịp tim của mình, lúc này mới quay đầu lại cười nói: “Được rồi, bạn Diệp à, tôi chấp nhận lời giải thích của cậu. Hiện tại bụng tôi ra được chưa? Còn tiếp tục như vậy thì không đi ăn tối được mất. Tôi đói bụng rồi, mà tôi nghĩ cậu cũng thế.”

“Xin lỗi.” Cảm thấy mình lại quá dùng sức, nắm tay Trình Duyệt đến đỏ cả lên, Diệp Kính Hy vội vàng buông tay ra, mang theo giọng áy náy mà nhẹ nhàng nói, “Tôi mời anh, xem như là bồi tội, thế nào?”

Trình Duyệt lắc đầu: “Lần trước cậu đã mời rồi, lần này đến lượt tôi mới đúng chứ.” Vừa nói vừa nghĩ tới một quán ăn, vì vậy liền mỉm cười vỗ vỗ vai Diệp Kính Hy, “Đi thôi, tôi dẫn cậu tới chỗ này được lắm.”

Hai người thu dọn đồ đạc xong, liền sóng vai đi ra khỏi khu dạy học.

Dọc đường đi mặc sức trò chuyện, phản ứng kỳ quái mới vừa nãy rất nhanh đã bị Trình Duyệt quẳng lên chín tầng mây.

-

8. Chương 8 - Bữa Ăn

Trình Duyệt vốn định dẫn Diệp Kính Hy đi ăn món Hồ Nam.

Ông chủ và đầu bếp của quán ăn này đều là người Hồ Nam, món ăn rất thuần túy. Mỗi lần ký túc xá của Trình Duyệt liên hoan thường tới đây ăn, cho nên rất quen với chủ quán.

Chỉ là vị trí của quán ăn này tương đối hẻo lánh, cách trường học cũng có chút xa.

Không nghĩ tới mấy hôm nay khu vực gần trường đang thi công nên con đường đó đã bị chặn, bí quá, Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là dẫn Diệp Kính Hy đi đường tắt.

Mặt trời đã xuống núi, những tia sáng ảm đạm cũng nhạt dần, con ngõ nhỏ sâu thẳm không có lấy một bóng người, lộ ra một chút ánh sáng âm trầm lạnh lạnh.

Phía trước cách đó không xa có một ngân hàng, nếu như đi đường lớn thì phải đi đường vòng, có chút bất tiện, thế nên trực tiếp đi qua ngõ nhỏ này cho mau.

Có người nói con hẻm này đã xảy ra rất nhiều vụ cướp.

Trong trường thậm chí còn đồn đại, trước đây từng có một nữ sinh đi ngang qua hẻm này, bị người ta dùng dao dìm vào sau lưng bức cô ấy nói ra mật mã ngân hàng. Còn có một nữ sinh khác bị chụp thuốc mê, lúc tỉnh lại thì tiền trên người đều đã bay mất hết.

Dần dần, không còn ai dám đi qua con hẻm này nữa.

Trình Duyệt đánh bạo đi tắt, thứ nhất là bởi vì có Diệp Kính Hy bên cạnh, hai người cùng đi nên cũng không thấy sợ. Thứ hai là trên người anh cũng chỉ có gần một trăm đồng thôi, cho dù là bị cướp, chắc cũng sẽ không đến nỗi quá bi thảm.

Sắc trời dần dần biến đen, trong con hẻm nhỏ hoang vắng, tiếng bước chân của hai người càng đặc biệt rõ ràng.

Ở chỗ quẹo phía trước có một gốc cây to, gió vừa thổi qua, lá cây xào xạc rung động, bóng cây đung đưa lộn xộn trên mặt đất, làm cho cả con hẻm càng thêm u ám đáng sợ.

Đột nhiên, cánh tay bị kéo lại.

Trình Duyệt có chút nghi hoặc nghiêng đầu qua, thấy Diệp Kính Hy bên cạnh đã dừng bước, ánh mắt thâm trầm.

Trong nháy mắt, có bốn người từ phía sau gốc cây nhanh chóng nhảy ra, bao vây hai người họ.

Trên tay bốn người kia đều cầm dao găm, trong ngõ hẻm âm u ánh lên ánh sáng bàng bạc chói mắt.

Ánh mắt Diệp Kính Hy nhàn nhạt lướt qua những người trước mặt, hạ giọng nói: “Muốn gì?”

Người nọ tửm tửm cười quơ quơ con dao trong tay: “Mấy anh đây dạo này kinh tế eo hẹp, không thể làm gì khác hơn là ra mượn tại đây ít tiền đó mà, thức thời thì để ví lại đây.”

“Tiền tôi cho mượn, lợi tức rất cao.” Diệp Kính Hy hơi nhếch môi, giống như đang cười, ánh mắt lại trở nên băng lãnh: “Tôi sợ anh không gánh nổi.”

Vừa dứt lời, chân phải của Diệp Kính Hy đột nhiên quét về phía sau, theo đó là hai tiếng leng keng dễ nghe vang lên, dao găm trong tay hai tên phía sau đã bị đá rơi xuống đất một cách chuẩn xác - “Đi.”

Thấp giọng ở bên tai Trình Duyệt nói một chữ, Diệp Kính Hy túm lấy Trình Duyệt, nhanh chóng xoay người ngược về phía bên trái, đột phá vòng vây.

Động tác của Diệp Kính Hy cực kỳ nhanh nhẹn, hai ba người đứng ở phía trước đã bị đánh ngã xuống đất.

Hai người nhanh chóng chạy trốn, bên tai là tiếng gió thổi vù vù, hòa lẫn với tiếng thở gấp, ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được rõ ràng.

Rất nhanh đã chạy tới đầu ngõ nhỏ, lại không ngờ, ngay lối vào đột nhiên xuất hiện thêm ba người, đứng chặn đường bọn họ.

Diệp Kính Hy dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ba người xuất hiện trước mặt.

Ngữ khí bình thản: “Thế nào, còn có tiếp viện sao?”

“Ha ha, nhãi ranh mày bản lĩnh cũng không tồi. Bất quá, nếu muốn chạy, cũng không dễ dàng vậy đâu.” Người nói chuyện thanh âm trầm thấp, nhìn thấy thái độ của những người vừa rồi đối với hắn rất cung kính, xem ra, hắn mới thật sự là lão đại.

“Lên.”

Ra lệnh một tiếng, hai nhóm người trước sau đồng loạt tiến về phía trước, kẹp hai người Diệp Trình lại ở giữa.

Diệp Kính Hy thấp giọng nói bên tai Trình Duyệt: “Theo sát tôi.”

Nói xong, tay trái kéo chặt Trình Duyệt, tay phải mạnh giơ lên, chặn một tên đánh lén bên tay phải, bắt lấy cánh tay kia, cổ tay người nọ rộp một tiếng gãy xương, dao găm rớt xuống đất. Tên bên cạnh hét lớn một tiếng rồi vọt lên, dao găm trong tay nhắm thẳng ngay cổ họng, Diệp Kính Hy hơi nghiêng đầu tránh ra, nắm lấy cánh tay người nọ, hất vai một cách đầy tiêu sái, quăng người nọ ngã xuống đất.

Động tác nhanh chóng, phán đoán chính xác, lại thanh thoát gọn gàng, đi cùng với ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm.

Diệp Kính Hy với hai bàn tay không, chẳng thèm đem những tên cầm dao trước mặt để vào mắt.

Cổ ngạo khí trên người trong nháy mắt làm chấn động mấy tên côn đồ nọ.

Một đám người trong lúc nhất thời không dám tiến lên, cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, hai mặt nhìn nhau.

Tên lão đại kia cười lạnh một tiếng, nháy mắt với người bên cạnh.

Tên thuộc hạ nọ hiểu ý, một đám người bên phải Diệp Kính Hy lại đột nhiên tấn công thêm một đợt nữa.

Bọn họ phối hợp rất khéo léo, một người đánh về phía bên phải, một người đồng thời đánh về phía bên trái, thân thủ của Diệp Kính Hy cho dù tốt, cũng không có khả năng tấn công một lúc bốn năm người.

Cho nên Diệp Kính Hy tạm thời thả Trình Duyệt ra.

Phán đoán cho chuẩn xác, chỉ cần hai giây, là có thể giải quyết cái tên đáng ghét bên trái này, sau đó tiếp tục bảo vệ tốt Trình Duyệt.

Thế nhưng trong khoảnh khắc Diệp Kính Hy buông tay ra, đám người vừa rồi làm bộ sợ không dám tiến về phía trước kia, đột nhiên cùng nhau hành động, cấp tốc bắt được Trình Duyệt đang không hề phòng bị. Trong ngõ hẻm hoang vắng vừa rồi còn vọng lên tiếng đánh nhau kịch liệt, thế nhưng mọi người lại không hện mà cùng ngừng động tác.

Lưỡi dao sáng loáng kề ngay yết hầu Trình Duyệt, còn có một cái nữa kề ở bên hông.

Diệp Kính Hy hơi híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Mày muốn thế nào?”

Tên lão đại phá lên cười: “Tụi tao vốn chỉ muốn kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi, thế nhưng hiện tại, tao đột nhiên đổi ý rồi. Tao muốn phiên mày theo anh em bọn tao tới ngân hàng phía trước, rút hết tiền trong ngân hàng ra mang tới đây. Mày tốt nhất là nghe lời, nếu không, trên người thằng bạn này của mày sẽ có vài vết sẹo đó.”

Trình Duyệt vẫn không nói gì, đột nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Cảm giác làm con tin thật chẳng dễ chịu chút nào, xem ra chúng tôi chỉ có thể đồng ý rồi.”

Nói rồi liếc mắt nhìn Diệp Kính Hy, sau đó nhẹ nhàng nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào lưỡi dao sắc bén đang kề trước cổ.

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, một lúc lâu sau, mới giống như đầu hàng mà thấp giọng nói: “Được rồi.”

Nói xong liền móc ví từ trong túi ra, làm như đang kiểm thẻ ngân hàng vậy.

Tên lão đại kia cười cười nói: “Sớm biết điều như thế thì tốt rồi.”

Gần như là cùng lúc đó, chân trái Diệp Kính Hy đột nhiên giơ lên, chuẩn xác đá vào cổ tay đang cầm dao kề vào cổ Trình Duyệt, mà vào lúc này, Trình Duyệt cũng đột nhiên xoay người một cái, nắm lấy cánh tay đang cầm dao kề hông mình, cổ sức nhéo một cái...

“A...”

Hai người kèm hai bên Trình Duyệt đồng thời ôm tay kêu thảm thiết, mà Trình Duyệt cũng được Diệp Kính Hy nhanh chóng kéo trở về bên người.

“Đáng tiếc tao không mang theo thẻ.” Diệp Kính Hy mỉm cười nói, kết thúc đàm phán.

Một đám người vây quanh hai người họ, không dám tiến lên, cũng không thả người, trong lúc nhất thời giằng co một lúc lâu.

Trầm mặc một chốc, Diệp Kính Hy mới nói: “Tao có mấy câu, muốn nói riêng với mày.”

Người nọ nhú nhú mày, liếc mắt ra hiệu cho mấy tên bên cạnh mình nhường đường.

Diệp Kính Hy tiến lên một bước, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu gì đó.

Người nọ biến sắc, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Kính Hy một cái, một lát sau mới phát tay nói: “Thả người.”

Hai người rút cuộc cũng an toàn rời khỏi con hẻm kia.

Trình Duyệt thở phào nhẹ nhõm, “Tốt quá, may là vừa rồi cậu hiểu ý tôi.”

“Anh dồn sức nhìn vào con dao đang kề cổ mình, không phải là ám chỉ tôi giải quyết hắn ta sao? Tôi nghĩ, anh tự có biện pháp xử lý tên còn lại.”

“Ha ha, không sai. Thân thủ của tôi tuy rằng không tốt bằng cậu, nhưng cũng không phải trái hồng mềm yếu ai nắm cũng được a.” Trình Duyệt mỉm cười nói, “Mà tôi cũng ghét nhất là làm con tin. Lại càng không muốn trở thành nhược điểm của cậu.” “Anh không bị thương chứ?” Diệp Kính Hy đột nhiên hỏi.

“Không có.” Trình Duyệt sờ sờ mũi, nhẹ giọng nói, “Hôm nay là lỗi của tôi, tôi có nghe nói qua trong hẻm này từng có người bị cướp, vậy mà còn dẫn cậu vào đó. Vốn tưởng rằng mình sẽ không xui xẻo đến vậy...”

“Không sao.” Diệp Kính Hy thấp giọng cất lời anh, “Trước tiên đi ăn tối cái đã. Anh không phải đói bụng sao?”

“Giờ này chắc không còn quán nào mở cửa bán cơm tối rồi.” Trình Duyệt cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, kim đồng hồ đã chỉ hướng bảy giờ rưỡi, “Nếu không thì vậy đi, chúng ta đến siêu thị phía trước mua một ít đồ, rồi về nhà tự làm. Thế nào?”

“Tự làm?” Ngữ khí Diệp Kính Hy có chút kinh ngạc, “Anh biết nấu ăn à?”

“Ừ, ai bảo nhà tôi có một thằng em trai ham ăn làm chi.” Trình Duyệt cười cười, “Vốn định mời cậu ăn, kết quả lại không được. Vừa đúng lúc, cho cậu nếm thử tay nghề của tôi vậy.”

Diệp Kính Hy nhìn anh một cái, gật đầu: “Được thôi.”

Hai người đi dạo một vòng siêu thị, mua nhiều loại rau củ còn tươi mới, thuận tiện ngay cả dầu và gia vị cũng chuẩn bị thật tốt.

Sau khi về đến nhà, Trình Duyệt liền vào nhà bếp.

Nhìn dáng dấp anh đang chăm chú nấu ăn trong bếp, Diệp Kính Hy không khỏi nở nụ cười, đi qua hỏi: “Có cần giúp gì không?”

Trình Duyệt quay đầu lại cười: “Không cần, cậu vào phòng đọc sách ngồi chờ ăn là được rồi. Rất nhanh sẽ xong a.”

Diệp Kính Hy cũng không nhiều lời nữa, đến phòng đọc sách một chút.

Từ trong bếp rất nhanh đã vang lên tiếng chiên xào đồ ăn, theo đó là một mùi hương thoang thoảng. Diệp Kính Hy đóng sách lại, xuyên qua song cửa sổ nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Trình Duyệt trong phòng bếp, ngay cả lúc nấu nướng cũng mang theo nụ cười nhẹ, càng khiến cho Diệp Kính Hy hiếm khi cảm thấy an tâm như thế này.

“Xong rồi.”

Rất nhanh, Trình Duyệt đã bưng một mâm đồ ăn vào phòng.

Rau xào thịt bò, đậu hũ ma bà, cá kho, cải thìa sốt dầu hào.

Đều là những món ăn đơn giản thường ngày, nhưng lại được làm rất khéo léo, mùi vị cũng đặc biệt thơm.

“Nếm thử xem.” Trình Duyệt xới một chén cơm đưa tới, cũng cầm đũa đưa cho Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy gấp một khối đậu hũ bỏ vào miệng, đậu hũ rất tươi, vừa vào miệng đã tan, mùi vị hơi cay cay kích thích vị giác, khiến người ta không thể quên được dư vị của nó.

“Ngon lắm.” Diệp Kính Hy mỉm cười bình luận.

Trình Duyệt cười vui vẻ: “Thích là tốt rồi, ăn nhiều thêm một chút đi.”

“Ừ.”

Hai người ngồi đối diện nhau an tĩnh ăn cơm. Bầu không khí như thế này lại vô cùng ấm áp.

Trong cuộc đời Diệp Kính Hy, thậm chí còn chưa từng có một bữa ăn như vậy.

Khi ở nhà, cha mẹ luôn luôn bề bộn nhiều việc, rất ít cùng Diệp Kính Hy ăn cơm. Cậu em trai lại đi học ở nơi khác, số lần gặp mặt nhau đều có hạn. Dần dần, chuyện ăn uống đối với Diệp Kính Hy mà nói đã biến thành công thức hóa rồi. Mỗi ngày tới giờ, quán gia sẽ đến nói hôm nay ăn cái gì, sau đó bưng tới mấy món ăn từ nhà bếp lên.

Các món ăn này đương nhiên là dựa theo khẩu vị của Diệp Kính Hy mà làm.

Nhưng Diệp Kính Hy lại cảm thấy, mấy món mình từng ăn qua chả để lại chút dư vị gì cả.

Vậy mà ngày hôm nay, khi Trình Duyệt tự mình xuống bếp làm vài món đơn giản, hai người mặt đối mặt an tĩnh ăn cơm như thế này, Diệp Kính Hy lại đột nhiên có một ý nghĩ rất kỳ quái.

Cha mẹ anh em, người nhà bằng hữu, cùng ở một chỗ, hẳn là phải cùng ăn như vậy mới đúng chứ.

Thậm chí còn hy vọng bữa ăn này có thể kéo dài thêm một chút, đừng kết thúc nhanh như vậy.

Cho nên, Diệp Kính Hy ăn rất chậm.

Mỗi một món ăn, đều dùng tâm cảm nhận nó, cũng nhớ kỹ vị đạo của nó.

Bởi vì, đã rất lâu rồi, Diệp Kính Hy chưa được trải qua cái loại ấm áp này.

“Trình Duyệt, rất hân hạnh được làm bạn với anh.”

Trình Duyệt là người bạn đầu tiên Diệp Kính Hy quen được sau khi về nước. Có thể nói, cũng là người bạn đơn thuần nhất, không quan hệ tới lợi ích thương nghiệp mà Diệp Kính Hy đã từng quen.

Trước đây các con của các cô dì chú bác có qua lại với công ty nhà mình, tuy rằng ngoài miệng nói là bạn bè, nhưng Diệp Kính Hy chưa bao giờ có hứng thú nói chuyện với những người đó.

Thế nhưng Trình Duyệt lại khác, anh không rõ bối cảnh nhà mình cho lắm, cũng chưa từng hỏi về thân thế của mình, chỉ là lấy thân phận đàn anh, đơn thuần quan tâm tới một đàn em vừa từ một nơi xa xôi tới mà thôi.

Cho nên Diệp Kính Hy rất quý trọng phần cảm tình thuần túy này.

Diệp Kính Hy cũng không phải là một người giỏi về biểu đạt tình cảm, chỉ có thể dùng câu đơn giản như “Rất hân hạnh được làm bạn với anh” để nói khái quát tâm tình của mình mà thôi.

Trình Duyệt ngồi ở đối diện lại giật mình, một lát sau mới khẽ cười nói: “Tôi cũng thế.”

Sau đó gấp một miếng cá kho bỏ vào bát Diệp Kính Hy, cúi đầu nói: “Nhanh ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Chẳng biết tại sao, Diệp Kính Hy đột nhiên nghĩ, khi mình nói ra câu nói kia, sắc mặt Trình Duyệt tựa hồ trở nên tái nhợt.

Suy nghĩ của tác giả: Phần đầu của bộ này chủ yếu nói về Diệp đại và đại Trình a, phần sau mới nói về tiểu Quy và tiểu Trình, dù sao cũng sẽ tới lượt thôi.

Đừng có gấp mà, đầu năm nay sinh con cũng phải xếp hàng chứ bộ ==!

-

9. Chương 9 - Tâm Động

“Anh làm sao vậy?” Diệp Kính Hy nhẹ giọng hỏi.

“Không sao.” Trình Duyệt cười cười, “Ăn xong rồi, cậu giúp tôi dọn bát đi.”

Nói rồi đứng dậy, nhưng lúc đứng lên đột nhiên thấy choáng váng đầu óc.

Diệp Kính Hy nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ lấy anh, để anh dựa vào người mình.

Nhìn sắc mặt anh tái nhợt, Diệp Kính Hy không khỏi nhíu mày: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu, tôi bị huyết áp thấp, mùa hè ngồi lâu, đột nhiên đứng lên đầu sẽ choáng váng.” Trình Duyệt cười giải thích.

Diệp Kính Hy không tin. Ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn vào gương mặt anh, thấy lông mi Trình Duyệt nhẹ nhàng run rẩy, vừa nhìn đã biết là nói dối, vì vậy vòng tay ôm lấy vai anh, trầm giọng nói: “Đi theo tôi.”

Hầu như là vừa lôi vừa kéo, Diệp Kính Hy đưa Trình Duyệt vào phòng ngủ, sau đó ấn anh ngồi xuống giường.

Diệp Kính Hy cúi đầu nhìn vào vạt áo sơ mi bên dưới của Trình Duyệt, nơi đó có dính một vệt máu.

Không chút do dự đưa tay cởi áo anh ra, lại bị Trình Duyệt ngăn lại.

“Bị thương nhẹ thôi mà...”

Diệp Kính Hy trầm mặc, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, rồi lại tiếp tục cởi từng cúc áo sơ mi.

Bụng dưới phía bên phải của anh quả nhiên bị thương.

Một vết cắt dài bằng ngón cái, là do con dao găm vừa rồi kẻ ở bên hông, trong lúc đánh nhau đã xoẹt qua da. Chảy máu cũng không nhiều, mà vết thương lúc này cũng đã đóng vảy, xem ra không có gì trở ngại.

Thế nhưng, da của Trình Duyệt rất trắng, cho nên vết thương trên bụng anh nhìn vào cực kỳ chướng mắt.

Diệp Kính Hy đưa tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương, thấp giọng hỏi: “Là do vừa rồi đánh nhau phải không?”

Cảm giác được nhiệt độ nóng rực từ ngón tay của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt không khỏi run lên.

“...Ừm.”

Diệp Kính Hy lại nghĩ anh đau vì bị mình chạm vào, vội vàng rút tay lại: “Còn đau lắm hả?”

“...Không có.”

“Để tôi đi lấy thuốc.” Diệp Kính Hy đứng dậy.

“Không sao mà, chỉ là vết thương nhỏ thôi a.”

“Còn nói không sao, lỡ bị nhiễm trùng thì thế nào?”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Diệp Kính Hy nhìn một cái, Trình Duyệt cũng đành phải ngậm miệng.

Chờ người nọ ra ngoài rồi, Trình Duyệt mới đột nhiên đỏ hết cả mặt lên.

Đàn ông con trai ở trần vốn là chuyện bình thường, nhất là vào mùa hè, đám người trong ký túc xá kia tắm rửa xong chỉ mặc mỗi chiếc quần lót đi long nhong trong phòng, nhìn hoài cũng chả sao.

Thế nhưng vừa rồi, trong khoảnh khắc bị người nọ cởi áo để lộ ra thân trên trần trụi của mình, chẳng biết tại sao, Trình Duyệt lại cảm thấy rất xấu hổ. Cứ như vậy ở trần trước mặt người nọ, Trình Duyệt thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn...

Chết tiệt, đều là con trai có cái gì phải xấu hổ đâu, có phải vết thương bị nhiễm trùng nên đầu óc hồ đồ luôn rồi không?

Trình Duyệt ở trong lòng thầm mắng phản ứng quái lạ của mình, nhéo nhéo nắm tay, bình ổn lại nhịp tim đang loạn đập, thấy Diệp Kính Hy cầm hộp thuốc đi vào, liền lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Diệp Kính Hy ngồi bên cạnh anh, lấy một miếng bông gòn chấm cồn, nhẹ nhàng bôi lên chỗ bị thương.

Bị cảm giác lạnh lẽo kích thích, thân thể Trình Duyệt khẽ run lên.

Diệp Kính Hy cho rằng anh bị đau, cũng không ngừng lại, chỉ thấp giọng nói: “Sát trùng một chút sẽ tốt hơn, tránh cho vết thương không nhiễm trùng, anh nhịn một chút, rất nhanh là xong rồi.”

“Ừ.” Trình Duyệt cúi đầu, không dám để đối phương nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Sát trùng xong, lại dán băng cầm máu, Diệp Kính Hy mới nhẹ giọng nói: “Được rồi. Chú ý đừng đụng vào nước.”

“Cảm ơn.” Trình Duyệt thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mấy phút vừa rồi Diệp Kính Hy xử lý vết thương cho mình sao mà dài quá, mỗi khi ngón tay kia nhẹ nhàng chạm vào bụng mình, Trình Duyệt thậm chí còn thấy run rẩy.

Đây là bị sao vậy, anh gần đây hình như càng ngày càng không bình thường.

Trình Duyệt cúi đầu, chậm rãi cài nút áo sơ mi lại, sau đó đứng lên nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về đây.”

Diệp Kính Hy nói: “Để tôi đi với anh.”

“Không cần đâu.”

“Đã trễ vậy rồi, lỡ như gặp chuyện gì thì làm sao đây?” Diệp Kính Hy cắt lời anh, đứng lên nói, “Đi thôi.”

Nói xong liền đi trước, khiến Trình Duyệt căn bản không có cách nào cự tuyệt.

Quả thật đã khuya rồi, đèn đường cũng đã phát sáng.

Hai người sóng vai nhau mà đi, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Bầu không khí như vậy sẽ khiến người ta có cảm giác kỳ quái, vì vậy Trình Duyệt tìm chuyện gì đó nói để phá tan trầm mặc -

“Vừa nãy cậu nói gì với tên đầu gấu đó vậy? Sao hắn có thể thả chúng ta đi dễ dàng thế?”

Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, mở miệng nói ra đáp án.

“Tôi bảo, tôi không có đem theo thẻ, trước tiên thả chúng ta đi, sau đó về lấy tiền cho hắn.”

Trình Duyệt giật mình: “Cậu lừa hắn?”

“Cũng không lừa.” Ngữ khí của Diệp Kính Hy rất nghiêm túc, “Tôi ra một điều kiện với hắn, nêu như tôi đưa tiền cho hắn như đã hứa, như vậy, sau này anh em của hắn đừng trở lại quấy rầy chúng ta nữa.”

“Hắn đồng ý?”

“Ừ.”

“Cậu vì sao lại chịu thỏa hiệp? Chúng ta rõ ràng có thể chạy mà.” Trình Duyệt dừng bước, quay đầu nhìn về phía Diệp Kính Hy, “Đây tựa hồ không giống với phong cách của cậu a.” Diệp Kính Hy trầm giọng nói: “Cái gọi là nguyên tắc, dù sao vẫn cần thời gian, chỉ có những người đặc biệt mới có thể thay đổi.”

Nói xong, xoay đầu lại nhìn Trình Duyệt.

Ánh mắt của hai người đối nhau, Trình Duyệt có chút mất tự nhiên mà nhìn đi chỗ khác, ngón tay lại nhẹ nhàng nắm chặt lại -

Với Diệp Kính Hy mà nói, mình là người đặc biệt sao?

Trình Duyệt cười cười nói: “Chỉ là một đám côn đồ mà thôi, không cần quá lo lắng.”

Diệp Kính Hy lại khẽ nhún mày, thấp giọng giải thích: “Không hẳn là côn đồ. Những tên đó đều có hình xăm kỳ quái, nếu tôi đoán không lầm, bọn chúng hẳn là thành viên của các bang phái ngầm, mà con hẻm đó là địa bàn của bọn chúng, nếu liên tiếp xảy ra cướp giật mà cảnh sát lại thờ ơ, vậy có thể đoán ra thế lực của họ cũng không nhỏ.”

Trình Duyệt có chút kinh ngạc, lại có chút bội phục nhìn Diệp Kính Hy, không nghĩ tới trong thời gian ngắn lại có thể quan sát tỉ mỉ như vậy.

“Chúng ta đúng là có thể chạy thoát. Thế nhưng sau đó thì sao?” Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, nói tiếp, “Bọn chúng có thể tra ra tư liệu của chúng ta, sau đó nhân cơ hội trả thù. Thủ đoạn của những tên đó rất tỉ tiện, bọn họ sẽ thừa lúc anh đi ra ngoài mua đồ mà chặn đường anh, bỏ thuốc anh, thậm chí đưa anh đến hang ổ của chúng để trả thù.”

“Tôi rất ghét phiền phức, lại càng không muốn sau này mỗi lần chúng ta ra khỏi cửa đều có một đám ruồi nhặng theo phía sau.”

“Mà quan trọng hơn là, tôi không muốn anh có bất kỳ nguy hiểm gì cả.”

“Tôi không muốn để anh gặp chuyện không may.”

Thanh âm của Diệp Kính Hy trầm thấp mà từ tốn, mỗi một câu đều nghiêm túc thật sự, chậm rãi nói ra những lời này, khiến nội tâm của Trình Duyệt không khỏi bị rung động thật lớn.

- Thì ra là thế. Bởi vì muốn đề phòng cho sau này, mới cùng những người đó thỏa hiệp.

Phán đoán của anh quả không sai, Diệp Kính Hy kỳ thật là một người rất trọng tình cảm.

Sẽ dốc hết toàn lực mà bảo vệ người thân và bằng hữu của mình, cho dù phải làm chuyện mà mình không muốn, cho dù phải vi phạm nguyên tắc của chính mình.

Đây chính là phương thức bảo hộ của Diệp Kính Hy, cái loại ôn nhu giấu dưới vẻ ngoài lạnh lùng này, nồng đậm đến mức khiến cho lòng người phải run rẩy.

“Anh có biết vì sao lúc trước, tôi và cha trở mặt với nhau không?” Diệp Kính Hy đột nhiên nói sang chuyện khác.

Trình Duyệt suy nghĩ một chút mới nói: “Vì em trai cậu?”

“Ừm. Em trai tôi bị bắt cóc, những người đó gọi điện thoại kiếm cha đòi tiền, nói không đưa sẽ giết con tin.”

Trình Duyệt giật mình, nguyên lai đêm hôm đó Diệp Kính Hy hỏi cha “Tìm được nó chưa” là hỏi tin tức về cậu em kia.

Nhớ tới người nợ trắng đêm không ngủ, đứng dưới mưa chờ tin tức của em trai, trong lòng Trình Duyệt không khỏi đau xót, nghiêng đầu sang nhẹ giọng hỏi: “Vậy kết quả thế nào?” Diệp Kính Hy trầm mặc trong chốc lát, rũ mắt xuống.

“Cha tôi không đưa tiền chuộc. Rất kiên quyết, cự tuyệt yêu cầu của những người đó.”

Trình Duyệt một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

Suy nghĩ của cha Diệp Kính Hy rất kỳ quái, theo lý thuyết mà nói, con cái bị bắt cóc, cha mẹ nhất định sẽ mau chóng giao tiền để cứu lấy con mình, cho dù là báo cảnh sát, cũng sẽ lo lắng nếu như cảnh sát xuất hiện sẽ khiến bọn bắt cóc giết chết con mình thì sao.

Vậy mà cha Diệp Kính Hy lại trực tiếp cự tuyệt? Chẳng lẽ không sợ bọn bắt cóc trong cơn tức giận sẽ thật sự giết chết con ông ấy sao?

“Ông ấy giải thích với tôi, nếu như lần này cho chúng tiền, như vậy sẽ có lần sau, rồi lại lần sau, bởi vì bọn cướp giật luôn tham lam, bọn họ sẽ chăm chăm vào người của Diệp gia chúng tôi, sau này anh em chúng tôi cũng sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Cho nên, ông phải cự tuyệt, ông không thể để cho chuyện này xảy ra được.”

“Tôi bảo ông ấy, nếu những tên đó thật sự phần nộ giết chết con tin, như vậy thằng hai chắc chắn sẽ chết. Ông ấy nói, em trai của con thông minh như vậy, hẳn là có thể trốn khỏi tay bọn họ thôi.”

“Tôi lúc đó rất muốn hỏi, ông đang lấy tính mạng nó ra đánh cược sao?”

“Chuyện này xảy ra một ngày trước khi tôi lên máy bay.”

Diệp Kính Hy bình thản mà trần thuật lại.

Ngón tay của Trình Duyệt siết thật chặt. Bởi vì anh thấy, trong ánh mắt thâm trầm của Diệp Kính Hy lộ ra một loại bi thương sâu đậm.

Giống như là đã bị dồn nén lâu lắm rồi.

Cái tình tự dày đặc ấy đột nhiên được thả ra, càng khiến người ta thấy mà đau lòng.

“Điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và cha mình, đó chính là, tôi sẽ không bao giờ lấy tính mạng của người thân ra đánh cược.”

“Vĩnh viễn sẽ không.”

“Cho nên, ngày hôm nay tôi làm như vậy, chỉ là mong muốn bằng hữu của tôi có thể bình yên vô sự.”

Trình Duyệt trầm mặc không nói gì, chỉ là càng siết chặt hai tay mình.

Làm bằng hữu của Diệp Kính Hy, kỳ thật là một chuyện rất may mắn.

Thế nhưng vì sao, nhìn ánh mắt thâm thúy ấy, nghe tới hai chữ “bằng hữu” kia, trong lòng anh lại không cảm thấy chút nào vui sướng?

Hai chữ “bằng hữu” nặng nề ấy, càng làm Trình Duyệt không tài nào thở nổi.

Sau đêm hôm đó, Trình Duyệt mới nghĩ, Diệp Kính Hy thật sự đã xem anh là bằng hữu rồi.

Thời gian hai người ở cùng một chỗ dần dần nhiều hơn, Diệp Kính Hy cũng không có phản ứng gì mỗi khi Trình Duyệt tiếp cận nữa.

Mùa hè năm ấy cũng không quá nóng như bây giờ.

Ánh dương quang rực rỡ, hoa trong vườn nở rộ, còn có gốc liễu ở giữa sân hạ xuống một mảng bóng râm mát rượi to thật to, khiến cho màu sắc của những ngày hè năm đó càng thêm sáng sủa ấm áp. Góc sân u tĩnh ấy, chính là nơi thư thái nhất trong ký ức của Trình Duyệt.

Cứ mỗi chiều cuối tuần, Trình Duyệt sẽ kéo mấy cái ghế trong phòng đọc sách ra, ngồi cùng với Diệp Kính Hy ở dưới gốc cây an tĩnh đọc sách.

Hai người thỉnh thoảng sẽ thảo luận một ít chuyện có liên quan tới chuyên ngành, có lúc ý kiến không hợp nhau sẽ tranh luận. Mà nếu có tranh luận đi nữa, cũng không hề có mùi thuốc súng, cho dù tranh luận không ra kết quả, Trình Duyệt cũng sẽ cười nói: “Được rồi, tôi xin giữ nguyên ý kiến.”

Mỗi lúc như thế, Diệp Kính Hy sẽ cười rộ lên. Trình Duyệt thậm chí có thể thấy được trong khoảnh khắc đó, ánh dương quang lấp lánh đang tỏa sáng trên gương mặt của đối phương.

Ở trước mặt Trình Duyệt, Diệp Kính Hy cười càng ngày càng nhiều. Đến nỗi khiến Trình Duyệt có một loại ảo giác, mỗi khi Diệp Kính Hy mỉm cười, so với chính mình còn giống anh trai hơn.

Mỗi lần trò chuyện, Diệp Kính Hy thỉnh thoảng sẽ thản nhiên kể một ít chuyện trong nhà mình cho Trình Duyệt nghe.

Trình Duyệt dần dần cũng biết được, cha của Diệp Kính Hy là danh nhân trong giới thương nghiệp, nhà họ ở nước ngoài có rất nhiều sản nghiệp, để bồi dưỡng người thừa kế, ông ấy liền dùng những thủ đoạn cao tay không chút nhân tình để giáo dục con cái mình, khiến cho quan hệ của anh em họ với cha cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn hơn cả người xa lạ.

Mẹ của Diệp Kính Hy là một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, tên là Văn Tích Tuệ.

Nhà Diệp Kính Hy có ba anh em, anh hai Diệp Kính Hy cùng với chú ba Diệp Kính Huy là song sinh, chú út Diệp Kính Văn hiện giờ còn khá nhỏ. Tên của ba anh em họ gộp lại, âm gần giống với tên của mẹ.

(Văn Tích Tuệ = Văn thì giống với Văn của Diệp tam rồi, Tích - phiên âm đọc là xi, Hy cũng đọc là xi, Tuệ - phiên âm là hui, đọc giống với Huy)

Trình Duyệt thăm nghĩ, cha của Diệp Kính Hy nhất định rất yêu vợ mình, cho nên mới để cả ba đứa con đều mang tên của bà như vậy.

Mà con người của Diệp Kính Hy lại sở hữu những ưu điểm của cả cha lẫn mẹ. Cơ trí, nụ cười và lạnh lùng giống cha, rồi lại di truyền sự dịu dàng ôn nhu được che giấu dưới vẻ bề ngoài từ mẹ.

Những buổi chiều mùa hè oi ả là lúc thích hợp để tán dóc, Trình Duyệt cũng sẽ kể với Diệp Kính Hy chuyện nhà mình.

Không giống với gia cảnh phức tạp của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt được sinh ra trong gia đình cực kỳ bình thường -

“Cha tôi là thầy dạy nhạc trung học, mẹ là bác sĩ nhi. Công việc của cha rất thanh nhàn, mỗi buổi tối đều dạy tôi học đàn dương cầm. Mẹ tôi lại tương đối bận hơn, bình thường hay trực đêm trong bệnh viện, đến khuya mới về. Cho nên ở nhà, cha tôi là người phụ trách nấu nướng.”

“Tài nấu nướng của anh đều là do cha anh dạy sao?”

“Ừ, cha tôi thường nói, tiêu chuẩn đầu tiên của một người đàn ông thế kỷ mới, đó chính là phải biết nấu ăn.”

Diệp Kính Hy cười cười, nói: “Tài nấu nướng của anh thật sự rất tốt. Vợ tương lai của anh rất có lộc ăn đó.”

Trình Duyệt xấu hổ sờ sờ mũi: “Tôi còn chưa có bạn gái a. Chắc còn lâu mới kết hôn.”

“Cuối cùng cũng sẽ gặp thôi.” Diệp Kính Hy nói.

“Thôi không nói cái này nữa.”

Trình Duyệt cúi đầu nhìn về phía xa xa. Trong bụi hoa có một con bướm màu trắng thuần đang nhẹ nhàng bay lượn, dưới ánh dương quang ngày hè, sắc trắng đẹp mắt này giờ đây lại thấy thật chói mắt.

Diệp Kính Hy thức thời nói sang chuyện khác: “Vây em trai anh thì sao?”

“Em trai tôi?” Trình Duyệt xoay đầu lại nhìn Diệp Kính Hy, suy nghĩ một chút nói, “Nó lớn lên trông rất hoạt bát, luôn luôn tít mắt cười, nhìn sơ qua thì thấy rất ngoan, thầy cô và bạn bè đều rất thích nó. Thế nhưng trên thực tế nó quậy lắm, tuổi còn nhỏ mà rất hư, bình thường hay len lén đùa cợt bạn học trong lớp... Mỗi lần bị thầy cô la mắng là lại làm cái vớ tay vô tội, ủy khuất nói rằng ‘không phải con làm đâu, thầy xử oan con rồi’, sau đó còn mang theo biểu tình như sắp khóc, thầy cô của nó đều bị gạt cả, còn bình chọn nó làm học sinh ba tốt (đạo đức, học tập và thể lực tốt). Chỉ có tôi mới biết, nó là thằng quỷ ranh a.”

Nhắc tới em trai mình, trên gương mặt của Trình Duyệt dần dần hiện lên nụ cười dịu dàng.

Nghe anh nói những chuyện lý thú này, Diệp Kính Hy cũng không khỏi cười rộ lên.

“Em trai của anh thật dễ thương.”

“Thật sao...” Trình Duyệt đối với lời khen này rất hoài nghi, “Không biết sau này nó lớn lên thì ra cái dạng gì nữa, tôi nghĩ nếu còn tiếp tục như vậy, nó nhất định sẽ là tai họa đó.”

“Không đâu, tôi nghĩ sau này nó lớn lên, ít ra cũng sẽ thích cười, giống anh vậy.” Diệp Kính Hy thuận miệng nói, ngừng đầu lên, lại nói thêm một câu, “Anh cười rộ lên nhìn rất đẹp.”

Trình Duyệt giật mình ngậy người, một lúc sau mới nghiêng đầu đi.

“Vây sao...” Nhẹ giọng nói, gương mặt có chút nóng lên.

Thấy Diệp Kính Hy mỉm cười nhìn mình, Trình Duyệt đột nhiên cảm thấy tim đập sao mà mau quá.

Làm bộ như không có gì mà nhún nhún vai, Trình Duyệt cười nói: “Hiện tại có nhiều người thích phơi nắng mặt mình thành màu đồng, như vậy mới có cá tính.”

Diệp Kính Hy nhếch môi cười: “Tôi rất thích anh như vậy, thoát nhìn rất tự nhiên.”

Trình Duyệt gục đầu xuống nhìn những tia nắng đang trải dài trên mặt đất, ngón tay bên người khẽ siết lại, rồi lại buông ra.

Khóe miệng không khỏi giương lên.

Diệp Kính Hy bảo... Thích?

Bỗng nhiên ngơ ngẩn.

Buổi chiều mùa hè tĩnh mịch, tim thỉnh thoảng nảy lên, dần dần lệch khỏi quỹ đạo tần suất của nó.

Tựa hồ như bắt đầu từ ngày đó, Trình Duyệt mới phát hiện, cảm giác của anh đối với Diệp Kính Hy rất đặc biệt.

Cái loại cảm giác luôn muốn quan tâm, chiếu cố người nọ; cái loại cảm giác mỗi khi ở giữa đám đông không tự chủ được mà tìm kiếm người nọ; cái loại cảm giác mỗi lần được ở cùng với người nọ thì tim đập đặc biệt nhanh; cái loại cảm giác cứ mỗi cuối tuần lại muốn tìm cơ đến nhà người nọ để được ở cùng một chỗ, nói cũng tốt, đọc sách cũng tốt, nấu cơm cũng tốt, nghe người nọ kể chuyện trong nhà cũng tốt, chỉ cần được cùng người nọ một chỗ, làm cái gì đều thấy rất vui vẻ...

Rõ ràng, đó chính là yêu mến.

Suy nghĩ tác giả: Đại Chanh (Chanh với Trình phát âm giống nhau) động tâm rồi nha, tiến độ động tâm của cậu ấy cũng nhanh nữa ==

Bất quá phải mau hoàn cái chuyện cũ dây dưa trong hồi ức này mới được, chắc cũng phải... mấy chương nữa, khụ, đừng đánh tôi chứ!

10. Chương 10 - Giấy Dưa

Trình Duyệt tựa hồ lâm vào vòng xoáy của thống khổ.

Vì sao lại đi thích một nam sinh cơ chứ? Mà người kia còn là đàn em tín nhiệm mình nhất, cũng xem mình là người bạn thân nhất nữa.

Chuyện này tuyệt đối không thể để cho người nọ biết được, nếu không, người nọ sẽ nhìn mình bằng ánh mắt nào đây?

Có phải là loại ánh mắt kinh ngạc như nhìn thấy... quái vật không?

Trình Duyệt cảm thấy mình sắp điên rồi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ trải qua cảm giác tâm động như thế này cả.

Từ khi anh bắt đầu xác định mình thích người kia, ý muốn được thấy người kia, được cùng người kia một chỗ ngày càng thêm mãnh liệt, thậm chí khiến anh không cách nào khống chế được.

Rất nhiều đêm nằm trần trọc trần trở, trước mắt đều là gương mặt của Diệp Kính Hy. Đôi mắt ôn nhu mỗi khi mỉm cười ấy, còn có biểu tình thành khẩn mỗi khi xin lỗi, thanh âm trầm thấp mà từ tính, phần lạnh lùng cùng ngọt ngào khi đánh đuổi bọn côn đồ tối hôm kia, động tác cẩn thận từng li từng tí khi giúp mình xử lý vết thương, và cả dáng vẻ nghiêm túc chân thật khi nói rằng không hy vọng mình gặp nguy hiểm...

Tất cả về Diệp Kính Hy, cứ như thế không ngừng xuất hiện trong đầu, một lần rồi lại một lần, đến nỗi Trình Duyệt cũng sắp không thở được.

Anh biết chính mình không nên tiếp tục như thế nữa, nhưng vẫn không thể kiềm chế được mà nhớ tới người nọ.

Trình Duyệt thậm chí còn nghĩ, có khi nào mình bị bệnh tâm thần rồi không.

Anh len lén tới thư viện, tìm được một quyển về tâm lý học, từ mục lục tra ra được phần ‘Khuyňh hướng tính dục khác thường’, vội vàng vàng mở ra chương đó, thấy được lời giải thích.

- Khuyňh hướng tính dục khác thường, là chỉ tâm lý tính dục bình thường trong lúc phát triển đã chịu những ảnh hưởng không tốt từ gia đình và hoàn cảnh, khiến cho khuyňh hướng tính dục khác giới bị trở ngại và bóp méo, vì vậy xuất hiện những tâm lý khác thường. Bao gồm cả đồng tính luyến, song tính luyến (yêu cả nam lẫn nữ í).

Bóp một tiếng, gương mặt của Trình Duyệt trắng bệch, cuống quýt đóng sách lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong phòng, vội vã rời đi.

Trên đường đi ra khỏi thư viện, lòng bàn tay Trình Duyệt đỏ đẫy mồ hôi, đầu ngón tay lại trở nên cực kỳ lạnh lẽo, mạch máu toàn thân như bị đông cứng lại, ngay cả hai chân đang bước đi cũng bắt đầu cứng ngắt.

Rõ ràng đang là giữa trưa mùa hè, vì sao lại cảm thấy toàn thân đều lạnh đến thế này?

Ảnh hưởng không tốt? Bóp méo? Tâm lý dị thường? Những chữ vừa rồi cứ như cái gai đâm vào mắt, khiến người không khỏi đau nhức, thậm chí ngay cả cảnh vật xung quanh ngày hôm nay cũng không còn thấy rõ nữa.

Đồng tính luyến.

Ba chữ này như một lưỡi dao bén nhọn, từng đợt từng đợt, hung hăng quét qua trái tim Trình Duyệt.

Trưa hè nắng gắt, ánh dương quang trực tiếp rọi thẳng vào người.

Trình Duyệt một mình đi trên đường, bước chân có chút không thực. Đối diện có một cặp tình nhân đang đi tới, nữ sinh mang theo nụ cười ngọt ngào kéo kéo tay nam sinh, hai người đang nhẹ giọng bàn tán gì đó, sau khi nhìn thấy Trình Duyệt liền mỉm cười chào hỏi: “Hi, Trình Duyệt, tới thư viện sao?”

Trình Duyệt căn bản không nghe được cô gái nói cái gì, gương mặt tái nhợt thuận miệng ừ một tiếng.

Nữ sinh kia nhẹ giọng nói: “Cậu ấy sao vậy, thất hồn lạc phách như thế?”

Nam sinh bên cạnh đáp: “Không lẽ thất tình?”

“Cái gì nha, Trình Duyệt cho tới giờ vẫn chưa có bạn gái. Mà cũng kỳ quái, điều kiện tốt thế kia, vẫn không chịu tìm bạn gái gì hết.”

Trình Duyệt đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa của bọn họ, Trình Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân đang bốc lên mồ hôi lạnh.

Vẫn không chịu tìm bạn gái, cũng chưa từng thích nữ sinh nào, là bởi vì... Mình là đồng tính luyến sao? Cho nên mới có thể có những suy nghĩ quái lạ với Diệp Kính Hy như vậy?

Vừa nãy là đôi tình nhân học cùng lớp với mình, ngọt ngọt ngào ngào ôm ấp nhau, nam thì đẹp trai, nữ thì dịu dàng, nhìn qua thật là xứng, khiến người ta không khỏi hâm mộ.

Đây mới chính là tình yêu bình thường trong mắt mọi người.

Trình Duyệt đột nhiên nghĩ, nếu như anh và Diệp Kính Hy nắm tay đi cùng nhau thì sẽ thế nào? Ánh mắt của những người qua đường nhất định không phải là hâm mộ cùng chúc phúc đâu nhỉ? Bọn họ nhất định sẽ lộ ra ánh mắt hoặc là kinh ngạc, hoặc là châm biếm, hoặc là khinh thường, sau đó sẽ cười nói, nhìn mà xem, đó chính là đồng tính luyến a! Thật biến thái! Đàn ông sao có thể cùng với đàn ông chứ? Không thấy buồn nôn sao? Mau tránh xa bọn họ ra một chút, kinh tởm chết!

Bất tri bất giác, ánh mắt càng trở nên mờ lung, thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Anh như thể thấy được gương mặt ghê tởm của những người đó, thấy bọn họ nhếch miệng cười nhạo mình, thậm chí còn nghe được tiếng chửi rủa ác độc của bọn họ, còn có ánh mắt chán ghét như thấy vi-rút vậy...

“...Tôi không phải biến thái...”

“Tôi chỉ là thích cậu ấy, cũng không biết tại sao mình lại thích con trai nữa.”

“Thế nhưng tôi lại không khống chế được...”

Trình Duyệt chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, ôm chặt lấy đầu.

Đầu óc như muốn nứt ra.

Những tiếng vọng hỗn loạn trong đầu này, khiến anh hầu như cảm thấy mình sắp vỡ tan.

Anh không thể làm gì khác hơn là lấy tay phải đè lên ngực mình, hít thở từng chút từng chút một.

Ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu, bóng cây lay động xung quanh, hoa tươi nở rộ bên đường, còn có ánh mắt vô cùng kinh ngạc của người qua đường, tựa hồ... tất cả như đang cười nhạo mỉa mai sự thất thố của anh vậy.

Không biết qua bao lâu, Trình Duyệt nghe thấy tiếng chuông trên quảng trường ở đằng xa, mới chậm rãi đứng dậy.

Bởi vì bị huyết áp thấp, lại ngồi xổm lâu như vậy, lúc đứng dậy Trình Duyệt mới cảm thấy choáng váng đầu óc. Trong nháy mắt đó, trước mắt là bóng tối đáng sợ.

Cái thế giới tối tăm không nhìn thấy được gì, thì ra đáng sợ và băng lãnh như thế.

Trình Duyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi điều chỉnh tâm tình của mình.

Hít sâu, hít sâu... Tốt rồi, Trình Duyệt, mày có thể vượt qua được! Rất nhanh là có thể!

Nắm chặt hai tay, chậm rãi mở mắt, cảnh tượng quen thuộc dần hiện ra trước mắt.

Ánh dương quang, bóng cây loang lổ, trăm hoa nở rộ, còn có con đường dài đằng đẵng như không hề có tận cùng.

Trình Duyệt xoay người, chậm rãi đi về phía ký túc xá.

Trên mặt chậm rãi nở một nụ cười miễn cưỡng bình thản.

“Diệp Kính Hy, xin lỗi. Tôi không thể hại cậu được.”

Trình Duyệt nhẹ nhàng nói với chính mình.

Không ai biết anh ở một mình trong góc chậm rãi xoa dịu vết thương, càng không ai hay Trình Duyệt kỳ thực nhìn ôn nhu trầm tĩnh như thế, cũng có lúc điên cuồng đến vậy.

Sau này ngẫm lại, đã nhiều năm trôi qua, anh vẫn chọn cách trốn tránh, một mình chôn giấu tâm tình của mình, mà anh cũng đã quen với cái vết sẹo sâu sâu nhạt nhạt trong trái tim này của mình rồi.

Trước mặt người bên ngoài, Trình Duyệt luôn luôn mỉm cười, lại có ai biết, trong lòng anh có bao nhiêu góc cạnh tối tăm băng lãnh, ngay cả một tia nắng ấm áp cũng không thể chạm đến.

“Diệp Kính Hy, anh đây giới thiệu cho cậu một người bạn gái nhé, thế nào?”

Chiều hôm đó ăn cơm, Trình Duyệt đột nhiên cười nói.

“Có một nhỏ em âm thầm chú ý cậu lâu rồi, muốn tìm tôi để xin cách liên lạc với cậu. Nhỏ rất dễ thương nha, tính cách cũng tốt, có muốn thử nhìn xem...”

“Được rồi.” Diệp Kính Hy trầm giọng ngắt lời anh, “Tôi không quan tâm.”

Trình Duyệt dừng một chút, còn nói: “Dù sao bạn bè bây giờ của cậu không nhiều lắm, quen thêm nhiều người cũng không tội a.”

Diệp Kính Hy nhún nhún vai: “Tôi cảm thấy học đại học mà nói chuyện yêu đương hoàn toàn là lãng phí thời gian.”

Trình Duyệt trầm mặc chỉ trong chốc lát, lại khuyên: “Coi như nể mặt tôi một lần đi, tôi đã hẹn cô ấy rồi, chiều mai gặp ở nhà hàng gần cổng phía Đông đó.”

Diệp Kính Hy nhìn anh một cái, rút cuộc gật đầu: “Không có lần sau đâu.”

Nghe thấy Diệp Kính Hy đáp ứng, Trình Duyệt cũng không biết là tâm tình mình như thế nào nữa.

Anh biết, anh làm cái chuyện này chẳng khác nào là tự lấy dao đâm mình, cái loại cảm giác đau đớn bén nhọn này, dần dần khuếch đại khắp thân thể, đến từng lỗ chân lông.

Thế nhưng, đâu còn biện pháp nào nữa?

Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho mình triệt để nhanh chóng mất hy vọng. Tuy rằng rất đau, nhưng... rất nhanh sẽ qua đi, không phải sao?

Chiều hôm sau, Trình Duyệt dẫn Diệp Kính Hy theo đúng hẹn tới một nhà hàng ngoài cửa Đông.

Nữ sinh kia tên là Phan Lâm, là bạn học cùng lớp với Diệp Kính Hy, cũng là bạn cùng trường cao trung của Trình Duyệt, trước đây từng cùng nhau làm việc trong hội học sinh ở cao trung, là đàn em có quan hệ tốt nhất với Trình Duyệt. Lên đại học cư nhiên còn cùng trường, cũng xem như rất có duyên.

Trang phục của cô rất đẹp, mặc một chiếc đầm trắng thuần, tóc được buộc đơn giản ở sau đầu, nhìn thoáng qua rất gọn gàng sạch sẽ. Khi cười lộ lên, trên mặt luôn luôn mang theo hai lúm đồng tiền xinh xắn.

Trình Duyệt để Diệp Kính Hy ngồi đối diện cô, còn mình thì ngồi bên cạnh, mỉm cười giới thiệu.

“Đây là Diệp Kính Hy, đây là Phan Lâm, hai người cùng lớp đó, hẳn là gặp qua rồi.”

“Là cậu à?” Diệp Kính Hy đột nhiên nói.

Phan Lâm vui vẻ cười: “Thế nào, bất ngờ không?”

Diệp Kính Hy nhếch nhếch khóe miệng, không trả lời.

Trình Duyệt liếc mắt nhìn hai người họ, ho nhẹ một tiếng, cầm thực đơn gọi món ăn, bày ra bộ dáng của một đàn anh: “Tối đây, hai vị, hôm nay anh đây mời, cô cậu muốn ăn cái gì, nghìn vạn lần đừng khách sáo nha.”

Phan Lâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cầm lấy thực đơn trong tay Trình Duyệt, đôi mắt đen láy ngáy nghĩa trang đầu tiên một lúc, “Em đây chọn món mắc nhất là sườn lợn và vịt quay, phải ăn sạch túi anh một lần mới được, anh biết em chưa bao giờ khách khí mà.”

Trình Duyệt cười nhìn cô: “Tùy em.”

Đợi đến khi mang thức ăn lên rồi, điện thoại di động của Trình Duyệt đột nhiên vang lên.

Trình Duyệt ấn phím nghe: “A lô? Đông ca à, có chuyện gì? Ký túc xá bị thùng ống nước sao? Tôi đang đi ăn với bạn, à... Được rồi, tôi về bây giờ.” Nói xong liền đóng điện thoại, hướng hai người nọ cười cười xin lỗi: “Cô cậu trò chuyện đi nhé, tôi có việc phải về trước đây.”

Phan Lâm nghi hoặc nói: “Vội thế? Ký túc xá bị thùng ống nước nghiêm trọng lắm à?”

“Bạn anh bảo ống nước bị vỡ, quần áo ướt hết rồi, không có biện pháp, phải về nhìn một chút.” Trình Duyệt nhún nhún vai, đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Kính Hy, khẽ nói -

“Tôi đi trước.”

Trong cái khoảnh khắc xoay người bước đi đó, ngón tay tái nhợt của anh gắt gao nắm lấy điện thoại di động.

Cái gì ký túc xá thùng ống nước chứ? Hoàn toàn chỉ là cái cớ mà thôi!

Đã sớm đặt chuông báo thức cho di động của mình rồi tự nói vớ vẩn, thật sự rất giống một thằng ngốc a!

Đi ra khỏi cửa, đứng ở một góc nhỏ, xuyên qua tấm cửa sổ thật to bằng thủy tinh, vừa vặn nhìn thấy sườn mặt của hai người họ.

Diệp Kính Hy lớn lên vốn anh tuấn, khi cười lộ lên quả thật rất mê người. Mà Phan Lâm cũng là tiểu mỹ nữ nổi danh của học viện Kinh tế, rất thích cười, giống như một chú chim sẻ hoạt bát vậy, thoải mái cởi mở, cũng không quá đáng ghét. Bên ngoài nhìn qua thì bọn họ rất xứng đôi, tính cách cũng có thể hợp.

Diệp Kính Hy... Sẽ thích cô gái này chứ?

Người trầm mặc như vậy, cũng phải có ai đó bù đắp vào mới không để cho bầu không khí quá gượng gạo.

Nhìn bọn họ hàn huyên lâu như vậy, từ đầu tới cuối không có chút nào là nhạt nhẽo cả.

Thần tình của Diệp Kính Hy đã hoàn toàn thả lỏng, không biết tiểu nha đầu Phan Lâm kia đang nói tới chuyện gì, hai người lại không hẹn mà cùng cười lộ lên.

Nụ cười ấy, Trình Duyệt nhìn lại cảm thấy rất chướng mắt.

Trình Duyệt lẳng lặng đứng ở đó, nhìn hai người đang vui vẻ trò chuyện với nhau trong phòng. Bọn họ xuất chúng như vậy, xứng đôi như vậy, thậm chí ngay cả khách khứa ở xung quanh đều không ngừng dùng ánh mắt hâm mộ tán thán nhìn về phía hai người họ.

Khóe miệng Trình Duyệt dần dần nở nụ cười.

- Kết quả như thế, thật tốt.

Cuối cùng cũng đã có một cô gái có thể lấp vào chiếc ghế trống bên cạnh người nọ rồi.

Mà anh, chỉ cần đứng ở phía sau nhìn, biết người nọ hài lòng vui vẻ, vậy là đủ rồi.

Thích cậu, chỉ là chuyện của tôi, dù cho đó là một thứ tội ác, cũng nên để tôi một mình gánh chịu. Trên vai cậu còn rất nhiều áp lực, tôi không đành lòng lôi cậu xuống nước như vậy.

Chẳng biết từ bao giờ mà trời đổ mưa, hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống người, cảm giác mát rượi.

Trình Duyệt không chút nào phát giác.

Một tấm cửa sổ, ngăn cách ba người.

Người bên trong đang cười, mà người bên ngoài, cũng đang cười.

Thế nhưng, tâm tình lại hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ rốt cuộc cũng ăn tối xong, lúc ra cửa mới phát hiện trời đang mưa.

Thanh âm vui vẻ của Phan Lâm vang lên bên tai: “Đã lâu rồi trời không đổ mưa đó, mấy ngày nay trời nóng chết đi được. À đúng rồi, Diệp Kính Hy cậu có mang dù không?”

“Có mang.”

“Vậy phiền cậu cho tớ quá giang nhé, tớ không mang theo dù.”

“Được thôi.”

Người nọ bung dù, Phan Lâm liền đứng nép vào bên cạnh. Hai người sóng vai rời đi, mà tiếng cười của Phan Lâm không ngừng vang lên nhẹ nhàng dưới tán dù.

Trình Duyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám mờ mịt.

Trời mưa à?

Mình lúc ra ngoài cũng quên mang dù rồi.

Chỉ là, không còn có ai sẽ dùng cái giọng không cho người ta cự tuyệt mà nói ‘Tôi đưa anh về’ nữa.

Khóe miệng khẽ nhếch, Trình Duyệt chậm chậm đi vào làn mưa to, phía sau vang lên thanh âm kinh ngạc của những người đang vội vã trú mưa, Trình Duyệt nhưng lại không chút nào để ý tới.

Nước mưa đánh vào người, lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng làm sao bì được với cảm giác ngội lạnh trong lòng.

Rốt cuộc cũng có thể hết hy vọng rồi.

Nhưng vì sao, nhìn bóng lưng đang sóng vai đi xa của bọn họ, hốc mắt mình lại thấy nóng nong thế này?

Trình Duyệt xoa xoa hơi nước ướt át trên mặt, hướng về phía bóng lưng dưới tán dù ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “Diệp Kính Hy, tôi... rất thích cậu.”

“Thế nhưng, những lời này, tôi chỉ có thể, vĩnh viễn để ở trong lòng mà thôi.”

Suy nghĩ của tác giả: Đại Chanh thằng nhỏ này, đầu óc có vấn đề a, còn khoái để tâm tới mấy chuyện vụn vặt...

Tôi còn chưa ngược cậu ta, mà cậu ta đã bắt đầu tự ngược rồi ==!

11. Chương 11 - Sống Một Mình

Trình Duyệt mở cửa ký túc xá, Tiểu Uy và A Vinh không ở trong phòng, chỉ có chiếc đèn trên bàn học của Giang Tử Đông là phát ra ánh sáng yếu ớt. Trong phòng tắm ào ào tiếng nước, Giang Tử Đông đang tắm.

Tấm gương trên tường rõ ràng phản chiếu dáng dấp chật vật của anh, mái tóc ướt sũng dán ở trên mặt, toàn thân đều ướt như chuột lột, như là vừa từ trong hồ nước vớt ra vậy.

Khóe miệng Trình Duyệt cong lên một nụ cười khổ.

Anh như thế này, tốt nhất là đừng để Giang Tử Đông thấy được.

Vừa định xoay người thay quần áo, lại nghe được tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, cửa bị đẩy ra, hơi nóng cứ thế phả vào mặt. Giang Tử Đông vừa tắm xong mặc quần đùi đi ra, nhìn thấy Trình Duyệt, động tác lau tóc đột nhiên dừng lại, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái.

“Cậu về rồi à.” Ánh mắt Giang Tử Đông cứ chằm chằm nhìn vào Trình Duyệt, giống như là muốn nhìn thấu gì đó trên mặt anh vậy, “Mắc mưa sao?”

Trình Duyệt nói đùa: “Quên mang dù, dù của tôi lúc nào cũng chỉ để trang trí.”

Giang Tử Đông không nói gì, lạnh lùng nhìn anh.

Ánh mắt quan sát từ đầu tới đuôi này khiến Trình Duyệt rất khó chịu, vì thế mượn cớ nói: “Tôi đi tắm trước đây.”

Muốn đi vòng qua hắt đến phòng tắm, cánh tay lại bị kéo mạnh -

Trình Duyệt kinh ngạc quay đầu lại, đối diện với ánh mắt thâm trầm của đối phương.

“Diệp Kính Hy đã tới đây.” Giang Tử Đông nói. Mỗi một chữ đều tận lực tăng thêm ngữ khí, như là sợ Trình Duyệt nghe không rõ vậy.

Trình Duyệt hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cậu ấy tới trả lại tài liệu cậu cho cậu ấy mượn. Còn hỏi tôi, ống nước ký túc xá đã sửa được chưa.”

Trình Duyệt giật mình, xấu hổ vì lời nói dối đã bị vạch trần ngay mặt, khiến nụ cười của anh chậm rãi cứng nhắc.

“Tôi nói cậu ấy, sửa được rồi.” Giang Tử Đông bình tĩnh tự thuật.

Trình Duyệt không nói gì, nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống nhìn vết nước đọng trên nền phòng tắm.

Một lúc lâu sau, Giang Tử Đông mới hạ giọng nói: “Trình Duyệt, lần này tôi giúp cậu giấu được, thế nhưng lần sau tôi không thể bảo đảm. Diệp Kính Hy không dễ lừa như thế, hơn nữa hành động của cậu cũng nhiều sơ hở, cậu ta biết cậu nói dối đấy.”

Trình Duyệt bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Có ý gì?”

Giang Tử Đông bình tĩnh nói: “Gần đây cậu thay đổi nhiều lắm, ngày nào cũng về trễ như vậy, hỏi đi đâu cũng không nói. Cậu rốt cuộc có tâm sự gì...”

“Không có gì.” Trình Duyệt lập tức cắt lời hắt, thần sắc có chút cứng ngắc.

Giang Tử Đông trầm mặc trong chốc lát, hơi nở nụ cười: “Trình Duyệt cậu biết không, cậu có một thói quen không tốt cho lắm, là hay nói mớ. Mà tôi cũng có một thói quen không tốt, là nửa đêm hay tỉnh giấc vài lần.” Dừng một chút, ngón tay đang nắm lấy Trình Duyệt càng siết chặt hơn, ngữ khí cũng nghiêm xuống: “Rốt cuộc là làm sao vậy? Có lời gì không thể nói với tôi? Cậu rốt cuộc giấu diếm cái gì? Có chuyện gì xảy ra sao?” Trình Duyệt trầm mặc.

Giang Tử Đông tiếp tục hỏi, thái độ càng trở nên kịch liệt: “Cho dù gặp khó khăn gì, bọn tôi cũng có thể giúp cậu nghĩ biện pháp, làm bạn nhiều năm rồi, ngay cả tôi mà cậu cũng không tin nhiệm sao? Hiện tại hai người họ không có ở đây, cậu có thể yên tâm nói ra, chúng ta cùng tâm sự...”

“Đừng bức tôi.” Sắc mặt của Trình Duyệt lạnh xuống, nói từng chữ từng chữ một, sau đó, lại nhìn hắt thật sâu, lặp lại lần nữa -

“Đừng bức tôi.”

Hai tay Giang Tử Đông cố sức đặt trên vai Trình Duyệt, ép buộc anh quay sang đối diện với tấm gương trên tường: “Trình Duyệt, cậu nhìn cái hình dạng mắt hờn hờn vía của cậu xem! Ngay cả A Vinh đầu óc cục mịch còn cảm thấy có chỗ không thích hợp, lén hỏi tôi cậu xảy ra chuyện gì nữa là! Cậu thấy mình nguy trang tốt lắm sao? Cậu còn muốn tiếp tục giả bộ sao?! Tôi không muốn thấy cậu như vậy nữa, rốt cuộc là có chuyện gì, cậu nếu xem tôi là bằng hữu, vậy thì thống khoái nói ra cho tôi! Đừng có giống con rùa suốt ngày ẩn ẩn núp núp, khiến nhiều người lo lắng cho cậu như vậy!”

Tiếng gào chấn động bên tai khiến màng nhĩ đau nhức, Trình Duyệt nhẹ giọng cắt lời hắt.

“Được. Anh đã quyết hỏi cho ra kết quả, vậy tôi sẽ nói cho anh biết.” Hít sâu một hơi, nói ra từng câu từng chữ -

“Tôi là đồng tính luyến.”

Trình Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Giang Tử Đông, sau đó hơi cong khóe miệng, nở một nụ cười gượng gạo, “Anh... thỏa mãn chưa?”

Giang Tử Đông bỗng nhiên ngây người.

Trình Duyệt mới vừa rồi, tuy rằng trên mặt mang theo nụ cười, thế nhưng trong mắt lại nồng đậm bi thương, tâm sự áp lực lâu lắm rồi vừa nói ra khỏi miệng, tình tự càng nặng hơn, đau đớn tới cực hạn, khiến Trình Duyệt tựa như đã gần kề ranh giới của sự tan vỡ.

Giang Tử Đông buông vai anh ra, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Trình Duyệt chỉnh chỉnh lại áo sơ mi có chút lộn xộn của mình, ngưng cười, rũ mắt xuống: “Tôi đi tắm.” Bước vào phòng tắm xong, lại nhẹ giọng nói: “Nếu các người cảm thấy... ghê tởm... cứ nói ra, tôi sẽ... nhanh chóng... dọn ra ngoài. Tôi sẽ không... làm ảnh hưởng đến mọi người, anh cứ yên tâm.”

Thanh âm của anh dị thường khô khốc, tựa hồ mỗi một chữ từ trong cổ họng phát ra đều bị cái gì đó ngăn trở lại, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn hơn.

Trình Duyệt mở vòi sen tới mức tối đa, tiếng nước ào ào vang lên bên tai, chấn động tới mức màng nhĩ cũng thấy nhói. Dòng nước mạnh mẽ xối vào người, da cũng đỏ cả lên. Thế nhưng, tâm tình lại không thể nào bình tĩnh được.

Anh vẫn rất kính trọng Giang Tử Đông. Giang Tử Đông là người lớn tuổi nhất trong ban, từ khi chia phòng tới nay, Giang Tử Đông vẫn là người xứng đáng với chức vị xá trưởng nhất, hẳn luôn dùng thân phận anh cả để quan tâm tới ba người trong phòng. Lúc đầu Trình Duyệt vừa tới phương Bắc, không quen với khí hậu, thường bị tiêu chảy, cũng chính là Giang Tử Đông nửa đêm nửa hôm đi mua thuốc, rót nước cho anh. Nhưng mà hôm nay, anh đã chính miệng nói với hắn cái bí mật kinh khủng nhất của mình rồi. Trong một khắc ấy, nhãn thần khiếp sợ của Giang Tử Đông, còn có động tác buông anh ra như bị điện giật của hắn, giống như một lưỡi dao bén nhọn hung hăng cắt vào tim Trình Duyệt vậy.

Ở cùng phòng với một tên đồng tính luyến, quả nhiên sẽ khiến người ta không thoải mái. Anh em trước đây không kiêng nể gì mà mặc quần đùi chạy loạn xung quanh, cũng sẽ bởi vì có một thằng bạn cùng phòng thích đàn ông mà trở nên gượng gạo mất tự nhiên.

Cho nên chính mình có lẽ cứ dọn đi, miễn cho ánh mắt của bọn họ mỗi khi nhìn mình, từ tín nhiệm biến thành trốn tránh.

Tuy rằng... Có chút luyến tiếc bọn họ.

Đêm hôm đó, Tiểu Uy và A Vinh tới khuya mới về, hai người bọn họ hết sức phấn khởi mà tám chuyện ban ngày đi dự hội liên nghị với học viện ngoại ngữ gặp được người đẹp, Trình Duyệt thì nằm ở trên giường giả bộ ngủ, Giang Tử Đông vẫn trầm mặc.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Trình Duyệt tận lực nằm trên giường nướng tới hai giờ chiều, bởi vì anh biết Tiểu Uy và A Vinh buổi chiều sẽ đi mua vợt tennis.

Sau khi rời giường rửa mặt chải đầu xong, Trình Duyệt cấp tốc thu dọn hành lý.

Anh kéo hành lý thật to bước ra khỏi cửa, biết rõ Giang Tử Đông đang ở sau lưng nhìn anh, anh thậm chí còn có thể cảm giác được ánh mắt phức tạp của Giang Tử Đông đang do dự trên người mình.

Trình Duyệt âm thầm chờ mong Giang Tử Đông có thể như mọi hôm, lấy giọng điệu bằng hữu kiểm anh cả hỏi han anh vài câu.

Cậu đi đâu, sau đó tính làm thế nào, hoặc là, khách sáo giữ anh lại cũng được.

Thế nhưng, hắn không làm gì cả.

Ánh nắng chói chang.

Trình Duyệt kéo theo hành lý một mình đi trên đường, xe cộ và dòng người cứ thế lướt tới lướt lui, hai mắt lúc nào cũng không nhìn rõ được. Trình Duyệt nghĩ thầm, có phải gần đây vì phiền lòng nhiều chuyện, mà ngay cả thị lực cũng giảm xuống luôn không.

Cách đó không xa có một sạp bán trái cây, ở vách tường bên cạnh dán một tờ giấy trắng khá lớn, mơ hồ có thể thấy được trên đó viết chữ cho thuê. Trình Duyệt mở to mắt, nhớ rõ vài địa chỉ trong đám tin tức cho thuê phòng kia.

Đi hết con đường này, mồ hôi đã ướt cả quần áo, Trình Duyệt cũng không để ý tới, chỉ theo địa chỉ trong tờ giấy mà đi tìm phòng trọ.

Còn nhớ cách đây không lâu mình và Diệp Kính Hy cùng đi tìm chỗ trọ, tâm tình vui sướng đến cỡ nào. Lúc ấy không hề nghĩ tới chuyện có một ngày mình cũng sẽ dọn ra ngoài ở. Khác nhau chính là, Diệp Kính Hy vì thích sống một mình nên mới dọn ra, còn Trình Duyệt anh lại bởi vì một lý do không chấp nhận được mới chật vật trốn khỏi ký túc xá.

Trình Duyệt theo địa chỉ mà lần mò tìm đến. Phòng cho thuê ở trong một đại viện (khu có nhiều hộ gia đình ở), bên trong có rất nhiều phòng đã được thuê rồi, người ở đủ loại. Điều kiện cũng không tốt cho lắm, thế nhưng giá cả rất rẻ, hơn nữa còn bao cả phí điện nước. Có nhà bếp và phòng tắm công cộng, đối với Trình Duyệt mà nói vậy là đủ rồi. Gian phòng chỉ chừng mười mét vuông, một chiếc giường đơn đã chiếm hết gần nửa căn phòng, trong phòng cũng có bàn học và ghế, trên bệ cửa sổ còn có một chậu hoa hồng sắp héo rũ vì đã lâu không được tưới nước.

Trình Duyệt đem hành lý đặt trên giường gỗ, tìm chỗ chuẩn bị quét dọn.

Anh cho tới bây giờ không sợ chịu khổ, cho dù là ở nhà hay là ở ký túc xá, anh đều làm những việc nội trợ vụn vặt thế này.

Mà cho dù tình hình có khổ đi nữa, cũng không so được với cái khổ trong lòng.

Anh và đám người Giang Tử Đông đã ở dưới một mái hiên nhiều năm đến vậy, tình như thủ túc. Từ khi ở ký túc xá cho tới nay, ai cũng giống như anh em ruột thịt, không có gì giấu giếm nhau cả.

Nhưng mà hôm nay, anh lại thành linh biến thành đồng tính. Ngay cả Giang Tử Đông ngày trước anh tin tưởng nhất còn không có cách nào chấp nhận được thì huống chi là người khác? Tiểu Uy và A Vinh nếu biết rồi, sẽ nghĩ thế nào đây?

Thế nhưng, Trình Duyệt không hối hận.

Anh cho tới bây giờ đều là người dám nghĩ dám làm. Nhìn tính cách ôn hòa như vậy, kỳ thật rất quật cường.

Anh không hối hận đã gặp Diệp Kính Hy vào đêm mưa hôm đó, không hối hận đã giúp đỡ quan tâm Diệp Kính Hy, càng không hối hận chính mình đã sa vào mối tình này. Dù cho trước mặt là vực sâu, nhìn không thấy lối ra, cũng không có tận cùng, thế nhưng nếu đã nhảy xuống rồi thì chỉ có thể tiếp nhận hiện thực mà thôi.

- Chỉ cần không liên lụy tới người mình thích là tốt rồi.

Nhớ tới dáng vẻ mỉm cười của Diệp Kính Hy, trái tim Trình Duyệt không khỏi nhói nhói.

Thoáng chốc đã tới chiều, Trình Duyệt rút cuộc cũng dọn xong phòng ở.

Giường đã được trải một tấm ga màu xanh da trời sọc caro, bàn học cũng được lót một tấm vải cùng màu, che đi mấy chỗ bị dơ không tẩy được. Không gian chật hẹp được anh chỉnh lý một lần nữa, trở nên ngăn nắp sạch sẽ, có dáng dấp của một nơi ở nhỏ rồi.

Trình Duyệt uống một hớp nước, làm dịu đi cổ họng khô khốc của mình, nhìn tấm ga giường kia lại đột nhiên nhớ tới cha mẹ ở phía Nam xa xôi. Anh còn nhớ rõ, tấm ga giường này là do mẹ tự mua khi anh vào đại học.

Người ta mỗi khi cảm thấy cô đơn trống trải, sẽ càng dễ nhớ tới cái ấm áp của người thân dành cho mình. Trình Duyệt lúc này cũng thế, thật muốn nghe giọng nói của cha mẹ một chút.

Trình Duyệt lấy điện thoại ra, lần trong danh bạ tìm tới số nhà của mình, bấm gọi.

Tút... Tút...

Điện thoại reo thật lâu cũng không thấy ai bắt máy, Trình Duyệt cũng không để ý lắm, nghĩ rằng cha mẹ còn chưa về nhà, vì thế liền cúp máy, tiện tay cầm lấy một cái quần đùi, đi tới phòng tắm công cộng trong viện tắm một chút.

Lúc trở về lại gọi thêm lần nữa, điện thoại reo thật lâu vẫn không có ai bắt máy.

Trong lòng Trình Duyệt khẽ run lên, dần dần sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Anh đột nhiên nhớ tới, lần cuối cùng gọi điện cho cha mẹ cũng đã khá lâu rồi, hơn một tháng vẫn chưa gọi qua, mỗi lần đều là mẹ bắt máy, cha không có ở nhà.

Tiếng tút tút vẫn còn reo lên, Trình Duyệt gắt gao cầm điện thoại, quần áo vừa mới thay rất nhanh lại bị mồ hôi thấm ướt.

Một lúc lâu sau, điện thoại rút cuộc cũng có người bắt, bên tai truyền tới giọng nói của một người phụ nữ -

“A lô, xin hỏi ai đầu dây đây?”

Trình Duyệt giật mình, giọng nói của người phụ nữ này quá mức khàn khàn, cùng với giọng nói ôn nhu của mẹ trong trí nhớ anh khác nhau rất nhiều.

Trình Duyệt có chút do dự mở miệng nói: “Mẹ, là con.”

“Trình Duyệt?” Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, mới ôn nhủ hỏi, “Sao lúc này lại gọi điện cho mẹ thế? Đã ăn cơm chưa?”

Trình Duyệt nhẹ giọng nói: “Ăn rồi ạ.”

“Thế nào, gần đây có khỏe không?”

“Dạ khỏe.” Trình Duyệt nắm chặt tay, rốt cuộc cũng nhịn không được nói, “Mẹ, mẹ có chuyện gì giấu con phải không?”

“Không có a, sao lại nói như thế?”

“Cha cũng không có đi công tác, đúng không ạ?” Trình Duyệt bình tĩnh nói, “Mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì con có quyền được biết, nói cho con nghe được không? Đừng làm con lo lắng.”

Đầu dây bên kia lại trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc khe khẽ thở dài.

“Đúng là cha con muốn mẹ lừa con, ông ấy sợ ảnh hưởng đến việc học của con. Cha con ông ấy... bị... ung thư thực quản,” nghe mẹ gian nan nói ra sự thật tàn nhẫn này, càng nói, thanh âm càng nghẹn ngào, “Tháng trước vừa phát hiện được, nhưng đã vào giai đoạn cuối rồi. Vốn muốn chờ con thi xong sẽ nói con biết, thế nhưng bây giờ... bệnh tình chuyển biến quá nhanh, muốn giấu cũng giấu không được nữa... Con nếu có thể xin nghỉ thì về nhà một chuyến đi, nhìn cha con lần cuối... Mẹ sợ muộn quá, ngay cả lần cuối cũng...”

Cả người Trình Duyệt đại ra.

Trong nháy mắt, đầu óc trở nên trống rỗng.

Đột nhiên từ trong điện thoại truyền đến tin dữ, giống như bị người ta dội một chậu nước lạnh vào đầu, khiến toàn thân anh đều lạnh lẽo.

Trình Duyệt gắt gao lấy tay che miệng lại, nói không nên lời. Đầu ngón tay kịch liệt run lên, ngay cả tay cũng sắp cầm không được nữa.

Thanh âm nghẹn ngào của mẹ cứ ở bên tai vang vọng không dứt, ung thư thực quản, giai đoạn cuối, bệnh tình chuyển biến xấu, gặp mặt lần cuối cùng, cái chuyện xảy ra ngoài dự tính này quả thật là đáng sợ, khiến Trình Duyệt hoàn toàn ngây dại.

Anh còn nhớ rõ, lần trước khi cha gọi điện thoại cho mình, còn nói vài chuyện tiểu lâm, nghe như rất vui vẻ khỏe mạnh. Vậy mà giờ đây lại mắc phải căn bệnh như vậy. Căn bệnh tàn nhẫn như vậy, làm cho người ta không thể ăn uống, chỉ có thể dựa vào dịch dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh. Trình Duyệt nhớ rõ trước đây, cha luôn dạy anh làm đủ loại món ngon, ông còn nói, được ăn ngon chính là hưởng thụ lớn nhất trong đời, vậy mà hôm nay ông rốt cuộc cũng không nuốt trôi bất kỳ thứ gì nữa rồi.

Suy nghĩ của tác giả: Dù sao cũng đã lỡ rồi, trực tiếp đem vấn đề trong nhà giải quyết hết luôn

~ Có tử rồi mới có sinh mà ==

~ Tội nghiệp Chanh tử, chịu đựng a! Mọi người đi mua chút cam* để dự phòng đi, nếu ngược quá chịu không nổi thì cắt ra giải khát!

~ *Chanh không những phát âm giống Trình mà còn có nghĩa là trái cam nữa 8-}~~ Đó giờ Mây cứ tưởng là trái chanh =))

12. Chương 12 - Cha

Ngày hôm sau, Trình Duyệt tới trường làm thủ tục tạm nghỉ học.

Bây giờ, cha thì bệnh nặng, mẹ thì mệt nhọc quá độ, còn có Trình Nhạc vẫn còn nhỏ tuổi, ai cũng cần mình chăm sóc. Cho nên Trình Duyệt sau khi suy nghĩ cẩn thận xong, đã nộp giấy xin tạm nghỉ học nửa năm cho trường.

Anh cầm đơn tới chỗ giáo vụ xin chữ ký, trên đường trở về, từ xa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Trình Duyệt muốn tránh người nọ, thế nhưng con đường thẳng tắp không lối rẽ này căn bản không thể tránh được, huống hồ Diệp Kính Hy cũng đã thấy anh, đang chậm rãi đi về phía này.

“Trình Duyệt, đã lâu không gặp.” Diệp Kính Hy nhẹ giọng chào hỏi, mặt nở nụ cười.

Trình Duyệt trầm mặc gật đầu.

“Anh làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như thế.” Diệp Kính Hy cảm thấy có gì đó không ổn, không khỏi quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, chắc là do trời nóng quá. Tôi về ký túc xá trước đây.” Trình Duyệt thuận miệng viện một cái cớ, xoay người bỏ đi, lại bị Diệp Kính Hy nhẹ nhàng kéo tay lại -

“Ký túc xá đâu phải đi bên này.” Diệp Kính Hy nhìn anh, trầm giọng nói, “Trong tay anh đang cầm cái gì thế?”

Ngón tay Trình Duyệt bỗng dừng siết chặt lại, thế nhưng sức của Diệp Kính Hy rất lớn, bá đạo mà gỡ từng ngón tay anh ra, sau đó đoạt lấy tờ giấy trong tay.

“Tạm nghỉ học?” Diệp Kính Hy kinh ngạc nói, “Đã xảy ra chuyện gì? Sao anh đột nhiên tạm nghỉ học?”

“Không liên quan tới cậu.” Trình Duyệt cứng nhắc nói.

Diệp Kính Hy giật mình, lập tức dịu dàng nói: “Chúng ta không phải là bạn bè sao? Anh có chuyện gì khó xử, có thể nói cho tôi biết, tôi có thể giúp anh mà.”

Trình Duyệt nhìn vẻ mặt chân thật của đối phương, chỉ cảm thấy trong lòng là một mảnh lạnh lẽo.

Bạn bè? Vì sao bọn họ luôn luôn xem mình là bạn bè?

Luôn miệng nói là bạn bè, nhưng lại không chút do dự mà chém một nhát dao vào ngực anh.

Giống như Giang Tử Đông vậy, vừa nói chúng ta là bạn bè tốt nhất, có tâm sự cứ nói ra, chờ đến khi anh nhịn không được mà nói cho hắn biết rồi, hắn lại lập tức thay đổi sắc mặt, chẳng thèm liên lạc. Diệp Kính Hy cũng vậy, anh thích Diệp Kính Hy như thế, vậy mà người ta cứ hết lần này nói lần khác dùng hai chữ “bạn bè” này trát muối lên vết thương anh...

Trong miệng bọn họ, cái chữ bạn bè này rẻ mạt đến thế sao?

“Đủ rồi.” Trình Duyệt lạnh mặt xuống, dùng hết toàn lực hất tay Diệp Kính Hy ra, quay đầu lại gần từng chữ một: “Diệp Kính Hy, cậu nghe cho kỹ đây, tôi không ưa gì loại bạn bè như cậu cả. Sau này chuyện của tôi, cũng xin cậu không cần xen vào.”

Nói ra một câu này như đã dùng hết khí lực toàn thân, nói xong rồi cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, Trình Duyệt thậm chí còn không biết mình trở về gian phòng cũ nát kia bằng cách nào.

Ngồi trên giường ngây ngốc một hồi, mới phát hiện trên mặt là hai hàng nước mắt còn chưa khô. Trình Duyệt một bên khinh bỉ chính mình không có tiền đồ, một bên dùng ống tay áo vội vàng lau mặt, sau đó gọi điện thoại cho trạm xe lửa đặt vé. Như vậy cũng tốt, một mình tạm nghỉ học, một mình về nhà, trở lại bên cạnh cha mẹ, đem thứ cảm tình không dám nói ra khỏi miệng này vĩnh viễn chôn sâu dưới đáy lòng. Đám bạn bè chết tiệt này, cứ quăng ra sau đầu hết thôi. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là người nhà.

Trình Duyệt cứ y như là chạy nạn mà trốn khỏi thành phố này.

Ngồi xe lửa một ngày một đêm, trở lại ngôi nhà quen thuộc của mình. Mở cửa ra, đập vào mắt chính là bức tường màu vàng nhạt, sàn nhà sạch sẽ ngăn nắp, trong phòng của mình vẫn là rèm cửa màu xanh nhạt, trong phòng em trai là bộ đồ chơi xếp gỗ, còn có ảnh chụp hình cười đầy hạnh phúc và vui vẻ trong phòng ngủ của cha mẹ nữa.

Đó chính là ngôi nhà mà anh đã lớn lên, khắp nơi đều quen thuộc như vậy. Hôm nay, ngoại trừ khí tức của người ra thì cái gì cũng không thiếu.

Trình Duyệt bỏ hành lý xuống, đi tắm nước lạnh để gột đi cái uể oải sau chuyến đi dài của mình, sau đó mới thay một bộ đồ mới, đi vào bệnh viện.

Anh rót cuộc cũng gặp được cha, thế nhưng anh cũng không dám thừa nhận rằng người đàn ông đang nằm trên giường bệnh đó chính là cha của mình.

Viền mắt của người đàn ông nọ hóp vào thật sâu, đôi môi trắng nhợt không chút huyết sắc, hai bàn tay đẹp đẽ vốn để đánh đàn dương cầm, bây giờ cũng không còn linh hoạt mượt mà như trước nữa, nổi lên các khớp xương xấu xí. Trên mu bàn tay là một ống tiêm, dịch dinh dưỡng màu trắng chậm rãi theo ống tiêm chuyển vào trong cơ thể, từng giọt từng giọt một, duy trì tính mạng của ông.

Trình Duyệt hoàn toàn không cảm thấy người trên giường kia cùng với cha của mình có liên hệ gì hết, anh thậm chí còn không gọi nổi một tiếng “cha” nữa.

Anh chỉ biết ra sức ôm lấy đầu mình, ngã ngối trên ghế ngoài hành lang. Nhìn người đang nằm trong phòng bệnh, lồng ngực Trình Duyệt như bị một tảng đá lớn đè nén, nặng nề đến mức hầu như không thở nổi.

Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền tới một giọng nói ôn nhu.

“Đã về sao không gọi điện nói mẹ một tiếng? Để mẹ đi đón con.” Tay mẹ nhẹ nhàng đặt lên vai anh vỗ vỗ, dịu dàng hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Dạ rồi ạ.” Trình Duyệt nhẹ giọng đáp.

Thực tế, ở trên xe lửa một ngày một đêm, Trình Duyệt không tài nào chợp mắt được, trong đầu đều là những lời nói ghen ngào của mẹ, ung thư thực quản, giai đoạn cuối, gặp mặt lần cuối cùng, những tin tức hỗn độn này khiến đầu óc anh hoàn toàn bị đảo loạn, căn bản không có tâm tình gì để ăn nữa.

Trình Duyệt ngẩng đầu nhìn mẹ mình, bà gần đây mệt nhọc quá độ, cả người đều gầy hằn đi. Cánh mũi Trình Duyệt chua xót, nắm chặt lấy tay mẹ, sau đó đứng lên, “Để con vào chăm sóc cha. Mẹ, mẹ về nhà nghỉ ngơi chút đi.”

Tinh thần cha thật không tốt, khi Trình Duyệt vừa ngồi xuống bên giường, ông mới miễn cưỡng mở mắt ra.

Ông vừa nhìn thấy Trình Duyệt, khóe miệng liền nở một nụ cười, vươn tay muốn nắm lấy tay anh, nhưng ngón tay hoàn toàn không có chút lực, Trình Duyệt vội vàng nắm chặt tay ông ấy, nhẹ giọng nói, “Cha, con tới thăm cha đây.” Ngón tay cầm ở trong tay, gây đến nỗi chỉ còn da bọc xương.

Trình Duyệt vẫn còn nhớ rõ, trước đây khi cha dạy anh đàn dương cầm, ngón tay cha rất đẹp. Khi còn bé, anh rất thích gối đầu lên đùi cha mình, đếm từng ngón từng ngón tay của cha, còn khen ngón tay cha sao mà vừa đẹp vừa nhanh nhẹn như vậy, mỗi khi đánh đàn tựa như đang khiêu vũ trên phím đàn vậy.

Nhưng mà hôm nay, hai tay của ông đều gồ lên khớp xương, lớp da ngoài vừa vàng vừa nhăn, trên mu bàn tay là những vết ứ xanh tím. Những dấu vết chứng mất như vậy, Trình Duyệt vừa nhìn tới, trong lòng lại là một mảnh đau xót.

Trình Duyệt nắm chặt lấy tay ông, dường như rất sợ nếu nắm không chặt một chút thôi, tính mạng của ông sẽ bị trôi đi mất.

“Cha, cha nghỉ ngơi thật tốt đi... Chuyện trong nhà, con sẽ chăm nom thật tốt. Cha an tâm, rất nhanh là có thể khỏe rồi. Con chờ cha về nhà, khúc Lyphard Melody lần trước cha dạy con, con còn chưa có luyện a.”

Trình Duyệt cố nở một nụ cười, thanh âm có chút ghen ngào.

Anh nói cái lời dễ nghe này, chỉ là đang an ủi mình mà thôi. Đã tới tình trạng này rồi, trong lòng anh rất rõ, thời gian của cha không còn nhiều nữa, mỗi một ngày, đều rất vất vả để chịu đựng sống tiếp.

Nghe xong lời Trình Duyệt, cha chỉ là khẽ cười cười, vươn tay kia ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Trình Duyệt.

Ông hiện tại đã suy yếu tới mức không nói nên lời rồi.

Bệnh tình của cha càng ngày càng nghiêm trọng, đã hoàn toàn không thể ăn uống được, chỉ dựa vào dịch dinh dưỡng để bổ sung tiêu hao duy trì thân thể.

Trình Duyệt cả ngày canh ở bệnh viện, một tắc cũng không rời, giúp ông rửa chân, lau người, về sau ngay cả đại tiện tiểu tiện cũng phải giải quyết ở trên giường, Trình Duyệt đều tự mình xử lý những thứ uest vật đó, thân làm con, anh bây giờ cũng chỉ có thể làm những việc này cho cha mình mà thôi.

Trơ mắt nhìn cha càng ngày càng suy yếu, nhìn dịch dinh dưỡng màu trắng cứ từng giọt từng giọt chảy vào cơ thể ông, nhưng bệnh tình lại chẳng hề khởi sắc, nhìn mí mắt ông càng ngày càng nặng nề, thậm chí cả ngày không mở mắt ra nổi, cảm giác bất lực khiến tâm tình Trình Duyệt càng trầm trọng hơn.

Cho tới hôm nay mới phát hiện, sự quan tâm của mình dành cho cha mẹ thật sự là quá ít. Sau khi lên đại học, nói chuyện với họ cũng ngày càng ít đi, lúc đầu thì mỗi tuần gọi về một lần, về sau dần dần thành nửa tháng một lần, rồi lại một tháng một lần, mỗi lần gọi đều chỉ báo cáo tình hình gần đây một cách máy móc, căn bản không có nói thêm gì cả.

Thế nhưng bây giờ, muốn cùng cha trò chuyện vài câu, vậy mà cha lại nằm ở trên giường, nói không ra lời nữa.

Con người lúc nào cũng thế này, lúc có thời gian để yêu thương thì không biết quý trọng, tới bây giờ bệnh tình của cha đã đến hồi nguy kịch, mới biết bản thân mình đã đánh mất đi nhiều thứ lắm, làm gì cũng không thể bù đắp được.

Chớp mắt đã hết một tháng, các học sinh đều được nghỉ đông, qua mấy ngày nữa sẽ là lễ mừng năm mới.

Trình Duyệt trở về nhà, cũng đón em trai về theo. Trước đây mỗi lần tới năm mới, mẹ còn đang bận công tác, vì thế đồ Tết đều do cha chuẩn bị. Ông sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, cũng sẽ dạy Trình Duyệt làm như thế nào, còn mang theo hai anh em Trình Duyệt Trình Nhạc cùng hấp rất nhiều bánh bao nữa. Giờ đây ông đã nằm trên giường bệnh, lễ mừng năm mới năm nay lại càng thêm quạnh quẽ.

Tòa bộ khu phố đều chìm trong bầu không khí vui mừng đón năm mới, ai nấy đều mặc đồ mới, cầm trong tay đủ loại pháo hoa, nhà nhà cũng đều dọn dẹp sạch sẽ, dán câu đối trước cửa.

Chỉ có gia đình nhà Trình Duyệt là không có chút không khí đón năm mới nào mà thôi.

Trình Nhạc sau khi biết cha bị bệnh cũng rất ít ra ngoài chơi, cả ngày đi theo Trình Duyệt vào bệnh viện để chăm sóc cha.

Nó cho tới giờ cũng chưa có khóc, còn kiên định cho rằng, cha rất nhanh sẽ hết bệnh. Nhìn vẻ mặt chờ mong của cậu nhóc, Trình Duyệt cũng không đành lòng nói thật.

Chiều ba mươi tháng chạp hôm đó, Trình Duyệt một mình ở trong bếp hầm canh, thầm nghĩ mẹ gần đây cũng đã mệt mỏi, vì vậy mới hầm chút canh gà để bồi bổ.

Mở nắp nồi ra, nhiệt khí liền phả vào mặt, Trình Duyệt vừa mới bỏ hành vào, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Hơi nước dày đặc khiến cho Trình Duyệt nhìn không rõ lắm, chưa xem ai gọi đã trực tiếp bắt máy luôn.

“Trình Duyệt, khỏe không?”

Bên tai truyền tới thanh âm trầm thấp, khiến Trình Duyệt bỗng nhiên đứng im tại chỗ.

Lâu lắm rồi không thấy người nọ liên lạc, thậm chí còn tưởng rằng câu nói “không ư gì loại bằng hữu như cậu” đã vô tình chấm dứt mối quan hệ này luôn rồi. Vậy mà hôm nay lại nghe được thanh âm ầm ập nọ vang vang bên tai, ngay cả chữ “khỏe” cũng đã bị nghẹn ở trong họng, không nói nên lời nữa.

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, mới thấp giọng nói: “Đột nhiên tới thăm anh, biết là có chút mạo muội, nhưng mà thấy tình trạng của anh như vậy, tôi thật sự không yên lòng. Hiện giờ tôi đang ở dưới lầu nhà anh, có thể vào trong không?”

Trình Duyệt vội vàng chạy ra phòng khách, kéo rèm cửa sổ ra -

Diệp Kính Hy quả nhiên đang đứng ở dưới lầu, thân hình cao ngất bị đèn đường kéo thành một cái bóng thật dài.

Không biết có phải do hơi nước từ nồi canh gà xông vào mắt lâu quá hay không, trong khoảnh khắc ấy, Trình Duyệt cảm thấy viền mắt trở nên đau xót, hầu như muốn chảy cả nước mắt.

Trình Duyệt bước nhanh xuống lầu, sau đó, chạy đến trước mặt người nọ, găt gao ôm chầm lấy.

- Vì sao lại tới tìm tôi, vào lúc tôi sắp dứt bỏ được cậu, cậu lại đến cho tôi hy vọng là thế nào?

Trình Duyệt chôn mặt trước ngực người nọ.

Ngửi được mùi hương quen thuộc, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của đối phương, Trình Duyệt càng siết chặt hai tay, cũng chẳng muốn buông ra.

Không muốn quản nữa, cái gì cũng không muốn quản, anh chỉ biết vào khoảnh khắc này, anh chỉ muốn an tĩnh ở trong lòng người nọ mà thôi.

Anh thật sự quá mệt mỏi rồi, hơn một tháng qua, chuyện trong nhà đều lộn xộn cả lên khiến cho anh mệt mỏi đến kiệt sức. Bây giờ để anh ích kỷ một chút vậy, an tâm ở trong lòng người mình thích vài phút đồng hồ.

Đối với biểu hiện khác thường của Trình Duyệt, Diệp Kính Hy chỉ hơi giật mình, liền nhẹ nhàng đón lấy cái ôm ấm áp ấy, dùng cả áo khoác của mình ôm lấy cả người Trình Duyệt.

Đêm mùa đông, gió rất lớn, lạnh đến thấu xương.

Nhưng mà cái ôm tha thiết này, lại chẳng thấy lạnh chút nào cả.

Không biết tại sao, nhìn thấy Trình Duyệt nhào vào lòng mình nhẹ nhàng run rẩy lại khiến Diệp Kính Hy hết sức đau lòng. Thậm chí còn muốn dùng hết mọi phương pháp bảo hộ anh, không cho anh chịu chút thương tổn nào cả.

Lại không nghĩ rằng, cái loại tham vọng nhất thời xung động này, đã làm cho hai người họ sa vào một loại vướng mắc khác.

Suy nghĩ của tác giả: Chanh Chanh à, đứng vững a! Cha mất thì còn có mẹ, mẹ mất thì còn có Diệp Kính Hy mà! Diệp Kính Hy mất... ặc, còn có ta đây ==!

Diệp Đại rốt cuộc cũng xuất hiện rồi - -

Hồi ức còn hai ba chương nữa chắc là sẽ viết xong, hết bệnh rồi, tôi phải đẩy nhanh tiến độ mới được *nắm tay*!

13. Chương 13 - Năm Mới

Cái ôm ấm áp này chẳng biết duy trì được bao lâu, hai người đều luyến tiếc buông ra, chỉ lẳng lặng đứng một chỗ ôm nhau, cảm thụ độ ấm từ đối phương mang tới, nghe tiếng tim đập và hô hấp của đối phương.

Mãi đến khi bảo vệ khu phố cảm đèn pin đi ngang qua, tia sáng chói mắt mới làm cho Trình Duyệt tỉnh ngộ lại.

Trình Duyệt bình tĩnh đẩy Diệp Kính Hy ra, biểu tình trên mặt cũng cực kỳ bình thản, xoay người đi ở phía trước, nói: “Vào nhà thôi, bên ngoài lạnh lắm.”

Sau đó mở cửa đi thẳng vào.

Biểu hiện bên ngoài thì tự nhiên như thế, nhưng kỳ thật tim Trình Duyệt đập nhanh muốn chết, nhớ tới vừa rồi đột nhiên nhào vào lòng người ta gắt gao mà ôm lấy, Trình Duyệt thậm chí chỉ muốn đào một cái lỗ rồi chôn mình xuống mà thôi.

Leo tới tầng năm, gương mặt vốn đã ửng đỏ bởi vì xấu hổ mà biến luôn thành quả hồng đào, may là Diệp Kính Hy không có hỏi nguyên nhân, nếu không chỉ có nước độn thổ mất.

Hai người vừa vào nhà đã ngửi thấy một mùi hương nồng đậm.

“A, canh gà của tôi...”

Trình Duyệt bỏ Diệp Kính Hy lại, xoay người bay vào nhà bếp, tay chân luống cuống thiếu chút nữa đã hầm canh gà thành canh than luôn rồi, cũng thuận tiện múc ra hai chén.

Diệp Kính Hy rất tự giác đem hành lý cất kỹ, tự mình ngồi ngay ngắn trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Trình Duyệt đem canh gà tới, nói: “Cậu đói bụng không? Canh gà còn đang nóng, cậu uống một chút đi. Tôi vừa hầm xong.”

“Cảm ơn.” Diệp Kính Hy cũng không khách khí, cầm lấy húp từng muỗng từng muỗng. Tựa hồ rất thích mùi vị này, vì thế lúc ăn canh mặt mày đều giãn ra, biểu tình có vẻ rất hưởng thụ.

Trình Duyệt nhìn Diệp Kính Hy, nhẹ giọng hỏi: “Sao đột nhiên lại tới thăm tôi?”

Từ lúc anh dọn ra, đám người Giang Tử Đông kia ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Trình Duyệt đối với vị bằng hữu này đã sớm nguội lạnh trong lòng rồi. Lại không nghĩ rằng, Diệp Kính Hy đột nhiên tới thăm.

“Hôm đó gặp anh, thấy tâm tình anh không tốt cho lắm, tôi cũng hơi lo lắng, sau đó đi tra ra nguyên nhân tạm nghỉ học của anh, mới biết được là do cha anh bị bệnh.” Diệp Kính Hy mỉm cười giải thích, “Ngày hôm qua trường cho nghỉ đông, dù sao mấy ngày nghỉ này tôi cũng không về nhà, cho nên muốn tới thăm anh một chút xem sao.”

Diệp Kính Hy nói những lời này, khiến Trình Duyệt hết sức cảm động.

Bạn bè làm được đến mức này, Diệp Kính Hy quả thật là rất có nghĩa khí.

Trình Duyệt cúi đầu, ấp úng nói: “Bệnh tình của ông ấy càng ngày càng nặng, bác sĩ bảo, có thể không qua được mười lăm tháng giêng...”

Diệp Kính Hy không nói gì, chỉ vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang run rẩy của anh.

Trình Duyệt liền giống như người chết đuối vớ được cọc, gắt gao siết lấy tay Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy có lẽ không biết, Trình Duyệt cần chút sức mạnh này tới cỡ nào.

Mấy ngày nay một bên chăm sóc cho cha, một bên lo lắng thân thể của mẹ, còn phải tìm lời nói dối trấn an Trình Nhạc, Trình Duyệt xem như là trụ cột của cả gia đình rồi, tinh thần phải chịu áp lực cực đại, ăn không ngon, ngủ không yên, cả người đều gầy hằn đi. Nhưng đến khi Diệp Kính Hy xuất hiện, lại làm cho anh hòa hoãn không ít. Mỗi khi nắm chặt tay của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt lại cảm thấy đặc biệt an tâm. Buổi tối, Trình Duyệt mang canh gà tới bệnh viện, Diệp Kính Hy cũng đi theo, trên đường còn mua chút hoa tươi.

Diệp Kính Hy mang hoa tới làm cho phòng bệnh thêm chút sức sống, sắc mặt cha nhìn qua cũng khá hơn nhiều. Trình Duyệt giới thiệu với cha Diệp Kính Hy là bạn tốt nhất của anh, cha còn mỉm cười với Diệp Kính Hy xem như cảm tạ.

Hai người ngồi trong phòng bệnh một lát, mẹ của Trình Duyệt mới nói, bạn của con đường xa tới thăm, con về nhà tiếp đãi bạn cho tốt đi, ở trong bệnh viện có mẹ lo là được rồi. Bà hình như có chuyện gì đó muốn nói riêng với cha, vì vậy Trình Duyệt liền thức thời dẫn Diệp Kính Hy đi, thuận tiện dẫn Trình Nhạc về nhà luôn thể.

Đường về nhà được giăng đèn kết hoa rất rực rỡ, người đi đường cũng thưa thớt, ai nấy đều vội vàng vàng trở về nhà để đón năm mới.

Trình Duyệt lúc này mới nhớ tới, ngày hôm nay là đêm trừ tịch (đêm 30), mình còn chưa chuẩn bị cơm tất niên và các thứ. Vì thế lại kéo Diệp Kính Hy đi siêu thị, mua một đồng rau quả tươi mới về, sau đó lại chui vào trong bếp bắt đầu nấu nướng.

Trình Nhạc rất biết điều, cũng không sợ người lạ, biết Diệp Kính Hy là bạn của anh hai, vì thế mở miệng ra là kêu một tiếng “anh” đặc biệt thân thiết.

Diệp Kính Hy nói thằng nhóc này so với em trai của mình dễ thương hơn, hai người cũng rất hợp nhau, lúc Trình Duyệt ở trong bếp làm cơm, Diệp Kính Hy cùng với Trình Nhạc ngồi trong phòng khách xem chương trình đón năm mới.

Trình Duyệt làm đồ ăn rất ngon, vừa bưng lên đã bị hai người một lớn một nhỏ càn quét sạch sẽ.

Tết âm lịch chỉ có ba người, có chút quanh quẽ, nhưng cũng rất ấm áp.

Mười một giờ, Trình Nhạc đã thấy buồn ngủ. Trình Duyệt ở trong bếp thu dọn bát đĩa, Diệp Kính Hy liền ôm nó về phòng ngủ, đắp chăn cho nó. Trình Nhạc trong lúc mơ mơ màng màng còn hỏi: “Anh ơi, cha lúc nào trở về a?”

Diệp Kính Hy giật mình, nhóc con đơn thuần như vậy khiến người ta không khỏi đau lòng. Nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nó, Diệp Kính Hy thoải mái nói, “Cha của em... Sẽ khỏe nhanh thôi.”

Lúc quay đầu lại, đã thấy Trình Duyệt đứng ở ngoài cửa, trên mặt là hai hàng nước mắt.

“Mẹ vừa gọi điện thoại tới, nói cha đã... mất rồi.” Thanh âm của anh mang theo nghẹn ngào, nói xong câu đó, liền chậm rãi ngồi xổm xuống đất.

Diệp Kính Hy bước nhanh tới, tiện tay đóng cửa phòng Trình Nhạc lại.

“Muốn khóc thì cứ khóc đi, Trình Duyệt, đừng làm khó mình.” Diệp Kính Hy vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm người trước mặt đang không ngừng run rẩy vào trong lòng.

Hầu như là trong nháy mắt, phần áo sơ mi trước ngực đã bị nước mắt thấm ướt.

Trình Duyệt chôn đầu trước ngực Diệp Kính Hy, bờ vai không ngừng run rẩy, thanh âm khàn khàn gián đoạn...

“Vốn nghĩ rằng ông ấy sẽ không chịu đựng nổi tới mười lăm, vậy mà ngay cả đêm trừ tịch cũng không qua được... Vừa rồi khi chúng ta tới thăm ông ấy, ông còn nhìn chúng ta cười... Lại không ngờ, đó là lần cuối cùng tôi gặp mặt cha...” “Tôi tự tay làm canh cho ông ấy, vậy mà ngay cả một muỗng ông cũng không thể uống được. Cha tôi bị loại bệnh này, mỗi một ngày đều trôi qua rất vất vả... Nhìn bộ dạng đau đớn của ông, tôi thật không đành lòng... Giờ ông ấy đi rồi, có thể cũng là một loại giải thoát, thế nhưng tôi luyến tiếc, rất luyến tiếc... Cha đã chết rồi, vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại.”

“Ông ấy chết rồi...”

Diệp Kính Hy không nói gì cả, chỉ càng siết chặt hai tay hơn, ôm lấy Trình Duyệt, để anh mặc sức khóc trong lòng mình.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chuông báo năm mới, trên quảng trường cách đó không xa bắt đầu bắn lên những tràng pháo hoa rực rỡ, mọi người reo vui đón mừng năm mới, Trình Duyệt nhưng lại nhận được tin báo cha mình qua đời vào lúc này.

Đó là đêm trừ tịch lạnh lẽo nhất trong cuộc đời của anh.

Người cha mình yêu nhất đã rời xa nhân thế. Trình Duyệt trước đó vẫn không dám ở trước mặt mẹ và em trai mình lộ ra chút mềm yếu nào, rốt cuộc cũng có một người cho anh cái ôm ấm áp, thỏa thích khóc thành tiếng.

Sau này Trình Duyệt vẫn hay nghĩ lại, nếu như năm đó, Diệp Kính Hy không tới thăm anh, nếu như năm đó, anh cứ như vậy cắt đứt quan hệ với Diệp Kính Hy, kết cục của hai người, có phải rất tốt hay không?

Khi một người đang trong giai đoạn yếu đuối nhất, sẽ đặc biệt rất dễ bị rung động.

Lúc Trình Duyệt yếu đuối nhất, Diệp Kính Hy lại xuất hiện, cho anh một bờ vai để dựa vào, giúp anh vượt qua đêm trừ tịch lạnh lẽo nhất trong đời.

Cho nên Trình Duyệt mới có thể nảy sinh một hy vọng xa vời, muốn vĩnh viễn giữ chặt phần ấm áp ấy, không bao giờ buông tay ra nữa.

Người thân nhà Trình Duyệt vốn không nhiều lắm, lễ tang vào đầu năm, có vẻ cực kỳ quạnh quẽ.

Trong cơn mưa nhỏ tí tách tí tách, Trình Duyệt ôm di ảnh của cha, cùng với mẹ, Trình Nhạc và Diệp Kính Hy an táng cha trong nghĩa trang công cộng ở Nam Sơn.

Trình Nhạc còn nhỏ, nhất thời không thể tiếp nhận được sự thật cha mình đột nhiên qua đời, vì thế khóc đến tê tâm liệt phế, ngay cả hai mắt đều sưng lên. Mẹ cũng khóc trong trầm lặng, nước mắt vẫn liên tục chảy dài, che miệng không phát ra âm thanh. Nhưng Trình Duyệt lại có vẻ rất kiên cường, anh một tay nắm tay Trình Nhạc, một tay ôm vai mẹ mình, nhẹ giọng an ủi bọn họ.

Có lẽ là do trước đây Trình Duyệt đều chăm sóc cha mỗi ngày, nhìn ông càng ngày càng gầy, trong lòng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, cho nên đến tang lễ của cha, Trình Duyệt mới có thể bình tĩnh như thế.

Lúc này, trong lòng anh thật sự rất cảm ơn Diệp Kính Hy lặn lội đường xa đến đây. Bởi vì có người nợ, Trình Duyệt mới có thể đem toàn bộ nước mắt dồn nén đã lâu mà khóc hết ra, mới có thể kiên cường như hôm nay mà an ủi thân nhân của mình, cổ vũ họ, cho bọn họ một chỗ dựa thoải mái.

Người của Trình gia, không thể ngã xuống hết được.

Lễ tang yên lặng rất nhanh đã kết thúc. Cha của Trình Duyệt đã vĩnh viễn rời xa thế giới này, chỉ để lại một cây đàn dương cầm màu trắng, lẻ loi nằm trong căn phòng tối tăm, không còn ai chạm tới nó nữa.

Sau khi kỳ nghỉ đông chấm dứt, Trình Duyệt và Diệp Kính Hy cùng nhau quay về trường học.

Trong tuần tháng hai, khí hậu ở phía bắc vốn đã dần dần ấm áp, lại không nghĩ rằng hôm hai người họ trở về trường học, cư nhiên lại nổi lên một trận tuyết lớn.

Trình Duyệt từ nhỏ lớn lên ở phía nam, cho tới bây giờ chưa nhìn thấy tuyết. Tuy đã đến phương bắc học được hai năm nay, thế nhưng vẫn hiếm khi thấy cảnh tuyết trắng lè như bây giờ.

Tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, bay lả tả giữa đất trời. Tuyết đọng trên mặt đất rất dày, khiến con đường như được trải một lớp thảm lông trắng nõn. Trên những cành cây khô ven đường cũng được phủ một lớp hoa tuyết, gió vừa thổi qua, liền nhẹ nhàng bay xuống, tựa như những tinh linh đang khiêu vũ.

Con đường thân thuộc, phòng ốc phía xa xa, toàn bộ thế giới đều được phủ một lớp màu bạc, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không nỡ rời mắt.

Trình Duyệt cứ thế đứng ở bên đường, nhìn cảnh tuyết mỹ lệ.

Cách đó không xa, có vài đứa nhóc đang hưng phấn chơi ném tuyết, trong đó có một đứa nghịch ngợm nhìn Trình Duyệt chớp chớp mắt, sau đó ném một quả cầu tuyết về phía anh.

Trình Duyệt ngăn người, trơ mắt nhìn vật thể tròn tròn trắng trắng kia bay tới...

Tay bị nắm lấy, cả người bị kéo mạnh qua một bên, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp mang theo chút quở trách: “Làm gì mà nhìn tuyết đến ngây người luôn thế? Không cẩn thận gì cả.”

Trình Duyệt quay đầu, nhìn hình dạng nhíu mày cẩn thận của Diệp Kính Hy, không khỏi hơi nở nụ cười.

Diệp Kính Hy cũng cười cười, vươn tay nhẹ nhàng phủi lớp tuyết rơi xuống vai anh, sau đó cởi khăn quàng cổ của mình xuống, quấn quanh cổ Trình Duyệt, cẩn thận tỉ mỉ cột chặt lại.

“Sao lại đông lạnh thành thế này rồi.”

- Khuôn mặt kia đương nhiên không phải vì đông lạnh mà hồng lên a.

Trình Duyệt trong lòng rõ ràng, nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, nghiêng đầu đi, nhìn cảnh tuyết ở xa, mỉm cười nói: “Chúng mình về nhà cậu đi, lâu rồi không tới.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Ừm.”

Trình Duyệt cúi đầu, khoe miệng cong lên, len lén thò tay ra khỏi tay áo khoác nhẹ nhàng nắm lấy tay Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy cũng không tránh ra.

Từ lúc nghỉ đông đến nay, Diệp Kính Hy tựa hồ đã dần quen với những động tác thân mật của hai người rồi.

Thế nhưng trong lòng Trình Duyệt rất rõ ràng, anh đang kéo người nọ tiến vào trong cái hố sâu kia từng bước từng bước một.

Việc này đã hoàn toàn đi ngược với dự tính ban đầu của anh.

Thế nhưng, anh một chút cũng không hối hận.

Sau khi cha qua đời, suy nghĩ của anh đột nhiên thoáng hơn rất nhiều.

Bởi vì cha đã mất, cho nên anh mới hiểu tư vị của việc mất đi rồi mới hối hận là như thế nào, khó chấp nhận biết bao nhiêu. Nếu như khoảng thời gian này là khoảng thời gian u tối nhất của đời anh, như vậy anh nghĩ, những chuyện xảy ra sau này cũng sẽ không tệ hơn bây giờ là bao, còn có chuyện gì là Trình Duyệt anh không thể chịu đựng được chứ?

Đồng tính luyến ái thì làm sao, suốt một đời người, vì người nhà vì bằng hữu nghĩ trước nghĩ sau, lúc nào cũng lo lo lắng lắng, vất vả như vậy. Thế nhưng trong chuyện tình cảm, cũng phải có lúc ích kỷ một chút. Nếu đã thích, lại không dám thử mà buông tay, như vậy mới đúng là hèn nhất.

Người mình thích, dựa vào cái gì phải nhường cho kẻ khác chứ?

Hơn nữa, Diệp Kính Hy tựa hồ cũng không ghét tiếp xúc với anh, càng cho anh thêm lòng tin và dũng khí.

Mặc kệ sau này có thể nào đi nữa, hiện tại Trình Duyệt chỉ muốn cầm chặt tay người nọ, quyết không buông ra.

Suy nghĩ của tác giả: Đại Chanh đáng thương a~... Không phải do tôi nhấn tâm đầu, mà là do tình tiết cần phải như thế, cậu phải ăn chút khổ thôi T_T

~ Trình Duyệt mà nghĩ thông suốt rồi thì dễ xử lý a.

~~

14. Chương 14 - Thân Mật

Mảnh sân trước nhà Diệp Kính Hy thuê vào ngày nghỉ không có ai quét tước, vì thế mà được phủ một lớp tuyết đọng dày thật dày, hai người đi vào trong sân liền lưu lại vết chân ngay ngắn trên mặt tuyết. Trình Duyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện ra vết chân kia song song với nhau, nhìn rất hài hòa, tâm tình lại càng thêm vui vẻ.

Hai người đem hành lý đặt ở phòng khách, Trình Duyệt cởi áo khoác, Diệp Kính Hy sợ anh bị lạnh nên lập tức mở lò sưởi lên.

Mặt đối mặt ngồi với nhau, trong lúc nhất thời không tìm được chuyện gì để nói.

Trình Duyệt cầm tách trà nóng Diệp Kính Hy đưa tới làm ấm tay, mắt lại chăm chú nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không.

Diệp Kính Hy từ bên cạnh nhìn anh, chỉ cảm thấy Trình Duyệt an tĩnh như vậy khiến tâm tình của mình cũng dần dần yên ổn lại.

Trình Duyệt im lặng nhìn tuyết, Diệp Kính Hy ở bên cạnh uống trà, khí trời đầu xuân còn hơi lạnh, thể nhưng nước trà vừa vào miệng đã làm cho lòng người ấm áp hẳn lên. Cùng với Trình Duyệt ở một chỗ, cái loại cảm giác ấm áp, bình yên mà tốt đẹp này như dòng nước nhỏ chảy mãi chảy mãi, từng giọt từng giọt thấm vào đáy lòng.

Thấy Trình Duyệt vẫn còn mãi mê nhìn tuyết mà ngây người ra, Diệp Kính Hy không khỏi mở miệng nhắc nhở: “Trà sắp lạnh rồi.”

“À.” Trình Duyệt cúi đầu, uống sạch tách trà trong một hơi, sau đó hé miệng cười: “Mùi vị cũng không tệ.”

Diệp Kính Hy bất đắc dĩ nói: “Nào có ai như anh thưởng thức trà kiểu đó chứ?”

Trình Duyệt lại nhún nhún vai như không đáng kể gì: “Tôi khát nước mà, đương nhiên phải uống như vậy thôi. Cứ từng ngụm từng ngụm như gà mổ thóc thì chết khát mất.”

Diệp Kính Hy bị anh chọc cho nở nụ cười, cũng không nói với anh đây là lá trà cực kỳ quý báu mà cha mình gửi cho, chỉ lẳng lặng nhìn dáng dấp vui vẻ mỉm cười của Trình Duyệt.

“Đúng rồi, Diệp Kính Hy.” Trình Duyệt cúi đầu, có chút do dự mở miệng nói, “Tôi dọn ra ngoài ở rồi.”

“Sao?” Diệp Kính Hy hơi ngạc nhiên nhìn Trình Duyệt, nhẹ giọng hỏi: “Vì nguyên nhân gì?”

Nguyên nhân kia tất nhiên là không thể nói thẳng rồi, Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là mượn một cái cớ: “Tôi cùng với mấy cậu bạn có chút mâu thuẫn, cho nên tạm thời dọn ra ngoài.”

Diệp Kính Hy từ trước đến nay luôn biết chừng mực, vì thế cũng không hỏi tới.

Trình Duyệt tiếp tục giải thích: “Chỗ tôi ở bây giờ cách đây cũng không xa, thuê riêng một gian phòng. Thế nhưng phòng tắm công cộng lại không có nước nóng, trước kia vì khí trời còn nóng nên tắm nước lạnh cũng không hề gì, thế nhưng mấy ngày nay trời thật sự rất lạnh...” Nói đến đây liền dừng lại một chút, Trình Duyệt len lén giương mắt nhìn người đối diện, thấy người ta vẫn còn đang chăm chú nghe, vì vậy làm bộ thẳng thắn mà vỗ vỗ vai Diệp Kính Hy, nói, “Cho nên, cho anh đây mượn phòng tắm của cậu dùng vài ngày được không?”

Cố ý dùng ngữ khí của một đàn anh mà nói ra, cũng chỉ vì muốn cái lý do này được quang minh chính đại hơn một chút. Trình Duyệt ngoài miệng thì nói lưu loát như vậy, thế nhưng trong lòng rất thấp thỏm. Dù sao mình cũng có ý đồ không chính đáng, chỉ muốn mượn cớ để tiếp cận người ta nên mới nghĩ ra chủ ý này, nếu người ta không đáp ứng thì mặt mũi vút đi đâu chứ.

Không ngờ Diệp Kính Hy lại không chút do dự mà gật đầu: “Ngày trước lúc tôi thuê nhà anh cũng đã giúp tôi nhiều rồi, chút yêu cầu này không cần khách khí với tôi đâu.”

Nghe Diệp Kính Hy nói như vậy, Trình Duyệt có chút chột dạ cúi đầu.

“Bất quá, buổi tối anh tắm xong lại quay trở về, trời lạnh rất dễ bị cảm.” Diệp Kính Hy do dự một chút, rồi cuộc nghĩ tới một biện pháp tốt, “Không bằng anh đến chỗ tôi ở luôn đi, tôi sẽ sửa sang lại phòng đọc sách một chút, đặt thêm cái giường vào đó, như vậy cũng tiết kiệm được một phần tiền thuê.”

Người ta rõ ràng là vì mình lo lắng. Sau khi cha qua đời, điều kiện cũng không còn tốt như trước nữa, cho nên Diệp Kính Hy mới cẩn thận tỉ mỉ như vậy, không nói hai lời đã mời bạn tới nhà mình ở, còn có thể tiết kiệm được chút chi tiêu.

Tự đáy lòng Trình Duyệt có chút hổ thẹn. Cảm thấy mình không thẳng thắn với Diệp Kính Hy thì thôi, còn len lén thích người nọ, rồi lại mượn cớ tiếp cận để thỏa mãn lòng mình, tựa như một con chuột nhắt hèn hạ hay trốn trong góc phòng vậy.

Thế nhưng có thể được cùng với người mình thích ở chung một chỗ, cho dù có phải làm chuột nhắt đi nữa, trong lòng cũng thấy rất vui mừng.

Trình Duyệt ngẩng đầu, khoe miệng nhẹ nhàng nở một nụ cười, khẽ nói với Diệp Kính Hy: “Cảm ơn cậu.”

Sáng sớm hôm sau, Trình Duyệt đã đem hành lý dọn sang đây. Động tác nhanh chóng như vậy nhìn qua thật là có chút khẩn cấp.

Diệp Kính Hy vốn có thói quen dậy sớm chạy bộ, sáng sớm hôm đó sau khi chạy bộ trở về, liền phát hiện sân nhà mình đã hoàn toàn thay đổi. Lốp tuyết đọng dày cui trên mặt đất đã được quét gọn lại, mở ra một con đường rộng rãi, bên đường có hai chú người tuyết nho nhỏ tròn tròn, trên cổ được cột một chiếc khăn chòang cổ ca rô quen thuộc, chính là cái mà Diệp Kính Hy đã quàng cho Trình Duyệt ngày hôm qua.

Ở trong phòng, Trình Duyệt đeo một chiếc tạp dề ngăn trước người, đầu đội mũ, bộ dáng bận rộn như một người đàn ông nội trợ vậy, một bên đứng trên ghế lau cửa sổ, một bên còn ngâm nga hát, có vẻ như tâm tình rất tốt.

“Nhanh vậy đã về rồi?” Nhìn thấy Diệp Kính Hy ở phía sau, Trình Duyệt liền nhảy xuống ghế, lau lau mồ hôi trên trán, khoe miệng lộ ra một nụ cười thật xán lạn, “Tôi đã chuẩn bị bữa sáng rồi đây, vào ăn thôi.”

Diệp Kính Hy vẫn không nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Trình Duyệt, Trình Duyệt bị nhìn đến có chút thẹn thùng, sờ sờ đầu nói: “Tôi từ sáng sớm đã dọn tới đây, thấy sân nhà cậu tuyết đọng dày quá, không có lối đi, cho nên mới quét tước một chút. Đúng rồi, trên cửa sổ đều bị phủ hoa tuyết, không thấy rõ bên ngoài cho nên tôi tiện tay lau luôn. Còn có, giường trong thư phòng tôi cũng sắp xếp xong rồi, không phiền tới cậu đâu.” Thấy Diệp Kính Hy vẫn không nói lời nào, Trình Duyệt xấu hổ nói: “Xin lỗi, chưa hỏi ý cậu đã...”

“Không sao.” Diệp Kính Hy cười cười, “Nhưng mà thật ra tôi lâu ngày không quét tước, có chút lộn xộn, khiến anh chê cười rồi.”

“Không có, nhà cậu còn sạch lắm.”

Hai người cứ khách khí qua khách khí lại, lại cảm thấy những lời này quả thật là chẳng có tí dinh dưỡng nào, ngẩng đầu lên vừa lúc đụng phải ánh mắt của đối phương, vì vậy nhìn nhau cười hì hì.

Trình Duyệt kéo Diệp Kính Hy tới trước bàn ăn, nói: “Ăn chút điểm tâm đi. Trên đường qua đây tôi có mua sữa tươi, trứng vừa rán xong đó, còn nóng lắm.”

Diệp Kính Hy gấp một miếng trứng rán vàng rộm lên cắn một cái, hương vị nhàn nhạt lan tỏa trong miệng.

Tài nấu nướng của Trình Duyệt tựa hồ càng ngày càng tốt hơn nhiều.

Diệp Kính Hy khẽ cười cười, ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn.”

Trình Duyệt đỏ mặt, lại cười đến vui vẻ: “Không cần khách khí, tôi vừa đến chỗ cậu ở lại chưa đưa tiền thuê nhà, dù sao cũng phải làm chút gì đó thì lương tâm mới an ổn được.” Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nói tiếp, “Sau này đừng ăn ở ngoài nữa, cậu thích ăn gì thì nói, tôi làm cho cậu.” Nói xong lại cảm thấy những lời này ám muội quá, gương mặt lại càng đỏ hơn, cúi đầu yên lặng ăn trứng rán của mình.

Diệp Kính Hy ngồi đối diện lại nhếch khoe miệng lên nở nụ cười, nhìn Trình Duyệt xấu hổ cúi đầu ăn, biểu tình trên mặt cũng dần dần nhu hòa ra.

Bởi vì tạm nghỉ học nửa năm nên bài thi cuối kỳ Trình Duyệt cũng không tham gia. Sóng gió trong nhà bây giờ đã qua, Trình Duyệt không muốn lãng phí thêm nửa năm nữa nên đã xin vào học sớm.

Trường còn chưa khai giảng nên Diệp Kính Hy cả ngày đều nhàn nhã ở nhà, Trình Duyệt lại giống như con kiến trong chảo nóng mà bận bù đầu cả lên. Đầu tiên là chạy tới chạy lui khắp nơi xin chữ ký, giải quyết cho xong thủ tục xin vào học lại, sau đó phải tìm bạn học mượn tài liệu và bài giảng cho kỳ thi cuối kỳ, đáng tiếc có rất nhiều bạn học sau khi thi xong đã vứt đi hết, chỉ giữ lại một ít bài giảng mà thôi. Trình Duyệt phải trong thời gian ngắn mà ôn hết một đống bài vở của nhiều môn như vậy, quả thật là rất vất vả.

Chiều hôm đó, Trình Duyệt gặp Giang Tử Đông trong thư viện. Đã lâu không gặp, hắn trông có vẻ gầy hơn trước, cặp mắt vốn đen láy cũng không còn thần thái như trước nữa, thậm chí còn có thể nhìn thấy vành mắt thâm đen nhàn nhạt, tựa hồ không được ngủ đủ giấc.

Hai người đứng lúc gặp nhau trong cùng một gian sách, nhất thời không thể tránh được, Trình Duyệt liền thuận miệng bắt chuyện: “Trùng hợp nhỉ, anh cũng tới mượn sách à?”

Giang Tử Đông ấp úng ừ một tiếng, ánh mắt nhìn Trình Duyệt có chút kỳ quái. Một lúc lâu sau, mới hạ giọng nói: “Ba cậu... qua đời rồi?”

“Ừm, vào đêm ba mươi hôm đó.” Trình Duyệt nhẹ giọng trả lời, anh không muốn cùng Giang Tử Đông lấy chuyện này ra làm trọng tâm, vì vậy nghiêng đầu đi, nhìn thấy một quyển sách bài tập ở trên giá, vừa đưa tay ra định cầm lấy nó thì đã thấy tay của Giang Tử Đông cũng đang chạm vào. Trình Duyệt quay đầu lại nói: “Anh mượn sách này làm gì, không phải anh đã thi rồi sao?”

Giang Tử Đông cúi đầu: “Tôi nghỉ học, phải thi lại.”

Trình Duyệt kinh ngạc một chút, liền buông tay ra, mà Giang Tử Đông đồng thời cũng buông tay ra.

Trong ấn tượng của Trình Duyệt, Giang Tử Đông là một người chưa bao giờ nghỉ học cả, có phải hắn đã xảy ra chuyện gì hay không, nhìn tinh thần cũng không được tốt cho lắm. Còn chưa suy nghĩ được chuyện gì, chợt nghe Giang Tử Đông thấp giọng nói: “Đúng rồi, tôi có mượn được một số tài liệu tổng kết và bài giảng của các môn khóa trước, để về photo cho cậu một bản, cậu hẳn là cần nó.”

Trình Duyệt còn chưa kịp phản ứng gì, Giang Tử Đông lại nói thêm một câu: “Trình Duyệt, dọn về ký túc xá... được không?” Ngữ khí thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu.

Thần sắc Trình Duyệt có hơi cứng nhắc, trong đầu không khỏi hiện lên phản ứng khiếp sợ của Giang Tử Đông chiều hôm đó.

Giang Tử Đông nói tiếp: “Cậu đột nhiên dọn đi, chúng tôi đều có chút không quen, ai cũng nhớ cậu cả, cậu quay về đi.”

“Tôi thích con trai, anh không ngại sao?” Trình Duyệt bình tĩnh hỏi.

Thấy Giang Tử Đông nửa ngày vẫn không nói ra lời, Trình Duyệt mới cười cười nói: “Hay là thôi đi, tôi ở bên ngoài cũng rất tốt.”

“Cậu ở chung với Diệp Kính Hy sao?” Ánh mắt Giang Tử Đông có chút ảm đạm.

“Ừ.” Trình Duyệt gật đầu, “Quyển sách bài tập này anh lấy đi, tôi qua bên kia tìm sách tham khảo. Tư liệu ôn tập tối nay tôi sẽ ghé ký túc xá lấy, cảm ơn anh trước.”

Trình Duyệt xoay người đi vào phòng đọc sách, lại nghe Giang Tử Đông ở phía sau đột nhiên trầm giọng nói: “Trình Duyệt, con đường này rất khó đi, cậu thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Trình Duyệt cũng không quay đầu lại nói: “Tôi đã nghĩ rất kỹ rồi.”

Xem qua loa sách ở trong phòng một lúc, đầu óc Trình Duyệt lại có chút hỗn loạn, vì vậy liền đi tới trước cửa sổ thả lỏng người, không ngờ lại thấy một cặp nam nữ quen thuộc đang cùng nhau đi về phía thư viện.

Nam sinh vóc người cao ráo, khí chất phi phàm, nữ sinh mặc một chiếc áo khoác màu trắng, phối với một đôi ủng lông, nhìn qua cực kỳ hồn nhiên đáng yêu. Hai người trông rất xứng đôi, đi với nhau rất thân mật, hấp dẫn không ít ánh mắt hiếu kỳ của người đi đường.

Ánh mắt Trình Duyệt nhưng lại ảm đạm xuống.

Phan Lâm chính là bạn gái mình giới thiệu cho Diệp Kính Hy, mình khi đó chỉ sợ sau khi biến thành đồng tính rồi thì sẽ vạn kiếp bất phục, cho nên rất mong muốn họ có thể có tiến triển tốt, như vậy mới khiến chính mình hoàn toàn mất hết hy vọng. Thế nhưng hôm nay, Trình Duyệt đã quyết định phải đoạt lại phần ái tình thuộc về mình này, Phan Lâm bây giờ đã thành trở ngại lớn nhất, mà trở ngại này lại là do chính mình ngu ngốc tự đi tìm lấy nữa chứ. Nghĩ đến đây, Trình Duyệt không khỏi khổ não nhàu mày, cái cảm

giác tự làm tự chịu này cuối cùng anh cũng đã cảm nhận được rồi. Mãi đến khi Diệp Kính Hy và Phan Lâm vào thư viện rồi, Trình Duyệt mới rời khỏi cửa sổ.

Trở về chỗ ngồi cũng xem sách không vô nữa, chỉ cảm thấy mấy dòng chữ này cứ lảo đảo trước mặt rất đáng ghét, giống như mấy con kiến đang kết bè kết đội vậy. Trình Duyệt ảo não đóng sách lại, thấy hơi đói bụng, nhìn đồng hồ đã năm giờ rưỡi rồi, vì vậy xoay người xuống lầu, đi về phía siêu thị.

Vốn muốn mua đồ ăn về làm cơm, có điều nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Kính Hy với Phan Lâm đi chung với nhau như vậy, chắc chắn sẽ cùng nhau đi ăn luôn rồi, có lẽ không cần anh phải chuẩn bị bữa tối nữa. Trình Duyệt liền ra khỏi siêu thị, ghé vào một tiệm ăn gần đó, tùy tiện gọi một tô bún ăn cho no bụng.

Ăn uống xong thì trời cũng đã tối, Trình Duyệt nhớ ra phải tới chỗ Giang Tử Đông lấy tài liệu, vì vậy xoay người đi về phía ký túc xá.

Lúc leo lên tới lầu bảy đã thở không ra hơi nữa, Trình Duyệt tính gõ cửa nhưng cửa không khóa, hiển nhiên là vì không được đóng kỹ. Trình Duyệt vừa định hỏi ai không đóng cửa thế này, lại bị cảnh tượng trong phòng làm cho hoảng sợ.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng cực kỳ u ám, ở trong góc mơ hồ có một bóng đen đang lẳng lặng ngồi đó không nhúc nhích. Đầu ngón tay của người nọ còn kẹp một điều thuốc, đốm lửa yếu ớt chọt lóe trong bóng đêm, khói thuốc bốc lên xung quanh, bọc lấy cả người hắn.

Trình Duyệt giật mình trong chốc lát, thân hình người này nhìn như thế nào cũng giống Giang Tử Đông như đúc, thế nhưng Giang Tử Đông chưa bao giờ hút thuốc cả.

Trình Duyệt vội vàng ấn công tắc ở trên tường, “tách” một tiếng, bóng đèn đột nhiên sáng lên, trực tiếp chiếu xuống rất chói mắt, không khỏi khiến cho người ngồi trong góc phòng hơi nheo mắt lại.

“Cậu tới rồi à.” Hắn nói, thanh âm có chút khàn khàn.

Quả thật là Giang Tử Đông.

Trình Duyệt lúc này mới nhìn rõ, gạt tàn trong tay hắn đã đầy tàn thuốc. Chẳng biết hắn đã hút bao nhiêu điều thuốc rồi, khắp phòng đều là mùi thuốc lá gai mũi.

Trình Duyệt nhíu mi: “Sao anh lại hút nhiều thuốc như vậy? A Vinh và Tiểu Uy đâu, bọn họ mặc kệ anh à? Anh xem anh khiến ký túc xá biến thành cái dạng gì rồi?”

Trên mặt đất có rất nhiều tàn thuốc, trên giường là một đồng quần áo lộn xộn, trong ký túc xá quả thật là bừa bộn không thể chịu nổi.

Giang Tử Đông cười cười, vẩy vẩy tàn thuốc một cái, ấn tắt điều thuốc trong gạt tàn.

“Bọn họ còn chưa về, tôi là vì nghỉ học nên mới quay về trường sớm để thi lại. Yên tâm, tôi sẽ thu dọn xong trước khi họ trở về.” Nói xong lại chỉ về phía bàn chỗ Trình Duyệt, “Tài liệu tôi đã chỉnh lý xong rồi, kia kia, ở trên bàn cậu đó.”

Trình Duyệt cầm xấp tài liệu dày cộm trên bàn lên, tổng kết cuối kỳ của tất cả các môn đều có đủ, chỉ cần kẹp lại một xấp là được rồi, đằng này còn được phân chia rõ ràng, thậm chí ngay cả các phần quan trọng có trong bài thi còn được dùng bút đỏ đánh dấu nữa.

“Cảm ơn anh.” Trình Duyệt nói.

Thấy hắn không nói lời nào, Trình Duyệt có chút lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Giang Tử Đông đứng lên, chậm rãi đi về phía Trình Duyệt.

Bị ánh mắt trực tiếp của hắn nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng Trình Duyệt hơi hoảng hốt, không khỏi lùi về phía sau một bước.

Giang Tử Đông dừng bước lại, nói rõ từng câu từng chữ: “Trình Duyệt, không phải cậu vừa mới nói, cậu đã suy nghĩ rõ ràng muốn đi trên con đường này rồi sao? Như vậy, tôi đi cùng cậu có được không?”

Thanh âm của hắn rất trầm, ngữ khí lại cực kỳ chân thật, biểu tình trên mặt cũng rất nghiêm túc.

Bị đôi mắt còn mang theo tơ máu của Giang Tử Đông nhìn chăm chú như vậy, khiến Trình Duyệt không khỏi bị cảm giác gì đó kỳ quái áp bách.

Trình Duyệt lại lui một bước nhỏ, có chút miễn cưỡng cười cười, “Đông ca ý của anh là sao, tôi không rõ lắm.”

Giang Tử Đông trầm mặc một chút, mới giống như là đang tuyên bố cái gì đó, thận trọng nói ra đáp án của mình.

“Tôi thích cậu, Trình Duyệt.”

“Từ khi bắt đầu năm nhất, đã một mực... Thích cậu rồi.”

Suy nghĩ của tác giả: Nụ hôn cổ vũ của mọi người tôi đều nhận, cảm ơn mọi người nha >o

Giang Tử Đông pháo hôi (ý là bia đỡ đạn á) lên sân khấu rồi nhá, kỳ thực có rất nhiều bạn trẻ đều nhìn ra được hần thích Chanh Chanh a, Giang Tử Đông anh làm pháo hôi cũng phải chịu bị kịch như thế V_V

15. Chương 15 - Thổ Lộ

Lời nói của Giang Tử Đông tựa như một cây côn thành linh giáng xuống, đập cho đầu óc Trình Duyệt ong ong cả lên.

Giang Tử Đông chưa bao giờ nói láo, hướng hồ khi hắn nói ra những lời này biểu tình lại chân thật như vậy, chứng minh hắn hoàn toàn không phải nói giỡn.

Giang Tử Đông thích anh? Làm sao có thể chứ?

Mấy năm nay Giang Tử Đông quả thật rất quan tâm tới anh, giống như một người anh trai đang bảo hộ anh vậy.

Nhà Trình Duyệt là ở xa nhất so với tất cả các bạn học chung ban, lên đại học từ đầu phía nam chạy tới đầu phía bắc, đi qua toàn bộ Trung Quốc, ngồi xe lửa phải hơn ba mươi mấy giờ đồng hồ. Lúc mới tới đây cái gì cũng lạ lẫm với Trình Duyệt, khí hậu phương bắc cũng khác rất nhiều so với phương nam, mùa đông lạnh đến thấu xương, Trình Duyệt lại cực kỳ sợ lạnh, cả ngày đem mình cuộn lại trong chăn như gấu mèo, bị mọi người chê cười suốt thời. Ăn uống lại càng không quen, ở phía bắc ăn thức ăn làm bằng bột mì là nhiều, đồ ăn lại khá mặn, Trình Duyệt đã quen ăn cơm tẻ cùng với đồ ăn nhạt rồi, hoàn toàn không có cách nào khác thích ứng với cơm nước ở căn tin, ăn một lần thôi là tiêu chảy ngay, cực kỳ thống khổ. A Vinh và Tiểu Uy thì cứ ngủ như lợn chết vậy, chỉ có Giang Tử Đông là nửa đêm đi mua thuốc cho Trình Duyệt mỗi khi anh khó chịu, thậm chí còn nhiều lần mạo hiểm mưa gió đỡ anh đi bệnh viện điều trị gấp nữa.

Dạ dày của Trình Duyệt không được tốt, không thể ăn cơm ở căn tin, mỗi ngày ra ngoài ăn thì lại quá phung phí, Giang Tử Đông liền mượn cớ nói mình muốn nấu cháo ở ký túc xá, vì thế liền bỏ tiền phí ký túc xá ra để mua nồi cơm điện, thuận tiện đặt mua cả một bộ dụng cụ nhà bếp luôn. Từ đó về sau, Trình Duyệt liền làm cơm ở ngay trong ký túc xá, mỗi lần đều tiện thể làm thêm ba phần, dần dần bọn họ đều quen với khẩu vị của Trình Duyệt, ngày nào cũng về ký túc xá ăn chục cơm của anh. Vì vậy Giang Tử Đông quyết định, mua rau mua gạo sẽ không để Trình Duyệt trả tiền nữa, trực tiếp khấu trừ từ ký túc xá phí luôn.

Những ngày tốt đẹp này Trình Duyệt vẫn nhớ ở trong lòng. Cũng bởi vì vậy mà quan hệ của anh với Giang Tử Đông so với hai người kia thân thiết hơn, vẫn xem hắn là anh trai mà luôn kính trọng cùng cảm kích.

Vậy mà lại không nghĩ tới, Giang Tử Đông đối với mình, cư nhiên...

Trình Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy vành mắt thâm đen của Giang Tử Đông, còn có cặp mắt mang theo tơ máu, trong lòng tuy rằng rất không đành lòng, nhưng vẫn đành phải áp ứng mở miệng: “Xin lỗi Đông ca, tôi vẫn xem anh là...”

“Đừng nói nữa.” Giang Tử Đông cắt lời anh, thanh âm khàn khàn gần như nghẹn ngào, “Tôi biết, cậu chỉ xem tôi như anh trai. Cái này... Tôi biết, không cần cậu phải nhắc lại.”

Trình Duyệt trầm mặc.

Giang Tử Đông ngưng mắt nhìn Trình Duyệt, gắt gao nắm chặt tay: “Thế nhưng tôi thích cậu, Trình Duyệt, từ lúc bắt đầu năm nhất đã thích cậu rồi.”

“Cậu biết không, khi cậu nói mình là đồng tính, tôi kỳ thật cảm thấy rất vui, tôi đã nghĩ cuối cùng tôi cũng đã có cơ hội, thế nhưng cậu lại nói muốn dọn ra ngoài, lúc đó tôi chỉ biết, người cậu thích không phải là tôi. Lúc ấy tôi đã cảm thấy tim mình như vừa bị ai đó khoét một khối vậy.” Giang Tử Đông càng siết chặt tay hơn, ngay cả mạch máu trên mu bàn tay cũng có thể thấy rõ ràng, thanh âm lại khàn khàn, viền mắt đều đỏ lên.

“Cha cậu xảy ra chuyện, tôi so với ai khác đều sốt ruột hơn hết, cuối cùng còn bỏ thi mà trực tiếp chạy tới nhà cậu tìm cậu. Tôi thuê một phòng trọ ở gần đấy, thế nhưng tôi lại không dám gặp cậu, tôi sợ tôi nhìn không được sẽ nói cho cậu biết tôi thích cậu, tôi sợ sẽ bị cậu từ chối.”

“Ngày đó tôi thấy cậu từ bệnh viện trở về, sắc mặt tái nhợt, tôi thật rất đau lòng, sợ cậu không chống đỡ nổi, vì vậy tôi cố lấy dũng khí để đi gặp cậu, kết quả khi vừa tới nơi, đã thấy Diệp Kính Hy đứng dưới nhà cậu, còn cậu thì chạy vọt xuống lầu lao vào lòng cậu ấy, ôm chặt cậu ấy. Một khắc đó tôi đã biết, cậu thích Diệp Kính Hy bao nhiêu, mà tôi, đã sớm không còn cơ hội nữa rồi.”

“Nhưng tôi... vẫn cảm thấy vui vẻ, vì cậu mà vui vẻ.”

“Bởi vì cậu ấy đã đi tìm cậu, vào cái lúc cậu khó khăn nhất, có cậu ấy ở bên cạnh, cậu nhất định sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nhiều đó thôi vẫn khiến tôi rất đố kỵ với cậu ấy, thật sự, Diệp Kính Hy làm việc rất thẳng thắn, cậu ấy không giống tôi, trốn trốn tránh tránh trong nhà trọ rồi cuối cùng đánh mất cơ hội của mình. Cậu ấy vừa xuống xe lửa đã chạy thẳng tới nhà cậu, ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không có.”

“Cho nên cậu mới thích cậu ấy như vậy. Mà tôi, chỉ có thể vĩnh viễn làm anh trai của cậu, đúng không?”

Giang Tử Đông nói xong, đầu ngón tay thậm chí vẫn còn run rẩy.

Trình Duyệt giật mình đứng đó, ngay cả một câu cũng không nói nên lời, anh chưa bao giờ thấy qua Giang Tử Đông như vậy, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, Giang Tử Đông cư nhiên lại thích anh nhiều đến vậy, còn lặn lội đường xa tới tìm anh, đến khi nhìn anh và Diệp Kính Hy ở cùng một chỗ rồi lại yên lặng quay đầu bỏ đi.

Hắn đối với Trình Duyệt tốt như vậy, ngày hôm nay còn nói ra những lời thật tâm sâu sắc này khiến Trình Duyệt quả thật rất cảm động. Thế nhưng đối với phần cảm tình sâu đậm ấy Trình Duyệt lại không có cách nào đáp trả, bởi vì trong lòng của anh đã có Diệp Kính Hy rồi.

Trình Duyệt lúc này mới biết được, lúc trước có lẽ anh đã nghĩ sai rồi, chính mình căn bản không phải là trời sinh đồng tính luyện ái, có thể chỉ là đơn thuần thích Diệp Kính Hy mà thôi, đối với những người con trai khác, anh lại không có chút cảm giác nào, ngay cả khi nghe Giang Tử Đông thổ lộ, anh thậm chí còn có chút sợ.

Trình Duyệt nắm chặt tay, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi Đông ca, tôi phải về trước. Những tài liệu này, rất cảm ơn anh.”

Cầm lấy xấp tài liệu kia, Trình Duyệt cứ như là bỏ trốn mà rời khỏi ký túc xá.

Trên đường trở về, Trình Duyệt lấy điện thoại di động ra, tìm số của Giang Tử Đông rồi bắt đầu đánh tin nhắn.

Kỳ thật vừa rồi anh cũng định nói rõ ràng với Giang Tử Đông luôn, thế nhưng anh nghĩ, nhắn tin so với nói ngay mặt như thế có lẽ tốt hơn, cũng dịu dàng hơn một chút. Dù sao nếu cự tuyệt trước mặt như vậy rất dễ làm tổn thương lòng tự tôn của người ta, hơn nữa có rất nhiều chuyện không thể nói ra mặt được. Trình Duyệt một bên nghĩ, một bên bấm tin nhắn.

“Xin lỗi Đông ca, tôi thật không muốn dây dưa trong chuyện tình cảm, cho nên tôi phải nói thật cho anh biết, tôi thích Diệp Kính Hy, cảm tình của anh tôi thật sự không có cách nào đáp lại. Nếu như anh nguyện ý tiếp tục xem tôi là bạn, tôi - Trình Duyệt vĩnh viễn sẽ là người anh em tốt nhất của anh, sau này anh có yêu cầu tôi cái gì, tôi tuyệt đối sẽ không có ý kiến khác. Có thể tôi nói thẳng như vậy có chút tàn nhẫn, nhưng cũng vì sợ sẽ tổn thương anh nếu chúng ta tiếp tục mối quan hệ như thế, kết quả sẽ chỉ làm anh thêm đau khổ mà thôi, tôi không muốn lừa dối anh, tôi thà nói bây giờ cho mọi chuyện đều rõ ràng. Thật xin lỗi.”

Trình Duyệt đánh xong một tin nhắn dài này, nhẹ nhàng thở phào một hơi, ấn nút gửi.

Một lúc lâu sau mới nhận được hồi đáp: “Cảm ơn cậu đã trực tiếp như vậy, khiến tôi có thể triệt để hết hy vọng với cậu. Tôi đổ kị với Diệp Kính Hy, cho nên tôi sẽ không chúc phúc cho cậu ấy. Nhưng tôi hy vọng, cậu có thể hạnh phúc.”

Sau một lúc lâu, lại thêm một tin nhắn nữa.

“Anh yêu em, Trình Duyệt. Chỉ nói một lần thôi.”

Trình Duyệt nắm chặt di động, chỉ cảm thấy ngón tay đều run rẩy hết lên, viền mắt có chút chua xót.

Giang Tử Đông kỳ thật là một người rất tốt, đoạn thời gian trước chỉ là do anh hiểu lầm hần. Hôm nay biết rõ cảm tình của hần dành cho anh rồi, lại không có cách nào khác đáp lại, chỉ có thể trực tiếp chặt đứt hy vọng của đối phương, để hần có thể đi tìm hạnh phúc mới mà thôi.

Trình Duyệt vẫn cảm thấy rằng, trong tình cảm, dây dưa không rõ mới là việc khiến người ta tổn thương nhất.

Trình Duyệt về đến nhà, phát hiện trong phòng khách đang sáng đèn.

Anh đẩy cửa ra, đem áo khoác móc lên giá áo rồi đi vào trong phòng. Dưới ánh đèn ấm áp, Diệp Kính Hy đang ngồi trên ghế sofa đọc báo, nghe thấy động tĩnh ngoài cửa liền ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch: “Anh về rồi à.”

“Ừm.” Trình Duyệt đổi giày, thuận miệng lên tiếng.

Diệp Kính Hy đứng dậy: “Tôi có mua nguyên liệu để nấu lẩu đó, tối nay chúng ta ăn lẩu, thế nào?”

“Hả?” Hần là cậu ấy đã ăn tối cùng Phan Lâm rồi chứ?

“Sao thế?” Diệp Kính Hy nghi hoặc nhìn Trình Duyệt, “Không phải anh bảo sau này ăn ở nhà sao? Tôi thấy trong bếp không có gì ăn cả, vì thế trên đường về có tiện tay mua một chút rau quả.”

Trình Duyệt có chút khổ não mà nhìn đồng nguyên liệu trên bàn, đối diện với ánh mắt chờ mong của Diệp Kính Hy, thật sự không đành lòng nói mình đã ăn rồi, vì thế miễn cưỡng cười một cái: “Ừ, tôi cũng... thích... ăn lẩu.”

Nói xong lại lóng ngóng cầm đồng nguyên liệu đi vào trong bếp, Diệp Kính Hy cũng đi theo sau anh.

“Để tôi giúp anh.”

“Không... không cần.” Hơi thở ấm áp của Diệp Kính Hy cứ phả bên tai khiến Trình Duyệt rất là khẩn trương, bắt đầu lắp ba lắp bắp, “Bếp nhỏ như vậy, tôi... Minh tôi là đủ rồi.” “Không sao.” Ngờ ngợ của Diệp Kính Hy mang theo cường thế không cho người ta cự tuyệt, đứng ở bên cạnh Trình Duyệt vén tay áo lên rửa tay, “Nhiều đồ như vậy, một mình anh làm biết đến chừng nào. Để tôi giúp anh.”

Trình Duyệt cúi đầu: “Vậy được rồi. Cậu lấy bí đao ra rửa đi.”

“Muốn gọt vỏ luôn không?”

“Ừ, dùng dao bào ấy, ở bên trái ngăn kéo. Cậu cẩn thận kéo đứt tay.”

“Ừm.”

“Chỗ thịt viên kia bỏ vào trong bát đi. Củ cải cậu rửa sạch rồi đưa tôi, tôi xắt mỏng cho dễ ăn.”

“Ừm.”

“Lúc rửa bông cải cậu nhớ tách ra luôn nha.”

“Như vậy à?”

“Ừ đúng rồi.”

...

Bầu không khí như vậy thật sự quá mức ấm áp.

Trình Duyệt thậm chí còn nghĩ, hai người cùng nhau ở trong bếp chuẩn bị lẩu, một người thì rửa rau một người thì thái rau, phối hợp ăn ý như thế, hệt như một đôi vợ chồng bình thường chung sống với nhau vậy.

Bị ý nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng, cả gương mặt của Trình Duyệt đều đỏ lên, vội vàng cúi đầu không dám nhìn người bên cạnh nữa.

Hai người giăng co hơn nửa tiếng, rốt cuộc cũng đã chuẩn bị xong xuôi, nước lẩu cũng đã sôi, Diệp Kính Hy đem nồi ra phòng khách đặt lên bếp điện, Trình Duyệt cầm rổ rau lon ton theo sau.

Tuy rằng rất thích cùng Diệp Kính Hy ở một chỗ, nhất là ngày hôm nay cùng nhau làm bữa tối, thế nhưng nhìn cái rổ đầy rau trong tay mình, trong lòng Trình Duyệt vừa khổ vừa thấy tội.

Sớm biết thế sẽ không đi ăn bún làm gì, giờ thì hay rồi, bụng no căng ra còn phải cùng người ta ăn lẩu, Diệp Kính Hy tối nay lại đặc biệt ôn nhu, luôn gấp rau cho Trình Duyệt, Trình Duyệt chậm rãi nhai đồ ăn được liên tục đưa tới, đủ loại mùi vị ngọt bùi đắng cay trong lòng đều bốc lên, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Thật vất vả mới ăn xong một nồi lẩu, Trình Duyệt chỉ cảm thấy dạ dày sắp nứt ra luôn rồi, đi vào trong bếp rửa chén thôi mà cũng bước không nổi nữa.

Diệp Kính Hy vẫn đứng ở cửa nhìn anh, thấy Trình Duyệt thu dọn xong rồi mới mở miệng nói: “Đi tản bộ đi.”

“Hử?” Trình Duyệt đưa mắt nhìn bầu trời tối đen như mực ngoài cửa sổ.

Đã trễ thế này còn tản bộ cái gì, Diệp Kính Hy hôm nay làm sao vậy...

“Đi thôi.” Rõ là bá đạo, kéo Trình Duyệt đi tới cửa liền thuận tiện giúp Trình Duyệt mặc áo khoác vào, còn cực kỳ quan tâm mà choàng thêm khăn quàng cổ, thân thể cứng ngắc của Trình Duyệt tựa như một con rối mà mặc cho người nọ xoay tới xoay lui, chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh quá mức, mặt đỏ cả lên, ngay cả hai bên tai cũng nóng hừng hực.

Tuyệt mấy ngày trước đây vẫn còn chưa tan hết, hai người đi dạo trong ngõ hẻm, tuyết đọng trên mặt đất bị bọn họ giẫm lên, phát ra tiếng lạch bạch theo quy luật.

Trình Duyệt cúi đầu không nói lời nào, Diệp Kính Hy cũng không nói.

Đi một lúc, Trình Duyệt quả thật cảm thấy dạ dày có chút thư thái, chẳng lẽ là do vừa rồi ăn nhiều quá, về mặt đau khổ đều bị người nọ nhìn ra được nên mới kéo anh đi tản bộ sao?

Một trận gió lạnh đột nhiên thổi qua, Trình Duyệt cực kỳ sợ lạnh, nhin không được mà hắt hơi một cái, ôm chặt áo khoác, ngay cả đầu cũng rụt vào trong.

“Lạnh không?” Diệp Kính Hy thấp giọng hỏi.

“Lạnh.” Trình Duyệt gật đầu.

“Vây trở về thôi.” Diệp Kính Hy rất tự nhiên mà nắm tay anh, xoay người trở về.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua lòng bàn tay truyền tới, khiến toàn thân Trình Duyệt đều run lên, muốn giãy ra, lại bị nắm càng thêm chặt.

Trình Duyệt hoàn toàn ngốc tại chỗ, trái lại sắc mặt của Diệp Kính Hy rất bình tĩnh.

Người này thiếu tình thương lắm sao ta? Cho rằng hai thằng con trai nắm tay nhau là rất bình thường sao?

Trình Duyệt thật muốn than một tiếng, không biết người bên cạnh có hiểu nắm tay là ý tứ gì không, hay là do bị mình nắm tay nên quen rồi, hay là... Có ý?

Đầu óc Trình Duyệt càng ngày càng loạn, trong lòng thì cứ như là đang đi thăm dò sư tử vậy, tìm đập nhanh đến nỗi muốn bay ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

-

16. Chương 16 - Ấm Áp

Lúc về tới nhà đã là chín giờ, Trình Duyệt như mọi hôm vào phòng đọc sách, còn mấy ngày nữa là khai giảng rồi, anh còn nhiều môn vẫn chưa thi xong, vì vậy phải nhanh chóng học trọng điểm của tất cả các môn mới được.

Trình Duyệt cởi áo khoác vắt lên ghế, anh thấy ở trên bàn có một chồng sách, nhìn trên gáy sách lại thấy có con dấu của thư viện. Trình Duyệt cho rằng Diệp Kính Hy mượn chúng về đọc, vì vậy hướng về phía phòng tắm hỏi: “Diệp Kính Hy, mấy quyển sách của cậu tôi để bên trái giá sách nhé, tôi muốn dùng bàn học một chút.” Nói xong liền bắt đầu ôm chồng sách dời đi, không ngờ lại bị cái tên ngoài bìu sách làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

— Đây chẳng phải là quyển sách bài tập mình tính mượn thư viện hồi chiều nay sao? Bởi vì chỉ còn một quyển nên đã để lại cho Giang Tử Đồng rồi, sao lại nằm ở đây?

Trình Duyệt lấy quyển sách kia xuống, lại vô tình phát hiện được mấy quyển sách còn lại đều là tư liệu tham khảo cho các môn mà Trình Duyệt đang cần để ôn thi, hơn nữa tất cả đều là các bản tham khảo chuyên ngành trong mấy năm nay. Rất nhiều sách bài tập do giáo sư của trường biên soạn, đương nhiên đề mục có trong bài thi cũng sẽ được lấy một phần từ mấy quyển sách này rồi. Cũng vì vậy mà mỗi năm khai giảng, sách bài tập trong thư viện không có nhiều lắm, đều bị những học sinh năm nhất phải thi lại mượn hết ráo, chỉ có nước ra ngoài nhà sách mua mà thôi.

Tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên dừng lại, Diệp Kính Hy tùy tiện quấn khăn mặt ở bên hông rồi đi ra, lau lau tóc, thuận miệng hỏi: “Anh vừa mới nói cái gì sách?”

Cơ thể màu mặt ong lấp lánh hơi nước, khoan ngực rắn chắc rộng lớn, còn có hai chân thon dài, Trình Duyệt vừa nhìn một cái thôi đã thấy đầu văng mắt hoa cả lên.

Trình Duyệt vội vàng cúi đầu, hít sâu vài lần tận lực làm cho mình có vẻ bình tĩnh, chỉ vào đồng sách trên bàn hỏi: “Mấy quyển này là sao?”

Diệp Kính Hy đến gần một chút, hơi ảm khi vừa mới tắm xong cũng phảng phất đi theo, khiến cho hai tai Trình Duyệt đều ửng hồng.

“Mấy quyển sách này á?” Diệp Kính Hy thấp giọng cười cười: “Đương nhiên là tôi giúp anh mượn rồi. Anh mấy hôm nay vẫn vội vàng lo thủ tục nhập học, tôi sợ sách tham khảo bị mượn hết nên đã sớm đến thư viện mượn giúp anh một phần rồi.”

Diệp Kính Hy cư nhiên lại cẩn thận tỉ mỉ như thế, ngay cả mấy cái này cũng nghĩ tới nữa.

Trình Duyệt cảm động một trận, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn đối phương, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

“Còn khách khí như thế làm gì.” Diệp Kính Hy lau tóc xong, đem khăn mặt vắt lên lưng ghế dựa, sau đó cứ như thế mà ngồi xuống trước mặt Trình Duyệt. (thề là anh có ý đồ cả đấy =]]])

Đầu Trình Duyệt càng cúi thấp hơn, vừa lúc thấy chân người nọ gần ngay trước mắt, mặt liền đỏ lên, ngay cả hai mắt cũng không biết nhìn đi đâu mới tốt, không thể làm gì khác hơn là dùng sức nắm chặt cây bút

trong tay mà nhìn chăm chăm vào quyển sách, giống như là muốn nhìn cho sách bị đục thành một lỗ vậy. Về mặt của Diệp Kính Hy cũng rất bình tĩnh, tựa hồ còn chưa hề phát hiện ra chính mình sau khi tắm xong lại có lực sát thương mạnh đến cỡ nào, chậm rãi tiếp tục giải thích chuyện mượn sách —

“Lần này còn phải cảm ơn Phan Lâm nữa, năm ba các anh cần tư liệu tham khảo như thế nào tôi không rõ lắm, phải nhờ cô ấy hỏi thăm mới biết được. Thư viện quy định mỗi học sinh chỉ được mượn bốn quyển sách thôi, chỉ có mình tôi thì không thể mượn hết được, vì vậy nên chiều hôm nay mới tìm Phan Lâm đi cùng, mượn thẻ của cô ấy mới lấy được mấy quyển này đây.”

Nhắc tới Phan Lâm, ngón tay đang cầm bút của Trình Duyệt càng siết chặt hơn. Hít sâu một hơi, làm bộ như không có việc gì mà hỏi: “Quan hệ của cậu với Phan Lâm sư muội có tiến triển hay không thế? Mà tôi nói chứ, tôi giờ là ông mối của hai người đấy nhé.”

Diệp Kính Hy nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Trình Duyệt: “Anh lại nghĩ đi đâu thế.”

Tay Trình Duyệt run lên, thiếu chút nữa cầm bút không nổi.

Diệp Kính Hy nói tiếp: “Trước khi anh giới thiệu thì tôi và Phan Lâm đã sớm quen biết nhau rồi. Cô ấy mấy hôm trước vẫn luôn tìm tôi, chủ yếu là để giục tôi đóng tiền cho lớp thôi. Tìm không được tôi, cô ấy mới đi tìm anh a. Ngày đó ở nhà hàng cô ấy còn giục tôi đóng phí đoàn nữa, nhưng tôi vốn học trung học ở nước ngoài, căn bản không có vào đoàn, vì vậy Phan Lâm bảo tôi chỉ cần đóng một trăm đồng tiền thế chấp, sau đó sẽ khấu trừ từ từ sau, không cần đóng thêm gì nữa.” Nói đến đây, Diệp Kính Hy không khỏi nhếch môi cười, “Phan Lâm là ủy viên sinh hoạt của lớp tôi, cả ngày chỉ nhắc tới tiền với tiền, tính toán chi li lắm. À đúng rồi, cô ấy cũng đã có một bạn trai là thanh mai trúc mã, học ở viện Hóa học. Anh chắc... không biết nhỉ?” Âm cuối khe cao lên, mang theo nụ cười thản nhiên.

Trình Duyệt mặt đỏ như trái cà, hoàn toàn không nói ra lời.

Thật sự không biết! Tự mình làm mối mà còn không biết con nha đầu kia đã sớm có bạn trai mới chết chứ! Không phải em ấy có ý với Diệp Kính Hy sao? Cả ngày tìm mình để xin cách liên lạc với Diệp Kính Hy, chỉ là vì muốn giục người ta đóng tiền thôi sao?!

Trình Duyệt đột nhiên cảm thấy mình nhiệt tình đi làm mối cho người ta quả thật là khờ quá mà. Diệp Kính Hy nhất định là đang dùng ánh mắt như nhìn thẳng khờ mà nhìn mình rồi...

Nghĩ như vậy, không khỏi ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Diệp Kính Hy.

— Trong ánh mắt kia không có cười nhạo, cũng không có chế giễu. Cặp mắt thâm thúy ấy, dường như đã xem thấu tất cả tâm tư của Trình Duyệt vậy.

Trình Duyệt trong lòng giật mình, vội vàng tránh đi ánh mắt của đối phương.

Khóe miệng Diệp Kính Hy khẽ nhếch, nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ lung tung nữa, còn vài ngày là thi rồi.” Nói xong liền đứng dậy, lúc đi ngang qua Trình Duyệt mới nhẹ vỗ vỗ vai anh, “Anh tiếp tục đọc sách đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Trình Duyệt lại bị Diệp Kính Hy vỗ tới toàn thân đều cứng ngắc cả lên.

Mãi đến khi Diệp Kính Hy rời đi rồi, Trình Duyệt vẫn còn cảm nhận được luồng hơi nước ấm áp sau khi Diệp Kính Hy tắm xong vẫn vít quanh người anh, trong mũi cũng đều là mùi hương trên người của đối phương. Đêm hôm đó Trình Duyệt mơ thấy một giấc mơ rất kỳ quái. Có lẽ là vì nhìn hình dáng vừa tắm xong của Diệp Kính Hy khiến anh bị kích thích quá lớn, vì vậy mà trong giấc mơ của anh xuất hiện rất nhiều hình ảnh không được lành mạnh cho lắm. Anh mơ thấy hai người cùng nằm trên một chiếc giường, đều trần như nhộng, Diệp Kính Hy xoay người nằm áp trên người anh, sau đó còn đối với anh...

Trình Duyệt bỗng dưng từ trên giường giật bắn người dậy, cả gương mặt bị sung huyết tới đỏ bừng, mà toàn thân cũng đều nóng hừng hực.

Trình Duyệt hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống luôn cho rồi, trời ạ, cứ nhiên lại mộng xuân với người kia, mình thực sự là hết thuốc chữa rồi.

Sau khi giật mình tỉnh dậy, Trình Duyệt ngủ lại không được, lăn qua lăn lại trên giường một hồi, tự nhiên cảm thấy đau bụng.

Cơn đau như là bị dao nhỏ cắt qua vậy, từng trận từng trận, đau đến nổi toàn thân Trình Duyệt đều co lại. Trình Duyệt nghĩ thầm, chắc là do hôm nay ăn nhiều quá nên không tiêu, chỉ cần nằm sắp một chút là được rồi. Vì vậy mở đèn bàn ở bên giường lên, trở mình nằm sắp xuống, ôm lấy gối đầu.

Không ngờ một lúc lâu sau, cơn đau không những không giảm bớt mà còn chuyển xuống vị trí phía dưới bụng, ruột như là bị xoắn lại từng khúc, đau đến cực kỳ. Cả trán Trình Duyệt đều lấm tấm mồ hôi lạnh, gắt gao dùng chân bực cả người mình lại, cắn răng chịu đựng.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Diệp Kính Hy đi vào.

“Tôi vừa đi toilet, thấy phòng anh vẫn còn sáng đèn. Sao trễ vậy còn chưa ngủ?”

Cả người bực trong chăn của Trình Duyệt đều run lên, thanh âm cũng run rẩy nói: “Tôi... đau bụng. Có lẽ... Ăn trúng cái gì rồi.” Nói xong lời này, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Đau bụng sao còn chịu đựng như vậy, không biết gọi người?!”

Trình Duyệt bị thanh âm nghiêm khắc của Diệp Kính Hy làm cho giật mình, nghiêng mặt nhìn gương mặt bình tĩnh của đối phương, giống như là sắp sửa phát hỏa. Trình Duyệt vội vàng giải thích: “Không sao đâu, dạ dày tôi không được tốt, trước đây ăn bậy bạ cũng hay bị thế này.”

Diệp Kính Hy trầm mặc, vươn tay đặt lên trán Trình Duyệt một lúc, ngữ khí cũng nhu hòa xuống: “Đau lắm sao?”

“...Ừm.”

“Tôi đưa anh tới bệnh viện.” Nói xong liền đưa tay tính ôm lấy anh.

Trình Duyệt vội vàng nắm lấy tay Diệp Kính Hy, lắc lắc đầu: “Không cần phiền vậy đâu, tôi chỉ là ăn bậy ăn bạ gì đó mới đau bụng thôi mà, uống thuốc là được. Trong ngăn kéo bên cạnh giá sách có hộp thuốc Hoắc Hương Chính Khí Thủy* đó, cậu lấy giúp tôi một lọ đi.”

(*) Hoắc Hương Chính Khí Thủy: ko có tên tiếng anh nhé, thuốc của TQ. Thuốc dùng để giải nhiệt vào mùa hè, chủ yếu được làm từ hoắc hương, thương thuật, trần bì, hậu phác, bạch chỉ, phục linh, đại phúc bì, bán hạ, cam thảo, và tía tô. Dùng để trị các bệnh về đau bụng, đau dạ dày, nôn mửa, tiêu chảy.

“Anh chắc là không sao chứ?”

Trình Duyệt gật đầu: “Tôi trước đây hay đau bụng, mỗi lần chỉ cần uống Hoắc Hương Chính Khí Thủy là hết ngay, thuốc này tốt lắm.”

Diệp Kính Hy nhìn anh một cái, đứng dậy đi tìm hộp thuốc, thuận tiện lấy một ly nước ấm.

Nước thuốc thật sự là rất đắng, Trình Duyệt cau mày uống một hơi xong chỉ cảm thấy từ khoang miệng cho tới dạ dày đều đau rát cả lên, mà cơn đau bụng cũng chẳng hề có dấu hiệu khá hơn gì cả.

Diệp Kính Hy ngồi ở bên giường, ôn nhu hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

Hàng lông mày của Trình Duyệt càng nhíu càng chặt, nằm sắp ở trên giường mà thở dốc từng hơi từng hơi.

Diệp Kính Hy trầm mặt xuống: “Tôi đưa anh tới bệnh viện.”

Trình Duyệt rất ghét mùi bệnh viện, cha của anh chính là mất ở nơi này, vì vậy vừa mới nghe Diệp Kính Hy muốn đưa anh tới bệnh viện, Trình Duyệt liền cự tuyệt theo phản xạ của mình: “Tôi không đi.”

Diệp Kính Hy không hề do dự, trực tiếp xốc chăn lên, ôm lấy Trình Duyệt từ trên giường.

Trình Duyệt đang định giãy dụa tránh ra liền bị hai cánh tay mạnh mẽ của Diệp Kính Hy chặn lại, Diệp Kính Hy trầm giọng nói: “Anh đau như vậy rồi, uống thuốc cũng không đỡ hơn, tôi phải đưa anh tới bệnh viện.” Nói xong liền nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc anh, ghé vào tai anh nói khẽ: “Đừng lo, tôi sẽ ở cạnh anh.”

Trình Duyệt giặt mình, lúc này mới an tĩnh lại. Im lặng để Diệp Kính Hy giúp mình thay đồ, mặc thêm chiếc áo khoác, bọc cho thật kín.

Hai tháng trước ngày khai giảng vẫn còn đang là cuối đông, mùa xuân còn chưa tới. Gió đêm lạnh đến thấu xương, thổi bay cả những bông tuyết còn chưa kịp tan đi trên mặt đất. Không khí lạnh lẽo như một con độc xà đang quấn lấy thân mình, công chiếm từng lỗ chân lông ở trên thân. Trên đường vẫn còn lác đác một vài người đi đường, ai nấy cũng đều đông lạnh đến run lấy bầy, ngay cả bước đi cũng đều run lên.

Trình Duyệt được Diệp Kính Hy công trên lưng, toàn thân đều bọc kín mít, nào mũ nào khăn quàng, cái gì cũng không thiếu, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy của mình mà thôi. Diệp Kính Hy lại mặc không nhiều, bởi vì lúc đi vội vàng vàng nên người chỉ khoác một cái áo lông cho đỡ lạnh.

Diệp Kính Hy đi rất nhanh, mà bước chân cũng rất ổn. Trình Duyệt biết, trong buổi tối hàn lãnh như thế này, trên mặt đất đều là tuyết đọng, để vừa đi nhanh vừa bảo trì bình ổn như vậy là một chuyện khó khăn biết bao. Thế nhưng Diệp Kính Hy từ đầu tới cuối vẫn duy trì tốc độ như thế, không hề để cho Trình Duyệt có một tí cảm giác xóc nảy nào cả.

Trình Duyệt tựa ở trên lưng đối phương, ngay cả một chút cũng chẳng thấy lạnh, bởi vì người kia của anh đã giúp anh chặn hết phong tuyết rồi.

Về sau, mỗi khi Trình Duyệt cảm thấy lạnh, anh đều sẽ nhớ tới cái cảm giác ấm áp trên lưng Diệp Kính Hy tối hôm ấy. Khi đó anh đau bụng muốn chết đi được, gió đêm lại lạnh lẽo cực kỳ, thế nhưng trong lòng anh lại thật sự thấy rất yên ổn. Anh thậm chí còn hy vọng con đường này có thể dài hơn một chút, bệnh viện ở xa hơn một chút. Anh không sợ đau bụng, chỉ muốn an tĩnh nằm sấp trên lưng Diệp Kính Hy một lúc lâu thôi là tốt rồi.

Ôm chặt Diệp Kính Hy, anh lại cảm thấy mình như là một người hạnh phúc nhất thế gian này vậy.

Trên tấm lưng rộng lớn của Diệp Kính Hy, có một loại ấm áp mà anh vĩnh viễn không có cách nào quên đi được, cũng không có cách nào dứt bỏ nó được.

17. Chương 17 - Mờ Ấm

Hai người rất nhanh đã tới bệnh viện để khám khẩn cấp.

Trình Duyệt nói sơ qua cho bác sĩ biết bệnh tình của mình, bác sĩ cũng để anh ngồi xuống kiểm tra.

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, biểu tình trên mặt tựa hồ có chút đau lòng, quay sang nói với bác sĩ: “Bác sĩ, có thể cho anh ấy uống thuốc giảm đau được không? Anh ấy đã chịu đựng khá lâu rồi.”

Bác sĩ nghiêm túc nói: “Không được, cậu ấy hiện giờ đang bị đau bụng cấp tính, nguyên nhân đau bụng có rất nhiều, thậm chí có thể dẫn tới chết người. Nếu như tôi cho cậu ấy uống thuốc giảm đau để thoải mái hơn, vậy thì thuốc sẽ che đi mất tình trạng bệnh của cậu ấy khiến chúng tôi không thể chẩn đoán bệnh được, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Nói xong lại quay đầu nhìn Trình Duyệt, “Hy vọng các cậu hiểu cho.”

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng cầm tay Trình Duyệt: “Vậy anh ráng nhịn một chút nhé.”

Trình Duyệt gật đầu, miễn cưỡng cười một cái: “Không sao đâu, cậu ra ngoài chờ đi.”

Cầm tay Trình Duyệt siết thật chặt, Diệp Kính Hy nhìn anh một lúc lâu, sau đó mới xoay người đi ra ngoài khu kiểm tra cách ly.

Bác sĩ đỡ Trình Duyệt lên giường: “Nào, nằm xuống đây, cong chân lên một chút, tôi kiểm tra cho cậu.”

Trình Duyệt đau đến đầu đổ đầy mồ hôi, toàn bộ thân thể đều căng cứng.

“Thả lỏng.” Bác sĩ lấy tay nhẹ nhàng ấn lên bụng anh, vừa nói chuyện để dời đi lực chú ý của anh, “Người đưa cậu tới là người nhà của cậu à?”

“Không, là bạn của tôi.”

Bác sĩ à một tiếng cười nói: “Bạn mà có thể nửa đêm nửa hôm đưa người tới bệnh viện, trên đời này không có mấy ai được như vậy đâu.”

Trình Duyệt không nói chuyện, đau đớn đã chiếm toàn bộ đầu óc anh, căn bản không có nghe được bác sĩ đang nói cái gì.

Kết quả chẩn đoán bệnh không ngờ lại là viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ hỏi anh có phải cơn đau đã chuyển xuống bụng dưới rồi không, tay vừa ấn vừa hỏi đau chỗ nào, Trình Duyệt cứ ngây ngốc gật đầu đại, anh không biết bệnh tình của mình lại nghiêm trọng đến vậy. Trong lòng không khỏi thấy may mắn, may là Diệp Kính Hy ở đó, nếu không mình cứ như vậy tiếp tục ngốc mà chịu đựng là thủng ruột thừa ngay, mạng cũng toi luôn rồi.

Bác sĩ để anh làm kiểm tra thêm chút nữa, sau đó liền chuẩn bị giải phẫu gấp.

Diệp Kính Hy nghe xong kết quả kiểm tra cũng không hề nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn Trình Duyệt một lúc, sau đó công anh lên lưng đi vào khu giải phẫu.

Trình Duyệt tựa trên lưng Diệp Kính Hy, đối với việc vừa này mình cự tuyệt đi bệnh viện cảm thấy thật áy náy, vì vậy ghé vào tai đối phương nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không nghĩ tới bệnh lại nghiêm trọng như vậy. Trước đây mỗi lần đau bụng thì chỉ cần uống thuốc là khỏe rồi.”

“Sau này thân thể có khó chịu, nhớ phải nói cho tôi biết, đừng có im ỉm mà chịu đựng như vậy.” Diệp Kính Hy thấp giọng nói: “Ừm... Tôi biết rồi.”

Trình Duyệt bị đẩy vào phòng giải phẫu, trên đường đi cảm thấy rất khẩn trương, Diệp Kính Hy vẫn nắm tay anh, khẽ nói: “Tôi ở bên ngoài chờ, chỉ là tiểu phẫu thôi, không sao đâu.”

Trình Duyệt cười đến có chút miễn cưỡng.

Bị đặt lên giường giải phẫu, trên đỉnh đầu là một chùm đèn lớn rất chói mắt, bác sĩ đều đã được đổi quần áo, đeo khẩu trang, đi tới đi lui xung quanh, y tá thì đẩy một xe dụng cụ có đủ dao nhỏ, kéo, nhíp, tất cả đều lấp lánh hàn quang dưới ánh đèn.

Trình Duyệt trong lòng rất hồi hộp, hai tay siết chặt lại, gương mặt trắng bệch.

Bác sĩ ở bên cạnh thấy thế bèn chọc anh nói: “Giải phẫu đơn giản thôi mà, sợ cái gì chứ, nhìn thẳng nhóc này xem, sợ đến mặt mũi đều trắng bệch hết cả.”

Một bác sĩ khác phụ họa: “Cắt một lỗ nhỏ rồi lấy ruột thừa ra là được mà, ruột thừa to chừng đầu ngón tay chứ mấy, ban đầu ở trong người chỉ là phế vật mà thôi, nhưng lâu ngày sẽ bị nhiễm trùng. Có một vài nước, em bé vừa sinh xong đã cắt ruột thừa luôn rồi, cậu cứ thả lỏng đi, không có gì phải căng thẳng cả.”

Bọn họ vừa nói như thế xong, Trình Duyệt thấy có chút xấu hổ, thần kinh càng căng thêm.

Cho tôi xin đi, các người là bác sĩ đương nhiên là thấy không có gì rồi, nhưng mà dù gì thì nó cũng là phẫu thuật chứ bộ, phải rạch bụng ra rồi mới cắt ruột thừa được, nói thì dễ dàng lắm, nằm trên đây rồi xem có căng thẳng không, đến nỗi rằng còn thấy căng thẳng nữa là... (anh đáng yêu quá =)))

Quần bị cởi xuống, thân thể thoáng chốc đều bị phơi lồ lộ dưới mắt bao nhiêu người, Trình Duyệt cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, lại sợ bọn họ sẽ cười nhạo mình, vì thế dứt khoát nhắm chặt mắt lại, hai hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy, không ngờ lại chọc cho đám bác sĩ cười ồ lên.

“Thằng nhóc này thật đúng là dễ đổ mặt a.”

“Thanh niên bây giờ sao da mặt mỏng dữ vậy, cởi có cái quần cũng xấu hổ nữa. Chúng ta là bác sĩ cái gì mà chẳng thấy qua, cậu xấu hổ cái gì nha?”

“Nào nào, đừng nhúc nhích, để tôi tiêm thuốc tê cho cậu, một mũi thôi là không thấy đau nữa.”

Do được tiêm thuốc tê nên trong quá trình giải phẫu, Trình Duyệt đều có thể nghe được rõ ràng đám bác sĩ kia đang thảo luận cái gì.

“Đưa kéo.”, “Cắt bên kia thêm chút nữa...”, “Tìm được rồi sao...”, “Ai nha, ruột thừa của cậu ấy bé tí ti à...”, “Đúng đó, sao mà nhỏ vậy chứ.”, “Khâu cái này lại.”, “Nào, cắt nó...”, “Được rồi, khâu lại đi.”, “Đa dễ đẹp như vậy, đáng tiếc phải lưu lại sẹo rồi.”, “Hay là để bác sĩ Lý tới khâu đi, kỹ thuật khâu vết thương của anh ta, chỉ cần một mũi thôi thì thành tác phẩm nghệ thuật luôn đó.”

Trình Duyệt nghe mấy lời này mà mặt mày trắng bệch, không phải nói là trong phòng giải phẫu phải giữ im lặng sao, bọn họ cố ý phải không thế? Nằm ở trên bàn mổ, bị một đám bác sĩ y tá đùa giỡn, hoàn toàn không có cách nào phản kháng, tư vị này thật sự không hay chút nào. Giải phẫu rất nhanh đã xong, Trình Duyệt được đẩy ra ngoài. Diệp Kính Hy đang chờ ở ngoài cửa, vừa thấy Trình Duyệt đi ra liền tới bên cạnh nắm lấy tay anh.

“Thế nào rồi? Vết thương có đau không?”

Trình Duyệt lắc đầu: “Không đau.”

“Tôi giúp anh làm thủ tục nhập viện rồi, ở đây nghỉ ngơi hai ngày rồi hẵng về.”

“Ừm.”

Diệp Kính Hy cười cười, đẩy Trình Duyệt tới phòng bệnh ở lầu ba, ôm anh đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn lại.

Một cô y tá tới tiêm cho Trình Duyệt chút thuốc giảm nhiệt, sau đó nhắc nhở Diệp Kính Hy trông nom cẩn thận, có chuyện gì thì chỉ cần ấn nút ở đầu giường để gọi người tới là được. Chờ cô ta đi rồi, trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh lại. Lúc này đêm đã khuya, Trình Duyệt phát hiện trong phòng chỉ có mình anh là bệnh nhân mà thôi, tâm tình lại không khỏi khẩn trương lên.

“Anh ngủ một chút đi, tôi ở bên cạnh trông anh.” Diệp Kính Hy ngồi ở bên giường, nhẹ giọng nói.

“Ừm.” Trình Duyệt an tâm nhắm hai mắt lại.

Không biết có phải là do mình bị bệnh hay không, Trình Duyệt cảm thấy ngữ khí của Diệp Kính Hy ngày hôm nay nói với anh lại đặc biệt dịu dàng.

Buổi sáng hôm sau bác sĩ tới kiểm tra Trình Duyệt, sau đó còn có một đám thanh niên mặc blouse trắng đi vào.

Nữ sinh đi đầu cười tủm tỉm nói: “Xin chào, chúng tôi là học sinh của lớp chẩn đoán bệnh mới đến thực tập, có thể kiểm tra toàn thân của anh một lát được không ạ?”

Trình Duyệt tốt bụng cười cười, đang định đáp ứng với người ta thì Diệp Kính Hy đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt đám học sinh kia nói: “Xin lỗi, anh ấy vừa mới giải phẫu xong, cần phải nghỉ ngơi, hy vọng các bạn đừng quấy rầy.”

Diệp Kính Hy lạnh lùng đuổi đám người kia ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Trình Duyệt có chút xấu hổ, “Cậu hung dữ như vậy làm gì chứ, tôi thấy các cô ấy cũng không có ác ý, để người ta luyện tập chút cũng đâu có sao.”

Diệp Kính Hy trở về bên giường, nhàn nhạt nói: “Anh có biết kiểm tra toàn thân là như thế nào không?” Dừng một chút, “Phải cởi đồ ra hết, sờ từ đầu xuống chân đó.”

Gương mặt Trình Duyệt thoáng chốc đỏ bừng.

Diệp Kính Hy ngồi thẳng dậy, sắc mặt bình tĩnh, “Nếu anh muốn, vậy để tôi đi gọi người ta vào.”

Trình Duyệt vội vàng níu tay áo Diệp Kính Hy, lắc đầu nguầy nguậy, xấu hổ cười cười.

Diệp Kính Hy nhìn anh một cái: “Được rồi, anh nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi đi mua bữa sáng.”

Sau đó liền đứng dậy rời đi.

Trình Duyệt thở phào một cái, may là từ chối rồi, chứ nếu phải ở trước mặt Diệp Kính Hy cởi hết quần áo ra để đám học sinh kia kiểm tra, anh chắc chết vì xấu hổ mất. Ở trong bệnh viện hết hai ngày, Diệp Kính Hy hầu như là ở bên cạnh Trình Duyệt một tắc cũng không rời, chăm nom cực kỳ chu đáo, ngay cả đi toilet cũng đỡ anh đi nữa. Trình Duyệt tiếp xúc thân mật với Diệp Kính Hy như vậy cũng thấy có chút xấu hổ, đáng tiếc lần nào anh cự tuyệt cũng đều vô ích, Diệp Kính Hy đã nói giúp anh là phải giúp cho tới cùng.

Bị người nọ ôm lấy, hoặc là chỉ vừa bị người nọ ngồi bên giường nhìn mình một chút thôi, tâm tình Trình Duyệt đều khấn trương cả lên.

Thế nhưng thần sắc của Diệp Kính Hy vẫn rất thoải mái.

Vài ngày nữa là tới kỳ thi lại rồi, mà kỳ thi lại kéo dài gần nửa tháng, Trình Duyệt ngày nào cũng bận đến sứt đầu mẻ trán cả.

Trong khi đó quan hệ của anh với Diệp Kính Hy lại mờ ám không rõ, điều này khiến cho Trình Duyệt cực kỳ khổ não.

Con trai cho dù là bạn bè thân thiết, kẻ vai sát cánh đến thế nào đi nữa cũng không có khả năng tùy tiện nắm tay như thế. Vậy mà Diệp Kính Hy lại làm như là thói quen, mỗi khi hai người cùng nhau đi ngoài đường, Diệp Kính Hy sẽ nắm tay Trình Duyệt, mỗi lần như vậy lại khiến tim anh đập nhanh hơn, thế nhưng trên mặt Diệp Kính Hy lúc nào cũng là biểu tình bình tĩnh, dường như mấy chuyện này đối với người nọ là chuyện không đáng kể chút nào vậy.

Trình Duyệt thật sự không rõ, là do Diệp Kính Hy thiếu tình thương nên mới như vậy, hay là trong lòng người ta còn có ý gì khác?

Tâm tình cứ mãi bất ổn cũng không tốt, vì vậy Trình Duyệt âm thầm hạ một quyết định —

Anh phải thổ lộ với Diệp Kính Hy!

Trình Duyệt nghĩ thầm, Diệp Kính Hy tốt tính như vậy, cho dù là bị đồng tính thổ lộ cũng sẽ không nói ra những lời quá tổn thương người đâu, cùng lắm thì nói mấy câu đại loại như “Xin lỗi, tôi chỉ xem anh là bạn.” là cùng.

Trải qua nhiều dằn vặt như vậy rồi, Trình Duyệt tin rằng kết quả thế nào anh cũng có thể chịu đựng được.

Cho dù là sau khi bị từ chối có thể sẽ không còn là bạn nữa, cũng tốt hơn nhiều so với cái tình trạng mờ ám như bây giờ. Trình Duyệt không muốn giống như một kẻ ngu si mà cả ngày cứ thấp thỏm bất an mãi.

Chiều nay chỉ học có hai tiết, khoảng bốn giờ là Trình Duyệt đã về tới nhà.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Trình Duyệt vừa mở ra liền thấy tin nhắn Diệp Kính Hy gửi tới.

“Anh tan học chưa? Thay đồ rồi ra sân vận động đi, tôi với anh đánh tennis. Ở nhà hoài không tốt cho thân thể đâu.”

Trình Duyệt cảm thấy kỳ quái, làm sao Diệp Kính Hy biết hôm nay mình chỉ học hai tiết chứ?

Chẳng biết tại sao Trình Duyệt luôn luôn có loại ảo giác, sự quan tâm săn sóc của Diệp Kính Hy đối với anh tựa hồ có hơi quá. Hình như là bắt đầu từ khi Diệp Kính Hy tới thăm nhà khi cha anh bị bệnh, sau đó anh lại ôm người ta khóc đã một đêm, sau đó nữa thì ngữ khí của người nọ so với trước kia ôn nhu hơn rất nhiều, ánh mắt cũng sâu lắng hơn. Có đôi khi, chỉ vừa thấy Diệp Kính Hy đang nhìn mình thôi, Trình Duyệt thậm chí còn cảm thấy toàn thân đều run lấy bầy hết cả lên. Có lẽ là do mình quá thích cậu ấy cho nên mới nghĩ như vậy. Đối với Diệp Kính Hy mà nói, đây có thể chỉ là quan tâm tới bạn bè mà thôi?

Trình Duyệt lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ kỳ quái này quăng ra sau đầu trước, thay một chiếc quần thể thao, sau đó lấy một cây vợt tennis đi tới sân vận động.

Tới trước cửa sân, vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy người nọ.

Vóc người Diệp Kính Hy vốn rất xuất chúng, ngày hôm nay mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn qua càng thêm anh tuấn mạnh mẽ, hấp dẫn không ít ánh mắt của người xung quanh. Trong

trí nhớ của Trình Duyệt, Diệp Kính Hy rất ít mặc đồ màu trắng, nhưng mà nhìn người nọ một thân trắng toát đứng giữa sân vận động như vậy, trông thật đúng là rất đẹp mắt.

Thấy Diệp Kính Hy đang ngoắc ngoắc mình, Trình Duyệt liền lon ton chạy qua, thở dốc nói: “Xin lỗi, tôi đến muộn, cậu chờ lâu chưa?”

Diệp Kính Hy khẽ cười: “Không sao.” Nói xong còn khoác vai Trình Duyệt, nhẹ giọng nói, “Đi thôi.”

Sắc mặt Trình Duyệt có chút cứng ngắc, lực chú ý hầu như toàn tập trung ở cánh tay trên vai anh. Nơi tiếp xúc tựa như đang bốc lửa lên vậy, hơi nóng dần dần lan tràn, hơn nữa ánh mặt trời còn đang rọi trên đỉnh đầu, không khỏi khiến trên lưng Trình Duyệt ứa ra một lớp mồ hôi.

Diệp Kính Hy dẫn Trình Duyệt tới sân tennis bên cạnh sân vận động. Trình Duyệt nhìn cây vợt tennis nhỏ nhỏ trong tay mình, lại nhìn túi vợt tennis thật to trên lưng Diệp Kính Hy, có chút xấu hổ mà sờ sờ mũi nói: “Tôi không biết chơi tennis a.”

Diệp Kính Hy nhẹ giọng nói: “Không sao, tôi dạy anh.”

Trình Duyệt nói không biết, quả thật là hoàn toàn không biết.

Dưới tình trạng liên tục năm lần phát bóng không qua lưới của anh, lại còn đánh văng cả bóng Diệp Kính Hy phát qua ra ngoài, Diệp Kính Hy rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Bỏ vợt tennis trong tay xuống, Diệp Kính Hy đi tới bên cạnh Trình Duyệt, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Để tôi dạy anh đi.” Nói xong bỏ nón xuống, đội lên đầu Trình Duyệt, “Cho anh đội đó.”

Trình Duyệt bị mặt trời phơi nắng tới sắp tróc da, đội nón của Diệp Kính Hy xong liền thấy thoải mái không ít. Trong lòng không khỏi cảm kích tấm lòng của đối phương.

Diệp Kính Hy đứng ở phía sau anh, tư thế như là đang ôm nhau mà vòng tay qua người Trình Duyệt, chỉ anh cách cầm vợt để giao bóng.

“Vợt phải để ở trước người, khoảng chừng ở gần bụng này...”

“Tay trái nắm ở sát phía trên cán vợt, ở đây... đúng rồi, tay phải ở phía đuôi, ngón út chế trụ phần cán, tốt... Như vậy cầm vợt mới có lực.”

Toàn bộ thân thể Trình Duyệt đều bị Diệp Kính Hy vòng lấy trước ngực, hơi xoay người một chút thôi là có thể dựa vào lòng người nọ ngay. Khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ của người nọ ở phía sau nữa.

Cái loại tư thế ái muội này khiến da đầu Trình Duyệt tê dại cả lên, nhiệt khí từ mỗi một câu nói của Diệp Kính Hy đều phun ở phía sau tai, khiến cho tai anh dần dần ửng đỏ, tim đập như nổi trống, toàn thân cứng ngắc mặc cho người nọ bài bố, hoàn toàn chẳng nghe được Diệp Kính Hy đang nói cái gì.

“Nào, phát bóng thử xem...”

Diệp Kính Hy cầm tay Trình Duyệt, đánh một phát.

“Phịch” một tiếng, bóng lại bị lưới cản lại.

Diệp Kính Hy bất đắc dĩ nhìn Trình Duyệt, nhú mi nói: “Phát bóng không qua lưới, lần thứ sáu.”

“Tôi... không có thiên phú... đánh tennis mà.” Trình Duyệt lắp bắp giải thích, ừ ừ buông vợt xuống, lặng lẽ đi ra ngoài, “Nếu không để tôi về nhà trước làm cơm cho, cậu kiếm ai đó đánh chung đi.”

Diệp Kính Hy cầm vợt của cả hai lên, bỏ vào trong túi tennis của mình rồi đuổi theo Trình Duyệt, thấp giọng nói: “Cùng nhau trở về đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

Suy nghĩ của tác giả: Ai nha nha~~ ôm nhau đánh tennis nha~~ khung cảnh “ấm áp” biết bao nhiêu~~ >o<>

18. Chương 18 - Thích

Lúc Trình Duyệt ở trong bếp làm cơm, tinh thần cũng không lúc nào được yên.

Hình ảnh Diệp Kính Hy ôm anh đánh tennis chiều nay không ngừng xuất hiện ở trước mắt, mặc dù đã tận lực bảo trì khoảng cách, thế nhưng tim Trình Duyệt vẫn đập một cách kịch liệt. Cẩn thận nghĩ lại, bất quá chỉ là động tác huấn luyện viên dạy học trò đánh bóng thôi, vậy mà lại làm cho Trình Duyệt khấn trương đến nỗi hầu như hít thở không thông như vậy, cũng không phải ngốc tới nỗi liên tục phát bóng sáu lần không qua lưới, mà là bởi vì lực chú ý có đặt ở việc đánh tennis đâu.

Thế nhưng, trên mặt Diệp Kính Hy từ đầu tới đuôi vẫn không có gì khác thường cả.

Trình Duyệt nghĩ thầm, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì anh sẽ bị người ta bức điên mất. Nếu đã hạ quyết tâm, không bằng sớm chết sớm siêu sinh, đêm nay cứ nói thẳng với người ta cho rồi. (Trình Duyệt anh tỏ tình mà cứ như sắp chết í))

Trình Duyệt làm mấy món đơn giản rồi bưng lên, đúng lúc Diệp Kính Hy vừa tắm xong đi ra.

Trình Duyệt kêu Diệp Kính Hy tới, hai người ngồi ăn đối diện với nhau. Thấy đối phương đang nghiêm túc ăn cơm, lời vừa tới bên môi Trình Duyệt đều bị nghẹn trở lại. Thôi quên đi, thổ lộ ở trên bàn cơm lỡ như làm người ta hãi quá bị sặc cơm không chừng, cơm mà lọt vào phổi là toi đời ấy chứ.

Thế là Trình Duyệt đành kìm nén ăn xong bữa cơm tối, đợi đến khi dọn dẹp bếp núc xong xuôi, Trình Duyệt lúc này mới rửa tay rồi trở lại phòng khách.

Diệp Kính Hy lại không có ở đó, Trình Duyệt đành phải tới phòng đọc sách ở kế bên tìm người.

Diệp Kính Hy quả nhiên ở trong này, trên tay đang cầm một quyển sách nước ngoài dày cộm, đọc rất chăm chú. Trình Duyệt chậm rãi đi tới bên cạnh ngồi xuống, có chút do dự mở miệng nói: “Cậu có rảnh không? Tôi muốn tâm sự với cậu một chút.”

Diệp Kính Hy ngẩng đầu nhìn Trình Duyệt, sau một lúc lâu mới bỏ sách xuống, nói: “Được thôi.”

Trình Duyệt cúi đầu, lo lắng không biết nên nói từ đâu đây. Mấy cái vụ thổ lộ này, muốn có dũng khí còn không được, khả năng biểu đạt ngôn ngữ cũng là một vấn đề lớn a. Tài ăn nói của Trình Duyệt bình thường cũng không tệ, vậy mà đến lúc phải thổ lộ với người ta mới phát hiện ra đầu óc mình đã sớm loạn thành một đống, còn đầu lưỡi thì cũng xoắn hết cả lên. Có nên bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt, khéo léo biểu đạt cảm xúc của mình không? Hay là cứ gọn gàng dứt khoát một câu tôi thích cậu, sau đó chờ phản ứng bị dọa cho chết khiếp của người ta đây?

Trình Duyệt ngậy người nửa ngày cũng không nói được lời nào, càng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Trầm mặc một lúc lâu, Diệp Kính Hy đột nhiên nói: “Tôi có lời muốn nói với anh.”

Trình Duyệt như tìm được lối thoát, vội vàng ngẩng đầu nói: “Cậu nói đi.”

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, nhãn thần dần dần trở nên nhu hòa, ngữ khí cũng đặc biệt nghiêm túc.

“Trình Duyệt, kỳ thực, tôi không phải là chính nhân quân tử gì như bề ngoài thể hiện đâu.”

“Tôi cũng không chỉ đơn giản xem anh là bằng hữu. Để anh đến chỗ tôi ở, thật ra là vì tôi thích cùng anh một chỗ đấy.” “Nói đúng hơn thì là, bởi vì, tôi rất thích anh.”

Ặc?! Đây là tình huống gì vậy...

Sự tình phát triển hoàn toàn ngoài ý muốn!

Trình Duyệt kinh ngạc há hốc mồm, hai mắt thì mở to thật to trừng Diệp Kính Hy, cũng không kịp suy nghĩ xem biểu tình này của mình có bao nhiêu buồn cười.

Diệp Kính Hy khẽ cười cười, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, thấp giọng nói: “Anh trước tiên đừng hoảng hốt, hãy nghe tôi nói hết đã. Đừng sợ, tôi sẽ không ép anh đâu.”

Nhìn ánh mắt ôn nhu của đối phương, gương mặt Trình Duyệt thoáng chốc đỏ bừng, vội vàng cúi đầu dùng sức chăm chăm nhìn sàn nhà, ngón tay tuy đã siết chặt nhưng vẫn không khống chế được tình tự đang kích động trong lòng.

Trong đầu Trình Duyệt đã hoàn toàn loạn thành một bãi keo đặc, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp mà chân thật của đối phương khiến lồng ngực anh run lên từng hồi, ngay cả lông mi cũng bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy. Mấy ngày hôm trước vừa được Giang Tử Đông thổ lộ, kích động lớn ấy khiến Trình Duyệt phải mất mấy ngày mới bình tâm lại được. Lần này lại được Diệp Kính Hy người mình thích đã lâu thổ lộ, Trình Duyệt thật muốn nghẹt thở ngay tại chỗ luôn rồi. Vốn đang chuẩn bị tỏ tình với người ta, kết quả lại bị phản quân lại, đây quả thật là ngoài khả năng chịu đựng của trái tim anh mà.

“Anh là người đầu tiên tôi thật sự xem là bằng hữu, vốn không nên có những ý nghĩ như vậy với anh, thế nhưng, tôi thật sự rất thích cùng anh một chỗ. Mỗi khi ở bên cạnh anh, tôi cảm thấy vô cùng bình yên. Tôi yêu nhất cái loại không khí ấm áp như thế. Từ nhỏ tới lớn, chưa từng có khát vọng nào mãnh liệt như vậy. Tôi thậm chí còn muốn, mỗi giờ mỗi phút đều có thể nhìn thấy anh.”

Trình Duyệt hoàn toàn ngây ngốc, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng hết cả lên, toàn bộ thế giới đều nghiêng nghiêng ngả ngả.

Thanh âm của Diệp Kính Hy rất bình tĩnh, chẳng thấy có chút nào khẩn trương hay mất tự nhiên của một người đang thổ lộ với người mình thích cả. Tựa như đang nhẹ nhàng trần thuật một việc gì đó, dùng ngữ khí bình tĩnh để nói chuyện, thanh âm như vậy thậm chí còn khiến người ta cảm thấy đặc biệt an tâm.

“Ngày trước anh nổi giận với tôi, sau đó tạm nghỉ học mà trở về nhà, tâm tình của tôi khoảng thời gian ấy thật sự rất không tốt. Cha kêu tôi về nhà ăn Tết tôi cũng từ chối, vừa thi xong đã chạy tới nhà anh tìm anh. Hành động điên cuồng như vậy hoàn toàn không giống với phong cách của tôi. Thế nhưng vào cái khoảnh khắc khi anh lao tới ôm lấy tôi ấy, tôi đã cảm thấy tất cả những gì tôi làm đều đáng giá cả.”

“Trình Duyệt, tôi thích nắm tay anh cùng đi trên đường, thích cùng anh đối mặt nhau ăn bữa cơm, chỉ cần cùng anh một chỗ, tôi đều cảm thấy thật ấm áp. Chúng ta cùng nhau ở nơi này, tôi thậm chí còn nghĩ, so với căn nhà quanh quê ở New York kia, ở đây càng giống ‘nhà’ của tôi hơn.”

“Vốn vẫn muốn mượn cái cơ bằng hữu để giữ anh ở bên người, thế nhưng làm như vậy thật sự quá ích kỷ, chỉ biết lo cho mình mà không lo tới cảm giác của anh. Dù sao chúng ta cũng đều là con trai, anh không nhất định có thể chấp nhận tôi. Cho nên, tôi nghĩ, nên nói cho anh biết rõ ràng thì hơn.”

19. Chương 19 - Sống Chung

Lúc Diệp Kính Hy tỏ tình với Trình Duyệt thật sự quá mức dịu dàng, Trình Duyệt bị cảm động tới nỗi đầu óc đều mê man, Diệp Kính Hy nói cái gì thì anh tiếp thu cái nấy, hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi.

Buổi tối tắt đèn nằm ở trên giường, đầu óc mới dần dần thông suốt ra.

Trình Duyệt lúc này mới hiểu được, Diệp Kính Hy căn bản đâu có ngu ngốc, mà chính anh mới là cái thằng ngốc nhất. Còn tưởng rằng Diệp Kính Hy thiếu tình thương nên mới như vậy, kỳ thực người ta đã sớm có dự mưu rồi, cư nhiên còn không biết xấu hổ mà giả vờ vô tội, khuôn mặt cứ bình bình tĩnh tĩnh, chỉ chờ Trình Duyệt ngây thơ chủ động tới ôm mình như thằng ngốc mà thôi.

Anh thật sự là quá đần độn mà, đã quên mất người ta học ở nước ngoài bao nhiêu năm, sống ở môi trường đó được hai mươi năm rồi, suy nghĩ đương nhiên là tiến bộ hơn, hơn nữa Diệp Kính Hy là một người rất chín chắn lý trí, ánh mắt lại nhạy cảm, làm sao có thể không hiểu được tâm tư của anh kia chứ.

Nhớ tới tình cảnh trước đây mình còn len lén nắm tay người nọ, Trình Duyệt thật hận không thể đập đầu vô tường cho rồi.

Nhưng nghĩ tới nụ hôn kịch liệt vừa rồi, mặt Trình Duyệt lại không khỏi đỏ lên. Hình như từ khi gặp Diệp Kính Hy cho tới nay, số lần anh đỏ mặt ngày càng nhiều, còn tiếp tục như vậy ngộ nhỡ bị người ta lôi ra ăn không còn một mẩu thì làm sao bây giờ?

Tối hôm đó, trong giấc mộng của Trình Duyệt lại có một số hình ảnh không hợp với thiếu nhi, Trình Duyệt nghĩ chính mình đã nằm mơ thấy mấy hình ảnh này liên tục hai ngày nay rồi, phải nên xấu hổ mà chết luôn mới đúng. Tuy nói con trai vào cái tuổi này là thời gian dễ bị kích động nhất, thế nhưng chính mình như vậy cũng không khỏi quá mê sắc đi chứ?

Bởi vì giấc mơ tối hôm qua mà tâm tình sau khi tỉnh dậy của Trình Duyệt rất là không ổn. Rửa mặt chải đầu xong liền đi tới nhà bếp rán trứng. Người thì đứng ở trong bếp nhưng tâm tư lại hoàn toàn không đặt ở trong chảo. Trình Duyệt cứ thế mà căng hết các dây thần kinh ra để nghe ngóng động tĩnh của Diệp Kính Hy, tựa như một con mèo đang vểnh tai nghe trộm vậy.

Trứng rán đều bị cháy hết, mùi khét nhanh chóng kéo Diệp Kính Hy tới.

Nghe được tiếng bước chân của người nọ, Trình Duyệt vội vàng nghiêng đầu đi làm bộ như không có việc gì.

Diệp Kính Hy đi tới phía sau Trình Duyệt, nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, đem cằm gác lên vai anh, thấp giọng ghé vào lỗ tai anh nói: “Đang nghĩ gì đấy, chiêm trứng khét hết rồi?”

Nghĩ... Nghĩ cái gì?

Lẽ nào phải nói với người ta, mình đang nghĩ tới cái giấc mộng khiến người phải xấu hổ muốn chết sao?

Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là mím môi không lên tiếng.

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng siết lại hai tay để cho cả người Trình Duyệt rơi vào lồng ngực ấm áp của mình.

Trước đây từng nghe người ta nói qua, từ phía sau lưng ôm lấy đối phương, hai tay từ dưới nách vòng ra trước ngực, đây là một loại tư thế dễ dàng làm cho người ta thấy an tâm nhất. Vậy mà tâm Trình Duyệt bây giờ không có chút nào là yên cho được, tim đập càng ngày càng mãnh liệt.

Trình Duyệt tắt bếp, đem đồng trứng đen xì trong chảo ra bỏ vào thùng rác, sau đó nhanh chóng xả nước để rửa chảo, lúc này mới cố gắng trấn định hỏi: “Anh không đi chạy bộ sao?”

“Cùng đi đi.”

Trình Duyệt lại bật bếp lần nữa, nhẹ giọng nói: “Em chạy bộ rất chậm, anh đi đi. Em ở nhà làm điểm tâm được rồi.”

Diệp Kính Hy đưa tay tắt bếp, cổ chấp nói: “Trời còn sớm, chúng ta cùng đi. Sau này mỗi ngày chúng ta cùng nhau chạy bộ, lâu ngày rồi thì thể chất của em tự nhiên sẽ tốt hơn.”

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng xoay người Trình Duyệt lại, nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu hơn, “Anh từ nhỏ đã được cha rèn luyện cho nên thân thể mới tốt như vậy, mấy năm nay thậm chí còn chưa từng bị cảm lạnh nào. Em suốt ngày ở trong nhà, sức đề kháng đương nhiên yếu. Lần trước may mà chỉ viêm ruột thừa.” Nói đến đây, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn, “Cái chuyện nửa đêm phải đưa em tới bệnh viện, anh không muốn phát sinh thêm lần nào nữa, hiểu chưa?”

Trình Duyệt biết Diệp Kính Hy chỉ lấy cái chuyện viêm ruột thừa ra làm cớ mà thôi, thế nhưng Trình Duyệt vẫn rất rõ ràng, Diệp Kính Hy là vì muốn mình thật sự khỏe mạnh, từ những lời nói vô cùng đơn giản ấy vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm mà đối phương dành cho anh.

Đêm hôm đó công anh trên lưng tới bệnh viện, đêm lạnh như vậy, tuyết lớn như vậy, người nọ lại ăn mặc đơn bạc, vậy mà một câu oán giận cũng không có. Tối bệnh viện thấy anh đau đớn đến không chịu nổi thì lại gắt gao nhủu mày, thậm chí còn yêu cầu bác sĩ trước tiên tiêm một mũi thuốc giảm đau.

Diệp Kính Hy chính là người ấm áp chu đáo như vậy, ngữ khí cổ chấp, thậm chí còn giống như là ra lệnh mà yêu cầu Trình Duyệt chạy bộ chung với mình, chỉ là bởi vì, Diệp Kính Hy không bao giờ muốn nhìn thấy hình dạng Trình Duyệt vì bệnh mà thống khổ nữa.

Trình Duyệt hiểu rõ tất cả, thế nên cũng không cự tuyệt nữa, ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt Diệp Kính Hy, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười.

Anh nhẹ nhàng cầm lấy tay Diệp Kính Hy, nghiêm túc nói: “Được rồi, sau này mỗi sáng sẽ cùng nhau chạy bộ.” Nói xong lại trừng mắt nhìn đối phương, “Thế nhưng em chạy rất chậm, anh phải chờ em, em trước đây vẫn quanh quẩn một chỗ ở cái thành tích năm mươi mét đấy.”

Diệp Kính Hy cười cười, cầm ngược lại tay Trình Duyệt: “Anh đương nhiên chờ em.”

Đêm qua có đổ một trận mưa, toàn bộ thế giới như vừa được trải qua một đợt tẩy lễ mà trở nên tươi mới tinh tươm hẳn lên. Bãi cỏ bên đường nhú ra những mầm non xanh nhạt, trên mặt vẫn còn vương vài hạt nước mưa, ánh dương quang vừa rọi xuống, liên giống như một viên pha lê trong suốt óng ánh lấp lánh. Trên quảng trường gần đó có rất nhiều cụ già đang luyện thái cực quyền, cẩn thận tập theo từng động tác của thầy huấn luyện viên. Có một vài ông bố bà mẹ đang đạp xe đi mua một túi sữa đậu nành và bánh quẩy, rồi lại nôn nóng đạp trở về nhà. Ánh dương quang nhẹ nhàng tỏa sáng khắp thành phố này, tuyên cáo với mọi người rằng đã bắt đầu một ngày mới. Vào buổi sáng đẹp trời tươi mát như thế, Diệp Kính Hy và Trình Duyệt cùng nhau sống vai chạy bộ.

Trình Duyệt là lần đầu tiên chạy bộ vào sáng sớm, chưa quen với lượng vận động như vậy cho nên chạy rất chậm. Thế nhưng Diệp Kính Hy luôn bảo trì tần suất chạy cùng anh. Trình Duyệt mỗi khi nghiêng đầu qua đều có thể thấy những sợi tóc đang nhẹ nhàng lay động bên tai người nọ, ở đuôi tóc còn mang theo một giọt mồ hôi lung lay như sắp đổ, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh quang. Mỗi khi Trình Duyệt thấy mệt mỏi, Diệp Kính Hy liền chủ động dừng lại nghỉ ngơi, kéo Trình Duyệt tới chiếc ghế đá bên đường ngồi một hồi, sau đó lại tiếp tục chạy.

Phía trước có một cặp vợ chồng cao tuổi đang cùng nhau tản bộ, mái tóc bọn họ đều đã hoa râm, bước đi tập tễnh, chống gậy đi từng bước từng bước rất gian nan, nhưng bàn tay còn lại không cầm gậy của họ lại gắt gao nắm lấy nhau, Trình Duyệt dừng lại nhìn bọn họ, mãi cho đến khi thân ảnh của hai ông bà lão biến mất ở cuối ngã tư đường.

Về sau, rất nhiều lần chạy bộ vào sáng sớm bọn họ đều gặp được hai ông bà lão nọ. Mỗi khi nhìn thấy hai người họ cùng đi nhau đi qua con đường dài đằng đẵng như thế này, trong lòng Trình Duyệt đều cảm thấy hết sức kính nể cùng cảm động.

Cảm tình giữa người với người quý ở chỗ lâu dài, Trình Duyệt hy vọng rằng mình và Diệp Kính Hy cũng có thể đi được với nhau lâu dài như vậy. Anh muốn mãi mãi có thể cùng người này ở một chỗ, dù cho sau này có già đi chẳng nữa, vẫn sẽ luôn giống như bây giờ, mỗi ngày đều có thể nắm tay nhau tản bộ.

Từ ngày được cùng Diệp Kính Hy một chỗ tới nay, tâm tình của Trình Duyệt lúc nào cũng vui vẻ.

Mỗi lần Trình Duyệt ở trong bếp làm cơm, Diệp Kính Hy đều thích ôm anh từ phía sau, mới đầu Trình Duyệt vẫn còn thấy khẩn trương, đến nỗi lộn dầu thành giấm, làm ra món nào cũng có mùi vị hết sức kỳ quái, thế nhưng Diệp Kính Hy cũng không nói gì cả, vẫn ăn hết như thường. Dần dà, Trình Duyệt cũng đã quen với cái ôm của Diệp Kính Hy, mỗi khi bị đối phương ôm vào lòng, Trình Duyệt đều cảm thấy trong lòng dào dạt ấm áp.

Lúc ăn cơm hai người đều gấp đồ ăn cho nhau, có đôi khi sẽ cùng gấp trúng một món gì đó, khi ấy Diệp Kính Hy sẽ mỉm cười chủ động gấp đồ ăn lên bỏ vào trong bát Trình Duyệt, cười nói: Cho em ăn là tốt nhất.

Chỉ động tác nho nhỏ này thôi cũng đủ làm Trình Duyệt hết sức cảm động rồi.

Dần dần cũng tới tháng năm, khí trời càng trở nên nóng bức. Trình Duyệt mỗi khi trời nóng thì rất dễ đổ mồ hôi, đêm nào ngủ mồ hôi cũng đổ ướt cả quần áo.

Có một hôm Diệp Kính Hy dậy đi toilet, Trình Duyệt vừa lúc tỉnh ngủ, Diệp Kính Hy thấy phòng đọc sách sáng đèn, cho rằng anh lại bị đau bụng, trong lòng nhất thời sốt ruột, chẳng thèm gõ cửa mà trực tiếp xông vào luôn.

Trình Duyệt lúc đó đang ngồi trên giường để quạt máy thổi cho mát, áo ngủ đều bị anh cuộn lên tới eo, hai chân trần trụi trong không khí, áo ngủ trên người cũng bởi vì ướt đầm mồ hôi mà dính sát vào người. Thắt

lưng xinh đẹp, cơ bụng bằng phẳng, đường nét thân thể đều hiện rõ ra trước mắt, ngay cả hai điểm hồng hồng trước ngực cũng có thể thấy rõ ràng. Thấy Diệp Kính Hy đột nhiên xông vào, Trình Duyệt có chút hoảng, vội vàng buông áo ngủ xuống che lại hai chân của mình, xấu hổ nói: “Sao anh lại tới đây?”

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, ánh mắt thâm trầm.

“Nóng lắm à?” Diệp Kính Hy thấp giọng hỏi.

Trình Duyệt cười đến vô cùng xấu hổ: “Ừm... Em vừa gặp ác mộng... Tỉnh lại thấy nóng quá... Cho nên ngồi dậy hóng quạt một chút.”

Diệp Kính Hy nói: “Không bằng hôm nào chúng ta mua thêm một cái điều hòa đi?”

Trình Duyệt lập tức bác bỏ: “Không cần đâu, lãng phí lắm.”

Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, đi tới bên giường Trình Duyệt, cúi người xuống đem tấm chăn mỏng nhẹ nhàng kéo lên trên, che đi phần ngực của anh.

“Em đổ mồ hôi nhiều như vậy, ngồi trước quạt gió lạnh coi chừng bị cảm đấy.”

Thanh âm bên tai có chút khàn khàn.

Trình Duyệt lúc này mới phát hiện tình trạng thân trên của mình là như thế nào, hai tai thoáng chốc đỏ ửng lên.

“Biết... biết rồi.”

“Mau nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi học.” Diệp Kính Hy cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, thấp giọng nói, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Chờ Diệp Kính Hy đi rồi, khuôn mặt Trình Duyệt mới bắt đầu đỏ chót lên như quả cà chua. Vừa rồi đem chăn để ở bên hông, hầu như cái gì cũng bị người ta nhìn thấy hết, hèn là ở trên chưa có cởi. Nhưng mà cái áo mỏng dính như cánh ve này dán ở trên người, so với không mặc cũng đâu khác là bao nhiêu đâu a.

Thật sự là mất mặt muốn chết mà.

Chuyện lắp máy điều hòa, Trình Duyệt còn tưởng là Diệp Kính Hy chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ sáng hôm sau trong lúc ăn sáng Diệp Kính Hy lại nhắc lại lần nữa. Hai người, một cái trong phòng ngủ, một cái trong phòng đọc sách, hai phòng đều lắp điều hòa thì chi phí quá cao. Trình Duyệt từ trước tới nay luôn tiết kiệm, sinh hoạt phí của anh cũng có hạn, không kiếm ra được nhiều tiền như vậy, cũng không muốn để Diệp Kính Hy hao tiền vì anh, thế nên mới nói tạm thời khoan lắp đã.

Kết quả sau tối hôm đó, Trình Duyệt phát hiện trong nhà trở nên khá mát mẻ. Phòng ngủ của Diệp Kính Hy và phòng khách tương thông với nhau, mà trong phòng ngủ hiển nhiên đã được lắp một chiếc điều hòa. Còn chưa kể, giường trong phòng đọc sách của Trình Duyệt cũng đã bị Diệp Kính Hy dọn vào phòng ngủ của mình luôn rồi.

Lý do của Diệp Kính Hy là như vậy có thể tiết kiệm được một chiếc điều hòa, hơn nữa Trình Duyệt nửa đêm vạn nhất có chuyện gì, Diệp Kính Hy cũng có thể chăm sóc được. Tuy rằng lý do đó quang minh chính đại đấy, thế nhưng Diệp Kính Hy trước đây đã từng có tiền án (do Chanh đặt ra =))) là ‘khoác da dê mà không có hảo tâm’ rồi, Trình Duyệt vẫn nghĩ rằng người nọ muốn mình dọn vào trong phòng, mục đích chắc cũng chẳng đơn giản đâu.

Trình Duyệt đưa mắt nhìn phòng ngủ của Diệp Kính Hy, quả nhiên, hai chiếc giường được đặt chung một chỗ, hầu như là biến thành giường đôi luôn rồi. Về sau phải cùng ngủ chung một phòng với Diệp Kính Hy sao? Trời ạ, sức chịu đựng của anh cũng không mạnh như vậy đâu a.

Buổi tối tắm xong, Diệp Kính Hy vào phòng chỉnh đốn giường chiếu, Trình Duyệt đứng trong phòng khách ngây người thật lâu, rồi cuộc dưới sự thúc giục của Diệp Kính Hy, cũng cắn răng bước từng bước vào phòng ngủ của ai kia.

Anh vẫn cảm thấy rằng, vài bước đi tới phòng ngủ này sao mà nặng nề quá, mà trong căn phòng đang lấp lánh ánh sáng ấm áp kia, có một con dã thú đang há mồm ngồi ở đó, chờ anh vào rồi trực tiếp nuốt hết vào bụng.

“Em ngủ bên này đi.” Diệp Kính Hy chỉ chỉ vào chỗ sát vách tường.

Trình Duyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên, nằm ở chỗ đó thật sự là có muốn trốn cũng không trốn được.

Kỳ thực cảm tình của hai người đã tốt như vậy rồi, cho dù là Diệp Kính Hy muốn làm mấy cái gì gì đó, Trình Duyệt cũng có thể chấp nhận được, chỉ là có chút xấu hổ với căng thẳng mà thôi. Dù sao Trình Duyệt da mặt mỏng, hơn nữa, chưa từng có kinh nghiệm trong phương diện kia a.

Trình Duyệt chậm rãi bò lên giường, xoay mặt về phía tường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Phía sau có động tĩnh, Diệp Kính Hy cũng nằm xuống. Cảm giác được hơi thở của người nọ dần dần tới gần, hai tay thì ôm lấy thắt lưng mình, toàn thân Trình Duyệt bỗng nhiên cứng đờ, hình ảnh kỳ quái trong mộng lại chậm rãi hiện ra trước mắt.

Diệp Kính Hy sẽ không muốn, ngay đêm nay...

Trình Duyệt khấn trương đến mức nắm chặt hai tay lại.

Tay của Diệp Kính Hy chậm rãi di động, từ phần eo lên tới trước ngực, sau đó dùng tư thế ôm này mà nhẹ nhàng đem Trình Duyệt ôm vào trong lòng.

“Ngủ sớm chút đi.” Diệp Kính Hy khẽ nói bên tai Trình Duyệt.

Sau đó vươn tay tắt đèn trong phòng.

Trước mắt là một mảnh tối om, phía sau lại là hơi thở ấm áp của người nọ. Trình Duyệt toàn thân cứng ngắc không dám động đậy, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy Diệp Kính Hy có động tác xấu xa gì, chỉ là từ sau lưng nhẹ nhàng ôm Trình Duyệt, cái ôm này cũng rất đơn thuần, thậm chí còn có loại phong độ tọa hoà bất loạn* của một chính nhân quân tử nữa kìa.

Trình Duyệt khấn trương hết nửa ngày, còn tưởng rằng người kia sẽ làm cái gì đó. Kết quả, Diệp Kính Hy cái gì cũng không làm.

Cái tên Diệp Kính Hy này, thật sự là đáng giận mà!

(*) Tọa hoà bất loạn: đại khái là có người (khác giới) ngồi trong lòng mà không loạn. Đây là một điển tích của bác Liễu Hạ Huệ đấy) Sơ sơ là thế này: Hồi đó ông Liễu Hạ Huệ còn làm quan nhỏ, một đêm đi về gặp mưa lớn bèn trú tạm ở quách môn (chòi ngoài cổng thành). Bỗng có tiếng gọi cửa, thì ra một người đàn bà gặp mưa cũng xin trú nhờ. Người đàn bà đó lạnh quá, Liễu Hạ Huệ bèn ôm vào trong lòng, còn dùng áo của mình khoác cho người ta, ngồi hết đêm không xảy ra chuyện nam nữ cấu hợp gì cả. Người đời sau xưng tụng đức hạnh Liễu Hạ Huệ, gọi là “tọa hoà bất loạn” (có đàn bà ngồi trong lòng mà tâm không loạn).

20. Chương 20 - Nghỉ Hè

Rất nhanh đã tới kỳ nghỉ hè, Trình Duyệt đương nhiên phải về nhà, vì vậy sau khi thi xong anh lại lo tới chuyện đặt vé và thu dọn hành lý.

Vốn muốn ở đây thêm khoảng mười ngày nữa, thế nhưng mẹ anh đột nhiên gọi điện thoại tới, nói rằng mấy ngày nghỉ này bà phải đi công tác, Trình Nhạc lại không ai trông nom nên bảo Trình Duyệt về sớm một chút, thằng nhóc Trình Nhạc kia ở trong điện thoại kêu lên liên tục, nói là rất nhớ anh hai.

Thế là Trình Duyệt vội vàng vàng đi ra trạm xe lửa mua vé ngay, bởi vì vào mấy mùa nghỉ hè như thế này, vé xe bán rất đắt hàng, ghế ngồi sớm nhất anh mua được xuất phát vào năm ngày sau. Anh nhớ rõ

năm ngày sau Diệp Kính Hy vẫn còn chưa thi xong hết, có thể là không kịp chào tạm biệt người ta rồi, bắt quá trong nhà có chuyện đương nhiên phải được ưu tiên trước, không thể vì muốn ở bên cạnh Diệp Kính Hy mà bỏ rơi Trình Nhạc không ai trông nom được.

Mua vé xong liền trở về, Trình Duyệt thấy Diệp Kính Hy đang ở trong phòng ôn bài thi, vì vậy gõ cửa nói: “Em vừa mới mua vé rồi, chiều ngày 24 sẽ đi. Vốn không tính đi vội như vậy đâu, bắt quá mẹ em đi công tác, Trình Nhạc cần người chăm sóc. Thằng nhóc kia hôm qua còn gọi điện giục em mau quay về nữa chứ, cho nên em muốn về sớm, sẵn nói cho anh biết một tiếng luôn.”

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên, hơi nhú nhú mày: “Ngày 24, anh có một môn thi ngày đó.”

Trình Duyệt cười cười: “Không sao, anh chuyên tâm ôn thi đi, không cần tiễn em. Em cũng không phải lần đầu tiên đi xe lửa mà.” Trình Duyệt ngồi xuống bên cạnh Diệp Kính Hy, thuận miệng hỏi, “Anh thì sao? Hình như là cuối tháng thi xong hết rồi phải không, anh tính khi nào thì về nhà?”

Diệp Kính Hy trầm mặc xuống. Một lúc lâu sau mới cúi đầu nói: “Anh không muốn về.”

Trình Duyệt có chút kinh ngạc, “Nghỉ đông vừa rồi anh không về, nghỉ hè cũng không về sao?” Thấy Diệp Kính Hy hơi nhú mày, Trình Duyệt nhẹ nhàng cầm tay đối phương, ôn nhu hỏi: “Sao thế?”

Diệp Kính Hy nhún nhún vai: “Không có gì, không muốn trở về mà thôi. Cha mẹ anh hiện tại bận rộn làm ăn không có ở nhà, hai thằng em cũng đi học ở nơi khác, anh trở lại cũng không có ai, mà cũng chẳng có việc gì.”

Rất nhiều học sinh đều mong tới kỳ nghỉ để được trở về nhà, thế nhưng Diệp Kính Hy lại hoàn toàn không quan tâm đến mấy kỳ nghỉ này, càng không có vui sướng nào để đi nghỉ. Trình Duyệt biết, đó đều là do hoàn cảnh sinh trưởng quá mức ác nghiệt của Diệp Kính Hy mà tạo nên.

Nhìn vẻ mặt chẳng có gì là quan trọng của đối phương, Trình Duyệt không khỏi đau lòng mà nắm chặt lấy tay Diệp Kính Hy.

“Vậy anh tính nghỉ hè làm cái gì? Một mình ở chỗ này sao?”

“Ừ, anh đang tính tới thư viện mượn sách về xem.”

Nhìn cái dáng vẻ thản nhiên ấy của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt lại càng thêm đau lòng. Nếu như mình đi, vậy người này nhất định sẽ rất cô đơn a. Hơn nữa, nếu mình đi rồi, mỗi ngày ba bữa cơm phải ra ngoài mua, cũng không biết cơm nước ngoài nhà hàng có hợp khẩu vị không nữa.

Trình Duyệt cúi đầu suy nghĩ một chút, nếu mẹ đã đi công tác, vậy trong nhà chỉ có Trình Nhạc, nếu thế, dẫn người ta về nhà hẳn là không sao. Lần trước khi cha gặp chuyện không may, mẹ cũng đã gặp qua Diệp Kính Hy rồi, biết mình và người nọ là bạn bè tốt, còn khen Diệp Kính Hy lễ phép nữa, vậy thì cho dù mẹ có trở về, chắc là cũng sẽ không trách mình vì đã dắt bạn về nhà chơi đâu. Hạ một quyết định, Trình Duyệt cầm tay Diệp Kính Hy chặt hơn chút nữa, cười nói: “Nếu không như vậy đi, sau khi anh thi xong hết rồi thì tới nhà em cũng được, em dẫn anh đi chơi, chỗ em ở tuy rằng không có nhiều danh lam thắng cảnh cho lắm, thế nhưng vẫn có chút phong cảnh đáng giá để tham quan a.”

Diệp Kính Hy ôn nhu nhìn chăm chú vào hai mắt Trình Duyệt, nhẹ giọng hỏi: “Nghỉ đông đã tới nhà em rồi, nghỉ hè lại tới nữa, người nhà em sẽ không để ý chứ?”

Trình Duyệt cười lắc đầu: “Không đâu, mẹ em ngày nghỉ đi công tác không có ở nhà, em nói với mẹ một tiếng bà nhất định sẽ đáp ứng mà. Trình Nhạc thì anh cũng biết rồi, hơn nữa hôm qua nó gọi cho em còn nói, mời cả cái anh họ Diệp gì đó tới chơi cùng nữa mà.” Tùy tiện kiếm một cái cớ đem tội danh đổ lên đầu thằng nhỏ vô tội, trong mắt Trình Duyệt rõ ràng là vui sướng a, “Quyết định vậy đi nha. Anh thi xong rồi thì mua vé mau mau, mua chuyến số T201 ấy, tới trạm cuối cùng thì xuống. Địa chỉ nhà em anh còn nhớ không?”

Diệp Kính Hy nở nụ cười: “Đó là đương nhiên. Lúc đó anh cố ý tra ra, lưu vào trong di động luôn mà.”

Nhìn người kia cười hài lòng như vậy, Trình Duyệt nhin không được mà trợn mắt một cái.

Người này thật là xấu mà, âm thầm tra ra địa chỉ, còn tìm có đuối tới nhà đối phương, dùng từng giọt từng giọt cảm động mà đem toàn bộ tâm can người ta bắt làm tù binh, sau đó lại làm cái bộ mặt như chẳng hề có việc gì, chỉ chờ đối phương chậm rãi lọt vào bẫy của mình mà thôi.

Thật sự đáng hận.

Chính mình bị người ta ăn sạch sành sanh, lại hoàn toàn không có cách nào khác phản kháng, thậm chí còn không muốn phản kháng nữa là.

Thấy Trình Duyệt vẫn cứ trừng mắt nhìn mình, Diệp Kính Hy không khỏi nhếch lên khóe miệng, vươn tay kéo một cái, đem Trình Duyệt còn đang hờn hờn dỗi dỗi ôm vào trong lòng, cúi người hôn.

“A... Ừm... Anh ngày mai... Còn phải... Thi mà... A...”

Trình Duyệt bị hôn đến không thở nổi, lời nói cũng bị cách quãng, hai tay túm chặt lấy áo sơ mi trước ngực Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy dán lên môi anh, khẽ cười nói: “Làm nhiều lần như vậy rồi, sao vẫn còn khấn trương như thế?”

Sắc mặt Trình Duyệt đỏ lên, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Nhìn hai hàng lông mi đang run rẩy của anh, Diệp Kính Hy cười cười, lần thứ hai cúi người hôn xuống, cái hôn này cực kỳ dịu dàng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua cánh môi, sau đó nhân cơ hội mà mở khớp hàm đối phương, tham nhập vào khoang miệng, dần dần đi sâu vào.

“Ừm...”

Trình Duyệt hé miệng mặc cho Diệp Kính Hy hôn, hai tay chậm rãi buông ra, sau đó nhẹ nhàng vòng qua cổ người nọ, bắt đầu trức trặc học cách đáp lại.

Hiển nhiên, Diệp Kính Hy rất thích được anh đáp lại, nụ hôn càng trở nên nồng nàn.

Năm ngày sau, Trình Duyệt đúng giờ tới trạm xe lửa, thời gian khởi hành ngay đúng giờ Diệp Kính Hy đang thi, vì vậy Trình Duyệt không dám gọi điện thoại, chỉ gửi một tin nhắn ngắn gọn để tạm biệt Diệp Kính Hy mà thôi. Nghỉ hè ai ai cũng về nhà, rất nhiều người không mua được vé ngồi nên phải mua vé đứng, trong toa hành khách đầy ắp người, nhìn qua chỉ toàn thấy đầu người chật ních, rất là kinh khủng, Trình Duyệt thậm chí còn ngờ ngợ không biết xe lửa có bị dồn ép tới bành trướng ra hay không.

Ngữ khí của phát thanh viên trên tàu cũng rất dịu dàng, đoàn tàu của chúng ta bị quá tải nghiêm trọng, hy vọng mọi người đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau, người nào có ghế thì nhường nhịn một chút. Lời vừa nói xong, người trong đoàn tàu quả thật bắt đầu giúp đỡ nhau thật. Chỗ ngồi hai người thì nhét thành ba người, chỗ ngồi ba người thì dồn thành bốn năm người.

Chỗ ngồi của Trình Duyệt vừa vặn ngay lối đi nhỏ, đứng bên cạnh có một nữ sinh mang ba lô thật to sau lưng, bị người chen tới chen lui, vẻ mặt thống khổ vô cùng. Trình Duyệt liền ngồi nhích vào phía trong một chút, hướng cô gái cười cười: “Bạn vào ngồi đi.”

Nói xong còn giúp người ta nhét cái ba lô to dùng kia xuống dưới ghế.

Nữ sinh kia cảm kích nói: “Cảm ơn bạn nha.” Ngồi bên cạnh Trình Duyệt, đôi mắt to đen láy lại quan sát Trình Duyệt một vòng, đột nhiên hỏi, “Bạn cũng là sinh viên khoa đại* sao?” Chỉ chỉ huy hiệu của trường trên ba lô của Trình Duyệt.

(*) Khoa đại (UST) ở đây là chỉ trường đại học khoa học kỹ thuật công nghệ 1 (University of Science and Technology). Hầu như là vùng nào cũng có một trường như thế này

Trình Duyệt mỉm cười: “Ừm. Mình học năm ba, bạn thì sao?”

Nụ cười của cô nữ sinh nọ lại càng xán lạn hơn, “Chào sư huynh, em cũng là sinh viên khoa đại, năm nay mới vào năm nhất thôi, học hệ Trung văn (khoa tiếng Trung). Không ngờ ở trên xe lửa lại gặp bạn cùng trường, thật trùng hợp.”

Trình Duyệt cười theo: “Đúng a.”

Ngồi ở trên xe lửa thật sự rất nhàm chán, ngoài cửa sổ cũng chẳng có phong cảnh gì để nhìn, Trình Duyệt liền mở di động ra tùy tiện chơi xếp gạch. Nhân viên trên tàu đẩy một chiếc xe nhỏ đi ngang qua, dòng người hai bên thay phiên nhau than thở, một lát sau, người nhân viên nọ lại đẩy xe về, mọi người lại kêu ca, đi theo phía sau còn có một đoàn người, là vì muốn nhân cơ hội người đi trước mở đường để đi theo xếp hàng đi toilet.

Trình Duyệt nhìn đám người đi phía sau nhân viên tàu kia, trong lòng có chút hoảng sợ. Người đi toilet xếp hàng dài như vậy, nếu như chờ lâu quá nhịn không nổi thì thế nào.

Hai tiếng sau, màn hình di động của Trình Duyệt đột nhiên phát sáng, nhìn điện thoại báo tên Diệp Kính Hy, Trình Duyệt không khỏi hé môi cười, vội vàng bấm nút nhận cuộc gọi.

“Anh vừa mới thi xong. Em thế nào rồi? Đi đường có thuận lợi không?”

Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai khiến Trình Duyệt thấy ấm cả lòng.

Trình Duyệt nở nụ cười, thanh âm cũng trở nên dịu dàng hơn, “Em đều tốt. Anh thì sao? Thi được không?”

“Cũng được, đề bài đưa ra anh đã ôn qua rồi.”

“Vậy thì tốt a. Ngày mai còn có một môn nữa, phải cố gắng ôn tập đấy.”

“Ừm. Em lên tàu có mang theo đồ ăn không? Dạ dày em không tốt, đừng ăn mì gói quá cay, cũng đừng ăn lung tung gì hết, đói bụng thì tới nhà hàng kêu vài món gì đó thanh đạm một chút mà ăn.” Trình Duyệt kỳ thực không có mua mì gói, cũng không dự định đi nhà hàng, trước khi lên tàu anh đã ăn cơm rồi, đêm nay không định ăn gì nữa. Thế nhưng nghe thấy những lời quan tâm này của Diệp Kính Hy, trong lòng Trình Duyệt lại càng thêm ấm áp, vội vàng nhẹ giọng nói: “Ừm, em sẽ chú ý.” Nói xong lại đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, “Đúng rồi, thịt kho lần trước em làm vẫn chưa ăn hết, để ở trong tủ lạnh ấy, anh nhớ hâm nóng lại rồi ăn, đừng lãng phí nhé.”

Diệp Kính Hy khẽ cười: “Anh đang định tối nay giải quyết nó đây.”

Thật đúng là ăn ý mà.

Trình Duyệt hài lòng nói: “Còn nữa, em trước khi đi có mua chút trái cây anh thích ăn, để trong tủ lạnh hết rồi.”

“Đã thấy.” Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, đột nhiên cười nhẹ trêu anh, “Làm nhiều đồ ăn ngon như vậy để trong tủ lạnh, còn mua thêm trái cây, mấy thứ này anh ăn dần cũng được vài ngày, em có đúng hay không... Không nhớ rồi ư anh a?”

Trình Duyệt đỏ mặt lên, “Lỡ mua thức ăn nhiều hơn một chút thôi mà.”

“Vậy à?” Diệp Kính Hy khẽ giương cao âm cuối, hiển nhiên là không tin, dừng một chút lại hỏi, “Chỗ ngồi của em ở toa hành khách có phải có rất nhiều người không?”

“Ừm, nhìn đâu cũng toàn là người với người.”

“Vậy cẩn thận an toàn một chút, điện thoại với ví phải cất kỹ. Còn khi nào ngủ thì nhớ mặc áo khoác vào, trên tàu mở máy lạnh, buổi tối sẽ lạnh lắm.” Diệp Kính Hy thấp giọng nói, ngữ khí cực kỳ ôn nhu.

“Ừm, em biết rồi.”

“Anh đi ăn cơm đây, tối nay sẽ gọi cho em.”

“Ok anh, bye bye.”

...

Kết thúc đoạn đối thoại ngắn gọn, khóe miệng Trình Duyệt cứ giương lên, hai mắt loăn loăn, nhìn là biết ngay trong lòng anh vui sướng như thế nào.

Cô em gái bên cạnh nhìn chăm chăm vào anh, thấy anh nói chuyện điện thoại xong rồi, rốt cuộc cũng nhin không được mà hỏi: “Anh vừa nói chuyện điện thoại với người yêu à?”

Rõ... Rõ ràng như vậy sao?

Trình Duyệt ho nhẹ một tiếng: “...Ừm.”

“Ha ha, vừa nhìn đã thấy rất ngọt ngào rồi. Cái gì mà thịt kho a, tử lạnh a. Hai người ở chung với nhau sao?”

“A... Cứ cho là vậy đi.” Trình Duyệt xấu hổ sờ sờ mũi.

“Nghe thật là hạnh phúc nha.” Tiểu sư muội cảm thán một chút, sau đó lại moi từ trong ba lô ra một bọc đồ ăn, nào là khoai tây chiên, bánh bích quy, táo, bánh cốm, chocolate, cánh gà v.v...đủ loại đồ ăn, khiến cho người ta không khỏi thèm thuồng.

“Anh ăn táo không, đã rửa rồi.”

“Không đâu.”

“Đừng khách sáo, em mang nhiều quá ăn cũng không hết, khí trời như vậy mà để trên xe thì hỏng mất.”

Trình Duyệt nhìn nhỏ vẻ mặt thành khẩn, táo cũng đã đưa tới bên miệng rồi, thật sự không thể cự tuyệt, chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Cô nhóc này tính cách rộng rãi không sợ người lạ, lại bởi vì Trình Duyệt đã nhường chỗ cho nhỏ mà thập phần cảm kích, cho nên huyền thuyên không ngừng. Mà như vậy cũng tốt, có một cô nhóc hoạt bát ngồi ở bên cạnh, tám đủ chuyện trên trời dưới đất, nào là chuyện tình phong lưu của mấy vị minh tinh nào đó, một hồi lại kể tới các loại thủ đoạn của gái không thể tưởng tượng nổi của mấy thằng con trai ở trong ban, một đám người bên cạnh bị mấy câu chuyện hứng thú của nhỏ làm cho cười đến đau cả bụng, Trình Duyệt nghe nhỏ nói nhảm một hồi, thấy thời gian trôi qua cũng mau hơn.

Buổi tối khoảng mười giờ, Trình Duyệt buồn chán liền gửi tin nhắn cho Diệp Kính Hy, muốn chọc người ta một chút, xem xem phản ứng của Diệp Kính Hy như thế nào.

“Em vừa mới ăn hai trái táo, bụng lại bắt đầu đau rồi...”

Gửi tin nhắn xong, một lúc lâu vẫn chưa thấy hồi âm, Trình Duyệt nghĩ thầm có lẽ người nọ đang tắm. Vừa lúc thấy cô nhân viên đẩy xe đi tới, vì vậy Trình Duyệt và cô nhóc bên cạnh cùng nhau đi theo để xếp hàng đi vệ sinh.

Người đứng xếp hàng rất nhiều, đợi gần nửa tiếng mới tới lượt Trình Duyệt, đi toilet xong trở về chỗ ngồi mới phát hiện di động của mình đã có hơn mười cuộc gọi nhỡ, hầu như là cách một phút gọi một lần. Trình Duyệt vội vàng mở hộp tin nhắn ra, toàn là tin nhắn được gửi đến từ người kia.

“Sao không nghe điện thoại?”

“Đau bụng có nghiêm trọng không?”

“Lâu như vậy không hồi âm, có phải em xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Trình Duyệt, anh rất lo lắng cho em. Đọc được tin nhắn thì mau gọi lại cho anh.”

Nhìn một loạt tin nhắn kia, viền mắt Trình Duyệt trở nên chua xót, nếu như có thể, anh thật sự rất muốn ôm chặt lấy Diệp Kính Hy ngay bây giờ, nói cho người ta biết, mình hoàn toàn không có việc gì cả, chỉ là vì quá buồn chán mới nhắn tin chọc người ta mà thôi.

Trình Duyệt liền bấm gọi vào điện thoại của đối phương.

Thanh âm bên tai rất trầm, nghe cũng rất cấp tốc, có thể thấy được Diệp Kính Hy lo lắng sốt ruột đến cỡ nào -

“Trình Duyệt em sao rồi? Có đỡ hơn chưa?”

“Vâng...” Bởi vì chột dạ nên thanh âm của Trình Duyệt cứ lí nhí trong cổ họng.

“Lúc lên tàu có mang thuốc theo không? Nếu không được thì nói với tiếp viên mua ít thuốc uống, nếu như uống thuốc vẫn không thấy khỏe, cơn đau còn tăng thêm thì em phải xuống ga gần nhất rồi đi bệnh viện ngay. Lần trước lúc em nằm viện anh có hỏi qua bác sĩ chuyên môn rồi, đau bụng như em có thể là do viêm dạ dày cấp tính, hoặc là do viêm tuyến tụy cái gì đó, nếu như không đi bệnh viện ngay thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng đó.”

“Em nhất định phải chú ý kỹ, cảm thấy không khỏe thì mau đi tìm nhân viên tàu, nếu như trên tàu có bác sĩ thì bảo họ khám sơ giúp em, khi nào đến trạm tiếp theo thì đi xuống, gọi 120* trước để họ sớm tới trạm xe lửa đón em, rõ chưa?”

(*) 120 là số gọi cứu thương ở TQ.

Diệp Kính Hy nói một hơi căn dặn rất nhiều điều, nghe thấy rất sốt ruột, thế nhưng thanh âm vẫn cứ luôn dịu dàng, ấm áp mà quét qua lòng Trình Duyệt. Viên mắt Trình Duyệt dần dần ươn ướt lên.

Diệp Kính Hy nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, lúc này vẫn còn xe buýt đường dài, có gì anh sẽ tới tìm em. Anh nói rồi, mặc kệ là xảy ra chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ cùng em gánh chịu.”

Trình Duyệt gắt gao siết lấy điện thoại, khung cảnh trước mắt gần như nhạt nhòa.

“Trình Duyệt?” Thanh âm của Diệp Kính Hy rất nhẹ, “Sao không nói gì thế?”

“Còn đau lắm à? Vậy đừng nói gì hết, uống chút nước ấm vào rồi uống thuốc. Chờ anh tới tìm em, được không?”

Nghe thanh âm ôn nhu của Diệp Kính Hy trấn an mình, cánh mũi Trình Duyệt bắt đầu thấy cay cay.

Biết rõ ràng là người ta để ý tới mình biết bao nhiêu, nhàn rồi buồn chán còn lấy chuyện này ra đùa giỡn, thật sự là ngốc chết đi được.

Trầm mặc một lúc lâu, Trình Duyệt đột nhiên nhẹ giọng nói: “Diệp Kính Hy, em yêu anh.”

Thanh âm của Trình Duyệt gần như là nghẹn ngào, đầu ngón tay cầm điện thoại thậm chí còn run lên, cố nén lại xúc động muốn rơi lệ, Trình Duyệt lại nhẹ nhàng nói với Diệp Kính Hy: “Em yêu anh.”

Diệp Kính Hy giật mình, nghi hoặc hỏi: “Em... Làm sao vậy?”

Trình Duyệt căn bản không có dũng khí nói với người ta là chính mình vừa nãy chỉ nói giỡn mà thôi, vì thế không thể làm gì khác hơn là tìm một cái cớ nói cho qua chuyện.

“Em không sao, thật đó, vừa nãy mới uống thuốc rồi, hiện tại cũng khá hơn nhiều. Vừa rồi không nghe máy là vì em phải xếp hàng đi vệ sinh, xin lỗi. Anh đừng lo lắng, em thật sự không có việc gì đâu.”

Diệp Kính Hy trầm mặc chỉ trong chốc lát mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tâm tình đã được thả lỏng nên thanh âm cũng mang theo ý cười, “Không có việc gì là tốt rồi, còn xin lỗi làm chi a? Như vậy đi, nghỉ hè lần này anh cùng em tới bệnh viện kiểm tra cho tốt, mua ít thuốc điều trị, chữa hẳn bệnh cũ của em luôn.”

“...Ừm.”

“Được rồi, vừa nãy em còn nói gì đó? Anh nghe không rõ.”

Sắc mặt Trình Duyệt hơi đỏ lên, nhưng vẫn nhẹ giọng nói cho đối phương biết: “Em yêu anh.”

Diệp Kính Hy tựa hồ rất thỏa mãn với đáp án này, thấp giọng cười nói: “À... Lúc này nghe rõ rồi, lặp lại lần nữa được không, anh thu vào làm nhạc chuông.”

“Em... À mà em ngủ đây. Đột nhiên thấy mệt quá. Bye bye anh.”

Nghĩ đến hình dạng đỏ mặt của Trình Duyệt ở đầu dây bên kia, tâm tình của Diệp Kính Hy càng thêm vui vẻ, cười nói: “Ừm, ngủ ngon. Nghỉ ngơi cho tốt vào, về tới nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Biết rồi.”

Trình Duyệt vội vàng cúp điện thoại.

Đêm hôm đó Trình Duyệt hầu như không chớp mắt được.

Cô nhóc bên cạnh ôm ba lô trước ngực, đem cầm gác lên đó ngủ cực kỳ ngon lành. Chén chúc trong toa xe lửa này, trước mắt lại có nhiều người xa lạ như vậy, nằm có, ngồi có, đứng có, còn có người nằm sấp, dưới hoàn cảnh như thế, ai nấy cũng đều rất mệt mỏi, tựa hồ chỉ cần nhắm mắt lại thôi là có thể đi vào mộng đẹp.

Thế nhưng Trình Duyệt vẫn mãi không ngủ được.

Anh nhìn những đốm đèn nho nhỏ ngoài cửa sổ của toa tàu, hai mắt đã ươn ướt, mà cảnh vật trước mắt cũng trở nên mờ lung. Trong đầu lần lượt lặp lại những lời vừa nãy của Diệp Kính Hy, từng câu từng chữ người nọ nói, tựa như búa tạ hung hăng nện vào trong lòng Trình Duyệt vậy. Trong những lời nói đơn giản ấy, bao hàm biết bao là thâm tình, Trình Duyệt có thể rõ ràng cảm nhận được.

Cũng vì vậy mà Trình Duyệt lại càng thêm sợ.

Bởi vì anh biết, cái người tên là Diệp Kính Hy kia, đang chậm rãi khắc từng vết từng vết lên trái tim anh, càng ngày càng sâu, sâu đến nơi mềm mại nhất tận đáy lòng. Trình Duyệt thậm chí còn nghĩ rằng, anh yêu người này như vậy, phần tình cảm ấy có lẽ cả đời này cũng không thể buông xuống được. Bởi vì anh đã hiểu, cái loại cảm giác này, còn có tên là ‘khắc cốt ghi tâm’.

-

21. Chương 21 - Thất Tịch

Diệp Kính Hy vốn cuối tháng thi xong sẽ được nghỉ hè rồi, không ngờ phòng giáo vụ biến thái đột nhiên nói học sinh năm nhất phải đi tới các chi nhánh của trường để thực tập vào ngày nghỉ, lý do là để học sinh được tiếp xúc sớm với xã hội, sau khi thực tập còn phải viết một bài mấy nghìn chữ để nêu cảm nghĩ, làm tốt được cộng thêm hai điểm.

Diệp Kính Hy đi thực tập, đương nhiên không thể tới nhà Trình Duyệt nghỉ hè theo đúng hẹn được.

Trình Duyệt ở nhà rất buồn chán, cả ngày ở trong phòng tập đàn dương cầm, Trình Nhạc ngồi trên ghế sofa, hai tay chống cằm chăm chú nghe, “Dáng vẻ anh hai đánh đàn trông thật là đẹp mắt nha, bài này tên là gì vậy anh?” Trình Duyệt nói, “Bài này tên là A Comme Amour, có muốn anh dạy cho em không?” Trình Nhạc phi thường hài lòng mà híp mắt cười, ngồi xuống bên cạnh Trình Duyệt, hai bàn tay đặt trên bàn phím như muốn học đàn thật vậy.

Trình Duyệt vừa định dạy nó đàn, mười ngón tay của thằng nhóc đột nhiên đồng thời dè xuống, vang lên một đoạn âm hỗn độn đình tai nhức óc.

Trình Duyệt vội vàng che lỗ tai lại, chờ nó buông mười ngón ra rồi mới bình tĩnh nhắc nó ra khỏi ghế.

Trình Nhạc cười hì hì nói: “Đừng giận mà, em buồn chán nên mới phá vậy thôi.”

Trình Duyệt trừng mắt với nó: “Em còn tiếp tục như vậy, sau này lớn lên không ai thích đâu.”

Trình Nhạc lại cười đến vô cùng xán lạn: “Không có khả năng nha. Bạn học trong lớp ai cũng rất thích em. Cô giáo cũng cực kỳ thích em, em năm nay lại lấy được giấy khen ba tốt của trường đấy.”

Trình Duyệt thở dài: “Đó là bởi vì bọn họ không có nhìn thấu được cái vẻ mặt suốt ngày tươi cười của em, nhìn không ra cái bản chất hư hỏng đầy trong bụng.”

Trình Nhạc còn nhỏ nên không hiểu hết được lời Trình Duyệt, bắt quá từ ngữ khí của anh trai mình, nó vẫn đoán được là Trình Duyệt đang mắng nó, vì vậy bĩu môi nói: “Có phải tại vì anh Diệp kia chưa tới nhà mình, cho anh leo cây, cho nên trong lòng anh mới khó chịu, cả ngày đều trút giận lên em có đúng không? Tội bạn em bảo, cái này gọi là thời kỳ mãn kinh đó.” =))))

Trình Duyệt giật mình, cố sức vỗ đầu nó, nhéo lỗ tai nó một cái: “Tiểu tử thói nói bậy cái gì đó hả? Còn nói bậy bạ như vậy có tin anh đánh em không?”

“Em không tin, anh có bản lĩnh thì đánh đi.”

Hai anh em cứ thế mắt to trừng mắt bé cả nửa ngày, Trình Duyệt thật sự không nhẫn tâm đánh nó.

When I was young I'd listen to the radio...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đánh vỡ cục diện bế tắc, Trình Duyệt vừa nghe tiếng chuông kia, biểu tình trên mặt lập tức trở nên nhu hòa, thả lỏng em mình xuống, thanh âm lúc mở điện thoại cũng trở nên dịu dàng hơn.

“A lô, làm sao vậy? Sao lúc này còn gọi điện cho em, có chuyện gì sao?”

“Trình Duyệt, anh vừa thực tập xong hôm nay.”

“A... Rốt cuộc cũng kết thúc rồi sao...” Trình Duyệt reo thầm trong bụng, “Vây chừng nào anh tới nhà em?” Nói xong lại cảm thấy hình dạng khẩn cấp của mình thật sự là lộ liễu quá, vì vậy xấu hổ ngậm miệng lại. Diệp Kính Hy thấp giọng nói: “Anh đang ở trạm xe lửa rồi, đi chuyển chín giờ sáng nay, chiều mai sẽ tới nhà em.”

“Sao lại vội như thế? Vừa mới thực tập xong, anh nghỉ ngơi hai ngày rồi tới cũng được a.”

“Ngày mai là Thất Tịch rồi, anh muốn cùng em ăn lễ.”

“Thất Tịch? Nói như vậy là anh đã sớm có dự mưu?”

“Đó là đương nhiên, đã sớm mua vé xe rồi ấy chứ.”

Nụ cười trên mặt Trình Duyệt càng sâu, trong lòng cũng tràn đầy ấm áp, “Vây ngày mai em ra trạm xe lửa đón anh, mấy giờ anh tới?”

“Không cần đón, trạm xe lửa đông người như vậy, khí trời bây giờ lại nóng, em đứng đó lâu thì mệt lắm. Anh trực tiếp đón xe tới nhà em là được, chắc cỡ sáu giờ tối sẽ tới.”

“Ừm, cũng được. Khi nào tới thì gọi điện cho em, em làm cơm tối đón anh.”

Cúp điện thoại rồi, khóe miệng Trình Duyệt vẫn không khỏi nhếch lên cười, ngay cả lòng bàn tay cầm điện thoại cũng dần ấm lên.

Còn tưởng rằng Diệp Kính Hy sống ở nước ngoài chỉ biết tới ngày 14 tháng 2 là lễ tình nhân, không ngờ cũng biết tới loại lễ Thất Tịch truyền thống này nữa. Lại càng không nghĩ tới người nọ vội vàng vàng như vậy chỉ vì muốn cùng mình trải qua đêm Thất Tịch, có lẽ là Diệp Kính Hy vốn không biết đến nó, chẳng qua là vài người xung quanh gần đây hay nhắc tới nên mới nhớ kỹ như vậy mà thôi.

Nghĩ tới người nọ chu đáo tỉ mỉ vì mình như vậy, Trình Duyệt cảm thấy lồng ngực của mình đều phình lên vì hạnh phúc mất rồi.

Trình Nhạc ở bên cạnh trừng mắt nhìn anh mình: “Anh hai à, anh làm gì mà cười bí ối như thế?” =))))))

Trình Duyệt trầm mặt xuống, nhéo lỗ tai Trình Nhạc: “Nhóc con không được dùng từ bấy bạ như vậy nghe chưa, nói em biết, anh Diệp kia ngày mai tới nhà chúng ta, em liệu mà nói chuyện đằng hoàng tử tế một chút, nghe rõ chưa?”

Trình Nhạc không phục mà gật đầu, “Vâng~”

“Được rồi, đi ngủ đi. Sáng mai chín giờ dậy, chúng ta đi mua thức ăn.”

Trình Nhạc một bên lủi thủi đi vào phòng ngủ, một bên nhẹ giọng oán giận, “Bởi vì anh là anh của em, cao hơn em, cho nên anh mới không có nhân tính như vậy, hử chút là đánh em. Chờ sau này em lớn lên cao hơn anh rồi xem, em nhất định sẽ báo thù.”

“Nói cái gì đó?”

Trình Nhạc quay đầu lại, nở một nụ cười thật xán lạn: “Em nói a, anh hai ngủ ngon.”

Trình Duyệt nhìn bóng lưng của nó, chung quy vẫn thấy cái nụ cười đẹp mắt kia sao mà khiến anh ngứa mắt như thế không biết. Cái tên tiểu quỷ này từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, càng khoa trương hơn là, vóc

người của nó mỗi lúc một lớn, mà ý xấu trong bụng cũng theo nó lớn lên luôn. Chờ nó trưởng thành thật rồi, nếu như may mắn có đẹp trai chút nữa, cũng không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa cho con gái ngây thơ nhà người ta đây.

...

Trình Duyệt mới sáng sớm đã lôi thằng em mình ra khỏi ổ chăn để cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn. Đêm nay Diệp Kính Hy muốn tới ăn lễ Thất Tịch với mình, Trình Duyệt đương nhiên phải chuẩn bị một bữa cơm thật ngon mới được. Trình Duyệt đẩy xe, Trình Nhạc lon ton theo sau đuôi, hai người đi dạo một vòng trong siêu thị, thoảng chốc đã chất đầy xe đẩy rồi. Trình Duyệt chọn rất nhiều loại rau củ Diệp Kính Hy thích ăn, còn mua thêm chút đặc sản quý hiếm của phương Bắc cùng với tôm tươi và cua sống về hầm canh mà trước đây chưa kịp làm cho Diệp Kính Hy. Trái cây đương nhiên không thể thiếu, quả đào mùa này đặc biệt ngọt, Trình Duyệt tiện tay mua thêm một ít, đặt vào trong xe đẩy.

Trình Nhạc hai mắt tỏa sáng, nhìn xe đẩy chất đầy đồ ăn nói: “Anh mua nhiều đồ như vậy, là muốn làm cho em ăn sao, muốn khen thưởng em à?”

Trình Duyệt xoa đầu nó: “Anh mua là để đãi khách, còn em hả, có thể ăn mấy thứ này chỉ là nhờ được thơm lây mà thôi.”

Trình Nhạc gục đầu xuống, bĩu bĩu môi: “VẬY CŨNG CÒN ĐỠ HƠN LÀ KHÔNG ĐƯỢC ĂN A.”

Hai người cứ thế xách đầy tay bao lớn bao nhỏ đồ ăn. Về đến nhà, Trình Duyệt bắt đầu chui vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Đồ ăn Trình Duyệt mua rất phong phú, thậm chí còn sắp vượt qua cả bữa cơm tất niên hôm rồi nữa, nếu không phải có Trình Nhạc ở đây vướng chân vướng tay, Trình Duyệt còn tính mua thêm chút nến để đốt cho bữa ăn thêm lãng mạn nữa mà. Chờ Trình Duyệt đem mớ rau củ cắt rửa sạch hoẵng xong xuôi thì cũng đã năm giờ rưỡi rồi, nghĩ tới Diệp Kính Hy sáu giờ sẽ tới, Trình Duyệt liền bắt tay vào nấu ăn.

Trình Nhạc ở trong phòng khách xem TV, mở tiếng rất lớn, Trình Duyệt nghe trong TV đang phát bài Cối Xay Gió, nhìn đồng hồ cũng đã hơn sáu giờ, vì vậy liền lấy điện thoại di động ra.

- Như là có thần giao cách cảm với nhau vậy, một tin nhắn ngắn đột nhiên truyền tới, mở ra xem, chỉ có ba chữ đơn giản.

“Anh tới rồi.”

Trình Duyệt vui mừng không thôi, đang định hồi âm lại một tin, chợt nghe ngoài phòng vang lên tiếng chuông cửa. Trình Nhạc lon ton chạy đi mở cửa, vừa mở ra đã lớn tiếng kêu: “Anh Diệp!” Thanh âm thậm chí còn na ná như con bọ rùa trong bài Cối Xay Gió kia nữa.

Trình Duyệt khê giạt mình, động tác của Diệp Kính Hy cũng nhanh quá đi chứ, vừa nhấn tin xong là người đã ở đây rồi?

Trình Duyệt bỏ điện thoại vào trong túi.

Trình Nhạc nhưng thật ra rất là lễ phép, chỉnh tiếng TV nhỏ xuống, còn ra vẻ ta đây là một ông chủ nhỏ: “Anh Diệp mau vào đây ngồi a, đem hành lý để ở đây là được.”

Thanh âm của Diệp Kính Hy mang theo ý cười, sờ sờ đầu Trình Nhạc hỏi: “Anh hai của em đâu rồi?”

“Anh hai đang ở trong bếp làm cơm, nói là để đãi anh đó.”

Diệp Kính Hy nói: “Ừ, vậy em xem TV tiếp đi, anh vào bếp tìm anh ấy đã.”

Trình Nhạc gật đầu, lại chỉnh tiếng TV lớn hơn một chút.

Cửa phòng bếp bị đẩy ra, trong lòng Trình Duyệt đột nhiên thấy căng thẳng.

Đã nửa tháng nay không gặp nhau rồi, rất nhớ người nọ, mỗi ngày đều ngóng trông có thể được gặp người ta sớm một chút, vậy mà bây giờ gặp nhau rồi lại không biết làm thế nào, thậm chí còn không biết nên nói gì cho phải nữa.

Khí tức của Diệp Kính Hy càng ngày càng gần, Trình Duyệt chỉ cảm thấy nhịp tim đập cũng mau hơn.

Giống như mọi hôm vậy, Diệp Kính Hy tựa phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Trình Duyệt đang làm cơm, đem cằm gác lên vai anh. “Chuẩn bị đồ ăn cũng nhiều quá ta.” Diệp Kính Hy đảo mắt qua một loạt chén đĩa ở trên bếp, mỉm cười nói.

Trình Duyệt khẽ đáp: “Để đãi anh mà.”

Diệp Kính Hy hạ giọng: “Nhớ anh không?”

Trình Duyệt không trả lời, Diệp Kính Hy xoay người anh lại, cúi người xuống, đem môi mình dán lên môi anh, nói: “Anh rất nhớ em.” Nói xong liền nâng cằm Trình Duyệt lên, không chút do dự hôn xuống.

“Ừm...” Trình Duyệt khiếp sợ trừng to mắt, sau khi kịp phản ứng mới vội vàng dùng sức đẩy Diệp Kính Hy ra, đỏ mặt nói, “Trình Nhạc còn ở bên ngoài, anh kiểm chế chút đi.”

Diệp Kính Hy nhún nhún vai, “Sợ gì chứ, nó đang coi phim hoạt hình, còn xem rất chăm chú nữa là.”

Nói xong lại tiếp tục cường hôn người ta.

Trình Duyệt vùng vẫy không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là thả lỏng cả người, ngượng ngùng đáp lại nụ hôn này.

Diệp Kính Hy thỏa mãn rồi mới từ trong miệng anh lui ra, nhẹ giọng nói: “Làm nhiều đồ ăn như vậy, cần anh giúp không?”

“Không cần đâu, anh tới phòng khách cùng Trình Nhạc xem TV đi.”

“Cùng nhóc con xem phim hoạt hình, so với cùng em nấu cơm, em nghĩ anh sẽ chọn cái nào.”

Trình Duyệt bất đắc dĩ cười cười: “Thật không có biện pháp ép anh mà.”

Diệp Kính Hy mỉm cười nói: “Động tác của em cũng mau, rau củ đều cắt rửa hết rồi, anh còn làm gì được đây?”

“Rửa trái cây đi.” Trình Duyệt chỉ chỉ túi đào ở trên bàn, ra lệnh nói, “Trong tủ lạnh còn có dưa hấu, anh bổ ra rồi để ở trong cái mâm kia kìa.”

“Ừ.”

“Mấy món này em làm xong rồi, chỉ cần dọn ra bàn thôi, chuẩn bị ăn cơm là xong.”

“Đã rồi.”

Bữa cơm này cực kỳ phong phú, từ màu sắc cho đến hương vị đều đầy đủ cả, đĩa to đĩa nhỏ bày đầy một bàn. Vịt nấu bia, cánh gà kho, tôm xả ớt, cá hấp chua ngọt, còn có đậu hũ ma bà, cá sốt cà chua, củ cải sốt dầu hào, còn có nước xương hầm bốc khói nghi ngút làm cho người ta càng thấy thêm thưởng hơn, ngay giữa bàn còn có một lồng cua hấp to thật to nữa.

Hai mắt Trình Nhạc chuyển một vòng quanh bàn, mà Diệp Kính Hy nhìn đồng đồ ăn này, thần sắc cũng có chút khiếp sợ.

Trình Duyệt nhìn hai người bọn họ, mỉm cười nói: “Hai người sao chỉ nhìn mà không ăn thế? Nhanh ăn đi, hôm nay là Trình Duyệt tôi trở tài nấu nướng cho hai anh em thưởng thức đấy.”

Diệp Kính Hy ở dưới bàn nhẹ nhàng cầm tay Trình Duyệt, ôn nhu nói: “Vất vả cho em rồi. Kỳ thực đâu cần chuẩn bị nhiều như vậy.”

Trình Duyệt mỉm cười: “Không sao, mấy món này nếu ăn không hết có thể bỏ tủ lạnh, mấy ngày nữa em cũng đỡ phải xuống bếp.” Nói xong liền gấp một con tôm đưa cho Diệp Kính Hy, “Nếm thử xem, anh còn chưa ăn thử món tôm xả ớt em làm nè. Tôm ở bên trường chúng ta mua không được lớn như thế này, hải sản ở đây vừa tươi lại vừa rẻ nữa.” Trình Nhạc mở to hai mắt nhìn anh hai mình: “Em cũng muốn ăn.”

Trình Duyệt lườm nó một cái: “Tự gấp đi, có ai cản em đâu.”

Diệp Kính Hy mỉm cười gấp cho Trình Nhạc một con: “Cho em nè, ăn đi.”

Bữa cơm ba người, rất là ấm áp ngọt ngào. Trình Duyệt và Diệp Kính Hy gấp đồ ăn cho nhau, tiểu Trình Nhạc thì kẹp ở giữa quấy rối, ăn gần nửa tiếng đồng hồ, đồ ăn trên bàn ăn còn chưa hết phân nửa. Tiểu Trình Nhạc rất nhanh đã no nê, chạy tới phòng khách cầm một hộp gì đó tới khoe với Trình Duyệt, “Anh Diệp mua quà cho em nè, là máy chơi game đó, bên trong có rất nhiều trò chơi, em rất rất thích nha.”

Trình Duyệt nhìn nó một cái, xoa xoa đầu nó nói: “Biết rồi, mau tới phòng khách chơi đi, TV không xem nữa thì nhớ tắt.”

“Vâng! Em không quấy rầy các anh nữa.” Nói xong lại quay sang Diệp Kính Hy, “Cảm ơn anh Diệp.”

Diệp Kính Hy cũng sờ sờ đầu nó nói: “Không cần khách khí. Em thích là tốt rồi.”

Chờ Trình Nhạc đi rồi, Trình Duyệt mới nhìn Diệp Kính Hy, mang theo chút trách cứ: “Anh mua đồ đắt tiền cho nó làm cái gì, nó còn nhỏ như vậy, chiều sẽ sinh hư đó.”

Diệp Kính Hy cười cười: “Em trai em cũng giống như em trai anh thôi, mua chút quà vật cho nó, cũng xem như là thu mua lòng người mà.”

Thấy dáng vẻ hưng phấn của thằng em nhà mình, trong lòng Trình Duyệt cũng là một trận cảm động.

“Cảm ơn anh. Mấy năm nay em chưa từng mua cho nó cái gì, dù sao nó cũng còn nhỏ, không nên nuông chiều nó quá.”

“Không cần khách khí với anh. Hơn nữa anh cũng rất thích Trình Nhạc, nó so với hai thằng em anh còn đáng yêu hơn nhiều.”

Trình Duyệt lại gấp đồ ăn vào bát Diệp Kính Hy, ôn nhu nói: “Mấy ngày nay thực tập chắc cũng vất vả lắm đúng không? Anh ăn nhiều thêm chút đi.”

“Ừm, vẫn là đồ ăn của em làm hợp khẩu vị anh nhất.”

Trình Duyệt cười cười, nhẹ nhàng cúi đầu: “Thật vậy sao? Em còn sợ anh ngày nào cũng ăn đồ em nấu sẽ thấy chán.”

“Nếu như em có thể nấu cơm cho anh mỗi ngày, anh cầu còn không được ấy chứ.”

Sau khi bữa cơm kết thúc, hai người cùng nhau thu dọn chén đĩa. Trình Duyệt phụ trách rửa chén, Diệp Kính Hy lo gộp đồ ăn lại rồi che đậy cẩn thận, bỏ vào trong tủ lạnh. Chờ mọi thứ xong xuôi, đồng hồ cũng đã điểm chín giờ.

Trình Nhạc ồn ào cảm thán: “Em tắm xong hết trơn rồi các anh mới ăn xong a. Cơm tối hôm nay hai anh ăn tới ba tiếng đồng hồ đó.”

Diệp Kính Hy mỉm cười giải thích: “Bởi vì sức ăn của hai anh lớn hơn so với em mà.”

Trình Duyệt nói: “Nếu tắm xong rồi thì vào phòng ngủ đi. Ngủ không được chơi game đó.”

“Vâng.” Trình Nhạc ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại có hai người, Trình Duyệt nhẹ giọng nói với Diệp Kính Hy: “Anh ngồi xe lửa cả ngày chắc mệt rồi, đi tắm trước đi.”

“Cũng được.”

Diệp Kính Hy xoay người lấy đồ ngủ và khăn mặt trong túi hành lý ra, Trình Duyệt thấy đối phương cầm trong tay một cái quần lót màu trắng tinh, mặt không hiểu sao lại đỏ lên, vội vàng quay đầu đi: “Đi tắm đi, phòng tắm ở bên kia kìa. Hành lý của anh để em đem vào phòng em cất.”

“Ừm.”

Diệp Kính Hy đi tắm, Trình Duyệt do dự thật lâu, không biết có nên để Diệp Kính Hy ngủ trong phòng ba mẹ không, dù sao lúc đi học đều là cùng nhau ngủ, để người ta ngủ ở phòng mình cũng không sao, hai người một giường là đủ rồi.

Trình Duyệt kéo hành lý của Diệp Kính Hy tới phòng ngủ, trải giường cho tốt.

Trong lúc chờ người nọ tắm xong, Trình Duyệt cảm thấy có chút thấp thỏm bất an. Dù sao hôm nay cũng là Thất Tịch, Diệp Kính Hy lặn lội đường xa tới đây, hẳn sẽ không phải chỉ vì muốn cùng mình ăn cơm đơn giản như vậy.

-

22. Chương 22 - Nhiệt Tình

Diệp Kính Hy tắm rửa xong liền tới phòng ngủ của Trình Duyệt, nhiệt khí trên người anh lại khiến cho Trình Duyệt một trận hoảng hốt, Trình Duyệt vội vàng nói: “Em cũng đi tắm đây, anh ngồi xe lửa lâu như vậy, mệt thì ngủ trước đi.” Sau đó bỏ chạy vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm chờ thật lâu, Trình Duyệt nghĩ thầm Diệp Kính Hy dù gì cũng đã ngồi xe lửa hơn ba mươi tiếng đồng hồ mệt chết rồi, hiện tại chắc chắn sẽ đi ngủ, mở khe cửa ra nhìn lại, trong phòng quả nhiên đã tắt đèn, chỉ có chiếc đèn bàn ở đầu giường là đang tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, Trình Duyệt lúc này mới mặc đồ ngủ đi ra.

Không ngờ lúc trở lại trong phòng, Diệp Kính Hy vẫn chưa ngủ mà chỉ nửa nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy tiếng bước chân Trình Duyệt, Diệp Kính Hy mở mắt ra, mỉm cười nói: “Sao tắm lâu như thế?”

Trình Duyệt cúi đầu mượn cớ: “Tiện tay giặt đồ luôn á mà.”

Diệp Kính Hy à một tiếng, xoay người đứng lên, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình: “Tối đây ngồi.”

Trình Duyệt cúi thấp đầu đi qua, nhẹ giọng nói: “Sao anh không mở đèn, không thấy tối à?”

“Như vậy mới có bầu không khí một chút.”

Bầu không khí? Anh... Anh muốn làm cái gì sao...

Nhìn người nọ mặc áo ngủ, ở lưng quần còn có dây buộc, muốn tháo ra cũng hơi khó một chút, còn mình thì ngược lại, thân trên chỉ có mỗi cái áo ba lỗ, quần dưới cũng chẳng có dây buộc gì cả, chỉ cần kéo một cái là lộ ra hết trơn...

Trái tim của Trình Duyệt thỉnh thoảng đập không thôi, chẳng biết vì sao mình lại chú ý vào mấy cái chuyện kỳ quái này, có thể là do Diệp Kính Hy vừa mới tắm xong trông quá gợi cảm, khiến Trình Duyệt không dám nhìn thẳng, chỉ có thể dờ dẫm nhìn sang quần áo của đối phương mà thôi.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái ly.

Ly thủy tinh trong suốt có chân dài, đường nét cực kỳ đẹp, cũng làm tôn lên những ngón tay thon dài xinh đẹp đang cầm ly của Diệp Kính Hy. Khớp xương tay của người nọ vừa rõ ràng lại thon dài, có loại khí lực làm cho người ta cảm thấy an tâm. Thế nhưng hiện tại nhìn Diệp Kính Hy cầm cái ly kia, Trình Duyệt lại đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, chất lỏng màu đỏ đỏ trong ly đối lập với nước da màu mật ong của người nọ, càng sinh ra loại cảm giác... quyến rũ cảm dục.

Trình Duyệt cúi đầu, thanh âm có chút run rẩy, “Đây là...”

Diệp Kính Hy thấp giọng nói: “Rượu nho của Pháp, trước khi đi anh có đặc biệt ghé mua một chai. Rượu này nồng độ không cao, mùi vị cũng không tệ lắm, uống không bị say đâu. Ngày hôm nay dù sao cũng là lễ tình nhân, chúng mình uống chút rượu cũng hợp với tình cảnh a.”

Trình Duyệt đưa mắt nhìn bình rượu dán nhãn tiếng Pháp kia, nhìn qua xác thực là hàng chính hãng, anh không hiểu mấy loại nhãn hiệu của rượu cho lắm, chỉ nghĩ nó hẳn là rất quý. Diệp Kính Hy đặc biệt mua rượu cho lễ tình nhân, có thể thấy được người nọ thật sự rất coi trọng ngày này.

Trình Duyệt thu tầm mắt lại, tay Diệp Kính Hy liền nâng lên một chút, đưa ly tới trước mặt Trình Duyệt.

“Nào, uống thử một ly đi.” Tay của Diệp Kính Hy rất ổn, rượu trong ly thậm chí còn không có hoảng động.

Trình Duyệt tiếp nhận nó, cầm chặt ly trong tay, ngón tay cũng có chút run rẩy, đoạn ngẩng đầu lên, làm bộ trấn định hỏi: “Sẽ không say đúng không? Em rất ít uống rượu nho.”

“Không đâu.” Diệp Kính Hy cười cười, cầm ly của mình nhẹ nhàng đụng vào ly Trình Duyệt, “Nào, cạn ly, chúc mừng hai chúng ta ở bên nhau, lễ tình nhân đầu tiên.”

Bị ánh mắt ám áp của Diệp Kính Hy chăm chú nhìn, Trình Duyệt cũng dần bình tĩnh trở lại, “Cạn ly.”

Hai người nhìn nhau cười, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Rượu nho này quả thật rất thơm ngon, mùi vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng. Trình Duyệt uống xong, vẫn còn thấy chưa đủ, vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm liếm môi, cười nói: “Ngon lắm nha.”

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt, ánh mắt dừng trên môi anh, Trình Duyệt bị đối phương nhìn tới tim đập thình thịch, vội vàng cúi đầu.

“Nếu thích thì uống nhiều một chút đi.” Diệp Kính Hy lại cầm lấy ly của Trình Duyệt, rót hơn nửa ly cho anh, Trình Duyệt tiếp nhận ly chậm rãi uống.

Diệp Kính Hy đột nhiên thấp giọng nói: “Tính ra thì hai chúng ta quen biết nhau gần được một năm rồi nhỉ?”

“Ừ, còn nửa tháng nữa là một năm rồi. Anh còn nhớ không? Lần đầu tiên tụi mình gặp nhau là lúc anh tới báo danh đó.”

Diệp Kính Hy nở nụ cười, “Đương nhiên là nhớ rồi. Lần đầu tiên gặp em, em gục đầu xuống bàn ngủ tới mơ mơ màng màng, gọi mãi vẫn không tỉnh, cuối cùng chỉ có thể động thủ thôi.”

Nhớ tới chuyện này, Trình Duyệt cũng không khỏi nở nụ cười, “Em còn tưởng rằng anh là quý áy chứ, lúc ấy đang gặp ác mộng, mơ thấy mấy cảnh trong phim ma á.”

“À, anh chỉ biết, em một bên nằm mơ, một bên còn nói mơ.”

“Nha, thật mất mặt quá, đều bị anh nghe được.”

“Chứ sao nữa.” Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, đột nhiên đổi trọng tâm câu chuyện, “Trình Duyệt, ấn tượng đầu tiên của em đối với anh có phải rất xấu hay không?”

“Cũng tạm tạm, cảm thấy anh lãnh đạm, có chút khô khan, nói lại ít, sắc mặt lúc nào cũng lạnh lùng, lại chẳng tôn kính đàn anh gì cả.” Trình Duyệt dừng một chút, còn nói, “Bất quá, quen biết rồi thì mới biết, anh cũng không lạnh nhạt như bề ngoài a.”

“Không cảm thấy anh rất khó ở chung sao?”

Khóe miệng Trình Duyệt khẽ giương lên, thật lòng nói: “Không có, chúng ta hiện tại không phải rất tốt đó sao?”

Diệp Kính Hy mỉm cười, lại đưa ly rượu cho Trình Duyệt, hai người nâng ly đụng nhau, uống một hơi cạn sạch.

Đặt ly xuống, hai tay Diệp Kính Hy nhẹ nhàng đặt lên vai Trình Duyệt, chăm chú nhìn vào mắt anh, nói rõ từng câu từng chữ: “Em biết không, mới đầu, anh vẫn rất hận cha anh vì đã đuổi anh về nước. Thế nhưng hiện tại, anh cũng rất cảm kích ông ấy. Nếu như không phải về nước học đại học, anh cũng sẽ không gặp em. Thực sự, Trình Duyệt, gặp được em, là chuyện may mắn nhất cuộc đời Diệp Kính Hy này.” Bị ánh mắt thâm thúy của đối phương lảng lảng chăm chú nhìn vào, Trình Duyệt chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến nỗi không thể khống chế được, nói chuyện mà lưỡi cũng bắt đầu xoắn cả lên, “Anh đừng nói thế. Có thể cùng anh một chỗ, em cũng rất... Rất... Ừm...”

Đột nhiên bị... Bị người ta hôn rồi.

Trình Duyệt nhìn gương mặt của Diệp Kính Hy đang gần ngay trước mắt, chậm rãi nhắm hai mắt mình lại, tiếp nhận nụ hôn ngoài ý muốn này.

Không giống như những lần trước, nụ hôn ngày hôm nay đặc biệt kịch liệt.

Đầu lưỡi Diệp Kính Hy ở trong miệng Trình Duyệt tùy ý mút vào, từng tắc từng tắc dạo quanh khoang miệng, mang theo ý vị xâm chiếm mạnh mẽ. Động tác của Diệp Kính Hy thậm chí có chút điên cuồng, giống như là tình tự đã nhịn thật lâu rồi đột nhiên phóng ra vậy, thân thể cũng đè xuống, đem cả người Trình Duyệt ấn ngã xuống giường, vươn tay gắt gao ôm lấy eo Trình Duyệt, tay còn lại chế trụ ót anh, khiến Trình Duyệt căn bản không có cách nào khác giãy dụa.

“A ưm... ưm...”

Chuyển đổi góc độ khác, hôn liếm đầy kích tình khiến toàn thân Trình Duyệt như nhũn ra.

Hai tay Trình Duyệt vòng sau cổ Diệp Kính Hy, bị động thừa nhận nụ hôn kịch liệt này. Đầu lưỡi nhiều lần bị người nọ mút vào, hôn môi càng ngày càng sâu, đầu lưỡi của đối phương thậm chí còn vào tận trong cổ họng.

“Ưm a...”

Hô hấp trở nên có chút khó khăn, Trình Duyệt bắt đầu giãy dụa, hai cánh môi đều bị mút tới sưng đỏ, Diệp Kính Hy cứ thế hết lần này tới lần khác hôn không ngừng, Trình Duyệt chỉ cảm thấy da đầu từng trận tê dại, cơn khoái cảm kỳ lạ dần dần chạy dọc theo sống lưng.

Này cũng quá... Quá kịch liệt đi chứ.

Bị cơn điên cuồng của Diệp Kính Hy dọa cho khiếp sợ, Trình Duyệt thậm chí có chút không chịu nổi, nhẹ nhàng lấy tay vỗ vào lưng đối phương.

Diệp Kính Hy lúc này mới buông Trình Duyệt ra, khẽ liếm liếm cánh môi anh, thấp giọng hỏi: “Dọa em sao?”

Thanh âm của người nọ cực kỳ khàn khàn, nghe vào không khỏi khiến tim người ta đập nhanh hơn, Trình Duyệt đỏ mặt lắc đầu, “Không có.”

Diệp Kính Hy gần ngay trước mắt lại vô cùng gợi cảm, hai mắt đỏ lên, như là đang liều mạng nhấn nài cái gì đó, Trình Duyệt vội vàng quay đầu đi không dám nhìn nữa.

Diệp Kính Hy lại đột nhiên nói: “Trình Duyệt, hôm nay là lễ tình nhân, chúng ta... Có thể chứ?”

Nói xong, nhẹ nhàng giật giật eo mình, khiến thân thể của hai người lại càng dính sát vào nhau hơn.

Theo khoảng cách sát rạt như vậy, Trình Duyệt rõ ràng cảm nhận được cái gì đó dưới bụng Diệp Kính Hy đang cứng lên, kia còn mang theo nhiệt độ nóng hổi, cách một lớp đồ ngủ còn có thể cảm nhận rõ ràng được. Đó là cái gì, Trình Duyệt đương nhiên rất rõ ràng.

Trong đầu ầm một tiếng, màu đỏ từ trên mặt trực tiếp thiêu đốt tới bên tai, thậm chí ngay cả cái cổ cũng đỏ ửng lên. Có thể chứ? Cái này... Cái này còn phải hỏi nữa hả?

Trình Duyệt xấu hổ chẳng dám nói ra miệng, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi chỗ khác, thẹn thùng nhắm mắt lại.

Diệp Kính Hy nhìn hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy của anh, biết Trình Duyệt đã ngẫm đồng ý rồi, vì vậy cúi người xuống cười khê, hôn lên vành tai đối phương, dán môi vào đấy, nhẹ giọng nói: “Anh yêu em.”

Lông mi Trình Duyệt run lên, hai mắt nhắm càng chặt hơn, ngay cả tay cũng nhẹ nhàng siết lại.

Diệp Kính Hy vươn tay, chậm rãi cởi áo Trình Duyệt.

Dưới ánh đèn bàn ấm áp, làn da trắng nõn của Trình Duyệt tựa hồ được phủ một lớp phấn hồng mong mỏng, toàn thân đều bởi vì xấu hổ mà run rẩy cả lên.

Trình Duyệt mê người như vậy khiến cho lý trí của Diệp Kính Hy gần như tan vỡ. Thế nhưng Diệp Kính Hy biết, đây là lần đầu tiên của anh, nếu như quá mức kịch liệt chắc chắn sẽ khiến anh bị thương, mà cái nơi đó sau khi bị thương sẽ rất đau đớn, cũng không dễ lành, cho nên nhất định phải cẩn thận.

Diệp Kính Hy hít sâu một hơi, liều mạng không chế cơn cuồng nhiệt đang kêu gào trong cơ thể mình, ép buộc chính mình phải trấn định xuống, thả chậm tiết tấu, bắt đầu kiên nhẫn khơi mào tình tự trên người đối phương.

Tay trái Diệp Kính Hy ôm thắt lưng Trình Duyệt, tay phải linh xảo cởi lưng quần anh, sau đó là quần lót, chậm rãi cởi xuống mặc cả chân, rồi lại dứt khoát thoát ra vút trên mặt đất.

Mỗi một tác trên hai cẳng chân thon dài của Trình Duyệt đều dần dần bại lộ ngay dưới mắt, hô hấp của Diệp Kính Hy lại càng nặng nề hơn, xoạt xoạt vài cái đã cởi xong hết quần áo của mình.

Hai thân thể trần trụi cùng dán vào nhau, nhiệt độ bỏng người như vậy không khỏi khiến cho người ta phải loạn nhịp, máu trong người cũng tựa như bị nhiệt độ nóng bỏng này đun tới sôi trào.

Cho tới bây giờ chưa từng trần truồng như vậy trước mặt người khác, cảm giác được ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt xấu hổ đến nỗi cả người đều căng thẳng cả lên, hai chân cũng nhịn không được mà co lại.

Diệp Kính Hy cúi người xuống hôn Trình Duyệt lần nữa, bất đồng với lần kịch liệt vừa rồi, nụ hôn này lại cực kỳ ôn nhu, từng chút từng chút một, khiến cho đối phương hoàn toàn rơi vào trong nhu tình của kẻ địch.

Nụ hôn chậm rãi dời xuống, lưu luyến ở xương quai xanh rồi xấu xa cắn một hơi, để lại một dấu răng ở đấy.

Giống như là muốn hoàn toàn chiếm hữu người trong lòng vậy, mỗi một tác da thịt đều không buông tha, Diệp Kính Hy lại tiếp tục từ xương quai xanh chuyển xuống dưới ngực, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua điểm hồng hồng ở trước ngực Trình Duyệt, sau đó há mồm ngậm lấy.

Toàn thân Trình Duyệt cứng đờ, hai tay mạnh mẽ siết lấy ga giường.

Biết anh có cảm giác, Diệp Kính Hy càng thêm dùng sức liếm nó, đầu vú được môi lưỡi âu yếm rất nhanh đã đứng thẳng lên. Ngón tay của Diệp Kính Hy cũng không nhàn rãi, nhẹ nhàng phủ lên phần dưới đã có cảm giác của Trình Duyệt, chậm rãi chơi đùa với nó.

“Ừm...”

Một trận khoái cảm cường liệt dọc theo dây thần kinh xông thẳng vào trong óc, Trình Duyệt nhịn không được mà hừ ra tiếng, bộ vị yếu đuối bị lòng bàn tay ấm áp của người kia bọc lấy, nhiệt độ nóng bỏng từ chỗ tiếp xúc đó lan tràn khắp toàn thân, cái gì lý trí đều bị đốt sạch hầu như không còn.

“A... Ừm a...”

Theo động tác của Diệp Kính Hy, bên môi Trình Duyệt dần dần trào ra từng tiếng rên rỉ động lòng người, thanh âm phát sinh từ trong cổ họng, âm cuối run rẩy mơ hồ như có như không, nghe ra cực kỳ mê người. Đây hoàn toàn không giống âm thanh của anh chút nào cả, khàn khàn, thậm chí còn mang theo mị hoặc.

Trình Duyệt sợ tới nỗi lấy tay bịt miệng lại.

Diệp Kính Hy lại rất thích nghe thanh âm đó, gỡ tay Trình Duyệt ra, sau đó mười ngón đan chặt vào nhau.

“Ở trước mặt anh không cần làm khó mình đâu, Trình Duyệt.”

Nói xong, bàn tay ở phía dưới lại mạnh mẽ dùng lực.

“A...”

Trình Duyệt chỉ cảm thấy có một trận nhiệt lưu như điện giật bắn về phía hạ thân, cái loại khoái cảm kịch liệt này khiến đầu óc anh nhất thời trống rỗng. Dịch thể nóng rực bắn ra, dính ướt lòng bàn tay của Diệp Kính Hy.

Trình Duyệt đỏ mặt lên, thậm chí còn không thể tin được mình lại bắn ra trong tay người ta nhanh đến vậy, thật sự là quá mất mặt mà.

Diệp Kính Hy tựa hồ cũng không ngờ tới Trình Duyệt lại không chịu nổi khiêu khích như vậy, có chút ngạc nhiên nhìn anh, thấy hình dạng quần bách chỉ hận không thể đập đầu chết cho xong của Trình Duyệt, không khỏi nở nụ cười.

Trình Duyệt vừa lúc mở mắt ra thấy nụ cười của người nọ, lại vội vàng nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác. Diệp Kính Hy lại cúi người xuống hôn, nụ hôn dịu dàng ôn nhu, tựa như là đang trấn an đối phương vậy.

Vừa phát tiết xong, Trình Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân đều buồn rùn, suy nghĩ trong đầu cũng dần trở nên mơ mơ màng màng. Phía sau đột nhiên truyền tới cảm giác mát lạnh, Trình Duyệt mở to mắt ra, có chút khó tin mà nhìn Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy đã sớm thừa dịp đầu óc anh trống rỗng mà tách chân anh ra, cả người mình thì ngồi ở chính giữa, khiến cho Trình Duyệt căn bản không có cách nào phản kháng. Mà ngón tay thon dài của Diệp Kính Hy cũng đã dính chút dịch thể trong suốt gì đó, mò tới cái nơi khó nói ở phía sau.

Cảm giác được vật lạ xâm nhập cùng với nhiệt độ lạnh lẽo, toàn thân Trình Duyệt thoáng chốc cứng đờ, thân thể theo tự nhiên mà phản ứng lại, mạnh mẽ bài xích với sự xâm nhập của vật lạ. Sắc mặt Trình Duyệt đều tái nhợt xuống, bắt đầu yếu ớt chống cự lại Diệp Kính Hy.

Anh trước đây đúng là đã từng nằm mơ không ít lần, mơ thấy mình cùng Diệp Kính Hy một chỗ, hôn môi, vuốt ve, cùng với những động tác khiến anh phải mặt đỏ tim đập, thế nhưng... Thật sự làm tới bước cuối cùng này, Trình Duyệt vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Dù sao cũng là con trai, vừa nghĩ tới Diệp Kính Hy phải đi vào cái chỗ khó có thể mở miệng kia... Trình Duyệt đã cảm thấy da đầu đều tê dại hết cả.

Trình Duyệt giãy dụa càng thêm mãnh liệt hơn, thần sắc trong lúc đó thậm chí còn lộ ra chút kinh hoảng.

Diệp Kính Hy dừng động tác lại, lấy tay rút ra, ở bên tai Trình Duyệt ôn nhu nói: “Anh biết, bị đồng tính yêu có chút khó mà chấp nhận được... Thế nhưng... Trình Duyệt, anh yêu em, anh muốn cùng em một chỗ... Anh yêu em... Cho nên mới muốn...”

Diệp Kính Hy nói rất chậm, thanh âm khàn khàn cũng rất dịu dàng mà nghiêm túc.

Trình Duyệt biết, đối phương phải có lực tự chủ mạnh mẽ lắm mới có thể dừng động tác lại mà nói ra những lời này, sự tôn trọng của Diệp Kính Hy dành cho anh khiến Trình Duyệt không khỏi cảm động một trận.

Diệp Kính Hy nói xong, lại nhẹ nhàng hôn lên môi Trình Duyệt, “Nếu như em không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em. Xin lỗi, em ngủ sớm đi.”

Nói xong định đứng dậy.

Trình Duyệt vội vàng kéo người nọ lại, viền mắt hơi ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải... không thể chấp nhận, nghe nói sẽ rất đau, em có chút khấn trương thôi.” Nói xong liền đỏ mặt, nhẹ nhàng chạm vào bộ vị từ lâu đã sưng đến phát đau của Diệp Kính Hy, “Đều đã tới mức này rồi, anh muốn phanh lại, cũng rất khó chứ đâu dễ a.”

Thân thể Diệp Kính Hy cứng đờ, bắt lấy tay Trình Duyệt, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm hơn.

“Em đừng hối hận đấy.”

Nói xong liền xoay người áp lấy Trình Duyệt, điên cuồng hôn môi.

Nụ hôn như vậy tựa hồ như muốn cuốn đi tất cả, nồng nhiệt cùng điên cuồng gần như là gặm cắn khiến toàn thân Trình Duyệt đều nhũn ra, ngay cả đầu ngón tay cũng nhẹ nhàng run rẩy. Bởi vì lực chú ý đều dồn hết vào nụ hôn này, Trình Duyệt tuy rằng cảm giác được cái gì lạnh lạnh ở bên dưới nhưng cũng không rảnh mà bận tâm tới nó nữa.

Diệp Kính Hy tăng lên hai ngón tay, hơi hơi cong lại để mở rộng.

“Trình Duyệt, thả lỏng nào.”

Diệp Kính Hy nhắm mắt hôn anh, Trình Duyệt cảm giác được dục vọng của ai đó ở bụng dưới của mình càng ngày càng cứng rắn, cũng biết đối phương đã phải vất vả nhẫn nhịn lắm rồi.

- Dù sao đi nữa, hai người đã yêu nhau như vậy, một ngày nào đó cũng sẽ đi tới bước này mà thôi. Trình Duyệt cần rằng, thả lỏng thân thể, vươn tay nhẹ nhàng vòng qua vai Diệp Kính Hy, ý bảo đối phương cứ

tiếp tục.

23. Chương 23 - Sáng Sớm

Thuận theo sự nhần nại khuếch trương của Diệp Kính Hy, trăng bích dần dần trở nên mềm mại hơn, cũng bởi vì Trình Duyệt phối hợp thả lỏng người mà nơi nào đó cũng không còn chống cự mãnh liệt như lúc đầu nữa.

Diệp Kính Hy rút ngón tay ra, nhìn dáng vẻ toàn thân ửng hồng của Trình Duyệt, kiên nhẫn cũng đã tới cực hạn.

Thắt lưng ưỡn ra một cái, toàn bộ dục vọng bất ngờ tiến nhập vào cơ thể của đối phương.

“A... A...”

Trình Duyệt nhin không được mà sợ hãi kêu ra, hai tay cố sức siết lấy ga giường, thậm chí mạch máu trên mu bàn tay cũng hiện lên rõ ràng hơn.

Trình Duyệt há to mồm liều mạng thở dốc, cái chỗ kia vừa xót lại vừa trướng, cảm giác bị ép buộc căng ra khiến anh cực kỳ khó chịu, dường như là toàn bộ thân thể đều bị đâm xuyên qua vậy. Trình Duyệt nhin không được muốn tránh ra, kết quả eo vừa động một chút, chợt nghe thấy tiếng hô hấp của Diệp Kính Hy trở nên gấp gáp hơn, Trình Duyệt sợ tới mức vội vàng dừng lại động tác.

Dục vọng nóng hổi trong cơ thể như là vừa sưng to lên nữa, thậm chí còn có thể cảm giác được mạch máu của nó đang thình thịch nhảy lên, Trình Duyệt phải hít sâu vài lần mới hơi hơi thích ứng với sự xâm nhập của vật lạ, nhắm mắt lại, đem mặt vùi trước ngực Diệp Kính Hy.

Thấy Trình Duyệt đã trầm tĩnh lại, Diệp Kính Hy liền nâng hai chân anh lên, vắt ngang eo mình, tiện tay lấy cái gối kê ở dưới người anh. Hai tay nhẹ nhàng lướt qua vòng eo xinh đẹp của Trình Duyệt, ôm chặt lấy anh, sau đó bắt đầu thong thả đưa đẩy.

Theo động tác của người nọ, cái nơi kia dần quen với sự xâm lấn của vật lạ đó, ê ê tê tê, thậm chí còn chậm rãi sinh ra một tia khoái cảm kỳ lạ.

“Ừm... Ừm... A ha...”

Trình Duyệt không khỏi phát ra những tiếng rên rỉ vô vụn, ngay cả ngón chân đều cuộn lên, toàn thân như được phủ một lớp phấn hồng mà tựa như một chú tôm luộc, trông rất ngon mắt.

Nhìn Trình Duyệt mê người như thế, động tác của Diệp Kính Hy cũng dần dần trở nên kịch liệt hơn, thong thả rút ra, sau đó lại mãnh liệt tiến nhập, sâu đến độ không thể tưởng tượng được.

“A...”

Trình Duyệt không khỏi thét lên một tiếng, trợn to mắt nhìn Diệp Kính Hy, vị trí sâu như vậy giống như là muốn đem hai người hoàn toàn dung hợp lại với nhau vậy, Trình Duyệt thậm chí còn nghĩ, động tác kịch liệt của đối phương hầu như khiến nội tạng của anh đều bị xóc lên hết rồi.

Phần eo của Diệp Kính Hy bắt đầu điên cuồng luật động, đệm giường rất nhanh đã bị nhàu nát rồi tung lên, một nửa ga giường thậm chí còn rơi xuống đất, vậy mà cũng chẳng ai đoái hoài tới. Trình Duyệt chỉ cảm thấy nơi đó của mình bị ma sát tới nóng lên, toàn thân cũng như bị lửa đốt, cái loại nhiệt độ kinh hồn táng đảm này tựa hồ sắp hòa tan cả hai người mất rồi.

Mồ hôi trên người Diệp Kính Hy không ngừng chảy xuống, nhỏ giọt trước ngực Trình Duyệt, mà tiếng tim đập mạnh mẽ trong ngực anh lúc này cũng giống như đang nổi trống, nhanh đến mức khiến cho người ta phải kinh hãi. Từng đợt từng đợt khoái cảm cứ thế mà theo dây thần kinh cấp tốc lan tràn tới trong óc, tựa như dòng điện lưu len lỏi khắp toàn thân. Loại khoái cảm như sắp nhấn chìm cả người này khiến Trình

Duyệt không khỏi vội vã ôm chặt lấy Diệp Kính Hy như vớ được cây cọc, ngẩng cổ há to mồm, liều mạng mà thở dốc.

“A... Chậm... Chậm một chút... A...”

Động tác của Diệp Kính Hy nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, tần suất như thế thậm chí khiến cho Trình Duyệt có loại ảo giác như eo mình sắp gãy mất rồi, hai tay bám trên lưng Diệp Kính Hy cũng vì quá dùng sức mà cào ra một vết máu, đây tựa hồ càng gây thêm kích thích hứng thú cho Diệp Kính Hy. (mơ ơi kịch liệt quá ;_____

“Chậm... Chậm một chút... A ha...”

Thanh âm như cầu xin tha thứ vẫn không có chút nào hiệu quả, động tác của Diệp Kính Hy trái lại càng thêm kịch liệt hơn.

“A...”

Cuối cùng, sau một vòng nỗ lực điên cuồng đưa đẩy, dòng nhiệt lưu nóng hổi của Diệp Kính Hy cũng đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong thân thể đối phương. Trình Duyệt khàn giọng thét lên một tiếng, nhiệt độ trong cơ thể tựa như sắp sôi trào khiến cả người anh ướt đầm một tầng mồ hôi.

Diệp Kính Hy nặng nề thở dốc, ôm lấy Trình Duyệt, vùi đầu vào hõm vai anh.

Cao trào vừa kết thúc, hai người gắt gao ôm dính lấy nhau, hít sâu bình phục lại tâm tình, lồng ngực dán cùng một chỗ rõ ràng truyền tới tiếng tim đập kịch liệt.

Chờ hô hấp của cả hai đều đã bình ổn xuống rồi, Trình Duyệt mới vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc đen bóng của Diệp Kính Hy đang chôn ở hõm vai mình.

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Anh yêu em.”

Trình Duyệt cười cười, trức trặc hôn lên môi đối phương, đem lưỡi mình luồn vào trong miệng người nọ, nhẹ nhàng đụng chạm tới đầu lưỡi ở trong đó, chợt cảm thấy xấu hổ muốn lùi về, lại bị người kia nhiệt tình cuốn lấy. (đây rõ ràng là dụ dỗ!!!)

Nụ hôn chậm rãi trở nên nhiệt liệt hơn, Trình Duyệt cũng dần cảm thấy có gì đó không thích hợp, Diệp Kính Hy vừa phát tiết xong cũng chưa rời khỏi thân thể mình, thế cho nên Trình Duyệt vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được, thứ gì đó ở trong cơ thể mình... Đang chậm rãi cứng lên...

Trình Duyệt không thể tưởng tượng được mà nhìn Diệp Kính Hy: “Anh... Anh...” Thanh âm run run, hai chân bủn rủn cũng bắt đầu run run.

Người này không phải rất lạnh lùng sao? Nhìn qua thì thấy có vẻ rất lãnh đạm về phương diện này cơ mà, ở chung lâu như vậy cũng có thấy phản ứng gì đâu, vì sao bây giờ lại...

“Thêm lần nữa đi.” Diệp Kính Hy cho Trình Duyệt một nụ hôn trấn an, sau đó ôm lấy cả người anh, để anh ngồi lên đùi mình, hai tay đỡ lấy thắt lưng Trình Duyệt, lại thông thả bắt đầu một trận co rút.

Bởi vì trọng lực mà mỗi lần hạ xuống, Trình Duyệt đều cảm thấy vật kia như càng vào sâu thêm vài phân, chất lỏng nhộn nhóp trong cơ thể còn chưa rửa sạch hết, theo động tác của Diệp Kính Hy mà phát ra âm thanh khiến người ta phải mặt đỏ tim đập. “Ừm... A...” Một bên tiếp nhận nụ hôn ôn nhu của Diệp Kính Hy, một bên cảm thụ từng đợt kích tình mà đối phương mang tới, bị người ôm ngồi ở trên đùi, bởi vì tư thế này mà Trình Duyệt chỉ có thể vòng hai tay ôm lấy cổ Diệp Kính Hy, anh nghĩ, nếu còn tiếp tục như thế này nữa thì anh sẽ vì tim đập quá nhanh mà chết mất...

Chờ cho mọi chuyện cuối cùng cũng chấm dứt rồi, Trình Duyệt mới đỏ mặt rút tay về, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đi ngủ sớm một chút thôi...” Nói xong định với tay tắt đèn, lại bị Diệp Kính Hy ngăn lại.

Diệp Kính Hy mỉm cười, “Đừng hoài nghi tình lực của anh như vậy chứ.”

“.....” Trình Duyệt hoàn toàn câm nín.

Diệp Kính Hy tiếp tục nói: “Khi còn đi học, chúng ta mỗi ngày đều ngủ chung một cái giường, em không biết anh nhịn lâu thế nào đâu...”

Nói xong liền xoay người áp lên thân Trình Duyệt, nụ cười bên khóe môi thậm chí còn mang theo chút trêu tức.

“Trời còn sớm mà, đêm nay lại là Thất Tịch, chúng ta cứ... Từ từ tận hưởng a.”

Bị người nọ một lần nữa hoàn toàn chiếm lấy, sắc mặt Trình Duyệt không khỏi có chút trắng bệch, chính anh đã sớm mệt đến toàn thân hư thoát rồi, không nghĩ tới thể lực của cái tên này còn tốt như vậy...

Càng về sau, thân thể Trình Duyệt lại càng nhũn ra, thậm chí ngay cả sức nâng tay cũng chẳng có, chỉ có thể nằm ở trên giường, mặc người ta muốn làm cái gì thì làm.

Cũng là lúc này, Trình Duyệt mới biết được, cái tên Diệp Kính Hy chết tiệt đây ngoài mặt thì ra vẻ chính nhân quân tử lắm, kỳ thực trong lòng rất hiểm ác đáng sợ nha, chắc chắn đã sớm lên kế hoạch làm thế nào để đem mình nuốt sạch vào bụng rồi.

Hơn nữa thể lực của cái tên này còn tốt muốn chết, ngồi xe lửa hơn ba mươi tiếng đồng hồ cứ nhiên chẳng có chút mệt mỏi nào, một đêm làm ba lần mà thần thái vẫn còn rất sáng láng, cái sự nhiệt tình trên giường này thật sự khiến Trình Duyệt suýt nữa không chịu nổi mà trực tiếp ngắt xiếu luôn.

Căn bản không hề giống với vẻ ngoài lạnh lùng vô tình kia a.

Quả nhiên, mặc đồ đàng hoàng thì là quân tử, cởi đồ ra rồi thì hoàn toàn là sói lang.

Người như thế, chúng ta tạm thời gọi là: mặt người dạ thú đi.

Diệp Kính Hy rốt cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn mà ngừng lại, dịu dàng hôn lên chóp mũi Trình Duyệt, còn nhẹ nhàng ôm anh vào lòng, hoàn toàn không biết rằng trong lòng Trình Duyệt đã trao cho mình cái bằng cấp “Mặt người dạ thú” rồi.

...

Từng tia nắng sớm chói chang len lỏi qua chiếc rèm cửa màu xanh lam nhàn nhạt, lặng lẽ rơi vào trong phòng ngủ.

Tình cảnh trong phòng ngủ cực kỳ hỗn loạn, tấm chăn như bị người nhàu nát, trên mặt có lưu lại rất nhiều vết bẩn khả nghi, mà ga giường lại trượt ra hết một nửa, rũ xuống mặt đất.

Trên mặt đất lại càng bừa bộn hơn, áo ngủ, áo lót (áo ba lỗ á), quần, còn có quần lót, đều bị tùy ý vứt đầy đất, thậm chí ngay cả gối đầu cũng không thể may mắn thoát khỏi số phận, rơi xuống nằm ngổn ngang trong đống quần áo lộn xộn. Trong phòng cực kỳ yên lặng, mà hai người trên giường lại là một ngủ một tỉnh.

Tấm chăn mỏng trượt xuống đầu vai, có thể rõ ràng nhìn thấy được những vết tích mờ ám trên người Trình Duyệt, những vết hồng hồng này kéo dài từ trên cổ xuống tới ngực, làm tôn lên màu da trắng nõn của anh, lại càng toát ra một loại gợi cảm mê người sau cơn tình triêu kịch liệt vừa rồi, ngay chỗ xương quai xanh còn có một dấu răng, như là con dấu tuyên cáo quyền sở hữu rõ ràng của mình vậy.

Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt không rời mắt, mà trong mắt lại ẩn chứa biết bao ôn nhu khó nói thành lời.

Thấy anh ngủ ngon như vậy, Diệp Kính Hy liền kéo chăn lên một chút, che đi thân thể khiến người ta phải mơ mộng của anh, sau đó nhẹ nhàng đem anh ôm vào lòng.

Reng reng reng...

Một trận thanh âm chói tai đột nhiên vang lên, nghe giống như là đồng hồ báo thức thì phải? Diệp Kính Hy nhíu nhíu mày, tầm mắt đảo qua một vòng quanh phòng vẫn không phát hiện được cái đồng hồ báo thức kinh tởm đang quấy nhiễu Trình Duyệt nằm ở đâu.

Trình Duyệt hiển nhiên là bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, có chút mơ màng màng mà mở mắt.

Trước mắt là lồng ngực màu mật ong của ai kia, cơ thể rắn chắc, đường nét phân minh, có loại mỹ cảm làm cho người ta phải nghẹt thở. Thân thể hai người ở trong chăn dán vào với nhau, da chạm da, truyền tới nhiệt độ ấm áp.

Nhớ tới cơn kích tình suốt cả đêm qua, lại vừa nghĩ tới tình huống của hai người ở trong chăn là như thế nào, gương mặt Trình Duyệt thoáng chốc đỏ bừng lên, vội vàng khê đẩy Diệp Kính Hy, sau đó dùng chân cuộn người mình lại, tách hai thân thể đang kề sát nhau ra.

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng nở nụ cười, “Khoan hãy xấu hổ đã, nói anh nghe xem cái đồng hồ báo thức ở đâu rồi?”

Trình Duyệt nghiêng đầu nhìn sang tủ đầu giường, “Em vẫn hay để nó ở trên tủ đầu giường mà, sao lại... Nghe tiếng thì hình như ở nằm dưới đất thì phải?”

Diệp Kính Hy cười nói: “Có thể là do tối hôm qua kịch liệt quá đó, không cẩn thận làm rơi đồng hồ xuống đất.” Nói xong liền xốc chăn lên, lồm thân bước xuống giường, đi vòng qua phía Trình Duyệt, cúi người xuống tìm được chiếc đồng hồ báo thức dưới gầm giường, lôi ra rồi tắt nó, sau đó để lại vị trí cũ, “Chất lượng của chiếc đồng hồ này không tệ a, rơi thảm như vậy còn kêu vang nhưc cả tai.”

Trình Duyệt rũ mắt xuống, người này cư nhiên không mặc quần áo, còn trực tiếp đi tới đi lui trong phòng tìm đồng hồ báo thức nữa chứ. Còn biết xấu hổ hay không nha...

Làm như nghe được Trình Duyệt đang oán giận cái gì đó, Diệp Kính Hy liền mỉm cười, xoay người nhặt lấy áo ngủ của mình trong đống quần áo lộn xộn kia ra mặc vào, sau đó ngồi trở lại bên giường Trình Duyệt, nhẹ nhàng xoa đầu anh, hỏi: “Nơi đó còn đau không?”

Trình Duyệt đỏ mặt, lắc đầu.

Kỳ thực tối hôm qua Diệp Kính Hy tuy rằng rất điên cuồng, động tác cũng kịch liệt khiến người ta phải kinh hồn táng đảm, thế nhưng nói chung là cũng ôn nhu đi, không có làm Trình Duyệt bị thương, âu yếm thật lâu, cho nên khi Trình Duyệt chân chính thừa thụ cũng không cảm thấy quá đau đớn. Chỉ là bởi vì làm nhiều lần quá cho nên cái chỗ kia mới đau nhức vô cùng, hiện tại toàn thân không hề có khí lực gì cả, như là bị xe ủi đất nghiền qua vậy, khắp người vừa mỏi vừa xót, đừng nói là ngồi xuống, ngay cả nằm thôi anh cũng thấy mệt rồi. Diệp Kính Hy nhẹ nhàng hôn lên môi Trình Duyệt, nói: “Tối hôm qua mệt chết rồi phải không? Anh đưa em đi tắm một chút, tắm rửa xong rồi về phòng nghỉ ngơi, mấy thứ kia để lại trong người không tốt cho thân thể.”

Sao mà người này có thể nói hoạch toẹt ra được vậy hả? Ban ngày ban mặt, Trình Duyệt nói tới mấy cái đề tài này cũng thấy xấu hổ, vội vàng nói: “Không sao mà.”

Diệp Kính Hy rất cố chấp, “Không được, em phải đi tắm ngay bây giờ.”

Nói xong liền vươn tay, bế cả người lẫn chăn ôm vào lòng.

Thân thể đột nhiên bị nhấc bổng lên, Trình Duyệt có chút hoảng loạn mà vòng tay ôm cổ Diệp Kính Hy, cả mặt đều trắng bệch: “Mau buông em ra, Trình Nhạc ở bên ngoài, bị nó nhìn thấy thì sao?”

Diệp Kính Hy lại không thêm để ý chút nào mà nói: “Yên tâm đi, nhóc con sao dậy sớm như vậy được.”

Diệp Kính Hy liền ôm Trình Duyệt ra khỏi phòng.

Hai người đều đột nhiên cứng đờ ra, cả mặt Trình Duyệt lại càng đỏ, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu mới được.

Thằng nhóc con “sẽ không dậy sớm như vậy” trong lời của Diệp Kính Hy hiện đang đứng ngoài cửa phòng ngủ, mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Thấy Diệp Kính Hy dùng chăn bọc cả người Trình Duyệt bế ra ngoài, Trình Nhạc chớp chớp mắt hỏi: “Anh hai, anh bị sao vậy?”

“.....” Trình Duyệt thật hận không thể đào hố mà chui đầu xuống cho xong, mặt đỏ như sắp xuất huyết.

Diệp Kính Hy ngược lại cực kỳ bình tĩnh, thản nhiên nói: “Anh hai em vừa rồi không cẩn thận bị trật chân, anh dẫn anh ấy đi toilet. Sao em lại dậy sớm thế? Bây giờ còn chưa tới tám giờ mà.”

“Đồng hồ báo thức trong phòng anh hai cứ kêu mãi, em muốn ngủ tiếp cũng không được.”

Diệp Kính Hy cười nói: “Đồng hồ báo thức bị rớt xuống đất, tụi anh phải tìm hết nửa ngày mới tắt được, em nếu thấy mệt thì quay về phòng ngủ tiếp đi.”

“Em không mệt.” Trình Nhạc đột nhiên chỉ chỉ mấy vết đỏ hồng nho nhỏ lộ ra trên chân Trình Duyệt.

“Anh hai, trên đùi anh có thật nhiều nốt đỏ nha, có chuyện gì thế anh?”

Diệp Kính Hy bình tĩnh nói: “Tối hôm qua anh ăn nhiều hải sản quá nên bị dị ứng, trên người nổi nhiều nốt đỏ lắm.”

“Mặt cũng đỏ nữa kìa, dị ứng có bị sốt không anh?”

“Đương nhiên là có rồi.” Nói xong còn dùng chăn che kín Trình Duyệt lại, sau đó nghiêm túc nói, “Trình Nhạc, em về phòng chơi đi, anh hai em bệnh cần phải nghỉ ngơi, anh sẽ chăm sóc anh ấy.”

Trình Nhạc hoàn toàn tin tưởng về mặt chính trực của Diệp Kính Hy, cầm tay Trình Duyệt nói: “Anh hai anh bảo trọng thân thể nha, em về phòng đây.”

Chờ nhóc con đi rồi, Trình Duyệt mới đem đầu vùi trước ngực Diệp Kính Hy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh lừa gạt trẻ con mà cũng chân thật quá nhỉ.”

Diệp Kính Hy khẽ cười nói: “Anh lúc đó lừa em không phải cũng thế này sao?”

Trình Duyệt lườm tên sắc lang này một cái: “Tối hôm qua là cố ý chuốc rượu em?”

“Chỉ là để điều chỉnh bầu không khí mà thôi, em đâu có say chứ.”

“Hứ!” Trình Duyệt quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới ai đó nữa.

Diệp Kính Hy vừa nói vừa ôm Trình Duyệt đi vào trong phòng tắm, xả một bồn đầy nước ấm, sau đó mới gỡ chăn ra, đem Trình Duyệt trần trụi thả vào trong bồn.

Trình Duyệt cúi đầu nhìn mấy vết tích đỏ hồng trải đầy khắp người mình, nhớ tới đêm qua người kia đem mình hôn từ đầu tới chân như thế nào, một chỗ cũng không buông tha, thậm chí ngay cả nơi đùi trong riêng tư cũng đều bị... Chà đập thê thảm.

Trời ạ, thân thể mình như thế này, Trình Duyệt cũng không dám nhìn thêm lần nữa, quả thật là vô cùng thảm thương mà.

Khắp người đều bị người nọ đóng dấu, toàn thân cao thấp đều là mùi của đối phương, mà trong cơ thể thậm chí còn có...

Nghĩ đến đây Trình Duyệt lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc này lại còn trần trụi trọi trước mặt người ta nữa, cả người vô lực mặc cho Diệp Kính Hy ôn nhu tẩy đi mấy vết tích này, mà ngón tay đối phương lại còn với vào phía trong, nhẹ nhàng khều ra thứ chất lỏng màu trắng gì gì đó, cả gương mặt Trình Duyệt càng thêm đỏ bừng, ngay cả ngón chân cũng vì xấu hổ mà cong lên.

Dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của Diệp Kính Hy tối hôm qua quả thật khiến Trình Duyệt có chút kinh hãi, nhưng mà ôn nhu của Diệp Kính Hy vào lúc này lại khiến anh cảm thấy vô vàn ấm áp cùng hạnh phúc.

Dấu vết trên người sau khi tắm xong tuy rằng sẽ trở nên mờ nhạt đi, thế nhưng dấu vết khắc trong lòng Trình Duyệt lại càng ngày càng sâu.

Bất luận là Diệp Kính Hy ôn nhu, Diệp Kính Hy điên cuồng, hay là Diệp Kính Hy khi tiến nhập vào trong thân thể Trình Duyệt đi nữa, vẫn không quên nói ra ba chữ thâm tình kia, Anh yêu em.

24. Chương 24 - Cú Điện Thoại

Trình Duyệt từ xương sống cho tới thắt lưng đều đau nên phải nằm trên giường cả một ngày, bữa trưa do Diệp Kính Hy mang tới. Ăn đồ ăn tối hôm qua mình làm, trong lòng Trình Duyệt thực sự là rất buồn bực. Cứ như thằng ngốc mà làm nhiều đồ ăn như vậy để ăn dần, quả thật đúng với câu nói của mình tối hôm qua, “Ăn không hết cũng không sao, có thể bỏ vào tủ lạnh, mấy ngày nữa em cũng đỡ phải xuống bếp.”

Trình Nhạc thì không rõ vì sao anh hai nhà mình lại dị ứng với hải sản, trong ấn tượng của nó, anh hai chỉ có ăn đồ ăn ở phương Bắc mới bị tiêu chảy thôi, còn khi ăn hải sản thì đâu có bị gì, quá tò mò, nhiều lần muốn xông vào phòng nhìn anh hai một chút, nó đều bị Diệp Kính Hy nghiêm túc nói mấy câu như “Anh đang ngủ”, “Bệnh phải nghỉ ngơi” để chặn nó ở ngoài.

Trình Nhạc thích Diệp Kính Hy vô cùng, trong lòng Trình Nhạc, mỗi lần Diệp Kính Hy nghiêm túc nói chuyện đều giống như là quan tòa đang tuyên án vậy, nó tin tưởng về mặt chính trực cùng với từng câu từng chữ của Diệp Kính Hy, thậm chí ngay cả những dấu ngắt câu, chấm câu nho nhỏ nữa.

Trình Nhạc đối với cái máy chơi game Diệp Kính Hy mua tặng nó cũng yêu thích không rời tay, vì thế khi Diệp Kính Hy hỏi nó: “Anh của em thích cái gì?”, Trình Nhạc liền bô bô nói một lèo tất cả những thứ mà anh hai nó thích ra, ngay cả mí mắt cũng không thêm chớp, đem anh hai mình bán đi hết.

Anh hai thích ăn những thứ thanh đạm, thích nhất là ăn phở ở tiệm phở gia truyền của Trần Thôn nằm ở đường bên cạnh, thích mặc đồ màu trắng đơn giản, thích nghe nhạc của Trương Tín Triết, thích xem những bộ phim điện ảnh âm áp bình đạm, thích du lịch tới những nơi non xanh nước biếc phong cảnh hữu tình, muốn tới vùng ngoại ô mua một căn biệt thự nho nhỏ, trồng trong vườn mấy cây con be bé.

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng vuốt đầu nó, khen: “Trình Nhạc thật thông minh, rất biết điều a.”

Trình Nhạc quay đầu lại cười đến cực kỳ hài lòng.

Buổi tối, Trình Duyệt chỉ thấy Diệp Kính Hy bưng một bát phở ở tiệm Trần Thôn vào phòng, vừa ngửi thấy mùi hương kia là Trình Duyệt đã biết mình bị em trai bán đứng rồi. Một bên ăn phở, một bên âm thầm thương tiếc tình cảm anh em mình so ra còn thua cả cái máy game kia.

Chờ Trình Duyệt ăn uống xong xuôi, Diệp Kính Hy lại xách thêm mấy cái túi vào phòng. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Trình Duyệt, bắt đầu lôi từng cái từng cái một ra.

Một bộ đồ ngủ, một chiếc sơ mi màu trắng giản đơn, còn có một bộ âu phục màu trắng, phối với một chiếc cà vạt rất tinh xảo. Trong túi nhỏ là vài tuyển tập CD mới nhất của Trương Tín Triết.

Trình Duyệt ngây ngốc nhìn đồng đồ kia, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng rồi tới tím, trừng mắt nhìn Diệp Kính Hy: “Anh làm cái gì vậy?”

Diệp Kính Hy bình thản nói: “Quà tặng em nhân lễ tình nhân, không biết em thích cái gì, cho nên...”

Có người tặng quà như vậy sao? Một bộ nôi niêu xoong chảo, mỗi loại một cái. Lại còn tặng quần áo nữa chứ? Ý nghĩa của tặng quần áo là vì muốn tự tay cởi nó ra, không lẽ mấy cái này người nọ cũng biết sao? Mà có thể là biết cho nên ngay cả đồ ngủ cũng mua cho mình luôn nữa. “Cảm ơn anh.” Trình Duyệt gục đầu xuống, mặt mày vắn vẹo mà đem mấy thứ kia cất vào, lại nghe Diệp Kính Hy nói bên tai: “Tối mai mình đi xem phim nhé.” Nói xong liền lấy hai tấm vé xem phim ra.

Trình Duyệt thiết hết biết nói gì, từ dưới đáy lòng lôi thằng nhóc Trình Nhạc bán anh hai mình không chút do dự kia ra mắng từ đầu tới đuôi.

Buổi tối, Diệp Kính Hy nằm trên giường nhẹ nhàng ôm lấy Trình Duyệt.

Trình Duyệt đã ngủ cả ngày nên bây giờ rất có tinh thần, Diệp Kính Hy cũng không muốn ngủ, hai người liền tùy ý trò chuyện.

Đêm hôm đó, Diệp Kính Hy đã bỏ đi về ngoài lạnh lùng của mình, đặc biệt ôn nhu. Anh nói rất nhiều chuyện khi còn bé, còn nhắc tới người cha khiến anh vừa hận lại vừa tôn kính kia. Trình Duyệt lúc này mới biết cha anh tên là Diệp Trí Viễn, năm đó kết hôn với Văn Tích Tuệ xong liền tới New York định cư, dựa vào những thủ đoạn thương nghiệp tâm ngoan thủ lạt của mình mà dốc sức làm nên một vùng trời ở bên

đó. Ông là một thương nhân thành công, nhưng cũng là một vị gia trưởng thất bại. Diệp Kính Hy từ nhỏ đã học cách sống độc lập, hiếm khi cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, chỉ sau khi quen biết với Trình Duyệt, anh mới hiểu được gia đình là như thế nào. Trình Duyệt chăm chú nghe anh nói, mỗi khi anh nhắc tới mình thì lại ôm mình chặt hơn, nhẹ nhàng giương lên khóe miệng.

Một lát sau, Diệp Kính Hy đột nhiên thấp giọng hỏi: “Trình Duyệt, em có nghĩ tới... Tương lai hay không?”

Trình Duyệt giật mình.

“Ý của anh là, chuyện của chúng ta sau này em có từng nghĩ qua chưa? Em cũng sắp tốt nghiệp rồi.”

Trình Duyệt trầm mặc trong giây lát, mới nhẹ giọng nói: “Chờ năm sau làm xong khoá luận tốt nghiệp, em dự định, trước tiên quay về đây sống, tìm công việc gì đó...”

Nói ra những lời này quả thật rất gian nan, ngay cả ngữ điệu cũng là cố gắng giả vờ bình tĩnh. Vừa nghĩ tới sang năm sẽ phải xa Diệp Kính Hy, Trình Duyệt lại cảm thấy trong lòng là một trận đặng chất. Cái loại đặng chất này tựa như thủy triều mà chậm rãi dâng cao dưới đáy lòng, cuối cùng biến thành một mảnh đại dương mênh mông cuộn cuộn.

Diệp Kính Hy cả nửa ngày không nói gì, chỉ là cánh tay đang ôm thắt lưng Trình Duyệt lại càng siết chặt hơn.

Trình Duyệt nhẹ giọng nói: “Dù sao cha cũng đã mất, mẹ em một mình quản lý cái nhà này, công tác trong bệnh viện lại bận rộn như vậy, bà rất vất vả... Nếu em làm việc ở phương Bắc, Trình Nhạc cũng không có ai chăm sóc... Cho nên em...”

Diệp Kính Hy nhẹ giọng ngắt lời đối phương: “Anh biết.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần tóc mai Trình Duyệt, thanh âm của Diệp Kính Hy cũng trở nên dịu dàng, “Lựa chọn của em quả thật không sai, Trình Duyệt. Trình Nhạc tuổi còn nhỏ, mẹ em lại phải đi làm bận rộn như vậy, một mình rất vất vả, em thật sự nên về đây làm việc. Không cần lo lắng, về chuyện này, anh ủng hộ em.”

Trình Duyệt gật đầu, ôm chặt lấy Diệp Kính Hy. Trong mấy chuyện đại sự như thế này, Diệp Kính Hy lãnh tĩnh cơ trí vẫn luôn đề ra những quyết định sáng suốt nhất, anh không có giống như những người yêu nhau hay oán giận đối phương không để ý tới mình, trái lại còn không chút do dự ủng hộ Trình Duyệt, Trình Duyệt trước đây vẫn luôn vướng mắc với vấn đề này, hiện tại nghe người nọ nói vậy, trong lòng thoáng chốc dễ chịu không ít. “Không sao, chút khó khăn của cái tình cảm nơi đất khách này anh tin tưởng chúng ta có thể vượt qua được. Dùng điện thoại làm phương tiện liên lạc, ngày nghỉ anh cũng có thể tới tìm em.” Diệp Kính Hy nhẹ nhàng hôn lên trán Trình Duyệt, nói tiếp, “Qua hai năm nữa anh cũng sẽ tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi anh phải quay về Mỹ tiếp nhận công ty của cha, kế hoạch của anh là đem sản nghiệp của Diệp gia mở rộng ở trong nước, đến lúc đó, anh sẽ tới thành phố gần nhà em mở một công ty chi nhánh, sau đó nữa sẽ về nước sống ổn định luôn.”

“Khi đó, nhóc Trình Nhạc cũng đã lên đại học rồi, hai thằng em của anh cũng nên có cuộc sống mình thích. Cuộc sống ổn định xong, chuyện chúng mình yêu nhau, người nhà hai bên tự nhiên sẽ dễ dàng tiếp thu hơn.”

Thanh âm của anh cực kỳ trầm thấp, dùng ngữ khí bình tĩnh chậm rãi nói ra những vấn đề này, mỗi một câu đều có thể nghe ra được Diệp Kính Hy thật lòng nghiêm túc như thế nào, có thể thấy rõ, anh đã suy xét chuyện này rất lâu rồi, đồng thời cũng đã phân tích qua, cho nên mới đề ra quyết định ổn thỏa như vậy.

Nhìn qua thì cảm thấy Diệp Kính Hy không nhiệt tình mấy trong chuyện tình cảm, hai người từ lúc ở chung cho tới nay cũng không nồng nhiệt như những người yêu nhau là bao, ngay cả mấy lời đường mật cũng chẳng bao giờ nói ra. Không nghĩ tới anh cứ nhiên lại âm thầm lo lắng nhiều chuyện như vậy. Đáy lòng Trình Duyệt đã bị anh làm cảm động mất rồi, xong vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ. Chính mình còn lớn hơn người ta hai tuổi a, ngay cả chuyện này còn không suy nghĩ chu đáo được như người ta nữa.

Diệp Kính Hy nâng mặt Trình Duyệt lên, nhìn chăm chú vào hai mắt Trình Duyệt: “Hai thằng con trai ở chung một chỗ, chuyện cũng không dễ dàng như vậy, gia đình, công việc, rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết, mà quá trình này có thể cần một thời gian rất dài, thậm chí còn có rất nhiều trắc trở.” Hơi dừng một chút, mới dùng thanh âm cực nhỏ nói ra —

“Chỉ là... Trình Duyệt, anh không biết... Em có thể hay không... Chờ anh lâu như vậy.”

Nghe trong giọng nói của Diệp Kính Hy mang theo những tình tự không xác định được, Trình Duyệt vội vàng cầm lấy tay anh, kiên định nói: “Chỉ cần anh không buông tay, em vẫn có thể chờ.”

Diệp Kính Hy tựa hồ bị ánh mắt thật tâm của Trình Duyệt làm cho cảm động, đầu ngón tay khẽ run lên, ngón tay đang cầm tay Trình Duyệt khẽ siết lại, gắt gao đan vào nhau.

“Trình Duyệt, anh có một món quà nữa dành cho em.”

Thanh âm của anh có chút khàn khàn, nói xong liền lấy ra một cái hộp nhỏ trong chiếc túi ở đầu giường đưa cho Trình Duyệt, “Mở ra xem xem.”

Trình Duyệt mở hộp, lẳng lặng nhìn hai chiếc nhẫn đuôi* của nam giống nhau như đúc ở bên trong, được làm bằng bạc, kiểu dáng cũng rất đơn giản. Ánh đèn bàn mờ nhạt chiếu lên cặp nhẫn đuôi kia, cũng làm cho Trình Duyệt nhìn thấy rõ ràng dòng chữ tiếng Anh được khắc ở trên mặt, là ‘Love you forever’, dòng chữ được khắc vòng quanh nhẫn, phải nhẹ nhàng xoay nó mới thấy rõ hết được.

(*) Nhẫn đuôi là nhẫn chỉ để đeo ở ngón út í.

Mặt Trình Duyệt đỏ lên, cầm hộp nhẫn kia không biết làm sao. Diệp Kính Hy nở nụ cười, kéo tay Trình Duyệt ra, đem nhẫn nhẹ nhàng đeo vào ngón út của Trình Duyệt, “Anh hiện tại không có nhiều thu nhập lắm, cặp nhẫn này cũng rẻ, lúc lựa nhìn thấy dòng chữ khắc trên mặt này nên mới mua nó. Sau này, chúng ta sẽ dùng tiền tự tay mình kiếm được, mỗi người mua một chiếc tốt nhất tặng cho đối phương, rồi mới đeo lên ngón áp út... Được không?”

Tuy rằng không nói thẳng ra, thế nhưng ý tứ của Diệp Kính Hy đã rất rõ ràng, đây xem như là gián tiếp cầu hôn đi?

Nụ cười trên mặt Trình Duyệt mang theo chút ngượng ngùng, ngẩng đầu hôn lên môi Diệp Kính Hy, nhẹ giọng nói: “Được.”

Ngày hôm sau đổ một trận mưa to, đường phố đều ngập nước, rạp phim lại cách nhà khá xa, vì thế hai người từ bỏ ý định ra ngoài xem phim, ở nhà xem TV với Trình Nhạc.

Khi ấy CCTV vừa lúc chiếu Tây Du Ký, Trình Nhạc rất thích xem, mỗi ngày đều canh chừng tới giờ chiếu để xem phim. Trình Duyệt với Diệp Kính Hy bắt đầu dĩ mới cùng xem với nó, ba người ngồi cùng nhau, Trình Nhạc lại rất không thức thời mà sáp vào giữa, bầu không khí như vậy, cứ nhiên có chút giống như người một nhà.

Tới giờ quảng cáo, chuông điện thoại của Diệp Kính Hy đột nhiên vang lên, anh liền ra ngoài ban công nghe máy.

Cú điện thoại kia kéo dài rất lâu, mãi đến khi chiếu xong một tập Tây Du Ký mà vẫn còn chưa kết thúc.

Chẳng biết tại sao, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Diệp Kính Hy ngoài ban công, tâm tình Trình Duyệt lại có chút không yên, từ đáy lòng cảm thấy có gì đó mơ hồ bất an. Muốn đi xem xem chuyện gì xảy ra, lại sợ quấy rối tới người nọ.

Lực chú ý của Trình Duyệt hoàn toàn tập trung trên cái người đang đứng ngoài ban công kia, Trình Nhạc nói nói cái gì hoàn toàn không nghe rõ. Mãi đến khi cánh tay bị em trai mình lay động vài cái, Trình Duyệt mới phản ứng lại, quay đầu nói: “Em vừa nói cái gì?”

Trình Nhạc bĩu môi: “Em nói, trông mắt của anh hai sắp rớt ra rồi kìa.”

Trình Duyệt nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai nó, vừa lúc Diệp Kính Hy quay vào nhà, cười nói: “Trình Nhạc, em lại ăn hiếp anh hai hả?”

Trình Nhạc trừng to mắt: “Em ăn hiếp anh á? Anh không ăn hiếp em thôi là em đã đi thấp nhang ngay rồi.”

Diệp Kính Hy nghiêm túc nhìn Trình Duyệt: “Đây là lỗi của em rồi, nhóc con thì phải dỗ dành, dùng vũ lực thì không giải quyết được vấn đề đâu. Trình Nhạc, để bù đắp cho lỗi lầm của anh hai em, anh bồi thường

em đây, xuống lầu mua kem ăn đi, chịu không?” Nói xong liền lấy năm đồng trong ví ra đưa cho Trình Nhạc.

Trình Nhạc vui vẻ nói: “Chỉ có anh tốt với em, anh hai em thật sự quá kém, hay để em nhận anh làm anh trai luôn đi.”

Trình Duyệt khẽ than: “Tình cảm anh em chúng ta còn không đáng giá năm đồng sao?”

Trình Nhạc ha ha cười nói: “Năm xu còn không đáng nữa là.”

Bị Trình Duyệt một cước đá ra khỏi cửa.

Chờ Trình Nhạc đi rồi, Trình Duyệt mới thu lại nụ cười của mình, hỏi: “Anh dụ nó đi là vì có chuyện muốn nói với em sao?” Diệp Kính Hy ngồi xuống cạnh anh, ngữ khí hết sức nghiêm túc, “Vừa rồi là mẹ anh gọi điện, mẹ bảo mẹ gọi tới nhà anh thuê không thấy ai bắt máy. Hỏi anh ở đâu.”

Nhìn thần sắc nghiêm túc của Diệp Kính Hy, trong lòng Trình Duyệt cũng hết sức khẩn trương, vội vàng hỏi: “Vậy anh nói thế nào?”

“Anh nói, ngày nghỉ anh đi ra ngoài du lịch. Mẹ hỏi anh ở đâu, anh bảo tạm thời ở nhà bạn. Mẹ liền hỏi số điện thoại nhà em, anh nói cho mẹ luôn rồi.”

“Ặc...”

“Không còn cách nào cả, mẹ của anh rất cẩn thận, nếu như nói dối bà anh đang ở thư viện, tới tối bà nhất định sẽ gọi về nhà anh. Nếu như nói dối bà anh đang ở trong khách sạn, bà sẽ hỏi ra số điện thoại của khách sạn. Cho nên để mẹ khỏi hoài nghi, anh chỉ có thể khai ra em thôi.” Diệp Kính Hy cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy vai Trình Duyệt nói, “Hiện tại quan hệ của chúng ta không thể cho người nhà biết được, anh nói đi du lịch ở nhà bạn, mẹ cũng không hoài nghi. Bà chỉ lo lắng lỡ như anh bị bắt cóc giống thằng em anh thôi, cho nên mới hỏi hành tung của anh như vậy.”

Diệp Kính Hy vừa mới nói xong, điện thoại nhà Trình Duyệt liền vang lên.

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng cầm tay Trình Duyệt nói: “Đừng lo lắng, mẹ của anh rất tốt. Em nghe điện thoại đi.”

Trình Duyệt gật đầu, đi tới bên cạnh sofa, bàn tay lúc cầm ống nghe có chút run rẩy.

Cái này... Thấy giống như là đang nói chuyện với ba mẹ của người yêu vậy, rất khẩn trương, nhưng lại có chút không được tự nhiên. Tuy rằng bà ấy không biết quan hệ của hai người, thế nhưng trong lòng mình lại rõ ràng hết thảy.

Trình Duyệt kiên trì nhắc điện thoại, tận lực hít sâu để ngữ khí bình tĩnh.

“A lô?”

“Xin chào, tôi là mẹ của Diệp Kính Hy. Xin hỏi đây có phải là nhà của Trình Duyệt không?”

Thanh âm bên tai nghe cực kỳ dịu dàng khách khí, cũng rất thoải mái, tâm tình khẩn trương của Trình Duyệt nhất thời thả lỏng không ít, vội vàng nói: “Chào cô, cháu là Trình Duyệt đây ạ.”

“Cậu chính là đàn anh Trình Duyệt mà Kính Hy bảo đã giúp đỡ nó rất nhiều đấy sao?”

Trình Duyệt có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Vâng... Chỉ là một chút việc nhỏ thôi ạ.”

Văn Tích Tuệ cười cười, “Con trai cô tính cách lãnh đạm, ở Mỹ cũng không có bạn bè gì, không ngờ sau khi về nước lại quen được người bạn tốt như vậy, ngày nghỉ còn dẫn nó đi du lịch, còn để nó ở lại trong nhà cháu, thật không biết nên cảm ơn cháu thế nào mới tốt.” Ngữ khí của bà rất thành khẩn, thanh âm cũng nhu hòa êm tai, “Cha mẹ cháu có nhà không? Con trai cô ở nhà cháu có bất tiện lắm không? Ở cả ngày nghỉ thế này, không phiền đến nhà cháu chứ?”

“Dạ không đâu ạ, trong nhà chỉ có cháu và em trai cháu thôi.”

“Vậy sao.” Văn Tích Tuệ trầm mặc một chút, lại mang theo ý cười nói, “Vậy cảm ơn cháu đã tiếp đãi nó, nếu như có cơ hội về nước, cô phải đích thân gặp mặt cảm ơn cháu mới được.”

Trình Duyệt vội vàng nói: “Không cần đâu cô, thật đó, chỉ là chút việc nhỏ thôi mà. Nhà cháu cũng dư phòng cho nên để Diệp Kính Hy ở chơi cũng không sao cả...”

“Ha ha, được rồi, vậy cảm ơn cháu, sau này có cơ hội thì tới New York chơi nhé. Hiện giờ cô bận công việc một chút, con trai cô trước mắt giao cho cháu chăm sóc vậy.”

“Vâng ạ.”

“Vây bye bye, Trình Duyệt.”

“Dạ chào cô.”

Để điện thoại xuống rồi, Trình Duyệt mới thở phào một hơi, quay trở về bên người Diệp Kính Hy ngồi xuống.

Diệp Kính Hy nhìn anh một cái, nói: “Khẩn trương như thế làm gì, mẹ của anh đáng sợ vậy sao?”

“Ừm... Cũng giống anh vậy, rất ôn hòa.”

“Được rồi, không có gì đâu, bây giờ mẹ anh cũng yên tâm rồi. Em đừng suy nghĩ nhiều, mẹ chỉ sợ anh xảy ra chuyện giống thằng em anh thôi.”

“Vâng...”

Tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, biết Trình Nhạc đã trở về, hai người liền dừng lại đoạn đối thoại.

Trình Nhạc mang theo nét mặt tươi cười cầm theo ba cây kem tới, phát cho mỗi người một cây, còn nói: “Em làm sao có thể không biết xấu hổ mà ăn một mình vậy được, cho nên thuận tiện mua cho hai anh luôn nè.”

Trong TV lại tiếp tục chiếu bộ phim Tây Du Ký nhằm chán vừa này, Trình Duyệt ăn kem em trai mình đưa cho, thế nhưng trong lòng vẫn còn có chút thấp thỏm bất an.

Không biết là làm sao, sau khi nói chuyện với Văn Tích Tuệ qua điện thoại xong, cái loại cảm giác bất an kỳ quái này không những không biến mất mà trái lại càng thêm rõ ràng.

Có thể là bởi vì mình cảm thấy chột dạ vì đã bề cong con trai của bà ấy không chừng.

Trình Duyệt dù sao vẫn cảm thấy, thanh âm của mẹ Diệp Kính Hy tuy rằng rất dịu dàng, nhưng lại giống như là đang tận lực kiềm nén tâm tình của mình vậy, tuy ngoài mặt thì nói chuyện thấy thoải mái ung dung như vậy, thế nhưng Trình Duyệt vẫn cảm giác được trong giọng nói của bà có loại áp bách gì đó khá kỳ quái.

Suy nghĩ của tác giả: Bắt đầu có sét đánh rồi nha, mau đưa đầu ra đây, tiếp thu bát cầu huyết của ta đi~~ Cây có cầu huyết, đó chính là phúc may mắn của cây a!

Quần chúng: Cút!

25. Chương 25 - Che Giấu

Mùa hè này, Trình Duyệt đưa Diệp Kính Hy đi dạo rất nhiều nơi, mỗi ngày ở bên nhau đều vui vẻ mà trọn vẹn, ngày khai giảng cũng càng ngày càng đến gần.

Khoa đại khai giảng vào ngày 1 tháng 9, Trình Duyệt muốn ở tới cuối tháng 8 mẹ đi công tác về rồi mình mới về trường, như vậy mới có thể chăm nom Trình Nhạc được, cũng có thể cùng Diệp Kính Hy ở nhà chơi thêm vài ngày. Không ngờ tới ngày 23, Diệp Kính Hy đột nhiên nói muốn quay về trường sớm một chút, lý do là bài văn tổng kết cho kỳ thực tập vừa rồi vẫn chưa viết.

— Ở nhà viết không được sao?

Trình Duyệt trong lòng nghi hoặc, cũng không nói gì, giúp Diệp Kính Hy thu thập hành lý xong, lại làm một chút đồ ăn làm tiệc tiễn đưa anh.

Sáng sớm ngày 23, Trình Duyệt đưa Diệp Kính Hy tới sân bay, nhìn bóng lưng người nọ đi vào trong cửa an ninh, trên mặt Trình Duyệt tuy rằng mang theo dáng tươi cười, thế nhưng trong lòng vẫn còn có chút luyến tiếc.

Trên đường trở về, điện thoại di động của Trình Duyệt đột nhiên vang lên, điện thoại báo cuộc gọi đến từ một dãy số xa lạ. Trình Duyệt nghi hoặc đón máy, bên tai liền truyền tới một giọng nữ quen thuộc, dùng thanh âm mềm nhẹ cùng với ngữ điệu bình thản nói: “Là Trình Duyệt phải không?”

— Mẹ Diệp Kính Hy?

Trình Duyệt lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Dạ vâng, cô tìm cháu có việc gì sao ạ?”

“Cô định hỏi cháu, Diệp Kính Hy đã trở về chưa?”

“À, cháu vừa tiễn cậu ấy lên máy bay rồi ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Bên kia dừng một chút, còn nói, “Cháu thì sao, dự định khi nào thì quay về trường?”

Cô ấy hỏi chuyện này để làm gì?

Trình Duyệt trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Khoảng ngày 30 ạ.”

“Mẹ cháu đi công tác về chưa?”

Trình Duyệt nắm chặt điện thoại di động của mình, nhẹ giọng nói: “Mẹ cuối tháng mới về ạ.”

“Vậy một mình cháu ở nhà chăm sóc em trai à?”

“Vâng...”

“Em trai cháu năm nay học tiểu học phải không?”

“Dạ... Khai giảng kỳ này sẽ vào lớp ba...”

“Nói như vậy là Trình Nhạc nhỏ hơn Kính Văn nhà cô rồi, rất nhiều chuyện nó cũng đều không hiểu a.”

Trần Trình Duyệt bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh.

Đối phương là trưởng bối, cũng là mẹ của Diệp Kính Hy, hơn nữa thanh âm còn rất ôn nhu, bà hỏi cái gì, chính mình cũng phải lễ phép trả lời mới đúng. Cũng không biết vì sao, Trình Duyệt vẫn cảm thấy mỗi lần bà mở miệng nói ra đều giống như là đang điều tra thẩm vấn vậy, cái loại cảm giác áp bách kỳ quái này khiến trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Cũng may là Văn Tích Tuệ không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói câu: “Chúc cháu nghỉ hè vui vẻ nhé, cô cúp máy đây.”

“Vâng, cháu chào cô ạ.” Sau khi cúp điện thoại rồi, sắc mặt Trình Duyệt vẫn còn có chút tái nhợt. Anh nhớ rõ Diệp Kính Hy chỉ cho số điện thoại nhà anh thôi mà, vì sao bà ấy lại biết số di động của mình chứ? Là Diệp Kính Hy quên nói cho anh biết, hay là do bà đã hoài nghi quan hệ của hai người nên mới điều tra tình hình của mình? Vừa nghĩ tới Diệp gia đang điều tra mình, lông tơ trên người Trình Duyệt không khỏi dựng đứng cả lên.

Trên đường về nhà, sắc mặt Trình Duyệt vẫn không tốt lắm. Về đến nhà rồi, sau khi mở cửa, nghe được tiếng TV trong phòng khách vang lên, biết Trình Nhạc đã rời giường, Trình Duyệt mới làm bộ như không có việc gì mà thông thả bước vào.

Trình Nhạc ngẩng đầu lên nói: “Anh hai, anh đi sân bay tiễn anh Diệp sao không gọi em?”

“Anh ấy bay chuyến tám giờ, tụi anh bảy giờ phải đi rồi, em lúc đó ngủ ngon quá, anh mới không đánh thức.” Trình Duyệt rót chén nước, ngồi xuống cạnh em trai mình, xoa đầu nó nói, “Sao lại dậy sớm thế?”

Trình Nhạc bĩu môi: “Là bị điện thoại đánh thức a, có một cô nói chuyện rất êm tai tìm anh, anh không có ở đây nên em đã đem số điện thoại di động của anh đưa cho cô ấy rồi.”

Trình Duyệt giật mình, chén nước trong tay dừng ở bên môi, “Là em... Nói cho cô ấy à?”

Trình Nhạc hỏi: “Vâng, sao vậy anh? Cô ấy bảo có chuyện gấp nha, cho nên em mới nói cho cô biết số di động của anh.”

Thì ra là thằng em mình nói...

Trình Duyệt nhẹ nhàng thở phào một hơi, cười cười nói: “Không có việc gì, có thể là do anh nghĩ nhiều thôi.”

Có thể là bởi vì mình quá yêu Diệp Kính Hy, cho nên mới cực kỳ sợ sẽ mất đi người nọ. Thế nhưng hai người đều là con trai, tình yêu như vậy có chấp nhận được hay không còn chưa biết, trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác không an toàn, nhất là khi người nhà đối phương xuất hiện, khiến trong lòng Trình Duyệt càng thêm bất an. Từ sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt thậm chí còn có chút sợ nghe thấy tiếng của bà.

Trình Duyệt một bên uống nước lạnh, một bên miên man suy nghĩ. Điện thoại di động đột nhiên phát sáng, mở ra, là tin nhắn của Diệp Kính Hy.

“Anh lên máy bay đây, khai giảng gặp lại nhé.”

Trình Duyệt cười cười, gửi lại một tin nhắn, “Thuận buồm xuôi gió.”

Lúc này mới bình tĩnh được một chút, nắm chặt ly nước tự nhủ với mình, không có vấn đề gì cả, chỉ cần hai người thật lòng yêu nhau, bao nhiêu cửa ải khó khăn đều có thể vượt qua được.

...

Rất nhanh đã tới tháng chín, thời khóa biểu của học kỳ mới vừa phát ra, cả hai người ai cũng bận rộn rộn.

Trời thu phương bắc cực kỳ mát mẻ, bầu trời trong xanh hết như một tấm vải gấm vừa được gột rửa, trên mặt trời đủ loại mây trắng với nhiều hình dạng khác nhau trông rất đẹp mắt. Lúc nào cũng có một vài cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa mùa hạ, thỉnh thoảng còn có vài trận mưa thu tí tách tí tách rơi xuống, nước mưa ẩm ướt đọng trên nền đá ở trong viện, tạo điều kiện cho những mảnh rêu xanh mọc lên lối nơi khe đá. Căn nhà nhỏ hai người ở chung nằm trong một con hẻm cực kỳ u tĩnh, hoa trong vườn cũng dần héo tàn, Trình Duyệt sẽ giữ lại mầm của chúng, rải đều vào trong vườn hoa, cứ như vậy, sang năm là có thể thấy cảnh tượng trăm hoa đua nở rồi.

Cây liễu ở giữa sân cũng đã bắt đầu vàng lá, vừa bị gió thổi qua liền rơi đầy xuống đất, dưới tàng cây giờ đây đã có một ụ lá dày thật dày nhìn rất đồ sộ, Trình Duyệt muốn quét nó đi, lại bị Diệp Kính Hy ngăn lại.

Cuối tuần này, Trình Duyệt muốn ở dưới tàng cây đọc sách, vừa định đem ghế ra ngoài ngồi, đột nhiên nhìn thấy dưới gốc cây ngoài cửa sổ là một mảnh lá vàng càng để lâu càng dày cộm trông như một tấm thảm, Trình Duyệt nổi hứng chơi đùa, không ngồi ghế nữa mà trực tiếp nằm lên lá cây, nhìn bầu trời cao xa xanh thẳm trên đỉnh đầu, khoe miệng không khỏi nở một nụ cười.

Bất thành linh có một gương mặt phóng đại ngay trước mắt dọa Trình Duyệt giật cả mình, vừa muốn đứng dậy, môi đã bị hôn. Trình Duyệt vừa ngơ ngậy một cái lại bị hôn càng thêm sâu, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng ôm lấy người nọ, ngoan ngoãn thừa thụ nụ hôn này.

Nụ hôn vừa kết thúc, Diệp Kính Hy vẫn dán môi mình lên môi Trình Duyệt, thấp giọng nói: “Sao lại nằm trên đất thế này?”

Trình Duyệt cười cười nói: “Lá cây rất dày a, nằm ở trên thoải mái lắm.”

“À~~ Em nằm trên lá cây rất thoải mái đúng không?” Nụ cười của Diệp Kính Hy mang theo phần trêu ghẹo, nói xong liền xoay người nằm trên mặt đất, sau đó kéo Trình Duyệt nằm trên người mình.

Bây giờ là nằm úp sấp trên người lá rồi này...

Biết anh đang chơi chữ để đùa giỡn mình, Trình Duyệt cũng không thể tránh được. Chân còn bị kẹp lấy không thể động đây, cái tư thế để toàn bộ thân thể nằm sấp trên người Diệp Kính Hy này khiến Trình Duyệt

không khỏi đỏ mặt, tiếp xúc có phần quá mức thân mật như vậy, hai tay Trình Duyệt vội vàng chống trước ngực Diệp Kính Hy. Tư thế cơ thể như thế khiến Trình Duyệt xấu hổ quẩn bách, Diệp Kính Hy nằm bên dưới mang theo ý cười nơi khóe mắt, lại càng làm cho tay chân Trình Duyệt luống cuống thêm.

Cánh tay Diệp Kính Hy ôm lấy thắt lưng Trình Duyệt, kéo lại gần, nhẹ nhàng hôn lên đôi phương.

“Ừm...” Trình Duyệt nhẹ giọng rên rỉ, hôn môi nhiệt tình nhiều kỹ xảo như vậy khiến cho toàn thân đều nhũn ra, tư thế nằm sấp trong lòng Diệp Kính Hy thế này càng có thể cảm giác được rõ ràng thân thể của đối phương đang dần dần biến hóa.

“Anh... Anh điên rồi, ừm...” Trình Duyệt dùng sức đẩy Diệp Kính Hy, trước mắt đột nhiên xoay chuyển một cái, người nọ đã xoay người áp Trình Duyệt xuống dưới thân mình, ngón tay nhẹ nhàng từ ngoài áo sơ mi dò xét đi vào, vuốt ve thắt lưng Trình Duyệt.

Xúc cảm trên da cực kỳ tinh tế trơn mịn, bụng dưới mềm mại khiến ngón tay của Diệp Kính Hy lưu luyến không thôi, cảm nhận được làn da dưới đầu ngón tay mình đang run rẩy, động tác của Diệp Kính Hy lại càng thêm suồng sã hơn.

Hô hấp của Trình Duyệt rõ ràng trở nên gấp gáp, một bên bị động thừa thụ nụ hôn của người nọ, một bên sốt ruột nói: “Đừng ở bên ngoài... A...” Đầu lưỡi Diệp Kính Hy từ trong miệng Trình Duyệt lui ra, cắn cắn vành tai anh nói: “Ồ đây chỉ có hai người chúng ta, em sợ cái gì.”

Trình Duyệt vẫn như trước dùng sức đẩy Diệp Kính Hy, rõ ràng ban ngày ban mặt thế này, da mặt của người này sao mà dày như vậy chứ.

Tiếng chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên, Trình Duyệt thuận thế đẩy Diệp Kính Hy trên người mình xuống, Diệp Kính Hy sa sầm mặt đứng lên nghe, “A lô?” Một lát sau mới kiềm nén tức giận nói: “Lộn số rồi.” Nói xong liền lạnh mặt cúp máy cái rụp.

Trình Duyệt nhìn không được nở nụ cười, bị ánh mắt lạnh lùng của Diệp Kính Hy nhìn lướt qua, vì vậy ho nhẹ một tiếng ngưng cười giả bộ nghiêm túc, lại nhìn thấy lá cây dính đầy trên người đối phương, Trình Duyệt thật sự rất muốn cười, mà phải nhịn đến nỗi cả hai vai đều run rẩy. Một lát sau, Diệp Kính Hy cũng nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng phẩy phẩy lá vàng dính đầy tóc Trình Duyệt, nhìn hình dạng chật vật của đối phương, hai người lại càng cười thêm thoải mái.

Có thể khi đó tuổi còn rất trẻ, bọn họ mới có thể điên cuồng trắng trợn đến vậy.

Sau này ngẫm lại, cái loại hành vi này kỳ thực rất ấu trĩ. Thế nhưng đâu ai lường trước được, đoạn thời gian góc nghề ngắc ngẩn ngủi ấy lại trở thành phần khắc cốt ghi tâm nhất trong trí nhớ của cả hai.

Buổi tối Diệp Kính Hy ở trong phòng tắm tắm rửa, Trình Duyệt ở trong phòng ngủ chỉnh đốn giường chiếu.

Khí trời đã vào thu, thời tiết chuyển lạnh cũng nên đổi chăn rồi, hôm nay ra ngoài mua đồ ăn cũng đã thuận tiện mua thêm ga giường và chăn đệm mới, Trình Duyệt triệt để tháo chăn đệm cũ ra trải lại giường, trong lúc vô ý phát hiện ra điện thoại di động của Diệp Kính Hy ở dưới gối đầu.

Màn hình điện thoại nổi lên tia sáng, chớp lóe chớp lóe báo có cuộc gọi tới. Bởi vì bị chỉnh sang chế độ im lặng nên Diệp Kính Hy không có nghe được.

Trình Duyệt hướng về phía phòng tắm kêu lên: “Diệp Kính Hy, anh có điện thoại này.” Thanh âm cuối cùng vẫn bị tiếng nước trong phòng tắm che lấp hết.

Điện thoại di động vẫn còn đang chớp chớp, Trình Duyệt liền đưa tay cầm lấy, tính ngắt cuộc gọi trước đã. Kết quả vừa cầm điện thoại lên thì cuộc gọi đã ngừng, một tin nhắn khác được gửi tới.

Cho dù anh có là người yêu thân mật khăng khít của Diệp Kính Hy đi nữa, Trình Duyệt cũng hiểu được phải tôn trọng sự riêng tư của đối phương là như thế nào, cho nên anh không định đọc tin nhắn kia, trực tiếp ấn trở về. Vừa khéo chính là, điện thoại của Diệp Kính Hy nếu không đọc tin nhắn mà ấn trở về sẽ trực tiếp chuyển vào hộp thư, mà tin nhắn trong hộp thư tuy rằng không mở ra nhưng vẫn có một dòng chữ nhỏ để giản lược nội dung tin nhắn.

“Chuyện của con và Trình Duyệt...”

Dòng chữ nhỏ dưới tin nhắn này khiến trong lòng Trình Duyệt thoáng chốc giật nảy. Nhìn sang tên người gửi nó, chính là ba của Diệp Kính Hy.

Trình Duyệt nắm chặt di động trong tay mình, hai chữ “Trình Duyệt” trên màn ảnh kia nhìn thấy cực kỳ chói mắt.

Tên của mình vì sao lại hiện ra trong tin nhắn của cha con người nọ chứ? Tim Trình Duyệt càng đập nhanh hơn, nhiều lần cảnh cáo chính mình không được xem nó, thế nhưng vẫn nhịn không được lòng hiếu kỳ của bản thân. Dù sao cũng đã lỡ thấy tin nhắn rồi, chính mình có nhìn lên một chút cũng không bị phát hiện đâu. Ôm ý nghĩ như vậy, đầu ngón tay run rẩy của Trình Duyệt liền bấm vào nút đọc tin nhắn. Nội dung mà anh nhìn thấy lại khiến anh càng kinh hồn táng đảm hơn — “Chuyện của con và Trình Duyệt ta sẽ không xen vào nữa, ta chỉ hy vọng con mau chóng đưa ra quyết định của mình. Người phải đi điều tra cậu ấy đã theo ý con mà rút lui hết rồi, những tấm ảnh chụp này cũng đã cho người hủy đi, con yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương Trình Duyệt, cũng không ép con trở về. Ta chỉ muốn con cho ta một đáp án xác định nhất mà thôi.”

Diệp Kính Hy đã nói gì với ba anh ấy? Vì sao ba anh lại muốn anh đưa ra đáp án xác định nhất? Là ba anh đã biết quan hệ của hai người nên muốn anh chia tay mình sao? Trình Duyệt tim đập càng lúc càng nhanh, vội vàng ấn trở về để tìm những tin nhắn mà Diệp Kính Hy đã gửi đi. Xem từ tin nhắn đầu tiên Diệp Kính Hy gửi cho ba anh, chính là lúc sự tình chuyển biến, cũng chính là vào cái đêm Thất Tịch hôm đó.

“Ba, nếu ba đã biết quan hệ của con và Trình Duyệt, vậy con cũng xin nói thẳng. Con rất thương cậu ấy, muốn cùng cậu ấy bên nhau, con thậm chí cũng đã dự định sau này sẽ kết hôn với cậu ấy, ngoài trừ người nhà mình ra, cậu ấy là người con để ý nhất trong lòng. Con sẽ theo ý của ba kế thừa gia nghiệp, những thứ này chúng ta có thể nói sau. Thế nhưng về chuyện của Trình Duyệt, con tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, hy vọng ba hiểu được thái độ kiên quyết của con.”

Chẳng trách thái độ của Diệp Kính Hy tối hôm Thất Tịch đó lại khác thường như thế, nói thật nhiều chuyện, lại còn tặng nhẫn cho Trình Duyệt, gián tiếp cầu hôn. Người nọ là bởi vì quan hệ của hai người bị ba mình phát hiện, trong lòng bất an, cho nên mới dùng chiếc nhẫn kia, muốn đem mình giữ chặt bên người hay sao?

Sắc mặt của Trình Duyệt trở nên tái nhợt, vội vàng bấm xem tin nhắn tiếp theo.

“Mấy ngày nay con cùng Trình Duyệt đi du lịch khắp nơi, ba phải người đi theo tụi con lâu như vậy, chắc cũng chụp được không ít hình đi? Ba không nên hoài nghi lực quan sát của con trai mình như vậy chứ, ba tốt nhất là đuổi hết đám người đang theo dõi Trình Duyệt kia đi hết đi, toàn bộ ảnh chụp cũng phải hủy, đừng thương tổn cậu ấy, cũng đừng làm cái chuyện hèn hạ như đưa mấy tấm ảnh này ra cho mẹ cậu ấy xem. Ba, ba hẳn cũng không muốn tình cảm cha con của chúng ta trong lúc này lại nháo nhào khó coi như vậy đâu nhỉ.”

Trình Duyệt càng xem lại càng kinh hãi, không nghĩ tới dưới tình huống mình hoàn toàn không biết chuyện gì này, Diệp gia đã phái người theo dõi hành động của mình và Diệp Kính Hy, thảo nào trong lòng mình cứ luôn thấp thỏm bất an như vậy.

Trình Duyệt lại tiếp tục xem tin nhắn kế tiếp, là tin nhắn Diệp Kính Hy gửi cho mẹ.

“Nhà mình rơi vào khốn cảnh con cũng rất lo lắng, con gạt Trình Duyệt nói mình quay về trường rồi, ngày mai con sẽ đổi chuyến bay đi New York, đến lúc đó sẽ gặp mặt nhau bàn chuyện sau. Cũng xin mẹ đừng gọi điện tới nhà Trình Duyệt nữa, cậu ấy tính cách rất đơn thuần, vừa nghe mẹ nói đã khẩn trương, mẹ nếu tỏ mò cậu ấy là người như thế nào, con có thể chậm rãi kể cho mẹ nghe, đừng quanh co lòng vòng thăm dò cậu ấy.”

“Mẹ gần đây cũng vất vả rồi, nghe nói bệnh đau đầu lại tái phát phải không? Mẹ về nhà trước nghỉ ngơi một tuần đi. Trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng nên kêu Kính Huy và Kính Văn về, lần này quay về New York, cả nhà chúng ta hãy cùng nhau ăn bữa cơm, rồi sau đó sẽ nghĩ ra biện pháp tốt nhất.”

“Trình Duyệt, dầu tắm của chúng ta hết rồi sao?” Diệp Kính Hy đột nhiên nhô đầu ra từ trong phòng tắm, hướng về phía phòng ngủ hỏi.

Trình Duyệt thản nhiên bỏ điện thoại xuống gối đầu trở lại, cười nói: “Trong tủ quần áo có một chai mới, để em đi lấy cho.”

Trình Duyệt xoay người đi lấy dầu tắm, vừa mở cửa ra đưa cho Diệp Kính Hy, lại bị đối phương kéo vào.

“Tối đây, cùng tắm đi.”

Trình Duyệt giương khóe miệng lên mỉm cười nhìn anh: “Em sợ tắm chung với anh rồi, phòng tắm sẽ khó tránh khỏi chuyện phát sinh bạo lực lần nữa, em vẫn nên tắm một mình cho chắc vậy.”

“Ồ trong lòng em, anh cảm thú như vậy sao?”

“Nói vậy cũng không sai a.”

Diệp Kính Hy cười cười, nhún vai nói: “Được rồi, em tắm đi, anh sắp tắm xong rồi.”

“Ừm.”

Chờ Diệp Kính Hy đi ra rồi, Trình Duyệt mới đi vào phòng tắm, tùy ý cọ rửa vài cái liền mở vòi nước tới tối đa, sau đó nhích chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đèn bàn trong phòng ngủ vẫn còn sáng, ngọn đèn ấm áp chiếu vào gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Diệp Kính Hy. Người nọ đang nhìn dòng tin nhắn trong điện thoại của mình, thần sắc trong lúc đó cũng không che giấu được sự mệt mỏi nữa.

Quả nhiên, ở cái nơi mà mình nhìn không thấy, Diệp Kính Hy vẫn luôn yên lặng chịu đựng những áp lực không ngừng từ phía gia đình sao?

Trong khoảng thời gian này anh nhất định đã rất khổ cực, ban ngày làm bộ như không có việc gì mà mỉm cười với mình. Vậy mà những lúc ở sau lưng mình như thế này đây, còn phải cẩn cẩn thận thận cùng người nhà bên kia thương lượng, chịu đựng từng trận áp lực từ phía ba mẹ gây nên.

Chẳng trách mấy ngày gần đây Diệp Kính Hy gầy đi không ít, buổi chiều khi Trình Duyệt ôm anh, thậm chí còn cảm giác được anh gầy hơn trước đây rất nhiều.

Trình Duyệt thật sự rất muốn cùng anh chia sẻ những áp lực này. Thế nhưng Trình Duyệt rất rõ, chuyện buôn bán làm ăn của Diệp gia, người ngoài như mình ngay cả một chút cũng không thể giúp được.

Trình Duyệt yên lặng đứng sau lưng Diệp Kính Hy, hai bàn tay gắt gao siết lại. Nhìn hình dạng mệt mỏi của đối phương như thế, trong lòng lại là từng trận đau nhói.

—

26. Chương 26 - Mẹ

Điện thoại lần thứ hai vang lên, Diệp Kính Hy nhìn điện thoại báo cuộc gọi tới, bình tĩnh nghe máy.

“Con nói rồi, nếu như các người làm chuyện gì tổn thương tới Trình Duyệt, con tuyệt đối sẽ không tha thứ. Chuyện trước đây con có thể không so đo, thế nhưng Trình Duyệt đã là ranh giới cuối cùng của con rồi, cái này con cũng đã nhiều lần nói qua. Rắc rối của nhà ta không nên liên lụy tới cậu ấy.” Diệp Kính Hy nói rất nhanh, thanh âm cũng lạnh tới cực điểm, tựa hồ như bị tin nhắn mới nhận vừa rồi làm cho kích động, ngay cả hai mắt cũng đều đỏ lên. Anh nghiêng đầu nghe động tĩnh trong phòng tắm bên kia, sau đó hạ giọng nói, “Ngày mai con sẽ tới trường học xin nghỉ, vài ngày nữa sẽ bay về New York. Kính Huy cũng đã về nhà rồi phải không? Đợi con trở lại sẽ nói chuyện với mọi người sau, cứ như vậy đi.”

Cúp điện thoại xong, Diệp Kính Hy mới thở phào một hơi, bỏ điện thoại vào trong ngăn kéo.

Trình Duyệt vội vàng bước nhanh về phòng tắm tiếp tục giả bộ tắm, một lát sau chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Diệp Kính Hy nhẹ giọng hỏi: “Trình Duyệt, còn chưa tắm xong sao?”

Trình Duyệt cười cười, đi ra mở cửa, ôm lấy eo Diệp Kính Hy, kiễng đầu ngón chân nhẹ nhàng hôn lên môi người nọ, “Về vấn đề vừa rồi, kỳ thực, ở trong lòng em, anh so với cầm thú tất nhiên cũng chênh lệch một chút xiu.”

Diệp Kính Hy thuận tay ôm lấy anh, dán vào mũi anh nói: “Em xem anh còn không bằng cầm thú chứ gì?”

Trình Duyệt cười tháo dây lưng đồ ngủ của Diệp Kính Hy ra, lấy tay phủ lên bộ vị mẫn cảm của đối phương, “Anh nghĩ sao?”

Diệp Kính Hy ngay đơ cả người, “Trình Duyệt, em...”

Sắc mặt Trình Duyệt càng thêm hồng, thân thể trần trụi tiến vào trong lòng Diệp Kính Hy, nói: “Ngày mai là cuối tuần rồi, chúng ta đã lâu chưa...”

Còn chưa nói xong, môi đã bị hung hăng hôn lấy, thân thể cũng bị người nọ ôm lên, bế vào trong bồn tắm. “Ừm...”

Nụ hôn dần dần trở nên kịch liệt hơn. Hai chân Trình Duyệt bị nâng cao khoác lên vai Diệp Kính Hy. Ngón tay của Diệp Kính Hy bắt đầu bôi chút dầu tắm vừa mới mua, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng tắm.

Từ đêm Thất Tịch tới nay, hai người đã lâu rồi không có làm, bị vật lạ đâm vào tuy rằng khiến Trình Duyệt rất khó chịu, thế nhưng vẫn nỗ lực thả lỏng để tiếp nhận Diệp Kính Hy, khi người nọ rút cuộc cũng thẳng lưng tiến nhập, ngón tay chế trụ mép bồn tắm của Trình Duyệt càng siết chặt hơn, bắt đầu kịch liệt thờ dốc.

Hít sâu một lúc lâu, Trình Duyệt thích ứng rồi mới bắt đầu học cách phối hợp với Diệp Kính Hy, thậm chí còn chậm rãi chủ động hơn, tuy rằng động tác vẫn còn trức trặc như trước, xấu hổ đỏ mặt, thế nhưng Trình Duyệt chủ động đáp lại thế này, hiển nhiên càng khiến Diệp Kính Hy thêm phần kích động.

Đêm hôm đó, Diệp Kính Hy tựa hồ điên cuồng hơn bình thường, đem Trình Duyệt đặt trong bồn tắm làm hết lần này tới lần khác. Nước trong bồn tắm theo động tác của hai người không ngừng tràn ra, ào ào đổ xuống sàn nhà. Tiếng thờ dốc càng ngày càng kịch liệt, độ ẩm bên trong cũng dần dần lên cao. Trong gương phản chiếu hình ảnh hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau, dần dần bị hơi nước che phủ, nhìn không rõ nữa.

Mồ hôi, nước ẩm trong bồn tắm, còn có nước mắt, tất cả đều hòa cùng một chỗ. Hai người găt gao ôm lấy nhau, hôn môi, vuốt ve, trêu tống kịch liệt, như là làm thế nào cũng thấy không đủ. Tràn ngập trong không gian là ba chữ không ngừng vang vọng, anh yêu em.

Mãi cho đến đêm khuya, hai người mới sức cùng lực kiệt mà ngừng lại. Nước trong bồn tắm đã sớm trở nên lạnh lẽo, Diệp Kính Hy thay nước ấm thêm lần nữa, cẩn thận tỉ mỉ rửa sạch vết tích trên người Trình Duyệt, lúc này mới ôm Trình Duyệt trở về phòng.

Chăn đệm vừa thay mềm mại ấm áp, hai người ở trong ổ chăn thân mật ôm nhau, ổn định lại dư vị sau cơn kích tình vừa rồi.

Ngón tay Diệp Kính Hy ở trên vai Trình Duyệt nhẹ nhàng vuốt ve, một lúc sau mới nói: “Trình Duyệt, anh... Phải rời đi một thời gian ngắn.”

Đầu ngón tay Trình Duyệt run lên, làm bộ như không có việc gì mà hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Diệp Kính Hy rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Trong nhà có chút chuyện xảy ra, anh phải quay về giải quyết, ngày mai anh sẽ tới trường xin nghỉ học một tháng.”

Trình Duyệt nhẹ giọng hỏi: “Một tháng, lâu như vậy sao?”

“Ừm, người ba anh đắc tội trên trường nhiều lắm, chuyện lần này... Có chút nan giải.” Dừng một lát, lại an ủi, “Yên tâm đi, anh sẽ mau chóng xử lý tốt.” Nói xong liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Trình Duyệt, nói, “Chờ anh trở về nhé.”

Trình Duyệt gật đầu, ôm chặt lấy đối phương: “Ừ. Em chờ anh trở lại.”

Đây là lần thứ hai Trình Duyệt tiễn Diệp Kính Hy tới sân bay.

Diệp Kính Hy trong lúc tiễn vào cửa an ninh, tựa hồ có chút gì đó bất an, luôn luôn quay đầu tìm kiếm thân ảnh của Trình Duyệt. May mắn là Trình Duyệt vẫn một mực đứng đó chờ anh. Tầm mắt của hai người vừa đối nhau, trên mặt Diệp Kính Hy liền lộ ra nụ cười mỉm, Trình Duyệt cũng mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt.

Mãi đến khi bóng lưng của người nọ biến mất ở trước mặt, nụ cười trên mặt Trình Duyệt mới dần dần rút đi. Yên lặng xoay người, ra khỏi sân bay.

Anh biết, kết quả lần này về nhà của Diệp Kính Hy, hoặc là sẽ thuận lợi giải quyết khó khăn, hai người tiếp tục bên nhau một chỗ. Hoặc là dưới áp lực của ba mẹ mình, bị ép chia tay anh.

Đây là một bài trắc nghiệm rất đơn giản, cũng chỉ có hai đáp án mà thôi, nhưng hướng đi của hai đáp án này lại hoàn toàn khác nhau.

Trình Duyệt tin tưởng tình cảm của Diệp Kính Hy đối với mình, thế nhưng anh cũng rất rõ ràng, thân là con trưởng của Diệp gia, trọng trách trên người Diệp Kính Hy không phải dễ dàng buông ra được.

Diệp Kính Hy yêu mình không hề sai. Thế nhưng, Diệp Kính Hy cũng rất yêu người nhà của anh ấy.

Ngày hôm nay, Diệp Kính Hy phải đối mặt với một cán cân rất lớn, một bên cân chỉ có một mình Trình Duyệt, thế nhưng bên còn lại có rất nhiều người. Có người cha mà anh vừa thống hận vừa kính trọng, có người mẹ vừa dịu dàng lại vừa am hiểu lòng người, có cậu em trai song sinh tuy rằng từ nhỏ đã bị cách xa nhau nhưng anh vẫn một mực quan tâm tới, còn có đứa em út nhỏ tuổi thông minh hơn người kia nữa, mà quan trọng hơn hết là, còn có cả gia nghiệp mà Diệp gia phải vất vả nhiều năm mới có được. Bên kia không phải nặng hơn rất nhiều sao?

Vậy anh còn do dự lâu như vậy làm gì?

Dù sao đi nữa chính mình cũng sẽ chờ anh trở về không phải sao?

Nói không chừng lần này tiễn người đi, người cũng sẽ không trở về nữa.

Có lẽ trong lòng người nọ cũng đã rõ ràng, cho nên vừa nãy trước khi lên máy bay mới có thể lưu luyến như vậy, không ngừng quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng của mình.

Trình Duyệt nở nụ cười một chút, nhưng lại cảm thấy nụ cười này khiến từng thớ thịt trên mặt mình đều hằn lên đau đớn. Có thể thấy được, Diệp Kính Hy mấy ngày nay giả bộ tươi cười với mình có bao nhiêu khổ cực.

Trời đã cuối thu, nhiều loài hoa rực rỡ đều đã héo tàn, mặt cỏ ven đường cũng trở nên khô vàng hơn. Đường phố lúc nào cũng được quét tước sạch sẽ, thế nhưng chẳng bao giờ quét hết được những chiếc lá vàng luôn luôn rơi xuống bất cứ lúc nào, Trình Duyệt cảm thấy rằng những chiếc lá này giống như là vĩnh viễn cũng không rụng hết được vậy. Gió vừa thổi qua, cành cây khô xào xạc rung động, lá vàng lại bị cuốn lên không trung, xoay tròn rồi lại rơi lả tả, trên đường chỉ có lác đác vài người đi lại, nhìn sơ qua lại có phần hiu quạnh thê lương.

Trình Duyệt kéo lại áo khoác của mình, đem cả người bọc cho thật kín, xoay người đi về phía trạm xe buýt.

Tối hôm qua cố ý quyến rũ người kia thật là khủng quá đi mất, đến bây giờ cái chỗ khó nói ở phía sau vẫn còn đau nhức dữ dội. Ngồi trên xe buýt, mỗi lần xe thắng lại thôi, thân thể liền đau đớn giống như bị phanh thấy ra vậy. Trình Duyệt cắn răng chịu đựng, so với sự khó chịu ở trong lòng, chút đau đớn này thật sự chẳng là gì cả.

Sau khi về nhà, Trình Duyệt cởi áo khoác, có chút buồn chán ngồi trước đàn dương cầm, lại phát hiện ra mình đã lâu rồi không đánh đàn, phím đàn đã phủ một lớp bụi mỏng. Trình Duyệt lấy khăn ra nhẹ nhàng chà lau sạch sẽ.

Hiện giờ đang là cuối mùa thu, tựa hồ rất thích hợp đàn khúc “A Comme Amour” kia. Đó là bản nhạc Diệp Kính Hy thích nhất, Trình Duyệt còn nhớ rõ lần đầu tiên người nọ đàn cho mình nghe, biểu tình chăm chú say sưa có bao nhiêu mê người.

Đột nhiên nhớ tới lúc đó Diệp Kính Hy hình như có nói “Lần sau anh đàn cho tôi nghe”, mà mình lúc đấy cũng đã đồng ý rồi, bảo là “Có cơ hội nhất định sẽ đàn.” Sau này hai người ở bên nhau, cơ hội thật ra có rất nhiều, thế nhưng Trình Duyệt đã đem chuyện này quên mất tiêu.

Trình Duyệt cười cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đưa tay đặt lên phím đàn.

Bản nhạc này, anh đã thuộc nằm lòng luôn rồi, nhắm mắt lại cũng có thể đàn ra được.

Khi còn bé ba thường ôm anh dạy anh đánh đàn, bài học đầu tiên chính là A Comme Amour, khi đó mới học đàn dương cầm, luôn luôn vụng về đàn sai tới sai lui, thế nhưng ba anh vẫn luôn kiên nhẫn, sửa đúng từng âm từng âm cho anh, còn làm mẫu nhiều lần cho anh xem nữa. Trình Duyệt đối với bản nhạc này có một loại cảm tình rất đặc biệt, sau lại nghe Diệp Kính Hy đàn một lần, mà nốt nhạc ấy, cùng với mỗi một động tác và biểu tình của người nọ khi đánh đàn, đều đã khắc thật sâu vào đáy lòng anh rồi. Bây giờ, Trình Duyệt lần đầu tiên thật nghiêm túc, thật hoàn chỉnh, đàn lại khúc A Comme Amour ấy. Đáng tiếc, ba đã không còn, mà Diệp Kính Hy cũng không có ở bên.

Khúc dương cầm vốn mang theo hương vị cuối thu, lại bởi vì tâm tình của người đánh đàn nặng nề mà trong căn nhà nhỏ tịch tĩnh bị phủ lên một bầu không khí bi thương nồng đậm.

Có một vị thính giả dừng chân ở cửa, xuất thần nghe Trình Duyệt đánh đàn, mãi đến khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc, mới do dự trong chốc lát, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Xin hỏi... Trình Duyệt có nhà không?”

Thanh âm quen thuộc kia khiến toàn thân Trình Duyệt đều cứng đờ, một lát sau, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười tự giễu.

Có cái gì tử tế đâu, bất quá chỉ là nhanh hơn một chút so với dự liệu của mình mà thôi. Diệp Kính Hy chân trước mới đi, bà đã tìm tới, người Diệp gia làm việc, hiệu suất thật đúng là khiến người ta phải sợ hãi.

Trình Duyệt thở sâu, ổn định tâm tình của mình, lúc này mới đứng dậy đi mở cửa.

Người phụ nữ ngoài cửa so với tưởng tượng của anh trẻ hơn nhiều, da dẻ cũng được chăm sóc rất tốt, mặc một chiếc đầm đen trang nhã khéo léo, tóc được búi gọn ở sau đầu, nhìn qua rất có khí chất.

Chỉ là tinh thần của bà tựa hồ không tốt lắm, lớp trang điểm nhàn nhạt trên mặt vẫn không che đi được sự mệt mỏi của mình.

“Xin lỗi, trực tiếp đến tìm cháu như vậy rất mạo muội, thế nhưng tình hình khẩn cấp, trong điện thoại cũng không nói rõ được, cho nên cô...” Nói đến đây liền cười cười xin lỗi.

“Cô vào trong ngồi rồi nói.” Trình Duyệt mở cửa, mời bà vào nhà, bàn tay dưới ống tay áo gắt gao nắm lại.

Văn Tích Tuệ đi theo Trình Duyệt, ánh mắt chậm rãi đảo qua cách bày trí trong phòng, chiếc giường đôi trong phòng ngủ khiến bà dừng lại trong chốc lát, thế nhưng biểu tình trên mặt vẫn như cũ không có chút gợn sóng nào.

Quả nhiên là phụ nữ đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, người vừa đẹp, lại có khí chất, thái độ cũng trấn định thông dong như vậy.

Trình Duyệt nhìn bà một cái, xoay người đi pha một tách trà, đoạn đưa tới trước mặt bà nói, “Cô ngồi máy bay lâu như vậy có lẽ cũng mệt rồi, mời cô uống chút trà ạ.”

“Cảm ơn cháu.” Văn Tích Tuệ cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, uống được một lúc mới nói, “Cô đột nhiên xuất hiện, cháu hình như cũng không kinh ngạc mấy thì phải? Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nói chuyện điện thoại với cô, cháu còn rất khẩn trương kia mà.”

Trình Duyệt nhẹ nhàng cười nói: “Chuyện đã trong dự liệu, đương nhiên cũng phải chuẩn bị tâm lý tốt chứ ạ.”

“Cháu biết cô tới tìm cháu?” Văn Tích Tuệ có chút kinh ngạc.

Thái độ Trình Duyệt vẫn đúng mực như trước, lời nói cũng cực kỳ lễ phép: “Cháu trong lúc vô ý đã nhìn thấy tin nhắn của Diệp Kính Hy, cũng đã biết một chút sự tình. Ngày hôm nay anh ấy quay về New York,

cháu nghĩ có thể cô chú sẽ tìm đến cháu. Dù sao đây cũng là thời cơ tốt nhất, không phải sao?” Trầm mặc một lúc lâu sau, Văn Tích Tuệ mới cười cười nói: “Gặp qua cháu rồi, mới biết được vì sao Kính Hy nó lại... Thích cháu như vậy.” Trình Duyệt thoáng chốc cứng đờ, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn vào mắt bà nữa. Ánh mắt của bà rất chân thành, Trình Duyệt thậm chí còn sợ sẽ bị sự chân thành ấy của bà làm cho cảm động.

Văn Tích Tuệ chậm rãi nói: “Cháu yên tâm, cháu là người con trai cô thích nhất, cô sẽ không tổn thương tới cháu, chút chùng mực này cô vẫn biết. Lần này tới tìm cháu, chỉ là muốn phân tích cho cháu một ít vấn đề mà thôi.”

“Nói thật lòng thì cô rất thích tính cách của cháu, cho dù cháu là con trai cô cũng không ngại. Phận làm mẹ, cô tin tưởng ánh mắt của con trai cô, cô cũng mong nó có thể hạnh phúc.”

“Kính Hy là đứa hiểu chuyện nhất trong ba đứa con nhà cô, nó mỗi lần làm cái gì, cũng đều có thể làm được tốt nhất. Cô rất yên tâm với nó, cho nên chuyện nó yêu cháu cô cũng không muốn can thiệp làm gì, đồng thời cũng đã thuyết phục ba Kính Hy không cần lo tới chuyện này.”

Trình Duyệt giật mình, còn tưởng rằng người phụ nữ này tìm tới chính mình, sẽ nói mấy lời đại loại như “Hai thằng con trai sao có thể ở cùng một chỗ”, “Vì tương lai nên buông tay sớm”, “Tình yêu thế này không thể lâu dài được” v.v... Không nghĩ tới bà cư nhiên còn đồng ý cho cả hai bên nhau sao? Vậy bà ấy tới đây là vì cái gì...

Trong lòng Trình Duyệt nghi nghi hoặc hoặc, cũng không nói gì, an tĩnh nghe Văn Tích Tuệ nói tiếp.

“Từ nhỏ tới lớn, Kính Hy nó chưa từng để ý tới ai, cô biết nó đối với cháu là rất thật lòng, sau khi gặp cháu rồi, tính cách nó ôn hòa hơn rất nhiều, ngay cả cười cũng cười nhiều hơn trước, mấy cái này cô đều biết cả...”

Thanh âm của Văn Tích Tuệ dần trở nên nghẹn ngào hơn, trong mắt thậm chí còn mang theo hơi nước.

“Thế nhưng Trình Duyệt à, cô không chỉ có mình nó là con trai, mà cô còn có Kính Huy và Kính Văn nữa, còn có một người chồng vì tập đoàn Thiên Vũ mà chống đỡ hơn nửa đời người. Hôm nay, toàn bộ Diệp gia sống chết ra sao, tất cả đều gánh trên người cô hết rồi...”

“Ba nó thân thể vẫn luôn không khỏe, ngày trước bởi vì mệt nhọc quá độ mà nhập viện. Mấy ngày nay cô học theo ngữ khí của ba nó mà gửi tin nhắn giục nó nhanh chóng đưa ra quyết định, trong lòng cô cũng không dễ chịu chút nào...”

“Cô thật sự không muốn chính tay mình hủy đi hạnh phúc của thằng con trai cô yêu quý nhất, thế nhưng, cô càng không thể để nó chỉ vì một người mà bỏ mặc cả nhà họ Diệp được.”

“Cháu... Có hiểu không?”

Nhìn hai mắt ngấn nước của bà, Trình Duyệt nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Cháu... Hiểu rồi. Cô một mình chống đỡ cho cả gia đình, quả thật... Rất khổ cực.”

“Cháu có thể hiểu là tốt rồi, Trình Duyệt, cô biết cháu rất hiểu chuyện.” Văn Tích Tuệ dừng một chút, từ trong túi xách của mình lấy ra một xấp tài liệu, “Cháu đã từng học qua kinh tế, những số liệu này... Cháu thử nhìn xem xem.”

Trình Duyệt cầm lấy xấp tài liệu kia, chính là bảng báo cáo tài vụ mấy tháng gần đây nhất của tập đoàn Thiên Vũ, mấy tháng gần đây, sổ sách tổn hao càng ngày càng nghiêm trọng, tổng số thậm chí còn hơn một trăm triệu.

Ngón tay của Trình Duyệt nhìn không được mà siết lại, khiến cho tài liệu bị nắm nhăn một góc.

“Sao lại lỗ nhiều như vậy?”

“Hạng mục đầu tư lần này thất bại, lưu chuyển tiền tệ không linh nghiệm, hơn nữa giá cả sản phẩm mới của chúng ta bị sụt giá, tồn kho nghiêm trọng, toàn bộ tiền kỳ này như nước đổ ra biển vậy, không thể thu lại được. Nhà cô không chỉ đối mặt với phá sản, mà còn gánh thêm một đồng nợ nần trên lưng, nếu như không thể xoay chuyển được, Diệp gia lần này khó mà trụ nổi...”

Văn Tích Tuệ lấy tay che lại hai mắt, cố nén không cho nước mắt chảy xuống mặt mình, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Nếu không phải Diệp gia bị buộc tới tuyệt cảnh, cô cũng sẽ không buông tự tôn, mặt dày chạy đến đây tìm cháu đâu.”

“Nếu có biện pháp, cô thà lấy mạng mình ra liều, chứ cũng không muốn hy sinh hạnh phúc của con cô. Cô thậm chí còn muốn vĩnh viễn gạt nó, để nó an tâm ở đây bên cạnh cháu...”

“Thế nhưng mà bây giờ... Quả thật là... Tới tuyệt lộ rồi...”

Người phụ nữ này quả thật rất thiện lương, lúc nói ra những lời này với Trình Duyệt, từng câu từng chữ đều nói ra một cách cực kỳ gian nan, thậm chí còn nhịn không được mà chảy cả nước mắt.

Nước mắt rửa đi lớp trang điểm trên mặt bà, lộ ra vành mắt thâm đen cùng với đôi môi tái nhợt. Bà nhìn qua có lẽ đã rất mệt rồi, nếu không phải nhờ lớp trang điểm kia, cả người có lẽ đã tiêu tụy đến nỗi giống như già đi vài tuổi.

Trình Duyệt nhìn bà như vậy, một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

“Nếu như Diệp gia tuyên bố phá sản, với tính tình của Trí Viễn, thật không biết có thể ở trong bệnh viện chống đỡ được hay không... Thủ đoạn của ông ấy trước đây quá tàn nhẫn, trong chốn làm ăn đắc tội với không ít người, người nhà bọn cô lại phải gánh trên lưng khoản nợ lớn như vậy, không có nơi nào là sống yên ổn được, thậm chí còn giống như mấy con chuột nhắt chạy qua đường*, bị người người ném đá...”

(*) Quá nhai lão thử: chuột chạy qua đường, ví với bọn xấu đáng căm giận.

“Kỳ thực cô không sợ chịu khổ, ở bên Mỹ mấy năm nay, khổ nào mà chẳng từng ăn qua. Thế nhưng, gánh nợ này không có cách nào khác trả được, một nhà Diệp gia chúng ta căn bản là không có cách nào khác để tiếp tục sinh tồn. Kính Văn hãy còn nhỏ, Kính Huy cũng chưa hiểu chuyện nhiều, hiện tại hy vọng của cả nhà đều đặt trên người anh hai Kính Hy mà thôi... Cô...” Nói đến đây, Văn Tích Tuệ lại bắt đầu nghẹn ngào.

Trình Duyệt trầm mặc chỉ trong chốc lát, mới đem đầu ngón tay nhẹ nhàng siết chặt lại, ngắt đầu nói: “Cháu có thể giúp được gì đây?”

27. Chương 27 - Lựa Chọn

Văn Tích Tuệ uống thêm một hộp trà, ổn định tâm tình lại rồi mới nói: “Hiện giờ chỉ có một biện pháp, đó là vay mượn tiền. Chỉ cần có thể mượn được tiền, chúng ta nhất định có cơ hội để thở gấp. Thế nhưng Diệp gia đã tới tình cảnh này rồi, những người đó không bỏ đá xuống giếng thì thôi, làm gì có ai nguyện ý chủ động cho mượn cơ chứ? Cô đi khắp nơi cầu xin đều bị cự tuyệt, giờ đây chỉ còn lại có Tang gia. Tang tiên sinh đã đáp ứng giúp đỡ cho nhà cô, chỉ là con gái ông ấy rất thích Kính Hy, cho nên ông ta mới đưa ra một yêu cầu, muốn để Kính Hy... Trở lại đính hôn với Tang Du.”

Ngón tay Trình Duyệt đột nhiên siết chặt lại, có lẽ là do dùng sức quá mức mà lòng bàn tay thậm chí còn bị siết tới chảy máu, ngay cả anh cũng không hề phát hiện ra.

Trình Duyệt vẫn luôn không rõ, trong vấn đề này Diệp Kính Hy vì sao lại do dự. Hai người không phải đã nói rồi sao, cho dù có khó khăn trắc trở như thế nào đi nữa cũng sẽ cùng nhau đối mặt? Cho dù là thời gian có dài có lâu đi nữa, Trình Duyệt đều có thể tự tin đợi được tới ngày nào đó cầu vòng xuất hiện sau cơn mưa.

Hiện tại, Trình Duyệt rốt cuộc đã hiểu rồi.

Nguyên lai, cửa ải này không phải là do Diệp Kính Hy không qua được, mà là căn bản không thể qua được.

Cùng Tang Du kết hôn có ý nghĩa như thế nào? Ý nghĩa là anh sẽ cùng người con gái kia thành lập một gia đình được pháp luật công nhận, đồng thời còn được vô số người thân khác chúc phúc. Mà từ nay về sau, anh cũng sẽ trở thành một người đàn ông, một người chồng, gánh vác trách nhiệm tương ứng với anh.

Như vậy... Anh sẽ đem Trình Duyệt mình đặt ở đâu đây?

Tình nhân bí mật?

Kể thứ ba chen chân vào hôn nhân của mình?

Càng buồn cười chính là, một thằng con trai a?

Cho dù là hai người có yêu nhau đi nữa, thế nhưng nếu có một ngày người nọ buộc phải kết hôn, tính chất của phần tình cảm này cũng không còn giống như trước nữa. Trình Duyệt đứng trước mặt một cuộc hôn nhân hợp pháp căn bản là không có chỗ để chen chân vào!

Cho nên... Khi phải đối mặt với sự lựa chọn như thế, Diệp Kính Hy mới thống khổ đến vậy.

Trình Duyệt gắt gao nắm chặt hai tay mình, nhả đuôi bằng bạc trên ngón út cắt qua tay khiến lòng bàn tay anh truyền tới từng trận đau nhói. Anh ngẩng đầu lên nhìn Văn Tích Tuệ, gian nan nói: “Cô muốn cháu... Làm thế nào đây?”

“Hiện tại đã đến cảnh cùng đường rồi, nó nếu không mau ra quyết định, tòa án cũng sẽ nhanh chóng tuyên bố Thiên Vũ bị phá sản mất. Thời gian đã không còn nhiều nữa, cô thật sự bắt buộc phải... Mới chạy đi tìm cháu. Cô không muốn chia rẽ uyên ương, mà đặc biệt Kính Hy còn là đứa con cô yêu thương nhất nữa...”

Trình Duyệt cúi đầu xuống: “Cháu không hiểu nhiều, cô cứ nói thẳng đi.”

Văn Tích Tuệ nhẹ nhàng xoa xoa khoeo mắt đầm lệ của mình, nhẹ giọng nói: “Xin cháu nghĩ biện pháp để nó mau chóng chốt dứt ý nghĩ muốn cùng cháu bên nhau đi, trở về kết hôn với Tang Du. Kéo dài càng lâu, đối với Diệp gia càng bất lợi. Nếu như còn tiếp tục thế này, có cho vay cũng không kịp nữa rồi. Bệnh tình của ba nó càng ngày càng nặng, hai đứa em cũng đã trở về nhà, hiện tại chỉ cần nó gặt đầu một cái thôi, chúng ta sẽ có một đường sinh cơ...” “Xem như là... Văn cháu đây... Trình Duyệt.”

Trình Duyệt một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Anh chỉ là xuất thần nhìn chiếc nhẫn đuôi trên ngón út kia.

Love you forever.

Dòng chữ nhỏ nhỏ này, ở trước mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ nữa. Nụ cười của Diệp Kính Hy khi đeo chiếc nhẫn này lên tay anh đêm hôm đó, cũng chậm rãi mờ nhạt hơn.

Love you forever, không phải có nghĩa là chúng ta sẽ mãi yêu nhau, bên nhau trọn đời hay sao?

Thế nhưng không còn bao lâu nữa, người nọ cũng sẽ phải đem một chiếc nhẫn khác, đeo lên tay một người con gái gọi là Tang Du, sau đó ở trong giáo đường, bước trên thảm hoa, tiếp nhận lời chúc phúc của người thân bạn bè. Rồi sau đó khi cha xứ hỏi người nọ có nguyện ý để Tang Du trở thành vợ của mình, bất kể có nghèo khó bệnh tật hay giàu có khỏe mạnh đều vĩnh viễn không rời hay không, sẽ nhẹ giọng mà trả lời: Yes, I do.

Chiếc nhẫn đuôi này của chúng ta, nên để đâu bây giờ?

Giấu trong ngăn kéo sao? Hay là tìm một sợi dây đeo lên cổ? Hay là cứ trực tiếp... Ném đi?

Trên một tay làm sao có thể mang nhiều nhẫn như vậy được chứ?

Trình Duyệt nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay mình đến xuất thần, mãi đến khi một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống mặt, mới tựa như là giật mình tỉnh giấc mà phục hồi tinh thần lại.

“Ý của cô là, để cháu chủ động... Chia tay anh ấy... Đúng không?” Trình Duyệt cúi đầu, nhẹ giọng nói, tận lực không cho đối phương thấy nước mắt cố nén trong mắt mình.

Văn Tích Tuệ trầm mặc chỉ trong chốc lát, mềm giọng nói: “Cô biết, lời thỉnh cầu này rất quá đáng, thế nhưng đây thật sự là biện pháp nhanh nhất.”

Trình Duyệt không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve chiếc nhẫn đơn giản kia, một lần lại một lần vuốt ve dòng chữ nhỏ khắc trên ấy.

“Hơn nữa, cháu hẳn cũng rất rõ ràng, một ngày nào đó nó sẽ phải đứng trước một lựa chọn bất đắc dĩ. Hai đứa ở bên nhau lâu như vậy rồi, cháu hẳn cũng đã hiểu rõ nó, với cá tính của nó, khả năng nó sẽ chọn ở bên cạnh cháu, không để ý tới cha mẹ anh em, sẽ là bao nhiêu phần trăm đây?”

— Khả năng đó nhất định là “không phần trăm” rồi.

Trình Duyệt rất rõ ràng.

Thậm chí từ ngày đầu tiên quen biết Diệp Kính Hy, Trình Duyệt đã rất rõ ràng.

Làm con trưởng của Diệp gia, trên người Diệp Kính Hy gánh vác biết bao nhiêu là trách nhiệm. Nếu trước đây anh nguyện ý vì hai đứa em của mình mà hy sinh lý tưởng của bản thân, chấp nhận theo sự an bài của cha mình về nước học tập, như vậy bây giờ, dưới tình thế Diệp gia bị vây trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy, anh làm sao có thể ích kỷ vì hạnh phúc của chính mình mà mở to mắt nhìn Thiên Vũ phá sản, để cho cha mẹ cùng anh em của mình trở thành chuột chạy qua đường mặc cho mọi người ném đá chứ?

Nếu không phải vì một bên cán cân này là Trình Duyệt mà anh yêu nhất, có lẽ anh đã sớm làm ra quyết định rồi.

Mặc dù trên lý trí, Trình Duyệt rất rõ ràng tình trạng bây giờ, cũng biết ngày hôm nay đã tới mức này, không phải tất cả đều là lỗi của người nhà họ Diệp, thương trường bất lợi đâu phải là mong muốn của bọn họ, mà ba của Diệp Kính Hy hiện tại vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, Văn Tích Tuệ đi khắp nơi cầu người mệt đến sức cùng lực kiệt, dùng hết tất cả biện pháp, thật sự là cùng đường rồi, mới bất chấp cả tự tôn mà ngán dậm xa xôi tới đây cầu anh. Nhìn một người phụ nữ mệt mỏi đến thế kia, vừa chảy nước mắt vừa nói chuyện với mình, trong lòng Trình Duyệt cũng chịu không nổi nữa. Anh có thể nói cái gì bây giờ? Anh nên nói cái gì bây giờ? Để một vị trưởng bối ngồi trước mặt mình khóc lóc cầu xin mình, hơn nữa đối phương còn là mẹ của người mà mình yêu thương sâu đậm nhất, lúc này anh còn có thể làm thế nào bây giờ...

Loại cảm giác vô lực này cứ như là dây leo chậm rãi dâng lên từ đáy lòng, vây quanh toàn thân Trình Duyệt. Nó hoàn toàn ngược lại với cảm giác ấm áp khi được Diệp Kính Hy ôm vào lòng, nó băng lãnh đến thấu xương.

Kỳ thực, Diệp Kính Hy sẽ quyết định thế nào, căn bản không cần phải đoán.

Bốn người kia trọng yếu, hay Trình Duyệt mình trọng yếu? Sinh tử tồn vong của Diệp gia trọng yếu, hay là hạnh phúc của bản thân anh trọng yếu? Người lý trí như Diệp Kính Hy tuyệt đối sẽ chọn ra lựa chọn sáng suốt nhất.

Đề bài cho hai chọn một, đáp án là gì hầu như ai cũng biết hết rồi, hiện tại đi thi làm gì có ai ngu ngốc đến độ sẽ chọn sai đây?!

Tuy rằng đã rất rõ ràng những đạo lý ấy, thế nhưng vừa nghĩ tới việc phải chia tay với Diệp Kính Hy, Trình Duyệt chỉ cảm thấy trái tim mình như bị người nhéo một cái đau thật đau, ngay cả lúc nói chuyện cũng sẽ liên lụy tới cơn đau đốn không ngừng co rút ở trong lòng này.

“Cháu sẽ... Nghiêm túc suy xét lại.” Trình Duyệt nhẹ giọng nói, “Xin cô cho cháu thời hạn đi.”

“Chỉ còn lại một tháng nữa.”

“Được, trong vòng một tháng, cháu sẽ nghĩ biện pháp để chia tay với anh ấy.”

Lúc nói ra những lời này, Trình Duyệt thậm chí còn cảm thấy, trong ngực mình như có vật gì vừa bị hung hăng đập nát. Máu trong toàn bộ trái tim như ngưng đọng lại, hoàn toàn không cảm giác được tim đập nữa, lồng ngực thậm chí còn khó chịu tới mức không thở nổi.

Trình Duyệt muốn cười, thế nhưng lại phát hiện mình căn bản cười không nổi, cơ thịt trên mặt đều cứng ngắc, giống như không còn là chính mình nữa.

“Xin lỗi, Trình Duyệt, Diệp gia chúng ta vĩnh viễn nợ cháu... Cô xin thay mặt cả nhà cảm ơn cháu...”

Văn Tích Tuệ nghẹn ngào, muốn cầm tay Trình Duyệt, lại bị Trình Duyệt nhẹ nhàng rút ra.

Trình Duyệt hơi giương giương khóe miệng, miễn cưỡng nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn —

“Cô nói là cả nhà, hẳn là không bao gồm Diệp Kính Hy đúng không? Anh ấy nhất định sẽ không cảm ơn cháu đâu, không hận là đã may mắn lắm rồi.”

Văn Tích Tuệ giật mình, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

“Kỳ thực cô không cần cảm ơn cháu, thật sự, chỉ cần cảm ơn anh ấy là đủ rồi. Cháu biết, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ buông tay cháu mà trở lại New York giúp Diệp gia vượt qua khó khăn, cháu chỉ là giúp cho quá trình này nhanh hơn mà thôi.”

“Diệp Kính Hy anh ấy... Anh ấy có thể vì người nhà của mình, mà hy sinh... Hạnh phúc suốt đời của bản thân.”

“Thế nhưng sự quan tâm mà các người dành cho anh ấy... Lại có bao nhiêu đâu...” Trình Duyệt thấp giọng nói, một giọt nước mắt trong suốt nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, anh bám lấy sô pha chậm rãi đứng dậy, đưa lưng về phía Văn Tích Tuệ —

“Sau này mọi người nên đối xử tốt với Diệp Kính Hy một chút, đừng ép buộc anh ấy nữa, anh ấy đã vì mọi người mà nỗ lực nhiều lắm rồi... Còn cô gái tên Tang Du kia, nếu thật lòng thích Diệp Kính Hy, vậy cũng nên thông cảm cho anh ấy, chăm sóc anh ấy cho thật tốt vào.”

“Diệp Kính Hy rất thích cảm giác gia đình, sau này mọi người cũng nên cùng anh ấy ăn vài bữa cơm, tốt nhất là tự tay làm, cho dù là không thể ăn được, nhưng anh ấy cũng sẽ thấy rất cảm động. Đừng có suốt ngày bỏ anh ấy một mình, cho rằng cái gì anh cũng có thể xử lý tốt được, kỳ thực Diệp Kính Hy anh ấy... Càng tha thiết có người ở bên cạnh hơn.”

“Về phần cháu, cô chú cũng không cần phải thấy hổ thẹn. Có thể gặp được anh ấy, chính là may mắn lớn nhất của Trình Duyệt cháu đây. Mấy tháng qua cùng nhau một chỗ, thật sự rất hạnh phúc, cháu cũng thấy đủ rồi. Vốn cũng không hy vọng xa vời gì có thể cùng anh ấy đi hết cả đời lâu như vậy, chỉ là không nghĩ tới, kết thúc... Lại nhanh như thế. Còn tưởng rằng... Ít nhất... cũng có thể chống đỡ được tới lúc cháu tốt nghiệp...”

“Được rồi, cô hẳn cũng đã mệt mỏi, cách đây không xa có một khách sạn không tệ lắm, cô có thể tới đó đặt phòng nghỉ ngơi. Cháu có chút khó chịu, muốn đi ngủ một lát, không tiễn cô được.”

Thấy dáng vẻ Trình Duyệt đi vào phòng ngủ như lung lay sắp đổ, Văn Tích Tuệ có chút không đành lòng nói: “Trình Duyệt, cháu... Có sao không?”

Trình Duyệt khoát khoát tay nói: “Không sao ạ, cháu vẫn hay bị tụt huyết áp, đột nhiên đứng lên có chút choáng váng mà thôi.”

Văn Tích Tuệ trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Cháu yên tâm, nó hiện tại chỉ là quay về đính hôn, cô tính trước mắt để nó chuyển trường trở về New York, sau khi tốt nghiệp mới kết hôn. Chờ nó giúp ba nó cùng nhau giữ vững được Diệp gia rồi, có thể sẽ cần ba bốn năm đi, đến lúc đó... Nếu như nó thật sự không có cảm tình với Tang Du, cô sẽ để nó ly hôn rồi quay về tìm cháu.”

Trình Duyệt bỗng nhiên quay đầu, nụ cười trên mặt cực kỳ lạnh lùng, khóe miệng cong lên thậm chí còn mang theo chút trào phúng: “Cô nghĩ, anh ấy sẽ làm cái loại chuyện vong ân bội nghĩa như thế này sao? Cưới người đàn bà kia, cầm tiền, đợi Diệp gia chậm rãi phục hồi, sau đó lại một cước đá văng cô ta đi, rồi quay lại tìm cháu? Đến lúc đó, cháu hẳn phải vui vui về về ở bên cạnh anh ấy sao?”

Trình Duyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cố nén nước mắt, thanh âm cũng lạnh xuống, “Cô có lẽ vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng rồi, nếu có một ngày anh ấy phải kết hôn, như vậy cũng có nghĩa, Trình Duyệt cháu đây... Đã là quá khứ.”

“Diệp Kính Hy biết rõ điểm này, cho nên mới do dự lâu như vậy. Con của cô, cô so với ai khác đều hiểu rõ hơn hết. Cho nên, những lời an ủi cùng với hứa hẹn giả tạo này, cô cũng không cần nói với cháu đâu.”

“Sau này, chỉ cần đối xử tốt với anh ấy là đủ rồi.”

Nhìn bóng lưng yếu ớt của Trình Duyệt nặng nề đi vào phòng ngủ, Văn Tích Tuệ cũng nhịn không được mà đỏ cả viên mắt. “Xin lỗi... Trình Duyệt, cô thật xin lỗi cháu... Thế nhưng cô thật sự không còn biện pháp nào nữa...”

“Xin lỗi...”

Trình Duyệt không đáp lại, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Văn Tích Tuệ vẫn đứng ở đó nhẹ giọng nói xin lỗi, mãi đến khi ánh hoàng hôn màu vàng nhạt chiếu qua khung cửa sổ, bà mới mệt mỏi đứng lên, kéo va li của mình chậm rãi rời khỏi căn nhà nhỏ ấy.

Trình Duyệt vừa vào phòng ngủ đã ném mình lên giường, dùng chăn gấu gao bọc kín người lại. Có lẽ là thực sự mệt mỏi lắm rồi, cũng có lẽ là không muốn bận tâm tới chuyện này nữa, anh vừa nhắm mắt liền ngủ tới bảy giờ tối mới giãy dụa tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Trình Duyệt đã đói bụng, muốn đi xuống bếp làm cơm tối, lúc đi tới phòng khách lại theo thói quen mà hướng vào phòng đọc sách mà gọi: “Diệp Kính Hy, tối nay anh muốn ăn gì? Em làm cho anh.”

Gọi nửa ngày vẫn không có ai trả lời, Trình Duyệt giật mình, lúc này mới nhớ tới người nọ sáng nay đã lên máy bay rồi, hiện tại có lẽ đã tới New York.

Mình thực sự là hồ đồ a, mới mơ có một lát mà đã quên chuyện này đi mất, còn tưởng rằng người nọ sẽ giống như thường ngày ở trong phòng đọc sách, bây giờ liếc mắt nhìn lại, trong phòng là một mảnh tối đen như mực, ngay cả đèn cũng không mở, làm sao có thể thấy bóng dáng người kia đây.

Trình Duyệt tự giấu cười cười, đến nhà bếp tùy tiện làm vài món ăn cơm tối. Lúc làm cơm tâm tư cũng không biết đã thả đi nơi nào, cho tới mấy muỗng muối. Một người ngồi trong phòng ăn cơm, chỗ ngồi đối diện trống không, mà trong lòng, cũng là trống rỗng.

Viên mắt Trình Duyệt bỗng dưng thấy chua xót, đầu cũng đau nhức, cơm nước trong miệng hoàn toàn không có mùi vị gì, chỉ là máy móc cho từng muỗng từng muỗng vào trong miệng, thậm chí phải lấp đầy bao tử mới thôi.

Sau khi cơm nước xong, Trình Duyệt liền tới phòng bếp rửa chén. Còn nhớ trước đây khi hai người cùng một chỗ, đều là mình làm cơm, Diệp Kính Hy phụ trách rửa chén, hiện tại anh không có ở đây, Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là tự mình rửa chén. Nước ấm vào mùa thu vẫn rất lạnh lẽo, mà cái loại nhiệt độ lạnh lẽo này lại từ đầu ngón tay thấm vào đáy lòng. Người kia không có ở đây, Trình Duyệt cảm thấy căn nhà này thật sự là trống trống rỗng rỗng, nơi nào cũng có gió lạnh thổi tới được.

Trình Duyệt một bên rửa chén, một bên nhớ lại cái ôm ấm áp từ phía sau lưng mình của người kia trước đây.

Anh rất thích dùng hai tay nhẹ nhàng vòng qua eo mình, sau đó đem cằm gác lên vai, ở bên tai mình thấp giọng nói chuyện, muốn ăn cái này, thích ăn cái kia, có đôi khi còn quá đáng đem đồ ăn anh thích nhất đưa ra trước mặt mình ép mình làm cho bằng được. Trình Duyệt sau này cũng thả lỏng, dựa vào trước ngực anh, còn có thể cảm giác được tiếng tim đập hữu lực của người nọ. Vừa làm cơm lại được anh ôm như vậy, toàn bộ thân thể của Trình Duyệt đều thấy ấm áp dạt dào.

Hình như đã lâu lắm rồi, mình không được anh ôm từ phía sau lưng nữa. Sau khi nghỉ hè trở về, mỗi lần mình ở trong bếp làm cơm, anh đều ở trong phòng đọc sách, lúc đầu còn tưởng rằng anh vì chương trình học của học kỳ này quá cấp tốc nên mới chăm chỉ như vậy, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là người nọ muốn nhân lúc rảnh rỗi, trốn tránh mình ở trong phòng nhắn tin với ba mẹ đi.

Diệp Kính Hy thật sự cũng rất thống khổ, kéo dài lâu như vậy, cả người đều gầy hằn đi, mỗi ngày còn xem như là không có việc gì mà tươi cười với mình nữa.

Một bên là người mình yêu, một bên lại là người nhà, vấn đề này xảy ra trước mặt, dù có là ai đi nữa cũng không thấy dễ chịu.

Trình Duyệt cũng biết, đa số mọi người đều sẽ chọn người nhà. Dù sao máu mủ tình thâm, công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ cả đời còn không trả hết được. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một

chút, nếu như trong nhà mình xảy ra chuyện, là mẹ hay là Trình Nhạc đi nữa, bắt luận một trong hai người họ phải đối mặt với khó khăn sinh tử, chính mình cũng đành phải nhắm mắt rồi bỏ Diệp Kính Hy mà thôi.

Chỉ là thời gian xa nhau, cả người lại đầy thương tích.

Cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, hai người đang yêu nhau lại đột nhiên bị ép buộc xa nhau như vậy, trong lòng thống khổ đến nhường nào. Đau nhức giống như là đem từng lớp da thịt trên người cố gắng xé ra vậy.

Văn Tích Tuệ quả thật là một người thông minh, rõ ràng là người tới chia rẽ bọn họ, thế nhưng Trình Duyệt tuyệt không trách bà, thậm chí căn bản còn không tìm được lý do để hận bà. Trình Duyệt có thể thấy được Văn Tích Tuệ rất thương Diệp Kính Hy, càng không đành lòng hủy đi hạnh phúc của con trai bà, bà ở ngoài cửa luôn miệng nói xin lỗi Trình Duyệt đều nghe được, mà những lời bà nói anh cũng rất tin tưởng.

Một bậc làm cha làm mẹ, một người phụ nữ khôn khéo tài giỏi, thật không cần phải vứt bỏ hình tượng của mình mà khóc lóc diễn trò trước mặt một người tầm thường như mình được. Lời của bà hoàn toàn là thật, Diệp gia quả thật là đã tới tuyệt cảnh rồi.

Diệp Kính Hy hiện giờ giống như là đang đứng ở trên đỉnh núi vậy, một bên là lửa cháy hừng hực, một bên là biển cả mênh mông. Diệp Kính Hy biết bơi, dưới biển còn có cha mẹ anh em của mình, đương nhiên anh sẽ hướng về đại dương cuộn cuộn ấy mà nhảy xuống.

Thế nhưng, bên đồng lửa này còn có Trình Duyệt mà anh yêu nhất! Anh luyến tiếc, anh không dứt bỏ được, cho nên anh mới thống khổ như vậy, do dự như vậy, nhiều lần dằn vặt chính mình, cũng là dằn vặt thân nhân đang chờ anh dưới biển, cùng với Trình Duyệt đang chờ anh ở phía sau.

Mà Văn Tích Tuệ lại giao cho Trình Duyệt một nhiệm vụ, trong lúc anh do dự như thế, nhẹ nhàng đẩy anh xuống.

Nhiệm vụ này rất đơn giản.

Mà cũng rất tàn nhẫn.

Trình Duyệt còn nhớ rất rõ, khi vừa mới bắt đầu yêu Diệp Kính Hy, chính mình còn bối vì lo sợ đồng tính yêu nhau không được chấp nhận, mới giới thiệu anh cho Phan Lâm, chịu đựng đau đớn mà đẩy Diệp Kính Hy ra xa.

Ngày hôm nay, chính mình lại tự tay đẩy đi người mình yêu nhất, là lần thứ hai.

Cũng sẽ là lần cuối cùng.

28. Chương 28 - Yêu Thương

Mãi đến cuối tuần thứ hai, Trình Duyệt mới bắt đầu thu dọn hành lý.

Trước tiên là từ tủ quần áo trong phòng ngủ. Trình Duyệt rất thích sạch sẽ cho nên tủ quần áo vẫn luôn được sắp xếp gọn gàng, quần áo của mình và Diệp Kính Hy đều phân ra ngăn hoàn, người nọ dùng móc áo màu đen, mình dùng móc áo màu trắng, trắng đen rõ ràng, vừa nhìn là hiểu ngay, lâu ngày cũng không bị lộn nữa. Một loạt quần áo dùng móc áo màu sắc khác nhau treo cùng một chỗ, nhìn qua trông cực kỳ hoành tráng. Đồ lót và vớ cũng được xếp ngăn nắp ở phía dưới, một người bên trái, một người bên phải.

Trình Duyệt đem quần áo được móc bằng móc áo màu trắng ra ngoài, có vài bộ bị áo khoác to lớn của Diệp Kính Hy kẹp ở giữa, phải dùng sức mới kéo ra được, vớ và đồ lót ở dưới cũng được lấy ra bỏ vào trong vali.

Dần dần, trong tủ quần áo chỉ còn lại đồ của Diệp Kính Hy, quần áo của hai người vốn lẫn lộn với nhau chung một chỗ, lấp đầy cả tủ, hiện giờ đột nhiên chỉ còn lại phân nửa, nhìn qua rất trống trải.

Vali của Trình Duyệt lại đầy đến nỗi phải nhồi nhét vào mới được.

Anh còn nhớ rõ lúc mới đến đây, toàn bộ đồ đạc đều để vừa khít trong vali này, làm thế nào mà bây giờ chỉ mới có quần áo thôi đã nhét đầy rồi? Nghĩ nghĩ một chút mới hiểu được, mình ở nơi này cũng đã lâu, quả thật đã xem đây là nhà mất rồi. Cái kiểu ở chung với Diệp Kính Hy cứ như là cặp vợ chồng nhỏ mà ngọt ngọt ngào ngào, mỗi lần tới ngày lễ ngày Tết là lại dắt nhau đi mua quần áo mới, càng mua càng nhiều, cho nên mới nhét đầy vali thế này.

Trình Duyệt cười cười, nhẹ nhàng đóng cửa tủ quần áo, lại mở ngăn kéo phía dưới ra.

Ở trong đó chỉ có mỗi một chiếc áo sơ mi, một bộ âu phục và một chiếc cà vạt, chính là món quà mà Diệp Kính Hy tặng vào lễ tình nhân hôm đó. Mấy món đồ này cho tới bây giờ Trình Duyệt chưa từng mặc qua, cũng không phải không nỡ mặc, chỉ là cảm thấy rất xấu hổ. Dù sao khi người nọ tặng đồ cho mình còn mang theo nụ cười mưu mô xấu xa như vậy, lỡ như ngày nào đó mặc vào rồi, người ta sẽ hiểu lầm mình đang ám chỉ người ta làm cái gì gì đó thì sao. Trình Duyệt bực bội trong lòng, vì thế vẫn luôn cất nó trong ngăn kéo.

Hiện giờ nhìn chiếc sơ mi trắng tinh này, ngay cả cúc còn chưa cài, được xếp ngay ngắn gọn gàng ở đây, có thể vĩnh viễn cũng không có cơ hội mặc tới nữa.

Trong lòng Trình Duyệt đột nhiên cảm thấy chua xót, lấy chiếc sơ mi kia ra, nhẹ nhàng dán mặt lên đó cọ cọ, trên chiếc áo này thậm chí còn lưu lại mùi của người kia, xúc cảm mềm mại ấm áp, tựa như đầu ngón tay của Diệp Kính Hy đang vuốt ve mặt mình vậy.

Trình Duyệt đem mặt vùi vào áo sơ mi hít sâu một hơi, lúc này mới mở vali ra, đem những thứ người kia tặng cố gắng nhét vào đó.

Sắp xếp tủ quần áo xong rồi lại tới phòng ngủ, sau đó là sân vườn...

Chậm rãi chậm rãi, đem tất cả đồ đạc thuộc về mình lôi ra. Cả căn nhà như bị khoét đi phân nửa, trở nên trống trải vô cùng.

Diệp Kính Hy rời đi đã một tuần rồi, thế nhưng khắp nơi trong nhà vẫn còn tràn ngập hơi thở của anh.

Mỗi khi đi ngang qua phòng đọc sách sẽ nhớ tới dáng vẻ anh đang chăm chú đọc sách, khi ở trong bếp làm cơm sẽ nhớ tới hình bóng anh hay đứng bên cạnh giúp mình cái này cái nọ. Tới khi ngâm mình trong bồn tắm lớn, sẽ không khỏi nhớ tới buổi tối hôm đó, trong phòng tắm bốc đầy hơi nước, hai người găt gao ôm lấy nhau, hôn môi, vuốt ve, triền miên ngọt ngào mà kịch liệt. Hơi thở gấp gáp cùng tiếng tim đập mãnh liệt như còn văng vẳng bên tai, thế nhưng giờ đây, người đã đi rồi. Trong một tuần này, Trình Duyệt một mình ngủ trên giường, trùm chăn kín cả người nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Sáng sớm mỗi ngày đều đúng giờ thức dậy, chỉ là không còn tâm tình đâu mà chạy bộ nữa, một mình ăn bữa sáng, nhìn chỗ ngồi đối diện chỉ còn là khoảng không, chung quy vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Hai người sống chung với nhau lâu như vậy, mà cái nhà này cũng tựa như là gia đình của họ rồi. Trình Duyệt quen thuộc từng góc ngách ở đây, thậm chí còn nhớ rõ tên của từng loại hoa được trồng trong vườn nữa.

Hiện tại đột nhiên phải ra đi, quả thật rất luyến tiếc, không nỡ.

Thế nhưng lại không có biện pháp nào khác, mình phải đi thôi. Chịu đựng thêm một tuần, ngày ngày mất ngủ, đến khi vừa ngủ được khoảng ba tiếng thì luôn luôn bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc.

Trình Duyệt mơ thấy Diệp Kính Hy đỏ mắt hỏi mình vì sao phải chia tay với anh, mơ thấy Diệp Kính Hy lạnh lùng nói với mình, em không phải đã đồng ý chờ anh trở lại sao? Không phải đã nói rằng dù có khó khăn trắc trở gì cũng phải ở bên nhau sao?

Ánh mắt lạnh lùng tới cực điểm ấy, thậm chí còn mang theo oán hận.

Trình Duyệt cực kỳ sợ ánh mắt như thế, mỗi khi ở trong mơ nhìn thấy hai mắt lạnh lùng ấy của đối phương, lại nhịn không được mà toàn thân đều run lên.

Thế nhưng mà mình ở trong mộng hết lần này tới lần khác không tài nào nói nên lời, trong lòng tựa như có một khối đá to đè nén tới khó chịu, không thể làm gì khác hơn là há to miệng mà liều mạng thở dốc, ở

trong lòng không ngừng không ngừng gào to, em yêu anh, em yêu anh, Diệp Kính Hy, nhưng mà em cũng không còn cách nào nữa, xin anh đừng trách em...

Ban ngày thì suy suy nghĩ nghĩ, ban đêm thì nằm mơ như vậy, khắp nơi trong nhà đều là khí tức của Diệp Kính Hy, đâu đâu cũng đều có những hồi ức tràn đầy ngọt ngào hạnh phúc của hai người bọn họ, cho nên Trình Duyệt bây giờ ngay cả ngủ cũng chẳng được an giấc.

Nếu còn tiếp tục ở lại đây, Trình Duyệt sợ chính mình sẽ không chống đỡ được mà vỡ tan mất.

Khi Trình Duyệt xách vali trở lại ký túc xá, Tiểu Uy và A Vinh đều há hốc mồm kinh ngạc. Trong khoảng thời gian Trình Duyệt dọn đi này, liên hệ của bọn họ cũng theo đó mà phai nhạt, chỉ khi nào tới ngày lễ ngày Tết mới gửi tin nhắn cho nhau, hiện giờ Trình Duyệt đột nhiên trở về, hai người đều cảm thấy có chút quái lạ. Nhưng biểu tình trên mặt Giang Tử Đông thật ra rất trấn định, đi tới nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Trình Duyệt, nói: “Hoan nghênh trở về.” Sau đó tự nhiên tiếp nhận hành lý trong tay đối phương.

Để ăn mừng Trình Duyệt trở về, tối hôm đó Giang Tử Đông làm chủ xị đứng ra mời mọi người tới nhà hàng bên đường đối diện ăn tối, gọi mấy món ăn xong, còn uống thêm chút rượu, A Vinh tửu lượng kém nhất, rất nhanh đã say, trên đường trở về bắt đầu xiêu xiêu vẹo vẹo cất tiếng hát, chính là bài hát vừa nãy được phát trong nhà hàng, “Yêu nhau bao năm” của Hàn Hồng và Hứa Chí An.

“Nói với anh rằng, vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa, nói với anh như thế rồi, sao em lại nuốt lời? Cảm ơn anh đã cho em vui sướng và hạnh phúc, để em có thể cảm thụ nó từng chút từng chút, từng ngày từng ngày. Là bởi vì dũng khí của anh đã giảm bớt hay là vì thời gian của chúng ta có hạn...” “Đã từng thương hải tang điền, chớp mắt đã hóa thành khói sương...”

Trình Duyệt ở bên cạnh lặng im nghe cậu hát, cái gì cũng không nói nên lời.

Giang Tử Đông hạ giọng quát: “Đủ rồi! Khó nghe chết đi được.” Vươn tay ra đỡ lấy A Vinh đã say khướt loạng choạng ở phía trước, Giang Tử Đông trầm mặt nói với Tiểu Uy ở kế bên, “Cậu đỡ cậu ấy về trước đi, cậu ấy say rồi.”

“Ừ.” Tiểu Uy nghi hoặc nhìn hẩn một cái, “Vậy anh và Trình Duyệt thì sao?”

“Bọn tôi đi mua chút đồ dùng sinh hoạt cái đã, Trình Duyệt vừa mới trở về, còn nhiều thứ không có mang theo.”

“Ok...” Tiểu Uy đón lấy A Vinh, đỡ cậu chậm rãi đi về phía ký túc xá, Giang Tử Đông liền kéo Trình Duyệt quẹo vào một ngõ khác dành cho người đi bộ.

Trời thu đã qua, lá vàng trên cây đều rụng hết, cảnh khô trong gió lung lay như sắp đổ. Muôn hoa dọc đường đi đều héo tàn, cây cỏ khô khan, khiến người ta có cảm giác thê lương bi cảm.

Nhiệt độ mấy ngày nay đã giảm xuống, gió đêm vừa thổi liền lạnh tới thấu xương. Trình Duyệt từ nhỏ đã sợ lạnh, mấy ngày trước đi dạo phố cùng Diệp Kính Hy không mặc áo khoác cũng chẳng thấy lạnh. Bây giờ trên người đã khoác một chiếc áo thật dày rồi, vẫn cảm thấy từng trận gió lạnh như thổi vào trong cổ áo, mà cơn gió này tựa như một lưỡi dao nhỏ, từng chút từng chút cắt vào da thịt.

Không nghĩ tới, nhiệt độ giảm xuống cũng nhanh như vậy.

Trình Duyệt gắt gao túm chặt áo khoác của mình, hai tay dút vào trong túi, cúi thấp đầu chậm rãi bước đi, một lúc lâu vẫn không nói gì.

Giang Tử Đông trầm mặt một lúc, rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, kéo Trình Duyệt vào trong một quán cà phê gần đó, tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, bình tĩnh hỏi: “Trình Duyệt, cậu có chuyện gì vậy?”

Trình Duyệt miễn cưỡng cười cười, “Tối hôm qua mất ngủ, tinh thần không tốt lắm. Không có gì đâu.”

“Không có gì sao đột nhiên lại dọn về!!”

Giang Tử Đông phần nộ đứng lên, bởi vì nói quá to mà gây chú ý cho không ít người trong quán.

Trình Duyệt nhú nhú mày, kéo hẩn ngồi trở lại: “Anh nhỏ giọng một chút.”

Giang Tử Đông sầm mặt, hạ giọng nói: “Rốt cuộc là làm sao vậy? Cậu không phải sống chung với Diệp Kính Hy sao? Sao đột nhiên lại dọn về, mặt mày lại thất hồn lạc phách như vậy, chẳng lẽ cậu ta làm chuyện gì có lỗi với cậu?”

“Không có.”

“Vậy là có chuyện gì?”

Trình Duyệt trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Tôi muốn chia tay với anh ấy, thế nhưng, tôi không biết nói như thế nào.”

Giang Tử Đông giật mình ngậy người tại chỗ, cả nửa ngày vẫn không nói ra lời.

Trình Duyệt gục đầu xuống, nhẹ nhàng khuấy cà phê trong ly của mình, một bên khuấy một bên bình tĩnh nói: “Trước khi Diệp Kính Hy đi, tôi còn nói với anh ấy, sẽ chờ anh ấy trở về. Hiện tại đột nhiên phải chia tay, tôi không biết nói như thế nào cả.” “Lý do thật ra có rất nhiều, tỷ như, tôi phát hiện ra tình cảm của mình đối với anh không còn sâu đậm nữa, ở chung một chỗ lâu như vậy đã chán rồi. Hoặc là, đàn ông hẳn phải cưới vợ sinh con mới đúng, cảm tình của đàn ông với đàn ông không thể lâu dài, sớm chia tay đối với cả hai cũng tốt. Hoặc có thể là, mẹ của tôi đã phát hiện ra quan hệ của tôi và anh ấy, không cho hai người cùng một chỗ nữa...”

Trình Duyệt dừng một chỗ, khe khẽ thở dài, “Mấy cái cớ như thế này thì có nhiều lắm, nhưng tôi không biết nên dùng cái nào mới thích hợp. Muốn chọn ra một lý do để Diệp Kính Hy có thể tin tưởng, cũng muốn để cho anh ấy không phải đau buồn nhiều, đồng thời cũng chấp nhận chia tay với tôi... Thật là phiền phức.”

“Mấy ngày nay tôi vẫn luôn lo lắng chuyện này, ở nhà lúc nào cũng ngủ không ngon, cho nên mới dọn về ở với mọi người. Thời gian đã không còn nhiều nữa, tôi muốn mau chóng nghĩ ra một lý do thật tốt. Anh ấy thông minh như vậy, thật không dễ lừa đâu.”

Giang Tử Đông nhìn Trình Duyệt, mặt không đổi sắc hỏi: “Cậu làm thế nào mới có thể giữ bình tĩnh để nói ra những lời này vậy?”

Trình Duyệt hơi nghiêng đầu, ngón tay cầm ly cà phê dần siết chặt hơn.

“Cậu rốt cuộc đã chịu giày vò bao nhiêu rồi? Nhìn cậu hiện tại biến thành cái dạng gì xem?” Giang Tử Đông vươn tay dè lại vai Trình Duyệt, hai mắt nhìn thẳng vào anh, “Rõ ràng là thống khổ muốn chết, lại còn làm bộ dạng như ta đây bình tĩnh lắm, cậu không thấy mệt sao? Tôi nhìn còn thấy mệt.”

Trình Duyệt không nói chuyện, chỉ chấp nhất nghiêng đầu sang một bên, gắt gao nắm chặt ly cà phê của mình.

Giang Tử Đông nói rất đúng, bình tĩnh nói ra mấy lời này, lại còn phải lãnh tĩnh lý trí mà suy nghĩ xem như thế nào chia tay với người kia, thật sự là mệt chết đi được.

Ngoài mặt thì làm như là không có việc gì, trong lòng khổ đau lại có mấy ai biết? Yêu người ta đến mức này rồi, tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy làm sao có thể nói buông là buông được đây?

Thế nhưng không có biện pháp, đối mặt với khốn cảnh của Diệp gia, không thể chỉ ích kỷ lo cho bản thân mình được.

Hiện giờ không thể điều chỉnh tâm tình, cũng không học được cách ngụy trang bình tĩnh, chờ hai ngày nữa Diệp Kính Hy trở về rồi, Trình Duyệt rất sợ tới lúc mình nói chia tay, lời kịch thật vất vả mới nghĩ ra được sẽ bị ánh mắt của người kia làm cho vỡ nát.

Diễn viên xuất sắc nhất còn phải cần thời gian để luyện tập biểu cảm của mình, huống chi anh còn không biết diễn là như thế nào? Trước khi người kia quay về mà không luyện tập tốt, đến lúc đó diễn rồi chắc chắn sẽ không có lợi. Cho nên mới chịu đựng đau đớn, đứng trước gương luyện tập cách mỉm cười thật nhiều lần.

Hiện giờ đã tiến bộ hơn rất nhiều rồi, chỉ ít có thể xem như không có việc gì mà nói ra hai chữ “chia tay” khiến tim người quận đau kia.

-

Thời gian một tháng kỳ thực rất ngắn, lúc nào vui vẻ thì chỉ cần chớp mắt một cái đã qua. Thế nhưng hiện tại đối với Trình Duyệt mà nói, tháng này lại dài đằng đẵng như vậy, mỗi một ngày trôi qua đều cực kỳ thống khổ, mỗi một ngày trôi qua đều như bị dày vò trong lửa bỏng nước sôi. Càng về sau lại càng mất ngủ nhiều hơn trước, lúc nào cũng gặp ác mộng, Trình Duyệt thậm chí còn phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể duy trì được. Cuối cùng, dưới sự lo lắng truy vấn của Giang Tử Đông, Trình Duyệt vẫn đem tất cả mọi chuyện ra nói cho hắn.

Dù sao trước đây khi từ chối lời tỏ tình của Giang Tử Đông, Trình Duyệt cũng đã nói qua, tôi và anh vĩnh viễn là bạn thân. Mấy ngày hôm nay hắn vẫn luôn dùng thân phận của một người anh trai mà quan tâm lo lắng cho Trình Duyệt. Hiện giờ tâm tình Trình Duyệt không tốt, Giang Tử Đông vẫn không ngại ở bên anh, đem lỗi tại mình làm thùng rác cho anh dùng.

Trình Duyệt có không ít bạn bè, dù là ở trong khoa hay ngoài khoa cũng đều rất tốt, thế nhưng loại chuyện này chỉ có thể tâm sự với mỗi Giang Tử Đông mà thôi. Chỉ có Giang Tử Đông biết anh thích con trai, cũng chỉ có hắn mới có đủ lãnh tĩnh để bày mưu tính kế cho anh. Tâm sự chồng chất như thế này, nói ra vẫn tốt hơn là cứ khư khư giữ trong lòng, có đôi khi Trình Duyệt cũng cảm thấy không chịu đựng nổi nữa, thật may còn có Giang Tử Đông luôn bên cạnh.

Về điểm này, Trình Duyệt vẫn rất cảm ơn hắn, cho dù là sau này đi nữa, anh cũng không có cách nào thật sự hận Giang Tử Đông được.

Sự tình vốn rất thuận lợi, Trình Duyệt lo lắng một lúc lâu, định lấy người nhà ra làm cái cớ. Dù sao trong nhà Diệp Kính Hy cũng đang lúc xảy ra chuyện, nếu như trong nhà Trình Duyệt cũng gặp chuyện không may, như vậy hai người bất đắc dĩ chia tay cũng là lẽ đương nhiên rồi.

Lý do như vậy, có lẽ Diệp Kính Hy cũng sẽ chấp nhận được.

Vừa hay mấy ngày nay mẹ mình đang đi công tác, Trình Nhạc thì học nội trú ở trong trường, điện thoại nhà không có ai bắt máy, Diệp Kính Hy dù có hoài nghi cũng không cách nào đối chất được.

Trình Duyệt tìm đúng thời cơ, đánh một tin nhắn dài thật dài, sửa rất nhiều lần, sửa xong lại đọc thêm lần nữa, cảm thấy không thích hợp lại tiếp tục sửa. Cái tin nhắn đó sửa tới sửa lui không dưới mười lần, Giang Tử Đông cũng nhin không được nói: “Cậu cứ nhắn đi, tôi thấy không thành vấn đề đâu.” Trình Duyệt lúc này mới yên lòng lại, ngón tay run rẩy bấm vào nút gửi tin nhắn.

Tin nhắn vừa gửi đi không bao lâu, điện thoại Trình Duyệt bắt đầu reo lên. Trình Duyệt đưa mắt nhìn điện thoại báo cuộc gọi tới từ Diệp Kính Hy, cắn răng hạ quyết tâm không nghe máy. Điện thoại rất nhanh lại vang lên lần nữa, Trình Duyệt lại bấm tắt. Điện thoại reo bao nhiêu lần, thì Trình Duyệt bấm tắt bấy nhiêu lần. Sau một hồi giằng co tuyệt vọng, cả hai người đều chấp nhất đến đỏ cả viền mắt.

Cuối cùng, chuông điện thoại cũng không reo lên nữa, Diệp Kính Hy lại gửi tới một tin: “Nhận điện thoại của anh đi, Trình Duyệt.”

Trình Duyệt hai mắt chua xót, ngón tay run run đánh chữ trả lời: “Mẹ của em đang ở bên cạnh, không bắt máy được. Cứ như vậy đi, chuyện này em đã suy nghĩ kỹ rồi. Xin lỗi, là em có lỗi với anh, chúng ta chia tay đi.”

Một lát sau lại nhận được tin nhắn: “Mẹ em không chấp nhận, anh có thể hiểu được, em đừng vội, chờ anh trở về rồi sẽ cùng mẹ em nói chuyện đàng hoàng, được không? Đừng buồn nữa, sự tình lúc nào cũng có biện pháp giải quyết mà. Cho dù mẹ em thật sự không đồng ý, em cũng có thể trước tiên đáp ứng bà, cùng bà trở về, sau đó chờ bà ổn định tâm tình rồi, chúng ta lại cùng bà nói chuyện. Nhưng mà Trình Duyệt, đừng nói những lời như chia tay với anh, được không?” Một lát sau, lại gửi thêm một tin nữa, “Nhớ kỹ, anh yêu em.”

Ngón tay cầm điện thoại di động của Trình Duyệt kịch liệt run lên.

— Diệp Kính Hy anh không thấy mệt sao? Ba của anh bây giờ còn đang nằm trên giường bệnh, mẹ của anh cũng tiêu tụy như vậy rồi, trong nhà đối mặt với nguy cơ phá sản, anh còn muốn dùng loại ngữ khí ôn nhu này an ủi em sao? Anh thật sự không thấy mệt mỏi sao?

Nhìn tin nhắn của Diệp Kính Hy trong điện thoại, lại nhìn tới dòng chữ “Nhớ kỹ, anh yêu em” kia, trong lòng Trình Duyệt khó chịu như là bị dao cắt qua vậy.

Đây mới thật sự là sự lựa chọn khó cho cả đôi bên, hai người trong lúc đó đều giống như là một con dao hai lưỡi, mặc kệ là chọn cái nào đi nữa, đều cắt cho người mình đầy rẫy thương tích.

Nhưng mà đến lúc này rồi, Diệp Kính Hy vẫn còn có thể cắn răng liều mạng kiên trì như vậy. Anh yêu Trình Duyệt nhiều bao nhiêu, mới có thể chống đỡ được đến bước này đây?

Nhìn đồng hồ một chút, New York hiện giờ đã là bốn giờ sáng rồi.

Anh cứ nhiên, còn chưa ngủ.

29. Chương 29 - Chia Xa

Đêm hôm đó, Giang Tử Đông đưa Trình Duyệt tới một quán bar gần trường học, nói là dẫn anh đi mở mang tầm mắt một chút. Kỳ thực Trình Duyệt rất rõ ràng, hẳn chỉ lấy cái này làm cớ, muốn cho mình xả ra bớt tình tự áp lực mà thôi. Mỗi khi tâm tình không tốt, cũng nên đi ra ngoài tìm cách gì đó để xả ra hết thì mới thoải mái được.

Đó là lần đầu tiên Trình Duyệt tới quán bar, mọi người đều điên cuồng múa may dưới ánh đèn rực rỡ, bên tai là tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Trình Duyệt rất không quen với bầu không khí ồn ào nhốn nháo này, chỉ cúi đầu ngồi trong góc uống rượu với Giang Tử Đông.

Một ly rồi một ly cứ thế tiến vào trong bụng, trong đầu chợt thoáng qua bốn năm Trình Duyệt học đại học. Cảnh tượng năm nhất năm ấy cùng Giang Tử Đông gặp mặt, còn có cả cảnh tượng bốn người ở trong ký túc xá ăn lẩu chơi mạt chược, những chuyện cũ này rõ ràng ở ngay trước mắt, tới lúc xa nhau rồi thì cái hồi ức ngày ngô tốt đẹp trong trí nhớ ấy lại càng khiến cho người ta hoài niệm hơn.

Về sau, càng uống lại càng nhện không được nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Diệp Kính Hy vào đêm mưa hôm đó, tựa như một giấc mơ mờ ảo. Từng phút từng giây cùng người kia một chỗ đều ám áp đẹp đẽ đến thế. Ngày ngày cùng nhau chạy bộ, cùng nhau mua đồ ăn, về nhà rồi lại cùng nhau làm cơm, tán bộ nói chuyện phiếm, cuộc sống bình thản ấm áp như vậy, hôm nay lại bị chính mình tự tay hủy đi rồi.

Trình Duyệt có chút tự giễu mà cười cười.

Cái loại tính cách quá mức lý trí lãnh tính trong chuyện tình cảm như mình, không biết là tốt hay xấu đây. Ít ra thì, những người có loại tính cách này trong chuyện tình cảm chắc chắn sẽ rất khổ cực.

Sau đó lại mơ mơ hồ hồ nhớ rõ, mình uống rất say, được Giang Tử Đông dìu về ký túc xá. Trở lại ký túc xá rồi thì ngã xuống giường ngủ một giấc ngon lành, trong cơn mơ màng, Trình Duyệt mơ thấy điện thoại di động của mình phát sáng, là tin nhắn của Diệp Kính Hy nói “Chúng ta chia tay đi.” Trình Duyệt liền giương khóe miệng nở nụ cười, thì thào nói, thật tốt quá, anh rốt cuộc cũng buông tay rồi, em đã chờ những lời này của anh, chờ rất vất vả a. Sau này anh ở New York, em ở trong nước, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp nhau, có thể lúc gặp nhau rồi thì cảnh còn nhưng người đã mất. Bất quá, em sẽ chờ anh, mặc kệ là bao lâu em cũng sẽ chờ, bởi vì em, cũng không còn khả năng yêu người khác nữa rồi.

Trình Duyệt ở trong mơ nói rất nhiều rất nhiều, nói đến nỗi cả cổ họng đều đau rát lên, lúc này mới dần dần mệt mỏi mà thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Trình Duyệt bò xuống giường, thấy trên bàn là bữa sáng Giang Tử Đông đã mua sẵn, sữa vẫn còn nóng, bên cạnh còn có chút thuốc giải rượu. Trình Duyệt ăn bữa sáng xong, trong lòng đối với hắn rất cảm kích.

Mãi tới buổi trưa Giang Tử Đông mới trở lại, còn xách về rất nhiều đồ ăn.

Trình Duyệt kinh ngạc hỏi: “Anh làm gì thế?”

Giang Tử Đông nói: “Tôi muốn ăn một bữa cơm cậu làm a, từ sau khi cậu dọn ra, đã lâu không được ăn, thấy nhớ nhớ. Mai mốt tốt nghiệp rồi có thể sẽ không còn cơ hội nữa.” Trình Duyệt nhìn hẩn lấy cánh gà với cá tươi ra, cười cười nói: “Tôi cũng muốn xuống bếp một chút, nhưng mà ở trong ký túc xá cũng không thể làm được mấy thứ này.”

“Căn nhà cậu thuê không phải có nhà bếp sao? Hay là cứ tới chỗ đó đi. Hôm nay là sinh nhật tôi, coi như là cậu làm một bữa tiệc lớn tặng tôi đi.”

“Được rồi.” Nhìn ánh mắt chờ mong của hẩn, Trình Duyệt mỉm cười đồng ý.

Năm giờ chiều, hai người cùng nhau tới căn nhà mà Trình Duyệt và Diệp Kính Hy cùng thuê.

Giang Tử Đông đi dạo một vòng quanh nhà, không khỏi khen ngợi: “Cảnh vật quả thật không tồi.” Trình Duyệt nói: “Còn phải nói sao, trước đây là do tôi tìm giúp anh ấy mà. Tiền thuê nhà cũng rất rẻ.” Giang Tử Đông à một tiếng, nói tiếp: “Cậu làm cơm tôi cũng không giúp được, không bằng để tôi tới phòng đọc sách nhìn một chút, khỏi vướng chân vướng tay cậu.” Trình Duyệt cười cười: “Trong phòng đọc sách đa số là sách tiếng Anh Diệp Kính Hy mua, tôi sợ anh đọc không nổi ấy.” Giang Tử Đông nói: “Không sao, tôi tùy tiện coi một chút thôi.”

Trình Duyệt liền dẫn hẩn tới phòng đọc sách, sau đó quay trở vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Giang Tử Đông mua rất nhiều đồ ăn, phải mất một tiếng mới làm xong hết được, trời cũng đã tối đen. Trình Duyệt bận rộn chạy tới chạy lui, dọn bàn cơm chỉnh tề xong, thấy trong phòng đọc sách vẫn còn sáng đèn, Trình Duyệt liền hướng về phía đó kêu lên: “Giang Tử Đông, cơm nước xong hết rồi, ra ăn thôi.” Trong phòng một lúc lâu vẫn không có ai đáp trả, Trình Duyệt cho rằng hẩn mãi mê đọc sách nên không nghe được, vì vậy liền đi sang mở cửa gọi hẩn.

“Giang...”

Trong phòng lại không có một bóng người.

Trình Duyệt kinh ngạc nhìn trên bàn có một tờ giấy ghi chú chưa ai chạm qua, trong lòng dần dần nổi lên một nỗi bất an kỳ quái.

Đột nhiên ngoài sân vang lên tiếng gõ cửa, Trình Duyệt cho rằng Giang Tử Đông đã trở về, thở phào một hơi, lau lau tay đi ra mở cửa.

“Giang...”

Thanh âm đột nhiên bị nghẹn lại trong cổ họng.

Người đang xuất hiện trước mặt anh, dù Trình Duyệt có nằm mơ cũng chẳng ngờ tới được.

Trầm mặc kéo dài một lúc lâu, Trình Duyệt mới nở một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đi công tác ở bên này, thuận tiện ghé thăm con một chút. Là Tử Đông ra đón mẹ. Diệp Kính Hy ở chung với con đâu? Không có nhà sao?”

Sắc mặt của bà âm trầm đáng sợ, ánh mắt giống như một mũi dao sắc bén, từng nhát từng nhát cắt vào lòng Trình Duyệt. Trình Duyệt chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình như bị đẩy vào trong hầm băng, mạch máu toàn thân như bị đông lại.

— Giang Tử Đông, anh cư nhiên tính kể với tôi?

Nhìn Giang Tử Đông đang đứng bên cạnh mẹ mình, trên gương mặt lạnh lùng của hẩn không có bất kỳ một biểu tình nào cả, bình tĩnh đến nỗi làm cho lòng người phải băng giá. Trình Duyệt đột nhiên phát hiện, cái người trước mặt mình đây căn bản không phải là Giang Tử Đông mình đã từng quen biết. Có lẽ nên nói, anh cho tới bây giờ cũng không hiểu hết được Giang Tử Đông. Hoá ra Giang Tử Đông lại là một nhà biên kịch tốt đến như vậy, hẩn đã sớm viết ra kịch bản, sau đó âm thầm lặng lẽ đem những người cần phải diễn xuất bỏ vào vở kịch của mình, buồn cười chính là, cho đến bây giờ Trình Duyệt mới biết được, mình bất tri bất giác đã trở thành diễn viên từ khi nào rồi.

Dẫn mình tới quán bar, chuốc cho say khướt, sau đó gửi tin nhắn vào điện thoại mình, rồi lại mua thức ăn về, mang tới nhà mình làm cơm, làm bộ như ở trong phòng đọc sách, trong khi đó thì chạy tới đón mẹ, Diệp Kính Hy có lẽ chốc lát nữa cũng sẽ về tới nhà. Nếu như mình đoán không lầm, tin nhắn mà mẹ và Diệp Kính Hy gửi cho mình, đều bị hấn xóa hết rồi đi.

Giờ thì hay rồi, người nào cũng như nhau a.

Mấy ngày hôm trước mình còn muốn tìm lý do để chia tay Diệp Kính Hy, cũng là hấn ra chủ ý, nói rằng cứ lấy mẹ ra làm cớ là ổn thỏa nhất. Lúc đó Trình Duyệt còn thấy kỳ quái, nếu như Diệp Kính Hy hoài nghi muốn kiểm chứng thì làm sao bây giờ? Hiện tại mới biết, hoá ra tất cả đều là ván cờ mà Giang Tử Đông đã tỉ mỉ bày ra, hấn chưa bao giờ sợ Diệp Kính Hy kiểm chứng cả, bởi vì ngay từ đầu, hấn đã có dự định làm cho cả hai phải mất cả chì lẫn chài rồi.

Đúng là nực cười, hấn tính toán mọi chuyện chuẩn xác như vậy, còn mình thì cứ hết như một thằng ngốc, tín nhiệm hấn, cảm kích hấn, không chút do dự dẫn hấn về nhà làm cơm, đơn giản là vì bốn năm qua hấn đều đối xử rất tốt với mình, trong lòng mình vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với đối phương.

Kết quả thì sao, mình lại bị người mà mình tín nhiệm nhất đem ra trêu đùa như khỉ vậy.

— Chỉ vì muốn tôi có thể thuận lợi nói chia tay với Diệp Kính Hy, anh cứ nhiên đem sự thật nói cho mẹ tôi biết sao? Anh có nghĩ tới nỗi khổ của tôi không? Cha tôi đã mất rồi, anh bảo tôi phải dùng biểu tình gì để đối mặt với mẹ đây?!

Trình Duyệt rất muốn hét lên trước mặt Giang Tử Đông như thế, thậm chí còn muốn tấn cho hấn một trận. Thế nhưng hôm nay, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của mẹ, cổ họng anh hầu như khô khốc đến nỗi ngay cả một tiếng cũng không phát ra được.

Hôm nay mới biết, Giang Tử Đông cũng sẽ có thủ đoạn lãnh khốc tàn nhẫn như vậy. Trước đây vẫn cho rằng hấn là đại ca luôn sưởi ấm cho mình mỗi khi mình thấy lạnh lẽo nhất, trong lòng cũng đối với hấn vạn phần tôn kính cùng cảm tạ. Lại không nghĩ rằng, cuối cùng, cũng chính là hấn, vào cái lúc mình đang ở giữa trời băng đất tuyết thống khổ giãy dụa, hất vào đầu mình một gáo nước lạnh.

Gáo nước lạnh đó, khiến cho toàn thân Trình Duyệt lạnh tới thấu xương.

Ba người cùng nhau ngồi trong phòng khách, ghế ngồi còn chưa ấm, đã nghe thấy ngoài sân vang lên tiếng chìa khóa mở cửa.

Quả nhiên, Diệp Kính Hy theo đúng hạn đã trở về, thời gian chuyến bay đều đã được Giang Tử Đông đoán chắc cả rồi.

Trình Duyệt muốn cười, lại phát hiện cơ thịt nơi khóe miệng cứng ngắc, muốn làm ra một biểu tình thôi cũng không làm được nữa. Tiếng bước chân chậm rãi tới gần, ở trước cửa phòng khách ngừng lại, “Phịch” một tiếng, là thanh âm va li rơi xuống nền đất vang lên. Thanh âm ấy đồng thời cũng nện vào trong lòng Trình Duyệt.

Trình Duyệt biết, thứ gì đó nằm ở sâu tận đáy lòng, rốt cuộc cũng đã bị đập nát hoàn toàn rồi.

Chuyện kể tiếp, cứ thế mà dựa theo kịch bản của Giang Tử Đông mà tiến triển.

Diệp Kính Hy vừa xuống máy bay, tuy toàn thân đều đã rất mệt mỏi nhưng vẫn duy trì bình tĩnh lễ phép nói chuyện với mẹ Trình Duyệt.

Anh nói với mẹ Trình rất nhiều điều. Kể về chuyện anh làm sao quen được Trình Duyệt, dự định tương lai sau này sẽ thế nào, còn có cả phần cảm tình sâu đậm anh dành cho Trình Duyệt nữa.

Mẹ của Trình Duyệt lại vẫn như cũ trầm mặc không nói lời nào, đến cuối cùng, anh thậm chí còn quỳ xuống, chân thành mà khẩn cầu mẹ Trình tha thứ cho anh, xin bà có thể để cho cả hai ở cùng một chỗ.

Một cái quỳ ấy, Trình Duyệt vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Con người kiêu ngạo như thế, chỉ vì để khẳng định tình cảm của hai người mà sẵn sàng quỳ xuống trước mặt trưởng bối.

— Trên đời này, còn ai có thể yêu mình như vậy chứ?

Thế mà chính mình lại muốn đẩy người kia ra, một lần rồi lại thêm một lần.

Trình Duyệt nắm chặt hai tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn Diệp Kính Hy như vậy nữa, cũng không muốn để anh thấy giọt nước mắt cố nén trong mắt mình. Trình Duyệt biết, từng câu từng chữ mình sắp nói ra đây, sẽ biến thành một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào đáy lòng người nọ, từng câu từng chữ, giống như là một cái tát vang dội đánh vào mặt Diệp Kính Hy đang quỳ trên mặt đất kia vậy.

Thế nhưng mà Trình Duyệt không thể không nói, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng duy nhất của anh.

Không nghĩ tới thời khắc máu chốt như thế này, chính mình cư nhiên còn có thể bình tĩnh đến thế.

“Mẹ, để con nói chuyện riêng với cậu ấy. Con sẽ cùng cậu ấy chia tay.”

Trình Duyệt nói một cách máy móc, sau khi nói xong liền nghe được thanh âm thở phào nhẹ nhõm của mẹ mình, mà biểu tình trên mặt bà cũng đã dịu đi.

Trái tim bỗng nhiên co rút lại.

Như là bị một đôi tay vô hình hung hăng bóp chặt lấy vậy.

Cửa phòng ngủ được đóng lại, Trình Duyệt đứng đối mặt với Diệp Kính Hy, chỉ cách một khoảng ngắn.

Trong phòng an tĩnh tựa như một phần mộ.

Một lúc lâu sau, Trình Duyệt mới sắp xếp lại lời kịch của mình, bình tĩnh nói: “Diệp Kính Hy, tình cảm của hai thằng con trai vốn không có khả năng lâu dài được, tôi tin tưởng lời hứa của anh, thế nhưng tôi vẫn không tin chính mình. Ở bên anh cả đời... Thật lòng mà nói, tôi không làm được.”

Trình Duyệt thấy sắc mặt Diệp Kính Hy trở nên âm trầm, vì vậy dời mắt đi chỗ khác, tiếp tục bình tĩnh nói: “Mấy ngày nay tôi cũng đã suy nghĩ tỉnh táo rồi, tôi tuy rằng thích anh, thế nhưng cũng không thích đến nỗi phải thay đổi cuộc sống của mình. Tôi là đàn ông con trai, sau này cũng phải cưới vợ sinh con, sống một cuộc sống của người bình thường. So với làm đồng tính luyến ái bị mọi người kỳ thị, tôi thích có một gia đình, một người vợ, một người phụ nữ của riêng mình hơn.” “Cha đã mất, mẹ và em trai là người mà tôi thân thiết nhất trên đời, tôi không thể vì anh mà dứt bỏ người thân của mình được. Tôi đã quyết định sẽ cùng mẹ quay về phía nam làm việc, chờ tới tuổi thích hợp rồi, sẽ tìm một cô gái mình thích để kết hôn.”

“Đoạn tình cảm này với anh, cứ coi như là do còn trẻ mà nhất thời rung động đi.”

“Xin lỗi.”

Diệp Kính Hy vẫn trầm mặc nghe Trình Duyệt nói, ánh mắt thâm trầm của anh nhìn chằm chằm vào Trình Duyệt, như là không muốn buông tha bất kỳ biểu tình gì trên mặt của đối phương.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới bình tĩnh nói: “Nhất thời rung động?”

Anh nắm chặt hai tay, ngữ khí cũng trở nên nghiêm nghị hơn, hai mắt dần dần nhuộm đỏ, “Trình Duyệt, từ ngày em nói muốn chia tay với anh tới nay, anh đã mấy ngày không ngủ rồi. Suốt đêm từ New York gấp rút trở về, anh là muốn cùng em đối mặt với khó khăn mà giải quyết vấn đề! Không phải tới nghe em nói những lời nhảm nhí này đâu!”

“Hiện giờ ở trong phòng chỉ còn hai người chúng ta, mẹ em không có ở đây, em nói thật với anh đi, Trình Duyệt, em rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Đừng cô phụ tín nhiệm của anh đối với em, được không?”

“Trình Duyệt, nhà của anh hiện giờ rất phức tạp, thế nhưng anh vẫn không buông lời tình cảm của chúng mình, anh nỗ lực lâu như vậy, thật không hy vọng em là người đầu tiên bỏ cuộc, em hiểu không?” Nói xong, hai tay nhẹ nhàng đặt trên vai Trình Duyệt, “Dù có khổ cực thế nào đi nữa, chúng ta cùng nhau vượt qua, được không? Anh rất cần sự cổ vũ của em, Trình Duyệt, đừng buông tay có được không?”

Thanh âm của anh, rất dịu dàng... Gần như là khẩn cầu.

Trình Duyệt nhẹ nhàng cười cười, quay đầu đi chỗ khác: “Tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi. Cũng không thể chỉ vì anh mà cả đời làm đồng tính được.”

Hai tay Diệp Kính Hy rõ ràng run lên một chút, Trình Duyệt nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đẩy anh ra, sau đó, chậm rãi chậm rãi, tháo chiếc nhẫn trên ngón út của mình xuống.

Chiếc nhẫn đuôi kia cũng thật khớp, giống như là đặc biệt vì Trình Duyệt mà chế tạo vậy, mang vào lâu như thế, bây giờ tháo ra lại cắt qua da ngón út, đau đớn như xát muối.

“Ở bên anh quả thật rất cực khổ, tôi cũng sắp chống đỡ không nổi rồi. Nhẫn này trả lại cho anh.”

“Xin lỗi.”

Trình Duyệt đem nhẫn nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Diệp Kính Hy.

Trong nháy mắt đó, anh thấy trong cặp mắt đen láy của đối phương dần dần hiện lên một tia bi thương nồng đậm không cách nào phân tán được. Anh còn nhớ rõ mình đã từng thấy qua biểu tình như vậy rồi, chính là vào buổi tối khi em trai của Diệp Kính Hy gặp chuyện không may, đêm hôm đó trời đổ mưa rất lớn, Diệp Kính Hy một mình một người đứng ngoài ban công, trên mặt cũng là biểu tình thống khổ như vậy.

Mà Diệp Kính Hy lúc này, trong mắt ngoại trừ thống khổ ra, còn mang theo một tia tuyệt vọng khiến lòng người phải tan vỡ. Giống như là trụ cột tinh thần chống đỡ thân thể đột nhiên bị rút đi mất, như là một công trình hoàn hảo trong lòng đang dần dần sập đổ, Diệp Kính Hy chán nản cúi đầu, tấm lưng lúc nào cũng thẳng tắp rốt cuộc cũng vì quá mệt mỏi mà cong xuống.

“Tương lai kết hôn sinh con, sống một cuộc sống bình thường, em thật sự quyết định như vậy... Đúng không?”

Diệp Kính Hy thấp giọng hỏi, thanh âm khàn khàn khiến người ta không đành lòng nghe nữa, chiếc nhẫn trong tay lóe lên thứ ánh sáng chói mắt, mà dòng chữ love you forever trên mặt kia cũng dần trở nên mờ lung.

“Đúng vậy.” Trình Duyệt ra sức hạ quyết tâm, dứt khoát trả lời.

Diệp Kính Hy trầm mặc một lúc lâu, mới dùng thanh âm cực kỳ nhỏ nhẹ, mệt mỏi nói —

“Được... Anh... Để em đi.”

“Thế nhưng... Trình Duyệt, anh muốn... Cho em biết rằng, anh ở bên em, không phải là vì tuổi trẻ nhất thời rung động.”

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng nâng mặt Trình Duyệt lên, cẩn cẩn thận thận, ngay cả đầu ngón tay cũng có chút run rẩy.

Anh nhìn vào hai mắt Trình Duyệt, thật lòng nói —

“Anh yêu em.”

Nhiệt độ trên môi vẫn ấm áp như trong trí nhớ của mình, chỉ là do Diệp Kính Hy mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, cánh môi khô ráp, đôi môi cọ xát với nhau thậm chí còn khiến Trình Duyệt cảm thấy có chút đau đớn.

Trình Duyệt nhắm mắt lại, dịu ngoan thừa thục nụ hôn cuối cùng này.

Đầu lưỡi của đối phương hơi mở khớp hàm, nhẹ nhàng lướt qua kẽ răng, tham nhập vào khoang miệng, thông thả chuyển động, chậm rãi mút vào, như là tràn ngập biết bao luyến tiếc, lưu luyến không rời, động tác dịu dàng đến nỗi khiến cho lòng người đau nhói.

Bên môi cảm nhận được mùi vị đắng chát, là... Nước mắt của anh sao?

Một nụ hôn này kéo dài thật lâu, cuối cùng, Diệp Kính Hy mới buông Trình Duyệt ra, hơi khép mắt lại, bình tĩnh nói.

“Em đi đi.”

Trình Duyệt bình thản bước ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt chậm rãi đảo qua bữa cơm phong phú trên bàn. Cá hấp tương, cánh gà kho, chính mình tự tay làm ra mấy món này, để ở đó giống như là đang cười vào mặt mình vậy, một bữa cũng chưa có ai động qua, bây giờ cũng đã nguội lạnh rồi.

Trình Duyệt cười cười nói: “Mẹ, chúng ta đi thôi.”

Trình Duyệt và mẹ mình, còn có Giang Tử Đông, cùng nhau rời khỏi căn nhà ấy.

Anh biết Diệp Kính Hy vẫn còn đang ở phía sau nhìn anh, cho nên mỗi một bước chân, anh đều đi rất vững vàng, mạnh mẽ chống đỡ thân mình, không cho bất kỳ ai nhận ra chút khác thường nào cả.

Tia sáng âm áp phía sau càng ngày càng mờ ảo, mà ánh mắt của người kia cũng càng ngày càng xa, cuối cùng, khoảng cách của hai người họ cũng đã bị bóng đêm dày đặc khi ấy chậm rãi chia cắt.

Đêm hôm đó đột nhiên đổ một trận mưa to, trận mưa cuối cùng của mùa thu này lại cực kỳ rét lạnh, Trình Duyệt vẫn không ngủ được, nửa đêm giật mình tỉnh giấc, nhìn không được mà ra ngoài ban công đứng ngắm người.

Gió đêm thổi mưa hắt vào trên mặt, toàn thân đều lạnh lẽo.

Hai người họ gặp nhau vào một đêm trời đổ mưa to, mà hôm nay chia xa nhau cũng vào một đêm mưa như thế, giống như là một dấu chấm tròn hoàn mỹ vẽ trên bức tranh tình cảm của bọn họ vậy. Cẩn thận nghĩ lại, hai người ở bên nhau đã gần một năm rồi, mà cái phần khắc cốt ghi tâm ấy lại khiến cho đôi bên suốt đời khó có thể quên được.

Trời vừa hừng đông, điện thoại di động của Trình Duyệt đột nhiên vang lên, là tin nhắn đến từ Diệp Kính Hy, chỉ có ba chữ.

“Anh đi đây.”

Trình Duyệt kinh ngạc nhìn ba chữ đó.

Anh đi rồi, làm sao bây giờ, hiện tại đã bắt đầu thấy nhớ anh, cuộc sống sau này mình làm sao tiếp tục chống đỡ đây? Không biết còn có thể gặp anh lần nữa hay không, không biết lần sau gặp lại hai người trông như thế nào, khi đó, còn có thể yêu nhau nữa không? Mình đã thương tổn anh như thế, anh có thể tha thứ cho mình không? Mang theo hy vọng xa vời mà đợi chờ như thế, làm sao có thể chịu đựng tiếp đây? Có thể chịu đựng bao lâu đây?

Trình Duyệt suy nghĩ lâu thật lâu, vẫn không nghĩ ra đáp án cho bản thân mình. Chuyện sau này cũng không ai dự liệu được, chỉ là Trình Duyệt biết, cả đời này của mình, về phần tình cảm xem như đã thất bại, hoàn toàn chấm hết rồi.

Trình Duyệt cười cười, nhấn lại cho anh một tin.

“Chúc anh hạnh phúc.”

Sau đó lại nắm chặt điện thoại di động chờ hồi âm.

Đáng tiếc, mãi đến khi điện thoại trong tay nóng lên, mãi đến khi trời đã tạnh mưa rồi, ở phía đông dần dần lộ ra ánh rạng đông màu bạc, Trình Duyệt vẫn không nhận được hồi âm nào từ Diệp Kính Hy cả.

Suy nghĩ của tác giả: Phần hồi ức cuối cùng cũng viết xong. Giang Tử Đông quả thật rất đáng ăn đá, bất quá tình tiết cũng không ngoài dự đoán của mọi người a... Hãi thật...

30. Chương 30 - Ngoài Ý Muốn

“Chào anh, xin hỏi anh muốn dùng gì?”

Trình Duyệt ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Cho tôi một tách cà phê, đừng thêm đường. Cảm ơn.”

“Vâng, xin chờ một chút ạ.”

Sau khi rời khỏi nhà hàng của bọn Giang Tử Đông, Trình Duyệt tới quán cà phê ở gần đó để điều chỉnh tâm tình, không nghĩ tới vừa ngồi ngẩn người một lúc, cư nhiên đã hết cả buổi chiều. Trình Duyệt nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, trên song cửa phản chiếu gương mặt của mình, bởi vì hồi ức vừa rồi mà trông có vẻ tái nhợt. Bất quá cũng không sao, mình ngồi trong góc này, sẽ không khiến người khác chú ý.

Cà phê rất nhanh đã được mang ra, Trình Duyệt mỉm cười tiếp nhận, một bên nhẹ nhàng dùng muỗng khuấy, một bên nhìn cái bóng của mình in trên cửa sổ. Sắc mặt đã khá hơn rất nhiều, chỉ là viền mắt vẫn còn có chút đau nhức.

Trải qua khoảng thời gian lâu như vậy rồi, mỗi khi nhớ tới người kia, nơi mềm mại nhất trong tim vẫn như bị một lưỡi dao cắt phải, cực kỳ đau đớn.

Có thể tất cả mọi người đều nghĩ anh rất cố chấp, thậm chí còn rất ngu xuẩn.

Mang theo hy vọng xa vời mà đợi chờ lâu như vậy, về sau thậm chí còn quên luôn cả dự tính ban đầu, chỉ là theo thói quen, vào đêm khuya không người tỉnh mạch, một mình hồi tưởng lại quãng thời gian đã qua.

Đời người có bao nhiêu lần mười năm? Còn phải đợi tới khi nào chứ?

Kỳ thực trong lòng Trình Duyệt so với ai khác đều rõ ràng, đoạn tình cảm này từ lúc mình bình tĩnh nói ra hai chữ chia tay đã kết thúc rồi.

Thế nhưng mà anh vẫn không bỏ xuống được.

Cái loại khắc cốt ghi tâm này, đã sớm hòa vào trong máu, nhập vào trong tủy. Nếu như cứ kiên quyết rũ bỏ, vậy thì toàn bộ tâm của mình chỉ còn là một khoảng không trống rỗng mà thôi.

Trong mười năm này, người đến trường cũng đã tốt nghiệp, người đi làm cũng đã kết hôn, người kết hôn thì cũng đã có con cái, bạn bè đều đã thành gia lập nghiệp, an an ổn ổn, vui vẻ hạnh phúc hết cả rồi.

Chỉ còn có anh là vẫn luôn độc thân.

Trong mười năm này, từ một thiếu niên hai mươi tuổi chưa hiểu sự đời, anh hôm nay đã trở thành một người đàn ông ngoài ba mươi thành thực chín chắn. Có công việc mình thích, còn có dư tiền để mua một căn hộ, trở thành đối tượng kết hôn lý tưởng nhất trong mắt những người phụ nữ độc thân. Đáng tiếc, nhà có bài trí ấm áp như thế nào đi nữa, cũng còn kém hơn cả gian nhà cũ ở cùng với Diệp Kính Hy năm ấy.

Trình Duyệt cũng không biết, chính mình còn đang chờ cái gì.

Anh muốn quên, muốn bắt đầu một đoạn tình cảm khác một lần nữa, có lẽ giống như năm đó nói với Diệp Kính Hy, tìm một người phụ nữ mình thích mà kết hôn rồi sinh con, sống một cuộc sống yên ổn.

Thế nhưng, Diệp Kính Hy đã dễ dàng chiếm lấy trái tim anh rồi, cắm rễ thật sâu vào trong đấy, nhổ không được, xóa không xong, cho đến chết cũng chỉ có thể cùng thể xác thối rữa dưới đáy lòng mà thôi. Trong lòng ngập tràn hình bóng của người kia, hoàn toàn không có cách nào cùng người khác một chỗ được nữa.

Cho nên, ngoại trừ chậm rãi biến nó thành thói quen, còn có thể làm gì bây giờ?

Rồi cũng tới một ngày nào đó, lâu dần, sẽ quen thôi.

Mà mấy năm nay anh thậm chí còn nghĩ, độc thân kỳ thực cũng không tồi.

Trình Duyệt khẽ cười cười, quay sang cửa sổ điều chỉnh tốt biểu tình của mình lần nữa, uống sạch tách cà phê vừa kêu, đứng dậy đi ra khỏi quán.

Ánh mặt trời rất gay gắt.

Ở phương nam này nóng như lò lửa, mới đi trên đường được hai bước đã đổ mồ hôi đầm đìa rồi, ai này cũng đều vội vã như muốn trốn đi cái nắng khắc nghiệt này vậy, đủ loại ô tô đầy màu sắc che mất tầm nhìn, cây bên đường bị phơi nắng tới thoi thóp, hoa tươi cũng không còn chút sức sống nào, trong không khí tràn ngập mùi vị gay mũi, là do khói bụi từ những chiếc xe công cộng đang qua lại trên đường.

Mùa hè tươi đẹp năm nào, từ lâu đã không còn tồn tại nữa rồi.

Trên đường này bởi vì có khá nhiều nhà hàng nổi danh, thế nên người đi đường đặc biệt đông, Trình Duyệt chen chúc trong đồng người cảm thấy rất khó chịu, cau mày bước nhanh thoát khỏi lối đi bộ, quẹo vào một con đường nhỏ ít người ở cạnh đấy.

Đèn giao thông vừa lúc nhảy sang màu đỏ, Trình Duyệt giật mình, vừa định dừng bước lại, thân thể ngay lập tức đã cảm giác được một cỗ xung lực cực lớn bổ nhào tới —

“Kéttttt!!”

Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, theo sau đó là tiếng phanh xe chói tai gay gắt.

Trình Duyệt chỉ cảm thấy một trận choáng váng, khung cảnh trước mặt đều bị đảo lộn, đầu óc hỗn loạn, thân thể không thể khống chế được mà ngã xuống đất.

Bên tai mơ mơ hồ hồ như có người đang gọi anh.

“Này, anh không sao chứ? Anh gì ơi, tỉnh tỉnh a. Tỉnh tỉnh!”

Hình như là giọng nói của một người đàn ông, ngữ khí cực kỳ lo lắng.

Trình Duyệt muốn nhìn một chút xem người kia là ai, thế nhưng mí mắt nặng nề không mở ra được.

“Chết tiệt, nhiều máu vậy nè.” Tiếng chửi rủa vang lên, sau đó liền dìu Trình Duyệt vào trong xe, khởi động xe rồi chạy như bay về phía bệnh viện.

Trình Duyệt dọc theo đường đi vẫn mê man, lúc sau thậm chí còn mất đi tri giác.

Lúc khôi phục lại được ý thức thì người đã ở trong bệnh viện rồi, máy lạnh trong bệnh viện phả vào người khiến Trình Duyệt tỉnh táo hơn một chút.

Trình Duyệt hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lúc này mới phát hiện cả người mình đang tựa vào trong lòng người nọ, bờ vai cũng bị hằn vũng vàng ôm lầy.

Từ bên cạnh nhìn qua, đường nét dưới cằm của người đàn ông này rất đẹp, tóc có hơi dài, cả khuôn mặt nhìn thoáng qua có một loại khí chất rất đặc biệt, mỗi khi hai mắt hơi nheo lại liền lộ ra dáng vẻ biếng nhác. Hắn cười cười nhìn Trình Duyệt nói: “Anh tỉnh rồi à? Xin lỗi, tôi vừa này không cẩn thận đụng phải anh. Mà đúng hơn là do anh đi mà không chịu nhìn đèn đỏ, cho nên mới cùng với xe của tôi tiến hành một cuộc tiếp xúc thân mật. Rốt cuộc là ai sai còn chưa biết được, chỉ là hiện giờ anh đang bị thương, vì thế tôi sẽ bồi thường cho anh tiền viện phí.”

Ngoài miệng thì nói xin lỗi vậy đó, ngữ khí lại chẳng có chút nào thấy áy náy cả. Giải thích xong xuôi, hắn liền đỡ Trình Duyệt tới phòng khám bệnh, ngồi trên băng ghế ngoài hành lang để chờ tới lượt mình.

Trình Duyệt rất không quen cùng người lạ tiếp xúc thân mật như vậy, trầm mặt nhẹ nhàng ngo ngoáy một cái.

Người nọ liền nghiêng đầu sang nói: “Anh tốt nhất là đừng có nhúc nhích nữa.”

Trình Duyệt bình tĩnh đẩy tay hắn ra, nhàn nhạt nói: “Không cần khám bác sĩ. Huyết áp của tôi thấp, lại thiếu máu, có thể vừa rồi phơi nắng lâu quá nên mới hôn mê như vậy thôi, cậu căn bản không có đụng vào tôi.” Tính đứng lên đi lại bị hắn kéo trở về —

“Đừng nhúc nhích.” Dùng ánh mắt uy hiếp đối phương, “Anh nếu xảy ra chuyện gì thì tôi còn phải chịu trách nhiệm với pháp luật nữa. Tiền thuốc men tôi lo rồi, anh cứ ngồi đây chờ bác sĩ kêu vào kiểm tra đi.”

— Thật sự bị đụng sao? Thế nhưng trên người đâu có thấy đau gì đâu ta.

“Không sao, không nghiêm trọng đâu mà.” Trình Duyệt cười cười sờ sờ ót, cảm giác được có gì đó dính dính ở trên tóc, nghi hoặc rút tay ra nhìn, cứ nhiên thấy cả lòng bàn tay mình đều dính đầy máu.

Nhìn cái tên lái xe gây chuyện lại mang vẻ mặt vô tội kia, sắc mặt Trình Duyệt không khỏi có chút trắng bệch.

“Đụng vào đầu sao? Sao cậu không giúp tôi cầm máu một chút, để nó chảy này giờ vậy hả?” Trình Duyệt bình tĩnh hỏi.

Hèn chi phía sau áo cứ thấy ướt ướt, còn tưởng đâu là mồ hôi, té ra là... Máu?

Người nhỏ nhếch môi cười đến vô tội: “Tôi không biết cầm máu a, cho nên mới lập tức đưa anh tới bệnh viện xử lý nè. Yên tâm đi, không chảy máu nhiều tới nỗi chết đâu. Chảy có tí xíu à.”

Trình Duyệt nhìn hắn một cái, không nói nữa.

Miễn cho chưa kịp mất máu chết mà bị hấn làm cho tức chết, chính mình cứ tốt nhất là ngậm miệng cho rồi.

“Mời số 3217 tới phòng số bảy.”

“Đi, tới lượt chúng ta rồi kìa.”

Người nọ nói xong liền đỡ Trình Duyệt tới phòng số bảy. Trình Duyệt bị hấn lồi xềnh xệch đi như vậy, chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt như tối dần.

Bác sĩ trong phòng đang đứng đợi bệnh nhân cái gì đó.

Cậu bác sĩ này thoát nhìn cũng không tồi, vóc người cao ráo, sáng sủa đẹp trai, mỗi khi khoe miệng hơi cong lên, nụ cười tràn đầy tự tin ấy như càng tôn thêm vẻ mặt rạng rỡ của cậu, một thân blouse trắng sạch sẽ chỉnh tề, mặc ở trên người trông cực kỳ vừa vặn. Nụ cười của cậu bác sĩ nọ khi vừa quay đầu lại nhìn thấy hai người, bỗng nhiên cứng đờ.

“Anh?” Cậu chỉ nói đúng một từ, hai hàng lông mày gắt gao nhú lại, tựa hồ rất chán ghét nhìn thấy người trước mặt mình đây.

Anh chàng bên cạnh Trình Duyệt lại cười đến xán lạn: “Ai nha, trùng hợp vậy ta, hôm nay lại được chú xuất môn khám bệnh a? Chú mặc blouse trắng trông rất giống...”

“Lại đụng người hả?” Bác sĩ lạnh mặt cắt đứt lời hấn.

Đối phương chẳng hề để ý mà nhún nhún vai: “Không hấn là lỗi của anh, là do anh ấy không chịu nhìn đèn đỏ.” Nói xong lại cười cười nói, “Tới đây tới đây, chú trước tiên khám cho ảnh một chút, đầu ảnh còn đang chảy máu á.”

“.....” Bác sĩ hướng hấn đảo mắt một cái khinh bỉ, lúc quay sang Trình Duyệt lại khẽ cười cười, nói: “Anh tới đây ngồi đi.”

Trình Duyệt bất mãn tới ngồi xuống, bác sĩ liền cầm bông gòn nhẹ nhàng đè xuống chỗ đang chảy máu, thuận thực xử lý vết máu sau đầu.

“Có thể có chút đau nhức, anh nhịn một lát nhé.”

“Ừm.”

Lau khô vết máu, khử trùng, sau đó dán băng cầm máu.

Động tác vừa thông thạo lại dịu dàng, tựa hồ đều na ná trùng hợp với một phần nào đó trong trí nhớ của anh.

Chẳng biết tại sao, Trình Duyệt lại đột nhiên nhớ tới cảnh Diệp Kính Hy xử lý vết thương cho anh năm đó. Nhìn kỹ lại, cậu bác sĩ trước mặt này đây, mặt mày hình như cũng có chút giống giống với Diệp Kính Hy.

— Minh rõ thật là điên rồi a, hai ngày nay cứ nghĩ tới mấy cái chuyện này mãi là thế nào.

“Được rồi.” Bác sĩ ngừng động tác, cúi đầu chuẩn bị viết bệnh án, “Anh tên là...”

“Trình Duyệt. Trình trong lộ trình, Duyệt trong duyệt nhĩ (vui tai).”

Tay người nọ đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, như là có điều suy nghĩ mà đánh giá Trình Duyệt.

“Anh tên là... Trình Duyệt?”

Trình Duyệt nghi hoặc nhìn cậu: “Đúng rồi. Sao thế?”

“Không có gì.” Cậu cúi đầu viết tên Trình Duyệt xuống bệnh án, lại tiếp tục hỏi, “Anh còn nhớ rõ tình huống lúc đó không?”

“Không nhớ rõ. Lúc nghe được tiếng phanh xe thì cảm thấy đầu óc choáng váng. Lúc tỉnh lại thì đã ở bệnh viện rồi.”

“Bây giờ còn khó chịu ở đâu không?”

“Không có.”

Bác sĩ gật đầu, hí hoáy viết gì đó xuống bệnh án, sau đó hướng về cái tên gây ra tai họa đang đứng bên cạnh Trình Duyệt, lạnh lùng nói: “Anh nói em nghe tình huống lúc đó coi, làm sao mà đụng vào người ta vậy hả?”

“À, ngay ngã tư Trung Hoa ấy, lúc đó đèn xanh còn lại khoảng hai giây à, anh đang tính tăng tốc chạy trước, ảnh thì quẹo từ bên kia đường sang, cho nên mới đụng nhau a. Chờ anh đây kịp phản ứng thì ảnh đã nằm trên mặt đất, đầu chảy máu rồi, hình như là do va vào vỉa hè, anh thấy thế liền vội vàng đưa ảnh tới bệnh viện.” “Chỗ nào bị va vào vỉa hè?”

“Ngay sau ốt đó, lúc đó ảnh hôn mê mất tiêu rồi, đến bệnh viện mới tỉnh.” Thấy vẻ mặt của bác sĩ nghiêm túc, ngữ khí của người nọ cũng không khỏi đứng đắn hơn, “Sao vậy, không nghiêm trọng thế chứ? Không phải chỉ bị trầy da chảy máu thôi sao? Không lẽ vậy cũng chết người?”

Bác sĩ trầm mặc một chút, xoay người viết lên trên bệnh án vài chữ, sau đó kết luận một câu: “Da đầu chảy máu tôi cũng đã cầm lại cho anh, dựa theo tình huống lúc đó, anh hôn mê một thời gian ngắn rồi tỉnh lại, có thể là do bị hoảng sợ quá độ, hoặc cũng có thể là vì xuất huyết dưới da nên mới bất tỉnh ngắn hạn như vậy. Bây giờ tôi phải cần làm một vài kiểm tra để xác nhận xem có phải anh bị xuất huyết trong đầu không, để bảo đảm an toàn cho anh, được không?”

Nghe cậu giải thích rõ ràng như vậy, Trình Duyệt cũng cảm thấy yên lòng, gật đầu nói: “Được, kết quả kiểm tra bao lâu thì có?”

“Tôi sẽ cho anh đơn khám gấp, bình thường thì chỉ cần nửa tiếng là có kết quả rồi.” Nói xong lại nhìn đồng hồ trên tường một chút, “Anh có việc à?”

“Năm giờ tôi phải tới khu phía nam của đại học T đón em trai tôi rồi.”

“À, vậy cũng kịp mà, từ đây tới khu nam đại học T, đi xe buýt số 36 chỉ cách có ba trạm.”

Trình Duyệt cười rộ lên: “Bác sĩ cậu là người địa phương à? Quen tuyến đường như thế.”

“Cũng không phải.” Bác sĩ viết đơn xong rồi ký tên đầy đủ, đưa qua cho Trình Duyệt, cười cười nói, “Đại học T là trường cũ của tôi.”

Lời nói của Giang Tử Đông đột nhiên vang lên bên tai —

“Cả nhà bọn họ đều đã trở về rồi, chuyện náo động như vậy làm sao cậu lại không biết chứ?”

Trình Duyệt bỗng nhiên cúi đầu, nhìn vào tờ giấy xét nghiệm kia, ở chỗ ký tên của bác sĩ được viết ba chữ rất tiêu sái —

Diệp Kính Văn.

“Cậu là Diệp Kính Văn?” Trình Duyệt dưới sự kinh ngạc không khỏi hỏi ra miệng.

Có lẽ là do phản ứng của anh quá mức kỳ quái, hai người ở trong phòng đều đồng thời ngẩng đầu lên, cùng nhau nhìn về phía anh.

“Sao thế?” Diệp Kính Văn hỏi.

“À, không có gì.” Trình Duyệt lập tức điều chỉnh lại tâm tình của mình, làm như không có việc gì mà cười cười, thuận miệng bịa ra một lý do, “Mấy ngày nay hay thấy trên TV có phỏng vấn anh Diệp gì đó, cảm thấy tên của hai người giống giống nhau ấy mà.”

“Đó chính là anh trai tôi đây.” Diệp Kính Văn nhếch miệng khê cười cười, “Diệp Kính Hy phải không?”

“Đúng rồi, là anh ấy.” Trình Duyệt cười nói, “Thì ra hai người thật sự là anh em a.”

Người bên cạnh cũng đứng lên cười theo: “Ai nha, không nghĩ tới lão đại lại nổi tiếng như vậy, còn được lên TV nữa ta. Đúng rồi Kính Văn, trong khoảng thời gian này anh đây không ở trong nước, ổng có gặp phiền phức gì không thể? Nghe nói gần đây bị ký giả theo đuôi không tha, sáng sớm hôm nay ra mua báo về đọc còn thấy tin tức về ổng nữa, cái ánh mắt lạnh băng băng trên ảnh bìa thật sự là hù chết người ta mà.” “Em cũng không rõ lắm, ảnh chưa bao giờ nói với em về chuyện làm ăn cả. Anh muốn biết tình hình của ảnh gần đây như thế nào thì coi báo còn tốt hơn là hỏi em a.” Ngữ khí của Diệp Kính Văn có chút lãnh đạm.

“Cũng đúng, chú hiện tại chỉ biết tới bệnh nhân của chú thôi, chẳng thềm quan tâm tới anh em của chú gì cả.” Hơi dừng lại, duỗi duỗi thắt lưng, “Ai~ quên đi, dù sao thì thủ đoạn của lão đại cũng lợi hại như vậy, nhất định có thể đối phó được, không cần chúng ta phải phí thời gian làm gì.” Nói xong lại quay sang Trình Duyệt nói, “Đi thôi anh Trình, tôi dẫn anh đi kiểm tra.”

Trình Duyệt đứng lên, khách khí cười: “Không cần đâu, tự tôi đi cũng được rồi.”

“Được rồi mà, dù sao cũng là tôi đặng anh, tôi phải xác định anh không có chuyện gì thì mới yên tâm được.”

Trình Duyệt có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Đi thôi.”

Trên đường đi có người bầu bạn, Trình Duyệt tới phòng chụp x-quang để kiểm tra đầu của mình, mà người nọ cũng rất cam tâm tình nguyện trả hết tiền viện phí cho anh.

Hai người ngồi trên dây ghế ngoài hành lang chờ kết quả.

Trình Duyệt cảm thấy hần cứ một mực quan sát mình, cái loại ánh mắt sâu xa này khiến anh có chút không được tự nhiên, rất cuộc nhện không được xoay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Người nọ cười cười: “Anh làm nghề gì thế?”

“Giáo viên.”

“Biết ngay mà.” Nói xong liền rút ra một tấm thẻ từ trong ví, “Anh chắc rất ít tới mấy nơi như quán bar lắm nhỉ.”

“Ừ, từ lúc đi dạy tới nay cũng chưa hề ghé qua.”

“Anh cứ cả ngày ru rú ở trong trường, cuộc sống không thấy khô khan sao? Đây, thẻ này cho anh, lúc nào rảnh thì ghé chơi. Tuổi còn trẻ thì phải hưởng thụ nhiều nhiều một chút a.”

Trình Duyệt thấy tấm thẻ kẹp giữa hai ngón tay hần có màu vàng vàng, trên mặt là một chữ tiếng Anh được thiết kế khá đẹp mắt, “Crazy”. Ở góc thẻ còn có một chữ VIP, tựa hồ rất có giá trị.

“Không cần đâu, tôi hiếm khi tới quán bar lắm.” Trình Duyệt khách khí nói.

“Không sao, có thời gian thì cứ tới, nghe nhạc một chút, thư giãn thư giãn ấy mà.” Nói xong liền quay đầu nhìn Trình Duyệt, khóe miệng cong lên, “Tôi là ông chủ của quán này, anh cứ xem như tôi đang chào mời khách hàng là được rồi.”

Trình Duyệt cười cười, tiếp nhận tấm thẻ VIP trong tay đối phương: “Cảm ơn.”

“Ừm, giới thiệu với anh một chút, tôi họ Diệp, tên là Diệp Kính Huy. Bác sĩ vừa rồi khám bệnh cho anh là em trai Diệp Kính Văn của tôi. Sau này nếu anh thấy khó chịu ở đâu thì có thể tới tìm nó, chỉ phí ra sao tôi đều phụ trách.”

Trình Duyệt ừ một tiếng, cả nửa ngày cũng không nói lời nào.

Diệp Kính Huy lúc này mới phát hiện anh có gì đó không đúng.

“Sao vậy?”

Trình Duyệt quay đầu, bình tĩnh nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy rất trùng hợp, ngày hôm nay đều gặp cả hai anh em nhà cậu.”

“Nha~ Đúng là trùng hợp, tôi cũng không ngờ hôm nay Kính Văn lại đi khám bệnh.”

Trình Duyệt đứng lên, tiếp nhận bản báo cáo kiểm tra, nhàn nhạt nói: “Tôi đem kết quả tới đưa cho bác sĩ xem đây, cậu Diệp, cậu về trước đi.”

“Để tôi đưa anh đi.”

“Không cần.”

“Không sao mà, dù sao bây giờ tôi cũng đang nhàn rãi...”

“Thực sự, không cần.” Trình Duyệt cắt lời hẳn, đứng dậy quay đầu lại cười nói, “Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Nụ cười ôn hòa như vậy, lại mang theo sự xa cách cố chấp, mà ý tứ cự tuyệt trong đó cũng đã rõ ràng rành rành.

Diệp Kính Huy rất biết cách quan sát sắc mặt người khác, vì vậy cũng cười cười nói: “Vậy được rồi, anh đi cẩn thận.”

Trình Duyệt gật đầu, xoay người đi về phía phòng khám bệnh.

Diệp Kính Huy ngồi tại chỗ nhìn anh rời đi, cảm thấy bóng lưng đang cố gắng đứng thẳng ấy có vẻ gì đó rất yếu ớt.

Ngón tay cầm bản báo cáo cũng gắt gao nắm lại, tựa hồ như đang tận lực kiềm nén cái gì đó.

Sắc mặt tái nhợt, đầu ngón tay siết chặt, bóng lưng hao gầy, đàn ông mà liều mạng nhẫn nại như vậy, trông lại có chút thương cảm...

Diệp Kính Huy cười cười, đứng dậy đi về phía bãi đỗ xe, một bên mở điện thoại di động, mò trong danh bạ ra ba chữ Diệp Kính Hy, đầu ngón tay ở trên màn hình vuốt ve vài cái, sau đó vươn ra ấn vào nút gọi.

Suy nghĩ của tác giả: Vỡ kịch nhỏ nhằm chán

~~ Má Diệp: Diệp nhị tên đầu heo cậu, mỗi lần lái xe ra ngoài là đụng người, bà mai của cậu bệnh còn chưa khỏi hả?

Diệp nhị: Cho tôi xin đi, là do cái anh Trình Duyệt đầu heo đó chủ động đụng tôi mới đúng chứ? Lần này thật không liên quan tới tôi nha.

Diệp đại: Cậu nói ai đầu heo? Có biết lễ phép hay không hả?

Đại Trình: Được rồi đừng nháo nữa, quả thật là do tôi có hơi mơ màng một chút... Không phát hiện đèn đỏ.

Tiểu Trình: Anh sợ cái gì chứ, có em làm chỗ dựa cho anh nè. Hắn đụng người còn không biết phải trái gì cả. Đụng bể đầu anh luôn, chí ít phải nợ máu trả bằng máu chứ.

Đại Trình: Em câm miệng đi, không phải chuyện của em.

Tiểu Trình: Hừ, anh của em chỉ có đối với em là dữ dằn, vừa thấy Diệp đại ca một cái là lại ngoan y chang như cừu con vậy.

Diệp đại: E hèm... Anh thích... Cừu con.

Diệp nhị: Đây không phải chứng minh anh là sói xám sao?

Diệp đại: Cậu làm như cậu tốt hơn tôi chắc? Cậu hình như là cái thằng sắc (háo sắc á) nhất trong ba anh em chúng ta còn gì.

Diệp nhị: Em sắc á? Anh giỡn hoài, một người đàn ông hoàng đứng đắn như em sao có thể sắc được?

Tiểu Diệp: *đỡ trán*... Thật không muốn thừa nhận đôi song sinh này là anh trai mình chút nào. Tôi nghĩ năm đó mẹ mang thai chắc chắn là uống nhầm thuốc gì rồi, đầu óc bọn họ mới độc thành xấu xa như vậy, làm sao mà chẳng có được chút cơ trí lãnh tính nào như tôi vậy chứ.

Má Diệp: ...Mặt mũi đâu? Mặt mũi của ba anh em các anh để đâu rồi hả??

Phát điên đi tìm mặt mũi, vì sao đám người này không biết thế nào là xấu hổ vậy chứ ==

31. Chương 31 - Trình Nhạc

Trình Duyệt bước nhanh về phía phòng khám bệnh, hai tay siết chặt, buông ra, rồi lại siết chặt, phải nhiều lần lặp lại động tác đơn giản ấy mới có thể khiến anh không quá thất thố trước mặt Diệp Kính Huy, không đến nỗi không khống chế được mình mà đứng bật dậy bỏ chạy như điên như cuồng.

— Cả nhà họ quả nhiên đã trở về.

Từ nhiều năm trước sau khi gặp Văn Tích Tuệ, Trình Duyệt chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày người nhà của Diệp Kính Huy lại cùng lúc xuất hiện như thế. Thế nhưng hôm nay, trong một tình huống ngoài ý muốn này, anh lại đồng thời gặp cả hai cậu em trai của người họ.

Diệp Kính Huy cũng đã nói cho anh nghe qua tên của bọn họ, đột nhiên hôm nay lại sống động xuất hiện trước mặt mình, lại còn nói chuyện cười đùa với mình nữa.

Hai người bọn họ vẫn chưa biết được chuyện gì, thế nhưng Trình Duyệt lại thấy hoảng hốt lo sợ.

Anh sợ vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Kính Văn khi khám bệnh cho mình, sợ cái loại ánh mắt soi mói dò xét của Diệp Kính Huy, anh sợ cảm tình mà mình đã chôn sâu dưới đáy lòng sẽ bị khai quật ra không chút lưu tình, ngay cả vết sẹo cũ trong lòng cũng vậy, sợ sẽ bị phơi ra trần trụi dưới ánh mặt trời. Như vậy không khác nào đem vết thương tàn nhẫn xé ra, sau đó lại xát lên một lớp muối.

Không muốn để cho bọn họ biết, mình cư nhiên đã chờ đợi người kia hơn mười năm qua.

Tựa như một thằng ngốc mà đần độn chờ rồi lại đợi.

Trình Duyệt hít sâu một hơi, đem những suy nghĩ hỗn loạn này đẩy hết ra khỏi não. Tiện tay cầm bản báo cáo vo thành một cục ném vào thùng rác, lại tới một cửa hiệu bán quần áo bên kia đường mua một chiếc sơ mi cùng kiểu đang mặc trên người để thay, sau đó đi về phía khu nam của đại học T.

“Anh về rồi à.” Vừa thấy Trình Duyệt trước cửa tiệm đồ ngọt, Trình Nhạc liền vui vẻ chạy tới, thấy anh hai có gì đó là lạ, Trình Nhạc nhíu mày, “Anh sao thế? Sắc mặt lại khó coi thế này? Còn có, sau đầu anh bị gì thế... Chuyện gì xảy ra?”

Trình Duyệt cười cười: “Gặp mặt bạn cũ, uống vài ly nên hơi say ấy mà, đi toilet bị đụng đầu vào cửa thôi.” Vỗ vỗ mu bàn tay của em trai mình, nhẹ giọng nói, “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Trình Nhạc vươn tay đỡ lấy anh, “Vậy chúng ta đi thôi, thời gian sắp tới rồi. Anh nếu thấy mệt thì sau khi lên xe dựa vào em ngủ cũng được. Từ đây tới khu phía đông cũng phải mất một tiếng đồng hồ.”

“Ừm.” Trình Duyệt gật đầu, mắt nhìn thấy ly nhựa trong tay Trình Nhạc, mỉm cười nói, “Em có vẻ rất hưởng thụ nhỉ, trời nóng nên trốn vào tiệm đồ ngọt uống trà sữa hả?”

“À, có một bạn họ Quy mời em uống ấy mà.” Nhắc tới trà sữa, tâm tình Trình Nhạc tựa hồ rất tốt, vớt ly trà sữa đã hết đi, lại mua cho Trình Duyệt một ly nước chanh, ôn nhu nói, “Anh, cho anh nè, uống một chút cho dễ chịu.”

Trình Duyệt tiếp nhận, lại vỗ vỗ vai Trình Nhạc: “Không ngờ em cũng thật hiếu thuận a.”

Trình Nhạc nở nụ cười, khoát tay lên vai anh trai, kéo lại, “Còn phải nói sao.” Hai người cùng nhau ngồi lên xe đi tới khu phía đông của trường, Trình Nhạc rất ân cần mà nhường chỗ phía trong sát cửa sổ cho anh trai.

Quả nhiên, vừa lên xe, Trình Duyệt liền mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại.

Trình Nhạc thuận tiện kéo rèm cửa sổ, đem đầu của anh nhẹ nhàng đặt lên vai mình, để anh có tư thế thoải mái một chút.

Nghiêng đầu nhìn sang, Trình Duyệt vì say mà trên mặt mang theo một màu hồng hồng, tóc mái đen nhánh rũ xuống, che đi một phần trán của anh. Lông mi của anh rất dài, lúc này đang vì bất an mà rung động, tựa hồ đang mơ thấy giấc mơ gì đó không tốt lắm.

Gương mặt say ngủ không hề phòng bị như vậy, Trình Nhạc đã thấy qua rất nhiều lần, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy, lại không nhận được mà kinh ngạc tán thán.

Anh hai lúc đang ngủ, có một loại yếu đuối khiến cho người ta phải đau lòng. Cái loại khí chất thuần khiết trên người anh mấy năm nay vẫn chưa hề mất đi. Tính cách và vẻ ngoài như vậy vốn phải được con gái ưa thích mới đúng, vậy mà nhiều năm qua anh vẫn chưa có lấy một mối tình nào, thậm chí ngay cả tìm bạn gái cũng không thấy dă động tới.

Rốt cuộc là vì sao?

Trình Nhạc có một loại trực giác kỳ lạ, cậu luôn nghĩ, trong lòng anh trai mình có lẽ đã có bóng hình ai rồi, thậm chí còn khắc sâu vào lòng, cho nên mới không có cách nào khác đi tìm người yêu mới. Nếu quả thật là như vậy, làm em trai thân nhất của anh, có lẽ phải giúp anh tìm về phần hạnh phúc đó mới đúng. Thực sự không đành lòng nhìn anh cứ mãi cô đơn bóng chiếc như vậy.

“Chào bạn, cho hỏi nơi này có ai ngồi chưa?”

Trình Nhạc ngẩng đầu lên, vừa lúc trông thấy một cô gái vóc dáng cao gầy đang mỉm cười nhìn cậu, phía sau còn có một chàng trai cao hơn cô một chút, trong tay cầm theo hai cái túi nhỏ, cũng mang vẻ mặt chờ mong nhìn cậu. Bọn họ vừa nhìn qua đã biết là một cặp tình nhân rồi, hai chiếc áo thun mặc trên người giống nhau như đúc.

Trình Nhạc mỉm cười: “Ở đây không có ai, các bạn có thể ngồi bên này.” Nói xong liền dịch vào trong một chút.

Cô gái tươi cười nói: “Cảm ơn.” Sau đó quay đầu cầm lấy một chiếc túi trong tay cậu con trai kia, “Còn năm phút nữa xe mới chạy, em xuống mua mấy chai nước lọc đã, anh trông đồ nha.” Nói xong định xuống xe, lại bị cậu bạn trai kéo lại: “Anh đi là được, em mệt rồi, ngồi nghỉ chút đi.”

Đáy lòng Trình Nhạc không khỏi buồn cười tán thán, đôi tình nhân này tình cảm cũng còn rất tốt a.

Bạn trai mình vừa xuống xe, cô gái này liền cất túi gọn gàng dưới ghế, trong lúc buồn chán liền bắt đầu trộm liếc Trình Nhạc.

Trình Nhạc rốt cuộc cũng nhận không được mà quay đầu lại nhìn cô, cô gái liền xán lạn cười: “Xin chào, mình là Lý Duy, nghiên cứu sinh năm nhất của hệ tân văn.”

Trình Nhạc lễ độ mỉm cười: “Trình Nhạc, hệ vi tính.”

“Cũng năm nhất luôn à?”

“Ừ.”

“Thật trùng hợp nha, bạn trai tớ cũng học hệ vi tính giống cậu đó.” Nói xong liền mang vẻ mặt hưng phấn ngoắc ngoắc bạn trai mình đang bước lên xe, “Này, Dư Tiểu Phi, anh mau tới đây, bạn này ra là bạn đồng môn của anh đó, thầy Ngô năm nay chỉ tuyển hai học sinh là anh và cậu ấy thôi, thật là có duyên nha, vậy mà lại gặp ở trên xe.” Cậu nam sinh được gọi là Dư Tiểu Phi mở hời nhể nhại đi tới, nở một nụ cười xán lạn: “Xin chào, Dư Tiểu Phi.” Nói xong liền vươn tay ra.

Trình Nhạc cũng mỉm cười vươn tay ra: “Trình Nhạc. Rất vui được gặp cậu.”

Dư Tiểu Phi để bạn gái mình ngồi ở phía trong, mình thì ngồi bên cạnh Trình Nhạc, xe vừa lăn bánh, cậu cũng bắt đầu mở miệng hàn huyên.

“Trình Nhạc, tôi có được nghe qua về cậu, cậu tốt nghiệp hệ Trung văn ở Hoa đại phải không?”

(có nghĩa là Tiểu Trình đã tốt nghiệp đại học rồi, giờ lên nghiên cứu sinh. Hoa đại chắc là đại học Hoa gì đó ;____; bên TQ toàn gọi tắt tên đại học không à)

“Ừ.”

“Cậu hay thật đấy, có thể từ khoa Văn đổi sang khoa Vật lý, còn đoạt được giải thưởng lớn trong cuộc thi của giới tinh anh nữa. Tôi nghe nói thầy Ngô đặc biệt thích cậu, nói cậu rất có chủ kiến, rất có cá tính. Tôi rất ngạc nhiên, sao cậu không tiếp tục học tiếng Trung, đổi sang học vi tính thế này?”

Trình Nhạc cười cười, “Tại tôi thích ngành này hơn.”

Lý Duy ngồi bên cạnh xen mồm vào: “Từ Văn chuyển sang Lý có phải rất vất vả không? Chương trình học phải học lại từ đầu không phải sao?”

“Tôi trước đây ở đại học đã học thêm một vài khóa trình vi tính rồi, giờ ôn tập lại cũng không quá khó khăn là mấy.” Trình Nhạc bình thản nói.

Dư Tiểu Phi nhìn cậu tán thưởng: “Cậu thật lợi hại đó, là tôi thì tôi cũng không đủ dũng khí để làm vậy đâu, chuyển ngành đâu phải là chuyện dễ a.”

Lý Duy đột nhiên nói: “Ai, người bên cạnh cậu hình như đang ngủ, người quen của cậu sao Trình Nhạc?” Có thể là cô chỉ hiểu kỳ động tác thân mật khi người nọ gối đầu lên vai Trình Nhạc mà thôi.

Trình Nhạc cười cười: “Là anh trai tôi.”

Lý Duy kinh ngạc nói: “Anh cậu cùng học nghiên cứu với cậu à?”

“Ảnh làm thầy giáo ở học viện âm nhạc, ngày hôm nay tiện đường đưa tôi tới thôi.”

“A, thầy giáo?” Lý Duy lại quan sát anh thêm lần nữa, le lưỡi nói, “Thoạt nhìn còn trẻ quá ta.”

Trình Nhạc nghiêng đầu nhìn anh trai đang ngủ của mình, khoe miệng hơi nhếch lên.

Đúng là tuổi còn rất trẻ. Tính tình tốt, người lại dịu dàng, học sinh mê muội vì anh xếp đầy ra đó, khóa trình tự chọn của học viện âm nhạc hàng năm luôn có cả đồng người đăng ký khóa học của anh. Thế nhưng anh ấy, lại chưa từng thấy thật sự vui vẻ bao giờ cả.

Trình Duyệt đột nhiên ngo nguẩy tỉnh lại, tựa hồ đang gặp ác mộng gì đó, ánh mắt mất đi tiêu cự, mà sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Trình Nhạc vỗ vỗ vai anh, ôn nhu nói: “Anh, sao thế?”

Trình Duyệt ần ần cái trán đau nhức của mình, hoàn toàn tỉnh táo lại, sắc mặt lúc này mới coi được một chút, cười cười: “Không có việc gì, gặp ác mộng thôi.” Buộc rèm cửa sổ lên, nhìn ra ngoài khung cửa, “Xe đi rồi à?” “Ừm.”

Dư Tiểu Phi lập tức nhiệt tình đưa một chai nước suối qua: “Nào, anh uống miếng nước đi.”

Trình Duyệt tiếp nhận nó, lễ phép cười nói: “Cảm ơn.”

Uống một hộp xong quay đầu lại hỏi: “Các cậu là nghiên cứu sinh bên khu Đông à?”

Lý Duy nhanh nhẩu nói trước: “Vâng, em là hệ tân văn, Tiểu Phi và Trình Nhạc nhà anh chung một ngành, chung một thầy luôn đó.”

“Trùng hợp vậy sao?”

Lý Duy nói: “Đúng a, em nghe nói ký túc xá của nghiên cứu sinh chỉ có hai người một phòng thôi, Tiểu Phi và Trình Nhạc sau này chính là bạn cùng phòng đó.”

Dư Tiểu Phi lại vươn tay ra, cười tủm tỉm nói: “Hân hạnh.”

Trình Duyệt cười vươn tay ra bắt tay với cậu.

Dư Tiểu Phi nhiệt tình hỏi: “Xưng hô thế nào đây?”

“Tôi là Trình Duyệt, Duyệt trong hỉ duyệt (vui sướng).”

Lý Duy tán thán: “Một người thì vui sướng, một người thì vui vẻ (hoan nhạc), tên của hai người thật sự là xứng với nhau a.”

Trình Duyệt khẽ cười cười, “Nghe nói là khi còn bé khóc dữ quá, thành ra ba mẹ muốn hai anh em tôi sau này lớn lên cười nhiều một chút, cho nên mới đặt tên như thế.” Tự hồ là nhớ lại khoảnh khắc vui vẻ đơn thuần nào đó, biểu tình của Trình Duyệt cũng trở nên ôn nhu hơn.

[...]

Đến khu Đông cũng đã gần tới sáu giờ, tia nắng vàng nhạt rơi xuống, rực rỡ phản chiếu lên tòa nhà cao tầng, quả nhiên là khu dạy học mới xây, hiện đại tân tiến y như trong lời đồn.

Trình Duyệt bởi vì làm việc kế bên trường học mà cực kỳ quen thuộc với khu này, vừa đi vừa giới thiệu kiến trúc trường học cho Trình Nhạc.

[...]

Trình Nhạc thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn sườn mặt của anh trai mình, nhẹ giọng nói: “Anh, bữa nào em cũng tới nghe anh giảng bài nhé.”

“Hả?” Trình Duyệt giật mình, chẳng biết tại sao cậu em mình lại có hứng thú với âm nhạc, bắt quá từ trước đến nay anh rất ít khi cự tuyệt yêu cầu của Trình Nhạc, vì vậy gật đầu nói, “Em có hứng thú thì cứ tới nghe, khóa tự chọn của anh học kỳ này là vào tối thứ tư đấy.”

“Đã biết.” Khóe môi Trình Nhạc khẽ nhếch lên, “Được rồi, em về ký túc xá đây.”

“Ừ, anh đi với em. Thuận tiện giúp em chỉnh lý...”

“Anh tinh thần không tốt, quay về nghỉ ngơi đi.” Trình Nhạc cắt lời anh, “Em đã lớn rồi, không cần anh lúc nào cũng chăm nom như vậy đâu. Hiểu không a?”

Nhìn ánh mắt kiên định của em trai, Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là cười gật đầu, “Được rồi, anh đây trở về.”

“Anh.” Trình Nhạc đột nhiên gọi anh lại.

“Ừ?” Trình Duyệt quay đầu, “Sao thế?”

“Tiền học phí anh không cần đưa cho em nữa đâu, anh cứ giữ lại ít tiền, vì dự định sau này của mình đi.” Dừng một chút, “Anh cũng phải kết hôn, không đúng sao? Mua nhà, mua xe, mấy cái này cũng nên chuẩn bị rồi.”

Trình Duyệt hơi nhú mồm, ngữ khí cũng nghiêm túc, “Em bây giờ còn đang đi học, chưa kiếm ra tiền, làm anh trai sao có thể mặc kệ em được? Chuyện kết hôn anh tạm thời không lo lắng, em không cần phí tâm làm gì.”

“Anh còn tính đợi đến khi nào?” Trình Nhạc lạnh mặt, “Em cùng với mấy đứa bạn hiện đang làm thiết kế web, thu nhập cũng không tệ lắm, anh cho rằng những thứ em học bốn năm qua đều vô dụng sao? Được rồi, việc này không cần thương lượng nữa, quyết định như vậy đi.”

“Thế nhưng...”

“Cứ như vậy đi.”

Một lúc lâu sau, Trình Duyệt mới nhún nhún vai, “Được rồi, tùy em, chết đói cũng đừng bảo sao anh mặc kệ em đấy.” Trình Duyệt khẽ thở dài, “Ai, thực sự là càng lớn càng không biết nghe lời. Hồi bé còn dễ thương được một chút.” Nói xong liền đưa tay vò vò tóc Trình Nhạc, cười nói, “Thôi anh về đây. Sau này khai giảng rồi thì tới nhà ăn cơm, đừng có mà qua chỗ anh ăn ké đấy, nghe không?”

Trình Nhạc cười rộ lên: “Ừm, anh về sớm nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay mệt mỏi rồi.”

Trình Duyệt vỗ vỗ vai cậu, “Biết rồi, nói mãi.”

—

32. Chương 32 - Anh Em

Cú điện thoại gọi cho Diệp Kính Hy phải nói là rất khó khăn, từ bãi đỗ xe của bệnh viện gọi vào dãy số của anh hai nhà mình, mãi cho đến nửa tiếng sau ra tới quảng trường Thời Đại rồi, gọi hơn mười lần, lần nào cũng không có người bắt máy.

Lẽ nào đang họp?

Diệp Kính Huy nhếch nhếch khóe môi, kiên nhẫn mà bấm số gọi tiếp.

— Lần thứ mười lăm.

“A lô, gì đấy?”

Điện thoại rớt cuộc cũng kết nối được, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp bình thản, thái độ lạnh lùng như là đang lúc giải quyết chuyện làm ăn, thậm chí còn khiến người nghe có thể tưởng tượng đến dáng vẻ lãnh tính của anh.

Nụ cười trên mặt Diệp Kính Huy càng đậm hơn, “Anh em ruột thịt khách khí như thế làm gì nha? Không có việc thì không gọi cho anh được sao?”

“Nói mau đi, anh không có thời gian nghe chú ba hoa chích chòe đâu.” Đầu dây bên kia dề thấp thanh âm hơn.

Diệp Kính Huy nhượng nhượng mi, lười biếng nói: “Anh cũng biết mà, mấy ngày trước em đi Úc du lịch, cuối tuần rồi mới trở về đó.”

“Rồi sao?”

“Phong cảnh bên kia đẹp lắm nha, giá phòng cũng rẻ nữa, em nghĩ, không bằng chúng ta mua một căn hộ ở bên đó, chờ mai một chúng ta tóc hoa râm hết rồi, cùng nhau đi dưỡng lão a?”

“Tiếp tục.”

Diệp Kính Huy thức thời mà ngưng cười, sờ sờ mũi, “Được rồi, nói chính sự, anh bây giờ có rảnh không, em chạy qua đưa cái này cho anh. Lâu lâu ra ngoài đi du lịch, mua chút quà kỷ niệm ấy mà.”

“Không có.”

“Em đã ở quảng trường Thời Đại rồi, anh nhìn xuống cửa sổ đi, chính là chiếc xe thể thao màu đỏ đó. Dù sao thì anh cũng có thể nói với trợ lý dời lại cuộc họp mà, cứ vậy đi ha, mười phút nữa em sẽ lên tìm anh, chuẩn bị cả phê cho tốt để đón tiếp em đấy. Bái bai.”

Diệp Kính Huy nói một lèo không kịp thở ra hơi xong, chẳng thềm đợi người kia đồng ý đã trực tiếp cúp điện thoại.

Quay cửa kính xe xuống, ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ tầng cao nhất của cao ốc Long Hoa, dưới ánh mặt trời mà lóe ra ánh sáng chói mắt. Đường nét lãnh ngạnh của tòa cao ốc này quả thực y hệt tính tình của Diệp Kính Hy không khác chút nào.

Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại, quay cửa xe lên, chạy xe vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Vừa bước vào cao ốc Long Hoa đã có một người đẹp tươi cười đón tiếp.

“Diệp nhị thiếu gia, mời đi bên này.”

Diệp Kính Huy hướng cô gạt đầu, đi vào thang máy chuyên dụng ở cạnh đó.

Hai người vừa vào thang máy, Diệp Kính Huy đã dựa vào tường mà đánh giá đối phương. Vóc người của người đẹp rất chuẩn nha, tóc dài cột ở sau đầu, hiện ra vài phần khí chất lão luyện, tựa hồ đã gặp qua ở đâu.

“Cô là... Trợ lý của anh tôi, Phan tiểu thư?”

Người đẹp gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi là Phan Lâm.” “Ha ha, vất vả cho cô rồi, đi theo khối băng di động như anh thật không dễ dàng a, đều bị tôi luyện thành nữ siêu nhân hết rồi.”

Phan Lâm cười cười nói: “Diệp tổng đối với cấp dưới rất tốt, có thể làm việc bên cạnh anh ấy kỳ thực rất may mắn.”

“Vậy á...” Diệp Kính Huy sờ sờ mũi.

Doong một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng mười.

“Nhi thiếu gia, Diệp tổng đang ở trong phòng làm việc trên tầng cao nhất chờ cậu.” Phan Lâm ra khỏi thang máy, quay đầu lại cười nói, “Tôi còn có việc, không quấy rầy hai người.”

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói: “Ừ, bái bai người đẹp.”

Diệp Kính Huy rất ít tới chỗ làm việc của anh hai mình, đây là lần đầu tiên hắn lên tầng cao nhất của cao ốc Long Hoa. Ra khỏi thang máy, dọc theo hành lang đến phòng làm việc của anh, vừa đẩy cửa ra, đã bị cảnh tượng trước mắt thoảng chốc làm cho giật mình không nói nên lời.

Bố cục ở đây cực kỳ đơn giản.

Máy móc, lãnh đạm, thậm chí còn không có chút mùi vị nhân tình nào.

Sô pha và bàn làm việc đều mang một màu đen thuần, sàn nhà lại là màu trắng tinh khiết trang nhã, toàn bộ vách tường là cửa sổ sát đất không nhiễm chút bụi bẩn, những vật bằng kim loại trong phòng hiện lên ánh sáng bạc nhàn nhạt, trên vách tường cũng chẳng có lấy một vật trang trí nào, ngay cả cây cối xanh tươi bày trong phòng cũng không có. Điều hòa ở đây rất lạnh, vừa vào cửa là giống như đi vào hầm băng vậy, khiến cho người ta không khỏi dựng cả tóc gáy.

Diệp Kính Huy đang đứng ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng xuất thần nhìn ra bên ngoài, ánh mắt chẳng biết đã bay tới nơi nào. Có thể là đang nhìn bầu trời, có thể là đang nhìn dòng người xe cộ ở bên dưới, hoặc có lẽ, chỉ đang nhìn cái bóng của mình phản chiếu trên song cửa mà thôi.

Trên mặt anh không có bất kỳ một biểu tình nào cả, toàn thân đều bao phủ luồng khí lạnh lẽo.

Ánh dương quang nhẹ nhàng chiếu vào trong phòng rọi lên người anh, thế nhưng vẫn như trước, không có chút cảm giác ấm áp nào.

Diệp Kính Huy đi tới sô pha bên cạnh ngồi xuống, từ một bên đánh giá anh trai mình.

Sức hấp dẫn của một người đàn ông chín chắn quả thật là không sót chút nào, vóc người hoàn mỹ được tôn lên bởi bộ âu phục may cực kỳ vừa vặn, ánh mắt thâm thúy như mặt hồ rét lạnh vào ngày đông, kết thành một lớp băng dày ở trên mặt.

Bị ánh mắt như vậy của anh chăm chú nhìn vào, đa số mọi người chắc hẳn sẽ rất khó thở.

Mấy năm nay, số phụ nữ theo đuổi anh có thể xếp hàng chật cả phố, trong tập đoàn Long Hoa lại càng không phải nói, anh đã trở thành đối tượng kết hôn lý tưởng nhất trong lòng rất nhiều chị em nhân viên còn đang độc thân. Người đàn ông đẹp trai, chín chắn, chừng chạc, sự nghiệp thành công; người đàn ông thủ đoạn tàn nhẫn, oai phong lừng lẫy trên chốn thương trường; người đàn ông một mình đứng ở trên tầng cao nhất ngắm phong cảnh, thỉnh thoảng sẽ toát ra thần sắc bi thương. Trên người anh có một sức hấp dẫn trí mạng, như đã từng trải qua một thời gian thử thách thăng trầm, chỉ cần một cử chỉ giơ tay nhắc chân thôi cũng mang theo mùi vị khiến kẻ khác phải mê muội. Khác với những anh chàng đẹp trai ngây ngô còn đang học đại học, khí thế của anh, hoàn toàn tựa như một bậc vua chúa đầy quyền lực, khiến cho người ta phải thuận phục.

Diệp Kính Huy lấy tay chống cằm, tỉ mỉ đánh giá anh hai nhà mình. Đã lâu không gặp, anh tựa hồ trở nên càng thêm lãnh đạm. Đã nhiều năm rồi chưa thấy anh cười bao giờ, mà anh cũng chẳng hề có quan hệ mờ ám với bất kỳ cô nàng nào hết, trọng tâm cuộc sống hoàn toàn đặt trên thương trường, thủ đoạn độc ác, so với cha năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Sự thay đổi này của anh, có lẽ là sau mấy năm về nước học đại học rồi lại phải trở về New York. Diệp Kính Huy còn nhớ rõ, anh suốt đêm vội vàng bay về Mỹ, về đến nhà rồi bởi vì mệt nhọc quá độ mà trực tiếp vào bệnh viện. Sau khi xuất viện cũng đồng ý kết hôn với Tang Du, sau đó trở nên càng ngày càng lãnh mạc, nói cũng ngày càng ít đi. Cho tới bây giờ, cả người anh quả thật y hệt như một khối băng di động vậy.

Có lẽ nhận thấy được ánh mắt ý vị sâu xa của ai đó, anh liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn Diệp Kính Huy, nhàn nhạt nói: “Tối rồi?”

“Ừm.”

“Cà phê ở trên bàn đó.”

“Đã thấy.” Diệp Kính Huy đi tới cầm lấy tách cà phê trên mặt bàn thủy tinh trong suốt, lười biếng trở về ngồi trên ghế sofa, uống ngay một hơi, mím môi cười nói, “Hiếm thấy à nha, anh còn nhớ rõ khẩu vị của em sao?”

Diệp Kính Huy không trả lời, xoay người chậm rãi đi tới, ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc, nhìn hẩn nói: “Lần này trở về, tính ở lại bao lâu đây?”

Diệp Kính Huy đặt tách cà phê xuống bàn, cười cười, “Lần này về rồi không đi nữa, em tính yên ổn ở đây luôn, thành thật kinh doanh quán bar của em a. Cứ đi du lịch hoài chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

“Ừ.”

Trầm mặc một chút, Diệp Kính Huy nhàn nhạt nói: “Cậu tìm anh không phải là muốn tặng quà sao? Đừng quanh co lòng vòng nữa, có chuyện nói thẳng đi.”

Thần sắc trên mặt Diệp Kính Huy cũng hiếm khi nghiêm túc, chậm rãi mở miệng: “Nghe nói anh mấy ngày trước đã thu về 10% cổ phần công ty của Hoa thị phải không?”

“Ừ.”

“Có dã tâm là chuyện tốt, nhưng vẫn khuyên anh một câu, đừng đi theo con đường của cha năm đó.”

“Yên tâm, anh tự biết chừng mực.”

“Cái tên Giang Tử Đông kia... Có quan hệ gì với anh thế?” Diệp Kính Huy cười đến cực kỳ hứng thú, “Âm thầm giúp hẩn cũng chẳng có lợi ích gì, đây cũng không giống phong cách làm việc của anh nha. Bạn thời đại học sao? Chắc không đơn giản như vậy đâu hả.”

Sắc mặt Diệp Kính Huy hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cậu biết cũng không ít chuyện nhỉ.”

“A, tuy rằng em đã rời khỏi giới thương trường rồi, cơ mà chuyện tình trong giới vẫn không thể qua mắt được em đâu.” “Nếu đã rút rồi thì bớt quan mấy việc này đi.”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai, “Rồi rồi, anh biết chừng mực là tốt rồi, em chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Tên Giang Tử Đông kia cũng không tệ, gần đây còn thường xuyên tới quán bar của em nữa chứ, trông rất thân thiết với A Tề nhà em a.” Diệp Kính Huy khẽ cười cười, lấy cái túi trong tay đặt lên bàn, “Nè, quà của anh.”

Diệp Kính Huy mở túi, lấy đồ ra nhìn một chút, cư nhiên lại là một chiếc áo lông dê, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại, “Bây giờ là mùa hè, chú tặng anh áo lông dê làm cái gì?”

Diệp Kính Huy cười nói: “Ai, anh thật là chẳng hiểu phong tình gì cả, qua mùa hè không phải mùa đông sao? Đến lúc đó mặc áo lông dê của em, anh sẽ cảm thụ được ấm áp từ đáy lòng. Trên chiếc áo này còn có tình cảm anh em của chúng ta mà. Nói thế nào thì chúng ta cũng là song sinh a, ở trong bụng mẹ cùng nhau đợi chín tháng...”

“Rồi rồi.” Diệp Kính Huy trầm mặt cắt lời hẩn, “Đồ anh nhận, không còn việc gì nữa thì chú có thể đi. Anh còn có một cuộc họp nữa.” Nói xong liền lấy một tờ văn kiện trong ngăn kéo ra, tiện tay cầm cây bút máy ở trên bàn lên, ký tên ở trên đấy.

“Ok, không quấy rầy anh nữa.” Diệp Kính Huy đứng lên khoát khoát tay, xoay người tính đi ra ngoài, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, người gọi tới là “Lá nhỏ”.

Diệp Kính Huy cười bắt máy, “A lô, Kính Văn à, chuyện gì? Sao... Trình Duyệt á?”

Tay của người đang ngồi sau bàn bỗng dưng siết lại, bởi vì dùng sức quá mức mà khiến cho cây bút máy vẽ nên một đường cong chói mắt ở trên giấy.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Diệp Kính Huy.

“Đưa điện thoại cho anh.” Thanh âm sắc lạnh tới cực điểm, ánh mắt cũng hết như một thanh kiếm băng, làm cho người ta bất giác run rẩy.

Diệp Kính Huy bị dọa cho giật mình, hắn từ trước tới nay chưa từng thấy qua nhãn thần kinh khủng như vậy của anh trai, hai tay không khỏi cầm điện thoại dâng lên.

Diệp Kính Hy cầm lấy điện thoại, nói: “Kính Văn à, xảy ra chuyện gì?”

Người bên kia tựa hồ không ngờ tới anh hai cũng ở bên cạnh, kinh ngạc trong chốc lát mới giải thích: “Là thế này, anh ba ngày hôm nay không cẩn thận đụng phải một người đàn ông, tên là Trình Duyệt, da đầu bị trầy nên chảy máu, đưa tới cho em khám. Do sau khi đụng người nọ liền hôn mê, em sợ có khả năng bị xuất huyết trong não, để anh đi chụp x-ray xét nghiệm. Hiện tại sắp tan ca rồi, anh còn chưa đem kết quả tới cho em, em mới gọi điện hỏi xem có chuyện gì xảy ra thôi.”

(Mây quyết định dùng anh hai cho Diệp đại, anh ba or chú ba cho Diệp nhị nhé :) Sẽ sửa lại trong bản word sau)

Diệp Kính Hy ngẩng đầu nhìn về phía thẳng em song sinh nhà mình, ánh mắt lạnh lùng đem hắn quét từ đầu tới chân.

Diệp Kính Huy bị anh nhìn đến đổ mồ hôi hột, sờ sờ mũi nói: “Không nghiêm trọng vậy chứ, chỉ là bị trầy da đầu thôi mà, làm gì xuất huyết não dễ dàng vậy được, Kính Văn làm bác sĩ cũng quá cẩn thận rồi a.” Diệp Kính Hy trợn mắt nhìn hắn một cái, nói với Diệp Kính Văn đầu dây bên kia: “Trong bệnh viện không phải có liên lạc nội bộ sao? Ảnh x-ray của bệnh nhân chắc em có thể lấy ra xem được phải không?”

“Vâng, có thể.”

“Vậy bây giờ em lấy tư liệu của Trình Duyệt ra xem đi, có kết quả thì nói anh biết.” Hơi ngừng một chút, “Anh không cúp điện thoại đâu.”

“Vâng... Vậy anh chờ chút.”

Diệp Kính Hy thản nhiên nhìn về phía em trai mình, “Nói, làm sao đụng?”

Diệp Kính Huy cười đến cực kỳ vô tội, “Lần này không phải em sai nha, chẳng biết anh suy nghĩ cái gì mà như bước vào cỏi tiên ấy, đèn đỏ cũng không phát hiện. Hơn nữa lúc đó em cũng phanh lại đúng lúc rồi mà. Lúc anh ngã xuống thì da đầu bị trầy, chảy chút máu mà thôi.”

“Vậy sao.” Diệp Kính Hy khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nói, “Tiền thuốc men bồi thường chưa?”

“Đó là đương nhiên a, anh ta nhìn cũng rất đơn thuần, em còn tặng thêm thẻ hội viên của quán bar em nữa đó, xem như là anh may mắn rồi, thẻ hội viên của em trị giá hơn một nghìn...”

“Cậu đem thẻ hội viên quán bar cho người ta làm cái gì?!” Diệp Kính Hy cắt lời hắn, trong giọng nói mơ hồ hàm chứa tức giận.

Diệp Kính Huy nhún nhún vai: “Nhìn anh ta đơn thuần như vậy, để anh tới quán bar mở mang tầm mắt một chút, làm cho cuộc đời phong phú thêm thôi mà.”

Diệp Kính Hy không nói nữa, chỉ là trầm mặc nhìn em trai.

Một lát sau, trong điện thoại vang lên thanh âm của Diệp Kính Văn: “A lô, anh hai.”

“Nói đi.”

“Khoa X-ray có kết quả rồi, anh Trình chỉ là bị trầy da đầu thôi, không có bệnh gì khác thường. Em đã giúp anh ta băng bó qua rồi, vết thương rất nhỏ, hai ngày nữa hẳn là sẽ lành.”

Biểu tình của Diệp Kính Hy lúc này mới dịu xuống, nhẹ nhàng thở phào, “Vây là tốt rồi.”

“Vâng, em tan ca đây, cúp máy trước nhé.”

“Ừ.”

Diệp Kính Huy cười nói: “Anh yên tâm chưa? Em nói rồi mà, chỉ là trầy da thôi chứ có gì đâu.”

Diệp Kính Hy ném điện thoại lên bàn, ánh mắt sắc bén bắn về phía thẳng em đang đứng trước bàn của mình, lạnh lùng nói: “Cậu còn dám lái xe không bằng lái sao?”

Diệp Kính Huy nhú mày, “Tuần trước em lấy bằng lái rồi.”

“Đưa anh xem.”

“Haiz...” Diệp Kính Huy lấy bằng lái từ trong ví ra, đưa cho anh hai vẻ mặt âm trầm của mình.

“Cậu tạm thời không cần lái xe nữa.” Diệp Kính Hy nói.

Diệp Kính Huy kinh ngạc nói: “Không cần đến mức độ này chứ? Anh Trình đó không phải không có chuyện gì sao, anh tịch thu bằng lái của em làm gì?”

Diệp Kính Hy hơi nhếch môi cười nhạt: “Tốt cho cậu thôi.”

Diệp Kính Huy xụ mặt giả bộ đáng thương: “Trả em bằng lái đi, em thật vất vả mới thi đậu mà, chạy xe còn chưa đã nghiện a.” Diệp Kính Hy không thèm nhìn gương mặt giả bộ đáng thương của hắn nữa, đứng lên nói: “Anh cho người chở cậu về. Còn nữa, cậu tốt nhất là cầu cho anh Trình kia không có việc gì đi, bằng không, cậu cứ chờ tới ngày vào cục cảnh sát.”

“Ồ...”

“Cậu về đi, anh còn có việc bận.” Nói xong liền xoay người đi về phía phòng họp.

Diệp Kính Huy nhìn ngẩn ngơ bị khóa lại kia, nặng nề hứ một tiếng, trầm mặt đi xuống lầu.

Diệp Kính Hy cũng không có tới phòng họp, mà là đi vào phòng nghỉ ở bên cạnh nghỉ ngơi.

Anh chỉ cảm thấy mệt chết đi được.

Mấy ngày nay bởi vì chuyện làm ăn mà bận tới sứt đầu mẻ trán, lại bởi vì trong cuộc họp tuyên bố tin tức gặp phải Giang Tử Đông, nhắc tới tên Trình Duyệt trước mặt mình.

Ký ức tựa như bị hở ra một lỗ hổng, giống như thủy triều mà không ngừng hiện ra trong đầu.

Lại không nghĩ tới, từng li từng tí về Trình Duyệt, hoá ra lại khắc sâu vào trí nhớ mình như thế.

Nhiều năm trước sau khi ly hôn với Tang Du, lại rời khỏi Diệp gia trở về nước, anh đều đem cuộc sống toàn bộ đặt ở thương trường, sáng lập nên một vương quốc hoàn toàn thuộc về anh. Ngày ngày bận rộn, thậm chí còn bận tới nỗi hầu như không rảnh để mà bận tâm tới chuyện khác, càng không muốn nghĩ tới chuyện bắt đầu một đoạn cảm tình mới nữa.

Hết thấy ôn nhu này, tất cả đều đã bị cuộc tình nhiều năm trước quét sạch đi mất rồi.

Mà Trình Duyệt buông tay, lại tựa như một bạt tai vang dội đánh lên mặt anh vậy, đánh anh thức tỉnh hoàn toàn, cũng làm anh hiểu rõ rằng, cái gì cảm tình, cái gì hứa hẹn, căn bản chỉ là mộng tưởng.

Mấy năm nay trở nên vô cảm, chỉ vì anh không thể tin tưởng chuyện tình yêu thêm lần nào nữa. Những người chủ động theo đuổi anh, mang theo gương mặt tươi cười đầy dối trá, chỉ khiến anh thấy buồn nôn thêm mà thôi.

Diệp Kính Hy cho rằng, tâm mình đã sớm thành tro nguội rồi.

Thế nhưng, mỗi khi nghe tới tên của người kia, cư nhiên... Vẫn còn để ý a.

Diệp Kính Hy tự giấu mà cười cười, tựa ở trên ghế sofa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi dùng ngón trỏ xoa xoa thái dương có chút đau nhức của mình.

Thẻ hội viên của bar Crazy...

Chết tiệt! Cái tên Kính Huy này thật sự là chẳng biết đúng mực gì cả, đem thẻ hội viên của cái nơi phức tạp ấy cho Trình Duyệt, lỡ như Trình Duyệt tò mò đi vào đó, gặp phải mấy thằng cha dê già kia...

Càng nghĩ lại càng lo lắng, Diệp Kính Hy trầm mặt đứng dậy khỏi sofa, gọi nội bộ tới máy của Phan Lâm: “Phan Lâm, nói với bọn họ rằng bữa tiệc tối nay tôi không đi được nhé.”

“Nhưng mà Diệp tổng...”

“Cứ nói là tôi bị bệnh đi.”

“Ặc, được rồi. Tôi đã rõ nên ứng phó thế nào.”

“Ừ, nói với tài xế hôm nay không cần tới đón tôi, tôi tự lái xe ra ngoài, có chút việc riêng.”

“Vâng.”

Diệp Kính Hy cúp điện thoại, tiện tay cầm lấy chìa khóa xe đi xuống lầu.

Từ bãi đỗ xe chạy ra, phải dừng một hồi lâu trên đường vì kẹt xe trong giờ cao điểm, thật vất vả mới vòng qua quảng trường Thời Đại được. Sau đó đánh nhẹ tay lái, trực tiếp đi về phía quán bar Crazy.

Kính chiếu hậu hiện ra vẻ mặt trầm trầm bình tĩnh của anh, sườn mặt cương nghị như được chạm trổ càng có vẻ đậm mạc vô tình. Chỉ là ngón tay cầm vô lăng hơi siết chặt lại, lộ ra một tia lo lắng của chủ nhân nó.

— Trình Duyệt, em tốt nhất là đừng tới Crazy. Nơi đó chẳng phải là nơi tốt lành gì đâu.

Suy nghĩ của tác giả: Diệp đại đáng thương, năm đó bị Trình Duyệt vứt bỏ cho nên tính cách mới vặn vẹo như vậy, biến thành băng sơn công rồi...

Bộ này sẽ không viết tới chuyện thương chiến (cạnh tranh thương trường) nữa, tình cảm là chính a. Nếu ai có hứng thú với chuyện thương chiến của Diệp gia, mời xem bộ “Sự trả thù công bằng” (Công bình đích báo thù). Diệp nhị xuất hiện ở đây chỉ là làm nền thôi~~ chương sau lập tức gặp nhau rồi nhé

~~ p/s: xin bỏ qua vấn đề tuổi tác của đại Diệp và đại Chanh đi nhé... Đều là đàn ông ngoài ba mươi hào hoa phong nhã cả...

33. Chương 33 - Gặp Lại

Trình Duyệt về tới ký túc xá của công nhân viên trong trường. Ký túc xá này tuy diện tích hơi nhỏ nhưng cái gì cũng có đủ cả, ngoại trừ phòng ngủ không được lớn cho lắm ra, còn có phòng tắm và nhà bếp riêng, đối với một người độc thân như Trình Duyệt thì vậy là đã đủ rồi.

Ký túc xá được thu dọn rất sạch sẽ, chỉ vì ngày nghỉ không có ai ở nên trông có vẻ hơi quạnh quẽ một chút.

Trình Duyệt thay dép, mở chiếc tủ lạnh trống tuếch ra, giặt sạch khăn lau từ trong ra ngoài một lần, sau đó đem rau dưa hoa quả vừa nãy mua ở siêu thị cất vào trong tủ, trứng gà cũng được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Nhìn tủ lạnh dần dần được nhét đầy, Trình Duyệt lúc này mới thỏa mãn nở nụ cười.

Lau tủ lạnh xong thì người cũng đầy mồ hôi, Trình Duyệt vào phòng tắm tắm một chút cho mát mẻ. Từ một bên nhìn qua, trong gương là hình ảnh cái ót mình dán một khối băng dính trắng trắng, trông rất buồn cười, đặc biệt là mình đang làm giáo viên, nếu đứng ở trên giảng đường quay người lại, học trò phía dưới

nhìn thấy không chừng cười lăn ra đất mất. Trình Duyệt cau mày tháo miếng băng ra, tuy rằng vết thương có hơi đau, cũng may là máu đã đông lại, hẳn là không có vấn đề gì.

Tắm rửa xong đi ra, lại nghe được một trận tiếng gõ cửa.

Trình Duyệt ra mở cửa, người đàn ông ở bên ngoài chính là thầy Ngụy Thánh Hiên dạy cùng khoa với Trình Duyệt. Bàn làm việc kề bên cạnh Trình Duyệt, ký túc xá cũng sát vách, vì thế trong công việc hẳn cũng rất quan tâm tới anh. Hẳn cùng với Giang Tử Đông là bạn thân, chuyện này kỳ thực Trình Duyệt đã biết từ lâu rồi. Đáng tiếc Giang Tử Đông còn tưởng rằng Trình Duyệt không biết gì cả, suốt ngày cứ giả vờ giả vịt.

Trình Duyệt cười cười nói: “Thầy Ngụy, tìm tôi có việc gì à?”

Ngụy Thánh Hiên sờ sờ mũi nói: “Nghe được sát vách có tiếng động mới qua nhìn một chút, quả nhiên cậu đã trở về.”

“Ngày mốt là khai giảng rồi, phải về sớm chuẩn bị chứ.”

“Ừm, tôi có giúp cậu sắp xếp chương trình học của học kỳ này rồi.” Ngụy Thánh Hiên đưa thời khóa biểu cho Trình Duyệt, dừng một chút lại nói tiếp, “Dù gì cũng sắp khai giảng, tôi tính đêm nay đi ra ngoài thả lỏng giải khuây một chút, cậu đi chung với tôi đi.”

Trình Duyệt khẽ cười cười: “Rủ tôi thì chán chết, anh đi đi, chơi cho vui vẻ một chút.”

Ngụy Thánh Hiên chau mày: “Tôi nói cậu chứ, Trình Duyệt, cậu còn trẻ như vậy, cuộc sống sao lại tẻ nhạt đơn điệu như thế? Đi thôi, đêm nay theo tôi đi mở mang tầm mắt, thả lỏng tâm tình, khai giảng xong là bận rộn bù đầu lại rồi.”

Nói xong liền đưa tay lôi Trình Duyệt ra ngoài.

Trình Duyệt không lay chuyển được hẳn, mà tâm tình anh vốn đang không tốt, cũng muốn đi thư giãn một chút, vì vậy cười nói: “Được rồi, tôi đi. Bất quá anh để tôi thay đồ cái đã, ăn mặc thế này ra đường mắc công làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố a.”

Ngụy Thánh Hiên ngẩn người, lúc này mới phát hiện Trình Duyệt còn đang mặc bộ đồ tắm màu trắng, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện dưới cạp cổ trắng nõn, hần vôi vàng dờn đi tầm nhìn, nói, “Được, cậu thay đồ đi. Tôi ở dưới lầu chờ nhé.” Ngụy Thánh Hiên lái xe đưa Trình Duyệt tới đường Đông Hoa, đây vốn là đoạn đường náo nhiệt nhất, đặc biệt lại càng phong phú về đêm. Quán bar, KTV (karaoke), liên tiếp nối đuôi nhau, toàn bộ con đường về đêm đều rực rỡ ánh đèn, chỉ là những ánh đèn này mang theo những phong cách khác nhau khiến người ta có chút hoa mắt.

Người đi đường xung quanh đây đều ăn mặc rất sành điệu, Trình Duyệt nhìn trên cửa kính xe hơi phản chiếu bóng dáng của mình, mặc một chiếc sơ mi ngay thẳng đứng đắn, dáng vẻ mất tự nhiên, hoàn toàn không hợp với chốn này chút nào cả. Hít sâu một hơi, Trình Duyệt đối với ý nghĩ cùng Ngụy Thánh Hiên ra ngoài uống rượu giải sầu quả thật là cực kỳ hối hận.

“Trình Duyệt, thấy không, quán bar ở đằng kia chính là chỗ tôi muốn dẫn cậu đi tối nay đấy.”

Ông chủ của quán bar này quả thật rất có cá tính, đèn trước cửa quán cứ chớp chớp lóe lóe liên tục thiết khiến người ta hoa cả mắt, kiểu chữ trên tấm biển hiệu cũng cực kỳ tiêu sái khoa trương, phải nhìn kỹ mới thấy được nằm từ trên đó, chính là “Crazy”.

Trình Duyệt khẽ giật mình, lẽ nào đây là nơi mà hôm nay Diệp Kính Huy vừa tặng thẻ hội viên cho mình sao?

“Đây là Crazy bar rất nổi danh, ông chủ quán có người hậu thuẫn ở phía sau rất mạnh nha, mọi người ở cái nơi hỗn tạp này còn phải nể hần ba phần đấy.” Hơi dừng một chút, cười nói, “Đúng rồi, người trong giới theo thói quen hay gọi hần là Diệp nhị thiếu gia.”

Quả nhiên... Là em trai của người kia?

Trình Duyệt nắm tay lại thật chặt, miễn cưỡng cười nói: “Hay là anh đi một mình đi, tôi đi theo lại mắc công vướng chân vướng tay nữa.”

Ngụy Thánh Hiên sáng khoái vỗ vỗ vai anh: “Sợ cái gì chứ, tôi thỉnh thoảng vẫn hay tới đây, Crazy cũng không phải là loại quán bar thấp kém, sẽ không tùy tiện cho lưu manh côn đồ vào đâu. Tới cửa rồi, đi thôi.”

Trình Duyệt bó tay, không thể làm gì khác hơn là tháo dây an toàn, miễn cưỡng cùng hắn xuống xe.

Mình vào quán bar uống rượu, chắc không tình cờ đến nỗi gặp chủ quán đâu. Mà dù cho có gặp đi nữa, cũng chỉ là lần thứ hai gặp mặt sau vụ đụng xe hồi chiều thôi, em trai của người nọ không nhận ra mình, mình cần gì phải lo lắng chứ. Nghĩ tới đây, Trình Duyệt cũng dần dần trầm tĩnh lại, khẽ cười cười, đuổi theo bước chân của Ngụy Thánh Hiên.

Hai người vừa bước vào đại sảnh của quán bar, tiếng nhạc đinh tai nhức óc đã vang lên khiến cho Trình Duyệt không khỏi bịt tai lại. Ngọn đèn trên đầu không ngừng chớp nháy làm cho người ta hoa cả mắt, nơi này quả đúng như cái tên Crazy của nó, điên cuồng như thế, người trên sàn nhảy mặc sức uốn éo thân mình, cả đám giống như là bị uống phải thuốc kích thích vậy. Đây rõ là nơi yêu nghiệt hoành hành mà.

Trình Duyệt có chút đau đầu nhũ nhủi mày, cùng Ngụy Thánh Hiên ngồi vào trước quầy bar.

Rất nhanh đã có nhân viên phục vụ đi tới, cười hỏi: “Hai vị dùng gì ạ?”

Ngụy Thánh Hiên thành thạo nói: “Một ly Lam Sắc Mê Tình.” Sau đó tiến tới bên tai Trình Duyệt, “Cậu cứ gọi đi, hôm nay tôi mời.” Trình Duyệt có chút mất tự nhiên nhìn một loạt tên rượu trong thực đơn bằng tiếng Anh, tất cả đều là những nhãn hiệu lạ lẫm mà anh không biết, giá cả cũng cao đến dọa người.

Trình Duyệt cười cười nói: “Tôi gọi giống anh ấy.”

“Vâng, xin chờ một chút.”

Nhân viên pha chế rất nhanh đã đem tới hai ly rượu. Ly để cao bằng thủy tinh trong suốt càng nổi bật hơn dưới ánh đèn mờ ảo, chất lỏng màu xanh đậm giống như hải dương, những viên đá nho nhỏ trong ly lại tựa như viên kim cương lấp lánh, một ly rượu này thật sự đẹp như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Trình Duyệt dè dặt cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một hơi. Chất lỏng lạnh lẽo theo cổ họng chảy vào dạ dày, đem hề nhâm nhi thưởng thức lại càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái, không quá nồng như rượu cồn, trái lại còn mang theo hương trái cây tinh khiết, khiến cho người ta vô cùng hưởng thụ dư vị của nó.

Trình Duyệt chậm rãi uống, rượu trong ly nhấp mắt đã hết phân nửa, Ngụy Thánh Hiên đột nhiên sấp lại nói: “Ồ đây ồn ào quá. Hay là chúng ta vào phòng ở trên lầu, gọi vài người tới, thế nào?”

Toàn thân Trình Duyệt bỗng chốc cứng đờ.

Ở đây còn dịch vụ này nữa sao? Mình có hiểu sai không, ý của hắn là tìm người lên giường?

Trình Duyệt lắc đầu: “Không đâu, anh thích thì đi đi.” Trong lòng không khỏi cảm thán, bấy giờ mặt người dạ thú thật đúng là nhiều a, không ngờ thầy Ngụy nhìn qua nghiêm túc như vậy, cuộc sống cũng lộn xộn thế này.

“Để cậu một mình ở đây tôi hơi lo.” Ngụy Thánh Hiên do dự nói.

“Không sao, tôi ngồi đây uống rượu, khi nào anh xong việc thì xuống tìm tôi là được.” Nói tới vấn đề này, Trình Duyệt không khỏi có chút xấu hổ, bên tai hơi đỏ lên.

“Vậy được rồi, cậu phải cẩn thận đấy, đừng tùy tiện đi lại lung tung trong đại sảnh, cũng đừng xông bậy vào phòng người ta.”

“Ừ... Biết rồi.”

Trình Duyệt một mình ngồi ở quầy bar uống rượu, ánh đèn lấp lóe khiến anh có chút choáng váng. Chẳng biết tại sao lại cảm thấy có vài người xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình, cái loại ánh mắt như đang rình mò này khiến cả người anh đều khó chịu.

Một lát sau, có một cô gái đến ngồi xuống bên cạnh anh. Cô gái kia đáng người rất chuẩn, mặc một chiếc váy ôm sát người màu đỏ, mái tóc xoăn dài tùy ý xoa trên vai, thành thực gọi cảm, lại có phần lãng lờ.

“Anh đây chỉ đi một mình thôi sao?” Dáng tươi cười của cô nàng rõ ràng mang theo sự quyến rũ dụ hoặc.

“Ừm...” Trình Duyệt ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn tới ánh mắt nhiệt tình cùng với thân hình bốc lửa kia nữa.

Cô ả lại càng sáp tới gần hơn, cánh tay chống ở bên người Trình Duyệt, cố ý vây Trình Duyệt lại giữa quầy bar, ghé vào lỗ tai anh ái muội nói: “Lam Sắc Mê Tình là loại rượu không thể uống nhiều nha, không bằng, tôi mời anh uống cái khác được không?” Trình Duyệt bị cô vây ở giữa, ánh mắt chỉ cần nhìn xuống chút thôi là thấy ngay làn da trắng nõn trước ngực cô, lại không thể ngo ngoáy, mặt đỏ lên, tay cũng không biết nên để ở nơi nào.

Cuộc sống mấy năm qua của anh quả thật rất đơn thuần, chưa từng tới quán bar bao giờ, thật không nghĩ tới con gái trong quán rượu lại gọi cảm nóng bỏng đến thế, lại còn hào phóng như vậy nữa.

Cái sự thật bị con gái đùa giỡn trên ghẹo thế này khiến Trình Duyệt quả thật rất ngượng ngùng, thế nhưng anh là đàn ông con trai, không thể đẩy cô ta ra được...

Đang lúc không biết nên làm sao bây giờ, chợt nghe phía sau cô gái vang lên một giọng nói mềm nhẹ ôn hòa.

“Chu tiểu thư, thật là trùng hợp.”

Cô gái đứng thẳng dậy, quay đầu lại cười: “Ai nha, thật hiếm thấy đó, A Tề cậu hôm nay sao lại đích thân tới đây? Đã lâu không gặp cậu rồi đây.”

Người được gọi là A Tề trông rất xinh đẹp, lại không diêm dúa như mấy cậu trai (í là MB aka trai bao á) trong quán bar chút nào, trên người thậm chí còn không hề đeo trang sức, so với mấy người toàn thân lấp lánh cả rá hột xoàng kia lại có vẻ thuần khiết hơn rất nhiều.

“Ông chủ của chúng tôi đã trở về, mấy ngày trước có chút bận rộn cho nên tôi không thường xuất hiện cho lắm.” A Tề khẽ cười cười nói, “Chu tiểu thư, chi phí đêm nay đã có người thay cô thanh toán rồi, không bằng tới lầu hai thả lỏng một chút, thế nào?”

“A?” Cô gái kia kinh ngạc nhìn Trình Duyệt một cái, sáng tỏ cười nói, “Xem ra tôi lại chọc phải người không nên dây vào rồi.” Nói xong quay đầu lại nháy mắt với Trình Duyệt mấy cái, liền xoay người đi về phía thang máy.

A Tề đi tới bên cạnh Trình Duyệt, khẽ cười cười, “Anh là lần đầu tiên đến đây sao?”

Hai tai Trình Duyệt hơi ửng đỏ, nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm... Đúng vậy...”

“Anh muốn uống cái gì thì cứ trực tiếp nói với nhân viên phục vụ, đã có người thay anh thanh toán rồi.” A Tề cười cười, ghé tai Trình Duyệt khẽ nói, “Yên tâm đi, sẽ không có ai tới quấy rầy anh nữa đâu.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Trình Duyệt có chút kỳ quái, cậu A Tề này xem ra có địa vị không nhỏ ở đây, vì sao lại phải xuất hiện để đuổi người tới quấy rầy mình chứ? Người thanh toán cho mình là ai? Người nọ đang âm thầm bảo vệ mình sao?

Trình Duyệt quay đầu lại nhìn bốn phía xung quanh một lúc, dưới cái thứ ánh sáng mờ ảo hoa mắt này, cảnh tượng xung quanh căn bản không thể thấy rõ được. Chỉ là cảm thấy, sau khi A Tề xuất hiện đuổi cô gái nọ đi xong, những ánh mắt suông sã nhìn mình chằm chằm kia đã không còn nữa rồi. Trình Duyệt quay đầu lại, tiếp tục chậm rãi uống rượu.

Trong một góc phòng của đại sảnh, có một người đàn ông đang ẩn mình trong bóng tối, gương mặt anh tuấn dưới ngọn đèn mờ ảo như ẩn như hiện. Vẻ mặt của anh vẫn luôn lạnh lùng hờ hững, thế nhưng ánh mắt thâm trầm lại đang nhìn vào thân ảnh đơn độc một mình uống rượu bên quầy bar kia, chăm chú không rời.— Áo sơ mi màu trắng chẳng hề phù hợp với không khí quán bar chút nào cả, đáng đáp thì ngượng ngùng căng thẳng, so với những kẻ đang điên cuồng xung quanh lại càng tăng thêm vài phần mê hoặc dụ người. Mái tóc mềm mại nhẹ nhàng rủ bên tai, đen nhánh như mực. Ngón tay thon dài xinh đẹp cầm lấy ly rượu thủy tinh trong suốt kia, động tác cố sức nắm chặt ấy đã để lộ ra tâm tình khẩn trương của chủ nhân nó. Từng hơi từng hơi chậm rãi uống rượu, hai cánh môi cũng bị thấm ướt, đôi mắt đen láy thỉnh thoảng lại nhìn nhìn xung quanh, trong mắt mang theo sự hoang mang lo lắng.

Em rốt cuộc tới chỗ này làm cái gì?!

Không thấy ánh mắt của đám sắc lang kia như muốn nuốt chửng em rồi sao?!

Thấy những ánh mắt mê đắm đang nhìn chằm chằm vào người Trình Duyệt, trong lòng Diệp Kính Hy không hiểu sao lại sôi trào lửa giận. Nhất là cái lúc cô ả gợi cảm vừa nãy mang theo nụ cười xấu xa đùa giỡn Trình Duyệt, nổi tức giận kia trong nháy mắt lên tới cực điểm.

Nếu không phải do nhiều năm qua đã dưỡng thành thói tự chủ mạnh mẽ, chắc anh đã chạy tới trực tiếp đá con nhỏ kia bay ra khỏi quán bar từ lâu rồi.

“Ngài Diệp.” A Tề đi tới, thấp giọng nói, “Mấy con ruồi ve vãn bên cạnh anh ấy, đã theo sự phân phó của ngài, đuổi đi hết rồi.”

“Ừ.” Diệp Kính Hy chỉ đáp lại một câu, ánh mắt vẫn như trước nhìn chằm chằm vào Trình Duyệt.

Ba ly rượu trước mặt người nọ đều đã cạn rồi, bởi vì uống say mà sắc mặt như được nhuộm một màu hồng phấn trông rất đẹp mắt, mơ mơ màng màng nằm sấp trên quầy bar mà thiếp đi, tóc đen rũ xuống che ở trước trán.

Tên gốc này.

Lần đầu tiên tới quán bar còn dám uống rượu bấy bọ, uống hết ly này tới ly khác, không biết Lam Sắc Mê Tình này là dùng để... Trợ hứng sao? Mà chỉ cần nghe tên rượu thôi là phải nhận ra cái gì rồi chứ. “Mê tình” hai chữ này, ám chỉ rõ ràng như vậy, lại còn dám uống bấy, uống tới ba ly nữa. Nếu không phải anh không yên lòng mà chạy tới đây âm thầm che chở, Trình Duyệt đã sớm bị đám sắc lang này nuốt sạch sành sanh rồi.

Diệp Kính Hy nhíu nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Lầu ba còn phòng nào trống hay không?”

“Từ sau khi ông chủ trở về, việc buôn bán làm ăn trong quán vẫn rất tốt, phòng VIP mấy hôm trước đều đã được đặt hết rồi ạ.” A Tề dừng một chút, mỉm cười nói, “Bất quá, nếu ngài cần, tôi có thể nói với khách quen một chút, chọn ra một gian...”

“Phòng số 1 hẳn là không có người chứ.” Diệp Kính Hy trầm giọng cắt lời cậu.

“Đây...” A Tề có chút do dự, “Phòng số 1 là phòng riêng của ông chủ.”

“Tôi biết.” Diệp Kính Hy dừng một chút, “Nó hôm nay về biệt thự ở ngoại ô phía Tây rồi, không phải sao? Cậu cứ nói với nó, bằng lái hôm nào rảnh tôi sẽ trả lại, đêm nay mượn phòng của nó dùng tạm một lát.”

“Vâng ạ, tôi đã hiểu.” A Tề cười cười, lấy một tấm card từ trong túi ra đưa cho Diệp Kính Hy, “Đây là chìa khóa phòng.”

Diệp Kính Hy tiếp nhận lấy, hơi nhíu nhíu mày, “Sau này người nọ nếu còn tới đây, cậu biết phải làm thế nào rồi chứ?”

“Vâng, tôi sẽ bảo đảm an toàn cho anh ấy.”

“Tốt lắm.” Diệp Kính Hy gật đầu, từ trên ghế sofa đứng dậy, khoát khoát tay, “Được rồi, cậu đi làm việc đi.”

Ánh đèn rực rỡ chói mắt cứ thay phiên nhau rọi lên người Trình Duyệt, khiến cho chiếc áo sơ mi màu trắng thuần cũng theo đó mà biến đổi màu sắc.

Diệp Kính Hy chậm rãi đi về phía anh, nhìn bóng lưng hao gầy kia càng ngày càng gần, hô hấp thậm chí cũng trở nên khó khăn hơn.

“Ngài Diệp...” Nhân viên pha chế hiển nhiên nhận ra được người đang đi tới là ai, Diệp Kính Hy ra hiệu cho cậu dừng lên tiếng, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng bế Trình Duyệt lên.

Cậu nhân viên kia rõ ràng là khiếp sợ tới mức mở to hai mắt.

— Động tác của Diệp Kính Hy quá mức ôn nhu, ngay cả ánh mắt luôn luôn lạnh như băng ấy cũng đều dâng lên một loại nhu tình làm say lòng người.

Một tay vòng qua vai Trình Duyệt, để đầu đối phương nhẹ nhàng dựa vào trước ngực mình, tay kia thì vòng qua từ dưới đầu gối, hơi dùng sức một chút, đem cả người Trình Duyệt toàn bộ ôm lấy. Giống như là đang ôm một bảo vật trân quý nhất của mình vậy, thật dè dặt cẩn thận.

“Xin chào tất cả mọi người! Rất nhanh sẽ tới mười giờ, Crazy Time của chúng ta sắp tới rồi!!!”

Tiếng vỗ tay đình tai nhức óc ở phía sau vang lên, tựa hồ hoàn toàn không hề hấp dẫn được một chút lực chú ý nào của Diệp Kính Hy cả. Trong khoảnh khắc ấy, ở trong mắt của anh, dường như chỉ còn lại người trong lòng mình mà thôi.

Anh vẫn luôn nhìn người kia, trong ánh mắt tràn đầy tình tự phức tạp. Mà cái người đang an an tĩnh tĩnh tựa vào trong lòng anh đó, hiển nhiên là vì uống say mà nhắm mắt ngủ ngon lành.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới khe khẽ thở dài, ôm người nọ đi vào trong thang máy. Thời khắc hoan lạc nhất trong quán bar rốt cuộc cũng bắt đầu trong những tiếng thét chói tai của các vị khách làng chơi dưới đại sảnh, còn bóng lưng của hai người họ lại dần dần biến mất trong bóng đêm.

34. Chương 34 - Say Rượu

Cạch một tiếng, cửa phòng số 1 ở lầu ba đã bị người mở ra. Diệp Kính Hy ôm Trình Duyệt đi vào phòng, thuận tiện khóa cửa lại.

Ánh trăng êm dịu nhẹ nhàng chiếu vào, mơ hồ có thể thấy rõ cách bài trí ở bên trong. Quả nhiên là phong cách của Diệp Kính Huy, cả phòng đều được trải thảm trắng, giẫm lên cực kỳ mềm mại thoải mái, trên chiếc giường lớn ở giữa phòng, ga trải giường màu xanh thẫm hơi rũ xuống mặt đất, trên vách tường đối diện giường là một chiếc TV tinh thể lỏng thật to, xung quanh tường còn được treo đủ loại roi dài ngắn có đủ.

Có thể do hai người là song thai dị hợp tử nên tính cách thực sự khác xa nhau, đối với những đam mê quỷ dị của cậu em mình, Diệp Kính Hy chỉ có thể khịt mũi cười nhạt, vào lúc này cũng chẳng bận tâm tới mấy thứ ấy. Cau mày quét mắt nhìn quanh phòng, liền ôm Trình Duyệt nhẹ nhàng đặt lên giường, thuận tiện mở đèn bàn ở đầu giường luôn.

Trình Duyệt tựa hồ không mấy thoải mái, núm lấy áo của Diệp Kính Hy không chịu buông tay, yếu ớt giãy giụa khiến cho cổ áo sơ mi mở rộng ra, làn da trắng nõn mịn màng bên trong liền phơi bày trước mắt, cùng với xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện.

Màu da vốn đã trắng nõn, nằm trên chiếc giường màu xanh thẫm càng nổi bật hơn, khiến cho người ta không tài nào dời mắt đi được, gương mặt say ngủ không hề phòng bị, hiện ra một loại đáng dấp mị hoặc tới cực điểm.

Hiệu quả cách âm của phòng này rất tốt, dù cho người dưới lầu có đang điên cuồng hoan lạc đi chăng nữa, ở trong phòng vẫn không hề nghe được một tiếng động nào.

An an tĩnh tĩnh, thậm chí còn có thể nghe được tiếng hô hấp nhàn nhạt của đối phương.

Diệp Kính Hy ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn Trình Duyệt.

Liều mạng khắc chế, rồi lại khắc chế, bàn tay vươn ra lại không khỏi run rẩy.

Nhiều năm không gặp, người mà mình nhớ thương lâu như vậy, lúc này đây, lại đang không hề phòng bị mà ngủ trước mặt mình.

Muốn chạm vào, lại sợ người tỉnh giấc. Tình tự phức tạp, tâm ý mâu thuẫn.

Rốt cuộc vẫn là nhịn không được. Đầu ngón tay của Diệp Kính Hy nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày đang cau lại của người kia, ngón cái lướt qua mí mắt nhắm chặt ấy, mơn trớn gương mặt ửng hồng sau khi say, cuối cùng, dừng trên đôi môi ướt át của đối phương.

Diệp Kính Hy cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn bao giờ hết.

Trình Duyệt vẫn an tĩnh bình thản như trong trí nhớ của anh vậy.

Nhiều năm đã trôi qua, vốn tưởng rằng người này cũng sẽ thay đổi, tựa như bao chàng trai sau khi lăn lộn trong xã hội, trở nên sành đời phức tạp hơn.

Thế nhưng, một khắc kia nhìn thấy Trình Duyệt rồi, Diệp Kính Hy mới biết được, tính cách đơn thuần từ trong xương của đối phương hầu như vẫn hoàn toàn không thay đổi.

Tuy rằng so với trước đây chín chắn hơn rất nhiều, mỗi khi mỉm cười, cũng càng thêm tự tin và tự nhiên hơn trước kia. Còn lại thì da mặt vẫn mỏng như hồi ấy, tính tình ôn hòa, bị người đùa giỡn một chút thôi là lại thẹn thùng xấu hổ, tay không biết đặt đi đâu, ngay cả hai tai cũng đỏ hết cả lên.

— Trình Duyệt, em không phải đã bảo, không muốn vì tôi mà làm đồng tính luyến ái cả đời sao? Không phải đã nói sẽ kết hôn sống một cuộc sống bình thường sao? Vì sao bây giờ vừa bị đàn bà con gái tới gần thôi thì em lại hoảng hốt như thế, ngay cả một chút kỹ xảo ứng phó với phụ nữ cũng không học được?

Vì sao vẫn chưa có bạn gái? Vẫn một thân một mình chứ?

Mấy năm nay, em sống... Có vất vả không?

Diệp Kính Hy có chút đau lòng nhìn Trình Duyệt, đầu ngón tay run rẩy mơn trớn bờ môi đối phương, cặp môi kia sau khi bị rượu thấm ướt, dưới ngọn đèn bàn ấm áp càng trở nên cực kỳ mê người. Diệp Kính Hy thậm chí còn nhớ rất rõ, đôi môi ấy mỗi khi hôn lên đều mang theo mùi vị ngây ngô ngọt ngào.

Hô hấp ngày càng trở nên gấp gáp hơn.

Dù sao Trình Duyệt cũng uống say rồi, tuy rằng lợi dụng người ta vào lúc này không được quân tử cho lắm, thế nhưng chính mình từ trước đến giờ cũng có phải quân tử đâu.

Diệp Kính Hy không do dự nữa, đem hai tay chống bên hông Trình Duyệt, cúi người xuống, vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng lướt qua môi dưới của đối phương, rồi lại liếm lên môi trên, cuối cùng đem toàn bộ cặp môi mỏng của người ta ngậm vào trong miệng, ôn nhu mút vào.

Đôi môi của người này vẫn mềm mại ấm áp như trong trí nhớ của mình, mặt trên còn mang theo mùi vị thanh thuần của Lam Sắc Mê Tình nữa.

Nụ hôn nhẹ nhàng như vậy, thật sự chẳng khiến người ta thỏa mãn chút nào.

Đầu lưỡi linh hoạt quả quyết mở khớp hàm ra, tham nhập vào khoang miệng, tay cũng nhẹ nhàng vòng ra sau gáy, nhẹ nhàng chế trụ đầu Trình Duyệt.

“Ừm... Ừm a...” Trình Duyệt còn đang trong trạng thái say rượu, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ mơ mơ hồ hồ.

Dưới sự kích thích của tiếng rên đó, nụ hôn của Diệp Kính Hy lại càng tham nhập sâu hơn.

Cảm giác được đầu lưỡi nóng rực đang ở trong miệng mình tùy ý khuấy động, Trình Duyệt vì khó thở mà có chút nghi hoặc mở mắt ra.

Đây là... Bị người hôn?

Trình Duyệt quả thật rất say, trong đầu đều loạn thành một mảnh, trực giác ý thức được mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, vội vàng lấy hai tay vươn tới trước ngực, cố sức đẩy người đang áp trên người mình ra.

“Anh là ai... Buông... Buông tôi ra... Ừm a...”

Biết Trình Duyệt đã tỉnh, động tác của Diệp Kính Hy rõ ràng cứng lại một chút, nhìn bộ dạng kinh hoàng thất thố của đối phương, khóe miệng giương lên một nụ cười đầy ác ý, vươn tay tắt luôn đèn bàn ở đầu giường.

Trước mắt đột nhiên tối đen như mực, Trình Duyệt lại càng thêm hoảng loạn đẩy người phía trên.

“A... Buông ra... A...” Trong bóng tối, nụ hôn so với vừa rồi càng thêm bá đạo, đầu lưỡi ở trong miệng điên cuồng mút vào, như là lâu ngày gặp lại mà khát khao muốn đoạt lấy, không thể chờ thêm được nữa. Động tác cường thế tựa như bậc vương giả công thành đoạt đất, từng tác từng tác xâm chiếm lãnh địa của mình, ngay cả một góc ngách nhỏ cũng không tha.

Trình Duyệt thậm chí còn có cảm giác như sắp bị đối phương nuốt vào trong bụng vậy.

Loại cảm giác này khiến cho cả người anh đều sởn gai ốc.

Nụ hôn từng bước một tiến sâu vào, mà hô hấp cũng càng ngày càng tắc trở hơn.

Đầu óc Trình Duyệt vì say rượu mà trở nên hỗn loạn, chỉ theo bản năng của mình mà giãy giụa, hai tay dùng hết sức đẩy người nọ ra, chân cũng giãy đạp lung tung, đáng tiếc cả người sau khi say đều không có tí khí lực nào, những giãy giụa yếu ớt đều bị đối phương cố sức ngăn cản, tay cũng bị nắm lấy giữ chặt ở hai bên, hai chân bị người nhân cơ hội tách ra, cả người lún sâu vào giường, không gian giãy giụa nhanh chóng bị thu hẹp lại.

Tay của đối phương ôm chặt thắt lưng mình, thuận thế đè ép xuống, thậm chí trong tay còn mang theo khí lực cực lớn.

Tư thế của hai người cực kỳ mờ ám, thân thể của người nọ cũng theo đó mà chen vào giữa hai chân Trình Duyệt.

Trình Duyệt trong lòng vừa thẹn vừa giận, cơn phản nộ nhanh chóng bùng lên, thừa dịp động tác của đối phương vừa chậm lại, vội vàng đẩy mặt người nọ ra, cứng ngắc mở miệng nói: “Buông tôi ra... Tôi uống say rồi, đây là đâu? Anh là ai?”

Thấy đối phương không trả lời, Trình Duyệt lại mở miệng nói: “Tôi không làm cái loại nghề này. Anh có thể nhận sai người rồi, trước tiên buông tôi ra đã.”

— Tên ngốc này thật sự rất đáng yêu a. Giãy giụa không được liền bắt đầu giảng đạo lý, còn nói cái gì “Tôi không làm cái loại nghề này” nữa chứ.

Diệp Kính Hy không trả lời, mang theo tiểu ý cúi người xuống tiếp tục hôn lên môi Trình Duyệt.

Trình Duyệt trong lòng hạ quyết tâm, hàm răng cố sức cắn xuống một cái.

Khoang miệng nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi, đầu lưỡi hiển nhiên đã bị cắn rách. Diệp Kính Hy dừng một chút, chậm rãi lui ra khỏi miệng Trình Duyệt.

“A... Còn biết cắn người sao?”

Bên tai truyền tới một thanh âm trầm thấp khiến toàn thân Trình Duyệt cứng đờ trong nháy mắt.

Cái thanh âm này, tuy nhiều năm đã qua nhưng mình vẫn không thể nào quên được...

Là do mình uống say nên sinh ra ảo giác sao? Hay là đang nằm mơ?

Trình Duyệt khấn trương nín thở, cẩn thận lắng nghe.

“Còn nhớ rõ... Tôi là ai sao?” Thanh âm quen thuộc rõ ràng vang vọng bên tai.

Không sai, là người ấy!

Đầu ngón tay của Trình Duyệt kịch liệt run lên, chậm rãi siết chặt ga giường dưới thân mình. “Diệp... Diệp Kính Hy?”

Thanh âm trở nên run rẩy, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dần tắc trở hơn.

Làm sao có thể không nhớ rõ cơ chứ? Tất cả về anh đều khắc cốt ghi tâm như thế.

Thế nhưng, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, cứ nhiên lại gặp nhau dưới tình huống như thế này.

Đã từng ở trong mộng, mơ thấy cảnh tượng hai người gặp nhau không biết bao nhiêu lần, có thể là ở ngã tư đường vô tình ngoái đầu nhìn lại, có thể là trong một nhà hàng nào đó ngẫu nhiên gặp nhau, hay là lúc quay kính xe xuống thì vừa lúc nhìn thấy sườn mặt của anh, sau đó mình có thể làm như không có việc gì mà cười rộ lên, nói với anh rằng, đã lâu không gặp.

Thế nhưng hiện tại, cục diện lại xấu hổ như thế này đây...

Ở cái quán bar xa hoa đồi trụy này, trong căn phòng đã được rất nhiều người tìm bạn tình để mà buông thả, bị anh đặt trên giường lớn, ngay cả thời gian để điều chỉnh tâm tình cũng không có.

Người trong ký ức đột nhiên hiện ra trước mặt, còn dùng tư thế ái muội như vậy áp mình ở trên giường?

Không đâu... Làm sao có thể phát sinh ra loại chuyện đáng sợ như thế này được chứ? Mà cho dù là có gặp phải Diệp Kính Hy thật đi nữa, anh cũng sẽ không trực tiếp áp mình lên giường như vậy đâu nhỉ?

Lẽ nào thực sự là do mình uống nhiều quá nên sinh ra ảo giác rồi?

Hay là mình lại đang mộng xuân như mọi hôm đây? Chỉ là địa điểm trong mơ từ trên giường của mình đã chuyển sang giường trong quán bar rồi.

Nghĩ tới đây, mặt Trình Duyệt lại càng đỏ hơn.

Mình thực sự là vô sỉ mà, lại còn mơ thấy cái loại giấc mơ này nữa.

Trình Duyệt có chút xấu hổ, căng thẳng vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của người nọ, đầu ngón tay run lên, từ hàng lông mày kiên nghị của anh chậm rãi vuốt xuống bên môi...

“Là anh sao? Diệp Kính Hy? Em lại mơ thấy anh rồi...”

“Ừm, là tôi đây.” Diệp Kính Hy nhẹ giọng trả lời.

“Em hơi say... Đầu đau quá, không biết chuyện gì vừa xảy ra... Mấy ngày nay luôn mơ thấy những giấc mơ kỳ quái như vậy...”

“Vậy sao?” Diệp Kính Hy cười cười, vươn tay mở đèn bàn ở đầu giường.

Ánh sáng đột nhiên kéo tới khiến Trình Duyệt theo phản xạ nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau Trình Duyệt mới chậm rãi mở mắt ra.

Đường nét cương nghị của người nọ dần dần rõ ràng ngay trước mắt, trong mắt của đối phương tựa hồ còn mang theo ý cười.

Toàn thân Trình Duyệt bỗng chốc cứng đờ.

Không... Không phải là mơ?!

Người đang ở trước mặt mình căn bản không còn là Diệp Kính Hy thời đại học như trong trí nhớ nữa. Tuy rằng tướng mạo của anh không thay đổi nhiều, thế nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn bất đồng với khi xưa. Không phải là mơ! Mình thực sự gặp phải người ta trong quán bar sao?

Lúc tới đây vẫn luôn thấp thỏm bất an, không ngờ lại thật sự gặp anh ở nơi này. Chủ quán là em trai người nọ, không lẽ trùng hợp tới nỗi ngày hôm nay cũng tới đây chơi sao? Sớm biết như vậy thì chẳng bước vào cái chỗ khỉ gió này làm gì!

Chết tiệt, bây giờ nên làm sao mới tốt đây?

Bởi vì uống say, đầu óc vốn không được linh động, hiện tại lại bị cái chuyện đáng sợ như vậy kích thích, Trình Duyệt hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Nghĩ tới nhiều tình cảnh gặp lại nhau như thế, hôm nay không ngờ lại gặp nhau trên giường trong quán bar...

Này là thế nào chứ?

Người nọ tới nơi này tìm bạn tình vừa lúc gặp phải mình cho nên muốn nhân cơ hội trêu cợt mình một chút sao? Hay là do chính mình trong lúc say rượu đi lộn vào phòng người ta, chủ động bò lên giường anh?

Mặc kệ là thế nào đi nữa, ở trên giường trong quán bar... Đây tuyệt đối không phải là trường hợp tương phùng tốt đẹp gì cả, thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà!

Trình Duyệt hoảng loạn giãy giụa muốn đứng lên, lại bị Diệp Kính Hy dùng sức ngăn chặn.

“Giờ biết là không phải mơ rồi chứ?” Diệp Kính Hy nhẹ nhàng nâng mặt Trình Duyệt lên, ngón cái ở dưới cằm đối phương ái muội vuốt ve, “Nói xem nào, em tới đây làm gì?” Trong giọng nói mơ hồ hàm chứa tức giận mà chất vấn.

“Tôi...”

Trình Duyệt có chút hoảng, thậm chí khẩn trương tới nỗi không nói nên lời.

Trước mặt cho dù là người mình yêu sâu đậm đi nữa, thế nhưng xa nhau đã lâu lắm rồi, cậu nam sinh trẻ tuổi trong trí nhớ giờ đây đã trở thành một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, khắp người đều tỏa ra mùi vị trưởng thành chín chắn khiến Trình Duyệt hoàn toàn không biết nên ứng phó thế nào mới phải.

“Tôi cùng bạn... Tôi chơi.” Trình Duyệt ép buộc mình trấn định xuống, lúc này mới phát hiện, thanh âm của mình đều đã run lên.

“À? Tôi chơi?” Diệp Kính Hy dừng một chút, ngữ khí lạnh xuống, “Bạn nào? Mang em tới chỗ như thế này.”

“Ừm... Đồng nghiệp...”

“Đồng nghiệp nào?”

“Ặc...”

Làm sao lại có cảm giác như đang chất vấn người yêu đi ăn vụng thế này...

Diệp Kính Hy nhíu mày, “Sao thế, không chịu nói?”

“Là... Thầy giáo trong trường tôi.”

“Là cái tên Ngụy Thánh Hiền kia đúng không?”

“Ừm...”

“Hắn mang em tới đây làm gì? Để chơi thôi à?”

“Ừm...”

“Lam Sắc Mê Tình là hắn gọi cho em uống sao?”

“Không... Là tôi tự gọi.”

“À.” Diệp Kính Hy lên tiếng, không hỏi tiếp nữa.

Trình Duyệt bị đối phương chất vấn liên tiếp như vậy khiến cho đầu óc loạn thành một đống, người này làm sao biết nhiều như thế? Kể cả Ngụy Thánh Hiền làm cùng trường với mình cũng biết sao? Lẽ nào anh đang âm thầm điều tra mình? Ngón tay của Diệp Kính Hy đột nhiên tham nhập vào trong áo sơ mi của Trình Duyệt, cơn bình tĩnh mà Trình Duyệt đang liều mạng duy trì trong nháy mắt liền vỡ tan.

“Anh... Buông tôi ra...” Trình Duyệt không dám mở mắt, run rẩy nói.

Bị ngón tay của anh chạm vào, toàn thân liền trào dâng một nỗi khoái cảm vui sướng, thân thể giống như... Giống như đang chờ mong đối phương tới đụng chạm vậy, loại cảm giác xa lạ này khiến Trình Duyệt phải kinh hồn táng đả.

Diệp Kính Hy đương nhiên không buông, ngón tay vuốt ve thân thể Trình Duyệt càng thêm suồng sã, thậm chí còn mang theo ý tứ nghiêm phạt.

Ngón tay lướt trên làn da mềm mại láng mịn, cơ bụng bằng phẳng run rẩy dưới đầu ngón tay, vẫn khẩn trương trức trặc như trong trí nhớ của mình, khiến cho người ta phải thương tiếc.

— Xem ra, hoàn toàn giống với kết quả mà Phan Lâm điều tra ra được.

Mấy năm nay, tên gốc này căn bản không hề yêu người nào cả, vẫn luôn độc thân. Bạn bè bên người cũng không nhiều, cái tên họ Ngụy kia cũng xem như có chút thân thiết, là straight, còn là bạn của Giang Tử Đông nữa, ngày hôm nay dù dĩ Trình Duyệt tới quán bar này không biết để làm gì, việc này hôm khác sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Trước mắt quan trọng hơn chính là... Vấn đề về thuốc. (thuốc trợ hứng trong rượu đó)

Diệp Kính Hy nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Trình Duyệt, hơi nhíu nhíu mày. mấy năm nay người này giải quyết chuyện sinh lý như thế nào chứ? Chẳng lẽ đều đổ mặt ở trong phòng tắm tự mình giải quyết sao? Uống Lam Sắc Mê Tình xong mà vẫn còn trức trặc giống như là lần đầu tiên làm chuyện này vậy.

Diệp Kính Hy khẽ nở nụ cười, tiến đến bên tai Trình Duyệt, “Nhiều năm không gặp như vậy, em vẫn giống như trước đây a.” Ngón tay trượt xuống bộ vị mẫn cảm nhất, tháo dây lưng ra, tiến vào trong quần lót, “Vì sao không kết hôn, hử?”

Trình Duyệt cứng đờ trong chốc lát, hai tay nắm lấy ga giường càng chặt hơn.

Diệp Kính Hy đè thấp thanh âm: “Vì tôi sao? Trình Duyệt.”

“Không... Tôi... Không tìm được người thích hợp...” Trình Duyệt liều mạng lắc đầu, giải thích lung tung.

Trình Duyệt không biết mình nên nói cái gì bây giờ, lại không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với người yêu mà mình đã tự tay rời bỏ nhiều năm trước.

Diệp Kính Hy hiện tại đã không còn giống như ngày xưa nữa, ngữ khí lạnh lùng của anh, cùng với động tác suồng sã này càng giống như là đang bốn cợt chính mình hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trình Duyệt đột nhiên có một cảm giác mất mát khó tả, cơn say cũng đã thanh tỉnh hơn vài phần.

Anh xem mình là cái gì chứ? Là cái loại trai bao có thể tùy tiện để người đùa giỡn trong quán bar sao? Cho nên vừa thấy mặt đã áp lên giường?

“Ngài Diệp, mời ngài buông tay.” Trình Duyệt nắm lấy tay anh, thanh âm lạnh xuống rõ ràng mang theo phần nộ.

“Ngài Diệp?” Diệp Kính Hy kinh ngạc một chút, lập tức thần nhiên nói, “A, xưng hô thế này... Tựa hồ cũng không tệ lắm.”

“Buông ra.” Trình Duyệt sầm mặt xuống, “Anh nếu như muốn... Muốn tiết dục, vậy trong quán còn rất nhiều người nguyện ý lên giường với anh. Tôi... Không phải mặc người đùa giỡn... A...”

Lời nói nghiêm túc vì bị người nọ ác ý đụng chạm mà cắt đứt, tay của Diệp Kính Hy không những không buông ra, trái lại còn nắm chặt hơn, thậm chí còn cố ý vuốt ve nơi yếu đuối kia, như là đang nghiêm phạt Trình Duyệt vậy.

Trình Duyệt nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, run giọng nói: “Ngài Diệp, xin hãy... Tôn trọng tôi.”

“Em nghĩ tôi đang đùa giỡn với em sao?” Diệp Kính Hy cười cười, “Cư nhiên còn dám nói những lời như thế. Trình Duyệt, em cho tới bây giờ vẫn chưa thật sự hiểu rõ tôi đúng không?”

“Tôi...”

Trong đầu Trình Duyệt càng thêm rối loạn, hoàn toàn không hiểu ý tứ của đối phương chút nào. Cứ theo lẽ thường mà nói, vừa mới gặp mặt đã lôi nhau lên giường như vậy, chẳng lẽ không phải là ác ý đùa giỡn sao? Thế nhưng, thái độ của anh hình như không giống thế. Độ cồn khiến đầu óc Trình Duyệt đau như búa bổ, thân thể cũng đặc biệt mẫn cảm hơn, từng tấc da thịt ở trên người đều nóng lên, cái loại nhiệt độ đáng sợ này như muốn làm người ta tan chảy, thậm chí còn có loại ảo giác như thân thể mình sắp bị thiêu đốt vậy.

Diệp Kính Hy tiến đến bên tai Trình Duyệt, nhẹ nhàng cắn một cái trên lỗ tai hồng hồng kia, “Không sao, bắt đầu từ bây giờ, em tìm hiểu anh thêm một lần nữa cũng chưa muộn.”

Dứt lời liền xoay người nằm nghiêng trên giường, đem cả người Trình Duyệt ôm gọn trong lòng anh từ phía sau, đem hai tay của đối phương khống chế sau lưng, tay phải thì vòng qua hông Trình Duyệt, cầm bộ vị đã có phản ứng kia, rất nhanh vỗ về xoa nắn nó.

Hô hấp của Trình Duyệt rõ ràng nhanh hơn, cái nơi kia ở trong tay Diệp Kính Hy ngày càng trưởng lớn. Hai tay bị người nọ khống chế ở sau người, đầu ngón tay thậm chí còn có thể chạm được tới bộ vị cũng đang ngẩng đầu lên của Diệp Kính Hy.

Trình Duyệt vừa thẹn vừa giận mà cả người đều hồng lên, cắn chặt răng, kiên quyết không thốt ra tiếng nữa.

“Phản ứng của em mãnh liệt như vậy, bảo anh làm sao có thể buông tay a?” Diệp Kính Hy cười cười, để Trình Duyệt dựa trước ngực anh thoải mái một chút, động tác trên tay cũng dần dần nhanh hơn, “Không phải muốn anh tôn trọng em sao, em xem, anh tôn trọng ý nguyện của thân thể em biết bao nhiêu.”

Trình Duyệt cứng đờ trong chốc lát, gắt gao nhắm hai mắt lại, siết chặt ga giường dưới thân.

Ngày hôm nay làm sao thế này... Thân thể lại mẫn cảm như thế, toàn thân đều mềm nhũn chẳng muốn động, bị người ta chạm vào một chút thôi, cái loại cảm giác sảng khoái lại từ nơi đó chậm rãi lan tràn khắp người, như là đem bọt biển bỏ vào trong nước vậy, từng chút từng chút thấm vào, thấm thấu hết toàn thân.

Cảm giác say tựa hồ càng đậm hơn trước, ý thức của Trình Duyệt cũng có chút tan rã...

Tựa ở trước ngực Diệp Kính Hy, có thể cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực của người nọ.

Động tác của anh tuy rằng bá đạo, thế nhưng vẫn không mất đi ôn nhu vốn có, thậm chí còn khiến Trình Duyệt có cảm giác rằng anh vẫn còn yêu mình.

Suy nghĩ của tác giả: Tác giả đã bị sự vô liêm sỉ của Lá to làm cho tức chết rồi, vì đại Chanh mà gạt lệ, ngày hôm nay không kể chuyện nữa.

35. Chương 35 - Quán Bar

Động tác trên tay Diệp Kính Hy càng lúc càng nhanh, dưới kỹ xảo vỗ về xoa nắn của anh, Trình Duyệt rốt cuộc cũng buông vũ khí đầu hàng, thở dốc phát tiết ra.

Diệp Kính Hy thản nhiên rút lấy một tờ khăn giấy ở đầu giường, sau đó giữ nguyên tư thế vòng qua ôm Trình Duyệt, chậm rãi lau đi dịch thể màu trắng trong tay mình.

Trình Duyệt vừa lúc thấy một màn này, vội vàng xấu hổ nhắm chặt hai mắt lại.

Diệp Kính Hy vứt khăn giấy đi, hai tay thuận thế ôm lấy eo Trình Duyệt, cắn cắn vành tai đối phương, thấp giọng nói: “Biết không Trình Duyệt, mấy năm nay anh luôn nghĩ tới dáng vẻ của em mà làm cái chuyện này.”

Hơi ngừng một chút, lại nói tiếp, “Cho nên, đây không phải là đùa giỡn. Hiểu không?”

Ầm một tiếng, trong đầu Trình Duyệt như có cái gì đó nổ tung, gương mặt sung huyết đỏ bừng, toàn thân cũng run rẩy kịch liệt.

“Anh... Anh nói bậy bạ gì đó... A?”

Trình Duyệt khiếp sợ mở to hai mắt, bởi vì ngón tay của Diệp Kính Hy đột nhiên trượt vào giữa rãnh mông mình, đứng ở lối vào khó có thể mở miệng đó nhẹ nhàng vuốt ve.

Biết anh muốn, toàn thân Trình Duyệt trong nháy mắt đều căng thẳng lên.

“Đừng....”

Thanh âm phản kháng cực kỳ khô khốc, từ trong cổ họng khàn khàn phát ra, nghe không có lấy một chút thuyết phục nào.

“Anh nhịn nhiều năm như vậy rồi, không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, chúng ta cứ trực tiếp luôn đi.” Diệp Kính Hy bình tĩnh phân tích tình hình, đổ một chút chất lỏng lạnh lạnh bôi ngay lối vào, “Em cũng đã nhịn rất vất vả rồi, không phải sao?”

Toàn thân Trình Duyệt đều cứng ngắc, phía sau càng theo phản xạ mà bài xích vật lạ đang xâm nhập vào bên trong.

Diệp Kính Hy nhú nhú mày, ngón tay lại mang theo cường thế không cho người ta cự tuyệt, dưới sự giúp đỡ của bôi trơn mà kiên quyết sáp vào.

“Ngoan nào, thả lỏng một chút.”

“Bóp” một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên cặp mông mượt mà của đối phương, mặt trên rất nhanh đã nổi lên một mảnh hồng hồng.

Tiếng vỗ thanh thúy trong căn phòng vắng vẻ càng thêm rõ ràng, Trình Duyệt đó giờ chưa từng bị ai đánh mông lúc này mới ý thức được nơi đó cư nhiên bị người ta đánh, trong nháy mắt mặt đỏ còn hơn trái cà chua. Tâm tình vừa thẹn vừa giận lớn dần trong lòng, cả người đều nhẹ nhàng run rẩy, như là đang đứng sát biên giới của sự bùng nổ vậy.

“Anh...” Trình Duyệt tức giận đến không nói nên lời.

Anh rốt cuộc là muốn làm cái gì chứ? Lúc thì bá đạo, lúc thì ôn nhu, thủ đoạn vừa đấm vừa xoa khiến Trình Duyệt hoàn toàn không có cách nào ứng đối. Hơn nữa vừa uống rượu xong, trong đầu vẫn còn chưa linh động. Thế nhưng, trực giác nói cho Trình Duyệt biết, vừa gặp mặt mà đã tiến triển tới mức này là hoàn toàn không hợp với lẽ thường chút nào. Lâu ngày gặp lại, hẳn là phải ngồi xuống nói một chút nguyên nhân vì sao chia tay, hay là dạng như hỏi xem mấy năm nay em sống có tốt không, không phải sao? Chết tiệt, mình lại còn tới quán bar nữa...

Làm thế nào mà tiến triển thành cái loại chuyện kỳ quái này vậy chứ?

Trình Duyệt càng nghĩ càng thấy đầu choáng váng, thân thể cũng càng ngày càng nóng hơn, mỗi một tắc da thịt trên người tựa hồ như đang kêu gào, chờ mong được người nọ đụng chạm. Thế nhưng lý trí lại muốn cự tuyệt nó, tâm tình mâu thuẫn thế này khiến đầu óc Trình Duyệt đều loạn hết cả lên, chỉ có thể liều mạng điều chỉnh hô hấp của mình.

Trong cơn mơ màng, cảm giác được bàn tay của Diệp Kính Hy đang nhẹ nhàng vuốt ve cánh mông mới vừa rồi bị đánh.

“Ừm...”

Nhịn không được mà phát ra một tiếng rên rỉ, khiến cho cái cân luôn lắc lư giữa lý tính và cảm quan đã hoàn toàn nghiêng về một phía, phòng tuyến lý trí tuyên cáo bị tan vỡ, khoái cảm của thân thể gào thét chiếm thế thượng phong.

Trình Duyệt rốt cuộc cũng ngoan ngoãn không giãy giụa nữa, thả lỏng thân thể, để cho ngón tay của người kia có thể thuận lợi tiến vào.

Chỉ là hàng lông mi đang nhẹ nhàng run rẩy, cùng với ngón tay siết chặt lấy ga giường đều đã tiết lộ ra sự bất an và xấu hổ của chủ nhân nó.

— Như vậy... Thật sự có thể chứ?

Mình quả thật là say, nhưng chưa say tới nỗi bất tỉnh nhân sự, bây giờ xảy ra chuyện gì, trong lòng mình kỳ thực rõ ràng hơn ai hết. Nếu như thật sự cùng anh làm cái chuyện này, ngày mai tỉnh lại rồi tính sao, lẽ nào nói là làm bậy vì rượu sao?

Có lẽ... Đây cũng là một lý do chính đáng a?

Thực sự rất nhớ người nọ, dù cho anh hiện tại đã thay đổi khá nhiều, thế nhưng anh vẫn là người mình yêu nhất. Trong mơ lúc nào cũng khát vọng những cái ôm hôn ấm áp của anh, hôm nay người đã ngay trước mắt, nếu anh muốn làm, mà thân thể của mình tựa hồ cũng chờ mong... Vậy thừa dịp mình uống say mà cứ thỏa mãn một phen là được rồi.

Cùng lắm thì ngày mai tỉnh lại cứ giả vờ là vì say mới làm vậy, sĩ diện nói thêm vài câu chắc cũng sẽ qua thôi.

Nếu như không phải nhờ tác dụng của cồn, đừng nói là thân mật như thế này, lâu ngày gặp lại, hai người chắc cũng đều xấu hổ tới nỗi ngay cả một cái ôm đơn giản cũng không có khả năng xảy ra được.

Hiện tại uống say rồi, thật ra cũng là một cơ hội không tồi a.

Trình Duyệt một bên vì mình uống say mà cảm thấy may mắn, một bên lại nghĩ... Mình nghĩ ra được cái cách này thật sự là quá vô sỉ mà.

Một chân đột nhiên bị Diệp Kính Hy nâng lên, phần eo cũng bị tay trái của anh gắt gao cố định trong lòng. Tư thế nghiêng người tựa ở trước ngực anh như thế khiến tim Trình Duyệt đập càng lúc càng nhanh hơn, cảm giác được cái vật nóng như lửa đốt đang để ở lối vào phía sau kia, biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, Trình Duyệt không khỏi đỏ mặt mà len lén cắn chặt chặn.

“A...”

Tiếng rên rỉ vẫn không có cách nào ngăn chặn được, bởi vì cắn chặt mà thanh âm trở nên có chút nặng nề, dường như càng khiến người phía sau thêm phần kích động. Cường liệt tiến sâu vào, thân thể giống như bị xé làm hai vụn, vật cứng nóng hổi ở trong cơ thể kêu gào, đau đớn bén nhọn từ cột sống dọc theo dây thần kinh mà xông thẳng vào trong óc, rất nhanh đã lan ra toàn thân. Kỳ quái là, nương theo cơn thống khổ đó, còn có một tia khoái cảm tê dại, tựa như thủy triều mà từng đợt từng đợt chậm rãi bao phủ lấy toàn bộ thân thể, làm cho từng lỗ chân lông đều hưng phấn hết âm lên.

Cảm giác sung sướng mãnh liệt khiến cho cả người Trình Duyệt phải cuộn lại, nhẹ nhàng run rẩy.

Nơi đó thật sự rất chặt, tràng bách ấm áp gắt gao bọc lấy dục vọng đã nhẫn nại nhiều năm qua, hơi thở của Diệp Kính Hy càng ngày càng nặng nề hơn, lực tự chủ suy tụt nữa cũng sụp đổ mất.

Quả nhiên, cho dù ở trước mặt người khác có lãnh khốc vô tình như thế nào đi nữa, chỉ cần ở trước mặt Trình Duyệt, chính mình cũng phải gỡ bỏ cái xác ngoài băng giá kia xuống thôi.

Ngày hôm nay vốn không định cùng Trình Duyệt làm tới cùng, dù sao đã nhiều năm không gặp, trực tiếp thế này có khả năng làm đối phương sợ hãi.

Thế nhưng...

Nhìn thấy Trình Duyệt như thế, thật sự là nhịn không được nữa.

Hơn nữa đối phương uống say, bên trong rượu lại có thành phần trợ hứng, thân thể trở nên đặc biệt mẫn cảm, hình dạng ngượng ngùng đỏ mặt, làm cho một người luôn luôn lấy sự lãnh tĩnh làm kiêu ngạo như anh cũng phải gờ tay đầu hàng. Thầm muốn ôm chặt lấy người kia, cho người kia biết anh có bao nhiêu thương nhớ.

Diệp Kính Hy hít sâu một hơi, ôn nhu nói: “Thả lỏng một chút nào, Trình Duyệt, anh không muốn làm em bị thương.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Trình Duyệt, hôn từ sau gáy kéo dọc xuống tới lưng, ở trên tấm lưng trơn mịn ấy hạ dấu hôn xuống không ngừng. Sau đó, thừa dịp người nọ vừa mới thả lỏng, phần eo dùng lực một chút, vùi vào trong cơ thể đối phương.

“A... Đau...” Trình Duyệt nhẹ nhàng kêu thành tiếng, chân mày cau lại, lông mi cũng rung động không ngừng.

Có lẽ là tư thế tiến nhập từ bên cạnh không được thoải mái chăng?

Nghe thấy Trình Duyệt kêu đau khiến Diệp Kính Hy cũng không đành lòng, nhẫn nại tạm thời lui ra, lật người Trình Duyệt lại, để anh nằm úp sấp trên giường.

Trình Duyệt có chút sợ hãi mà bò lên phía trước, lại bị Diệp Kính Hy nắm lấy eo kéo trở về.

Hai chân bị tách ra xa nhau, tạo thành góc độ khó có thể tưởng tượng được, đầu gối chống đỡ cả thân thể, cảm tiếp xúc với gối đầu mềm mại, hai tay khấn trương siết lấy chân, thân thể của Diệp Kính Hy chen ở giữa hai chân Trình Duyệt, bộ vị nóng rực rất nhanh lại tiến nhập vào trong động.

Hoàn toàn mở ra thân thể như vậy, tư thế quỳ úp sấp ở trên giường khiến cho bộ vị yếu đuối của mình hết thấy bại lộ dưới mắt đối phương. Quần cũng chỉ cởi ra phân nửa, dánh dấp nửa trần nửa trụi này lại càng tăng thêm vài phần cảm dục, Trình Duyệt thấy thẹn tới nổi toàn thân đều ửng hồng, vội vàng vùi đầu vào trong gối. “Ừm... A...”

Ở phía sau xâm lấn cường thế, trườn tống vừa bá đạo lại kịch liệt, mỗi một lần đều tiến vào sâu đến nỗi không thể tưởng tượng được, mang theo dục vọng chinh phục mạnh mẽ.

“A... A...”

Trình Duyệt cắn chặt răng nhưng vẫn không nhịn được mà rên rỉ ra tiếng, trong phòng ngủ an tĩnh, tiếng thở dốc rên rỉ, còn có tiếng thân thể ma sát nhau cùng lẫn vào một chỗ, càng thêm rõ ràng bên tai, khiến cho đầu óc đều ơng ơng cả lên.

Người nọ ở phía sau cứ mãnh liệt đưa đẩy, bộ vị mẫn cảm trong cơ thể lần lượt bị kích thích, khoái cảm cuộn trào mãnh liệt bốc lên, từng đợt từng đợt, càng ngày càng mạnh mẽ.

Toàn bộ thân thể đều hoàn toàn mở ra, ngoan ngoãn thừa thụ sự xâm nhập của đối phương, càng về sau thậm chí còn chủ động hòa theo người ta nữa.

— Hoá ra mình sau khi uống rượu, chính là... Dâm dăng như vậy sao?

Trình Duyệt thẹn tới mức cả ngón chân đều cong lên, gương mặt ửng hồng vùi vào trong gối đầu.

“Ừm a... Ô...”

Diệp Kính Hy lao tới càng lúc càng nhanh, Trình Duyệt càng mang theo tiếng rên rỉ nức nở khiến cho người phải kích động. Cuối cùng, trong một lần cố sức chen vào, dịch thể nóng hổi bắn thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, Trình Duyệt tựa như bị phồng tới nơi, toàn thân kịch liệt run lên, đầu gối như nhũn ra rồi cuộc cũng không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể của mình nữa, cả người xụi lơ ngã xuống giường, từng hơi từng hơi thở dốc.

Diệp Kính Hy xoay người nằm xuống, hít sâu mấy hơi bình ổn lại nhịp tim của mình, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng kéo Trình Duyệt lại, ôm vào lòng.

Trình Duyệt trong lúc mơ hồ cảm giác đôi môi được người nọ ôn nhu hôn lấy, sau đó đầu lưỡi cũng tiến vào, ở trong cổ họng chậm rãi mút mát.

Đầu lưỡi vừa nãy bị mình cắn rách, nụ hôn còn mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, thậm chí còn có thể cảm nhận được vết thương thô ráp trên đầu lưỡi của Diệp Kính Hy. Trình Duyệt sợ anh bị thương, không dám giãy giụa, không thể làm gì khác hơn là tựa ở trong lòng đối phương, ngoan ngoãn thừa thụ nụ hôn này.

Nụ hôn cực kỳ lâu dài, giống như muốn bù vào chỗ trống thiếu thốn mấy năm qua, mềm nhẹ, tinh tế, chậm rãi đảo qua mỗi một niêm mạc trong khoang miệng, cái nụ hôn mang theo thương yêu luyện tiếc này khiến cho sống lưng Trình Duyệt từng đợt run rẩy.

Mùi máu tươi trong miệng càng ngày càng đậm, Trình Duyệt nhẹ nhàng đẩy Diệp Kính Hy, “Đầu lưỡi của anh... Bị thương...”

Diệp Kính Hy ngừng lại động tác một chút, dán lên môi Trình Duyệt, cười nói: “Không phải bị em cắn sao?”

Trình Duyệt đỏ mặt, “Em...”

Đầu lưỡi lần thứ hai xông vào, bá đạo đem chiếc lưỡi ngưỡng ngừng của Trình Duyệt cuốn vào trong miệng mình, sau đó áy muội cắn một cái mới buông ra.

“Anh...”

Trình Duyệt trừng to mắt không nói nên lời.

Động tác này của anh rõ ràng là đang đùa giỡn, không phải chứ?

Anh trong ký ức của mình, tuy rằng thi thoảng sẽ có chút bá đạo, cũng không đến nỗi thành cái dạng này a? Làm sao mới gặp lại mà trở nên so với trước đây càng....

Trình Duyệt cảm thấy đầu óc mình sắp loạn thành người bị tâm thần phân liệt luôn rồi, cứ nghĩ tới Diệp Kính Hy là lại đau đầu như muốn nứt ra.

“Được rồi, ngủ đi. Em mệt rồi.”

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng hôn lên trán Trình Duyệt, thanh âm trầm thấp mang theo chút khiêu gợi khàn khàn.

“Ừm...”

Trình Duyệt vốn đã mệt mỏi rã rời, lúc này rốt cuộc cũng có thể an tâm nhắm mắt lại.

Chuyện ngày mai... để mai tính.

Suy nghĩ của tác giả

Má Diệp: Đại Diệp anh có biết xấu hổ không hả?! Vừa gặp mặt đã đem Chanh Chanh đơn thuần lên giường rồi!

Đại Diệp: Ừm, thế nếu bây giờ trước mặt mọi người có một trái cam (Chanh đấy)) thật là ngon miệng, mọi người sẽ làm thế nào?

Mọi người: Bóc ra! Ăn tươi! =))))

Đại Diệp: Đấy, cho nên tôi chỉ làm theo bản năng hành động của nhân loại mà thôi.

Đại Chanh: Tôi uống say, ảnh lợi dụng lúc người ta khốn đốn, thật sự... Rất... Rất vô sỉ *xấu hổ chui vào trong chăn*

Đại Diệp: Ừm, tình tự áp lực nhiều năm quá rồi, muốn bạo phát một chút. Gặp lại a, phải có một khởi đầu khó quên thì sau này mới dễ dàng tiến tới được, tôi lại thích phương thức trực tiếp mau lẹ hơn. Suy nghĩ nhiều năm như vậy, nhìn thấy Trình Duyệt say rượu, không khổng chế được cũng là chuyện thường tình thôi mà.

Đại Chanh: *đập đầu vào gối* Tôi không quen anh ấy... Tôi không quen anh ấy...

Má Diệp: Chanh Chanh a, ai biểu anh mê người quá làm gì, Diệp Đại muốn ăn, má đây cũng không ngăn được. Má đã tận lực ngăn cản rồi đó, khụ khụ...

36. Chương 36 - Sáng Sớm

Buổi sáng bảy giờ, Trình Duyệt theo thói quen nhiều năm qua dưỡng thành mà đúng giờ tỉnh dậy, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một lồng ngực rộng rãi rắn chắc, làn da màu mật ong trước mắt ấy còn tỏa ra nhiệt độ ấm áp nữa. Trình Duyệt dụi dụi hai mắt còn đang ngái ngủ của mình, kết quả của việc say rượu là buổi sáng khi tỉnh dậy đầu sẽ đau như muốn nứt ra, hiện giờ nhìn lồng ngực trước mắt mình, Trình Duyệt chỉ cảm thấy đầu càng đau kịch liệt hơn trước.

Tình cảnh tối hôm qua dần dần hiện lên trong đầu, bị Nguyễn Thánh Hiền đưa vào quán bar, uống say, khi tỉnh lại thì đã ở trên giường, trong lúc mơ hồ đó gặp được Diệp Kính Hy, sau đó thì sao? Sự tình phát triển theo phương hướng không thể tưởng tượng nổi, không biết có phải là do say rượu hay không, thân thể của mình lại đặc biệt miễn cảm, cứ nhiên còn mặt dày cùng người nọ triển miên cả một đêm.

Vốn là có thể cự tuyệt, kết quả lại bởi vì quá mức nhớ thương mà từ bỏ giây dựa, ngoan ngoãn tiếp nhận sự tiến nhập của đối phương, bị người ta tạo thành tư thế quỳ úp sấp áp ở trên giường, quần áo nửa mặc nửa cởi, cứ như vậy mà... Làm.

Hiện tại nên làm gì mới tốt đây? Trình Duyệt có chút đau đầu nhú nhú mày.

Diệp Kính Hy tựa hồ còn chưa có tỉnh lại, tiếng hít thở vẫn đều đều như trước. Trình Duyệt nhân cơ hội quan sát căn phòng này một chút. Rèm cửa màu xanh thẫm được buông xuống, che khuất ánh mặt trời ở bên ngoài, mơ hồ có thể thấy rõ tấm thảm trắng như tuyết ở trên mặt đất, chiếc giường thì lớn tới nỗi bốn người nằm chung cũng còn vừa, ga giường bằng nhung có màu xanh thẫm như rèm cửa, bởi vì động tác kịch liệt tối hôm qua mà nhàu nát rối tung lên, mặt trên còn lưu lại chút dịch thể dính dính, thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi vị xạ hương đặc thù của nó.

Mà khoa trương nhất chính là, trên vách tường trắng tinh trong phòng treo đầy là roi, dài có ngắn có, đủ loại đủ kiểu.

Trình Duyệt lại càng hoảng sợ, mấy căn phòng trong quán bar đều là theo phong cách này sao? Hay là do Diệp Kính Hy nhiều năm không gặp đã có mấy cái sở thích quái gở gì đó rồi, trở nên thích thú với những đạo cụ này?

Xa nhau nhiều năm như vậy, Trình Duyệt đối với Diệp Kính Hy sau khi gặp lại hầu như hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ từ trong miệng của Giang Tử Đông nghe được chút chuyện về anh, biết anh sáng lập ra tập đoàn Long Hoa, trở thành kẻ mạnh nhất nổi danh trong giới kinh doanh. Mấy năm nay anh đã làm cái gì, thay đổi nhiều hay ít, Trình Duyệt hoàn toàn không biết. Cũng bởi vì như vậy, đột nhiên gặp mặt thể này khiến trong lòng Trình Duyệt cực kỳ khủng hoảng.

Thời gian xa nhau dù sao cũng đã lâu lắm rồi, hơn mười năm thôi cũng đủ để một người hoàn toàn thay đổi. Huống hồ là đoạn tình cảm này ngay từ đầu đã không thể giữ chặt được, còn bị chính tay mình chôn vùi nửa chứ.

Nghĩ tới đây, Trình Duyệt không khỏi cười khổ một cái.

Hết như một tên ngốc mà đợi chờ người này lâu như vậy, thiếu chút nữa thì quên mất, cho dù có đợi được đi nữa, anh từ lâu đã không còn là người yêu của mình như năm nào rồi. Thời gian trôi đi, người cũng thay đổi.

Tuy rằng tối hôm qua nhất thời xung động mà làm chuyện thân mật như vậy, thế nhưng khi đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi, bỗng cảm thấy người đàn ông đang ôm mình đây sao mà xa lạ đến thế. Gương mặt kia đã không còn sự ngây ngô của thời tuổi trẻ, cánh tay ôm mình lộ ra sự bá đạo mà tựa hồ còn mang theo cả dục vọng muốn chiếm giữ mạnh mẽ, khắp người anh chỗ nào cũng tản ra khí tức của một người đàn ông chín chắn trưởng thành, cái loại mị lực khiêu gợi này, như là một loại độc dược, thấm vào sâu dưới đáy lòng Trình Duyệt từng chút từng chút một.

Anh vẫn như trước đây, có một sức hấp dẫn trí mạng đối với mình. Thế nhưng, hai người hôm nay đã không còn giống như trước nữa. Anh hẳn đã theo sự sắp xếp năm đó mà kết hôn với Tang Du, bây giờ là người có gia đình rồi. Trình Duyệt đột nhiên cảm thấy cực kỳ hối hận, tối hôm qua làm cái loại chuyện này, hôm nay muốn kết thúc cũng khó. Trong lòng thậm chí còn dâng lên một cổ hỏa thẹn cùng tự trách. Người ta dù sao cũng là người có gia đình rồi, mình đây rốt cuộc là cái gì chứ?

Trình Duyệt phiền muộn ần ần huyệt thái dương, muốn đứng dậy, lại bị cánh tay của Diệp Kính Hy đang đặt ở bên hông dùng sức lôi trở về.

Anh tỉnh rồi sao? Trình Duyệt giật mình ngẩng đầu lên, quả nhiên đập vào mắt là cặp mắt thâm thúy của Diệp Kính Hy. Ánh mắt ấy cứ bình thần nhìn chăm chú vào mình, con ngươi đen láy có nhiều tình tự phức tạp hơn, như là có một sức mạnh kỳ quái nào đó, hấp dẫn mình tiến sâu vào trong đấy.

Trình Duyệt vội vàng hoảng loạn quay mặt đi, gạt ra bàn tay đang đặt bên hông mình, yên lặng ngồi dậy muốn mặc quần áo, ánh mắt quét quanh phòng một lát, phát hiện chiếc áo sơ mi của mình đã bị ném tới bên cửa sổ, không thể nào với tay lấy được.

Trình Duyệt có chút xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là kéo chăn lên, che lại thân thể trải đầy vết tích mờ ám của mình.

Diệp Kính Hy cũng ngồi dậy, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua mệt rồi phải không? Ngủ thêm một chút đi. Hoặc là nếu em đói bụng thì ăn chút gì trước nhé?” Thanh âm khàn khàn trầm thấp cực kỳ gợi cảm, ngữ khí cũng cực kỳ ôn nhu. Diệp Kính Hy cúi xuống muốn hôn lên trán Trình Duyệt, lại bị Trình Duyệt cứng ngắc tránh ra.

“Tôi... Tối hôm qua uống say.” Trình Duyệt cẩn thận lựa lời nói, bởi vì đêm qua rên rỉ quá mức mà giọng nói cũng khàn tới nỗi không nghe ra được, Trình Duyệt xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì tôi không nhớ rõ lắm, hy vọng anh... Đừng để bụng.”

“Ừ, rồi sao nữa?”

Ngược lại với sự khẩn trương căng thẳng của Trình Duyệt, Diệp Kính Hy trông có vẻ cực kỳ trấn định.

Trình Duyệt nắm chặt lấy chăn, bị ánh mắt của đối phương chăm chú nhìn vào, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn hơn trước.

“Ý của tôi là, bởi vì say rượu cho nên mới mất đi lý trí, chuyện phát sinh dưới loại tình huống này tốt nhất là nên quên đi, đối với cả hai đều tốt.” Trình Duyệt gian nan nói ra từng câu từng chữ, ngón tay càng siết chặt hơn, “Tôi không nhớ rõ tình huống tối qua cho lắm. Tôi cũng có cái sai của mình, dù sao thì cũng là do uống say quá, anh cứ xem như là... Mơ đi.” Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới hơi nhướn nhướn mày, “Em nói xong rồi?”

Trình Duyệt gật đầu.

Diệp Kính Hy lạnh lùng nhìn đối phương một cái, sau đó cầm lấy điện thoại ở đầu giường quay số, nhàn nhạt nói: “A Tề, cho người mang hai phần ăn sáng tới phòng 1 cho tôi. Còn có, thuận tiện nhờ ai đó đi mua một chiếc áo sơ mi trắng nữa. Cậu ấy cao một mét bảy tám, vóc người cân đối, mua size M là được.”

Nói xong dùng sức cúp điện thoại, Diệp Kính Hy quay đầu lại nói với Trình Duyệt: “Em còn muốn nói cái gì thì nói đi.”

Tiếng cúp điện thoại mạnh mẽ như vậy khiến Trình Duyệt kinh ngạc một chút, cúi thấp đầu không dám nói nữa. Trong giọng nói của Diệp Kính Hy mang theo một cổ tức giận khiến anh hoảng hốt, hơn nữa đầu lại đau như búa bổ, căn bản là không thể suy nghĩ rõ ràng được.

Trầm mặc xấu hổ giằng co trong chốc lát, Diệp Kính Hy mới mở miệng nói: “Em tối hôm qua có say, thế nhưng anh không say. Em nghĩ anh bởi vì mất lý trí mới phóng túng như vậy sao? Trình Duyệt, em xem anh là người như thế nào?” Sắc mặt của Diệp Kính Hy cực kỳ âm trầm, thanh âm cũng lạnh xuống, nghe ra được anh đang vô cùng tức giận, “Xảy ra chuyện gì em không nhớ rõ đúng không, được thôi, anh sẽ cho em nhớ lại ngay!”

Chấn động nhiên bị xóc lên, Trình Duyệt còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, thân thể đã bị anh áp về trên giường, môi cũng bị người ta dùng sức hôn lấy.

“Ưm ưm... Không...”

Trình Duyệt hoảng loạn bắt đầu giãy dụa, nụ hôn bá đạo của Diệp Kính Hy mang theo ý tứ nghiêm phạt rõ ràng như vậy, hai cánh môi ma sát nhau thậm chí còn toát ra cảm giác đau đớn nóng rực, đầu lưỡi ở trong miệng tùy ý khuấy đảo, hôn đến nỗi môi Trình Duyệt đều tê dại cả lên.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới buông Trình Duyệt ra, dán lên môi đối phương nhẹ giọng nói: “Trình Duyệt... Anh nhớ em.”

Toàn thân Trình Duyệt trong tích tắc cứng đờ ra, mở to mắt nhìn về phía anh.

Hai mắt của anh hơi đỏ lên, thanh âm cũng khàn đến cực điểm, nói ra ba chữ vô cùng đơn giản ấy, “Anh nhớ em”, nặng nề như một khối đá to lớn đặt ở trong lòng nhiều năm rồi, khiến cho Trình Duyệt đau lòng đến nỗi hít thở không thông được.

“Anh rất nhớ em... Trình Duyệt.” Diệp Kính Hy thấp giọng lặp lại lần nữa, vùi đầu vào hõm vai Trình Duyệt nhẹ nhàng cọ cọ, hơi thở ấm áp phun lên cổ đối phương, thanh âm của anh thậm chí còn giống như là nghẹn ngào.

— Anh nhớ em?

Nghe thấy ba chữ kia, viền mắt Trình Duyệt bỗng nhiên thấy chua xót.

Nhiều năm như vậy rồi, chính mình hầu như là ngày nào cũng nhớ tới anh ấy.

Đêm mưa gặp gỡ anh, tình cảnh cùng anh đi thuê phòng, bóng lưng giữa cơn gió tuyết công mình đi khi bị viêm ruột thừa, tâm tình khẩn trương khi cùng anh đánh tennis trên sân vận động, rồi tới khoảng thời gian sống chung với anh, hình ảnh mỗi ngày sáng sớm cùng nhau chạy bộ, ở trong bếp cùng nhau làm bữa cơm ấm áp, cú điện thoại tràn đầy quan tâm khi mình giả bộ đau bụng lúc ngồi trên xe lửa, lần đầu tiên vào cái đêm thất tịch ấy, những cảm thụ cực hạn của vui sướng và thống khổ cùng lúc xuất hiện, hạnh phúc khi cả thể xác và tinh thần đều kết hợp với nhau, còn có cả hình dáng chấp nhất anh quỳ gối trước mặt mẹ mình mà cầu xin tha thứ, cùng với khi mình nhịn đau nói ra hai chữ ‘chia tay’, đau đớn trong mắt anh khiến người ta phải khắc khoải, và cả câu nói chân thành kia nữa — Anh ở bên em, không phải là vì tuổi trẻ nhất thời rung động.

Có lẽ là mối tình đầu ấy khắc sâu quá mức, cho nên vết tích mà Diệp Kính Hy lưu lại trong lòng mình giống như một thứ thuốc phiện xâm nhập vào cốt tủy, gạt ra không được, bỏ đi cũng không xong, mỗi lần muốn quên lại càng thêm thống khổ.

Trình Duyệt mỗi ngày đều nhớ đến từng động tác và biểu tình của anh, nhớ đến khoảng thời gian ngọt ngào hạnh phúc ấy, mà cái loại hồi ức này chậm rãi biến thành thói quen, thậm chí còn khiến mình phát ngiên.

Có lẽ là bởi vì năm đó mình chủ động chia tay mới khiến Trình Duyệt cảm thấy áy náy, nghĩ rằng mình thật có lỗi với Diệp Kính Hy. Cũng có lẽ là bởi vì tính cách của bản thân mình rất cố chấp, lúc nào cũng thích đâm đầu vào lửa, cho nên đã qua nhiều năm như thế mà vẫn không tài nào quên được đoạn cảm tình khắc cốt ghi tâm ấy được. Như là đang tự dần vặt chính bản thân mình, không ngừng hồi tưởng lại chuyện cũ.

Chờ một người lâu đến thế, Trình Duyệt cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Thế nhưng mà mình vẫn làm được đấy thôi.

Mình cứ nhiên thật sự chờ đợi nhiều năm như vậy.

Cho dù biết cái hy vọng hai người có thể hợp lại là hoàn toàn xa vời, thế nhưng mình vẫn chấp nhất chờ đợi, có thể ở trong mắt người khác mình rất là ngốc, thế nhưng mình nguyện ý, mình nguyện ý vì người kia mà cam tâm tình nguyện làm một kẻ điên loạn.

“Suốt mấy năm nay, anh vẫn đều rất nhớ em. Em biết không, anh trở về nước gây dựng sự nghiệp, cũng là bởi vì năm đó đã từng nói với em, sẽ ở thành phố gần nhà em mở một công ty chi nhánh. Những lời này nói với em, anh đều nhớ rất kỹ.”

“Trình Duyệt, em... Còn nhớ rõ không? Ước định của chúng ta.”

Diệp Kính Hy ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên gương mặt của Trình Duyệt, ngón tay nhẹ nhàng xen vào làn tóc mềm mại của đối phương, dịu dàng vuốt ve.

“Mấy năm nay buôn bán không được thuận lợi cho lắm, trong nhà cũng xảy ra nhiều việc, cho nên vẫn luôn bận rộn làm ăn, không đi tìm em được, để em chịu khổ nhiều rồi.”

“Xin lỗi... Trình Duyệt.”

“Hiện tại chúng ta đã có thể ở bên nhau, cho nên...”

“Đừng nói mấy lời làm anh khổ sở như thế này nữa, được không?”

Trình Duyệt chỉ là kinh ngạc nhìn anh.

Ánh mắt của anh cực kỳ ôn nhu, thanh âm cũng rất trầm thấp, âm sắc khàn khàn mang theo một chút bất đắc dĩ, ngữ khí thành khẩn vô cùng. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc mình, giống như là đang vuốt ve bảo bối mà anh thương yêu nhất vậy, tràn ngập biết bao cưng chiều yêu thương.

Nhìn Diệp Kính Hy như vậy, Trình Duyệt chỉ cảm thấy mình sắp tắt thở mất...

Sự tình phát triển một cách hoàn toàn bất ngờ, không nghĩ tới Diệp Kính Hy sẽ nói ra những lời như là đang tỏ tình thế này, giọng điệu còn mang theo một loại thâm tình nào đó làm say lòng người. Như vậy có nghĩa là, anh... Vẫn còn yêu mình sao? Nhiều năm như vậy rồi, anh cư nhiên... Cư nhiên còn yêu cái người tên là Trình Duyệt sao? Còn yêu cái tên Trình Duyệt năm đó dứt khoát vứt bỏ anh, cho anh một bạt tai ngay mặt sao? Sự thật đáng sợ như vậy khiến Trình Duyệt nhất thời khó mà tiếp thu được, đầu óc thậm chí đều đông lại, không thể hoạt động.

Cái này giống như là mang theo một hy vọng xa vời đi mua vé số, ngày nào cũng mua, mua hơn mười năm đã thành thói quen, đột nhiên có một ngày xổ số ra mình thật sự trúng được giải nhất vậy.

Trình Duyệt bị sự thật đáng sợ này dọa cho hoảng hốt, ngơ ngác nhìn Diệp Kính Hy, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

“Ai~ cái em ngốc này...”

Diệp Kính Hy khẽ thở dài, lần thứ hai cúi người xuống, ôn nhu hôn lên môi Trình Duyệt.

Trình Duyệt cứ như vậy cứng đờ tại chỗ để anh hôn, nụ hôn thâm nhập sâu vào khiến hô hấp trở nên gấp gáp hơn. Thân thể bởi vì hai người thân mật tiếp xúc mà có thể cảm giác được cái nơi nào đó đang dần dần phát sinh biến hóa...

Trong đầu ầm một tiếng, lý trí rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường.

Cả mặt Trình Duyệt thoáng chốc đỏ bừng, nhè nhàng đẩy Diệp Kính Hy trên người mình ra, kết quả không đẩy thì thôi, vừa đẩy đã bị người kia thuận thế kéo tay mình vòng qua ôm cổ anh. Tư thế thân mật như vậy, nụ hôn ôn nhu như vậy khiến cho phòng tuyến cuối cùng trong lòng Trình Duyệt đã hoàn toàn đổ nát, phản ứng của thân thể nhanh chóng lấn áp tư duy trong đại não, thuận theo ý nguyện của bản thân, đầu lưỡi cũng vươn ra, ngượng ngùng đáp lại nhiệt tình của Diệp Kính Hy.

“Ừm... A...”

Tiếng thở dốc yếu ớt từ trong cổ họng phát ra, như là một chút mèo nhỏ đang làm nũng mà chọc người triu mến. Phòng ngủ cũng bởi vì vậy mà nhuốm đầy cảnh xuân ái muội. Buổi sáng vốn là thời gian dễ kích động nhất, nụ hôn như vậy khiến động tác của cả hai dần dần mất đi khống chế...

“Cạch” một tiếng vang lên, cửa đột nhiên bị mở ra, tia sáng chói mắt ngoài hành lang lập tức rọi vào trong căn phòng bởi vì buồm rèm cửa sổ mà trông có vẻ mờ tối.

Toàn thân Trình Duyệt bỗng nhiên cứng đờ, Diệp Kính Hy nhanh chóng kéo tấm chăn mới vừa rồi bị đá qua một bên lên, che lại thân thể trần trụi của cả hai

“Ai nha... Hình như tui tới không đúng lúc à nha.”

Giọng nói trêu ghẹo vang lên ngoài cửa.

Đang thân thân mật mật tự nhiên bị người khác xông vào, cũng không biết bị người ta nhìn thấy được nhiều hay ít. Chính mình vẫn còn đang trần hồng nhộng như vậy, mới vừa này còn mở hai chân quần lấy eo Diệp Kính Hy...

Trình Duyệt xấu hổ tới mức cả mặt đều đỏ bừng, vội vàng rúc người vào trong chăn, Diệp Kính Hy ân cần dùng chăn bọc Trình Duyệt lại, quay đầu, ánh mắt sắc bén quét qua cái tên phá hoại đang đứng trước cửa kia, bình tĩnh nói: “Đi vào không biết gõ cửa sao?”

“Gõ cửa á? Anh nói giỡn hoài, phòng này là của em mà, em vào phòng mình còn phải gõ cửa hả?”

Trình Duyệt nhận ra giọng nói này, chính là người đã đụng vào mình ngày hôm qua, em trai của Diệp Kính Hy, Diệp Kính Huy... Đây cư nhiên là phòng của em trai Diệp Kính Hy sao? Mình đang nằm trên giường của người ta sao? Còn ở trên giường làm ra nhiều dấu vết như vậy... Ý thức được chuyện này là sự thật, Trình Duyệt cảm thấy thẹn muốn chết đi được, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào bí hơi chết cho xong.

Diệp Kính Hy ngược lại rất trấn định, nhướn nhướn mi nói: “Chú ra ngoài trước đi.”

“Không sao không sao, em đi tắm cái đã. Anh có thể tiếp tục mà.” Diệp Kính Huy sờ sờ mũi, hai mắt đầy hứng thú mà nhìn vào lỗ tai ửng đỏ của cái người bị chặn che khuất kia, xấu xa cười nói, “Thật không ngờ nha, cái khối băng di động như anh cũng có ngày tan rã. Em ngược lại muốn xem một chút, là ai trong quán em có mị lực lớn như vậy, có thể khiến anh động tâm a? Mới sáng sớm đã làm kịch liệt như thế rồi, chắc chắn, nè nè, ga giường yêu quý của em còn bị hai người làm thành như vậy nữa...”

Diệp Kính Huy nói xong liền đi tới, bàn tay vừa mới tính xốc chăn lên đã bị Diệp Kính Hy chuẩn xác giữ chặt lại.

Thanh âm của Diệp Kính Hy rất lạnh đậm, ngữ khí cũng cực kỳ bình tĩnh —

“Chú đi ra ngoài trước đi, anh không muốn nói lần thứ ba. Nghe rõ không?”

Hơi dùng sức một chút, cổ tay Diệp Kính Huy bị nắm đến đỏ cả lên.

Diệp Kính Huy kinh ngạc trong chớp lát, ánh mắt như có điều suy nghĩ mà nhìn người đang nhẹ nhàng run rẩy dưới chân, nhẹ giọng ghé tai anh trai mình hỏi: “Không phải người trong quán em sao? Anh đang đùa thật đấy à?”

Trả lời hần chính là một cái liếc mắt lạnh lùng của Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Huy đã hiểu rõ, hướng người trong chăn cười nói: “Ai nha... Nguyên lai là chị dâu. Làm chị dâu hoảng sợ rồi, em đẩy ra ngoài trước.”

Chờ hần ra khỏi cửa rồi, Diệp Kính Hy mới kéo chăn ra, chỉ thấy cả mặt Trình Duyệt đều đỏ như sắp sung huyết, lông mi kịch liệt run lên, ngón tay nắm chặt thành nắm, như là vì thẹn quá thành giận mà muốn phát tác vậy...

Diệp Kính Hy xoa xoa đầu Trình Duyệt, ôn nhu nói: “Thằng em anh phong cách nó là vậy đó, em đừng để ý, nó không có ác ý gì đâu, gọi em là chị dâu chỉ là đùa một chút thôi.”

Thấy Trình Duyệt mở mắt ra phần nộ nhìn mình chằm chằm, Diệp Kính Hy ngượng ngùng khụ một tiếng, nói: “Nếu không thì anh đưa em đi tắm trước nha?”

Nói xong liền đứng dậy, nhẹ nhàng bế Trình Duyệt lên.

Tới phòng tắm pha nước ấm xong xuôi rồi, Trình Duyệt mới đẩy Diệp Kính Hy ra, rũ mắt xuống nói: “Em tự tắm.”

“Anh...”

“Anh ra ngoài đi.”

Diệp Kính Hy kinh ngạc một chút, thấy Trình Duyệt đỏ mặt lên, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Ai~ người này lại thẹn thùng rồi... Đang làm cái chuyện ấy mà bị người ta xen vào quả thật rất xấu hổ, mình da mặt dày thì không nói, thế nhưng Trình Duyệt da mặt mỏng như vậy... Hiện tại chắc là đã vừa thẹn vừa giận đến cực điểm rồi a.

Cái thằng Diệp Kính Huy chết tiệt đó, sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc quan trọng mà phá đám người ta.

Diệp Kính Hy liếc mắt nhìn Trình Duyệt toàn thân ửng hồng, thúc thời gật đầu nói: “Vậy... Anh ra ngoài trước đây.”

Diệp Kính Hy vừa ra ngoài phòng đã thấy thằng em tính cách quỷ dị của mình đang đứng ngoài cửa cúi đầu suy tư. Thấy anh đi ra, hần liền ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nói: “Thật không nghĩ tới, anh cư nhiên còn có một tình nhân bí mật a? Chắc, yêu đương vụng trộm còn dám dùng phòng của em, anh cũng quá

đáng quá đi chứ? Đó là giường của em mà, hai người ở trên giường em làm cái loại chuyện không thuần khiết này, sau này em ngủ trên đó sẽ bị ám ảnh á...”

“Giờn đủ chưa hả?” Diệp Kính Hy sầm mặt cắt lời hần. Trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng nói: “Anh có chuyện muốn nói với cậu.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh trai, Diệp Kính Huy cũng thức thời mà bót cà chón lại, “Ừm, anh nói đi.”

Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, nhẹ nhàng nhắm mắt sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó bình tĩnh nói —

“Người họ tên là Trình Duyệt, là người đầu tiên anh quen sau khi về nước học đại học mấy năm trước. Trình Duyệt là người đầu tiên anh thích nhất, cũng là người duy nhất mà anh yêu qua ngàn ấy năm nay.”

Suy nghĩ của tác giả: Ai nha nha, Diệp đại ca thật là có khí thế, Chanh Chanh đáng thương bị ra nhiều lý do như vậy, đều bị anh nghiêm mặt bác bỏ hết cả.

Thủ đoạn trực tiếp mau lẹ, chính là khí thế của một đế vương công đó nha.

Cho nên Chanh Chanh à, anh cứ ở đó chờ bị ăn đi ha!

Đại Chanh: Khụ, bị ăn... Tôi cũng chịu đi, thế nhưng, có thể hay không, đừng cho người ngoài nhìn thấy? Rất mất mặt...

Diệp Nhị: Tôi không phải là người ngoài mà, tôi với Diệp Đại là anh em ruột thịt đó nha. Hơn nữa, tôi cũng chưa thấy gì nhiều đâu, chỉ nhìn thấy trên người anh có rất là nhiều dấu vết, chắc, quả thật kịch liệt mà...

Má Diệp: Tư Minh!! Mau tới đưa cái tên biến thái nhà anh lôi đi đi!!

Tư Minh: Ừ, Diệp Kính Huy, em qua đây.

Diệp Nhị: Làm chi?

Tư Minh: Có muốn lấy lại bằng lái không?

Diệp Nhị: Không phải ở chỗ lão đại sao?

Diệp Đại: Hả? Gọi anh sao? À, bằng lái xe đó hử, cái đó anh đã sớm đưa cho Tư Minh rồi, lẽ nào còn phải báo lại cho chú biết à?

Diệp Nhị: Em nhìn nhầm anh rồi...

Diệp Đại: Chú không nhìn nhầm anh đâu, anh đó giờ vẫn vậy mà, lẽ nào chú mới phát hiện sao?

Tư Minh: Lại đây nào, lấy bằng lái rồi chúng ta lái xe đi đâu hóng gió đi, đừng ở lại đây cản đường anh hai em nữa.

Diệp Nhị: Được rồi được rồi, tôi đừng phải nhiều người như vậy, lấy được bằng lái không dễ dàng gì đâu a, vì bằng lái mà tạm thời tôi sẽ hy sinh thú vui nhìn lén Trình Duyệt của tôi vậy. Dù sao thì sau này cũng sẽ có cơ hội mà.

Đại Chanh: Sao tôi lại có cảm giác như mình đang bước vào hang sói thế này, mấy tên này là loại người gì a...

Má Diệp: Đại Chanh anh giờ mới rõ sao...

—

37. Chương 37 - Anh Hai

Diệp Kính Huy kinh ngạc há hốc mồm, trong ấn tượng của hắn, ông anh mình vẫn luôn là một tên cuồng công việc, chỉ lo làm ăn, thủ đoạn trên thương trường vô cùng tàn nhẫn, lúc nào cũng mang cái dáng vẻ lạnh lẽo như băng không cho người ta tới gần, còn tưởng rằng anh là cái loại đàn ông chỉ để ý tới sự nghiệp chứ chẳng thèm quan tâm tới tình yêu, không nghĩ tới, anh cư nhiên cũng có một tâm sự ẩn sâu như vậy.

Có lẽ là do ẩn sâu như thế, cho nên bây giờ nói ra, cái loại tình tự bị kiềm nén lâu ngày này càng khiến cho một người hay cười đùa cợt nhả như Diệp Kính Huy cũng không khỏi bị cảm hóa, nói không nên lời một câu đùa đùa nào, chỉ có thể trầm mặc nghe anh thuật lại chuyện cũ mà thôi.

“Khoảng thời gian bị ba đưa về nước học tập một mình, tâm tình của anh vẫn luôn không tốt. Từ nhỏ ở New York lớn lên, đối với các phương diện trong nước không quá hiểu rõ, một mình một người ở đây quả thật rất không quen. Trình Duyệt là đàn anh của anh, lúc đi báo danh mới quen được, sau đó đã giúp đỡ anh rất nhiều.”

“Ở chung với Trình Duyệt thoải mái dễ chịu vô cùng, tụi anh rất nhanh đã trở thành bạn bè tốt. Sau này, ba Trình Duyệt mang bệnh nặng, anh nhất thời xung động mà chạy tới nhà tìm người ta, cùng Trình Duyệt trải qua Tết âm lịch. Ngày đó khi cha Trình Duyệt qua đời, anh ấy ôm anh khóc cả một đêm, cũng là vào lúc ấy, anh mới phát hiện, cảm nhận mà anh dành cho Trình Duyệt không còn đơn giản là bạn bè nữa rồi.”

“Anh thích Trình Duyệt.”

Như là đang hồi tưởng lại chuyện cũ năm đó, Diệp Kính Hy hơi dừng lại trong chốc lát.

Diệp Kính Huy hiểu kỳ nói: “Sau đó thì sao? Với tính cách của anh, thích người ta rồi hẳn sẽ tìm cách theo đuổi tới cùng, đúng không?”

Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, hơi nhếch nhếch khóe môi nói: “Chính xác là như vậy.”

“Quá trình theo đuổi rất khó sao?”

Diệp Kính Hy lắc đầu, “May là người ta cũng thích anh, cho nên, quá trình tụi anh đến bên nhau cũng cực kỳ tự nhiên thuận lợi. Anh và Trình Duyệt ra ngoài thuê một căn nhà ở chung, khoảng thời gian ấy, vô cùng hạnh phúc.”

“Chỉ là...” Diệp Kính Hy dừng một chút, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm, “Chuyện tụi anh sống chung rất nhanh đã bị ba mẹ phát hiện.”

“Ba tìm bạn bè trong nước của mình phái người theo dõi tụi anh, còn chụp được rất nhiều ảnh.”

“Về sau... Chú cũng biết đấy, trong nhà gặp khủng hoảng, Thiên Vũ đối mặt với nguy cơ phá sản, ba thì nhập viện, mẹ thì bận rộn tới sức đầu mề trán, ba anh em chúng ta đều bị gọi về nhà để thương lượng đối sách.”

Diệp Kính Huy cũng nhớ lại chuyện khi đó, tiếp lời anh nói: “Khi đó chúng ta cùng đường mạt lộ, Tang gia là hy vọng duy nhất, bọn họ đồng ý hỗ trợ, thế nhưng lại muốn làm thông gia với nhà mình, đồng thời chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của Thiên Vũ. Anh vẫn luôn không đồng ý, nguyên nhân là bởi vì Trình Duyệt sao?”

Diệp Kính Hy gật đầu, “Anh yêu Trình Duyệt, muốn cùng người mình yêu ở bên nhau, thậm chí đã hứa hẹn với người ta sau này sẽ ra nước ngoài kết hôn, hẳn cũng đã mua tặng luôn rồi. Chuyện thành thân với Tang Du đương nhiên anh không đồng ý.” Cho nên đoạn thời gian đó mới chịu đựng thống khổ nhiều như vậy, đi khắp nơi tìm người cầu xin, vì Thiên Vũ mà bỏ cả tự tôn của mình, cho dù chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi cũng không muốn buông tha. Bởi vì Diệp Kính Hy biết, nếu như anh buông tay rồi, cũng có nghĩa là tình yêu của anh và Trình Duyệt sẽ đi tới kết thúc.

Ngay khi anh rốt cuộc cũng tìm được một chút hy vọng, có thể dùng phương thức khác để giúp Thiên Vũ vượt qua cửa ải khó khăn này thì...

“Trình Duyệt... Đột nhiên nói chia tay với anh. Lý do là vì mẹ Trình đã phát hiện, không đồng ý cho cả hai ở bên nhau.

Diệp Kính Hy ần ần huyết thái dương có chút đau nhức của mình, đoạn thời gian ấy đã qua lâu như vậy rồi, thế nhưng mỗi khi nhớ tới vẫn khiến cho anh đau khổ không thôi.

“Anh cả đêm chạy về nước, thậm chí còn ở trước mặt mẹ Trình quỳ xuống...”

“Kết quả vẫn là Trình Duyệt cố chấp, muốn chia tay với anh...”

Kỳ thực, Diệp Kính Hy vẫn chưa nói với bất kỳ ai, anh rốt cuộc là vì Trình Duyệt mà làm ra chuyện nông nổi như thế nào. Anh vì không muốn cùng Tang Du kết hôn, đến cùng đường tuyệt lộ mà thậm chí còn liên hệ với tổ chức mafia ngầm ở New York, thiếu chút nữa đã bước vào vực sâu không thể qua đầu lại được. Lý trí, đạo đức, tình yêu, gia đình, nhiều trọng trách mâu thuẫn như vậy gánh ở trên người khiến Diệp Kính Hy lao tâm quá độ. Nếu không phải vì tin tưởng vào tình yêu của Trình Duyệt mà chống đỡ, anh đã sớm sụp đổ mất rồi.

Cuối cùng, vào cái lúc mà anh thật vất vả mới tìm được một đường sống sót, Trình Duyệt lại chủ động nói ra lời chia tay, đối với Diệp Kính Hy mà nói, hai chữ chia tay đơn giản ấy quả thật là một sự đả kích rất lớn, thậm chí gần như hủy diệt anh.

Anh có thể vì đối phương làm được tới cùng rồi, vậy mà người kia chỉ bởi vì một câu không đồng ý của mẹ, lại kiên quyết nói chia tay với anh.

Nhớ tới tình cảnh lúc trước anh bỏ cả tự tôn mà quỳ gối trước mặt mẹ Trình Duyệt khẩn cầu, còn Trình Duyệt lại dứt khoát chọn người nhà của mình, ngay cả một chút xiú nỗ lực cũng không có, còn nói cái gì tôi thích anh nhưng không thích đến độ phải vì anh mà thay đổi cuộc sống, ở bên anh chỉ là nhất thời xung động.

Những lời này tựa như một lưỡi dao cực kỳ dao sắc bén, ở trong trái tim đã mệt mỏi của Diệp Kính Hy không ngừng cắt ra những vết rách kinh người.

Diệp Kính Hy thậm chí còn nghĩ rằng, tim mình như là một chiếc ly thủy tinh đã bị rạn nứt, dòng máu đỏ thấm ở bên trong cứ chậm rãi rỉ ra, đến cuối cùng chỉ còn lại một khoảng trống không lạnh lẽo.

Không còn cách nào khác mới chấp nhận chia tay, chống đỡ thân thể mệt mỏi của mình trở lại New York, về tới nơi thì trực tiếp nhập viện.

Sau khi xuất viện rồi, tâm đã tàn mà ý cũng đã lạnh, không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa. Đồng ý cùng Tang Du kết hôn với anh mà nói, bất quá chỉ là thực hiện nghĩa vụ làm ăn mà thôi.

Qua vài năm, tập đoàn Thiên Vũ dưới sự phối hợp của hai cha con Diệp Kính Hy mà dần dần khôi phục lại uy thế vốn có. Mà Diệp Kính Hy cũng đã trở thành đứa con trai mà ba mình hài lòng và tự hào nhất. Diệp gia ổn định lại nền móng của mình, cậu ba Diệp Kính Huy tốt nghiệp đại học, mà đứa cậu út nhỏ nhất Diệp Kính Văn cũng đã được như ý nguyện mà về nước học cao trung, chuẩn bị ghi danh vào học viện Y học. Hy sinh của Diệp Kính Hy, dường như đã thật sự đổi lấy sự an ổn của toàn bộ Diệp gia.

Chỉ là sau khi kết hôn với Tang Du cảm tình vẫn không hợp, hai vợ chồng thậm chí còn chẳng hề nói chuyện với nhau. Cuối cùng ba mẹ hai bên mới tác hợp lại, âm thầm bỏ một chút thuốc vào trong rượu để ở nhà, phá vỡ ngăn cách giữa hai người họ lúc đó. Diệp Kính Hy tuy rằng vô cùng phẫn nộ với chuyện này, thế nhưng vào khoảng thời gian Tang Du mang thai, anh vẫn làm tròn trách nhiệm của một người chồng, dốc lòng chăm sóc cô một năm.

Lúc Diệp Khiêm chào đời, toàn bộ Diệp gia lẫn Tang gia dường như đều được phủ một bầu không khí ấm áp. Diệp Khiêm khi còn bé rất đáng yêu, thịt thật mềm mềm, hai bàn tay nhỏ bé cứ nhào vào lòng Diệp Kính Hy mà vỗ vỗ. Trong lòng Diệp Kính Hy quả thật rất thích nhóc Diệp Khiêm, tuy rằng nó là nhờ vào thuốc mới được sinh ra trong cái gia đình đầy bi kịch này, còn cha mẹ nó thì chẳng có chút tình cảm gì với nhau cả, thế nhưng dù sao, trên người nó vẫn mang dòng máu của anh, máu mủ tình thâm chính là bản tính nguyên thủy nhất của con người mà.

Khi đó ôm Diệp Khiêm trong lòng, Diệp Kính Hy thậm chí còn cho rằng, có đứa con trai này rồi, cả đời cứ sống bình bình thản thản như vậy cũng không đến nỗi tệ. Mỗi ngày đều ở công ty xử lý tài liệu mà bận đến sứt đầu mẻ trán, về nhà lại phải đối mặt với cô vợ lạnh như khối băng kia, cuộc sống như thế tuy rằng rất

thống khổ, thế nhưng chỉ ít còn có thằng nhóc đáng yêu này làm anh cảm thấy có chút ấm áp của một gia đình.

Đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm với Trình Duyệt kia, chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, để nó chậm rãi trôi rữa mà thôi.

Diệp Trí Viễn cũng vào lúc này đưa ra tuyên bố, đem quyền thừa kế của tập đoàn Thiên Vũ giao cho con trưởng Diệp Kính Hy.

Thế nhưng, ngay khi Diệp Kính Hy cho rằng tất cả mọi chuyện đã lắng đọng xuống như hạt bụi trần, chuẩn bị tiếp nhận quyền thừa kế của Thiên Vũ, thì Tang Du đột nhiên mất tích.

Bỏ lại đứa con trai còn chưa tới một tuổi, cô ta bỏ đi dứt khoát vô cùng.

Diệp Kính Hy khi đó vẫn còn trẻ, một người cha trẻ tuổi như vậy làm sao biết chăm sóc con nhỏ chứ? Anh thậm chí còn không dám ôm thằng nhỏ vào lòng, sợ mình chỉ hơi dùng lực một chút thôi sẽ làm bị thương tới nhóc con be bé ấy. Lúc Diệp Khiêm khóc anh lại càng không biết nên làm thế nào cho tốt, ban ngày tìm bảo mẫu tới dỗ nó, thế nhưng có đôi khi Diệp Khiêm cũng sẽ lớn tiếng khóc vào nửa đêm, Diệp Kính Hy bị tiếng khóc của thằng nhỏ đánh thức, bế nó mà vụng về dỗ dành, nghe nhóc con vẫn không ngừng khóc kêu liên tục, trong lòng Diệp Kính Hy càng thêm chua xót khổ sở, ngay cả một người để nói chuyện tâm sự cũng không có ở bên.

Tang Du bỏ con nhỏ lại mà biến mất không thấy tung tích, Diệp Kính Hy một mình đem Diệp Khiêm nuôi lớn, có bao nhiêu vất vả quả thật khó nói nên lời.

Những ngày tháng thống khổ ấy, bây giờ cũng chẳng muốn nhớ lại nữa.

Nhưng cũng vào lúc này, sự ra đi của Tang Du quả thật như một cái gõ vang dội làm cảnh tỉnh Diệp Kính Hy. Anh bắt đầu hoài nghi nguyên nhân Trình Duyệt chia tay mình năm đó, thậm chí còn hoài nghi cả tin tức phá sản của tập đoàn Thiên Vũ trước đây. Tra tới tra lui, cứ nhiên tra ra được một ít sự thật đáng sợ. Diệp Kính Huy biết được không ít nội tình trong đó, cũng dần dần để ý ra được vài manh mối trong câu chuyện của Diệp Kính Hy, hơi nhíu nhíu mày nói: “Khoảng thời gian đó ba vẫn luôn nằm viện không phải sao? Theo lý mà nói, hẳn phải không có thời gian mà để ý xem anh ở bên ai mới đúng, làm thế nào có thể phái người theo dõi chụp ảnh được?”

Diệp Kính Hy gật đầu, “Đó cũng là chỗ mà anh thấy không thích hợp nhất.”

Diệp Kính Huy hít sau một hơi, “Chẳng lẽ là... Mẹ?”

Diệp Kính Hy không có trực tiếp trả lời, trầm giọng xuống, “Tang Du đi rồi, anh mới hoài nghi mà điều tra hồ sơ xuất nhập cảnh của mẹ, thì ra cùng ngày anh quay về New York hôm đó, mẹ đã lên máy bay về nước một chuyến. Nếu như anh đoán không sai thì... Mẹ hẳn là đi tìm Trình Duyệt.”

“Cho nên, Trình Duyệt mới nói chia tay với anh kiên quyết như vậy.”

Nói đến đây, Diệp Kính Hy gắt gao nhíu mày. Không biết mẹ đã nói với Trình Duyệt những gì, có thể tưởng tượng được trong lòng Trình Duyệt đã phải chịu bao nhiêu khổ sở mới có thể làm ra được quyết định đau đớn ấy, Diệp Kính Hy chỉ thấy đau lòng không thôi. Trình Duyệt đơn thuần như thế, vì mình mà nói ra những lời quyết tuyệt kia, trong lòng hẳn là không dễ chịu chút nào. Cho nên qua nhiều năm như vậy rồi, tên ngốc ấy vẫn luôn mang theo đau khổ cùng hối hận mà chờ chờ đợi đợi.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng thở hắt ra, nói: “Đó cũng là nguyên nhân vì sao anh dứt khoát rời khỏi Diệp gia, cự tuyệt quyền thừa kế Thiên Vũ mà trở về nước gây dựng sự nghiệp sao? Bởi vì... Mẹ đã làm chuyện có lỗi với anh? Cho nên anh mới hoàn toàn thất vọng với cái nhà họ Diệp này?”

Diệp Kính Hy không trả lời, xem như là chấp nhận.

“Xem ra năm đó hai anh chia tay nhau cũng rất không cam lòng a, qua nhiều năm như vậy rồi, trong lòng vẫn còn nhớ tới đối phương...” Diệp Kính Huy trầm mặc một chút, “Vậy hiện tại thì sao, anh định làm thế nào? Tìm mẹ giải thích rõ ràng sao?”

“Không.” Diệp Kính Hy dừng một chút, “Ba đã mất, để mẹ an hưởng tuổi già đi thôi. Mẹ mấy năm nay đã rất khổ cực rồi, anh không muốn mang cái chuyện cũ rích này ra kích thích mẹ nữa. Chuyện giữa anh và Trình Duyệt, anh sẽ tự mình giải quyết.”

Diệp Kính Huy gật đầu. Đây mới đúng là ông anh trong ấn tượng của mình, lúc nào cũng một mình đảm đương mọi việc, lãnh tính xử lý tốt tất cả vấn đề, đem tất cả mọi thứ đều gánh trên vai, nhưng anh cũng đã quên rằng, bờ vai của mình muốn gánh hết bao nhiêu là cân nặng đó kỳ thực rất có hạn.

Anh hai mấy năm nay quả thật đã chịu khổ nhiều rồi.

Để một thằng con trai mới hai mươi tuổi đầu nuôi lớn nhóc con còn chưa tới một tuổi, cái ả Tang Du đó nghĩ như thế nào vậy chứ? Không muốn có con vậy thì sinh nó ra làm gì? Lẽ nào thực sự là vì trả thù?*

(*) Để biết thêm nguồn gốc mọi chuyện của Diệp gia, mọi người chịu khó đọc bộ của Diệp nhị – Công bình đích báo thù nhé. Nhưng đại khái thì Tang Du vốn chỉ là con nuôi của Tang gia thôi, cưới Diệp đại chỉ vì muốn trả thù Diệp gia vì Diệp Trí Viễn trước đây đã bức cha mẹ ruột của cô phải tự tử. Đối với anh hai mà nói, vì an nguy của Diệp gia mà phải xa người mình thương yêu nhất đã rất đau khổ rồi, kết quả kết hôn xong lại bị vợ mình ruồng bỏ, còn biết được người mẹ mà mình kính trọng nhất lại làm cái chuyện xấu xa ấy sau lưng mình, trong lòng anh có bao nhiêu thống khổ tuyệt vọng mới có thể dứt khoát cự tuyệt thừa kế Diệp gia, một mình mang con trai về nước như vậy chứ?

Ở trong nước gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, vài năm sau sáng lập ra tập đoàn Long Hoa nổi danh, còn nuôi lớn Diệp Khiêm đến bây giờ, anh hai có bao nhiêu vất vả... Quả thật không thể tưởng tượng được!

Mà nói đến cùng, cũng chỉ vì Diệp gia mà thôi.

Cả đời này của anh hai đều đã được cha an bài sẵn rồi, anh một mực đi cái con đường mà người khác đã bày ra đó, trải qua cuộc tình thảm liệt, bị kịch của hôn nhân, dưới nhiều đả kích trầm trọng như vậy, rốt cuộc cũng tâm tàn ý nguội mà rời khỏi Diệp gia. Thế nhưng khoảng thời gian trước khi Diệp gia lại gặp chuyện không may, anh vẫn không nhận được mà trở về hỗ trợ một chuyến, thậm chí còn vận dụng thể lực dưới tay mình để giúp đỡ... Xét cho cùng, cũng là vì cảm tình trong lòng vẫn còn quá nặng a.

Anh có lẽ là chán ghét cái nhà này, thế nhưng cũng rất thương yêu những người thân đã cho anh bao nhiêu thống khổ đó.

Cũng giống như mình vậy, cảm tình dành cho ba vừa là hận vừa là yêu.

Cái gia đình phiền phức này Diệp Kính Huy đã từng gánh vác chăm nom nó một khoảng thời gian, cho nên trong lòng anh hai có bao nhiêu khổ hần đều hiểu được. Tuy rằng ba hiện giờ đã qua đời, thế nhưng không thể không nói, cái loại giáo dục biến thái của ông quả thật đã hại cả ba anh em đều thâm.

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Huy gắt gao nhíu mày: “Như vậy, chuyện của Tang Du, anh định làm thế nào?”

“Mạng lưới tình báo dưới tay anh cư nhiên không tra ra được chút xú tin tức nào của cô ấy. Anh cũng rất ngạc nhiên, không biết cô ta trốn ở đâu đây.” Nhắc tới cái tên này, ánh mắt của Diệp Kính Hy chợt trở nên băng lãnh.

Diệp Kính Huy suy nghĩ một chút, nói: “Về chuyện này em có thể hỗ trợ anh, em sẽ tới chỗ Tiêu Dật hỏi thăm tin tức, nói thế nào thì Tiêu Dật cũng là anh trai cô ấy, trong tay của hắn hẳn phải có tin tức của em gái mình mới đúng.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Đó cũng là nguyên nhân anh nói cho cậu biết rõ chân tướng. Anh và Trình Duyệt đã xa nhau lâu lắm rồi, anh không hy vọng có bất kỳ kẻ nào trở lại quấy nhiễu tội anh nữa. Cho nên anh mới muốn biết tin tức xác thực của Tang Du.”

“Được. Tin tức của Tang Du em sẽ giúp anh chú ý tới. Bên phía mẹ cũng khoan hãy nói đã. Kính Văn thì sao? Nói cho nó không?”

“Nói cho nó làm gì?”

“Haiz~ biết anh đã tìm lại được người yêu xa cách lâu năm như vậy, Kính Văn sẽ rất vui nha. Dù sao thì em với nó cũng đã hạnh phúc mỹ mãn rồi, nhìn anh suốt ngày một mình một người, tụi em cũng không đành lòng a...” Đứng đắn nói xong chuyện rồi, Diệp Kính Huy lại bắt đầu trêu đùa.

Diệp Kính Hy nhú nhú mày: “Đến lúc thích hợp anh sẽ nói cho nó biết.” Dừng một chút, “Còn có, anh cảnh cáo cậu...” “Hả?”

“Trình Duyệt là người anh yêu nhất, anh hy vọng chú tôn trọng người ta một chút. Ở trước mặt Trình Duyệt thì bớt cà chớn lại đi, chửi dẫu gì gì đó anh không muốn nghe lần nữa! Trình Duyệt da mặt mỏng, không phải tùy tiện để chú đùa bỡn đâu.” Mặt lạnh xuống, hạ giọng, “Rõ chưa?”

Diệp Kính Huy sờ sờ mũi: “Ừm... Rõ rồi.”

Diệp Kính Hy thỏa mãn gật đầu, “Tốt, anh trở về phòng đây.”

“Nè, anh hai...”

Giọng nói phía sau đột nhiên vang lên khiến Diệp Kính Hy cứng đờ tại chỗ, anh còn tưởng đầu tai mình bị ù rồi chứ. Từ nhỏ tới lớn, Diệp Kính Huy hình như chưa bao giờ ngay mặt gọi anh là anh hai cả. Nó hôm nay làm sao vậy? Lẽ nào lương tâm cuối cùng cũng xuất hiện rồi à?

Vô cùng kinh ngạc mà quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện trên mặt Diệp Kính Huy mang theo nụ cười, ngữ khí cũng trở nên thành khẩn hơn trước: “Anh có thể gặp được người mình yêu sâu đậm như Trình Duyệt, em thật sự vui mừng cho anh a.” Dừng một chút, nhẹ nhàng nhún nhún vai nói, “Kỳ thực em biết, dưới cái loai giáo dục theo kiểu quân chủ chuyên chế đáng sợ của ba, làm anh hai phải gánh vác trách nhiệm nhiều lắm. Nếu như năm đó em sinh ra sớm hơn anh hai phút, người cưới Tang Du, chịu đựng những thống khổ này có lẽ là em rồi. Hy sinh của anh, em và Kính Văn đều biết. Cho nên anh cứ việc yên tâm theo đuổi Trình Duyệt đi, chút chuyện nhỏ này tụi em có thể thay anh làm được mà.”

Diệp Kính Hy thật sự là không tin được thằng em này của mình cứ nhiên sẽ nói ra những lời cảm động như vậy...

Nó không phải luôn là kẻ vô tâm vô phế sao?

“Này, về mặt anh đừng có khiếp sợ như thế được không hả? Em cũng có thời gian phát ra lương tâm chứ bộ! Nói mấy cái lời sến súa khiến răng đều ê lên thế này thật sự là tởm chết đi được, anh phải chừa cho chút mặt mũi chứ... Còn dám cười?!”

Diệp Kính Hy ngưng người, tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm thằng em cá tính kỳ quặc của mình một cái, ghé vào lỗ tai hần nói: “Cảm ơn em.”

Diệp Kính Huy hừ một tiếng, tiện tay ôm lại anh hai mình.

Từ khi ra đời tới nay, hai anh em song sinh bị cha mình ép phải xa nhau, tuy rằng ngoài miệng chưa bao giờ gọi anh một tiếng anh hai, thế nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ tới người anh ở phương xa đã cùng nhau chào đời với mình. Dù sao thì thân tình máu mủ không thể bị chút khoảng cách này làm mờ nhạt đi được, trên người cả hai suy cho cùng vẫn đang chảy chung một dòng máu mà.

Từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ ôm nhau thân thiết thế này, bây giờ chỉ một cái ôm đơn giản thôi cũng đã làm cho tình cảm anh em giữa hai người họ nhích lại gần hơn không ít...

Diệp Kính Huy nhếch miệng cười cười, cố sức vỗ vỗ vai lão đại nhà mình, “Thôi anh quay lại với Trình Duyệt đi, có cần cái gì thì cứ nói. Đừng nói là cung cấp giường miễn phí cho anh, tất cả đạo cụ trong phòng cũng cho anh mặc sức chọn đó.”

Diệp Kính Hy buông hần ra, nhú mày nhú mặt nói: “Chỉ biết cậu chỉ nói được vài câu tiếng người thôi mà.” Xoay người đi vào trong phòng, lúc đi tới cửa còn quay đầu lại nói, “Khoan hãy nói cho Kính Văn đã nhé.”

Diệp Kính Huy “Ừ” một tiếng, chờ anh vào trong phòng đóng cửa lại rồi liền vội vàng lấy di động ra gọi cho Diệp Kính Văn một cú điện thoại.

“A lô, Kính Văn hả, anh nói cho chú biết một chuyện cực kỳ kinh khủng nha, chú trước tiên phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đó...”

Diệp Kính Văn đầu dây bên kia tựa hồ như vừa mới rời giường, đang đánh răng, lười biếng nói: “Nói mau đi, anh nhiều lời vô ích như vậy làm gì.”

“Anh nói cho chú nghe, lão đại nguyên lai vẫn luôn thích một người, còn là nam nữa, thâm tình đến độ yêu hơn mười năm luôn đó nha... Người nọ chú cũng gặp qua rồi đó, chính là Trình Duyệt mà lần trước anh đụng vào, mang tới chỗ chú khám đó. Thật không nghĩ tới nha, lão đại của chúng ta còn có một chuyện tình bi thảm thương tâm khiến người nghe phải rơi đầy nước mắt như vậy. Nè, có đang nghe không đó? Sao không nói gì hết vậy?”

Diệp Kính Văn trầm mặc trong chốc lát mới hỏi: “Lão đại anh nói... Là ai?”

“Anh hai chú chứ ai a.”

“.....”

Bên tai đột nhiên vang lên một trận tiếng lộp bộp lộp bộp, Diệp Kính Huy tà ác giương khóe môi lên, “Thế nào? Mới nghe tí xíu thôi đã kinh hãi rồi hả?”

Diệp Kính Văn trầm mặc một chút, bình tĩnh nói: “Cũng không đến nỗi kinh hãi cho lắm, ngón tay hơi run thôi, bàn chải đánh răng với ly xúc miệng bị rơi vào bồn cầu ấy mà.”

Suy nghĩ của tác giả: Diệp đại ca thật sự là một người đàn ông thâm tình, haizz... Làm anh hai nên anh đã chịu nhiều giày vò rồi.

Cái ôm của lão đại và lão nhị thật là ấm áp 5555, khiến cho một người là con gái một như tôi thật ước ao đồ kị a~ Hận!

38. Chương 38 - Vô Song

Trình Duyệt mặc bộ đồ tắm màu trắng chỉnh lại giường chiếu một chút, vừa thấy Diệp Kính Hy vào phòng liền vội vã cúi đầu, tháo tắm ga giường bị dính đầy dầu vết mờ ám kia cuộn thành một cục bỏ vào toilet. Từ toilet đi ra thuận tiện cầm chiếc khăn mặt ngồi trên giường lau tóc, nhẹ giọng hỏi: “Anh với em trai nói gì thế? Sao lại trò chuyện lâu như vậy?”

Diệp Kính Hy khẽ cười cười: “Thay em dạy dỗ nó một chút, sau này nó sẽ không nói bậy trước mặt em nữa.” Diệp Kính Hy đi tới bên cạnh Trình Duyệt ngồi xuống, vươn tay tính lấy khăn mặt trong tay Trình Duyệt, Trình Duyệt không cho, anh lại kiên quyết đoạt lấy, cố chấp nói: “Tới đây, anh giúp em lau tóc.”

Trình Duyệt không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống, mặc cho ngón tay của anh mang theo độ mạnh yếu dịu dàng lau tóc cho mình, trong căn phòng an tĩnh chỉ còn lại tiếng sột soạt nho nhỏ, bầu không khí cũng dần trở nên ái muội hơn.

Diệp Kính Hy cẩn thận lau tóc Trình Duyệt cho khô, sau đó dùng ngón tay vuốt nó cho chỉnh tề. Mái tóc đen mềm mại dán ở bên tai khiến toàn bộ đường nét gương mặt của Trình Duyệt trông càng đậm đậm hơn. Diệp Kính Hy càng nhìn càng thích, hai mắt ở trên mặt Trình Duyệt như bị đông lại mà không nỡ rời đi.

Trình Duyệt nhìn anh có chút xấu hổ, nhẹ giọng đánh vỡ trầm mặc: “Anh tối hôm qua, cũng trùng hợp vậy sao, tới đây à?”

Diệp Kính Hy hơi nở nụ cười, đem khăn mặt vắt lên đầu giường, nói: “Kính Huy ngày hôm qua đụng phải một người, trùng hợp tên cũng là Trình Duyệt, anh lo đó là em nên mới đi tra xét một chút, kết quả lại là

em thật. Nó cho em thẻ thành viên của quán bar, anh sợ em tò mò tới đây xảy ra chuyện nên mới chạy lại quán xem.”

Hoá ra người này ở trong quán ôm cây đợi thỏ a. Cũng thật là trùng hợp, Ngụy Thánh Hiền hôm qua lại cứ khẳng khẳng muốn đưa mình tới đây chơi, kết quả thật sự gặp được anh. Nếu không phải là Ngụy Thánh Hiền rủ đi, Trình Duyệt khẳng định sẽ không chủ động tới những chỗ thế này.

Diệp Kính Hy tựa hồ cũng nghĩ tới điểm này, thuận miệng hỏi: “Tối hôm qua em bảo Ngụy Thánh Hiền mang em tới đây, hẳn muốn làm gì em biết không?”

Trình Duyệt lắc đầu: “Em cũng không rõ lắm.”

Diệp Kính Hy khẽ nhủ mày: “Theo anh biết thì Giang Tử Đông và Ngụy Thánh Hiền là bạn bè, có thể đây là ý tứ của anh ta.”

“Ừm...”

“Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, anh nghĩ Giang Tử Đông không có ác ý gì đâu. Bất quá sau này em nên ít tới mấy chỗ như thế này đi, ở đây rất loạn, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì em không có biện pháp ứng phó đâu.”

Trình Duyệt ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm... Biết rồi.”

Diệp Kính Hy nhẹ nhàng ôm lấy vai Trình Duyệt, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn: “Đói bụng không? Anh đi lấy bữa sáng.”

Nhìn bóng lưng của anh, trong lòng Trình Duyệt thật sự là ngũ vị tạp trần.

Thật không hiểu làm thế nào anh có thể xem như không có việc gì mà đối mặt với mình như vậy được, nói gì thì nói chính mình chẳng phải đã từng nhả tâm chia tay với anh sao? Hơn nữa, xa nhau nhiều năm như thế, vốn dĩ phải có chút xa lạ mới đúng, đằng này vừa thấy mặt đã phát triển thành như vậy, Trình Duyệt cảm thấy rất xấu hổ. Nếu gặp nhau ở nơi khác, mình còn có thể điều chỉnh tâm tình cho thật tốt, làm bộ như người qua đường mà coi như không có gì, hoặc là bình tĩnh xem anh như là bạn bè thôi, kết quả... Tối hôm qua ngay cả giường cũng lên luôn rồi, Trình Duyệt muốn giả bộ giả tịch cũng không được nữa...

Có thể đây chính là thủ đoạn bỉ ổi của Diệp Kính Hy chăng?

Anh thật là xấu xa mà, thừa dịp mình uống say nên quyết tâm làm tới cùng. Khiến cho mình căn bản không có chỗ để trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn đối mặt với hiện thực...

Diệp Kính Hy rất nhanh đã đem bữa sáng tới, tay trái còn cầm một cái túi đựng bộ đồ vừa nhờ A Tề đi mua.

Tối hôm qua vì lao lực quá độ mà Trình Duyệt quả thật thấy rất đói, tiếp nhận bữa sáng xong là vội vàng vào ăn ngay. Dem tất cả mấy món trên bàn cần quét sạch sẽ xong xuôi Trình Duyệt liền vào toilet thay đồ, Diệp Kính Hy cầm chìa khóa xe ở trên bàn, nói: “Trường em sắp khai giảng rồi, em chắc còn bận nhiều chuyện lắm. Thế này đi, hôm nay anh chở em về trước, cuối tuần chúng ta lại gặp nhau.”

“A... Không sao đâu, em kêu xe cũng được mà. Anh còn phải đi làm...”

“Anh đưa em đi.” Thái độ của Diệp Kính Hy cực kỳ kiên quyết. Trình Duyệt không có cách nào khác hơn là thở dài nói: “Được rồi.”

Diệp Kính Hy chạy chiếc xe riêng của mình ra khỏi bãi đỗ xe, chiếc xe đen bóng, đường nét cứng rắn lạnh lẽo quả thật đúng là phong cách của anh. Trình Duyệt muốn mở cửa xe ngồi ở phía sau lại bị anh nhẹ nhàng dè tay lại —

“Ngồi phía trước đi.”

Diệp Kính Hy đưa tay mở cửa chỗ phó lái cho Trình Duyệt, khẽ cười cười, “Vị trí này, chỉ để dành cho em đấy.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Diệp Kính Hy, Trình Duyệt đành miễn cưỡng ngồi ở ghế phó lái, câu nói vừa rồi giống như là đang tuyên bố điều gì đó, khiến cho trái tim Trình Duyệt thình thịch đập không ngừng.

Đóng cửa xe lại, trong không gian kín mít chỉ có hai người ngồi song song, khoảng cách gần như vậy làm cho tâm tình Trình Duyệt cực kỳ khẩn trương. Từ trong gương còn có thể nhìn thấy dấu hôn trên cổ mình, Trình Duyệt xấu hổ mà khép khép áo sơ mi lại, che đi vết tích ái muội này.

Diệp Kính Hy thuần thục khởi động xe, tiện tay mở một chút nhạc.

Khúc nhạc chậm rãi vang lên, là một ca khúc mà Trình Duyệt vô cùng quen thuộc, “Ánh Trăng Bạc” của Trương Tín Triết.

Còn nhớ năm đó Diệp Kính Hy đã từng dùng máy chơi game để thu phục Trình Nhạc, bảo nó khai ra hết những thứ mà mình yêu thích, còn tặng một CD tuyển tập của Trương Tín Triết nữa, không nghĩ tới anh bây giờ vẫn còn nhớ rõ mình thích Trương Tín Triết như vậy.

Trong lòng Trình Duyệt hết sức cảm động, nhắm mắt lại chăm chú nghe ca khúc này.

Khúc nhạc dạo đầu đầy bi thương vừa kết thúc, ca từ đầu tiên vừa vang lên, Trình Duyệt bỗng dưng mở to hai mắt.— Ca khúc này, cứ nhiên là...

Giống như đang xác nhận những gì Trình Duyệt nghĩ tới là thật, giọng hát dịu dàng ôn nhu quen thuộc vang lên, âm thanh trong không gian chật hẹp của xe đạt hiệu quả cực tốt, nghe được rõ rõ ràng ràng ở bên tai.

“Ánh trăng bạc, ở nơi nào đó thắm sâu trong lòng, toả sáng như thế, nhưng cũng lạnh lẽo biết bao. Mỗi một người, đều có một thuở bi thương, muốn giấu nó đi, nhưng nó lại càng thêm rõ ràng. Ánh trăng bạc, chiếu sáng hai đầu thiên nhai, giữ ở trong lòng, nhưng lại chẳng ở cạnh bên. Lau không hết, nước mắt của em khi đó, đường quá dài, cũng không tìm được sự thứ tha...”

Người đang hát ca khúc ấy giống như là đang ghen ngào vậy, giọng hát ôn nhu có chút khàn khàn, âm cuối còn có phần run rẩy, khiến cho người nghe phải đau xót thương tâm.

Ngón tay của Trình Duyệt hệt như bị điện giật mà cấp tốc tắt nhạc đi.

Bên trong xe đột nhiên an tĩnh lại, đầu ngón tay của Trình Duyệt hầy còn run rẩy, nhưng mà Diệp Kính Hy lại bình tĩnh cực kỳ, đánh nhẹ tay lái sang đường Đông Hoa, thấp giọng hỏi: “Bài hát này, em hẳn là rất quen thuộc đúng không?”

Trình Duyệt không trả lời, chỉ gục đầu xuống nhẹ nhàng siết chặt nắm tay mình.

Ánh mắt của Diệp Kính Hy vẫn nhìn thẳng về phía trước, chạy xe vô cùng bình ổn, mà ngữ khí cũng rất thản nhiên, “Lúc hát bài hát này, trong lòng em đang nhớ tới anh sao? Trình Duyệt?”

Trình Duyệt không trả lời, trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Anh làm sao có được bài hát này?”

Diệp Kính Hy nhàn nhạt đáp: “Anh muốn biết chuyện gì thì tự nhiên sẽ có biện pháp tìm ra được.”

Trình Duyệt giật mình, “Anh điều tra em?”

Diệp Kính Hy thản nhiên thừa nhận, “Không sai, về tin tức của em, anh có một đoạn thời gian tra xét rất lâu. Anh chỉ thích dùng phương thức mau lẹ mà đơn giản nhất để làm rõ chân tướng một vài chuyện thôi.” Dừng một chút, lại thấp giọng nhẹ nhàng nói, “Em đừng để bụng, anh chỉ là... Rất muốn biết mấy năm nay em sống như thế nào, cho nên mới kêu Phan Lâm đi điều tra em một chút.”

“Phan Lâm?” Trình Duyệt còn nhớ rõ, cô gái đó lúc học đại học cũng có quan hệ khá tốt với Diệp Kính Hy.

“Cô ấy bây giờ là trợ lý của anh. Kết quả điều tra về em, cô ấy cũng không biết đâu, tư liệu đều được niêm phong kín, chỉ có mình anh xem qua.” Diệp Kính Hy trầm mặc một chút lại ôn nhu nói, “Anh đảm bảo với em, đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng, sau này anh sẽ tôn trọng việc riêng tư của em, em không cần phải lo lắng.”

Nói xong lại vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Trình Duyệt, “Đừng giận, được không?”

Trình Duyệt xấu hổ tới nỗi không nói nên lời.

Cũng không phải là giận anh vì đã điều tra mình, dù sao anh ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, đương nhiên có cách làm của riêng anh, cũng không thể yêu cầu anh tự chạy tới trước mặt mình để hỏi mấy cái vấn đề ngốc nghếch này...Anh muốn biết chuyện gì, sẽ tự mình đi tìm hiểu thăm dò, điều này cũng không có gì đáng trách.

Nhưng mà khoa trương nhất chính là, ngay cả cái bài này mà anh cũng tìm ra được nữa!

Bài hát này cũng lâu lắm rồi, lúc đó Trình Duyệt vì nhớ tới anh nên mới thu âm nó. Khi ấy còn được truyền lên trên mạng xã hội, nhận được khá nhiều đánh giá cao, nhiều người còn phản hồi nói mình hát quá bi thảm, dường như có thể nghe ra được trong lòng người hát có loại tình tự nào đó đang bị kiềm nén.

Không ngờ bây giờ còn bị Diệp Kính Hy tìm ra nghe nữa chứ! Giọng hát thảm thiết ấy, mang theo tiếng ca đầy uất ức thống khổ, bị anh mò ra nghe được khiến Trình Duyệt cảm thấy cực kỳ mất mặt cùng xấu hổ, còn có loại cảm giác nhục nhã giống như là tất cả tâm sự của mình đều bị anh nhìn trộm hết thấy vậy.

Diệp Kính Hy tựa hồ đã xem thấu tâm tư Trình Duyệt, khoe miệng hơi giương lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của đối phương, nói: “Em hát hay lắm.”

“Vây... Vây sao.” Hai tai Trình Duyệt hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em... Tùy tiện thu vậy thôi...”

“Ừm, còn có cái kịch truyền thanh gì nữa đó, anh cũng nghe qua rồi.”

“Hả??” Trình Duyệt kinh hoàng quay mặt lại, đầu lưỡi bắt đầu xoắn cả lên, “Anh... Anh... Anh nghe cái gì?”

Diệp Kính Hy bình tĩnh nói: “Cái kịch truyền thanh em tham gia lồng tiếng ấy, tên là “Mộng cảnh”, đúng không?”

Thần linh ơi! Thật sự quăng hết mặt mũi xuống Thái Bình Dương luôn là vừa!!

Cái kịch truyền thanh kia, nếu mình nhớ không lầm thì mình lồng tiếng cho vai tiểu thụ đi? Nhớ không lầm thì... Còn có H đi?!!

Diệp Kính Hy cứ nhiên cũng nghe luôn rồi sao?

Trình Duyệt xấu hổ tới mức siết chặt tay lại, chỉ hận không thể đâm đầu vào xe, cho bánh xe nghiền mình thành bột phấn luôn cho rồi.

Mấy năm nay, cuộc sống của Trình Duyệt kỳ thực vẫn luôn đơn điệu, không có vui chơi giải trí gì nhiều, đồng nghiệp xung quanh thường hay tới KTV (một dạng karaoke) chè chén vui chơi, tới sân vận động đá bóng, Trình Duyệt lại chỉ thích an an tĩnh tĩnh, đương nhiên rất ít đi tới mấy chỗ đông người như thế. Trò vui duy nhất của anh chính là lên mạng nghe nhạc và xem phim điện ảnh, có một không gian riêng của mình khiến anh cảm thấy an tâm thoải mái hơn.

Sau lại ngẫu nhiên nghe được một vài người quen trên mạng tự hát tự thu âm, thấy cũng khá hay, liền có chút hứng thú mà tò mò làm thử xem sao, tải chương trình thu âm cool edit về nghiên cứu, rồi lại đi mua một chiếc micro, tự mình thu âm bài hát, xem như là để giết thời gian những lúc rảnh rỗi buồn chán.

Sau này Trình Duyệt mở một trang cá nhân tên là “Góc nhỏ của một người”, ID của mình tên “Vô Song”, bởi vì Trình Duyệt nghĩ rằng, người ngu ngốc giống anh trên thế giới này chắc là tuyệt chủng gần hết rồi, giống một thằng ngốc vô song thiên hạ không hơn không kém a, cho nên cái ID “Vô Song” này có ý tự giễu thì đúng hơn. Mở trang cá nhân xong, lại tỉ mỉ trang trí nó, Trình Duyệt đổi hình nền thành một màu trắng thuần đơn giản, sau đó chậm rãi đăng lên một vài ca khúc mình tự thu. Âm vực của anh vốn không ca lắm, tính cách cũng không thích hợp hát mấy bài vui vẻ rộn ràng, vì vậy những bài hát anh thu đa phần là các bản tình ca đầy thương cảm, cực kỳ giống với phong cách của mình. Giai điệu chậm rãi trầm thấp, như là đang kể một câu chuyện cũ đã lâu bị phủ đầy bụi, tiếng ca dịu dàng mềm mại, phối với hình nền màu trắng thuần và cái tên “Góc nhỏ của một người” này, quả thật rất hợp với những người thích thời gian yên tĩnh về đêm, chăm chú nghe hát.

Trình Duyệt mở trang cá nhân vốn chỉ là để giải trí cho bản thân, thể mà không biết tại sao bài hát “Ánh Trăng Bạc” này lại được đề cử trên trang chủ, trang cá nhân của anh thoáng chốc đã có một đồng cư dân

mạng muốn kết bạn làm quen, rất nhiều người còn tặng hoa* cho anh, bình luận nói anh hát thật dễ nghe, thật cảm động, còn có người bình luận, Vô Song thu âm thêm nữa đi, tôi rất thích giọng của anh...

(*) Ảo thôi nha, ở trên trang cá nhân ý.

Trình Duyệt thấy mình nổi tiếng mà có chút khiếp sợ.

Anh là một người luôn thích an tĩnh, cũng ít khi giao lưu cùng bạn bè trên mạng, nhưng nhiều người yêu cầu anh thu âm như vậy, anh cũng không thể làm gì khác hơn là thu thêm vài bài nữa, đăng lên cho mọi người nghe.

Về sau, Trình Duyệt bị lòng nhiệt tâm mê ca hát của mình kéo vào một diễn đàn xướng ca, cũng vào lúc đó mà quen được với đám người Ác Ma, Duy Nhất, và Vũ Mao. Bọn họ bình thường chỉ giao lưu thu âm mấy ca khúc mình tâm đắc nhất, dần dần trở thành bạn bè tốt không giấu nhau chuyện gì.

“Duy nhất độc quyền” là một diễn đàn khá nổi tiếng của giới xướng ca, đa số mọi người đều thông qua diễn đàn này để theo dõi tình hình trong giới. Khi đó diễn đàn vừa mới thành lập, rất nhiều thứ vẫn còn chưa được hoàn thiện, CV đăng ký lòng tiếng cũng chẳng có bao nhiêu. Thế nên cả đám chỉ có thể dựa vào nhiệt tâm của mình, sáng lập ra một nhóm chuyên lòng tiếng và xướng ca, gọi là “Ma âm xã.”

Trình Duyệt ở trong nhóm này làm người quản lý.

Những người khác lúc đó còn đang là học sinh, bận rộn lo thi cử, chỉ có Trình Duyệt là nhàn nhã nhất, tuổi cũng lớn nhất trong đám, đương nhiên là bị mọi người giao cho chức vụ quản lý rồi.

Trình Duyệt vốn không tính tham dự vào nhóm lòng tiếng cho kịch truyền thanh, chỉ trốn trốn tránh tránh mà lẳng lặng thu âm bài hát của mình, quây trên trang cá nhân nho nhỏ kia. Thế nhưng vào lúc Ma âm xã được một tuổi, nhóm muốn làm một vở kịch để kỷ niệm, sau khi viết kịch bản hậu kỳ xong xuôi rồi thì tìm khắp nơi cũng không tìm được ai thích hợp cho vai ôn nhu thụ cả, vì vậy Trình Duyệt liền bị Ác Ma kiên quyết lôi vào cho đông đủ...

Tính cách Trình Duyệt trầm tĩnh, không quen với những đoạn đối thoại bông đùa trên mạng như thế này, lúc lòng tiếng cho kịch truyền thanh, mọi người ai cũng nói cười vui vẻ, hi hi ha ha liên tục, chỉ có một mình anh là im lặng không nói lời nào. Bởi vì là lần đầu tiên lòng tiếng cho nên thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc chăm chú, luôn luôn khiêm tốn tiếp thu sự chỉ đạo của mọi người, chăm chỉ học lời thoại của mình, ghi âm hết lần này tới lần khác. Lúc đầu do khẩn trương mà giọng của Trình Duyệt rất cứng nhắc, vừa nộp phần thu âm của mình xong liền bị đạo diễn nghiêm khắc bắt làm đi làm lại vô số lần, tính tình Trình Duyệt vẫn ôn hòa như trước nên tự động luyện tập chỉnh sửa lại, về sau còn khiến cho cả đạo diễn phải xấu hổ nữa là...Đoạn H kia là lợi hại nhất, tình tiết thì chỉ diễn ra trong vòng nửa phút, vậy mà phải làm tới hơn một tháng, cả tổ kịch ai cũng mặc sức kêu gào. Mắt thấy sinh nhật của nhóm càng ngày càng gần, Trình Duyệt không còn cách nào khác, cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm, nghĩ tới anh Diệp nào đó mà rên rỉ ra tiếng... =))))

Đoạn ghi âm vừa nộp xong, cả tổ kịch đều kinh ngạc đến ngây người, kịch vừa phát ra, người nghe cũng kinh ngạc đến ngây người, các phản hồi bình luận ùn ùn kéo tới, đều là nói Vô Song diễn H quá tuyệt vời, tiếng thở dốc run nhẹ khiến người ta phải chảy cả nước miếng a... =))))

Trình Duyệt đọc mấy câu bình luận này mà xấu hổ muốn chết, thề từ nay về sau không bao giờ lòng tiếng cho đam mỹ kịch nữa.

Phong ba này rất nhanh đã lắng xuống, Trình Duyệt cũng không lòng tiếng thêm cho vở kịch nào, cứ như vậy mà sống chết mặc bay. Không ngờ hôm nay, Diệp Kính Hy chẳng biết tra được tin tức ở nơi nào, đã biết người sở hữu ID Vô Song kia là Trình Duyệt, ngay cả kịch truyền thanh cũng tải xuống nghe hết.

Không biết... Anh nghe tới cái khúc lên giường trong vở kịch kia, có cảm tưởng gì đây...

Trình Duyệt len lén liếc mắt nhìn Diệp Kính Hy một cái.

Diệp Kính Hy tựa hồ lại xem thấu tâm tư của đối phương, khẽ cười cười nói: “Em xướng rất hay.”

Hay... Hay cái gì chứ?!

Trình Duyệt xấu hổ trừng mắt liếc anh, sau đó lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khóe miệng của Diệp Kính Hy vẫn mang theo ý cười như trước, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng anh không rõ lắm mấy cái kịch truyền thanh này là như thế nào, bất quá, sở thích của em anh sẽ không can thiệp. Em cứ làm những gì mình thích, lòng tiếng cho mấy thứ kịch này, anh cũng không ngại đâu.”

— Đó là bí quá mới bị kéo vào cho đông đủ, em mới không thèm làm tiểu thụ gì gì đó! Nhìn kịch bản lắm nhảm một mình đã là kỳ quặc rồi, lại còn phải thở dốc rên rỉ trước cái microphone, còn phải thu tiếng thở dốc rên rỉ này cho nhiều người nghe như vậy, thật sự là mất mặt muốn chết.

Trình Duyệt rất sợ nhìn thấy cái nụ cười ý vị thâm trường đó của Diệp Kính Hy, vừa thẹn vừa giận mà quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn phong cảnh, không thèm để ý tới ai đó nữa.

Một lúc lâu không nói chuyện, xe chậm rãi chạy tới khu buôn bán sầm uất giữa quảng trường Thời Đại. Trình Duyệt trong lòng cảm thấy kỳ quái, sao anh lại chuyển sang tuyến đường này, muốn về trường có thể trực tiếp qua cầu vượt để đi đường cao tốc mà?

Diệp Kính Hy đột nhiên chạy xe chậm lại, nói: “Em thấy tòa cao ốc ở phía trước không?”

Trình Duyệt theo ánh mắt của anh nhìn qua, tòa cao ốc nổi bật nhất trong các tòa kiến trúc ở đây, đường nét lãnh ngạnh lưu loát, bên ngoài được phủ một màu xám bạc, xung quanh là những tấm cửa sổ lớn thiết lớn, đây quả thật là một công trình kiến trúc hoàn toàn mới mang đầy vẻ giàu có hiện đại.

Cao ốc Long Hoa? Đây là vương quốc thương nghiệp do chính tay Diệp Kính Hy thành lập sao?

Trình Duyệt có chút ngạc nhiên quan sát tòa nhà kia, từ dưới nhìn lên, thậm chí còn có cảm giác như nó đã chạm được tới mây trời, dưới ánh nắng, những tấm cửa sổ bằng thủy tinh phản chiếu ra những tia sáng chói mắt, bề ngoài máy móc băng lãnh, quả thật chẳng khác gì với cái người đang ngồi bên cạnh mình đây.

Trình Duyệt quay đầu lại hỏi: “Anh làm việc ở đây à?”

Diệp Kính Hy cười nói: “Ừm, sau này khi nào rảnh em cứ vào đây dạo một chút. Phòng làm việc của anh ở trên tầng cao nhất, bố trí trong phòng có hơi đơn điệu, đến lúc đó em giúp anh chỉnh lại đi, về phương diện này em luôn là người am hiểu nhất mà.”

“A...” Trình Duyệt có chút kinh ngạc, lập tức vỡ lẽ. Cái loại ngữ khí ôn nhu tự nhiên này của anh, giống như là đang nói với vợ anh vậy. Còn không chút khách khí bảo mình giúp anh chỉnh sửa phòng làm việc nữa, anh rốt cuộc xem mình là gì chứ, dám tùy tiện sai bảo như vậy...

Trình Duyệt hơi quay đầu đi chỗ khác, hai tai dần dần ửng hồng.

39. Chương 39 - Đoàn Dương Cầm

Khí trời cuối tháng tám oi bức vô cùng, ký túc xá trong trường lại không có máy điều hòa, quạt trần ù ù chạy, gió thổi ra cũng thấy ẩm ẩm nữa. Trình Nhạc chịu không nổi nhiệt độ như thế này, vừa ăn trưa xong liền vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh cho mát, tắm rửa xong liền tùy ý mặc một chiếc quần đùi đi ra, một bên lau tóc một bên cầm lấy di động của mình ở trên bàn.

— Màn hình vẫn đen ngòm như trước, không có tin nhắn, cũng không có ai gọi.

Trình Nhạc hơi hơi nhúu mày. Tối hôm qua gửi tin nhắn cho anh hai tới bây giờ còn chưa thấy trả lời, anh bình thường trễ lắm là nửa tiếng đã trả lời tin nhắn của mình rồi, chuyện này rất hiếm thấy, cũng không biết là đang ngủ hay là tắt máy nữa.

Trình Nhạc tiện tay bấm nút gọi cho anh, sau hai tiếng tút tút, đầu dây bên kia cuối cùng cũng bắt điện thoại.

“A lô...”

“Anh, đừng nói em là anh mới tỉnh ngủ đó nha. Mặt trời lên cao lắm rồi đó.” Trình Nhạc cười nói.

“À... Tối hôm qua anh đi ngủ sớm, vừa mới thấy tin nhắn của em. Thế nào, tìm anh có việc à?”

Giọng nói của anh không hiểu sao khàn khàn kỳ quái, Trình Nhạc giật mình, quan tâm hỏi thăm: “Anh bị cảm sao? Sao giọng nói lại khàn như thế?”

“Khụ khụ... Ừm à... Bị cảm.”

“Có nghiêm trọng không? Có sốt không?”

“Không có, chỉ hơi đau đầu mà thôi.” Trình Duyệt tựa hồ không muốn nói tới chuyện này nữa, nhẹ giọng hỏi, “Nói đi, tìm anh có chuyện gì?”

“À, ngày hôm qua lúc thu dọn hành lý quên mang theo tai nghe, em nhớ chỗ anh có vài cái tai nghe của điện thoại, không bằng cho em mượn dùng vài ngày đi.”

“Ừ, em khi nào rảnh cứ tới đây, buổi tối anh đều ở nhà.”

“Vâng, khi nào tới sẽ gọi anh. Anh nghỉ ngơi đi, nhớ uống thuốc đó.”

“Ừm, biết rồi.”

“Em cúp đây, bye bye.”

Trình Nhạc để điện thoại xuống, cảm thấy thanh âm của anh hai vẫn có gì đó là lạ. Bị cảm thôi thì sao khàn tới vậy? Cái này ngược lại giống như là đi karaoke rống hơn nửa đêm nên mới bị khàn khàn a.

Chẳng biết tại sao, Trình Nhạc mấy ngày gần đây luôn nhớ tới vài chuyện.

Khi đó cậu tuy rằng còn nhỏ không hiểu nhiều chuyện, thế nhưng ký ức vẫn còn rõ ràng. Kỳ nghỉ đông năm ấy khi cha qua đời, có một anh trai họ Diệp tới nhà mình, kỳ nghỉ hè khi mẹ đi công tác, anh ta cũng lại tới chơi nữa, anh hai còn làm rất nhiều món ngon đãi đối phương, sáng hôm sau Trình Nhạc bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc, tò mò qua phòng bọn họ nhìn xem có chuyện gì, Diệp Kính Hy đột nhiên mở cửa ra, ôm cả người anh hai đi ra ngoài, lúc đó mình còn nhìn thấy cả mặt anh hai đều đỏ bừng, đầu cúi thấp xuống, cả người anh hai đều trùm chăn kín mít, nhưng trên cổ chân không cẩn thận lộ ra mấy vết hồng hồng kỳ quái, Diệp Kính Hy lúc đó có giải thích, bảo là anh ăn hải sản dị ứng...

Nghĩ tới đây, Trình Nhạc hít sâu một hơi lạnh, da đầu cũng như có dòng điện chạy qua, tê tê dại dại.

Khi đó mình còn nhỏ nên không hiểu sự tình, bị vẽ mặt chính trực của Diệp Kính Hy kia lừa đương nhiên là tin răm rắp rồi. Giờ cẩn thận nghĩ lại, mấy vết hồng hồng đó rõ ràng không phải là dị ứng, mà là... Dấu hôn. Oh my god.

Anh hai mấy năm nay không có bạn gái lẽ nào là vì anh thích con trai sao?

Hoặc là do anh vẫn còn thích cái người tên là Diệp Kính Hy ấy?

Cẩn thận nghĩ lại, khoảng thời gian mà Diệp Kính Hy ở nhà mình, chính là những ngày vui vẻ nhất của anh hai, cả một kỳ nghỉ, nụ cười của anh so với mọi hôm nhiều hơn gấp trăm lần, nhìn ra được anh cực kỳ thích “người bạn” tên là Diệp Kính Hy kia. Mà Trình Nhạc khi ấy đương nhiên cho rằng như thế, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, bọn họ căn bản không phải là bạn bè, mà là tình nhân a, hai người ở trong phòng anh hai ngủ chung một giường, chắc là cũng có không ít chuyện xảy ra rồi.

Kỳ nghỉ vừa kết thúc thì bọn họ thay phiên nhau quay về trường, thế nhưng anh hai một năm sau đó trở về thì hoàn toàn thay đổi, trở nên trầm mặc ít lời hơn, thỉnh thoảng còn toát ra biểu tình thống khổ, chẳng lẽ trong một năm đó đã xảy ra chuyện gì khiến anh bị tổn thương sao?

Trình Nhạc có chút đau đầu mà xoa xoa huyệt thái dương.

Anh hai vẫn luôn an tĩnh ôn nhu của mình, cứ nhiên lại thích một người đàn ông nhiều năm như vậy, còn cố chấp không chịu tìm bạn gái, sự thật kinh khủng thế kia thật sự là thử thách sức chịu đựng của mình mà.

Bất quá, mặc kệ là anh thích ai đi nữa, làm người thân duy nhất của anh, Trình Nhạc thầm mong cho anh được hạnh phúc. Cho dù người kia là nam, chỉ cần đối phương đối xử tốt với anh hai, Trình Nhạc cũng đều có thể chấp nhận được.

Trình Nhạc ngồi vào ghế, mở trang web ra, dựa vào những gì học được về vi tính mấy năm qua, rất nhanh đã tra ra được tư liệu về Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy, con trưởng của Diệp gia, người con mà danh nhân trong thương giới Diệp Trí Viễn tự hào nhất. Nhiều năm trước đây đã từng về nước học tập, học được hai năm không hiểu sao lại quay về New York —

Tính ra thì khoảng thời gian này chính là cái năm mà tâm tình của anh hai suy sụp nhất, vừa lúc Diệp Kính Hy chuyển trường quay về New York. Như vậy, suy luận của mình càng có thêm chứng cứ rồi. Trình Nhạc kéo xuống coi tiếp —

Sau khi tốt nghiệp đại học, Diệp Kính Hy kết hôn với Tang Du, con nuôi của ông chủ ngân hàng nổi danh Tang Vĩ, trên tấm ảnh chụp trong lễ cưới, Diệp Kính Hy anh tuấn cùng với Tang Du xinh đẹp, nhìn qua thì quả đúng trai tài gái sắc, thế nhưng trên mặt của hai người họ không có bất cứ nụ cười nào, biểu tình rất bình tĩnh.

Hai năm sau Tang Du sinh ra Diệp Khiêm, thế nhưng kỳ quái là, lúc đó Tang Du không hiểu sao lại mất tích, Diệp Kính Hy cũng dứt khoát cự tuyệt quyền kế thừa sản nghiệp của Diệp gia, mang theo con trai độc nhất Diệp Khiêm trở về nước, tự tay gây dựng nên tập đoàn Long Hoa bây giờ. Cho tới nay, Diệp Kính Hy đã trở thành một cường giả nổi danh trong thương giới, trong những bữa tiệc rượu cỡ lớn luôn có sự góp mặt của anh, còn có rất nhiều tin tức từ báo chí và đài truyền hình, anh hiển nhiên đã trở thành một thương nhân thành công. Chỉ là bên người vẫn không có bóng dáng của bất kỳ người phụ nữ nào cả.

Trình Nhạc đưa hai tay ra phía sau gối đầu lên, khe khẽ thở dài.

Nhìn tấm ảnh chụp gương mặt lạnh lùng của Diệp Kính Hy trên máy tính, nhớ tới người anh trai năm đó ôn nhu dễ dàng mình đi mua kem, qua nhiều năm thế này rồi, biến hóa của anh thật sự quá lớn. Nếu như anh hai thật sự thích anh ta, còn vì anh ta mà chờ đợi lâu như vậy, khả năng hai người quay lại với nhau có được bao nhiêu đây? Diệp Kính Hy đã kết hôn rồi, Tang Du không có tin tức, hơn nữa còn có một đứa con trai. Với cái tính cách hay xấu hổ của anh hai mình, không biết có thể chấp nhận được mấy chuyện này hay không. Trình Nhạc nhẹ nhàng nhún mày, mình có nên giúp anh hai hay không đây?

Mấy năm nay anh hai vẫn luôn sống rất vất vả, hôm nay mình đã biết rõ chân tướng rồi, cũng nên giúp đỡ một phần mới đúng.

Nghĩ tới đây, Trình Nhạc hơi giương lên khóe môi, ở trong thanh tìm kiếm đánh ra hai chữ ‘Diệp Khiêm’.

[...]

Khai giảng trôi qua cực kỳ nhanh. Tính cách của Trình Nhạc vốn rộng rãi lạc quan, rất nhanh đã thích ứng với hoàn cảnh, kết bạn với không ít người, thuận lợi gia nhập vào hội nghiên cứu sinh vi tính của đại học T.

Chiều thứ tư, vừa kết thúc bài chuyên ngành của mình, Trình Nhạc liền vọt đi tắm nước lạnh một chút, sau đó thay một bộ đồ đơn giản, đi tới học viện âm nhạc nghe anh hai giảng bài, thuận tiện qua chỗ anh lấy tai nghe, nếu có thể ăn ké bữa cơm lại càng tốt.

Nghe nói khóa học của anh hai rất được hoan nghênh, đến chậm nhiều khi còn không có chỗ ngồi nữa. Trình Nhạc sáu giờ rưỡi tới học viện âm nhạc, tìm được phòng nhạc số 3 xong liền đi vòng qua cửa sau, vừa đẩy cửa bước vào đã bị cảnh tượng hoành tráng trước mắt làm cho nhảy dựng cả lên —

Người đông nghìn nghịt, ngay cả một chỗ trống cũng không có.

Tuy rằng tỉ lệ trốn học của sinh viên trong đại học T cũng không cao, thế nhưng hiện tượng ngồi kín cả phòng thể này rất hiếm thấy. Hôm nay cả giảng đường môn tự chọn này cư nhiên còn có nhiều người tới nghe giảng đến vậy, có thể thấy anh hai mình được yêu mến như thế nào rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Trình Nhạc không khỏi giương lên.

Bên cạnh có một nữ sinh nhìn cậu một cái, trên mặt liền lộ ra nụ cười trong sáng: “Bạn chắc là tới trễ phải không, nếu không có chỗ ngồi thì qua phòng kế bên lấy ghế sang ngồi ở chỗ lối đi nhỏ này. Khóa này tới hai tiết lận, đứng hoài không chịu được đâu.”

Trình Nhạc nhìn nhỏ cười cười: “Cảm ơn.”

Nói xong liền qua phòng kế bên lấy ghế tới ngồi.

Nữ sinh kia tiếp tục tám với nhỏ bạn bên cạnh mình: “Thật không chịu nổi sự nổi tiếng của thầy Trình a! Trước đây khóa của thầy chỉ nhận 150 người, lần nào cũng vừa mới khai giảng đã lập tức hết chỗ, năm nay trường học cố ý chừa phòng nhạc to nhất này cho thầy, còn tăng số học sinh lên 200, không nghĩ tới chỉ trong một ngày đã hết chỗ, tớ nghe được tin liền tới ghi danh, là người thứ một trăm chín mươi mấy rồi đó, thật kinh khủng mà.”

“Đúng a, mà thầy như thế này thì ai chẳng thích chứ, vừa đẹp trai nè, tính tình lại tốt, đi học không điểm danh còn không nói, chưa bao giờ làm khó dễ học sinh cả, thi cuối kỳ còn cho điểm cao nữa.”

“Tớ nghe mấy anh chị lớp trên nói, đi nghe thầy Trình giảng bài, giống như là đi nghe nhạc hội vậy, rất là hưởng thụ đó.”

“Không phải trực tiếp mở CD sao?”

“Không mở CD đâu. Thầy tự mình đàn đấy.”

“Hả? Tự đàn luôn á? Thật ngẫu nha!”

Trong lúc hai nữ sinh nhẹ giọng đàm luận với nhau, có một vài nam sinh đẩy một cây đàn dương cầm màu trắng vào từ cửa trước, Trình Duyệt theo sau bọn họ cùng đi vào. Anh hôm nay mặc một bộ đồ màu trắng, tóc tai chỉnh tề, lúc anh nở nụ cười gật đầu chào mọi người, phong độ giống như là hoàng tử vậy.

Hầu như là ngay lập tức, trong phòng học đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay đinh tai nhức óc.

Rất nhiều nữ sinh vui vẻ nói, thầy Trình đẹp trai quá đi, thật là phong độ nha, nhiều nam sinh cũng ồn ào nhón nháo theo, trong phòng học nhất thời náo nhiệt không gì sánh được.

Chuông vào học vang lên, Trình Duyệt chậm chậm bước lên sân khấu, mỉm cười, cầm microphone bình tĩnh nói: “Chào mọi người, tôi là Trình Duyệt.”

Phòng học nhất thời an tĩnh lại.

Mọi người tựa hồ rất chăm chú nghe anh nói, thanh âm nhờ microphone mà to hơn, ấm áp bình thản như vậy, giống như một cơn gió mềm mại chậm rãi phất qua lòng người.

“Khóa ‘Thưởng thức âm nhạc hiện đại’ kỳ này có tổng cộng mười chương, cụ thể là gì thì tôi đã đưa lên trang web của trường rồi, mọi người có thể lên đó tải về. Hôm nay sẽ bắt đầu bài đầu tiên, tôi trước hết có một vài yêu cầu nhỏ nhỏ.” Hơi dừng một chút lại tiếp tục nói, “Trước khi vào học xin mọi người tắt chuông điện thoại. Tôi nghĩ, không ai hy vọng lúc mình đang tĩnh tâm nghe đàn dương cầm lại đột nhiên vang lên tiếng chuông kỳ quái đâu nhỉ.”

“Trong quá trình nghe nhạc không được lớn tiếng làm ồn, cũng không được thì thầm nói nhỏ, nếu quả thật nhịn không được muốn nói chuyện với người bên cạnh, các bạn có thể dùng điện thoại gửi tin nhắn, dù sao thì tiền ăn hàng tháng của các bạn xài không hết cũng rất lãng phí.”

Phía dưới vang lên một trận cười.

Trình Duyệt cũng cười theo, nói: “Khóa học tự chọn của tôi không có bài thi chính quy nào cả, sau khi khóa học kết thúc một ngày các bạn chỉ cần nộp một bài văn nêu cảm nghĩ là được, cho nên mọi người không cần lo lắng về điểm số.”

“Tôi hy vọng, chúng ta có thể ở trong một bầu không khí thoải mái để thưởng thức âm nhạc. Đó cũng là mục đích mở khóa học này của tôi.”

Trong phòng lại vang lên một tràng pháo tay, xen lẫn với vài lời đàm luận nho nhỏ “Thế mới nói thầy Trình là người siêu tốt a!”, “Thầy quả thật tự đàn dương cầm sao?”, “Cậu đoán xem bài đầu tiên thầy dạy là bài nào?”.

“Được rồi, sau đây tôi sẽ đàn một bản nhạc cho mọi người thưởng thức. Mọi người nghe thử xem nhé, tôi nghĩ rất nhiều người cũng biết bản này có tên gọi là gì.”

Trình Duyệt buông microphone ra, chậm rãi đi tới trước đàn dương cầm ngồi xuống.

Nữ sinh ngồi ở phía trước giúp anh tắt bớt đèn trong phòng nhạc.

Xung quanh thoáng chốc tối hẳn đi, chỉ còn một chiếc đèn trên sân khấu chiếu sáng, Trình Duyệt một thân đồ trắng cùng với cây đàn dương cầm màu trắng thuần kia đều bị ngọn đèn ấm áp nọ bao phủ.

Ánh sáng ấm áp trong bóng đêm nhẹ nhàng chiếu vào người anh, toàn bộ thế giới như chỉ còn lại có một mình anh vậy. Trình Duyệt cúi thấp đầu nhìn phím đàn dương cầm, nhìn qua rất an tĩnh ôn nhu.

Về ngoài thanh tú, mặc một bộ đồ màu trắng, phối với đàn dương cầm màu trắng, thật sự là một hình ảnh hài hòa mỹ lệ.

Trình Duyệt chậm rãi đặt tay lên phím đàn.

Ngón tay của anh rất đẹp. Trắng nõn, thon dài, khớp xương phân minh, đầu ngón tay mượt mà, giống như trời sinh ra là để đàn dương cầm vậy.

Khi từng nốt từng nốt nhạc như dòng nước chảy ra khỏi đầu ngón tay anh, những ngón tay ấy như đang múa một điệu múa hoa lệ trên phím đàn, đầu ngón tay khiêu vũ rất nhanh, sinh động linh hoạt như thế.

Trên mặt anh là biểu tình say sưa hoàn toàn xuất thần cùng với bản nhạc. Có lúc hơi nhắm mắt lại, tình tâm cảm nhận từng nốt dưới đầu ngón tay mình. Có lúc, lại tựa như đang hồi tưởng lại một chút chuyện cũ tốt đẹp, khóe miệng hơi giương lên, nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hầu như trong nháy mắt nốt nhạc đầu tiên vang lên đó, người nghe trong giảng đường đều đã nhập vào thế giới âm nhạc của anh mất rồi.

Thậm chí còn có người chuyên chú lắng nghe, ngừng cả hô hấp.

Trong phòng nhạc cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng đàn của anh vang lên.

Tiết tấu thông thả, giai điệu trầm thấp, giống như một người bạn già, vào một buổi chiều an tĩnh pha một ly trà nóng, bình thản kể cho bạn nghe một câu chuyện xưa, trong câu chuyện ấy có bầu trời mùa thu lá tả lá vàng rơi, ở trên mặt đất dần dần tụ lại thành một tấm thảm dày mềm mại, mỗi lần giẫm lên đấy, sẽ phát ra vài tiếng sần sật nho nhỏ.

Bản nhạc anh đang đàn, chính là bản ấy —

A Comme Amour của Richard Clayderman.

Bản nhạc dần dần lên tới cao trào, Trình Duyệt trên sân khấu hoàn toàn nhập tâm vào âm nhạc, từ từ nhắm hai mắt lại, ngón tay dựa vào cảm giác mà lướt nhanh trên phím đàn, tâm tình của học sinh trong phòng đều bị anh kéo theo, chuyên chú lắng nghe.

Cánh cửa phía sau phòng nhạc vẫn luôn mở, đột nhiên có người đi đến.

Như là sợ quấy rầy tới người đánh đàn, bước chân của người nọ cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ chậm rãi, những người đang chăm chú nghe nhạc căn bản không có cách nào chú ý tới mấy động tĩnh nho nhỏ này. Trình Nhạc vừa lúc ngồi ở hàng cuối cùng, người nọ vừa tiến đến, cậu lập tức cảm giác được một cỗ khí tức rất khác thường.

Trình Nhạc quay đầu lại nhìn, nương theo tia sáng yếu ớt ngoài hành lang, mơ hồ nhìn ra được đó là một người đàn ông có thân hình cao lớn, mặc một bộ âu phục được may rất vừa người, bởi vì ánh sáng ở sau lưng cho nên không thấy rõ mặt. Chỉ là xung quanh người này có một luồng khí băng lãnh cùng một loại khí chất rất đặc biệt, hiển nhiên không phải là sinh viên rồi.

Chẳng lẽ là đồng nghiệp của anh hai?

Trình Nhạc hiếu kỳ quan sát đối phương, hơi chuyển động một chút, chiếc cằm của người nọ liền hiển hiện dưới ánh sáng nho nhỏ ngoài hành lang, trong đường nét lạnh lùng cương nghị còn mang theo ngạo khí hồn nhiên vốn có, chỉ là khi nhìn về phía người đang ở trên sân khấu, khóe miệng hơi giương lên, toàn bộ đường nét trên mặt đều theo động tác này mà trở nên dịu dàng hẳn. Cái loại ôn nhu này giống như là băng tuyết vừa hòa tan ra vậy, khiến cho người nhìn thấy nó thậm chí còn hy vọng đối phương cứ cười mãi như thế. Trình Nhạc theo ánh mắt của người kia nhìn về phía sân khấu, anh hai còn đang tập trung biểu diễn, hoàn toàn không phát giác ra trong bóng tối có người đang nhìn anh không chuyển mắt.

Trình Duyệt trên sân khấu mỉm cười ấn một nốt nhạc cuối cùng, bản nhạc kết thúc, dư vị vẫn còn vang vọng trong phòng nhạc, đồng thời, tiếng vỗ tay như sấm nổ bỗng nhiên bùng lên, chấn động tới nỗi như muốn nổ vỡ cả nóc nhà, kèm theo đó là vài tiếng huýt sáo của vài bạn sinh viên do không kiềm chế được.

Nữ sinh ở hàng ghế phía trước chạy đi bật đèn, đèn neon vừa sáng lên khiến cho cảnh tượng trong phòng trở nên rõ ràng hơn trước, Trình Nhạc quay đầu lại mới phát hiện người đàn ông vừa đứng ở cửa đã không thấy đâu nữa.

Trình Duyệt đứng dậy, cầm lấy microphone tiến lên vài bước, mỉm cười nói: “Mọi người nghe ra được bản nhạc ấy tên gì không?”

Có một nữ sinh lém lỉnh đứng lên nói: “A Comme Amour của Richard Clayderman!”

“Không sai.” Trình Duyệt tán thưởng gật đầu, nói: “Hôm nay tôi muốn giới thiệu cho mọi người, một vị dương cầm gia nổi tiếng của Pháp, Richard Clayderman.”

Trên bục giảng hiện lên một bài PPT (PowerPoint ấy) đơn giản, trên đó giới thiệu vắn tắt về vị dương cầm gia này cùng với một vài ảnh chụp của ông, Trình Duyệt một bên điều khiển PPT, một bên điểm tít tự nhiên bắt đầu bài giảng.

“Những bản nhạc của Richard Clayderman đều được dung hòa bởi âm nhạc cổ điển và âm nhạc hiện đại, nhạc khúc của ông lưu loát, ưu nhã, bởi vì tràn ngập tinh thần cùng sức sống mà sản sinh ra âm vận (âm tiết vận luật)...”

Trình Nhạc kinh ngạc nhìn anh hai đang giảng bài ở trên bục, trên mặt anh vẫn luôn mang theo nụ cười, giọng nói ôn nhu trong giảng đường chậm rãi vang lên, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy nghe giảng cũng là một loại hưởng thụ.

Chỉ là trong lòng Trình Nhạc mơ hồ có chút bất an, người đàn ông vừa rồi là ai? Tại sao lại tới nghe anh hai đánh đàn dương cầm? Quan hệ của bọn họ là thế nào chứ? Một đồng chuyện phức tạp quá rối trong lòng khiến Trình Nhạc không tài nào tập trung nghe giảng được.

Tiết đầu tiên vừa kết thúc, cả lớp được cho mười phút nghỉ ngơi, Trình Duyệt ra khỏi phòng học như muốn đi toilet, Trình Nhạc cũng lách mình đi ra, theo sau anh hai nhà mình.

Anh không phải đi toilet mà quẹo vào phòng nghỉ cá nhân của giáo viên.

Trình Nhạc vừa định đi vào chào một tiếng, lại nghe trong phòng nghỉ đột nhiên vang lên một tiếng thở kinh ngạc —

“A... Anh...”

Câu nói kế tiếp như bị chặn lại, thanh âm rất kỳ quái.

Trình Nhạc nghiêng người trốn trong góc phòng, nhìn xuyên qua khe cửa sổ, mơ hồ thấy một người đàn ông mặc một bộ âu phục đen, hai tay ôm lấy thắt lưng Trình Duyệt, thân thể hai người họ đều kề sát vào nhau, tư thế cực kỳ ái muội. Tay trái của Trình Duyệt bị người nọ khống chế giữ trước ngực, tay phải muốn đẩy ra lại bị đối phương thuận thể nắm được. Sau đó, người nọ liền kéo tay anh hai đưa tới bên môi, hạ giọng: “Lúc em đánh đàn, ngón tay thật xinh đẹp...”

Nói xong, cúi đầu, hôn lên mu bàn tay Trình Duyệt, rồi dường như còn chưa thỏa mãn mà cẩn thận hôn từng ngón từng ngón tay xinh xắn của anh.

Trình Duyệt xấu hổ cúi đầu, cả gương mặt đều đỏ bừng lên.

Cảnh tượng này thật quá kích thích a... Trong đầu Trình Nhạc ầm một tiếng, cảm giác như là có pháo hoa bắn ra vậy, lách tách lách tách rung động một trận.

Một lát sau, người đàn ông kia hôn tay anh hai xong rồi, vẫn còn chưa hài lòng, dùng ngón trỏ tay phải ái muội nâng cằm Trình Duyệt lên, cúi xuống hôn lên đôi môi đang run rẩy của anh, đầu lưỡi cũng không chút do dự mà tham nhập vào đó.

“Ừm... A...” Trình Duyệt nhẹ nhàng rên rỉ, bàn tay định đẩy đối phương cũng dần dần buông xuống, nhẹ nhàng nín lấy góc âu phục của người kia.

Cảnh tượng này lại càng kích thích hơn nha...

Ầm...

Lần này không chỉ có pháo hoa, trong đầu Trình Nhạc bắt đầu nổ cả bom nguyên tử.

Nụ hôn dài giằng co thật lâu, anh hai ngay cả cổ cũng đỏ lên rồi, chờ người kia rốt cuộc cũng thỏa mãn mà buông anh ra xong, anh mới nghiêng đầu, xấu hổ nói: “Anh điên rồi à... Đây là trường học mà...”

Người đàn ông kia vẫn bình tĩnh: “Sợ cái gì chứ, không có ai lớn mật dám chạy tới phòng giáo viên nhìn lên em đâu.”

Trình Nhạc đang nhìn lên ở bên ngoài đột nhiên thấy chột dạ mà sờ sờ mũi.

“Em không phải có ý này.” Trình Duyệt có chút thẹn quá hoá giận, trừng mắt đối phương nói: “Anh tới đây làm gì? Muốn dọa em sao?”

Người kia hơi nhếch nhếch khóe miệng, hùng hồn nói: “Anh đương nhiên là tới nghe em đàn dương cầm.”

“Anh...”

“Không nhớ sao? Trình Duyệt, năm đó em đã đáp ứng anh khi nào có thời gian sẽ đàn A Comme Amour cho anh nghe. Sau này lúc chúng ta ở bên nhau rồi thì em lại quên mất chuyện này.” Hơi dừng một chút, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm, “Thế nhưng, anh, vẫn nhớ kỹ.”

Đầu ngón tay Trình Duyệt run lên, cúi đầu trầm mặc.

“Tối hôm qua mơ thấy bản nhạc quen thuộc đó, đột nhiên rất muốn nhìn hình dạng em đánh đàn, tra được ngày hôm nay khóa học của em khai giảng, anh mới tới đây. Em... Không tức giận chứ?”

“Ừm...” Trình Duyệt nhẹ giọng đáp.

Tay phải của người nọ liền vòng qua vai Trình Duyệt, đem anh ôm vào lòng, cầm gác lên vai anh, nói: “Hai chúng ta đã xa nhau rất nhiều năm rồi, bây giờ gặp lại lại biến thành loại quan hệ này, anh biết em sẽ cảm thấy xa lạ, không quen đối mặt với anh. Thế nhưng... Anh rất nhớ em, muốn gặp em... Cho nên... Tan sở nhin không được mà lái xe chạy qua bên này...”

Trình Duyệt cũng ôm lấy đối phương, không nói gì cả.

Người nọ đè thấp thanh âm xuống: “Cuối tuần này mình cùng nhau đi ăn bữa cơm, ngồi ôn chuyện với nhau, được không?”

“Ừm... Nếu không, cuối tuần này anh tới nhà em đi, em... Em làm... Làm cơm cho anh ăn.” Anh hai xấu hổ nói ra những lời này, giống như là đã dùng hết dũng khí của mình vậy, hai tay cũng siết chặt lại.

Cung độ trên miệng người nọ lại càng cong hơn, nhẹ giọng nói: “Được. Anh nhất định sẽ tới đúng giờ. Anh muốn ăn tôm kho tiêu của em.”

“Ừm, nhà của em ở ngoại ô ấy, địa chỉ là...”

“A, cái này còn phải nói với anh sao? Địa chỉ của em đương nhiên là anh đã sớm tra ra được rồi ấy chứ.”

“Anh...”

“Được rồi, em còn có một tiết nữa, anh không quấy rầy em, về trước đây.”

“Vâng.”

“Gặp em cuối tuần nhé.”

Người nọ lại hôn môi anh hai thêm một lần nữa, lúc này mới thỏa mãn đi ra ngoài. Trình Nhạc cấp tốc vọt vào góc trốn đi, mà người kia dường như cảm giác được cái gì đó, ánh mắt lợi hại bắn về phía bên này, một lát sau, khóe miệng vung lên một nụ cười, tiêu sái xoay người bỏ đi.

Trình Nhạc thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực.

Anh hai thân mến à, nếu không phải em trai anh đây công năng cực kỳ mạnh mẽ, mấy ngày nay đã bị anh kích thích đến độ bị bệnh tim luôn rồi, còn phải tựa như một thằng hèn mà lén lén lút lút nhìn anh cùng người đàn ông khác ôm hôn nhau... Haiz, áp lực thật là lớn a.

Bất quá, người kia nhìn qua cũng rất phong độ, nếu mình đoán không lầm thì đây chính là Diệp Kính Hy? Mối tình đầu của anh hai? Cũng chính là thủ phạm đã tạo nên nỗi thống khổ suốt mười năm cho anh hai mình?

Trình Nhạc sờ sờ mũi, âm thầm lên kế hoạch xem cuối tuần này có nên về nhà làm bóng đèn* một hồi hay không, thuận tiện ngắm nghía người yêu của anh hai một chút.

(*) Bóng đèn: thường dùng để chỉ mấy tên kỳ đà cản mũi á, hoặc là tình nhân người ta đang vui vẻ với nhau, tự dưng có 1 người vào nữa thì bị xem là bóng đèn, bóng đèn không hẳn là kẻ thứ 3 nhé.

Suy nghĩ của tác giả: Lá to thật ôn nhu nha... Ai ai, khối băng hòa tan thành nước sôi, anh cũng quá khoa trương rồi.

Đại Diệp: Ôn nhu của tôi chỉ cho Trình Duyệt mà thôi. Thoáng chốc gặp nhau đương nhiên phải đổ nhiều một chút.

Đại Chanh:... Khụ khụ, đừng nói trắng ra như thế chứ.

Má Diệp: Ặc, tôi đột nhiên cảm thấy Trình Duyệt thật đáng thương, bị em trai của Đại Diệp nhìn thấy cảnh XXOO trên giường... Giờ còn bị em trai mình nhìn thấy cảnh hôn môi... Ai~ cái này thật sự là...

Đại Chanh: Bà còn dám nói!! Sau này tôi làm người như thế nào a? Làm sao còn có chỗ đứng ở trước mặt các cậu ấy chứ... T_T

Má Diệp: Muahaha... Nhìn anh xấu hổ là lạc thú của tôi nha.

Đại Diệp: Đừng lo lắng, bọn họ không dám làm cản trước mặt em đâu. Về phần nói sau lưng, dù sao em cũng chả nghe được, không cần để ý tới chúng nó làm gì.

Đại Chanh: Nhưng mà vẫn rất xấu hổ a...

—

40. Chương 40 - Diệp Khiêm

[...]

Trình Duyệt hết giờ dạy học liền trở về ký túc xá của trường, vừa mới chuẩn bị đi tắm thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, Trình Duyệt nhìn cuộc gọi tới hiện tên Giang Tử Đông, có chút kinh ngạc, từ sau cuộc họp mặt đang vui mà mình cụt hứng bỏ về kia, không thấy hắn gọi điện cho mình nữa, lúc này gọi tới là có chuyện gì nhỉ?

Trình Duyệt bắt điện thoại, bình thản nói: “Đồng ca, tìm tôi có việc sao?”

Giang Tử Đông trầm giọng nói: “Trình Duyệt, thầy Ngụy trong trường cậu, kỳ thực là bạn tốt của tôi.”

Chuyện này Trình Duyệt đã sớm biết rồi, chỉ là giả bộ không biết, chừa chút mặt mũi cho Giang Tử Đông mà thôi.

“Rồi sao?” Trình Duyệt bình tĩnh hỏi.

“Ngày đó tôi kêu cậu ấy lừa cậu tới quán bar là bởi vì tôi thấy Diệp Kính Hy đã tới đó trước, thế nên mới gọi điện bảo Tiểu Ngụy đưa cậu tới.” Hắn dừng lại một chút, thấp giọng nói, “Cậu đừng giận, trước hết nghe tôi nói đã...”

Trình Duyệt không giận, anh chỉ cảm thấy rất kinh ngạc mà thôi. Hoá ra mình và Diệp Kính Hy gặp nhau không phải là trùng hợp mà là do Giang Tử Đông cố ý sắp đặt?

Bên tai vang lên thanh âm trầm thấp mà thông thả của Giang Tử Đông —

“Tôi làm như vậy chỉ là hy vọng các cậu có thể gặp mặt nhau sớm một chút. Lần trước gặp cậu ấy trong cuộc họp tin tức, cậu ấy hỏi tôi cậu sống có khỏe không, lúc đó tôi biết, trong lòng cậu ấy kỳ thực vẫn còn nhớ tới cậu.”

“Tôi đưa danh thiếp của cậu ấy cho cậu, cậu lại không cần, cậu da mặt mỏng không muốn chủ động đi tìm cậu ấy, vậy thì để cậu ấy chủ động tới tìm cậu.”

“Cùng ở trên thương trường hỗn độn, chuyện của cậu ấy tôi rõ ràng hơn cậu nhiều, cậu ta mấy năm nay chỉ lo làm ăn, một người bạn bên cạnh cũng không có, sống cũng không dễ dàng gì. Tôi biết, trong lòng Diệp Kính Hy còn có cậu, cậu cũng còn yêu cậu ấy, các cậu thủy chung vẫn không bỏ được nhau. Cậu xem, tôi ở bên cạnh cậu nhiều năm như vậy, một chút dấu hiệu động tâm cậu cũng không có, tôi thật sự cảm thấy mệt rồi...”

“Cho nên, tôi từ bỏ.”

“Thế nhưng, trước khi từ bỏ, tôi vẫn mong các cậu được hạnh phúc. Thẳng thắn biết thời biết thế, xem như là thành toàn cho các cậu.”

Trình Duyệt vẫn trầm mặc không nói gì.

Kỳ thực anh biết rõ, chuyện năm đó cũng không thể trách Giang Tử Đông hết được. Nếu như hắn không dẫn mẹ tới, mình cũng không có cái cớ nào để nói chia tay với Diệp Kính Hy. Thời khắc then chốt ấy càng kéo dài thì càng bất lợi, mỗi ngày đều sống trong giày vò thống khổ, tinh thần đều sắp điên cả rồi, vạn nhất không chia tay được, Diệp gia bọn họ kết thúc thì Diệp Kính Hy sẽ áy náy cả đời.

Giang Tử Đông rất lạnh tính, làm người đứng xem mới lý trí thấy rõ được thế cục, nhanh chóng giúp mình chặn đứng cái dòng rối tinh rối mù này, kết thúc sạch sẽ những ngày tháng dằn vặt ấy. Thế nhưng đồng thời, hắn cũng đã chặt đứt cả phần cảm tình của hắn đối với Trình Duyệt, bởi vì khi hắn đã quyết định làm như vậy thì hắn cũng đã biết trước, phần tình cảm ấy sẽ không bao giờ có khả năng được đáp lại nữa. Bình tĩnh ngẫm lại, kỳ thực Trình Duyệt cũng hiểu rõ nỗi khổ của Giang Tử Đông, cho nên mấy năm qua anh cũng không thật sự hận hắn.

Trình Duyệt ngoài mặt thì tính tình ôn nhu, thế nhưng bên trong lại búng bình quật cường, khoảng thời gian khi mẹ anh mất thật sự là khó khăn tới cực điểm, nhưng anh cũng không tiếp nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của Giang Tử Đông, bởi vì anh không muốn cho Giang Tử Đông hy vọng, không muốn để Giang Tử Đông lãng phí thời gian trên người mình nữa. Sau đó, dần dần, liên lạc của hai người cũng ít xuống, mãi đến khi Trình Nhạc thuận lợi thi đỗ đại học, Trình Duyệt mới đổi được một công việc ổn thỏa lại tương đối thanh nhàn, tới học viện âm nhạc làm thầy giáo. Cũng là lúc đó, sau khi quen biết với Ngụy Thánh Hiền, Trình Duyệt mới biết được, kỳ thực Giang Tử Đông vẫn luôn âm thầm quan tâm mình, có thể thuận lợi tìm được công việc làm thầy dạy nhạc này, Giang Tử Đông đã dựa vào mối quan hệ rộng rãi của hắn, lại còn nhờ vả thầy Ngụy đã làm việc ở đây nhiều năm, giúp đỡ Trình Duyệt biết bao nhiêu chuyện...

Làm nhiều việc như vậy, lại tận lực không cho Trình Duyệt biết, trong lòng hắn chắc cũng không dễ chịu chút nào.

Những việc hấn làm Trình Duyệt đều ghi lòng tạc dạ, đối với hấn lại càng thêm cảm kích cùng hổ thẹn. Đông ca quan tâm Trình Duyệt thời đại học kỳ thật cho tới bây giờ chưa hề đổi thay, hấn vẫn là người luôn cho Trình Duyệt một chút ấm áp mỗi khi anh cảm thấy lạnh lẽo. Thế nhưng tâm Trình Duyệt thật sự không chứa được nhiều cảm tình như vậy, trong lòng anh đã sớm chỉ dành cho mình Diệp Kính Hy rồi.

Hôm nay Giang Tử Đông tỏ thái độ muốn bỏ cuộc, Trình Duyệt quả thật có cảm giác thoải mái nhẹ nhõm hơn.

Mình không có khả năng đáp lại Giang Tử Đông, hấn có thể triệt để từ bỏ đoạn cảm tình không có kết quả này mà theo đuổi hạnh phúc mới, đó cũng là kết quả mà Trình Duyệt muốn nhìn thấy nhất.

Trình Duyệt khê thở dài, cuối cùng mỉm cười nói với đầu dây bên kia: “Đông ca, kỳ thực tôi cũng không hận anh. Mặc kệ là năm đó hay bây giờ, tôi đều rất cảm ơn anh. Cho nên, anh không cần tự trách, thật sự.”

Bên kia trầm mặc một chút, lập tức sang sang nở nụ cười: “Haiz~ bị cậu nhìn thấu cả rồi, Trình Duyệt cậu thật đúng là một tri kỷ a. Không có cách nào khiến cậu động tâm, tôi thật tiếc nuối.”

“Cảm ơn anh, Đông ca.” Trình Duyệt hơi cười cười, nói, “Tôi và anh ấy cũng đã hòa hảo rồi, tuy rằng còn có nhiều vấn đề cần giải quyết, thế nhưng... Lần này tôi sẽ không buông tay anh ấy nữa, mặc kệ là vì lý do gì, tôi cũng sẽ không buông tay.”

Giang Tử Đông khe khẽ thở dài: “Vậy là tốt rồi. Hy vọng tôi có thể thấy được cái ngày mà hai cậu khổ tận cam lai.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Trình Duyệt cười nói sang chuyện khác, “Anh thì sao? Nghe nói gần đây hay tới quán bar, có tiến triển gì mới không?”

Giang Tử Đông tựa hồ có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng nói: “Tôi dạo này hay tới quán bar là tại vì gần đây quen được một cậu nhóc rất xinh ở đó, cậu ấy không phải dạng money boy bán đứng thân thể đâu, tính tình cũng rất thiện lương. Nói thế nào nhỉ, tôi rất thích cậu ấy, thế nhưng cậu ấy trước đây chịu khổ quá nhiều, cho nên có một chút bài xích tiếp cận cùng người khác...” Giang Tử Đông dừng một chút, lại nở nụ cười, “Bất quá, tôi sẽ theo đuổi cậu ấy tới cùng, tôi rất thích cảm giác được bảo hộ cậu ấy, ở bên cạnh cậu ấy có thể khiến một thằng đàn ông hư vinh như tôi thấy hết sức thỏa mãn a.” Trình Duyệt khê cười nói: “Nghe tình hình thế này, xem ra anh thật sự rất thích cậu ấy nhỉ?”

“Đó là đương nhiên, tôi sẽ tìm cách đưa cậu ấy ra khỏi quán bar, nuôi cậu ấy trong nhà. Đúng rồi, cậu ấy gọi là A Tề, nếu có cơ hội sẽ giới thiệu cho cậu.”

Trình Duyệt giật mình. A Tề? Là cái cậu đã mỉm cười giúp mình đuổi cô nàng quấy rối mình đi đó sao? Mặc dù ở trong loại quán bar này làm việc, cậu ấy vẫn duy trì được nụ cười đơn thuần như vậy. Không biết trước đây cậu ấy đã chịu khổ như thế nào, bất quá có được một người đàn ông vừa cường thế lại dịu dàng như Giang Tử Đông ở bên, cậu ấy chắc cũng trốn không thoát được.

Nghĩ tới đây, Trình Duyệt không khỏi giương lên khóe miệng, “Chúc anh hạnh phúc.”

Giang Tử Đông trầm mặc một chút, sau đó học theo ngữ khí của Trình Duyệt, cười nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Cúp điện thoại xong, trong lòng Trình Duyệt vẫn không khỏi cảm khái.

Giang Tử Đông thật sự có những suy nghĩ lành tính khiến người ta bội phục. Năm đó chia tay với Diệp Kính Hy là nhờ hấn ở bên cạnh dứt khoát giải quyết cho mình, hôm nay gặp lại, hấn lại vạch kế làm ông mối cho cả hai. Thấy Diệp Kính Hy tới quán bar liền kêu Ngụy Thánh Hiên đưa mình tới... Thảo nào tới hôm đó vẫn cảm thấy có gì không thích hợp, tỉ mỉ ngẫm lại, ly Lam Sắc Mê Tình kia hấn là có vấn đề gì đi, nếu không thì Diệp Kính Hy sẽ không cố ý hỏi tại sao mình uống Lam Sắc Mê Tình như vậy.

Trình Duyệt bất đắc dĩ cười cười, ngày hôm nay Giang Tử Đông gọi tới, mục đích cũng không phải để giải thích mấy chuyện này, hấn kỳ thực hoàn toàn có thể làm bộ như không biết chuyện gì cả. Quanh co lòng vòng như thế chỉ vì muốn cho mình biết hấn đã từ bỏ đoạn tình cảm đơn phương khiến cả hai đều đau khổ này, hôm nay cũng đã có người hấn thích, như vậy, mình mới có thể an tâm ở bên Diệp Kính Hy.

Giang Tử Đông vẫn luôn là người cẩn thận tỉ mỉ như thế, hôm nay hẳn đã có người yêu của riêng mình, Trình Nhạc thật sự vì hắn mà vui vẻ.

[...]

Chiều thứ sáu.

Dư Tiểu Phi hiếm khi không ra ngoài chơi với Lý Duy, Trình Nhạc mở trang web của trung tâm gia sư ra xem qua tư liệu một chút, quay đầu lại nói: “Tiểu Phi, tôi dùng tên của cậu đăng ký làm gia sư được không?”

Dư Tiểu Phi nghi hoặc quay đầu lại: “Chi vậy? Sao không dùng tên cậu đi?”

“Dù sao thì cậu cũng đâu định đi dạy kèm ai, cho tôi mượn thẻ học sinh đi.” Trình Nhạc nhún nhún vai, “Tên của tôi phong thủy không tốt, mỗi lần làm gia sư toàn gặp trùng mấy thằng nhóc đầu heo không à, mượn vận khí của cậu xem sao.”

Dư Tiểu Phi sảng khoái nói: “Ok!” Liền lấy thẻ học sinh của mình từ trong ngăn kéo ra, còn nói, “Sao đột nhiên lại muốn làm gia sư thế?”

Trình Nhạc hơi cười nói: “Kiếm chút tiền sinh hoạt, giảm bớt gánh nặng cho anh hai tôi ấy mà.”

“Chà, nghe thật hiểu thuận nha.”

“Còn phải nói.”

Trình Nhạc tiếp nhận thẻ học sinh của Dư Tiểu Phi, điền đầy đủ thông tin cùng với số điện thoại của mình vào bản đăng ký trên trang web, sau đó xoay người đi ra ngoài. Kỳ thực, Trình Nhạc đăng ký làm gia sư cũng không phải để kiếm tiền, mà vì đây chính là thời gian thích hợp nhất để triển khai kế hoạch của cậu.

Mấy ngày hôm trước sau khi tra được tư liệu của Diệp Kính Hy, Trình Nhạc đã quyết định phải giúp anh hai mình một tay mới được. Lúc đó dự tính sẽ ra tay với con trai của Diệp Kính Hy, cho nên mới điều tra về Diệp Khiêm một chút.

Cậu không muốn trực tiếp tiếp xúc với Diệp Kính Hy, hơn nữa từ Diệp Khiêm cũng có thể tìm hiểu được một phần tính cách của Diệp Kính Hy, còn có cuộc sống mấy năm nay của cha con họ, xem xem tình cảm của anh ta dành cho anh hai mình có thật lòng hay không, chuyện tương lai anh ta tính như thế nào, có xử lý tốt chuyện hôn nhân của mình hay không.

Dù sao thì nhóc con cũng sẽ không nói dối.

Tuy rằng hiện tại anh hai mình đã làm lành với người nọ, thế nhưng giữa bọn họ vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa giải quyết hết, Trình Nhạc làm người đứng xem, đương nhiên rất rõ ràng tính nguy hiểm của quả bom đang ẩn nấp đâu đó trong bóng tối này, trong lòng lại càng lo lắng cho anh trai mình hơn.

Chờ đợi hơn mười năm, lỡ như lại có khúc chiết gì xảy ra nữa, cậu sợ anh mình sẽ chịu không nổi mất.

Cho nên, cứ để mình quét sạch tất cả trở ngại giúp anh hai đi.

Theo phân tích của Trình Nhạc, trung tâm tiểu học vào chiều thứ sáu của tuần thứ hai sau khai giảng sẽ có một cuộc thi nhập học, từ hai giờ tới bốn giờ rưỡi, thi xong liền có thể về nhà. Diệp Khiêm mỗi ngày tan học đều có xe riêng tới đón đúng năm giờ rưỡi, muốn tiếp cận cậu nhóc thì đây chính là một cơ hội tốt.

Kim đồng hồ vừa chỉ đúng bốn giờ rưỡi, cổng trường quả nhiên mở ra, một đám nhóc con phấn khởi ủa ra ngoài, được phụ huynh đón về nhà cả.

Trình Nhạc đứng trước bảng thông báo nhú nhú mây, nhìn tấm ảnh của Diệp Khiêm rồi lại nhìn đám nhóc con trước mặt, muốn tìm người thật sự là có chút trắc trở. Bây giờ mới bốn giờ rưỡi, tài xế đón Diệp Khiêm còn chưa tới, cậu bé hẳn là còn đang ở trong sân trường.

Trình Nhạc xoa xoa trán, trong lòng không khỏi ca thán: Anh à, em vì anh mà chuyện xấu gì cũng làm hết a, bây giờ còn giống như mấy ông kẻ hay đi bắt cóc trẻ con mà rình rập trước cổng trường người ta nữa...

Đột nhiên từ trong góc có một cậu bé, đầu cúi thấp chậm rãi đi ra khỏi cổng trường, sau đó tìm một băng ghế đá ngồi xuống.

Là Diệp Khiêm sao?

Trình Nhạc nhìn nó một cái, cậu bé liền ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một lát, cuối cùng dừng lại phía Trình Nhạc. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn, cặp mắt đen láy linh hoạt chuyển động, khóe miệng mỗi khi cong lên nở nụ cười liền xuất hiện má lúm đồng tiền nho nhỏ xinh đẹp...

Quả nhiên là Diệp Khiêm.

Ai nha ai nha~~ Nhóc con đáng yêu như thế, thật muốn ôm về nhà nuôi mà.

Trình Nhạc đi về phía cậu bé, sau đó cùng cậu sóng vai ngồi trên băng ghế đá nọ.

Cậu bé rất ngoan mà dịch qua bên cạnh một chút, chừa chỗ cho Trình Nhạc ngồi, sau đó lại gục đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Trình Nhạc cười cười, nhẹ giọng hỏi: “Nè cậu bạn nhỏ, em tên là gì?”

Ai~ ngữ khí này cứ y chang như là “bọn buồn người” ấy. Trình Nhạc tiếp tục khinh bỉ mình trong lòng.

Cậu bé kia tựa hồ không nghĩ tới đối phương sẽ nói chuyện với mình, kinh ngạc một lúc sau đó ngẩng đầu lên, cong khóe miệng cười nói: “Em là Diệp Khiêm.”

“Diệp Khiêm, tên nghe hay quá ta. Sao trông em có vẻ rầu rĩ không vui vậy?”

“Em...” Diệp Khiêm có chút ủy khuất cắn cắn môi, “Em thi không được, hu hu...”

Nói xong bắt đầu dụi dụi mắt, dụi một hồi không ra giọt nước mắt nào, có chút buồn bực mà đá cục đá nhỏ trên mặt đất, sau đó rầu rĩ nói: “Tuy rằng ba của em đã nói, chỉ cần cố gắng hết sức là được, thi được hay không không thành vấn đề, thế nhưng... Em vẫn thấy có lỗi với ba...”

“Ba của em đã bề bộn rất nhiều việc rồi, ngày nào đi làm về cũng mệt chết đi được, em còn gây thêm phiền phức cho ba nữa, em cảm thấy rất khó chịu... Sau này nếu như hợp phụ huynh, em làm bài thi kém như vậy, ba em sẽ bị mất mặt, em không muốn để ba bị mất mặt đâu, không muốn để thầy cô phải mồi ba vào nói chuyện đâu... Hu hu...”

Lần này thì khóc thật rồi, cả hai mắt đều đỏ lên.

Nhìn Diệp Khiêm như vậy, Trình Nhạc đột nhiên cảm thấy tiếc thương.

Theo kết quả điều tra được thì sau khi mẹ Diệp Khiêm sinh nó ra xong liền bỏ đi, mấy năm nay đều là Diệp Kính Hy một mình nuôi lớn nó. Có thể thấy được Diệp Kính Hy rất yêu nhóc con này, thế nhưng một đứa bé không có mẹ, cho dù ba nó có yêu thương nó thế nào đi nữa, vẫn còn thiếu rất nhiều tình thương. Ba không giống mẹ, rất nhiều chuyện không thể chăm lo từng li từng tí được, huống chi là loại đàn ông cường thế chỉ lo sự nghiệp như Diệp Kính Hy chứ, ngày nào cũng bận rộn như vậy.

Diệp Khiêm đáng thương, những lúc không có mẹ không biết nó trải qua như thế nào.

Trình Nhạc trầm trồ dài trong lòng, lúc đầu bởi vì biết nó là con trai của Diệp Kính Hy và Tang Du mà còn cảm thấy có chút chán ghét, thế nhưng tới khi gặp mặt Diệp Khiêm rồi, Trình Nhạc lại phát hiện đứa bé này thật sự rất đáng yêu, mà cũng đáng thương nữa.

Khó chịu trong lòng thoáng chốc đã tiêu tán, Trình Nhạc quả thật rất thích cậu nhóc này. Cậu nghĩ, loại người ôn nhu dịu dàng như anh hai hẳn cũng sẽ thích nhóc Diệp Khiêm này lắm a.

“Diệp Khiêm, em có muốn lần sau thi tốt hơn, để cho ba em vui không?” Trình Nhạc cười tủm tỉm nhìn nó nói.

Diệp Khiêm thành thật gật đầu: “Đương nhiên muốn ạ.”

“Anh giúp em nhé, chịu không?”

“A? Anh giúp em á?”

Trình Nhạc nghiêm túc nói: “Ừ, kỳ thực em rất thông minh đó, thi không được á hử, nhất định là do suy nghĩ vấn đề nhiều quá thôi. Anh hồi đó cũng giống em vậy, đề bài vốn đơn giản nhưng toàn nghĩ quanh co lòng vòng, cho nên thành tích rất kém, về sau anh hai của anh mỗi khi rảnh rỗi liền kiên trì phụ đạo anh, đầu óc anh mới được thông suốt a, thành tích của anh từ đó cũng khá hơn rất nhiều, lúc học tiểu học còn được nhảy lớp nữa đó.”

Diệp Khiêm chăm chú nghe, ngón cái chống cằm, vẻ mặt sùng bái nhìn Trình Nhạc, còn gật gù: “À... Ra là thế nha. Vậy ý của anh là, em thi không tốt không phải bởi vì em ngốc sao?”

“Ừ ừ, đương nhiên là không ngốc! Kỳ thực đó, thành tích của em không tốt nhiều khi không phải là do em nữa, có thể cách dạy của thầy cô trong trường không hoàn toàn hợp với em, dù sao một lớp cũng có tới hơn mười một bạn, thầy cô giảng dạy cùng một nội dung, đâu phải ai cũng tiếp thu được, đúng không?” Đỗ nhóc con thật sự là có cảm giác tội lỗi mà...

“Ummm, có lý có lý.” Hai mắt Diệp Khiêm sáng lên, nhãn thần nhìn Trình Nhạc càng tràn ngập sùng bái.

Trình Nhạc có chút chột dạ sờ sờ mũi: “Cho nên, anh tới nhà em làm gia sư, sau đó chúng ta cùng nhau học, chịu không?”

“Thật sao?”

“Ừ, bất quá, muốn tới nhà em làm gia sư phải được sự đồng ý của ba em đã. Thế này đi, khi nào ba tới đón em, em nói với ba rằng muốn mời gia sư về nhà dạy, sau đó dẫn ba em tới trung tâm gia sư ở đằng kia đăng ký.”

“Như vậy có thể sao?”

“Đương nhiên, nếu các cô ở trường có giới thiệu một anh sinh viên tên là Dư Tiểu Phi của đại học T cho em, em đồng ý là tốt rồi.”

Diệp Khiêm hài lòng nở nụ cười: “Vâng!”

Trình Nhạc đưa tay sờ sờ đầu nó, “Vậy anh đi trước đây, bái bai em.” Thuận tiện néo néo gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé.

Diệp Khiêm phát phát tay: “Bái bai anh!”

Một lát sau, một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi dừng ở cách đó không xa, Diệp Khiêm vừa thấy xe liền hớn hở chạy tới, vừa chạy vừa kêu: “Ba! Ba!”

Người nọ xuống xe, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu nhóc, nói: “Ba tan ca hơi trễ, con đợi lâu chưa?”

“Dạ không, con cũng vừa tan học thôi!”

“Tốt lắm, đi thôi, chúng ta về nhà. Tối nay mình ra ngoài ăn vịt nướng con thích, chịu không?”

“Ba ơi, chờ một chút.” Diệp Khiêm đột nhiên ngẩng đầu lên nói, “Con muốn mời gia sư về dạy kèm tại nhà.”

Diệp Kính Hy kinh ngạc, “Sao đột nhiên lại muốn mời gia sư?”

Diệp Khiêm nghiêm túc nói: “Thành tích của con lúc nào cũng kém, con nghĩ, đây không phải là do con ngốc đâu, là do cách dạy học của thầy cô trong trường không hợp với con đó! Cho nên con muốn mời gia sư về dạy kèm tại nhà, dạy mình con thôi, như vậy có chỗ nào không hiểu con có thể hỏi thầy a!”

Diệp Kính Hy giật mình một chút, lập tức hơi cong cong khóe môi, “Con nói rất đúng. Ba lại không lo lắng tới điểm này nha. Khi còn bé ba bị ông nội con mời đủ loại gia sư về nhà làm phiền, cho nên cứ nghĩ con sẽ không thích.”

“Không đâu ba! Con rất thích! Ba ơi, chúng ta tới trung tâm gia sư đằng kia đăng ký đi! Cái bạn ngồi cùng bàn với con có gia sư riêng ở nhà đó, thành tích được nâng cao rất nhanh nha.”

Diệp Kính Hy xoa xoa đầu cậu bé, nhẹ giọng nói: “Ừm, đi thôi.”

41. Chương 41 - Gia Sư

Mãi đến khi Diệp Kính Hy đỗ xe xong, dắt tay Diệp Khiêm chậm rãi đi xa, Trình Nhạc mới từ bên cạnh bảng thông báo lộ đầu ra, tìm đập thành thịch nhìn bóng lưng của hai cha con họ.

Diệp Kính Hy nắm tay Diệp Khiêm, chậm rãi đi trên đường, bóng lưng một lớn một nhỏ của hai người dưới ánh hoàng hôn như được phủ một lớp ánh sáng vàng ấm áp. Diệp Khiêm vẫn còn rất trẻ con, vừa nhìn thấy ba mình là nói không ngớt, lúc nào cũng nghiêng đầu qua riu ra riu rít nói liên tục không ngừng, Diệp Kính Hy cũng yên lặng lắng nghe nó, thỉnh thoảng khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc con trai mình.

Cái hình ảnh cha hiền con thảo kia càng khiến Trình Nhạc có chút cảm động.

Tình cha như núi, lời này đặt ở trên người cha con họ, tựa hồ có thể thể hiện được sâu sắc nhất.

Diệp Kính Hy người đàn ông này, ở trong mắt người ngoài có thể chỉ là một thương nhân lãnh khốc vô tình, thế nhưng, ở trước mặt người yêu và con trai, anh ta sẽ bỏ đi cái vỏ ngoài lạnh lùng ấy, toát ra phần ôn nhu chu đáo của mình.

Lúc anh quay qua nhìn con trai mỉm cười, Trình Nhạc đột nhiên nghĩ, anh quả thật là một người cha tốt. Mặc dù công việc bận rộn, mỗi cuối tuần đều dành thời gian tới đón Diệp Khiêm, anh không biết làm cơm, cũng sẽ mang Diệp Khiêm tới nhà hàng nó thích để ăn một bữa thật ngon. Nhóc con toàn huyền thuyên nói những câu chuyện buồn chán, người lớn nghe đương nhiên sẽ thấy phiền, thế nhưng anh vẫn lắng nghe thảng con mình riu rít như chim sẻ, trên mặt từ đầu tới cuối vẫn luôn mang theo nụ cười.

Người cha như vậy, có lẽ là người cha lý tưởng nhất trong lòng mọi người a.

Cách giáo dục của anh với Diệp Khiêm không gò bó lại tự do, anh để Diệp Khiêm làm chuyện nó thích, cũng không giống những bậc cha mẹ khác luôn trách móc thành tích của con mình, không miễn cưỡng Diệp Khiêm học những môn nó không thích, đối với tương lai của Diệp Khiêm, hoàn toàn để cho nó tự chọn lấy con đường riêng của mình.

Diệp Kính Hy một mình nuôi lớn đứa con trai này, khó khăn gian khổ bao nhiêu không cần phải nói, có thể bởi vì vậy, tình cảm cha con bọn họ mới tốt như thế, thậm chí còn khiến người ngoài nhìn vào không khỏi đố kỵ.

Dưới tình huống thế này, anh hai nên làm thế nào để đi vào cuộc sống của Diệp Kính Hy đây? Lấy thân phận gì để đi vào cuộc sống của Diệp Khiêm chứ?

Nói thương nói yêu là một chuyện, thế nhưng nếu là sống cùng nhau, những vấn đề này cần phải suy xét cẩn thận mới được.

Đó cũng là mục đích Trình Nhạc tiếp cận với Diệp Khiêm.

Cho nên trước khi gặp Diệp Khiêm, Trình Nhạc mới lên trang web của trung tâm gia sư để nộp hồ sơ, và để miễn cho Diệp Kính Hy hoài nghi, cậu cũng dùng tên và thẻ học sinh của Dư Tiểu Phi, chỉ cần cầm thẻ học sinh ra đối chất, chắc chắn sẽ không bị lộ.

Ở trong hồ sơ giới thiệu bản thân cố ý ghi rõ là mình hồi tiểu học đã được nhảy lớp, với lại nguyện vọng là được dạy học trẻ nhỏ.

Trình Nhạc đã tra qua, trung tâm gia sư hiện nay rất ít sinh viên muốn dạy bọn con nít nhí nhố này, cho lên lúc đăng ký cậu đã cố ý ghi rõ rằng mình thích trẻ con, nếu không có gì ngoài ý muốn, Trình Nhạc tin chắc trung tâm gia sư sẽ giới thiệu cậu cho Diệp Khiêm. Tính toán của Trình Nhạc quả nhiên chính xác, sự tình theo suy tính của cậu mà phát triển khá thuận lợi.

Sau một lúc lâu, điện thoại di động của cậu vang lên, là số của trung tâm gia sư.

“Xin chào, bạn có phải là Dư Tiểu Phi không?” Giọng nói của cô nhân viên này rất ôn nhu.

Trình Nhạc nhếch nhếch môi, mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

“Chỗ chúng tôi có một bạn nhỏ tên là Diệp Khiêm muốn tìm gia sư, là học sinh lớp một, tôi xem phần giới thiệu của cậu, thấy cậu rất thích hợp, mà bạn nhỏ này cũng rất thích cậu, không biết cậu có muốn cùng phụ huynh của Diệp Khiêm nói chuyện một lúc không?”

Nụ cười trên mặt Trình Nhạc lại càng sâu, “Tốt thôi, cảm ơn cô.”

Điện thoại liền được chuyển cho người khác, sau một lát, bên tai truyền đến giọng nói bình thản của một người đàn ông.

“Xin chào. Tôi là ba của Diệp Khiêm.”

Âm sắc trầm thấp khiến cho người ta có một loại cảm giác chững chạc trưởng thành. Nhớ tới người này ngày đó vào phòng giáo viên hôn môi anh hai, Trình Nhạc không khỏi nở nụ cười, “Xin chào anh Diệp.”

Bên kia tiếp tục nói: “Cậu nguyện ý làm gia sư cho Diệp Khiêm sao?”

“Đương nhiên.”

“Cậu nói mình rất có kiên trì, lại thích trẻ con, đúng không?”

“Vâng.”

“Tốt lắm. Tôi hy vọng cậu có thể dạy toàn bộ chương trình học cho Diệp Khiêm, phụ đạo như thế này cậu nghĩ sao?”

“Cái này không thành vấn đề, tôi tin tôi có thể dạy cậu bé toàn bộ chương trình học.”

“Ừm, vậy cậu có yêu cầu gì về mặt thù lao không? Cứ việc nói.”

“Anh Diệp có thể trả cho tôi theo giá thị trường là được, một giờ 25 đồng, mỗi lần đúng hạn thanh toán tiền. Nếu như trong vòng một tháng tôi có thể giúp Diệp Khiêm nâng cao thành tích, đến lúc đó anh có thể thưởng thêm 100 đồng, thế nào?”

“Được.” Bên kia đáp ứng rất thẳng thắn, dừng một chút, còn nói: “Bình thường Diệp Khiêm không có thời gian, tôi ở nhà cũng bất tiện. Có lẽ cậu nên tới nhà dạy vào những ngày cuối tuần, cụ thể là mấy giờ thì đến lúc đó tôi sẽ xem tình hình rồi báo lại cho cậu.”

“Không thành vấn đề! Anh cứ nhắn cho tôi địa chỉ nhà, cuối tuần tôi sẽ trực tiếp tới tìm Diệp Khiêm.”

“Ừ, vậy ngày mai bắt đầu?”

“Vâng. Ba giờ chiều tôi sẽ tới đúng giờ.”

Sau khi cúp điện thoại rồi, Trình Nhạc mới thở phào một hơi.

Rất cuộc cũng được như mong muốn mà làm gia sư cho Diệp Khiêm, nếu mình nhớ không lầm thì ngày mai Diệp Kính Hy sẽ tới chỗ anh hai ăn cơm, chắc chắn sẽ không mang Diệp Khiêm theo, xem tình huống bây giờ thì bọn họ chỉ vừa mới gặp lại, anh hai hẳn còn chưa biết tới sự tồn tại của Diệp Khiêm.

Như vậy, ngày mai chỉ còn mình và Diệp Khiêm mà thôi. Làm gia sư như vậy, thuận tiện có thể làm bảo mẫu của Tiểu Diệp Khiêm luôn, nhéo nhéo mặt nó một chút, xoa xoa đầu nó một chút, xúc tiến cảm tình của hai chú cháu trong tương lai a~.

Cuối tuần trời trong nắng ráo, buổi sáng nhàn rồi không có gì làm, Trình Nhạc liền lên mạng tải sách giáo khoa tiểu học xuống để xem sơ qua, vạch ra cách phụ đạo thích hợp nhất cho Diệp Khiêm để học. Buổi chiều, Trình Nhạc liền dựa theo địa chỉ Diệp Kính Hy gửi tới đi tìm nhà bọn họ.

Xung quanh khu biệt thự Tinh Hồ là những hàng rào cao to, người đi ngang qua có thể nhìn xuyên khe hở để ngắm nhía cảnh trí trong khu một chút.

Trình Nhạc ngồi trong xe buýt quay kiếng xe xuống, một bên thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ này, một bên không khỏi cảm thán những kẻ có tiền thật biết hưởng thụ.

Thiết kế của khu biệt thự rất gần gũi, một loạt biệt thự ngay ngắn có phong cách khác nhau, đường lớn rộng rãi cùng với đường nhỏ được rải đá kết hợp cực kỳ hoàn mỹ, hai bên đường là hàng cây xanh tươi tốt,

trên cây còn có tiếng chim kêu thanh thúy vang lên. Hồ nhân tạo trong suốt, từng lớp từng lớp cỏ xanh mượt mà, phương tiện giải trí đều có đầy đủ, trong khu còn có vài siêu thị nhỏ nhỏ, ngay cả bệnh viện và tiệm rửa xe cũng có luôn.

Nơi đây hoàn toàn là chỗ thích hợp nhất để nghỉ hưu, ở chỗ này không cần vào nội thành cũng có thể hưởng thụ được cuộc sống thoải mái thư thái nhất. Vừa đến gần khu biệt thự này thôi, ngay cả cái khô nóng của mùa hè cũng phải tiêu tan mất vài phần.

Trình Nhạc vừa xuống xe buýt, đã thấy Diệp Khiêm từ cách đó không xa chạy tới, kêu lên: “Thầy ơi!”

Trình Nhạc cười ôm lấy cậu nhóc vừa nhào vào lòng mình, xoa xoa đầu nó: “Sao lại đứng đây chờ thầy?”

“Ở đây không cho người ngoài vào, ba bảo con ba giờ ra chờ thầy ở cửa. Nếu không bảo vệ sẽ không cho thầy vào đâu.”

“À, ra là vậy.” Trình Nhạc mỉm cười nói, “Vậy ba của con đâu?”

“Ba nói hôm nay tới nhà bạn ăn rồi!” Diệp Khiêm nói, “Thầy mau vào thôi, ở bên ngoài nóng quá, con dẫn thầy vào nhà con.”

Diệp Khiêm làm ra dáng vẻ của một cậu chủ nhỏ, dắt tay Trình Nhạc đi vào khu biệt thự, vừa đi vừa làm hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu cảnh trí trong khu nhà mình.

Chờ đến khi cậu bé nói mệt rồi, Trình Nhạc mới cười hỏi: “Con bình thường đều sống ở đây sao?”

Diệp Khiêm gật đầu: “Vâng ạ, cách trường học xa lắm, cho nên mỗi ngày ba đều phải đưa đón.”

Trình Nhạc giật mình, Diệp Kính Hy ngày nào cũng đưa đón con trai sao?

“Ba của con bận rộn như vậy, sao không để tài xế tới đón?”

“À, ba con nói để mấy chú tài xế làm thì ba lo lắng. Giống chú ba của con vậy, hử một chút là đụng người ta. Hơn nữa giờ ba con tan ca cũng vừa lúc con tan học, vì vậy tiện đường tới đón con luôn. Ba với con thuận tiện ra ngoài ăn, ăn xong về nhà ba sẽ bận rộn trong phòng làm việc, con cũng vào phòng con học bài.” Nói đến đây, Diệp Khiêm cong khóe mắt cười cười, “Con với ba chỉ nói chuyện lúc ở trên xe thôi, ba cũng không có nhiều thời gian chơi với con, con dù sao vẫn muốn về nhà quần lấy ba cơ, nhưng mà như vậy sẽ quấy rầy ba làm việc.” Nhìn cậu nhóc mang theo nụ cười hồn nhiên nói những lời này, giống như với nó mà nói, tựa hồ ngay cả cùng ba mình nói chuyện phiếm cũng trở thành cái gì đó xa xỉ.

Trình Nhạc trong lòng đau xót, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ con... Chưa từng tới thăm con sao?”

“Không... Con không có mẹ.” Viên mắt Diệp Khiêm đỏ lên, gục đầu xuống, nhẹ giọng nói, “Trong trường cũng có vài bạn cười nhạo con, nói con là đứa không có mẹ, cho nên con rất buồn, làm bài thi mới không tốt... Thế nhưng, con có ba là đủ rồi, ba tốt với con như vậy, không có mẹ cũng chẳng sao a... Bọn họ có mẹ, cũng có thấy mẹ bọn họ mỗi ngày tới đưa đón đâu...” Thanh âm của Diệp Khiêm dần dần thấp xuống.

Trình Nhạc không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu bé, “Diệp Khiêm, con thông minh như vậy, có rất nhiều người thích con a, mấy bạn đó chỉ nói lung tung thôi, nhất định là thấy ba con ngày nào cũng lái xe tới đưa đón, cho nên trong lòng ghen ghét. Đừng để ý tới bọn họ.”

Diệp Khiêm ngẩng đầu, rất nhanh đã lau khô nước mắt nở nụ cười: “Vâng, ba con cũng nói vậy đó. Ba nói với con, không nên lãng phí thời gian với những người không ưa mình, như vậy mới ngốc thật. Lần sau nếu những bạn đó còn cười nhạo con, con cứ nhìn xuyên qua gương mặt của bọn họ, nhìn bầu trời ở phía sau họ là được rồi.”

Trình Nhạc thiếu chút nữa bị Diệp Khiêm chọc cười thành tiếng.

Diệp Kính Hy thì ra dạy dỗ con mình như thế, nhìn xuyên qua gương mặt bọn họ, nhìn bầu trời phía sau họ, đây chính là cảnh giới “không nhìn” cao nhất a.

Cha con nhà này thật sự là một cặp thú vị mà.

Trình Nhạc ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tỉ mỉ quan sát căn biệt thự này của Diệp Kính Hy.

Biệt thự hai tầng, không có chút nào xa hoa hay phô trương như trong tưởng tượng của cậu, ngược lại còn có phong cách lịch sự tao nhã như cái loại mà anh hai cậu thích, vách tường được sơn một màu vàng nhạt ấm áp, đồ dùng trong nhà cũng lấy màu trắng làm chủ đạo, hoa văn nho nhỏ ở trên thảm cực kỳ tinh tế, rèm cửa sổ cũng được thêu hoa rất đẹp. Toàn bộ gian nhà nhìn qua ngăn nắp sạch sẽ thoải mái, mỗi một góc nho nhỏ đều thể hiện được tính cách không hề tầm thường của chủ nhân.

Xem ra, Diệp Kính Hy đã cẩn thận tỉ mỉ bài trí nơi này, tuy rằng chỉ có hai cha con ở, nhưng chỗ nào cũng có mùi vị ấm áp của “gia đình”.

“Diệp Khiêm, bài trí trong nhà con thật đẹp.” Trình Nhạc không khỏi tán thán.

“Đương nhiên a, đồ trong nhà đều là ba tự mình mua đó!” Diệp Khiêm vui vẻ loay loay khoe mắt, “Thầy muốn giảng bài ở đâu ạ? Trong phòng đọc sách hay là phòng khách đây?”

“Cứ ở phòng khách đi.” Trình Nhạc cầm lấy đồng sách giáo khoa Diệp Khiêm đưa qua, “Con lại đây ngồi đi, có chỗ nào không hiểu thầy sẽ giảng cho con lại từ đầu.”

Quả nhiên như Trình Nhạc dự liệu, Diệp Khiêm kỳ thực là một đứa trẻ rất thông minh, chỉ là lúc làm bài luôn đi lòng vòng. Kỳ thực Diệp Khiêm làm toán rất nhanh, thế nhưng nó lười viết cách làm, cho nên lần nào làm cũng đều bị điểm kém. Thật là một thằng nhóc tinh quái a.

Trình Nhạc bắt đầu kiên trì giảng giải cho Diệp Khiêm, mỗi khi làm được một bài khó nào đó, hai mắt thằng bé lại sáng lên mà nhìn chăm chăm Trình Nhạc, khiến cho cõi lòng Trình Nhạc phồng lên cảm giác thành công đầy thỏa mãn.

Có lẽ là khi còn bé cá tính bướng bỉnh của cả hai đều giống nhau, cho nên Trình Nhạc với Diệp Khiêm cực kỳ hòa hợp, buổi chiều rất nhanh đã trôi qua.

Chờ đến khi kết thúc nhiệm vụ dạy học ngày hôm nay, hai người mới dọn dẹp lại đồng sách vở nằm loạn trong phòng khách, đột nhiên chuông cửa vang lên, tiếng đinh đoong đinh đoong nghe có vẻ rất gấp gáp.

Diệp Khiêm chạy tới cửa, kiễng chân lên nhìn vào mắt mèo (cái lỗ nhỏ nhỏ để nhìn ra ngoài á), sau đó cười mở cửa: “Chú Tiêu.”

Trình Nhạc chẳng biết nó gọi chú Tiêu là ai, từ trong phòng khách nhìn ra, chỉ thấy nét mặt của người đàn ông nọ rất nhu hòa, trên khóe mắt còn lộ ra chút mỉa mai hoặc ôn nhu, hẳn rất tự nhiên mà bế bổng Diệp Khiêm lên, “Tiểu Khiêm a, con ở nhà một mình sao?”

“Vâng!” Diệp Khiêm gật đầu, “Chú Tiêu tới tìm ba con sao? Ba con tới nhà bạn ăn cơm rồi, chú gọi điện thoại cho ba đi.”

“Không cần, chú Tiêu đặc biệt tới thăm con mà.” Người nọ dừng một chút, dịu dàng nói, “Tối nay dẫn con ra ngoài chơi, chịu không?”

“Đi đâu ạ?”

“Đi sở thú xem động vật biểu diễn, chú dẫn con đi xem ha. Ngoan, đi thay quần áo đi, chú chờ con.”

“Dạ.”

Không hiểu tại sao, trong lòng Trình Nhạc mọc lên một nỗi bất an kỳ quái. Cậu nghĩ, cái loại ngữ khí dễ dàng Diệp Khiêm của người đàn ông này, quả thật rất giống hôm trước mình dụ dỗ Diệp Khiêm vậy.

Hắn tuyệt đối không phải chỉ đơn giản dắt Diệp Khiêm ra ngoài chơi. Có ai lại nhân lúc bạn mình không ở nhà cố ý tìm tới, dẫn con của bạn mình ra ngoài chơi chứ? Người đó chắc là do rảnh rỗi quá nên sinh nông nổi, hoặc là có ý đồ khác.

Hắn muốn nhân lúc Diệp Kính Hy không có ở nhà, dẫn Diệp Khiêm đi nơi nào?

Nhìn biểu tình hào hứng của Diệp Khiêm chạy vào nhà, Trình Nhạc hơi nhú nhú mày, kéo Diệp Khiêm lại, trầm giọng hỏi: “Chú Tiêu kia là gì của con?”

“À, chú ấy là bạn tốt của chú ba con đó, trước đây đã tới nhà của con vài lần, đối với con rất tốt.”

Hàng lông mày của Trình Nhạc càng nhíu chặt.

Đây lại càng không được, bạn của chú ba, quan hệ xa lắc xa lơ như vậy, tự nhiên tìm tới đây, tuyệt đối không bình thường...

Quay đầu lại nhìn bóng của người nọ ngoài cửa, Trình Nhạc cúi người đè lại vai Diệp Khiêm, nhẹ giọng nói: “Con nếu muốn cùng với chú ấy ra ngoài, tốt nhất nên gọi điện thoại cho ba đã, lỡ như ba con về không thấy con đâu, sẽ rất lo lắng.”

“Vâng ạ, con đã biết, ba cũng nói như thế. Để con đi gọi điện thoại.”

Diệp Khiêm vừa mới cầm điện thoại di động lên, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng tới cực điểm: “Diệp Khiêm, đây là ai?”

Trình Nhạc ngẩng đầu lên, chống lại hai mắt hơi nheo lại của hắn, ánh mắt kia khi cười rộ lên thì trong ôn nhu mang theo một chút mỉa mai, thế nhưng khi lạnh mặt xuống thì ánh mắt lại sắc nhọn như băng.

Trình Nhạc nhíu mày, đúng mực đáp trả: “Xin chào, tôi là gia sư của Diệp Khiêm. Cho nên tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cậu bé khi ba nó không có ở nhà.” Nói xong, khóe miệng liền nhếch lên, nở một nụ cười xán lạn đầy hàm súc, ánh mắt nhìn thẳng về phía người đối diện mình, “Anh Tiêu, nếu anh muốn dẫn Diệp Khiêm ra ngoài chơi, tốt nhất là nên hỏi qua ba nó. Nếu không tôi cũng không biết ăn nói làm sao.”

Ánh mắt lạnh lùng của người nọ quét về phía Trình Nhạc, đột nhiên tiến đến bên tai Trình Nhạc, đè thấp giọng xuống, “Cậu nhiều chuyện quá đấy.” Nói xong, khẽ cười cười, “Thì ra là gia sư của Tiểu Khiêm a, dạy xong rồi không phải nên đi về sao?” Ngữ khí nặng thêm, rõ ràng mang theo ý tứ uy hiếp.

Trình Nhạc không nói chuyện, trên mặt vẫn mang nụ cười xán lạn như trước, ánh mắt thẳng tắp nhìn đối phương, không chút lùi bước.

Bầu không khí chớp mắt đã tóe lửa, gương cung bạt kiếm giằng co không lâu.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, có hai người đàn ông một trước một sau đi vào.

Người đi trước mái tóc hơi dài, đường nét ở cằm trông rất đẹp, sau khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng khách liền híp híp hai mắt lại, nụ cười kia làm cho người ta phải lạnh cả sống lưng.

“Ôi chao, Tiêu Dật à, thật sự là khách quý nha... Cậu tới đây để làm gì?”

Nói xong liền khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ như đang xem kịch vui.

Tiêu Dật một lúc lâu không nói chuyện, thần sắc có chút xấu hổ.

Người theo vào phía sau ngược lại rất trấn định, hai mắt nhìn qua phòng khách một vòng, không thêm để ý tới Tiêu Dật và Trình Nhạc đang đứng đó, dừng lại trên người Diệp Khiêm, khẽ cười cười: “Tiểu Khiêm, tới đây nào.”

Diệp Khiêm chạy về phía trước nhào vào lòng người nọ: “Chú út!” Nói xong liền nở nụ cười với người đứng ở cạnh bên, “Con chào chú ba.”

“Ừ, bọn chú tới thăm con đây, cảm động đúng không nè.” Diệp Kính Huy hung hăng nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Khiêm.

Diệp Khiêm lắc đầu: “Không cảm động đâu. Ba con nói, mỗi lần chú ba với chú út tới nhà con là không có chuyện tốt gì cả...”

“Lời của anh hai thật là gãi đúng chỗ ngứa a.” Diệp Kính Văn xoa xoa đầu Diệp Khiêm, quay đầu lại đối mặt với ánh mắt của Trình Nhạc, thân thiện gật đầu, hỏi: “Cậu là?”

“À, tôi là gia sư của Diệp Khiêm.”

“Thì ra là thế. Hiện tại chúng tôi có chút chuyện nhà phải xử lý, cậu có thể đưa Diệp Khiêm lên lầu chơi một lát, được không?”

“Được.” Trình Nhạc gật đầu, dắt tay Diệp Khiêm đi lên lầu, Diệp Khiêm chớp chớp cặp mắt to đen láy của mình, quay đầu lại nhìn mấy người đang giăng co trong phòng khách, hiếu kỳ nói: “Chú út, có chuyện gì vậy? Không thể để con nghe sao?”

Diệp Kính Văn cười cười với nó, “Ngoan, lên lầu đi.”

Trình Nhạc mang Diệp Khiêm vào phòng ngủ, đóng cửa lại, Diệp Khiêm nhìn Trình Nhạc nói: “Thầy ơi, mấy chú ấy nói chuyện gì thế? Tới nhà của con mà còn đuổi con đi nữa, thiệt là kỳ nha.”

“Muốn biết cũng rất đơn giản a.” Trình Nhạc cười cười, “Con ngồi ở trên giường đừng nhúc nhích, thầy giúp con đi nghe trộm, sau đó kể con nghe, chịu không?”

Diệp Khiêm gật đầu: “Thầy tốt quá!”

Là chính mình muốn nghe trộm thôi...

Trình Nhạc chợt dạ khụ một tiếng, nhẹ nhàng mở khe cửa ra, trong phòng khách ở dưới lầu, ba người nọ đang ngồi trên ghế sofa, hiển nhiên bày ra một tư thế như đang đàm phán.

42. Chương 42 - Đàm Phán

“Được rồi, hiện tại có thể nói. Tiêu Dật, cậu hôm nay tới đây là muốn mang Tiểu Khiêm nhà chúng tôi đi đúng không?” Diệp Kính Huy cố ý kéo dài âm cuối, lưỡi biếng tựa vào ghế sofa, cười cười nhìn về phía cậu bạn của mình.

Tiêu Dật trầm mặc một chút, cười cười nói: “Không sai, tôi vốn định thừa dịp anh hai cậu không có ở nhà mang Diệp Khiêm đi...”

“Dẫn nó đi đâu?” Diệp Kính Huy cắt lời hấn.

“Đi gặp Tang Du.” Tiêu Dật dừng một chút, “Cậu hẳn đã biết Tang Du trở về rồi, để tôi đưa Tiểu Khiêm tới gặp mẹ nó một lần đi. Tôi là cậu của Tiểu Khiêm, nhất định sẽ không làm tổn thương nó.”

“Cậu?” Trên mặt Diệp Kính Huy tuy rằng mang theo ý cười, thế nhưng ánh mắt lại lạnh xuống, “Cậu nói ra từ này thật không biết xấu hổ à. Nhỏ em quý báu của cậu cũng đâu có xem Diệp Khiêm là con trai mình đâu, năm đó bỏ thằng nhỏ còn chưa đầy một tuổi ở lại, đi rất là dứt khoát a.”

Tiêu Dật nhẹ giọng nói: “Năm đó nó bỏ đi, cũng là vì bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ?” Diệp Kính Huy nhíu mày, “Thế tôi đây cũng bất đắc dĩ một chút, lái xe đụng chết cậu được không?”

Tiêu Dật bó tay cười cười, “A Huy, ân oán đã qua tạm thời đừng đề cập tới, chúng ta bây giờ thương lượng biện pháp giải quyết mới là chuyện quan trọng.”

“Nếu tôi đoán không lầm,” Diệp Kính Văn trầm giọng nói, “Sáu năm trước Tang Du vì mắc phải bệnh Lupus ban đỏ* cho nên mới rời khỏi Diệp gia để chữa bệnh.”

(*) Lupus ban đỏ: hay còn gọi là ‘Hồng ban cánh bướm’, là một bệnh tự miễn của mô liên kết, có thể ảnh hưởng đến mọi bộ phận cơ thể. Cũng như trong các bệnh tự miễn khác, hệ miễn dịch tấn công các tế bào và mô của cơ thể, gây viêm và hủy hoại mô. Bệnh này phổ biến ở phụ nữ nhiều hơn gấp 9 lần ở đàn ông, đặc biệt là ở lứa tuổi từ 15 đến 50.

“Chữa bệnh?” Diệp Kính Huy nhíu mày.

“Ừ, Lupus ban đỏ hệ thống, một loại bệnh có tính miễn dịch với cơ thể, loại bệnh này có quan hệ mật thiết với tâm tình của người bệnh, phát tác không theo quy luật, hơn nữa người bệnh không thể ra nắng, toàn thân còn bị nổi lên những đốm hồng trông rất đáng sợ.” Diệp Kính Văn trầm mặc một chút, “Em nghĩ, Tang Du chắc là không muốn để chúng ta nhìn thấy hình dạng cô ấy bị giày vò như vậy, cho nên mới nhờ

tới anh hai của cô ấy an bài, bí mật ra nước ngoài điều trị. Đó cũng là lý do vì sao mấy năm nay chúng ta không tìm ra được tung tích của Tang Du.”

“Kính Văn nói không sai. Năm đó khi nó mắc phải căn bệnh này, Diệp Khiêm còn chưa tới một tuổi, là do anh hai tôi ép buộc mang nó đi.” Tiêu Dật dừng một chút, ngữ khí có hơi bất đắc dĩ, “Ăn oán giữa hai nhà chúng ta các cậu đều đã rõ ràng rồi, Tang Du em ấy gả cho Diệp Kính Hy vốn là âm mưu do anh hai tôi khéo tay bày ra, lúc đó anh ấy chỉ một lòng muốn trả thù, vốn dự định nhân lúc Diệp Kính Hy bận rộn lo làm ăn sẽ đưa em tôi và Diệp Khiêm đi. Thế nhưng mẹ của các cậu rất khôn khéo, khi phát hiện ra Tang Du có gì đó không thích hợp liền lập tức phái người bảo vệ Diệp Khiêm... Cho nên kế hoạch của anh hai tôi mới thất bại.” “Nói như vậy, Tang Du cũng không phải là tự nguyện ly khai?” Diệp Kính Huy nhíu mày, “Mà là bị anh hai cậu ép đi?”

“Ừ, nó cũng đâu nở bỏ con trai nó chứ.”

“Lần này thì sao? Cũng là ‘anh hai’ cậu bảo cậu tới đón Diệp Khiêm à?” Nhắc tới người đàn ông vì báo thù mà không từ thủ đoạn kia, Diệp Kính Huy không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí cũng nặng hơn vài phần.

“Cũng không phải vậy, tôi đến đón Diệp Khiêm là ý của Tang Du, nó muốn gặp Tiểu Khiêm một lát. Không nghĩ tới việc này bị Kính Văn biết, đúng lúc báo lại cho cậu nghe.” Tiêu Dật cười đến có chút xấu hổ, “Vừa vặn bị các cậu cản lại.”

“Cho dù Kính Văn không báo, tôi cũng đã lưu ý tới hành động của cậu từ lâu rồi, định sẽ điều tra chút manh mối của Tang Du từ trên người cậu chứ đâu.” Diệp Kính Huy liếc Tiêu Dật một cái, nói với Diệp Kính Văn, “Kính Văn, sao chú lại biết chuyện này? Ngay cả bệnh tình của Tang Du cũng rõ mồn một thế kia.”

Diệp Kính Văn nói: “Lúc trước khi bệnh tình của Tang Du chuyển biến xấu có tới bệnh viện xem bệnh, lúc khoa huyết dịch làm kiểm tra cho cô ấy phát hiện não bộ có gì đó khác thường, vừa lúc mời em qua kiểm tra thử, em đã xem qua bệnh án mấy năm nay của Tang Du, cho nên rất rõ ràng bệnh tình của cô ấy.”

“Chú nhìn thấy Tang Du ở bệnh viện sao? Nói như vậy, cô ấy bây giờ còn nằm ở bệnh viện?”

Diệp Kính Văn gật đầu: “Ừ, vừa đứng ở bệnh viện của em.”

Diệp Kính Huy nói: “Thế sao chú không nói sớm? Chuyện Tang Du trở về lão đại còn chưa biết đấy. Mấy ngày hôm trước còn nhờ anh giúp tìm tin tức của Tang Du nữa là.”

“Em lúc đó còn chưa biết cô ấy trở về để làm gì, chỉ âm thầm theo dõi bệnh tình của cô ấy thôi. Sau lại thấy Tiêu Dật tới bệnh viện thăm nuôi, nhắc tới Diệp Khiêm, anh hôm đó cũng vừa lúc gọi điện thoại nói cho em biết anh hai đã có người yêu, em lúc đó mới hiểu rõ mọi chuyện.”

“À, ra là thế. Hèn gì chú lại kích động như vậy, ngay cả lý đánh răng cũng bị rớt xuống bồn cầu.” Diệp Kính Huy cười nói.

Ba người trầm mặc một lúc lâu, Tiêu Dật mới nhẹ giọng nói: “Các cậu hẳn cũng biết, năm đó Diệp gia làm ăn thất bại là do âm mưu của anh hai tôi, anh ấy vốn muốn nhân cơ hội phá đổ Diệp gia các cậu, sau lại biết được Diệp Kính Hy ở trong nước yêu thương sâu đậm một người, mà Tang Du em ấy cũng cực kỳ hận người nhà Diệp gia các cậu, cho nên mới đồng ý lấy hình thức kết hôn để tiến vào phá rối Diệp gia.”

“Mục đích của anh hai đương nhiên đạt được, Diệp Kính Hy và Trình Duyệt bị chia rẽ thành công, Tang Du ở trong Diệp gia cũng âm thầm ra tay không ngừng, khiến cho tài chính của Thiên Vũ dần dần mất quyền lực, muốn liên thủ với anh hai một lưới bắt hết cả nhà Diệp gia. Thế nhưng mẹ các cậu quả thật quá thông minh, bà ấy sợ Tang Du sẽ gây ra bất lợi cho Diệp gia, cho nên mới cố ý tính kế để Tang Du sinh ra Diệp Khiêm.”

Nói đến đây, Tiêu Dật không khỏi cười rộ lên, “Mẹ các cậu dự liệu quả không sai, dù cho em gái tôi có ương ngạnh đến thế nào đi nữa, sau khi sinh Diệp Khiêm xong rồi thì nó cũng dần dần nhẹ dạ, không ra tay nữa. Không lâu sau nó lại phát hiện ra mình bị bệnh Lupus hồng ban, anh hai dứt khoát đưa nó đi luôn.” Trước đây Diệp Trí Viễn vì để mở rộng sản nghiệp của mình mà lấy thủ đoạn cường thế thu mua một nhóm công ty, có một cặp vợ chồng vì vậy mà chết, để lại ba đứa con mang theo hận ý đối với Diệp gia mà phân tán ở những nơi khác nhau, tiến hành một kế hoạch trả thù cực kỳ hoàn mỹ.

Bọn họ muốn cho Diệp gia triệt để nhà tan cửa nát, khiến cho ba anh em Diệp gia sống không bằng chết, từng bước từng bước một, đem người của Diệp gia đẩy vào vực sâu của thống khổ.

Không ngờ về sau lại phát sinh ra hết chuyện này tới chuyện khác ngoài ý muốn, khiến cho trận phục thù này cuối cùng cũng không thể thành công.

Tang Du sau khi sinh Diệp Khiêm xong thì sinh bệnh rồi bỏ đi, Tiêu Dật bởi vì có mối quan hệ rất tốt với Diệp Kính Huy nên cũng không thể hạ thủ được. Kế hoạch trả thù để bọn họ thân bại danh liệt, rốt cuộc cũng thành không.

Nhưng mà, cũng không thể nói là thất bại. Chỉ ít thì cậu ba Diệp Kính Huy thiếu chút nữa đã mất đi người mà mình yêu thương nhất. Còn cậu hai Diệp Kính Hy cũng bởi vì trận báo thù này mà phải trả một cái giá đau thương bi thảm, thậm chí còn liên lụy tới Trình Duyệt.

Diệp Trình hai người hơn mười năm chia ly, nguyên lai chỉ vì một kế hoạch đã được sắp đặt tỉ mỉ.

Yêu nhau nhưng không thể gần nhau, chỉ có thể mang theo hoài ức đi vào giấc ngủ, hơn mười năm, mỗi một ngày đều là dần vạt thống khổ.

Cuộc đời của mỗi người có bao nhiêu lần mười năm chứ? Cảm tình vốn là yếu đuối như thế, làm sao có thể chịu được giày vò đến vậy.

May mắn nhất chính là, Trình Duyệt là một người náo rộng a, anh nguyện ý vì Diệp Kính Hy mà làm một thằng ngốc, đau khổ chờ đợi, chờ đợi mười năm như một ngày, dù cho cái loại hy vọng này xa vời như thế đấy, anh cũng vẫn muốn chờ đợi, bảo vệ phần tình yêu khắc cốt ghi tâm ấy của mình.

Mà Diệp Kính Hy, cũng là một người trọng tình cảm giống như Trình Duyệt vậy, người có thể tiến vào trong tâm anh, từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, cũng chỉ có một mình Trình Duyệt mà thôi.

Tang Du đi rồi, Diệp Kính Hy vì hoài nghi mới điều tra những lỗ hổng đáng ngờ trong tập đoàn Thiên Vũ, lúc này mới biết được, tất cả đều là do Tang Du âm thầm phá hư.

Diệp Kính Hy từ nhỏ đến lớn một mực đi con đường mà người khác đã an bài. Từ trường học cho đến nghề nghiệp, thậm chí là kết hôn với ai, cũng đều nhờ cha anh an bài ổn thỏa, cuộc đời anh hơn phân nửa đều đã bị Diệp Trí Viễn nắm trong tay rồi.

Đáng tiếc, cuộc hôn nhân vốn tưởng rằng sẽ cứu toàn bộ Diệp gia ấy, chỉ là kế hoạch trả thù do đối phương đã cẩn thận bày ra mà thôi.

Mà ngay cả sự chào đời của Diệp Khiêm, bất quá cũng chỉ là một hồi tính kế.

Đây là cái chuyện châm biếm cỡ nào a.

Trọng trách trên vai Diệp Kính Hy thật sự là nhiều lắm, thậm chí còn khiến anh không rảnh bận tâm xem người bình thường hạnh phúc như thế nào. Gặp phải Trình Duyệt là một biến cố ngoài ý muốn. Có đôi khi anh còn nghĩ, nếu như không yêu Trình Duyệt nhiều đến vậy, có khi nào sẽ không cảm thấy đau khổ nhiều năm như vậy hay không. Người sống trong một thế giới lạnh lẽo, người đã quen với sự cô đơn như anh, nếu như không yêu Trình Duyệt nhiều đến vậy, anh vẫn có thể tiếp tục bình thản sinh sống qua ngày. Thế nhưng, khi đã cảm thụ được những khoảnh khắc ấm áp cùng hạnh phúc mà Trình Duyệt mang lại cho mình rồi, lần thứ hai khi anh trở lại cái thế giới lạnh lẽo ấy, đã không còn có thể bảo trì tâm tình lạnh lùng vốn có của anh nữa. Anh đã lâu lắm rồi, chưa bao giờ sống vì mình cả. Vậy mà mấy tháng ngắn ngủi sống chung với Trình Duyệt đó, lại chính là phần hạnh phúc chân chính, thật sự thuộc về anh. Thế nhưng chút thời gian ít ỏi này so với mười năm dài đằng đẵng vừa qua, có vẻ quá mức ngắn ngủi, cũng quá mức thương cảm.

Nhưng cũng chỉ có những ngày tháng hạnh phúc ấy, mới trở thành một phần khắc cốt ghi tâm nhất trong trí nhớ của anh nhiều năm như vậy mà thôi.

Năm đó khi đã biết được hết chân tướng mọi chuyện, trong lòng Diệp Kính Hy tuy rằng rất đau khổ, thế nhưng anh chưa từng oán giận bất kỳ ai. Dứt khoát mang Diệp Khiêm về nước, một mặt chăm sóc bảo vệ tốt Diệp Khiêm, một mặt đặt hết trọng tâm vào thương trường, gót chân phải vững, thì lúc những người đó tiến hành kế hoạch trả thù anh mới có thể ngán cơn sóng dữ đúng lúc được.

Cho nên, anh mới kiên nhẫn chờ đợi tới cái ngày bụi tan mây tán này.

Cảm tình của hai người Diệp Trình sau khi trải qua một thời gian thử thách càng trở nên kiên cố hơn so với trước đây. Chờ đợi nhiều năm như thế, người mình yêu nhất vẫn là đối phương, thử hỏi liệu có bao nhiêu người có thể làm được đến bước này chứ.

Cũng bởi vì Diệp Kính Hy đã hy sinh cho toàn bộ Diệp gia nhiều đến vậy, cho nên Diệp Kính Huy và Diệp Kính Văn mới muốn giúp đỡ anh hai mình một lần trong bước ngoặt cuối cùng này. Sau khi biết được anh hai nhiều năm qua vẫn một lòng thương yêu Trình Duyệt, hai người mới quyết tâm không để cho chuyện của Tang Du ảnh hưởng đến Trình Duyệt nữa.

Cho nên hai anh em mới kéo nhau tới đây cùng Tiêu Dật đàm phán, giúp lão đại nhà mình bình định tất cả chương ngại vật.

Tiêu Dật lần này đến đón Diệp Khiêm, thâm nghĩ muốn đưa thằng bé đi gặp Tang Du lần cuối cùng.

Diệp Kính Huy cười lạnh nói: “Anh mang Diệp Khiêm đi gặp Tang Du, dự định nói với nó thế nào đây? Nói cho nó biết, người đàn bà kia là mẹ nó sao? Bởi vì bị bệnh cho nên mới vứt bỏ nó? Nhiều năm như vậy chẳng thèm dả động quan tâm, hiện tại bệnh tình tới giai đoạn cuối rồi, mới nhớ tới gặp nó một lần sao?”

Diệp Kính Huy từ trước tới nay luôn nói lời độc mồm độc miệng, Tiêu Dật cũng đã quen với cái tính châm chọc khiêu khích của đối phương, rốt cuộc cũng không có cách nào phản bác.

Nhưng thật ra Diệp Kính Văn lại tương đối bình tĩnh, đưa ra một kiến nghị: “Cứ để Tiêu Dật mang Diệp Khiêm đi gặp Tang Du đi, bệnh của cô ấy đã không thể kéo dài được nữa. Mặc kệ thế nào thì cô ấy cũng là mẹ của Diệp Khiêm, vẫn có quyền lợi gặp mặt con mình. Về phần nên nói năng thế nào với thằng bé, Tiêu Dật anh lo đi.”

Tiêu Dật nói: “Ý của em tôi là không định nói cho Diệp Khiêm, nó muốn trước khi ra đi gặp mặt con mình một lần. Chờ Diệp Khiêm lớn lên rồi, các cậu muốn nói cho thằng bé biết chân tướng hay không thì tùy các cậu.”

“Như vậy cũng tốt. Hiện giờ Diệp Khiêm còn quá nhỏ, không nên nói cho nó biết sự thật đáng sợ như thế này.” Diệp Kính Văn dừng một chút, “Còn một chuyện em vẫn thấy kỳ quái, từ sau khi cha qua đời, mẹ muốn em lưu ý tới một người tên là Trình Duyệt, còn ủy thác luật sư làm thủ tục chuyển nhượng một nửa cổ phần công ty cho anh ấy. Hiện tại xem ra, mẹ chắc là muốn bù đắp cho sai lầm của mình năm đó.” “Mẹ muốn chuyển dời tài sản ba để lại sao?” Diệp Kính Huy nhíu nhíu mày, “Chuyện này làm sao anh không biết vậy ta, mẹ cho tới giờ còn chẳng hề nhắc tới tên Trình Duyệt trước mặt anh nữa.”

Diệp Kính Văn nhếch nhếch miệng cười, “Bởi vì mẹ tương đối tin tưởng em, anh cái tên biến thái thích gây chuyện thị phi, giao cho anh làm việc mẹ còn thêm mệt.”

“Hừ, có gì mà đắc ý chứ.” Diệp Kính Huy hừ một tiếng, “Thế chú tính theo ý mẹ mà trực tiếp đi tìm Trình Duyệt sao? Anh ấy nhất định sẽ không nhận nó đâu. Hồi đó là do mẹ chia rẽ bọn họ, hiện tại mà đưa tiền thì còn có ý tứ gì nữa? Chẳng khác nào vẽ rắn thêm chân a.”

Diệp Kính Văn gật đầu, “Em cũng hiểu được cách làm của mẹ là không được, cho nên em sẽ tìm cách khuyên mẹ bỏ chuyện này đi. Còn chuyện của Diệp Khiêm giao cho anh đó.”

Tiêu Dật bổ sung nói: “A Huy, cậu nếu như lo lắng thì có thể cùng đi với tôi, ở bên cạnh giám sát, vậy cũng được chứ?”

Diệp Kính Huy suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng liếc mắt cậu bạn mang theo nụ cười ấy náy ngời đối diện mình, nhún nhún vai nói: “Được rồi, cậu với tôi cùng nhau mang Diệp Khiêm đi gặp Tang Du, bất quá không phải hôm nay. Lão đại nhà tôi hôm nay tới nhà Trình Duyệt ăn cơm, nếu như lát nữa về không có Diệp Khiêm ở nhà anh ấy sẽ hoài nghi. Không bằng như vậy, tôi sẽ nói với anh ấy tôi muốn đưa Diệp Khiêm đi chơi một ngày, sáng sớm ngày mai sau khi đưa Diệp Khiêm đi rồi sẽ liên hệ với cậu.”

“Cảm ơn cậu đã thông cảm cho tôi.” Tiêu Dật cười nói, “Tất cả ân oán đều đã qua rồi, em gái tôi tuy rằng đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với các cậu, thế nhưng dù sao nó cũng là mẹ ruột của Diệp Khiêm, có thể

trước lúc lâm chung gặp mặt con trai mình là tâm nguyện cuối cùng của nó. Còn có, đơn ly hôn nó cũng đã ký tên rồi, tôi sẽ nhanh chóng đưa tới công ty cho Diệp Kính Hy.”

Diệp Kính Văn gật đầu, “Được rồi, quyết định vậy đi. Em tối nay còn có việc phải về bệnh viện trước. Bệnh tình của Tang Du em sẽ theo dõi, có tình huống gì sẽ báo cho các anh.”

“Ừ, Tiêu Dật cậu cũng về đi, tôi ở đây chờ lão đại về đã.” Diệp Kính Huy lười biếng dựa vào sô pha, đột nhiên nhớ tới cái gì đó mà hướng lên lầu nhìn thoáng qua, nói, “Mà tại sao anh hai lại có thể yên tâm để Diệp Khiêm ở nhà một mình vậy chứ, cậu gia sư kia là ai ta? Anh nhớ Diệp Khiêm đâu có mời gia sư bao giờ đâu.”

“Cái này em cũng chẳng rõ. Xem bộ dáng thì chắc là sinh viên, có thể là tới dạy kèm cho Diệp Khiêm.” Diệp Kính Văn đứng dậy, “Anh ở lại cũng tốt, thuận tiện trông chừng Tiểu Khiêm nha, đừng để thằng bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đấy.”

Diệp Kính Văn và Tiêu Dật cùng nhau ra về, Diệp Kính Huy ngồi dính trên sô pha, mở TV nhàn nhã coi tin tức một chút.

Trình Nhạc ở trên lầu nhẹ nhàng đóng cửa lại, siết chặt hai tay.

Lúc nghe được tất cả chân tướng của mọi chuyện, cậu thật sự là phẫn nộ đến nỗi muốn đánh người.

Cái gia đình này quả thật là đáng sợ, tính toán âm mưu nhiều như thế.

Anh hai vô tội của mình trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đấu của bọn họ, thống khổ mà nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, thiếu chút nữa phải trả giá bằng hạnh phúc cả đời của anh ấy. Ngay cả sự chào đời của Diệp Khiêm đáng thương cũng đều là một hồi âm mưu tính toán, từ nhỏ chưa từng thấy qua mẹ là như thế nào, hôm nay mẹ đã sắp chết, mới bị đám cậu chú này lừa đi ra ngoài gặp mặt, hơn nữa còn là dưới tình huống không biết chuyện gì cả.

Mà có lẽ ngay cả khi mẹ nó mất rồi, nó có thể cũng không bao giờ biết được người phụ nữ kia là mẹ nó. Chỉ có thể hiểu kỳ mà nghĩ, các chú vì sao lại muốn dẫn nó đi gặp một bà cô xa lạ chứ.

Quay đầu lại nhìn về mặt đơn thuần tươi cười của Tiểu Diệp Khiêm, nhớ tới sắc mặt tái nhợt của anh hai mỗi đêm gặp ác mộng giết mình tỉnh giấc, Trình Nhạc không khỏi cảm thấy đau lòng.

Trận báo thù buồn cười ấy đã hy sinh biết bao nhiêu người rồi. May là... Diệp Kính Hy cũng không có phụ kỳ vọng của anh hai, tình cảm dành cho anh vẫn thủy chung như một.

43. Chương 44 - Chân Tướng

Cả một buổi chiều, hai người Diệp Trình loay hoay ở trong bếp làm cơm. Một người rửa rau một người xắt rau, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, dường như đang quay trở lại khoảng thời gian ấm áp bên nhau nhiều năm về trước vậy.

Buổi tối đứng năm giờ rưỡi ăn cơm, nhìn trên bàn bày đầy những món ăn tinh xảo, Diệp Kính Hy không khỏi cảm thán: “Em chuẩn bị nhiều thật đấy.”

Trình Duyệt nhìn lướt qua bàn, đồ ăn quả thật hơi nhiều, một bữa cơm hai người, nội món xào thôi cũng đã có năm đĩa rồi, còn thêm món kho, món hấp, chua cay, mùi vị nào cũng có đủ, hơn nữa còn có nồi canh hầm xương heo được nấu từ trưa bốc khói nghi ngút, nhìn qua cực kỳ phong phú, hết như đang mở tiệc.

Đương nhiên, Diệp Kính Hy đặc biệt yêu cầu muốn cùng ăn với mình, cũng không thể chỉ chuẩn bị vài món rau thịt đơn giản để ứng phó được, cho nên Trình Duyệt chẳng hề cảm thấy mình làm vậy là quá chút nào. Khẽ cười cười nói: “Không sao, ăn không hết thì bỏ tủ lạnh.”

Diệp Kính Hy nói: “Sau này có thể ăn đồ em nấu hằng ngày, anh thật là có lộc ăn a.”

Khóe môi Diệp Kính Hy cong lên, ánh mắt nhìn Trình Duyệt cũng tràn đầy ôn nhu, Trình Duyệt bị anh nhìn có chút xấu hổ, gục đầu xuống nói: “Anh thích là tốt rồi.”

“Anh đương nhiên thích, đồ ăn em làm rất hợp với khẩu vị của anh mà.”

Đương nhiên cả người của em cũng hợp với khẩu vị của anh nốt...

Bất quá câu nói trắng trợn như thế Diệp Kính Hy vẫn không thể nói cho Trình Duyệt nghe được, chỉ có thể thâm tán thán trong lòng. Thấy Trình Duyệt cúi thấp đầu chăm chú xới cơm cho mình, Diệp Kính Hy cười cười, nói: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Nói xong liền chủ động xới thêm một chén cơm nữa đưa cho Trình Duyệt.

Hai người ngồi đối mặt với nhau ăn cơm, bầu không khí đặc biệt ấm áp. Trong TV không biết đang phát tiết mục giải trí gì, tiếng vỗ tay của khán giả nghe rất nhiệt tình, Trình Duyệt cầm điều khiển TV muốn chỉnh tiếng nhỏ xuống một chút, đột nhiên nghe được cô dẫn chương trình xinh đẹp nói: “Kế tiếp chính là vấn đề được rất nhiều chị em quan tâm, anh Diệp, anh thích người yêu như thế nào nhỉ?”

Trình Duyệt chần động một chút, gương mặt quen thuộc kia cứ như thế đột ngột hiện ra trên màn hình.

Trình Duyệt cứng đờ ngay tại chỗ, ngây ngốc nhìn người kia trong TV.

Bộ âu phục vừa khít người, người nọ lẳng lẳng ngồi ở đấy, như là dùng một tầng khí rét lạnh vô hình ngăn cách mình với người khác vậy. Mặc dù khi trả lời vấn đề của cô dẫn chương trình vẫn hơi nở nụ cười, thế nhưng nụ cười ấy chưa bao giờ để ở đáy mắt, ánh mắt của anh tựa như nước hồ sâu đến không thể lường được, cái loại mị lực đặc biệt trên người người đàn ông thành đạt này hấp dẫn không ít ánh mắt của khán giả trong phòng thu.

“Vấn đề này...” Anh trầm mặc một lúc, sau đó khóe miệng hơi giương lên một độ cong như cười như không, “Tôi thích người có tính tình tốt, tính cách dịu dàng, ở bên người như thế sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái. Người nọ tốt nhất còn phải biết làm cơm, hai người cùng nhau ăn, sẽ có cảm giác gia đình.” “Nghe anh nói như vậy, có phải đã có người trong lòng rồi hay không?” Cô gái dẫn chương trình không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy.” Diệp Kính Hy quay về phía camera, mỉm cười nói, “Từ trước tới nay, tôi cũng chỉ thích có một người. Nếu như có thể, tôi thật sự muốn cùng em ấy chính thức kết hôn.”

“Ồ? Vậy người kia là ai?”

“Cái này, tạm thời không thể tiết lộ.”

“Vâng, mặc kệ thế nào, có thể được anh Diệp yêu thương sâu sắc như vậy, người nọ nhất định sẽ rất hạnh phúc nhỉ?”

“Hy vọng là vậy.”

Diệp Kính Hy hướng về phía máy quay lễ độ nở nụ cười, ngón tay Trình Duyệt dần dần siết chặt lại, ngay cả quần bị nắm đến nhăn nhoe cũng không phát hiện ra.

Trình Duyệt cứ như thế nhìn chăm chăm vào màn hình TV không chuyển mắt, khi nhìn về phía ánh mắt của cái người trong màn ảnh ấy, lồng ngực lại không ngừng run rẩy, ánh mắt của người đó giống như đang nhìn về phía chính mình vậy.

Tính tình tốt, tính cách dịu dàng, còn có thể làm cơm, những lời anh nói rõ ràng là mình...

Từ trước tới nay, trong lòng chỉ có một người.

Một câu nói đơn giản ấy khiến trong lòng Trình Duyệt không ngừng rung động, mấy năm qua, lẽ nào Diệp Kính Hy vẫn chỉ thích mỗi mình mình, không có yêu người khác sao? Trình Duyệt quả thật không thể tin được, vị trí trong lòng Diệp Kính Hy cứ nhiên chỉ chừa cho anh, sự thật này quả thực khiến anh vô cùng cảm động. Đồng thời lại cảm thấy đau lòng không thôi, hoá ra trên thế giới này không chỉ có một mình Trình Duyệt anh là thằng ngốc, còn có một tên họ Diệp nữa, cũng đau khổ chờ đợi bao nhiêu năm như vậy.

Nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện chăm chú nhìn mình, trong lòng Trình Duyệt như bị đổ bình ngũ vị, một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Diệp Kính Hy cười cười, đánh vỡ trầm mặc: “Không nghĩ tới tiết mục này phát nhanh như vậy, anh vốn rất ít khi tham dự mấy chương trình này, chỉ là cái cô dẫn chương trình đó cứ chèo kéo mãi, cho nên...” Diệp Kính Hy dừng một chút, nhẹ nhàng cầm tay Trình Duyệt, “Đừng lo lắng, chuyện này là bí mật, anh sẽ không để nó làm ảnh hưởng tới cuộc sống và công việc của em đâu.”

Trình Duyệt lắc đầu nói: “Em không phải lo cái này.”

“Hử? Vậy thì cái gì?”

Trình Duyệt có chút do dự, một lát sau mới nhẹ giọng hỏi: “Mấy năm nay, anh không có yêu ai khác sao?” Hỏi ra vấn đề này rồi mới cảm thấy quá là mất mặt, lập tức cúi đầu xuống như muốn vùi vào bát cơm.

Nhìn hai tai Trình Duyệt dần dần ửng đỏ, tâm tình Diệp Kính Hy càng thêm vui vẻ, khẽ cười nói: “Sao nào, em ghen à?”

Đầu Trình Duyệt lại càng cúi thấp hơn, hai mắt nhìn chằm chằm vào con tôm ở trong bát, nhẹ giọng nói: “Em chỉ là... Hiếu kỳ thôi.”

Diệp Kính Hy thấp giọng thản nhiên nói, “Không có.”

“Ừm...” Trình Duyệt nhỏ giọng đáp, “Vậy mấy năm nay, anh cũng vất vả rồi.” “Cũng không sao, tận lực tập trung vào công việc nên chẳng có dư tình lực để suy nghĩ mấy vấn đề này. Rảnh rỗi thì nhớ tới những ngày tháng trước đây của chúng ta. Trong lòng này vẫn chỉ có một mình em thôi.” Diệp Kính Hy nhếch miệng cười, “Thế nào, em thấy rất hài lòng phải không?”

Trình Duyệt không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, đỏ mặt gắp cho anh một cái cánh gà, nói lảng sang chuyện khác: “Anh nếm thử cái này xem.”

Diệp Kính Hy dừng đũa lại, đột nhiên nghiêm túc nói: “Có chuyện này, anh muốn nói rõ ràng với em.”

“Ừm... Anh nói đi.”

“Năm đó sau khi chúng ta chia tay, anh đã kết hôn cùng Tang Du. Mẹ của anh lúc đó tìm em, chuyện này... Em hẳn cũng biết?” Ngữ khí của Diệp Kính Hy có chút dè dặt, cẩn thận tìm từ để nói, dường như rất sợ sẽ tổn thương tới Trình Duyệt.

Trình Duyệt trầm mặc gật đầu.

Cái tên Tang Du này là lần đầu tiên nhắc tới trước mặt hai người, cảm thấy có hơi bất ngờ, trong lòng Trình Duyệt cũng có chút chua xót. Người đàn bà kia dù sao cũng là người vợ hợp pháp của anh mà.

“Anh đã ký đơn ly hôn rồi, chuyện này anh sẽ xử lý tốt. Chuyện anh từng kết hôn, hy vọng em sẽ không để ý.”

“Không đâu.” Trình Duyệt lắc đầu. Anh kết hôn chỉ là vì nhiệm vụ làm ăn, Trình Duyệt rất rõ ràng, Diệp Kính Hy cũng vì rơi vào đường cùng mới phải hy sinh hạnh phúc của bản thân, đây với anh mà nói cũng đã đủ tàn nhẫn rồi. Hai người yêu nhau nhiều đến thế, lại còn chờ nhiều năm như vậy, hạnh phúc bây giờ đã sắp tới tay rồi, chính mình cần gì phải tính toán với chuyện cũ chứ.

“Còn có một chuyện nữa, anh có một thằng con trai, nó gọi là Diệp Khiêm, đã bảy tuổi rồi. Về chuyện này anh phải nói rõ ràng với em, sau này chúng ta sống chung với nhau, anh không biết... Em có thể chấp nhận được hay không...”

“Con... Con trai?”

Trình Duyệt thật sự quá mức khiếp sợ, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng từng trận, đầu lưỡi cũng xoắn cả lên.

Đột nhiên xuất hiện một thằng bé xa lạ, mà thằng bé ấy lại còn là con trai của Diệp Kính Hy?

“Bất quá, sự ra đời của Diệp Khiêm cũng không phải là vì anh phản bội em, xin em hãy tin anh.” Diệp Kính Hy cầm lấy bàn tay có chút trắng bệch của Trình Duyệt, nhẹ giọng nói, “Thằng bé kia cũng rất đáng thương, từ khi sinh ra đã bị mẹ nó bỏ mặc, là anh một tay nuôi lớn nó. Em và nó đều là người quan trọng

nhất với anh, anh không muốn giữa hai người xảy ra bất kỳ xung đột nào, cho nên... Anh hy vọng, em đừng bài xích với sự tồn tại của nó.”

Thấy Trình Duyệt vẫn còn trầm mặc không nói lời nào, ngón tay Diệp Kính Hy càng siết chặt hơn, thanh âm cũng nhẹ xuống: “Đương nhiên, nếu em không có cách nào chấp nhận thằng bé, anh sẽ nghĩ biện pháp để nó ở nội trú trong trường, hoặc là, chúng ta mua hai căn hộ ở riêng biệt, tránh để gặp mặt nhau.”

“Em nghĩ sao?”

Nghe thanh âm ôn nhu của anh vang ở bên tai, trong lòng Trình Duyệt không khỏi dâng lên một trận cảm động. Diệp Kính Hy quả thật là một người rất biết quan tâm chăm sóc tình nhân, lúc nào cũng vì mình mà lo lắng chu đáo. Thậm chí còn nguyện ý đem đứa con anh yêu nhất ở nội trú trong trường chỉ vì muốn mình có thể thoải mái ở bên anh...

Nói thật lòng thì Trình Duyệt vốn không phải là người lòng dạ hẹp hòi nên không thấy có bài xích gì với Diệp Khiêm, hơn nữa Trình Duyệt cũng biết Diệp Kính Hy và Tang Du chỉ là kết hôn vì lợi mà thôi, như vậy có thể đoán, sự chào đời của Diệp Khiêm cũng chỉ là kết quả của cuộc hôn nhân bị kịch này.

Mặc dù Trình Duyệt không có cách nào thích người phụ nữ tên là Tang Du kia, thế nhưng cũng không đến nỗi phải giận chó đánh mèo trên người con trai của người ta được.

Hơn nữa, Trình Duyệt vốn cũng rất thích trẻ con mà.

“Trình Duyệt?”

Thấy Trình Duyệt nhìn chằm chằm vào bàn mà chờ người ra, Diệp Kính Hy nhin không được nhẹ giọng gọi: “Em làm sao vậy?”

“A...” Trình Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Kính Hy một cái, có chút xấu hổ sờ sờ đầu nói, “Em... Không để ý đâu. Chỉ là... Không biết Diệp Khiêm có ghét em hay không thôi. Hơn nữa sau này sống chung với nhau, lỡ như thằng bé không thích em thì làm sao bây giờ...”

Trình Duyệt có chút vướng mắc mà nhíu nhíu mày.

Diệp Kính Hy kinh ngạc nhìn Trình Duyệt, không nghĩ tới đối phương lại chẳng hề có chút bài xích nào trước cái chuyện khiến người ta phải khiếp sợ này như thế, nhanh vậy đã tính toán chuẩn bị sau khi kết hôn sẽ như thế nào, còn lo lắng Diệp Khiêm có ghét mình hay không...

Nói giỡn hoài, thằng oắt con ấy làm sao mà ghét Trình Duyệt được a!

Trình Duyệt tính tình vừa tốt, lại biết cách săn sóc ôn nhu, còn có tài nấu nướng nữa, chuyện nên lo lắng có lẽ không phải là Diệp Khiêm có ghét Trình Duyệt hay không, mà là Diệp Khiêm có quá mức thích người ta hay không, sau đó bỏ rơi cha nó ở một bên luôn đây...

Tính cách của Trình Duyệt quả thật là dịu dàng, này thì không cần phải nói. Đối với Diệp Khiêm cũng không tính toán gì cả, Diệp Kính Hy anh còn vì chuyện này lo lắng hết vài ngày, xem ra đều dư thừa rồi.

Nhìn Trình Duyệt vì còn vướng mắc về vấn đề của Diệp Khiêm mà nhíu nhíu mày, trong lòng Diệp Kính Hy bỗng dâng lên một luồng khí ấm áp.

Anh thật sự thấy mình rất hạnh phúc, tuy rằng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn đi theo con đường mình không thích, thế nhưng hôm nay, có một người yêu khiến cho lòng mình luôn ấm áp như vậy, còn có một đứa con trai đáng yêu ngoan ngoãn, sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, đạt được một hạnh phúc trọn vẹn, thậm chí còn hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta không thể tin được.

Diệp Kính Hy cầm chặt tay Trình Duyệt, thấp giọng nói: “Cảm ơn em, Trình Duyệt.”

Cảm ơn em đã chu đáo dịu dàng đến thế, khoan hồng độ lượng tiếp nhận Diệp Khiêm, không để anh rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy. Có một người yêu thế này, thật sự là đỡ lo không ít mà.

Trình Duyệt nhẹ giọng nói: “Cảm ơn gì chứ, con của anh làm sao em có thể ghét được. Yêu người yêu cả đường đi, thích còn không kịp nữa là.” Nói xong lại có chút xấu hổ mà cúi đầu, lẩm bẩm nói, “Anh tính nói với thằng bé như thế nào? Nó còn nhỏ như vậy, có hiểu được không? Tội mình hai thằng đàn ông kết hôn...”

“Anh sẽ giải thích rõ cho nó.” Diệp Kính Hy mỉm cười nắm tay Trình Duyệt, mười ngón đan xen, “Tìm một cơ hội thích hợp cho em và nó gặp nhau một lần, anh nghĩ, nó hẳn sẽ thích em.”

“Ừm, mà nó thích cái gì? Em không biết dỗ trẻ con cho lắm, gặp mặt chắc cũng nên mua chút quà nhỉ?”

“Ha ha...” Diệp Kính Hy nhin không được cười ra tiếng.

Trình Duyệt then quá hóa giận, trừng mắt với anh, “Anh cười cái gì chứ.”

“À...” Diệp Kính Hy nhún nhún vai nói, “Anh chỉ cảm thấy, biểu tình khấn trương vì sắp được làm ba của em... Trông rất đáng yêu.”

Trình Duyệt đỏ mặt nhìn đi chỗ khác, cúi đầu nói: “Đồ ăn nguội rồi, anh mau ăn đi.”

Sắp được làm ba người ta, đương nhiên phải khấn trương a, có cái gì buồn cười đâu chứ... Bất quá, Tiểu Diệp Khiêm kia không biết trông như thế nào nhỉ? Có giống Diệp Kính Hy không? Nếu như là Diệp Kính Hy thu nhỏ, như vậy nhất định rất đáng yêu nha, Trình Duyệt hiếu kỳ suy nghĩ.

Ngay khi hai người đang tận hưởng bữa cơm ấm áp của mình, điện thoại của Diệp Kính Hy lại vang lên lần thứ hai.

Anh trực tiếp nghe ở trước mặt Trình Duyệt, cũng không có giấu giếm cái gì, chỉ là biểu tình cùng ngữ khí nghiêm túc như vậy, giống như là đang nói chuyện với cấp dưới, nghe đầu dây bên kia báo cáo xong, hàng lông mày của Diệp Kính Hy hơi nhíu lại.

“Tiêu Dật đến chỗ tôi làm cái gì? À... A Huy và Kính Văn cũng tới rồi à? Nếu hai đứa nó tới rồi thì tự nhiên sẽ xử lý tốt mọi chuyện thôi, các cậu không cần vào quấy rối, ở bên ngoài giám sát tình hình là được, đừng để cho bất kỳ kẻ nào mang Diệp Khiêm đi. Ừ, tối nay tôi sẽ trở về.”

Chờ Diệp Kính Hy cúp điện thoại rồi, Trình Duyệt mới khấn trương hỏi: “Diệp Khiêm làm sao thế?”

Diệp Kính Hy cười cười nói: “Chỉ là chút chuyện nhỏ, em không cần lo lắng, có hai thằng em anh hỗ trợ xử lý rồi. Hai đứa tuy rằng bình thường không đứng đắn, thế nhưng tới thời khắc mấu chốt thì biết chừng mực lắm.”

Trình Duyệt vẫn không yên lòng, “Anh tới chỗ em để Diệp Khiêm ở nhà một mình sao?”

“À... Anh có phái người bảo vệ nó ở bên ngoài rồi. Em cũng biết đấy, năm đó thằng em anh từng bị người ta bắt cóc, cho nên về phương diện này anh đặc biệt chú ý, lúc nào ra ngoài cũng sẽ phái người ở ngoài âm thầm bảo vệ, hơn nữa hôm nay cũng có gia sư tới kèm nó học.”

Nói xong, lại giả vờ trấn an mà vỗ vỗ mu bàn tay Trình Duyệt nói: “Yên tâm đi. Con của chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trình Duyệt đỏ mặt lên: “Anh nói bậy gì vậy hả...”

“Đâu có nói bậy đâu. Chúng ta kết hôn xong, thằng nhóc chính là con trai của hai người chúng ta, nó lúc đó đương nhiên sẽ gọi em là ba.”

“.....”

Ba? Vừa nghĩ tới nhóc con kia sẽ gọi mình là ba, Trình Duyệt quả thật thấy có chút ngượng ngùng.

Đồng hồ điểm bảy giờ, hai người rốt cuộc cũng kết thúc bữa cơm của mình, Trình Duyệt bắt đầu thu dọn bàn, Diệp Kính Hy nói: “Để anh giúp em rửa chén.” Lại bị Trình Duyệt cự tuyệt.

Cuộc điện thoại vừa rồi vẫn không làm Trình Duyệt an tâm được, cảm thấy anh để Diệp Khiêm ở nhà một mình nguy hiểm quá, vì vậy cười nói: “Không cần đâu, em tự dọn dẹp là được rồi. Anh mau về đi, Diệp Khiêm hẳn là còn chưa ăn cơm tối, anh đi mua chút đồ ăn về cho nó đi.”

Diệp Kính Hy suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng gật đầu dưới ánh mắt chấp nhất của Trình Duyệt, “Thôi được, vậy anh về trước xem tình hình thế nào. Hôm nào tụi mình lại gặp nhau nhé.”

“Ừm.”

Diệp Kính Hy cười cười, kéo Trình Duyệt qua trao cho một nụ hôn sâu, sau đó nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi bị hôn đến ửng hồng của đối phương, nhẹ giọng nói: “Hôm nay vất vả cho em rồi.”

Trình Duyệt đỏ mặt nói: “Không sao mà... Anh mau về thôi.”

“Ừ.” Diệp Kính Hy nhìn Trình Duyệt một cái thật sâu, lại hôn lên môi người ta thêm lần nữa, nói, “Anh đi đây.”

Lưu luyến không rời hôn qua hôn lại thêm mấy lần, Trình Duyệt rốt cuộc cũng xấu hổ quá mà nóng lên, “...Mau về đi!”

Diệp Kính Hy cười vuốt vuốt tóc Trình Duyệt, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

44. Chương 45 - Bí Mật

Lúc Diệp Kính Hy về đến nhà, vừa liếc mắt đã thấy Diệp Kính Huy đang lười biếng tựa trên ghế sofa xem TV.

Thấy anh hai trở về, Diệp Kính Huy liền cười hề hề mà nói: “Xem ra tâm tình anh không tồi nha, đi hẹn hò sao?”

Diệp Kính Hy không trả lời, đi tới bên cạnh sofa ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Chú tới đây có chuyện gì?”

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói: “Chú ba nhớ cháu quá nên tới đây nhìn một chút ấy mà.”

Diệp Kính Hy thản nhiên nói: “Anh biết chú chẳng tốt được như vậy đâu.”

“Chắc, anh nói như vậy thật khiến em đau lòng, nói thế nào thì em cũng là chú ruột của Tiểu Diệp Khiêm a. Nhân rồi buồn chán tới thăm cháu nó không được sao?” Thấy vẻ mặt của lão đại nghiêm túc nhìn mình, Diệp Kính Huy liền ngưng cười, nhún nhún vai nói, “Được rồi, nếu như anh đã không chào đón em, vậy em đi về đây. Ngày mai em tới đưa Diệp Khiêm đi vòng vòng chơi được không?”

Diệp Kính Hy trầm mặc một chút, nói: “Được thôi, sáng sớm mai tới đón nó đi.”

“Không sợ em bán nó đi hả?”

Diệp Kính Hy cười cười nói: “Tuy rằng sở thích của chú có chút kỳ quặc, nhưng cũng không biến thái đến nỗi đi buôn người đâu.”

Diệp Kính Huy nhếch nhếch môi: “Cảm ơn anh đã khen ngợi em, thật đúng là khiến em được thương đến kinh hãi a.”

“Rồi, trên đường lái xe cẩn thận một chút.”

“Đã rõ.” Diệp Kính Huy lấy chìa khóa xe ở trên bàn, tiêu sái hướng lên lầu vẫy vẫy tay, “Tiểu Khiêm ơi, chú ba về nhé, ngày mai tới đưa con đi chơi nha!”

Tiểu Diệp Khiêm thò đầu ra từ trong khe cửa, hô to: “Dạ! Bái bai chú ba!”

“A? Ba về rồi?” Diệp Khiêm thấy Diệp Kính Hy, vừa định xuống lầu đã bị Diệp Kính Hy dùng ánh mắt ngăn lại, “Con ở trên lầu đọc sách một chút đi, ba có vài việc phải xử lý.”

“Vâng...” Diệp Khiêm rút đầu vào, tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Diệp Kính Hy, nhẹ nhàng cau mày lo lắng sự tình.

Kỳ thực anh đã sớm biết chân tướng, mấy năm nay một mực điều tra Tang Du, động tĩnh bên phía Tiêu Dật lớn như vậy, Diệp Kính Hy làm sao có thể không để ý? Hơn nữa sau khi anh ra khỏi nhà tự nhiên sẽ có người âm thầm bảo hộ Diệp Khiêm, hành động muốn mang thằng bé đi của Tiêu Dật cũng quá sơ sài rồi.

Diệp Kính Hy rất rõ ràng, hai cậu em âm thầm ở sau lưng mình xử lý chuyện này là vì muốn anh và Trình Duyệt có thể yên tâm ở bên nhau. Nguyên nhân hai đứa nhúng tay vào việc này, có lẽ là bởi vì bọn họ sau khi biết được sự thật năm đó, càng đối với ông anh trai này thêm kính trọng và yêu thương.

Nếu bọn họ muốn gạt mình, vậy thì cứ biết thời biết thế, để cho bọn họ nghĩ rằng mình không biết chuyện đi.

Như vậy cũng tốt, tin tưởng hai cậu em có thể hỗ trợ đối phó bên phía Tang Du, so với chính mình tự đi gặp Tang Du có lẽ tốt hơn. Hai người tuy rằng đã làm vợ chồng một năm, thế nhưng quan hệ chẳng khác gì người lạ, gặp nhau rồi sẽ càng thêm khó xử mà thôi. Hôm nay Tang Du đã mắc bệnh nặng như vậy, ân oán của hai bên Diệp Kính Hy cũng không muốn truy cứu nữa. Cô ấy muốn gặp Diệp Khiêm, vậy cứ để cô ấy gặp. Diệp Kính Hy đương nhiên sẽ không hẹp hòi đến độ bởi vì cô ta chưa bao giờ trông nom con trai mình mà không cho hai người gặp mặt nhau. Anh nghĩ, Tang Du cho dù có làm ra lỗi lầm gì đi nữa, chung quy vẫn là mẹ của Diệp Khiêm, đương nhiên có quyền gặp mặt con trai mình. Vấn đề nan giải lớn nhất bây giờ không phải là Tang Du, mà là không biết giải thích với Diệp Khiêm như thế nào. Thằng bé tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, có thể... Chờ nó lớn lên rồi chậm rãi nói rõ ràng cho nó nghe cũng chưa muộn.

Việc cấp bách bây giờ là mau chóng làm hôn sự với Trình Duyệt, nhiều năm chờ đợi cực khổ như vậy, Diệp Kính Hy không hy vọng trong thời gian này lại phát sinh ra chuyện xấu gì nữa.

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Hy khẽ thở dài, xoa xoa trán một chút, sau đó đi lên phòng của Diệp Khiêm.

Vừa mở cửa phòng, liền thấy một cậu nam sinh đẹp trai anh tuấn đang kể chuyện cổ tích cho Diệp Khiêm nghe, Tiểu Diệp Khiêm cười đến cực kỳ thỏa mãn. Thấy Diệp Kính Hy vào phòng, cậu ấy cũng không kinh sợ, lại càng không có chút nào lúng túng, trái lại rất trấn định tự nhiên, hướng Diệp Kính Hy lễ phép mỉm cười.

“Anh Diệp đã về rồi?”

Diệp Kính Hy gật đầu.

Cậu ta là gia sư của Diệp Khiêm sao? Xem ra cậu gia sư này cũng không tồi, chỉ là, dáng vẻ của cậu ta cùng với Dư Tiểu Phi trong tư liệu hoàn toàn không giống...

“Tiểu Khiêm, tối nay giải hết các bài toán thầy vừa đưa cho con nhé, lần sau thầy sẽ kiểm tra đấy.”

“Dạ, con biết rồi.”

Trình Nhạc sờ sờ đầu Diệp Khiêm, đứng lên nói, “Thời gian không còn sớm nữa, thầy phải về đây.”

Diệp Kính Hy đột nhiên cắt đứt lời cậu: “Hai người hình như chưa ăn tối phải không?”

Cặp mắt đen láy to tròn của Diệp Khiêm chớp chớp một cái, nhìn ba mình xong lại quay sang nhìn Trình Nhạc, cười nói: “Ba ơi, mình mời thầy ăn cơm đi! Thầy hôm nay dạy con cả buổi chiều, con đột nhiên cảm thấy đầu óc đều thông suốt hẳn ra nha, giải được rất nhiều bài đó.”

Diệp Kính Hy khẽ cười cười: “Ừ.” Sau đó chuyển hướng Trình Nhạc, “Cùng ăn cơm đi.”

Diệp Kính Hy dẫn Trình Nhạc và Diệp Khiêm xuống phòng bếp dưới lầu, gọi vài món ăn tối.

Diệp Khiêm tựa hồ đã đói bụng lắm rồi, rất nhanh đã quét sạch sẽ mấy món trước mặt, Trình Nhạc cũng hơi đói, cúi đầu chuyên tâm ăn phần của mình. Diệp Kính Hy đã ăn rồi, chỉ ngồi ở bên cạnh uống trà. Một bên lẳng lặng đánh giá cậu sinh viên đang cúi đầu dùng bữa phía đối diện.

Chẳng biết tại sao, anh cảm thấy cậu sinh viên này có vài chỗ rất giống Trình Duyệt, tuy rằng khí chất hoạt bát cởi mở của cậu hoàn toàn không giống với Trình Duyệt ôn nhu trầm tĩnh, thế nhưng cặp mắt trong trẻo kia, vẫn cảm thấy như đã từng quen biết ở đâu đó rồi.

Diệp Kính Hy lục lại trong trí nhớ mình về cậu sinh viên này, Diệp Khiêm bên cạnh đột nhiên gấp một cái cánh gà đến trước mặt anh, nói: “Ba ăn thử đi, cái này ngon lắm đó.”

Diệp Kính Hy nghiêng đầu, xoa xoa đầu con trai mình, nói: “Ba đã ăn rồi. Con ăn đi.”

Diệp Khiêm rất hiểu chuyện mà gấp qua cho Trình Nhạc, nói: “Thầy ăn thử cái này đi thầy, đây là món đặc biệt của nhà hàng này đó, ăn rất ngon.” Trình Nhạc khẽ cười cười: “Cảm ơn.”

Diệp Khiêm rất nhanh đã ngốn gạo ăn no, Trình Nhạc cũng ăn uống xong xuôi, đứng dậy mỉm cười nói: “Anh Diệp, cảm ơn anh đã chiêu đãi, tôi cần phải về rồi.”

Diệp Kính Hy nói: “Để tôi đưa cậu ra trạm xe buýt.”

“Không cần đâu, tôi biết đường mà.”

Diệp Khiêm ở bên cạnh nói: “Thầy ơi, để ba đưa thầy đi, khu nhà này không có chìa khóa thì không cho ra ngoài đâu.”

Trình Nhạc không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ gật đầu. Trực giác nói cho cậu biết, Diệp Kính Hy muốn đưa cậu đi hình như là có chuyện gì muốn nói, lẽ nào chuyện mình giả mạo Dư Tiểu Phi để tiếp cận Diệp Khiêm đã bị phát hiện rồi?

Giác quan thứ sáu của Trình Nhạc thật sự rất chuẩn, vừa cùng Diệp Kính Hy sóng vai đi được vài bước, đôi phương đã nói thẳng vào vấn đề luôn.

“Cậu không phải là Dư Tiểu Phi đúng không?”

Trình Nhạc tuy rằng chột dạ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, lãnh tĩnh nói: “Anh Diệp, ý anh là sao?”

“Làm gia sư cho con tôi, đương nhiên tôi phải tra rõ lai lịch của cậu rồi. Tư liệu của Dư Tiểu Phi không có sai sót nào, chỉ là cậu căn bản không phải là Dư Tiểu Phi.” Ánh mắt của Diệp Kính Hy dần dần trở nên thâm trầm, dừng bước lại, nhìn thẳng vào Trình Nhạc, “Nói đi, cậu tiếp cận Diệp Khiêm là có mục đích gì?”

Ai~ Người yêu của anh hai thật sự là khó nhằn nha, ánh mắt sắc bén kia khiến cho người ta không thể nào trốn tránh được mà.

Lớn như vậy rồi mới làm người xấu được một lần, chưa kịp làm gì đã bị bắt, thật sự là quá mức đả kích...

Nếu anh đã phát hiện, vậy Trình Nhạc cũng không cần phải giả bộ nữa. Dù sao thì chuyện này trước sau gì cũng bị lộ, hiện tại thật ra cũng là một thời cơ tốt.

Trình Nhạc nhìn cách đó không xa có một đình nghỉ mát u tĩnh, cười cười nói: “Anh Diệp, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.”

Hai người cùng nhau vào đình nghỉ mát ngồi xuống, Trình Nhạc trầm mặc chỉ trong chốc lát, mới nhẹ giọng nói: “Tôi không phải là Dư Tiểu Phi, tôi là Trình Nhạc, anh còn nhớ không?”

Diệp Kính Hy kinh ngạc nhìn về phía cậu, chỉ thấy gương mặt cậu vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, khoe miệng hơi nhếch lên nhìn đặc biệt tươi tắn, trên người mặc quần jeans và áo sơ mi ngắn tay, tràn ngập hình tượng của một cậu sinh viên đẹp trai hoạt bát năng động.

Là thằng nhóc Tiểu Trình Nhạc trong trí nhớ của mình, cảm máy chơi game, cong mắt lên nói “Cảm ơn anh Diệp” đây sao?

“Trình Nhạc?...” Diệp Kính Hy có chút không thể tin được, anh chàng đẹp trai trước mặt mình đây cùng với thằng nhóc con tinh nghịch trong ấn tượng đã hoàn toàn thay đổi.

Hèn gì khi nãy lại có cảm giác thân thiết kỳ quái đến thế, hoá ra là em trai của Trình Duyệt, khí chất tuy rằng không giống nhau, thế nhưng ánh mắt trong trẻo ấy lại có vài phần tương tự với anh trai cậu. Bất quá, nhìn Trình Nhạc đang nở nụ cười trước mặt mình, trong lòng lại không biết có chủ ý quỷ quái gì đây, còn thông minh ẩn núp bên người Diệp Khiêm nữa, thật sự là giống với câu nói của anh trai cậu năm đó, ý xấu của thằng nhóc này cũng tăng lên theo độ tuổi, lớn lên nếu còn đẹp trai thì thật sự là gây họa cho không ít người a. Hôm nay nhìn dáng vẻ cậu như thế này, nhất định là rất được hoan nghênh trong trường học, gây họa cũng không ít rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Hy không khỏi hơi nở nụ cười: “Hoá ra là cậu.”

Hai mắt Trình Nhạc sáng lên: “Anh còn nhớ sao.”

“Đương nhiên nhớ rõ.”

Trình Nhạc cẩn thận đánh giá Diệp Kính Hy, sau một lúc lâu mới nói: “Anh dường như thay đổi rất nhiều nha.”

Diệp Kính Hy cười không đáp.

Trình Nhạc khẽ thở dài: “Cũng đúng, đã nhiều năm như vậy rồi, anh hai em cũng thay đổi không ít.”

“Cậu tiếp cận Diệp Khiêm, muốn biết những gì?” Diệp Kính Hy nói sang chuyện khác.

“Chuyện các anh năm đó chia tay em tuy rằng không rõ ràng, nhưng vẫn hiểu được. Anh của em mấy năm nay một mực chờ anh, anh ấy nhất định không chịu nổi bị đả kích lần nữa. Cho nên, em muốn biết dự định của anh. Nếu như không thể tiếp tục được nữa, vậy thì nhanh chóng quyết định đi thôi, miễn cho lãng phí cả đời của hai anh, anh nói đúng không?”

Hoá ra thằng nhóc này là thay mặt anh hai tới đàm phán...

Xem ra cậu rất quan tâm Trình Duyệt, sợ anh hai bị tổn thương, cho nên mới thay anh hai làm sứ giả mà tới đây. Có một cậu em trai tri kỷ như vậy, Trình Duyệt cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Diệp Kính Hy trong lòng thấy buồn cười, biểu hiện lại làm bộ như nghiêm túc, nói: “Anh có một tin muốn nói với cậu.”

“Hử?”

“Anh cầu hôn Trình Duyệt rồi, anh hai cậu cũng đã đồng ý.”

“Hả?!” Lần này tới lượt Trình Nhạc chấn kinh, hai mắt trừng to, vẻ mặt không thể tin được mà chăm chăm nhìn Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Hy bị biểu tình của Trình Nhạc chọc cho cười rộ lên, nói: “Anh sẽ cùng anh hai cậu chính thức kết hôn.”

“Kết hôn?” Trình Nhạc rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn Diệp Kính Hy chăm chú hỏi, “Anh thật dự định sẽ kết hôn cùng anh ấy sao? Hai anh đều là đàn ông mà.”

“Đây không thành vấn đề, bọn anh sẽ ra nước ngoài đăng ký.”

“.....” Trong lòng Trình Nhạc có chút vướng mắc, trước đây vẫn mong anh hai có thể rước được một chị dâu dịu dàng hiền lành về nhà, có thể chu đáo chăm sóc anh ấy, hiện tại chị dâu hiền lành dịu dàng lại biến thành người đàn ông cường thế đang ngồi đối diện mình đây, thật sự là quá nhức não mà.

Thế nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo ông anh mình lại đi thích người ta chứ, còn thích nhiều năm như vậy. Làm người thân duy nhất của anh, chỉ cần anh hai hạnh phúc, Trình Nhạc đương nhiên sẽ không phản đối.

Thấy Trình Nhạc nhẹ nhàng cau mày, Diệp Kính Hy cười cười, nói sang chuyện khác: “Sự tình hôm nay cậu cũng biết rồi đúng không?”

Trình Nhạc gật đầu: “Trong lúc vô ý nghe được.”

“Vô ý?” Diệp Kính Hy ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, cũng không vạch trần cậu, ngược lại bình tĩnh nói, “Cậu biết được chân tướng cũng tốt, thế nhưng, đừng nói việc này cho anh hai cậu nghe.”

“Hử? Tại sao?” Trình Nhạc nghi hoặc nói.

“...Anh không muốn anh hai cậu buồn lòng.” Diệp Kính Hy trầm mặc trong chốc lát, lại thấp giọng nói, “Cũng không muốn anh hai cậu biết, vất vả khổ cực nhiều năm như vậy là vì có người ở sau lưng tỉ mỉ tính kế...”

“Hiện tại tất cả đều đã yên ổn rồi, Trình Duyệt chỉ cần an tâm ở cạnh anh là được, những âm mưu ở phía sau này, biết chỉ càng thêm lo lắng. Những đau khổ này vốn là do anh tạo ra, hiện tại cũng nên để anh gánh chịu.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Kính Hy, Trình Nhạc rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao anh hai lại có thể khẳng khái một mực chờ đợi người này lâu như vậy.

Người đàn ông cường thế, thâm tình, dịu dàng, một lòng một dạ này, vì người mình yêu mà gánh chịu tất cả, bá đạo mà lại ôn nhu, đều khiến bất kỳ ai cũng phải liềm mạng quý trọng.

Được làm người yêu của Diệp Kính Hy, có thể cũng là may mắn của anh hai mình rồi.

Tuy rằng cả hai đã khổ cực nhiều năm như vậy, thế nhưng sau khi trải qua biết bao sóng gió, hạnh phúc bất di bất dịch này mới càng đáng quý hơn.

“Những chuyện quá khứ này, cứ để nó vĩnh viễn qua đi.” Diệp Kính Hy nhìn Trình Nhạc đang cúi đầu suy tư, nhẹ giọng nói, “Đây là giao ước giữa hai chúng ta, được không?”

Trình Nhạc trầm mặc chỉ trong chốc lát, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Diệp Kính Hy, kiên định nói: “Được. Để anh hai có thể an tâm cùng anh một chỗ, em sẽ để những chuyện này vĩnh viễn trở thành bí mật.” Sau đó lại nở nụ cười nói thêm một câu, “Là bí mật giữa hai anh em chúng ta.”

45. Chương 46 - Tang Lễ

Sáng sớm hôm sau, Diệp Kính Huy đúng giờ lái xe tới đón Diệp Khiêm. Lúc mang Diệp Khiêm tới khu vui chơi giải trí, Tiêu Dật và Tang Du quả nhiên đã chờ ở đó.

Diệp Khiêm thấy Tiêu Dật, liền ngoan ngoãn hướng hân chào hỏi: “Con chào chú Tiêu.”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu: “Tiểu Khiêm ngày hôm nay ra ngoài chơi à?”

“Dạ, chú ba dẫn con đi.”

“Thật là trùng hợp nha, bọn chú cũng tới đây chơi nè.” Tiêu Dật sờ sờ đầu Diệp Khiêm, sau đó nháy mắt với người phụ nữ cạnh mình.

Diệp Khiêm đi theo bọn họ chơi trò chơi, hiếu kỳ mà nhìn người phụ nữ xa lạ bên cạnh Tiêu Dật, vóc người cô cao gầy, chiếc đầm màu đen bó sát người càng làm tôn thêm khí chất đoan trang tao nhã của cô, trên mặt phủ một lớp trang điểm nhàn nhạt, trông rất đẹp. Thấy Diệp Khiêm nhìn mình, cô liền nhẹ giọng nói: “Con là Diệp Khiêm à?”

Diệp Khiêm gật đầu.

Cô hơi nở nụ cười, không nói nữa.

Diệp Khiêm tuổi còn nhỏ, không nhìn ra được nụ cười của cô có ý gì, lực chú ý rất nhanh đã bị đủ loại trò chơi hấp dẫn, chạy tới trước chơi cầu trượt.

Diệp Kính Huy nhìn Diệp Khiêm đáng yêu hoạt bát cách đó không xa, quay đầu nhìn Tang Du còn đang kinh ngạc đứng đó, nhẹ giọng nói: “Tiểu Diệp Khiêm sống ở Diệp gia rất khá, cô có thể yên tâm. Chúng tôi đều rất thương thằng bé.”

Tang Du nghiêng đầu nhìn Diệp Kính Huy, khẽ cười cười nói: “Tôi chưa bao giờ lo lắng chuyện này. Tôi biết, ba nó sẽ chăm lo thật tốt cho nó.” Nói xong lại quay đầu nhìn Tiểu Diệp Khiêm đang bò lên cầu trượt, gương mặt lạnh lùng cũng hiện lên một tia dịu dàng, “Nó rất thông minh, cũng rất ngoan đúng không?”

Diệp Kính Huy gật đầu, “Đương nhiên, anh hai dạy dỗ nó rất tốt.”

Tang Du trầm mặc xuống, chỉ lẳng lẳng nhìn Diệp Khiêm ở phía xa. Một lúc lâu sau, mới khẽ thở dài, nói với Tiêu Dật: “Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Dật nhẹ giọng nói: “Em không dự định nhận thằng bé, anh có thể hiểu được, thế nhưng khó khăn lắm mới gặp nó một lần, vậy ở lại chơi với nó đi, thời gian hôm nay còn rất nhiều mà.” Dứt lời lại chuyển sang hướng Diệp Kính Huy, “Có thể chứ?”

Diệp Kính Huy đảo mắt nhìn Tiêu Dật, “Được rồi, hai tiếng thôi đấy.”

Tang Du mỉm cười nói: “Cảm ơn.” Sau đó chậm rãi đi về phía Diệp Khiêm, dưới ánh mắt hiếu kỳ của Diệp Khiêm nhẹ nhàng sờ sờ đầu cậu bé, nói: “Diệp Khiêm, cô dẫn con đi chơi nhé, được không?”

Ánh mắt của cô rất sáng, lúc này lại mang theo một tầng hơi nước ướt át.

Vừa nghe nói có người chơi cùng mình, Diệp Khiêm liền vui vẻ hẳn lên, kéo kéo tay cô nói: “Cô ơi, mình qua bên kia đi tàu hỏa được không, chú ba không chịu đi với con.”

“Ừ...”

Diệp Khiêm không rõ vì sao người phụ nữ này tốt với nó như vậy, cả một buổi chiều đều cùng chơi với nó, còn mua quà cho nó nữa. Đến chạng vạng rồi cuộc cũng chơi mệt rồi, Diệp Khiêm muốn cùng đi ăn, lại bị cô khéo léo từ chối. Lúc ở trước cửa khu vui chơi, cô ngồi xổm xuống nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Khiêm, nói: “Tiểu Khiêm này, mai mốt phải nghe lời ba của con đấy nhé.”

“Dạ.” Diệp Khiêm dùng sức gật đầu, “Cô sau này rảnh rồi thì tới nhà con chơi nha.”

Tang Du buông Diệp Khiêm ra, nhẹ giọng nói: “Sau này... Nếu có cơ hội.”

Sau đó đứng dậy, xoa xoa đầu Diệp Khiêm, mỉm cười nói, “Tạm biệt, Diệp Khiêm.”

Thấy Diệp Khiêm gật đầu, lại nhẹ nhàng lặp lại: “Tạm biệt...”

Nụ cười kia rất ôn nhu, dưới ánh tịch dương lại càng thêm nổi bật đẹp mắt. Mãi cho đến rất nhiều năm sau, Diệp Khiêm vẫn không quên được nụ cười của người phụ nữ đó.

Tạm biệt, nhưng cũng không bao giờ... Có thể gặp lại nữa.

Tang Du và Tiêu Dật cùng nhau rời đi, mãi đến khi bọn họ đã biến mất ở cuối đường, Diệp Khiêm mới hiếu kỳ hỏi: “Chú ba, cô Tang đó là ai thế ạ?”

“Là bạn của chú.”

“Bạn? Là đồng nghiệp của chú Tiêu sao?” Diệp Khiêm rất tò mò mà tiếp tục hỏi, lại bị Diệp Kính Huy cắt đứt, “Tiểu Khiêm đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm, được không?”

“Vâng...” Biết chú không chịu nói, Diệp Khiêm cũng hiểu chuyện không hỏi nữa.

Diệp Kính Huy mang theo Diệp Khiêm tới bãi đỗ xe, không khỏi xoay người lại nhìn về phía Tiêu Dật và Tang Du vừa rời đi, nhẹ nhàng nhíu mi lại, để lộ một chút lo lắng của hắn.

Đêm hôm đó, Diệp Kính Huy nhận được điện thoại của Diệp Kính Văn ở bệnh viện gọi tới, nói là Tang Du đang cấp cứu, sắp không xong, lúc này không thể gạt anh hai được nữa, không bằng nói cho anh ấy biết đi thôi, để anh ấy có thể tự quyết định.

Diệp Kính Huy gác máy, gắt gao nhíu mày.

Loại lo lắng kỳ quái chiều nay quả nhiên đã ứng nghiệm. Thấy lúc cô ấy rời đi vẫn còn khỏe, trông rất có tinh thần, không nghĩ tới bây giờ đã phải vào phòng cấp cứu, xem ra, cô ấy quả thật đã phải chống đỡ thân thể để tới gặp Diệp Khiêm lần cuối cùng rồi.

Lo lắng một lúc lâu, Diệp Kính Huy mới gửi một tin nhắn cho anh hai nhà mình. Rất nhanh đã nhận được hồi âm, chỉ có sáu chữ đơn giản —

“Anh tới bệnh viện ngay đây”.

Diệp Kính Huy không nghĩ tới anh hai sẽ đi, lo lo lắng lắng mãi rốt cuộc cũng lái xe chạy theo.

Khu cấp cứu vào buổi tối chỉ có vài người, hành lang ngoài phòng cấp cứu đặc biệt trống vắng, đèn huỳnh quang phát ra thứ ánh sáng chói mắt, vách tường trắng thuần lại càng làm tăng thêm vài phần lạnh lẽo vắng lặng, ở chỗ này, nhiệt độ so với bên ngoài dường như cũng thấp hơn vài phần.

Lúc Diệp Kính Huy chạy tới vừa vặn thấy anh hai nhà mình đang đứng dựa lưng vào tường, người đàn ông một thân âu phục màu đen đứng một mình trong hành lang vào đêm khuya, cúi đầu nhú mi, trông có vẻ cô đơn hiu quạnh.

Nghe được tiếng bước chân, Diệp Kính Hy quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy sau khi nhìn thấy người tới cũng thu lại một chút băng lãnh của mình, chỉ thản nhiên nói: “Sao cậu lại tới đây?” Diệp Kính Huy nhún nhún vai: “Dù sao cũng bị Kính Văn gọi điện đánh thức, cho nên tới xem tình hình luôn.”

Diệp Kính Hy gật đầu, ngồi xuống băng ghế trên hành lang. Diệp Kính Huy cũng tới ngồi cạnh anh, trầm mặc một lát mới hỏi: “Tình hình Tang Du thế nào rồi?”

Diệp Kính Hy bình tĩnh nói: “Theo Kính Văn nói thì rất không khả quan.”

Diệp Kính Huy trầm mặc một chút, nhượng nhượng mày, “Không nghĩ tới anh lại đến, em nghĩ anh rất hận Tang Du chứ. Dù sao cô ta lừa anh nhiều năm như vậy, còn gián tiếp khiến anh và Trình Duyệt phải chia ly.”

“Chuyện quá khứ anh không muốn truy cứu nữa. Như vậy quá mệt mỏi, không phải sao?” Diệp Kính Hy hơi nhắm mắt, nhàn nhạt nói.

Đêm hôm đó anh em Diệp gia và người nhà của Tiêu gia đều cùng chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu cả một đêm. Đèn ở phòng giải phẫu vẫn còn sáng, bác sĩ y tá đều rất bận rộn, thế nhưng Tang Du cuối cùng cũng không tỉnh lại nữa, bệnh tình kéo dài sáu năm, đã đến mức không còn cách nào cứu chữa được nữa rồi.

Buổi sáng sáu giờ, các bác sĩ rút cuộc cũng tuyên bố tin tức Tang Du qua đời, nhìn bọn họ đẩy thân thể trên giường bệnh bị vải trắng che đi, Tiêu Dật cầm tay em gái lần cuối, cố nén nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

Biểu tình trên mặt Diệp Kính Hy cũng rất trầm trọng, vén lớp vải trắng kia lên, nhìn thoáng qua gương mặt tái nhợt của người con gái ấy lần cuối, sau đó chậm rãi buông xuống, thấp giọng nói: “Thượng lộ bình an.”

Còn nhớ rõ dáng dấp năm ấy cô tiến vào Diệp gia, Tang Du khi đó là giáo viên dạy nhảy của Diệp Kính Văn, là một người con gái vừa trẻ lại vừa đẹp, nhảy cũng rất giỏi, còn rất có tài năng thương nghiệp, người trong Diệp gia ai cũng rất thích cô, nhất là Kính Văn, bởi vì tất cả vũ đạo cậu học được đều do Tang Du dạy, đối với Tang Du càng thêm vài phần thân thiết. Duy chỉ có Diệp Kính Hy là đối với cô rất lạnh nhạt, khi đó vừa mới cùng Trình Duyệt chia tay, trong lòng Diệp Kính Hy đối với cô có rất nhiều mâu thuẫn, hai người sau khi kết hôn cũng rất ít nói chuyện, nói là vợ chồng nhưng chẳng khác gì người dưng.

Thật lòng mà nói, Tang Du là một người phụ nữ rất ưu tú. Mà ngay cả Diệp Kính Hy cũng phải thừa nhận, cô rất đẹp, thông minh, lạnh tính, lại cơ trí, nếu như không phải vì trả thù mà bước vào Diệp gia, người đàn ông kết hôn với cô nhất định sẽ được cô giúp đỡ rất nhiều. Đáng tiếc, cả cuộc đời cô tính toán toán, kế hoạch trả thù thất bại, còn phải trả giá cả sinh mạng mình. Cuối cùng cũng chỉ có thể giả làm một người qua đường vào ngày cuối cùng của cuộc đời mình mà đi gặp con trai lần cuối, sau đó yên lặng rời bỏ thế gian.

Ngày thứ hai sau khi Tang Du qua đời, có một luật sư tới tập đoàn Long Hoa tìm Diệp Kính Hy, nói là muốn tuyên bố di chúc của Tang Du.

Diệp Kính Hy trầm mặc nghe ông đọc xong di chúc, lúc này mới biết, Tang Du mấy năm trước làm ăn kiếm được không ít tiền, lúc ở trong bệnh viện đã viết di chúc, chuyển nhượng toàn bộ tài sản cho Diệp Khiêm.

Diệp Kính Hy rất rõ ràng, đây là vì Tang Du cảm thấy áy náy với Diệp Khiêm mà muốn bồi thường cho nó. Đáng tiếc, rất nhiều thứ không thể dùng tiền là có thể bù đắp được, nhất là tình cảm. Lễ tang của Tang Du được cử hành vào ba ngày sau đó. Bởi vì không muốn chạm mặt với người nhà của cô nên Diệp Kính Hy chờ tới khi chạng vạng mới lái xe chạy tới nghĩa trang một mình.

Dưới làn mưa nhỏ tí tách rơi xuống, Diệp Kính Hy quên mang theo dù, không thể làm gì khác hơn là đội mưa tới trước mộ phần của Tang Du.

Người tảo mộ lúc này không nhiều lắm, nghĩa trang lớn như vậy chỉ có một người đàn ông lẳng lặng đứng trong mưa, như là một bức tranh phong cảnh trắng đen vậy, tràn đầy cảm giác trống trải cùng tịch liêu.

Diệp Kính Hy trầm mặc nhìn ảnh chụp của cô gái trên bia mộ, nhìn một lúc lâu. Mưa dần dần lớn hơn, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên không rõ nữa. Người trên bia mộ đã rời khỏi thế gian này rồi, tính toán, trả thù, cảm hận nhiều năm như vậy... Mang theo biết bao nhiêu tình tự phức tạp mà đi đến một thế giới khác.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Hy mới khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Di sản em lưu lại, tôi sẽ chờ sau khi Diệp Khiêm được mười tám tuổi mới giao cho nó, nó có nhận những bồi thường này hay không, sẽ do chính nó quyết định.” Nhẹ nhàng đặt một bó hồng trắng mà cô thích nhất xuống trước mộ cô, bình tĩnh nói, “Tôi sẽ chăm sóc Diệp Khiêm thật tốt, xin em yên tâm.”

Sau khi ra khỏi nghĩa trang, tâm tình của Diệp Kính Hy cực kỳ trầm trọng. Không lâu trước vừa mới tiễn người cha mà anh vừa thương vừa hận ra đi, bây giờ Tang Du lại tạ thế, những người gây ra bi kịch cho anh cứ thế mà từng người từng người rời đi, đột nhiên cảm thấy trong lòng chỉ còn là một khoảng không trống rỗng, cảm thấy tất cả những hy sinh của anh bỗng dưng trở nên buồn cười đến cỡ nào. Lãng phí thời gian nhiều năm như vậy, thật may, Trình Duyệt còn ở bên người.

Thật may... Trình Duyệt vẫn còn sống.

Nếu không, Diệp Kính Hy cũng không biết nên làm thế nào để chống đỡ tiếp được nữa.

Lái xe đi trên đường cao tốc, bất tri bất giác lại chạy tới chỗ Trình Duyệt. Lúc này, anh thật sự rất muốn gặp Trình Duyệt. Chỉ có cái người dịu dàng ôn nhu ấy mới có thể khiến anh cảm nhận được một tia ấm áp mà thôi.

Hôm nay là thứ tư, Trình Duyệt dạy học ở trường, đương nhiên là ở trong ký túc xá phía Đông của trường rồi. Buổi tối chín giờ, buồn chán liền đi ra ngoài ban công lấy quần áo, bỗng nhiên thấy một chiếc xe quen thuộc ở phía dưới lầu, Trình Duyệt còn cho rằng mình hoa mắt, kinh ngạc mở cửa sổ lộ đầu ra, cư nhiên thật là xe của Diệp Kính Hy.

— Đã trễ thế này, anh còn tới đây làm gì?

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Trình Duyệt, Diệp Kính Hy cũng mở cửa xe ra bước xuống.

Mưa cứ thế lớn dần, Trình Duyệt vội vàng cầm dù chạy xuống lầu, vừa lấy dù che cho anh vừa nói: “Sao anh lại tới đây? Đã trễ thế này còn đến làm gì? Lại không mang theo dù nữa, anh nhìn anh xem, ướt sũng như vậy rồi.” Trong giọng nói có chút trách cứ, nhưng lại lộ ra biết bao lo lắng cùng quan tâm khó mà che giấu được.

Diệp Kính Hy trầm mặc không nói lời nào, ánh mắt thâm trầm lẳng lặng nhìn chăm chú vào Trình Duyệt.

Trình Duyệt có chút đau lòng mà vuốt vuốt làn tóc mất trật tự của anh, nước mưa theo động tác này cứ từng giọt từng giọt nhỏ xuống, quần áo của anh đều bị ướt cả, dán vào trên người. Một trận gió thổi qua thôi cũng khiến Trình Duyệt cảm thấy lạnh, huống chi là Diệp Kính Hy toàn thân ướt nhẹp như thế này chứ. Trình Duyệt nhíu nhíu mày, nói: “Mau lên lầu đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Hai người cùng nhau lên lầu, vừa mở cửa phòng xong là Trình Duyệt vội vàng chạy vào toilet lấy một chiếc khăn sạch sẽ đưa cho anh, “Mau lau khô tóc đi, anh như thế này rất dễ bị cảm đấy.”

Thể chất Diệp Kính Hy từ trước tới nay rất tốt, nhiều năm qua rất ít khi bị cảm mạo. Tuy là như vậy, nhìn anh ướt sũng như chuột lột thế này vẫn khiến Trình Duyệt đau lòng không thôi.

Diệp Kính Hy không nhận lấy khăn mặt, đột nhiên gắt gao ôm lấy Trình Duyệt, độ mạnh của cánh tay giống như muốn nhồi hai người lại làm một vậy, thậm chí ngay cả tiếng tim đập của đối phương cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Trình Duyệt bị anh ôm vào lòng, tràn ngập khoang mũi đều là mùi vị nước mưa trên người anh, cả người anh đều dính đầy nước mưa rét lạnh, thân thể Trình Duyệt lại cực kỳ ấm áp, hai luồng nóng lạnh tiếp xúc với nhau khiến toàn thân hai người không khỏi run lên.

Diệp Kính Hy giống như là rất lưu luyến độ ấm trên người Trình Duyệt, hai tay ôm càng chặt hơn, thân thể hai người dán chặt đến nỗi hầu như không có khe hở, cái ôm chặt chẽ như thế này khiến tim Trình Duyệt không khỏi đập nhanh hơn.

Đỏ mặt muốn đẩy anh ra, lại nghe anh nói ở bên tai: “Đừng nhúc nhích... Để anh an tĩnh ôm em một lúc đi...”

Thanh âm của anh trầm thấp mà từ tính, như là một loại độc dược khiến Trình Duyệt bất giác ngoan ngoãn không dám động đậy nữa, mặc cho anh ôm để sưởi ấm.

Lỗ tai mãi cảm cảm giác được những giọt nước mưa băng lãnh trên tóc anh nhỏ xuống, có vài giọt còn trượt vào trong cổ áo Trình Duyệt, giọt mưa băng lãnh theo làn da ấm áp trượt xuống trước ngực, khiến Trình Duyệt nhẹ nhàng run rẩy.

Diệp Kính Hy hôm nay thật sự là khác thường, lúc vừa thấy anh ở dưới lầu, dáng vẻ sững nước của anh trông có chút sa sút, ánh mắt thâm thúy lộ ra thần sắc thống khổ khó mà che giấu được... Đã xảy ra chuyện gì sao? Tâm tình trông có vẻ không tốt.

Trình Duyệt không khỏi đau lòng ôm ngược lại anh, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đã bị mưa xối ướt, dịu dàng hỏi: “Anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à? Có tâm sự thì có thể nói với em mà...”

Ngữ khí của Trình Duyệt quá mức ôn nhu, khiến Diệp Kính Hy có cảm giác thoải mái giống như mỗi khi mệt mỏi về nhà lại được người yêu an ủi vậy. Tựa như được uống một ly trà nóng trong đêm mưa băng lãnh, cái loại ấm áp này xông thẳng vào đáy lòng, làm cho người ta cực kỳ dễ chịu.

Diệp Kính Hy trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc nhẹ giọng nói: “Hôm nay là tang lễ của Tang Du.”

Thân thể Trình Duyệt đột nhiên cứng ngắc, giây phút muốn đẩy Diệp Kính Hy ra, lại bị Diệp Kính Hy ôm chặt hơn, “Em nghe anh nói hết đã, được không? Tin tưởng anh, Trình Duyệt...”

Trình Duyệt an tĩnh lại, gật đầu, “Ừm... Anh nói đi...”

Diệp Kính Hy hít sâu một hơi, rồi mới lên tiếng: “Lần này cô ấy trở về chỉ để khám bệnh, thuận tiện gặp mặt Diệp Khiêm lần cuối... Không ngờ mấy hôm trước vì bệnh tình chuyển nặng mà qua đời. Em cũng biết, anh và cô ấy đã ly hôn rồi, vốn không cần phải đến xem cô ấy, thế nhưng Tang Du dù sao cũng là mẹ của Diệp Khiêm, cho nên, anh hôm nay mới tới tiễn cô ấy đi một đoạn đường.”

“Chuyện quá khứ đã hoàn toàn chấm dứt rồi, anh với em giờ đây đã có thể bắt đầu lại từ đầu... Những chuyện cũ này, em đừng chú ý nữa.”

Trình Duyệt rốt cuộc cũng hiểu vì sao tâm tình của Diệp Kính Hy ngày hôm nay không được tốt.

Diệp Kính Hy đi gặp Tang Du, Trình Duyệt có thể hiểu được. Dù sao người kia cũng đã từng là vợ anh, còn là mẹ ruột của Diệp Khiêm, cho dù hai người không có cảm tình gì, cho dù đã ly hôn, theo tình theo lý mà nói, anh đi tiễn cô ấy cũng là chuyện nên làm mà thôi. Nếu như Diệp Kính Hy đối với tin Tang Du qua đời mà mặc kệ, vậy thì cũng quá là máu lạnh rồi. Ngược lại, anh có thể bỏ đi hận ý mà đến viếng mộ Tang Du, đây mới hợp với tính cách trọng tình trọng nghĩa của anh.

Nếu anh đã nói rõ không có cảm tình gì với Tang Du nữa, Trình Duyệt đương nhiên sẽ không chú ý, cũng sẽ không đi ghen tuông với một người đã qua đời làm gì.

Cũng may Trình Duyệt là người dịu dàng chu đáo như thế, Diệp Kính Hy không cần phải giải thích nhiều, Trình Duyệt đã có thể lý giải được, trái lại còn an ủi Diệp Kính Hy —

“Em không để ý đâu. Anh đi thăm mộ cô ấy là việc nên làm thôi, sau này chờ Diệp Khiêm lớn lên, anh nói cho nó biết rõ chân tướng, xong cũng nên dẫn nó tới mộ cô ấy nhìn một chút.” Trình Duyệt ôm lấy Diệp Kính Hy, dịu dàng nói, “Anh cũng đừng quá đau buồn... Còn có em ở bên anh mà... Em với anh sẽ cùng nhau chăm sóc Diệp Khiêm thật tốt...”

Nói xong mới cảm thấy lời của mình trắng trợn quá, Trình Duyệt có chút xấu hổ mà cúi đầu xuống, vùi đầu trước ngực anh.

Vừa nghe xong câu nói ấy thì lo lắng trong lòng Diệp Kính Hy thoáng chốc đã tan biến hết, khóe miệng cũng hơi giương lên, nhẹ nhàng hôn lên trán Trình Duyệt, hạ giọng nói: “Em thật sự nguyện ý ở bên cạnh anh sao?”

Trình Duyệt gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ừm... Không phải đã bảo kết hôn rồi sao...”

Ai~~ Mình làm sao vậy chứ, da mặt hôm nay sao lại dày như vậy, càng nói càng lộ liễu mà. Trình Duyệt có chút ảo não mà nghĩ. Có lẽ là do mình quá nhẹ dạ đi, thấy anh không mang dù, cô đơn lạc mịch đứng dưới mưa, rồi lại nhìn thấy đau buồn trong mắt anh, Trình Duyệt không khỏi muốn ôm lấy anh thật chặt, muốn cho anh biết, cái người tên là Trình Duyệt này, vẫn chưa từng rời xa.

Nghe được những lời này của Trình Duyệt, nụ cười trên mặt Diệp Kính Hy dần dần lan rộng ra, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Mạnh mẽ trở lại. Ôm người yêu dịu dàng hết lòng hết dạ vì mình ở trong lòng, Diệp Kính Hy đột nhiên nghĩ, kỳ thực, anh lúc này đã hạnh phúc lắm rồi, cũng đã thỏa mãn mà bảo vệ thứ quý trọng nhất của cả đời anh.

“Cuối tuần này, anh đưa Diệp Khiêm tới gặp em nhé, được không?” Ngữ khí của Diệp Kính Hy trở nên ôn nhu hơn.

Trình Duyệt có chút xấu hổ mà gật đầu, sau đó quay mặt đi chỗ khác: “Được thôi, tùy anh à.”

Diệp Kính Hy cười, vuốt ve gương mặt đã đỏ lên của Trình Duyệt, nói: “Đừng lo lắng, Diệp Khiêm rất ngoan.”

Bị động tác ái muội của anh khiến cho càng thêm thẹn thùng, Trình Duyệt gạt tay anh ra, nghiêm mặt nói: “Anh mau đi tắm đi, mưa rồi thì đừng có càn quấy như vậy chứ! Em không muốn công anh tới bệnh viện đâu.”

Vừa nói vừa đẩy Diệp Kính Hy vào phòng tắm, Diệp Kính Hy làm bộ như không nghe thấy gì, cầm khăn mặt bước vào phòng tắm, nhân cơ hội kéo luôn Trình Duyệt không có chút phòng bị vào chung, ép người ta cùng tắm với mình. Trình Duyệt trong phòng tắm nhỏ hẹp hoàn toàn bị khống chế, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cùng tắm dưới vòi sen với ai kia...

Cơn mưa ngoài cửa sổ càng thêm xối xả, gió đêm ào ào thổi như gió biển. Trong căn phòng nho nhỏ ẩm áp nọ vẫn còn sáng đèn, lộ ra một tia ấm áp khiến người ta đặc biệt thoải mái trong đêm mưa.

46. Chương 47 - Hạnh Phúc [hoàn]

Thứ bảy, Diệp Kính Hy liền gọi điện thoại cho Trình Duyệt, nói là muốn cùng đi ra ngoài có chút việc. Trình Duyệt cho rằng anh muốn dẫn mình tới gặp Diệp Khiêm, cho nên đặc biệt cẩn chu mình một phen, mặc vào bộ âu phục được đặt may khéo léo, thắt thêm chiếc cà vạt tương xứng với bộ quần áo của mình, tóc cũng được cắt tỉa lại một chút, cái loại tâm tình khấn trương này giống như là sắp đi gặp phụ huynh của người yêu mình vậy, mấy hôm trước còn tới siêu thị mua quà, không biết Diệp Khiêm thích cái gì, mua quần áo thì không biết thằng bé cao lớn ra sao cả, do dự mãi, cuối cùng mua vài món đồ chơi mà mấy nhóc con hay thích.

Kết quả khi Diệp Kính Hy lái xe tới đón, trên xe cũng chẳng có thằng nhóc nào, Trình Duyệt có chút xấu hổ mà đem cả túi quà to đùng của mình bỏ vào ghế sau, sau đó ngồi vào vị trí phó lái.

Diệp Kính Hy nghiêng đầu nhìn Trình Duyệt ăn mặc cẩn chu, khóe miệng không khỏi giương lên, nói: “Em cắt tóc à?”

Trình Duyệt gật đầu, có chút xấu hổ mà sờ sờ sợi tóc dán bên tai, nói: “Mái dài quá nên cắt ngắn một chút ấy mà.”

“Ừm...” Diệp Kính Hy mỉm cười vươn tay ra, sờ sờ mái tóc mềm mại của Trình Duyệt, bình luận: “Nhìn rất được.”

Trình Duyệt bị ánh mắt của đối phương nhìn tới loạn nhịp tim, vội vàng quay mặt đi chỗ khác nói: “Anh đưa em đi ra ngoài có chuyện gì?”

Diệp Kính Hy nhàn nhạt nói: “Muốn cùng em đi xem nhà.”

“Nhà?” Trình Duyệt có chút kinh ngạc, “Nhà gì cơ?”

“Nhà tân hôn của chúng ta.” Diệp Kính Hy nói như là lẽ đương nhiên.

Trình Duyệt trầm mặc trong chốc lát, chờ anh khởi động xe rồi mới nhẹ giọng hỏi: “Anh định mua nhà nữa à?”

“Đương nhiên. Chỗ của anh và Diệp Khiêm ở cách nơi làm việc xa quá, sau này nếu sống chung với nhau thì không tiện, cho nên anh tính bán căn này, mua một căn khác thích hợp cho cả ba người chúng ta.” Diệp Kính Hy đánh nhẹ tay lái, đem xe chạy ra khỏi trường học, thuận lợi mở ngăn kéo ra lấy một quyển tạp chí đưa cho Trình Duyệt, nói, “Anh đã chọn được vài chỗ rồi, nhìn cũng không tồi, em xem xem thích cái nào.”

Trình Duyệt gật đầu, tiếp nhận quyển tạp chí địa ốc trong tay anh, lật lật vài tờ, phát hiện Diệp Kính Hy đã dùng bút đỏ gạch chéo rất nhiều chỗ rồi, chỉ chừa lại vài căn hộ được khoanh tròn mà thôi.

Nhìn dấu gạch chéo đỏ cả trang giấy, Trình Duyệt không khỏi nở nụ cười, tác phong của anh vẫn luôn trực tiếp như vậy, rất nhiều căn hộ trong đây nhìn cũng không tồi, chẳng biết anh tại sao lại chường mắt mà gạch chéo hết.

Nhìn những chỗ anh đã khoanh tròn, Trình Duyệt lúc này mới phát hiện ra dụng tâm của Diệp Kính Hy. Những căn nhà anh chọn đều nằm trong vùng tam giác giữa khu thương nghiệp và khu dạy học phía Đông cả.

Thấy Trình Duyệt vừa xem tới mấy căn nhà ở khu Hải Hồ mới, Diệp Kính Hy liền giương lên khóe môi, thấp giọng giải thích: “Khu nhà này rất tốt, phương tiện đầy đủ, quản lý bảo vệ cũng rất tốt, lại gần với Bắc Giang, buổi tối có thể qua đó tản bộ, thuận tiện ngắm cảnh sông nữa.” Trình Duyệt một bên nghe anh nói, một bên nhìn mấy dòng giới thiệu về khu nhà này, đột nhiên phát hiện ở góc trang có vài chữ, nhìn kỹ thì chính là “Tập đoàn Long Hoa”. Trình Duyệt giật mình, không khỏi buồn cười nhìn về phía Diệp Kính Hy nói: “Anh khoe khoang ba hoa nhiều như vậy, đây không phải là khu dân cư mới do công ty anh xây dựng sao?”

Diệp Kính Hy thản nhiên gật đầu: “Quảng cáo cho em một chút ấy mà. Hơn nữa, những gì anh nói đều là sự thật, không có khoa trương đâu.”

Trình Duyệt nở nụ cười, “Anh thật đúng là biết tuyên truyền.”

“À, đó là đương nhiên.” Diệp Kính Hy cười nhẹ nhìn Trình Duyệt, “Quan trọng là, vị trí của khu này rất thích hợp với chúng ta. Mỗi sáng chúng ta có thể cùng nhau xuất phát, anh lái xe đưa Diệp Khiêm tới trường, sau đó tiện đường chở em tới khu dạy học phía Đông, sau đó tự mình tới chỗ làm, buổi chiều trở về thì cứ đi ngược đường lại đón mọi người về thôi, rất tiện mà.”

Trình Duyệt cúi đầu nhìn vị trí của khu nhà này, quả thật rất tiện lợi cho việc đưa đón của Diệp Kính Hy. Không nghĩ tới anh lại tỉ mỉ như vậy, chuyện sau này cùng nhau sinh hoạt cũng lo lắng chu đáo đến thế, trong lòng Trình Duyệt không khỏi cảm động, nhìn người đang chăm chú lái xe ở bên cạnh, không khỏi cười rộ lên, nói: “Vậy cứ theo ý anh đi, chúng ta mua một căn ở khu Hải Hồ, em cũng bán luôn căn nhà ở ngoại thành cho rồi.”

“Em không để lại cho em trai em dùng à?” Diệp Kính Hy hỏi.

Trình Duyệt lắc đầu: “Trình Nhạc nhà em đã sớm tự lập rồi, nó bây giờ còn không thèm nhận tiền học phí với tiền sinh hoạt từ em nữa là, không biết mấy đứa sinh viên như nó kiếm tiền ở đâu nữa.”

Nhớ tới chuyện cậu sinh viên đẹp trai Trình Nhạc hôm đấy ắn ắn núp núp bên người Diệp Khiêm, so với thằng nhóc con hồi đó càng khó ứng phó, Diệp Kính Hy không khỏi cười rộ lên, “Cậu ấy hẳn đã có thể tự mình lo liệu rồi, em không cần lo lắng.” Dừng một chút, lại nói, “Đúng rồi, cậu ấy học chuyên ngành gì thế?”

“Vi tính.”

“À, vậy có thể cậu ấy giúp người ta thiết kế web, biên trình này nọ, làm mấy cái này cũng được không ít tiền đâu. Nhiều khi còn kiếm được gấp đôi người ta đó, nếu cậu ấy đã không muốn nhận tiền của em, vậy cứ để cậu ấy tự lập là được. Anh thấy Trình Nhạc thông minh như vậy, khẳng định sẽ không bỏ đối bản thân đâu.”

Trình Duyệt kinh ngạc nói: “Anh chưa gặp nó mà, sao lại xác định như thế?”

“Ặc...” Tuy rằng mém nữa là để lộ chuyện, Diệp Kính Hy vẫn bình tĩnh nói, “Cậu ấy hồi nhỏ thông minh như vậy, lớn lên hẳn cũng không biến gốc đâu.”

Trình Duyệt cũng không có hoài nghi, chỉ là cười cười nói: “Anh còn nhớ chứ, năm đó em nói với anh rồi, thằng nhóc Trình Nhạc này xấu bụng lắm, sau này lớn lên quả nhiên còn thêm nặng a.”

“Vậy cũng tốt, ít ra cũng không dễ bị người ta lừa.”

“Nó không lừa người ta là may rồi ấy...”

Hai người một đường tùy ý trò chuyện, tán gẫu chuyện nhà, bầu không khí trong xe dần dần trở nên thoải mái hơn. Ấy vậy mà bạn Trình Nhạc đang trọ trong ký túc xá của chúng ta lại hắt xì liên tục. Rất nhanh đã tới khu dân cư Hải Hồ, quy hoạch của khu này quả thật rất tốt, phong cảnh cực kỳ đẹp, hầu như là chỉ mới nhìn qua lần đầu tiên, Trình Duyệt đã thích ở đây rồi, nghĩ tới sau này sẽ cùng người mình yêu nhất sinh sống ở đây, tâm tình Trình Duyệt cũng vui vẻ hẳn lên.

Diệp Kính Hy trực tiếp chạy vào khu D, đỗ xe ở trong ga ra, sau đó cùng Trình Duyệt xuống xe.

Trước mặt là một căn biệt thự nhỏ hai tầng, xung quanh biệt thự được rào một hàng rào trắng, bên trong có một vườn hoa nho nhỏ, lúc này đang là mùa hè, hoa trong vườn đua nhau khoe sắc, nhìn qua rất có sức sống.

Diệp Kính Hy dẫn Trình Duyệt vào nhà, nói: “Bên này là vườn hoa, không biết em có thích không.” Thấy Trình Duyệt chống tay bên tường nhìn hoa cỏ nở rộ trong vườn, Diệp Kính Hy nhếch môi lên, đi tới bên cạnh Trình Duyệt, ôn nhu nói, “Còn nhớ rõ năm đó khi tụi mình học đại học, căn nhà thuê nho nhỏ kia cũng có một vườn hoa, bên trong trồng rất nhiều hoa hồng. Em còn nói, sau này muốn ra ngoại thành mua một căn nhà nhỏ, trồng một ít cây hoa. Cho nên anh mới chọn chỗ này. Chờ tới mùa xuân năm sau, tụi mình mua một chút hạt giống về trồng, được không?”

Chuyện này đã qua lâu lắm rồi, không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ như thế, trong lòng Trình Duyệt không khỏi dâng lên một luồng khí ấm áp, có chút cảm động mà gạt đầu, nhẹ giọng nói: “Được thôi... Vườn hoa này, sau này chúng ta cùng nhau quản lý.”

Diệp Kính Hy khẽ cười cười, vòng tay qua vai Trình Duyệt, thấp giọng nói: “Vào nhà xem một chút đi.”

Biệt thự nhỏ hai tầng lầu, vách tường được sơn một màu vàng nhạt, khiến cho lòng người cảm thấy ấm áp. Phòng khách lớn nằm ở lầu một, bên cạnh là nhà ăn và phòng bếp, lầu hai có ba phòng ngủ và một phòng đọc sách, Diệp Kính Hy một bên dẫn Trình Duyệt tới tham quan, một bên giống như là ông chủ mà giới thiệu: “Phòng ngủ của tụi mình ở bên này, là gian phòng lớn nhất, ánh sáng cũng rất tốt.”

“Bên cạnh là phòng đọc sách, rồi bên cạnh nữa là phòng ngủ của Tiểu Diệp Khiêm, còn có một phòng trống nữa, anh nghĩ không bằng để đàn dương cầm của em vào đây...”

À... Ra là Diệp Kính Hy đều đã lên kế hoạch hoàn hảo hết rồi, giống như đặt một cái bẫy hoàn hảo chờ mình chui vào thôi...

Tuy rằng Trình Duyệt rất rõ ràng, thế nhưng vẫn chui vào một cách cam tâm tình nguyện.

Dưới ánh mắt ôn nhu của anh, mặc kệ là anh nói gì đi nữa, Trình Duyệt đều không có biện pháp cự tuyệt. Không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Nếu anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi thì cứ theo ý anh đi.”

Diệp Kính Hy ôm lấy thắt lưng Trình Duyệt nói: “Anh chỉ phụ trách kết cấu thôi, em phải phụ trách lấp đầy căn nhà này đó.”

“Hả? Anh nói cái gì?” Hai người đứng trước cửa sổ, tựa trong lòng anh nhìn cảnh sắc mỹ lệ ở phía xa, trong đầu Trình Duyệt có chút mơ hồ, không rõ lắm ý tứ của anh là gì.

“Em không thấy... Trong nhà vẫn còn trống không sao? Em muốn ngủ trên sàn nhà hả? Anh không đồng ý.” Diệp Kính Hy dùng cạp cạp vai Trình Duyệt, cười nói, “Tìm nhà với lấp đặt thiết bị anh đã làm rồi, giờ tới lượt em mua đồ dùng với đồ trang trí, thành viên trong gia đình phải phân công rõ ràng, đúng không?” Trình Duyệt giật mình, buồn cười nhích vào lòng anh thêm một chút nữa, nói: “Được rồi, cuối cùng thì em cũng biết mục đích của anh vì sao mới sáng sớm đã đưa em tới đây, thì ra... Là muốn tìm em làm cu li.”

Diệp Kính Hy hôn lên tai Trình Duyệt, nói: “Đồ dùng trong nhà cứ theo ý thích em mà mua đi, em cũng là chủ nhân của cái nhà này mà.”

Trình Duyệt trầm mặc một chút, trong lòng biết là anh sợ mua đồ dùng mình không thích, cho nên mới để phòng trống để mình tự đi mua.

“Sao thế, không vui?” Thấy Trình Duyệt không nói lời nào, Diệp Kính Hy càng ôm chặt hơn, ngữ khí thậm chí còn có chút ủy khuất.

“Được rồi được rồi, tội mình cùng đi mua đồ dùng, dù sao thì cả ngày hôm nay đều đã được anh dự sẵn rồi còn gì.” Trình Duyệt bất đắc dĩ mà nghĩ, mình thật sự là bị người này chiếm dụng một trăm phần trăm rồi, sau này muốn thoát cũng không được.

Diệp Trình hai người bận rộn cả ngày, rốt cuộc cũng nhồi đầy căn nhà nhỏ của mình.

Ngoại trừ mua thêm một ít đồ gia dụng mới, những thứ trong nhà cũ cũng đều dọn tới đây, phải gọi cho công ty chuyển nhà tới tiến hành chung luôn, lúc thì chở đàn dương cầm từ nhà Trình Duyệt tới, lúc thì chở đồng hành lý ở chỗ Diệp Kính Hy tới, lúc thì chở đồng đồ gia dụng mới có cũ có tới...

Đến khi mọi việc xong xuôi thì hoàng hôn đã buông xuống.

Trình Duyệt rửa tay sạch sẽ, từ phòng khách đi lên lầu hai, nhìn kỹ căn nhà nhỏ của mình một lần nữa.

Tường, sàn nhà, sofa màu trắng, đèn non bộ trong phòng khách, còn có chậu cá nhỏ trên ngăn tủ mà Trình Duyệt vẫn nuôi cũng được Diệp Kính Hy chu đáo đưa tới đây. Giường lớn mềm mại trong phòng ngủ cũng là do Trình Duyệt tự mình chọn, nằm lên vô cùng thoải mái, còn có rèm cửa sổ màu xanh nhạt, trong phòng của Tiểu Diệp Khiêm được dán một con mèo máy ở trên tường, trên giá sách trong phòng làm việc của Diệp Kính Hy được chất đầy những tác phẩm vĩ đại bằng tiếng Anh, phòng bên cạnh là cây đàn dương cầm của cha Trình Duyệt...

Vật dụng mới, hồi ức cũ, khắp nơi trong căn nhà nhỏ này đều tràn đầy mùi vị ấm áp.

Sau này sẽ sinh sống ở đây, có thể sẽ ở lại rất nhiều năm nữa...

Nhìn những vật dụng do mình tự chọn, còn có sự yên tâm hòa dưới ánh mắt trời nhân nhật của người đàn ông đang nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách kia, Trình Duyệt không khỏi cười rộ lên, trong lòng cũng tràn đầy hạnh phúc.

Đêm đó, Trình Duyệt nói muốn quay lại căn nhà ở ngoại ô phía Tây thu dọn một chút, Diệp Kính Hy vốn định giữ Trình Duyệt ở lại nhà mới, thế nhưng dưới sự kiên quyết của Trình Duyệt, cũng đành phải đưa người về ngoại ô phía Tây. Trình Duyệt một mình ngồi trên ghế sofa, ngây ngốc nhìn gian nhà mình đã ở qua nhiều năm nay mà đi ra.

Rất nhanh thôi sẽ phải bán nơi này đi rồi, đột nhiên có chút không muốn.

Năm đó khi mua nhà ở, Trình Duyệt cho đến bây giờ vẫn không nghĩ tới sẽ có một ngày bán nó đi, dọn tới cùng sống với Diệp Kính Hy. Khi đó Trình Nhạc vừa mới lên đại học, Trình Duyệt mua căn nhà này là chuẩn bị để ngụ cả đời rồi. Bởi vì anh cho tới bây giờ cũng chưa từng có hy vọng xa vời, có một ngày có thể đợi được Diệp Kính Hy quay trở lại, có một kết cục tốt đẹp với đối phương. Anh còn tưởng rằng, mình cứ như vậy mà độc thân cả đời ấy chứ.

Cho nên anh đặc biệt hết lòng bài trí căn nhà này, từng góc từng góc đều cẩn thận thiết kế, mỗi một ngọn đèn ở trên tường cũng là do anh tự mình chọn, vừa rẻ lại đẹp. Chỉ có nơi này là thuộc về riêng anh, chính là góc nhỏ của một mình anh. Trong căn nhà này, anh không cần che giấu, không cần ngụy trang, không cần giống như lời Giang Tử Đông nói, sống khổ cực như vậy.

Lúc đau khổ có thể chảy nước mắt, lúc vui vẻ có thể làm cho mình một bữa cơm thật thịnh soạn, sau đó đem tất cả những thứ ăn không hết bỏ vào tủ lạnh. Có đôi khi không cần kiêng nể gì mà lôi micro ra thu vài bài hát, hoặc là chăm chú nghiên cứu lời kịch của một bản kịch truyền thanh.

Bây giờ cuộc sống độc thân đã kết thúc rồi, không còn những buổi tối một mình nhớ tới người kia nữa, sau này sẽ được cùng người yêu ở một chỗ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy đối phương, những đêm đông lạnh lẽo giật mình tỉnh giấc cũng sẽ có người ấy ở bên cạnh...

So với mười năm chờ chờ đợi đợi ấy, hạnh phúc đến quá bất ngờ, khiến Trình Duyệt thậm chí còn cảm thấy không thật.

Thế nhưng chiếc nhẫn anh nắm trong lòng bàn tay, dùng đầu ngón tay cảm nhận vết khắc chữ tiếng Anh ở trên mặt, Trình Duyệt mới xác định được, tất cả đều là sự thật, chính mình đã sắp cùng Diệp Kính Hy kết hôn rồi, những lời hứa hẹn khi còn trẻ, dù đã qua rất nhiều năm, cứ nhiên đều sắp biến thành sự thật.

Đây có thể xem như là ông trời đã rủ lòng thương hai người không?

Vất vả nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí.

Nghĩ tới đây, tâm tình Trình Duyệt cũng tốt lên, đi từ phòng khách cho đến phòng ngủ, cuối cùng lưu luyến nhìn lại căn nhà nhỏ của mình, nhẹ nhàng nhếch miệng cười rộ lên, sau đó bắt đầu đóng gói hành lý.

Sáng sớm hôm sau, Trình Duyệt vừa lúi hành lý ra khỏi cửa, đã nhận được tin nhắn của Diệp Kính Hy, nói là Diệp Khiêm được hai thằng em anh đưa tới khu Hải Hồ rồi, em có muốn gặp họ hay không.

Trình Duyệt trong lòng khẩn trương không thôi, bất quá... Cái gì tới rồi cũng sẽ phải đối mặt, tránh được mừng một cũng không tránh khỏi mười lăm, không thể làm gì khác hơn là kiên trì bắt xe đi qua khu bên kia, tiện tay mua chút hoa quả ở siêu thị.

Vừa vào cửa đã cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, TV trong phòng khách đang mở, trên ghế sofa là hai người xa lạ, biểu tình trông rất kỳ quái — thật ra mà nói thì cũng không mấy xa lạ, Trình Duyệt cách đây không lâu đã gặp qua bọn họ rồi, một người là người đã dụ dỗ anh bị thương, một người chính là bác sĩ đã giúp anh băng bó. Đương nhiên, còn có cả trường hợp đặc biệt khi gặp lại Diệp nhị thiếu gia trong quán bar lần đó...

Nhớ tới hình ảnh mình và Diệp Kính Hy đang thân mật bị hấn phá đám, gương mặt Trình Duyệt có chút nóng lên, không khỏi cúi đầu xuống.

Diệp Kính Hy ngược lại chẳng biết xấu hổ, ở trước mặt các em trai rất tự nhiên nắm tay Trình Duyệt, điều này làm cho Trình Duyệt càng ngượng hơn. Hai người vừa nhìn thấy Trình Duyệt xong đều nở nụ cười, nụ cười của Diệp Kính Hy càng thêm tươi rói, thân thiện mà chào hỏi: “Ai nha, anh Trình Duyệt, mau lại đây ngồi a. Đã lâu không gặp anh rồi đó.”

Diệp Kính Hy trừng mắt hấn một cái, để Trình Duyệt ngồi xuống bên cạnh, nói: “Chính thức giới thiệu một chút. Đây là hai thằng em của anh, chú ba Diệp Kính Huy, chú út Diệp Kính Văn.” Diệp Kính Hy dừng một chút, ôm lấy vai Trình Duyệt nói, “Còn anh này chính là Trình Duyệt.”

Trình Duyệt lễ phép hướng bọn họ nở nụ cười, “Chào các cậu.”

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói: “Hết rồi à? Em còn tưởng anh phải nói thêm câu ‘người yêu của anh’ và vân vân vũ vũ chứ.”

Diệp Kính Hy nhú mồm, nói tiếp: “Anh dự định cùng Trình Duyệt kết hôn, đó cũng là lý do ngày hôm nay anh gọi các cậu tới chính thức giới thiệu.”

Hai cậu em liếc nhìn nhau, đồng thời ho khan một tiếng.

Trình Duyệt có chút xấu hổ mà cúi đầu, kéo kéo tay Diệp Kính Hy. Diệp Kính Hy trấn an cầm lấy tay Trình Duyệt, cười cười nói tiếp: “Sau này đều là người một nhà, các cậu biết nên chú ý cái gì rồi chứ?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Đã biết.”

Diệp Kính Văn hỏi: “Bên mẹ thì sao? Anh thông báo chưa?”

Diệp Kính Hy nói: “Anh nói với mẹ rồi, mẹ đã đồng ý.”

“À...” Diệp Kính Văn nở nụ cười, “Vậy anh định khi nào thì kết hôn?”

“Còn chưa định ngày, nhưng chắc cũng sắp rồi.”

“Em biết gần đây có một giáo đường, có thể bao hết. Lễ Quốc khánh thì sao?” Diệp Kính Văn đề nghị, “Hôm đó ai cũng được nghỉ, có thể tới tham gia hôn lễ của anh.”

Diệp Kính Hy nghiêng đầu dịu dàng nhìn Trình Duyệt, thấp giọng ghé vào lỗ tai đối phương hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Da đầu Trình Duyệt cứ thế tê dại từng trập, cảm thấy ở trước mặt các cậu em mà đàm luận việc này thật là xấu hổ chết đi được, đỏ mặt gật đầu: “Vây... Cứ như thế đi.”

Diệp Kính Huy và Diệp Kính Văn liếc mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi, cười đến cực kỳ quỷ dị.

Trình Duyệt thật dễ đối phó a...

Không có biện pháp, anh hai vận khí tốt mà...

Diệp Kính Hy đưa mắt nhìn hai thằng em mình, cũng cười theo, nói: “Vây cử hành hôn lễ vào Quốc khánh đi. Bên phía giáo đường giao cho Kính Văn hỗ trợ, anh không muốn quá phô trương, mời một vài người thân tới là được rồi.”

“Được, chuyện này cứ giao cho em.” Diệp Kính Văn cười đến có chút tà ác, dứt lời liền chuyển về phía anh ba của mình, hạ giọng nói, “Hôn lễ của anh hai, anh chàng nhà anh có tới không a, anh có mời được anh ấy không đó?”

Diệp Kính Huy nhú mồm, “Không đến.”

“Tại sao?”

“Anh ta tới làm cái gì, mặt lạnh cứ như thần giữ cửa ấy, đến đó đứng cho người ta tham quan hả?” “Chắc, anh cứ nói thế, sẽ làm người ta thương tâm đó.” Diệp Kính Văn mỉm cười nói, “Em hôm đó có nói với Lâm Vi rằng anh hai đã có người yêu, em ấy bảo còn muốn tới gặp một lần mới được. Hôn lễ là lúc thích hợp nhất để giao lưu còn gì, anh đừng có giận dỗi nữa, để Tư Minh cũng tới đi. Khó có khi tụ họp một lần mà.”

“Chú lo nhiều chuyện quá nhỉ?”

Ba anh em đang trò chuyện, chuông cửa đột nhiên vang lên, Diệp Khiêm đầu đầy mồ hôi chạy vào, vừa định nhào vào lòng Diệp Kính Hy, lại phát hiện ba mình đang ôm một chú nào đó trông rất đẹp, đáng vẻ nhìn qua dịu dàng thân thiết.

Diệp Khiêm rất biết điều mà đi tới ngồi ở một bên, cặp mắt to tròn chớp chớp chuyển động, một bên ăn kem, một bên chăm chú đánh giá cái chú đang ngồi cạnh ba mình.

Cảm giác được ánh mắt của Diệp Khiêm, Trình Duyệt cũng ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn nhóc con tràn ngập linh khí trước mắt, cặp mắt kia vừa to tròn vừa đen láy, khi cười lộ lên sẽ hiện ra hai má lúm đồng tiền, lại còn nghiêng đầu chăm chú nhìn mình...

Nhìn thế nào cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Trình Duyệt không khỏi hơi nở nụ cười, nói: “Xin chào, Diệp Khiêm.”

Diệp Khiêm gật đầu, nói: “Xin chào.” Sau đó lại chuyển về phía ba mình, hỏi, “Ba ơi, đây là người mà ba nói đó sao?”

Diệp Kính Hy cười cười, “Ừ.” Sau đó vẫy vẫy tay, nói, “Lại đây.”

Diệp Khiêm nghe lời chạy tới ngồi bên cạnh, Diệp Kính Hy chỉ chỉ Trình Duyệt, nói, “Sau này con nên gọi như thế nào?”

“A...” Diệp Khiêm nhìn Trình Duyệt, nhếch miệng cười rộ lên, “Con chào ba.”

“Ặc...” Nhìn nhóc con ngây ngô gọi mình là ba, gương mặt Trình Duyệt thoáng chốc sung huyết đến đỏ bừng. Chân tay thậm chí càng thêm luống cuống.

Cái tên Diệp Kính Hy này, không biết đã dùng thủ đoạn gì mà dạy Diệp Khiêm ngoan như thế, chưa gì đã gọi mình là ba rồi...

Diệp Khiêm tiếp tục nói: “Ba con nói ba làm đồ ăn rất ngon nha... Tối nay ba làm cho con ăn được không? Còn nữa, ba còn nói ba đàn dương cầm rất hay, con vừa lúc cũng muốn học dương cầm, ba dạy con luôn được không?”

Diệp Kính Hy! Có ai hối lộ trẻ con như anh không hả?

Nhìn ánh mắt chân thật của Diệp Khiêm, đáy lòng Trình Duyệt không khỏi dâng lên tình cảm ấm áp, đây chính là con trai của Diệp Kính Hy, thông minh đáng yêu như vậy, khiến người ta vừa nhìn đã yêu mến, nhớ tới nó từ nhỏ đã không có mẹ, Trình Duyệt lại cảm thấy đau lòng thương yêu. Sau này, mình và Diệp Kính Hy sẽ cùng nhau nuôi lớn nó, tuy rằng không có cách nào khác cho nó có một gia đình hoàn chỉnh như người bình thường, thế nhưng, Trình Duyệt tin rằng có thể bảo vệ thằng bé một cách tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Trình Duyệt không khỏi cười rộ lên, ôn nhu xoa xoa đầu Diệp Khiêm, nói: “Ừ... Sau này ba mỗi ngày đều nấu cơm cho con ăn, chịu không?”

Diệp Khiêm vui vẻ cười lớn: “Thật tốt quá! Không cần phải ra ngoài ăn hàng nữa rồi.”

Diệp Kính Huy cùng Diệp Kính Văn liếc mắt nhìn nhau, người trước thì cười đến cực kỳ quỷ dị, người sau thì chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai.— Nhìn xem nhìn xem, anh hai lại dùng chiêu hối lộ người như thế, Diệp Khiêm đáng thương bị cám dỗ đã thỏa hiệp nhanh như vậy rồi.

— Không có biện pháp a, làm anh hai dù sao cũng phải có thủ đoạn mới được.

Nhưng Diệp Kính Hy lại rất nhàn nhã mà ngồi ở đó, nhìn Diệp Khiêm rất nhanh đã thân với Trình Duyệt, mở miệng một cái là kêu ba ngọt xót, nhớ tới mấy ngày hôm trước còn phải kiên trì giải thích cho Diệp Khiêm nghe quan hệ giữa anh và Trình Duyệt, thậm chí còn kể chuyện kết hôn đồng tính ở nước ngoài ra cho nó nghe một hơi, càng tăng bốc Trình Duyệt lên tận trời, lúc này mới thuyết phục được lòng hiếu kỳ của Diệp Khiêm...

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Khiêm thật sự rất thích Trình Duyệt, tảng đá cuối cùng trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống.

.

Lễ Quốc khánh, Diệp Kính Hy cùng Trình Duyệt cử hành hôn lễ trong một giáo đường ở ngoại thành.

Trình Nhạc ở trước cửa giáo đường cứ khư khư ôm lấy anh hai mình không chịu buông tay, Trình Duyệt cau mày nói: “Em làm cái gì vậy...”

Trình Nhạc hừ một tiếng, “Anh sắp lấy chồng kết hôn rồi, em luyến tiếc a. Trước đây anh chỉ có em, bây giờ cả ngày đều ở bên Diệp Kính Hy, hoàn toàn quên mất anh còn có thằng em trai này rồi chứ gì?”

Trình Duyệt thấy Diệp Kính Hy ra đón, mỉm cười vuốt vuốt đầu em trai mình, “Giả bộ cái gì nữa hả, chẳng phải em nói muốn tự lập sao? Mọc lông mọc cánh cứng cáp rồi thì ai mà trông em cho được, sau này tự nhiên sẽ có người yêu em trông em thôi.”

Trình Nhạc trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nở một nụ cười xán lạn: “Em nói giỡn thôi mà, anh và anh Diệp có thể đi tới một bước này, em trai anh tất nhiên là vui mừng vì anh rồi!” Nói xong lại ôm một cái thật chặt nữa, ở bên tai Trình Duyệt nhẹ giọng nói: “Anh... Nhất định phải hạnh phúc.”

Trình Duyệt gật đầu: “Yên tâm đi.”

“Nếu anh dám ăn hiếp anh, anh cứ nói với em, em nhất định sẽ giúp anh đào tẩu.”

Trình Duyệt trừng mắt nhìn cậu, “Đào tẩu cái đầu em, được rồi được rồi, mau buông anh ra, người ta cười vào mặt kìa.”

Diệp Kính Hy thấy hai anh em Trình Duyệt Trình Nhạc ôm cứng lấy nhau, khóe miệng cũng không khỏi giương lên mỉm cười, nói một câu với Trình Nhạc: “Yên tâm, anh sẽ không ăn hiếp anh trai em đâu.”

Trình Nhạc sợ hãi than: “Thính lực của anh Diệp vẫn tốt như trước đây a! Bội phục bội phục.”

Diệp Kính Hy cười nói: “Đó là đương nhiên.” Sau đó nắm lấy tay Trình Duyệt, đi vào trong giáo đường.

Hôm nay có rất nhiều người tới dự, Trình Duyệt hoa cả mắt nên chẳng thấy rõ lắm, nhưng mà người yêu của anh em Diệp gia lại khắc sâu trong ấn tượng anh.

Người yêu của cậu út Kính Văn tên là Lâm Vi, có người nói đang làm giáo sư ở đại học, có lẽ bởi vì đều là người cùng nghề nên Trình Duyệt cảm thấy đặc biệt thân thiết, hàn huyên với cậu không ít lời. Lâm Vi quả nhiên như Diệp Kính Hy miêu tả, tính tình ôn hòa, rất dễ chung sống, nói chuyện phiếm với cậu không cảm thấy ngượng ngùng gì hết. Vốn tưởng rằng cậu ba Diệp Kính Huy sẽ đi một mình tới, không ngờ đi bên cạnh hắn còn có một người đàn ông rất điển trai, hai người đi cùng nhau trông cực kỳ xứng đôi, Trình Duyệt hiếu kỳ đánh giá bọn họ, Diệp Kính Hy liền ghé vào lỗ tai anh giới thiệu nói: “Đó là Tư Minh, người yêu của A Huy.”

Trình Duyệt có chút kinh ngạc mà nhìn về phía cửa, cái người gọi là Tư Minh kia trông cũng rất cường thế, toàn thân đều mang theo một luồng khí lạnh lùng, chỉ là vì hôm nay tham gia hôn lễ nên đã thu lại rất nhiều.

Không nghĩ tới một người yêu nghiệt như Diệp Kính Huy cũng bị người ta thu phục được, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn mà.

Nghĩ tới đây, Trình Duyệt không khỏi cảm thấy buồn cười. Diệp Kính Huy xem ra chỉ biết ăn hiếp người khác, ở trước mặt Tư Minh chắc cũng chẳng cần quýt được là bao...

Tư Minh chậm rãi đi về phía bên này, đưa cho Trình Duyệt một hộp quà, mỉm cười nói: “Tôi và A Huy cùng nhau mua lễ vật, chúc các anh bạch đầu giai lão.”

Trình Duyệt lễ phép tiếp nhận, nói: “Cảm ơn cậu.”

Diệp Kính Hy thản nhiên nói, “Không nghĩ rằng cậu sẽ tới. Mấy hôm trước không phải bảo đi nước ngoài công tác sao?”

Tư Minh gật đầu: “Đàm phán xong nên trở về sớm. Hôn lễ của anh mà, tôi cũng nên tham gia mới phải.”

Diệp Kính Huy ở bên cạnh trợn trắng mắt: “Đừng có ở đây nói chuyện làm ăn có được không hả? Hai người các anh đúng là cuồng công việc, mấy lời này giữ lại từ từ rồi nói đi!” Dừng một chút lại chuyển về phía Tư Minh, lạnh lùng nói, “Tư Minh anh không phải là bề bộn nhiều việc sao, đi nhanh đi, ở đây cũng đâu có gì cho anh làm.”

Tư Minh cười cười, tiến đến bên tai hắn nói: “Vội vã đuổi anh làm cái gì? Lễ nào em còn xấu hổ sao? Hôm nay những người tới đây dự lễ ai cũng biết quan hệ của chúng ta rồi, em không cần phải giấu đầu hở đuôi đâu.”

Diệp Kính Huy lườm anh một cái: “Anh tới đây không lẽ chỉ để khoe khoang thôi hả? Anh với em ở bên nhau khiến anh rất có cảm giác thành tựu sao?”

Tư Minh không nói nữa, chỉ là nở một nụ cười đầy ý vị, sau đó nắm tay Diệp Kính Huy, mười ngón cùng đan xen. Diệp Kính Huy cũng không phản bác anh, cùng anh đi tới dãy ghế bên cạnh ngồi xuống. Hai người thỉnh thoảng còn ghé tai nhau nói nói gì đó, nhìn qua trông rất là ngọt ngào.

Người yêu của hai cậu em Diệp Kính Hy đều đến dự tuy rằng khiến Trình Duyệt có chút ngoài ý muốn, thế nhưng còn hơn ngoài ý muốn của Trình Duyệt, chính là sự hiện diện của Văn Tích Tuệ.

Người phụ nữ này quả nhiên là gia trưởng của Diệp gia, bà vừa đến, tất cả mọi người trong giáo đường đều đứng lên cung kính chào hỏi bà.

Rất nhiều năm trước Trình Duyệt đã gặp qua Văn Tích Tuệ rồi, khi đó bà còn trẻ còn mỹ lệ, nhưng bởi vì chuyện làm ăn của Diệp gia mà mặt mày đều uể oải mệt nhọc, nét mặt của bà ngày hôm nay vẫn tươi sáng rạng rỡ, trang phục cũng cực kỳ tao nhã, tóc búi ở sau đầu, mặc một chiếc xường xám được may rất vừa người, quả thật là điển hình của phụ nữ phương Đông, nhìn rất có ý vị. Không nghĩ tới bà bây giờ vẫn còn trẻ như vậy, Diệp Trí Viễn đã qua đời, xem ra đối với bà cũng không phải là đả kích quá lớn. Sự kiên cường của người phụ nữ này khiến Trình Duyệt hoàn toàn bội phục, chồng của bà tuy đã mất, có lẽ bà cũng được giải phóng không ít, hoặc có lẽ là vì các con trai của bà đều rất yêu thương bà, cho nên xem ra... Cuộc sống của bà vẫn rất khá.

Nhớ tới tình cảnh năm đó bà khóc lóc khuyên mình chia tay với Diệp Kính Hy, hôm nay lại xuất hiện trong hôn lễ của hai người, trong lòng Trình Duyệt quả thật là ngũ vị tạp trần.

Văn Tích Tuệ rất nhanh đã chào hỏi với người quen trong giáo đường xong, sau đó đi về phía Trình Duyệt.

Trình Duyệt cười cười nói: “Dì Văn.”

Văn Tích Tuệ gật đầu: “Trình Duyệt... Đã lâu không gặp.”

Một câu đã lâu không gặp, mang theo chua xót của bao nhiêu năm qua.

Bởi vì bà mà hai người Diệp Trình mới phải xa cách nhau lâu như vậy, mặc kệ là Diệp Kính Hy hay là Trình Duyệt, cũng không có cách nào hận bà. Làm một người mẹ, vào thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong của Diệp gia, bà chỉ có thể đưa ra lựa chọn thích hợp nhất, chống đỡ Diệp gia vượt qua cửa ải khó khăn đó.

Hôm nay tất cả sóng gió đã qua đi, bà cũng không ngại hiềm khích trước đây mà tới dự hôn lễ của con trai mình, còn tự mình đến chúc mừng... Trình Duyệt vốn không phải là người tính toán chi li, nếu bà đã mở rộng cửa tiếp nhận Trình Duyệt, vậy thì Trình Duyệt cũng nguyện ý tiếp nhận bà thôi.

Văn Tích Tuệ lẳng lặng nhìn Trình Duyệt, khác với trong trí nhớ của bà, người đang đứng trước mặt nay đã thay đổi rất nhiều rồi, Trình Duyệt năm đó bà gặp thì vẫn còn đơn thuần ngây ngô như vậy, thế nhưng hôm nay đã trở thành một người đàn ông chín chắn, chỉ là cái khí chất ôn nhu hòa nhã vẫn như cũ không thay đổi, hèn gì mà con trai bà lại chấp nhất thích người ta nhiều năm như thế. Nếu như không phải do mình nhúng tay vào, bọn trẻ hẳn đã sớm có được hạnh phúc rồi...

May là... Bây giờ sửa chữa vẫn còn kịp. May là... Mình không có gây ra sai lầm lớn.

Hai mắt Văn Tích Tuệ dần dần trở nên ướt át hơn, một lúc lâu sau, bà mới nhẹ nhàng ôm Trình Duyệt, ghé vào lỗ tai anh, dùng thanh âm chỉ có Trình Duyệt mới có thể nghe được, nhẹ giọng nói: “Trình Duyệt, xin lỗi...”

Trình Duyệt giật mình, “Không có gì đâu ạ, chuyện đã qua rồi, chúng ta cứ quên đi thôi.”

Văn Tích Tuệ buông Trình Duyệt ra, điều chỉnh tốt tâm tình của mình, mỉm cười lấy ra một chiếc đồng hồ từ trong túi xách: “Đây là của ông nội Kính Hy để lại, bây giờ đưa lại cho con, sau này chờ Diệp Khiêm trưởng thành rồi, con hãy đưa lại cho thằng bé. Tuy rằng không phải là cái gì đáng giá cả, nhưng nó lại có một ý nghĩa đặc biệt, hy vọng con có thể tiếp nhận, được không?”

Trình Duyệt hiểu rõ ý của bà, cái lễ vật giống như đồ gia truyền này khiến anh có chút lo sợ. Vừa định từ chối lại nghe Diệp Kính Hy ở bên tai thấp giọng nói: “Nhận đi.”

Trình Duyệt đỏ mặt, tiếp nhận đồng hồ từ trong tay bà, chiếc đồng hồ này hẳn là rất quý báu, kiểu dáng cũ kỹ giống như đã được lưu truyền nhiều năm rồi, lại được giữ gìn rất tốt, nhìn giống như mới mua vậy,

xem ra... Quả thật là từ trường bối của Diệp gia để lại.

Trình Duyệt cầm chiếc đồng hồ kia, tay đều run lên, vội vàng cất vào trong túi, nói: “Cảm ơn dì Văn.”

“Dì Văn?” Văn Tích Tuệ cười cười, ôn nhu nói, “Chẳng phải tới lúc con nên gọi một tiếng mẹ rồi sao?”

Mặt Trình Duyệt lại càng đỏ hơn, nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Kính Hy, thấy trong mắt anh tràn đầy ý tứ cổ vũ, không thể làm gì khác hơn là lấy hết dũng khí, dưới bao nhiêu ánh mắt của một đám người đang xem kịch vui mà thẹn thùng nói: “Cảm ơn... Mẹ.”

Văn Tích Tuệ nở nụ cười: “Ừ, hai con nhất định phải hạnh phúc, biết không?”

Trình Duyệt gật đầu, nghe được phía dưới có người nhin không được mà phát ra tiếng cười khẽ, thật hận không thể đào hố chui vào cho xong.

Hôn lễ rồi cuộc cũng bắt đầu trong tiếng vỗ tay vang dội, dưới ánh nhìn chúc phúc của mọi người, Diệp Kính Hy và Trình Duyệt cùng nhau tuyên thệ. Bất luận là nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay ốm đau, đều nguyện ý ở cạnh nhau, mãi không xa rời.

Cứ như vậy quyết định nửa đời sau của cả hai người, khi nói ra ba chữ tôi nguyện ý ấy, Trình Duyệt thậm chí còn có một loại cảm giác mờ ảo không thật.

Tiếng vỗ tay chấm dứt, Diệp Kính Hy kích động ôm lấy Trình Duyệt.

Cái ôm mạnh mẽ này, chặt đến độ khiến cả người đều thấy đau, thế nhưng lại mang đến cảm giác hạnh phúc chân thật hơn bất cứ lúc nào hết.

Hai người chính thức kết hôn, bắt đầu một gia đình ấm áp hạnh phúc.

Từ nay về sau, ở trong cái tổ ấm áp của mình cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau nuôi lớn đứa bé đáng yêu kia.

Hai người đàn ông cùng với một đứa nhóc, tuy rằng gia đình này có chút khác biệt so với những gia đình bình thường khác, thế nhưng vẫn có một chút gì đó giống nhau, đó chính là thứ hạnh phúc thuộc về ‘gia đình’. Cái tổ nhỏ nhỏ ấy, chính là nơi chắn gió chắn bão cho bọn họ, cũng là nơi ấm áp nhất trong cuộc đời của cả ba người.

- Hoàn -

47. Chương 48 - Phiên Ngoại 1: A Tề

1.

A Tề ngồi một mình trong góc phòng của quán bar, trước mặt là một ly rượu đế cao tinh xảo, trong ly được rót đầy chất lỏng màu xanh lam, dưới ánh đèn đầy màu sắc trên trần nhà lộ ra một vầng sáng nhàn nhạt...

Những viên đá trong suốt lấp lánh trong ly rượu, tựa như những mảnh thủy tinh chìm giữa biển sâu, khiến người ta không khỏi cảm thấy khoan khoái...

Ly rượu này là sản phẩm mới của quán bar Crazy, do một bartender mới tới điều chế ra, trước hết được đưa tới cho A Tề nếm thử.

A Tề cầm lấy ly rượu khẽ nhấp một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo từ cổ họng chậm rãi trượt xuống dạ dày, trong khoang miệng tràn ngập mùi vị ngọt ngào khiến người phải mê muội.

Không hổ là bartender ưu tú nhất từ Pháp trở về, rượu chế ra tựa hồ có một loại ma lực nào đó hấp dẫn khiến người uống say mê.

A Tề đứng dậy đi tới trước quầy bar, đem ly rượu màu xanh kia nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Anh chàng bartender trẻ tuổi đi tới, cười hỏi: “Anh Tề, thế nào?”

A Tề gật đầu, thản nhiên nói: “Ngày mai bắt đầu tiêu thụ đi.”

Chàng trai khó nén được thần sắc vui mừng trong mắt, gật đầu nói: “Em sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ là rượu này còn chưa có tên, không bằng anh Tề đặt tên cho nó đi?”

A Tề trầm mặc trong chốc lát, khẽ cười nói: “Vậy thì gọi nó là... Lam Sắc Mê Tình.”

Lam Sắc Mê Tình...

Tựa hồ có một mảnh vụn nào đó trong trí nhớ đột nhiên thoáng qua trước mắt -

Tấm ga giường màu trắng, hai thân thể triền miên, nụ hôn nóng bỏng như muốn đốt cháy người, bên tai là giọng nói ôn nhu trầm thấp...

“Anh cho em... Uống cái gì...”

“Đừng sợ, chỉ là chút rượu trợ hứng thôi... Cách điều chế rượu này là anh mang từ Pháp về đó nha, chính là ”Lam Sắc Mê Tình“... Thế nào? Thích không?”

“Không... Ô...”

Cậu trúc trắc dưới tác dụng của cồn mà hoảng loạn không biết làm sao, bởi vì phản ứng của thân thể mà xấu hổ đỏ mặt, đầu ngón tay trắng bệch nắm chặt lấy ga giường, mặc cho người kia muốn làm gì thì làm...

Rất đau, thế nhưng...

Rất hạnh phúc.

Được cánh tay mạnh mẽ của hắn dịu dàng ôm, được đôi môi ấm áp của hắn cắn nhẹ nhàng...

Rất hạnh phúc.

Bởi vì khi đó, cậu đang điên cuồng yêu người đó, thậm chí nguyện ý vì hắn mà trả giá hết thảy...

A Tề cười cười, xoay người đi vào trong thang máy. Keng một tiếng, cửa thang máy đóng lại, tấm gương treo xung quanh phản chiếu hình dáng của cậu, sắc mặt cực kỳ tái nhợt. Tính ra thì, đó đã là chuyện của một năm trước rồi, thế nhưng tới bây giờ cậu vẫn ghi nhớ rất rõ ràng... Tựa như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Đêm hôm đó, người nọ đối với cậu rất ôn nhu, cậu trúc trắc hoàn toàn không biết làm thế nào để đối phó với những kỹ xảo lừa đùa của hắn, rất nhanh đã toàn thân vô lực mà ngã xuống giường, ngón tay run run nhưng vẫn gắt gao ôm chặt lưng của người nọ. Giống như là một loại súng bái mà cần cần thận thận ôm.

Cậu nhớ kỹ đêm hôm đó, cậu còn mang theo nụ cười đi vào giấc mộng. Cậu cho rằng, được ngủ ở trong lòng người kia, chính là chuyện hạnh phúc nhất trong đời mình.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, bên giường không một bóng người...

Chiếc hộp bí mật ở dưới giường đã bị cạy khóa, tư liệu cơ mật được cất ở trong đó đều đã không cánh mà bay mất rồi.

Trên bàn chỉ để lại một tờ giấy, nét chữ mạnh mẽ tiêu sái khiến người xem phải giật mình -

“A Tề, tôi cầm tư liệu đi rồi, cảm ơn em đã giúp tôi nha. Em chắc sẽ không cho rằng tôi thật sự yêu em đấy chứ?”

Nhiệt độ từ máy điều hòa trong phòng rất thấp, cậu đột nhiên cảm thấy toàn thân đều rét run lên.

Lợi dụng?

Cái từ sắc bén này giống như một mũi dao xoẹt qua đầu cậu.

Thì ra chỉ là... Lợi dụng...

Nếu như không phải bởi vì cậu là người mà Diệp Kính Huy tín nhiệm nhất, nếu như không phải bởi vì trước khi Diệp Kính Huy ra nước ngoài giao tài liệu cơ mật cho cậu... Người kia, có lẽ sẽ chẳng thèm nhìn cậu lấy một lần.

A Tề một mình ngồi trong căn phòng trống vắng, kinh ngạc nhìn vào tấm gương trên vách tường, trong gương hiện ra gương mặt tái nhợt của cậu, sắc mặt khó coi cực kỳ, toàn thân đều phủ đầy dấu hôn ái muội bởi vì trận kích tình phóng túng mãnh liệt tối hôm qua, hôm nay xem ra, mọi chuyện lại trở thành một vở hài kịch đáng buồn nhất rồi.

Cậu lặng lẽ ngồi trong phòng mình, từ hừng đông cho đến khi bầu trời tối đen như mực, trong đầu vẫn luôn hiện lên từng chuyện từng chuyện từ khi cậu gặp người nợ đến nay.

Người kia đối với cậu rất tốt, rất dịu dàng, sẽ mỉm cười xoa đầu cậu, sẽ đắp chăn cho cậu mỗi khi cậu ngủ quên, sẽ hôn lên trán cậu vào mỗi buổi sáng sớm, sẽ cùng cậu xem phim điện ảnh, đi công tác ở bên ngoài còn gọi điện về báo bình an cho cậu trước nhất. Dù cho tối hôm qua khi làm tình, cũng ôn nhu cẩn thận lo lắng tới cảm thụ của cậu, dè dặt tựa như đối xử với báu vật của mình vậy, khiến cậu cảm nhận được niềm vui sướng tuyệt diệu nhất...

- Em sẽ không cho rằng tôi thật sự yêu em đấy chứ?

Những dòng chữ này lại hiện lên ở trước mắt cậu, giống như là đang mỉa mai châm chọc vậy.

Đúng vậy, chỉ có cậu mới ngu ngốc như thế, mới có thể dần dần để cho cái tên nguy quân tử này giả vờ ôn nhu mê hoặc, mới có thể chỉ vì một câu dỗ ngon dỗ ngọt của hắn là tìm đập thành thịch tới nỗi hít thở không thông. Siết chặt tay lại, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, trái tim như bị cái gì bóp lại, đau đến chết lặng.

Cố ý tiếp cận cậu, chỉ vì muốn lấy được phần tài liệu kia.

Người đàn ông ôn nhu đó, cư nhiên lại là kẻ thù không đội trời chung của Diệp Kính Huy -

Quan Thiên Trạch.

Khóe miệng A Tề giương lên một nụ cười rất khó coi, vò tờ giấy Quan Thiên Trạch để lại thành một cục rồi quăng vào thúng rác. Ngây ngốc đứng lên, hai chân vẫn còn run rẩy. Mạnh mẽ chống đỡ một hơi thở để vực dậy, thu dọn giường chiếu mất trật tự trong phòng mình, đổi một tấm ga giường mới.

Sau đó chờ Diệp Kính Huy trở về, xử lý cậu...

Cậu không biết Diệp Kính Huy sẽ dùng phương pháp gì để xử lý cậu, cậu còn nhớ rất rõ, chú Chung đã từng nói qua, người phản bội ông chủ, cho tới giờ không ai có kết cục tốt cả.

Diệp Kính Huy là ân nhân cứu mạng của cậu, cũng là người mà cậu thân nhất, kính trọng nhất.

Mà hiện giờ, cậu lại trở thành kẻ phản bội người ta mất rồi.

2.

Năm ấy cậu mười bốn tuổi, trời mưa rất to, cậu không có nhà để về mà co ro ở một góc run rẩy vì lạnh. Chú Chung khi đó lái xe từ sân bay đón Diệp Kính Huy về, trên đường gặp đèn đỏ nên dừng xe lại, Diệp Kính Huy quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Kính Huy, cậu đã cảm thấy người này rất đẹp, cái loại khí chất đặc biệt ấy khiến người ta khó mà quên được. Cậu nhin không được nhìn chằm chằm vào Diệp Kính Huy. Diệp Kính Huy đối diện với ánh mắt của cậu, cũng không có tức giận, mở cửa xe, chậm rãi đi tới trước mặt cậu, ôm cậu vào lòng.

Cậu rất sợ nước bùn khắp người mình sẽ làm dơ bộ âu phục sang trọng đẹp đẽ của người nợ, khẩn trương tới nỗi không biết nên để hai tay ở đâu. Thế nhưng người kia cũng không thèm để ý chút nào, trực tiếp ôm cậu vào trong xe.

Diệp Kính Huy mang cậu trở về nhà, tự tay giúp cậu tắm giặt sạch sẽ, còn cho cậu mặc một bộ quần áo mới.

Thế nhưng cậu vẫn rất sợ. Trước đây cậu luôn bị đám côn đồ đánh thành thói quen rồi, vì vậy rất sợ tiếp xúc với người lạ, cậu co người ở trên giường, dùng chân gắt gao bọc cả người mình lại.

Diệp Kính Huy cười ghẹo cậu: “Nếu như không có nhà để về, lớn lên cũng không xấu, vậy sau này theo anh đi.”

Cậu không dám nói lời nào, đề phòng mà nhìn Diệp Kính Huy.

“Được rồi, nhóc tên là gì?” Diệp Kính Huy tiếp tục hỏi, thấy cậu vẫn trầm mặc như trước, vì vậy cười tủm tỉm nói, “Anh kiếm được nhóc vào một ngày mùa thu, vậy thôi gọi nhóc là Tề Thu đi, âm cũng na ná nhau, dễ nhớ.” Dứt lời liền xoa xoa đầu cậu, hỏi: “Thích không?”

A Tề gục đầu xuống, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Kỳ thực trước đó, cậu vẫn không có tên...Cậu bình thường hay bị đám côn đồ ở trên đường đánh cho mặt mũi bầm dập, mấy tên đó hay gọi cậu là tạp chủng.

Sau này được Diệp Kính Huy nhặt về, lấy tên là Tề Thu.

Người trong quán ai cũng gọi cậu là A Tề. Từ đó về sau, cái tên A Tề này vẫn luôn theo cậu.

Diệp Kính Huy là ân nhân cứu mạng của cậu, là người mà cậu tôn kính nhất. Lúc nhỏ rất nhiều lần khóc cả đêm không ngủ được, Diệp Kính Huy luôn luôn dịu dàng hết lần này tới lần khác vỗ về vai cậu, nói cậu đừng sợ. Lúc vừa đi làm ở quán bar hay bị người ta đùa giỡn, thậm chí còn có người trả giá cao nhất ngưỡng để mua đêm đầu tiên của cậu, Diệp Kính Huy chỉ cười nói, đây là em trai tôi, không phải loại trai bao để các người đùa giỡn đâu.

Một khắc khi ấy, cậu thật sự rất cảm động, cậu biết anh chủ* đã có một em trai là Diệp Kính Văn rồi, người tuấn mĩ ưu tú như vậy mới là em trai của anh chủ được, một thằng nhóc con ngay cả cái tên cũng không có như cậu thì sao có thể làm “em trai” của người ta được chứ?

(*) Đáng lẽ là ông chủ quán, nhưng Mây thấy hai người thân thiết như vậy, gọi là anh chủ cũng hay :”>

Thế nhưng trong lòng vẫn rất vui. Cậu đi theo Diệp Kính Huy nhiều năm như vậy, Diệp Kính Huy cũng không xem nhẹ cậu, lúc nào cũng che chở cậu, cậu biết anh chủ đối với cậu rất tốt, cho nên trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm, cho dù sau này anh chủ có bảo cậu đi chết, cậu cũng sẽ không có một câu oán hận.

Chỉ là không ngờ, đến cuối cùng... Cậu lại là người đi phản bội Diệp Kính Huy.

Làm mất tư liệu quan trọng nhất mà Diệp Kính Huy bảo cậu phải giữ gìn cẩn thận, cậu thật không biết, nên lấy cái gì đền bây giờ.

Nhưng mà lại không ngờ, Diệp Kính Huy sau khi trở về không xử trí cậu, ngay cả đánh cậu một cái cũng không có.

Chỉ là đuổi cậu đi...

Giống như cậu chỉ là một nhân vật thấp bé, mặc cho ngày nào đó chết ở đầu đường, cũng sẽ không có người nhớ tới. Để cậu đi, cậu vẫn có thể tiếp tục sống.

Chỉ là, cậu không nỡ rời khỏi cái quán bar này.

Bởi vì, cậu đã xem đây là nhà rồi...

3.

Cậu tới một thành phố khác, dùng tiền mấy năm nay kiếm được mua một chiếc taxi đã qua sử dụng, thành thành thật thật làm một tài xế lái taxi để kiếm sống.

Cậu gặp được Trần Nhiên ở trước cửa một trường học, hần mặc một bộ đồng phục thể thao, nụ cười trên mặt xán lạn rực rỡ, trên làn da màu mật ong rắn chắc khỏe mạnh lăm lăm một lớp mồ hôi, sinh viên dồi dào tinh thần như vậy, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất anh tuấn đẹp trai.

Hần bước vào trong xe của A Tề nói, “Số 84 đường Trung Hoa, cảm ơn.”

Thanh âm của hắn cực kỳ êm tai, mỗi khi cười lên liền để lộ hàm răng trắng đều, nhìn qua trông rất đơn thuần đáng yêu.

Gian nhà A Tề thuê lại ở ngay số 83 đường Trung Hoa, vừa vặn ngay sát bên chỗ Trần Nhiên ở, vì vậy nhện không được quay đầu lại nói: “Thật trùng hợp, tôi cũng ở cạnh đó.” Trần Nhiên liền cười rộ lên, nói: “A, thật có duyên đó, anh lái xe đưa tôi về đi, tôi mời anh một bữa!”

Hai người rất nhanh đã thân với nhau. Tính tình của Trần Nhiên nhiệt tình, cả ngày chạy qua nhà A Tề giúp cái này giúp cái kia, mỗi lần thấy nụ cười ấm áp của hắn, A Tề đều cảm thấy tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

Cậu đòi hỏi chẳng có gì nhiều, chỉ cần có người đối xử tốt với cậu, cậu đã cảm kích đến nỗi muốn dùng cả mười phần mà đáp lại rồi.

Không lâu sau, Trần Nhiên thổ lộ với cậu, cậu còn nhớ rõ lúc một sinh viên to đầu như hắn khi nói “Tôi thích anh” thì đỏ mặt lên, đáng vẻ ngốc ngốc dần dần khiến đáy lòng cậu dần trở nên mềm mại.

Lại qua vài ngày, Diệp Kính Huy cùng Tư Minh tới thành phố này du lịch, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Diệp Kính Huy bị Quan Thiên Trạch tính kế bỏ thuốc, Trần Nhiên bị Quan Thiên Trạch bắt cóc.

A Tề gấp đến độ xoay mòng mòng, thật vất vả mới nhận được điện thoại của Quan Thiên Trạch, theo chỉ dẫn của hắn tới một biệt thự ở ngoại ô tìm Trần Nhiên.

- Trần Nhiên có xảy ra chuyện gì không? Hắn chỉ là một sinh viên đơn thuần, không thể bị cậu làm liên lụy được. Cái tên biến thái Quan Thiên Trạch ấy không biết sẽ hành hạ Trần Nhiên như thế nào...

Dọc theo đường đi, tràn ngập trong đầu A Tề đều là hình ảnh chàng trai anh tuấn nhiệt tình có tên là Trần Nhiên đó.

Sau khi chạy tới căn biệt thự ở vùng ngoại ô kia, cậu bỏ cả tôn nghiêm mà quỳ xuống trước mặt Quan Thiên Trạch.

“Van cầu anh tha cho cậu ấy đi... Muốn tôi làm cái gì cũng được, Trần Nhiên vô tội mà, cầu anh...”

Nói còn chưa xong, chợt nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Anh, cái tên A Tề này quả nhiên là như anh nói, thật dễ lừa a.”

A Tề khiếp sợ quay đầu lại, thấy Trần Nhiên đang cầm máy ghi hình quay phim, nụ cười trên mặt vẫn xán lạn chói mắt như trước, chỉ là trong ánh mắt của hắn không còn sự dịu dàng ôn nhu của ngày xưa nữa, mà là... Sự khinh thường chẳng đáng một xu.

“Bất quá chỉ là một thằng trai bao mà thôi, thật cho rằng tôi thích anh sao? Nhớ tới trước đây ăn nằm một giường với anh, tôi thật thấy mắc ói mà. Cũng đành chịu thôi, muốn giữ anh lại chỉ có thể dùng biện pháp này, thật rất có tác dụng a.”

“A Tề, nói thật đi, anh làm tình với bao nhiêu người rồi?”

“Anh à, anh còn nói anh ta nổi nhất trong quán hủ, kỹ thuật thật sự là tệ muốn chết.”

Trần Nhiên dùng chân đạp lên mặt cậu, thế nhưng A Tề không thấy đau nữa, có lẽ là bởi vì... Đã đau đến chết lặng rồi.

Lần thứ hai, vẫn là lợi dụng.

Trần Nhiên là em họ của Quan Thiên Trạch, bọn họ đã biết Diệp Kính Huy và Tư Minh sẽ tới đây du lịch từ trước, vừa lúc tra được cậu cũng làm tài xế ở đây, cho nên mới có ý định tiếp cận cậu. Quan Thiên Trạch rất rõ ràng, chỉ cần nhu tình dịu dàng thì luôn có thể đối phó với một A Tề luôn thiếu tình thương, cho nên mới dùng phương pháp trước đây thêm một lần nữa.

Hiệu quả ngay tức thì.

A Tề quả nhiên như dự tính của Quan Thiên Trạch, ngốc nghếch, lại dễ lừa.

Dù sao thì Quan Thiên Trạch cũng là người đầu tiên cậu yêu, cũng là... Người hiểu rõ cậu nhất.

Những ngày bị giam lỏng trong căn biệt thự ở vùng ngoại ô đó, A Tề cả đời này cũng không dám nhớ lại nữa. Thế nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi ấy tựa như một cơn ác mộng cứ quẩn lấy tâm trí cậu, không bỏ đi được. Rất nhiều lần nửa đêm giật mình tỉnh giấc, trước mặt là gương mặt vụn vụn của Trần Nhiên, còn có nụ cười âm hiểm của Quan Thiên Trạch, hai tên đó trong một tháng đã dùng hết tất cả biện pháp hành hạ cậu, đem hết tất cả oán hận đối với Diệp Kính Huy phát tiết trên người A Tề.

Phía sau lưng bị kim tiêm đâm bao nhiêu lỗ, cậu đều có thể đếm được.

Trần Nhiên ngoài miệng tuy rằng nói là buồn nôn, thế nhưng đêm nào cũng đè cậu ra để tiết dục, phía sau lại không được rửa ráy, chỉ cần nhúc nhích một chút thôi là lại chảy ra những thứ nhớp nháp màu trắng kinh tởm.

Rất nhiều lần bị hành hạ đến cực độ, cậu thậm chí còn nghĩ...

Nếu như năm đó Diệp Kính Huy không cứu cậu, cứ để cậu chết đói như thế, có phải rất tốt rồi hay không?

Hiện tại bị giam lỏng, muốn sống không được, muốn chết không xong, trên cái thế giới này, còn có ai nhớ tới sự hiện hữu của cậu chứ. Lại càng chẳng có ai đến giải thoát cho cậu cả.

Về sau, cậu nghe được một ít bí mật từ cuộc điện thoại của Quan Thiên Trạch và Trần Nhiên. Mà bọn hắn cũng chưa bao giờ đề phòng cậu, dù sao thì trong mắt bọn hắn, cậu, A Tề, bất quá chỉ là một nhân vật cực kỳ bé nhỏ tầm thường mà thôi, giam lỏng ở đây căn bản không thể chạy đi được, đừng nói gì tới mật báo cho người khác.

Vậy mà không ngờ, A Tề lại có thể chạy thoát được.

Giả điên giả dại, từng bước từng bước đi ra khỏi căn biệt thự ghê tởm đó.

Cậu không nhớ rõ cậu nhìn đói bao lâu rồi, tiền trộm được cũng chỉ đủ mua một tấm vé xe, thấy quầy bánh bao ở bên đường cũng chỉ có thể nuốt nước miếng mà chịu đựng cơn đói. Sợ bọn Quan Thiên Trạch đuổi theo, hoang mang rối loạn mua một vé xe cấp tốc chạy tới thành phố B.

Khí trời mùa đông lạnh tới thấu xương, cậu chỉ mặc một bộ quần áo đơn bạc, lạnh run ở trong mưa, thế nhưng cậu phải ở đây chờ Diệp Kính Huy đi ngang qua, cậu có rất nhiều tin tức trọng yếu muốn nói với Diệp Kính Huy...

Cũng không biết đã chờ đợi bao lâu, tay chân đều đã đông cứng hết, mới nhìn thấy được chiếc xe quen thuộc kia.

Giống như quay lại năm mười bốn tuổi ấy, Diệp Kính Huy phát hiện ra cậu, bước xuống, ôm cậu vào trong xe.

4.

Như đã nói, việc này đã qua một năm rồi.

Lần thứ hai bị Diệp Kính Huy ôm về nhà, A Tề vốn cho rằng mình sẽ chết, cậu thậm chí còn mong rằng mình cứ thế chết đi cho rồi. Đói bụng rất nhiều ngày, lại ăn mặc phong phanh như vậy mà đội mưa cả ngày đông, chống đỡ một hơi cuối cùng để nhìn thấy Diệp Kính Huy, đem âm mưu của bọn Quan Thiên Trạch nói ra hết. Vậy thì... Còn sống để làm gì? Không nghĩ tới, Diệp Kính Huy đưa cậu còn đang hấp hối tới bệnh viện, mời bác sĩ tốt nhất, dùng loại thuốc tốt nhất, mạnh mẽ kéo cậu từ địa ngục trở về.

Bị bỏ đói nhiều ngày dẫn đến dinh dưỡng không đầy đủ, thiếu máu, bị thương ngoài da do bị ngược đãi, vết thương lại bị nhiễm trùng...

Cậu giống như một chiếc máy móc đã bị hỏng, khắp nơi toàn thân đều là mầm bệnh...

Ở trong bệnh viện hơn một tháng, bởi cái này bỏ cái kia, cũng không biết uống hết bao nhiêu thuốc, những vết thương to nhỏ trên người mới dần dần khép lại.

Thế nhưng vết thương ở trong lòng này, vĩnh viễn cũng không khép lại được nữa.

- Em cho rằng tôi thật sự yêu em sao?
- Bất quá chỉ là một thằng trai bao mà thôi, thật sự cho là tôi yêu anh à?
- Nhớ tới trước đây ăn nằm một giường với anh, tôi thật thấy mắc ói...

Những lời chói tai này văng vẳng bên tai, giống như kim châm nhỏ nhỏ cắm vào trong đầu vậy, những đau đớn bén nhọn ấy khiến cho cậu không thể nào quên được.

Cậu thậm chí còn muốn tự sát, bởi vì cậu đã không tìm được lý do nào để sống nữa.

Chỉ là cậu quá ngốc, tự sát thôi mà tay chân cũng vụng về, bị người ta phát hiện nên kịp thời cấp cứu, còn bị Diệp Kính Huy đưa đi khám bác sĩ tâm lý.

Ngày hôm nay một năm sau, cậu rốt cuộc cũng có thể mỉm cười giống như trước.

Cậu quay trở lại bar Crazy một lần nữa, trở thành người quản lý ở đây, những lúc Diệp Kính Huy không có mặt, tất cả đều do cậu định đoạt. Mọi người trong quán không gọi cậu là A Tề nữa, mà đều tôn kính gọi cậu là “anh Tề”.

Cậu mỗi ngày đều rất nhàn rỗi, ở trong quán cũng không cần làm việc gì nhiều, chỉ là điều động nhân viên, hoặc là ném thử rượu mới do bartender pha chế, sau đó căn cứ theo nguyên liệu pha chế mà đưa ra giá tiêu thụ.

Giống như ngày hôm nay uống ly “Lam Sắc Mê Tình” kia.

A Tề quay vào tắm gương trong thang máy điều chỉnh biểu tình của mình một chút, làm cho mình trông có vẻ thật bình tĩnh.

Chuyện đã qua, thỉnh thoảng sẽ lơ đãng mà nhớ lại, tựa như một cơn ác mộng dần vật thần kinh cậu. Thế nhưng những thứ này, cậu sẽ không để cho kẻ khác phát hiện.

Cậu sợ anh chủ biết sẽ lo lắng, sợ phải đối mặt với những bác sĩ tâm lý giống như có thể nhìn thấu nội tâm của cậu kia.

A Tề quay vào gương mỉm cười, đưa tay ấn vào nút số 3. Rất nhanh, thang máy đã đi ngược lên, keng một tiếng dừng ở lầu ba.

Phòng số 1 ở lầu ba chính là phòng chuyên dụng của anh chủ Diệp Kính Huy, lúc này, cửa phòng đang mở.

A Tề chậm rãi đi tới, gõ gõ cửa, nghe được một thanh âm lười biếng -

“A Tề, vào đi.”

Trong phòng vẫn được trang trí theo ý thích của Diệp Kính Huy, trên vách tường trắng tinh bày đủ loại roi dài ngắn, chính là những thứ mấy năm nay hắn sưu tầm được. Trên chiếc giường lớn ở giữa phòng, Diệp Kính Huy đang lười biếng nằm đó, áo ngủ buông lỏng xuống, xương quai xanh như ẩn như hiện, hắn cũng chẳng để ý chút nào. Đối diện giường là một TV màn hình lớn, đang phát tin tức tòa án xét xử.

Màn hình chiếu tới gương mặt của bị cáo, A Tề thoáng chốc cứng cờ -

Quan Thiên Trạch.

Diệp Kính Huy cười cười, nói: “Hắn cũng xem như là bị trừng phạt đúng tội, không phải sao?”

A Tề giật mình, cúi đầu, “Vâng...”

Diệp Kính Huy ngồi dậy, xoa xoa đầu A Tề, cười nói: “Đừng nhớ tới hắn nữa, hắn không đáng.”

A Tề cúi đầu thấp hơn nữa, nhẹ giọng nói: “...Em biết.”

“Hôm nào để anh giới thiệu cho cậu một vài đối tượng, thử làm quen xem thế nào, chịu không?” Thanh âm của Diệp Kính Huy rất ôn nhu, thậm chí còn mang theo giọng điệu như đang dụ dỗ trẻ nhỏ.

A Tề biết anh chủ thật sự quan tâm cậu.

Thế nhưng, cái loại độc được mang tên tình yêu này, cậu không bao giờ... Muốn ném thử nữa.

Hai lần, cậu đã rất mệt mỏi rồi, cả người đầy thương tích, cậu không dám thử lần thứ ba đâu.

Chỉ là bởi vì rất khát vọng ấm áp, rất ao ước được người khác quan tâm, cho nên... Có ai đối tốt với cậu một chút, cậu đều cảm động đến nỗi không biết làm thế nào.

Tính cách như vậy, rất dễ bị lợi dụng.

A Tề ngẩng đầu lên, cười cười nói: “Không cần đâu, anh chủ. Anh để em lại trông nom công việc trong quán là em đã thỏa mãn rồi.”

“Nhưng mà...”

“Thật sự không cần đâu. Em hiện tại rất tốt a.”

Diệp Kính Huy nhìn chằm chằm A Tề một lúc lâu, mới khẽ thở dài nói: “Tùy cậu vậy. Anh không miễn cưỡng cậu nữa.”

A Tề gật đầu nói: “Vâng.”

Từ trong phòng đi ra, không biết tại sao lại cảm thấy có chút choáng váng.

Quan Thiên Trạch và Trần Nhiên không có kết cục tốt, kết quả này cậu đã dự liệu được sau khi trở lại quán bar rồi. Diệp Kính Huy cũng không bị tổn thất gì, với thủ đoạn của hắn và Tư Minh, những kẻ đã làm tổn thương người của họ, sẽ không ai có thể trốn thoát được.

Nhưng mà vậy thì sao chứ? Cho dù là Quan Thiên Trạch và Trần Nhiên đều chết hết, tất cả đều qua đi, thế nhưng có một sự thật không bao giờ cải biến được.

Cậu, Tề Thu, dưới đáy lòng đã bị một mũi dao sắc bén cắt thành nhiều vết thương lắm rồi.

Cả đời này, cậu chỉ có thể ẩn núp trong quán bar, dưới ánh đèn màu rực rỡ mờ ảo mà nở nụ cười.

Cậu thậm chí còn sợ ra ngoài ánh mặt trời, sợ những người đó sẽ dùng ánh mắt chằm chằm nhìn cậu, sau đó khinh miệt nói -

A Tề, chính là một thằng rất đàn, rất ngốc.

Suy nghĩ của tác giả:

Phiên ngoại tiếp theo sẽ viết về Giang Tử Đông.

Tất cả mọi người đều biết, tôi đem A Tề đáng thương bán cho Giang Tử Đông rồi, Đông ca phải chiếu cố em nó cho tốt đó >

Má Diệp: Anh có ý kiến sao? A Tề trông xinh như thế, tính cách lại dịu dàng ôn nhu, nếu như anh có được cậu ấy, sau này cậu ấy sẽ tựa như một chú cún con dịu ngoan đi theo bên người anh, một lòng một dạ, không tốt sao? Trình Duyệt có gì tốt chứ, anh theo đuổi anh ấy lâu như vậy, anh ấy còn chẳng thêm liếc mắt nhìn anh nữa là.

Trình Duyệt: Ặc... Tôi chỉ xem Đông ca là anh em thôi, tôi cũng hy vọng anh ấy có thể tìm được hạnh phúc.

Diệp Kính Huy: Tôi thấy A Tề rất tốt, cứ làm vậy đi.

Giang Tử Đông: Khụ khụ, tôi không có ý kiến.

A Tề: Tôi...

Má Diệp: Cậu có ý kiến gì?

A Tề: Tôi chỉ muốn cả đời ở bên cạnh anh chủ thôi...

Tư Minh: A Tề cậu đừng hy vọng nữa, nhiệm vụ ở bên cạnh Diệp Kính Huy đã giao cho tôi rồi.

Diệp Kính Huy: Anh cứ đi, tôi rõ ràng thích A Tề hơn.

Tư Minh: Thật không?

A Tề: Tôi, tôi... Tôi đi là được...

Giang Tử Đông: Ngoan~ tới đây, tôi sẽ không để bọn họ ăn hiếp em.

48. Chương 49 - Phiên Ngoại 2: Giang Tử Đông

1.

Giang Tử Đông suốt thời đại học vẫn luôn thích Trình Duyệt, thế nhưng tới khi anh tốt cuộc cũng cố lấy được dũng khí để tỏ tình thì Trình Duyệt đã yêu Diệp Kính Hy mất rồi. Diệp Kính Hy nhìn qua lúc nào cũng lạnh như băng, nhưng chỉ đặc biệt ôn nhu với Trình Duyệt. Giang Tử Đông rất rõ ràng, bọn họ là một cặp xứng đôi nhất, mà quan trọng nhất là, bọn họ yêu nhau.

Cho nên, anh vĩnh viễn chỉ là kẻ thứ ba.

Dù cho cảm tình của anh đối với Trình Duyệt cũng không hơn không kém Diệp Kính Hy chút xíu nào, thế nhưng ở trong lòng Trình Duyệt, anh chỉ có thể là “bạn bè”, chẳng có một chút nào là liên quan đến “tình yêu” cả.

Có nghĩa vụ, nhưng không có quyền lợi.

Khi Trình Duyệt và Diệp Kính Hy xa nhau, Giang Tử Đông vẫn luôn âm thầm quan tâm chăm sóc Trình Duyệt. Cho dù chẳng nhận được bất kỳ báo đáp nào, vẫn không nhịn được mà luôn đưa tay giúp đỡ mỗi khi Trình Duyệt gặp khó khăn.

Thế nhưng hôm nay, cái loại im lặng bảo hộ này, cũng không cần phải tiếp tục làm nữa.

Bởi vì Diệp Kính Hy đã trở về rồi.

Lúc anh gặp hần ở hội nghị công bố tin tức, câu đầu tiên hần nói là: Trình Duyệt có khỏe không?

Nhớ tới ngày hôm nay lúc họp mặt bạn bè, khi nhắc tới tên của Diệp Kính Hy thì sắc mặt Trình Duyệt lại tái nhợt, Giang Tử Đông nhận không được mà cười khổ. Anh biết rõ, Diệp Kính Hy những năm gần đây vẫn nhớ đến Trình Duyệt, Trình Duyệt cũng vẫn chờ đợi Diệp Kính Hy, mà Giang Tử Đông anh, qua nhiều năm như vậy, vẫn chỉ là kẻ dư thừa giữa hai người bọn họ mà thôi. Nếu đã không chiếm được, vậy thì cứ tiêu sái rời khỏi.

Không thể làm người yêu, thì cũng không cần phải làm kẻ thù.

Giang Tử Đông anh cũng đâu phải xui xẻo đến nỗi không ai thèm, không thể chỉ bởi vì thất tình mà không gượng dậy được chứ. Ba mươi tuổi đầu, chính là năm tốt nhất của một người đàn ông, anh cũng chẳng muốn ôm cây mà ngu ngốc đợi Trình Duyệt tới già, sau đó lại giống như các nhân vật nam phụ bị tình trong phim điện ảnh, nhìn vào ảnh chụp lúc còn trẻ mà ngáy người ngáy nhìn.

Vai nam phụ bị kịch đó tuyệt đối không phải là anh.

Giang Tử Đông thu hồi dòng suy nghĩ của mình, nhìn những ngọn đèn rực rỡ chói lọi xuyên qua cửa sổ xe. Bất tri bất giác đã lái xe tới đường Đông Hoa rồi. Đây chính là “làng chơi” nổi danh nhất ở đây, quán bar khách sạn cứ liên tiếp san sát nhau, những chiếc xe riêng xa hoa thần bí nối đuôi không dứt, quả nhiên là sầm uất như lời đồn đãi, tràn ngập cảm dỗ mê hoặc.

Giang Tử Đông đỗ xe ở một bãi đỗ xe dưới tầng hầm, lúc đi ngang qua khúc cua, thấy hai người quần áo nửa hở nửa kín đang trình diễn một màn dành cho người lớn. Cậu trai trẻ bị đặt ở trên tường thấy Giang Tử Đông đi ngang qua, liền cố ý vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, còn đá lông nheo với anh một cái.

Giang Tử Đông mỉm cười, làm một động tác “xin tự nhiên”, sau đó bình thản đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Bên ngoài mưa to không ngớt, Giang Tử Đông thấy cách đó không xa có một siêu thị tiện lợi, vì thế liền đi vào, tính mua một cây dù cho mình.

Vì sắp tới giờ cơm tối cho nên người trong siêu thị rất nhiều, quây tính tiền phải xếp một hàng dài, trông có vẻ chật chội. Giang Tử Đông đã tận lực tìm một chỗ ít người để xếp hàng, thế nhưng vẫn bị một tên ngốc nào đó không cẩn thận đụng phải.

Xe đẩy bằng kim loại mạnh mẽ đụng vào cổ tay, cơn đau mãnh liệt khiến Giang Tử Đông không khỏi nhủu mày.

“Xin lỗi... Anh không sao chứ?”

Thanh âm rất trong trẻo. Trên mặt mặc dù giả vờ bình tĩnh, thế nhưng ngón tay trắng nõn lại khấn trương nắm chặt lấy xe đẩy, tựa hồ ngay cả da trên mu bàn tay đều ửng đỏ lên.

Giang Tử Đông muốn mở miệng mắng một phen, thế nhưng lời nói lại bị nghẹn trong cổ họng -

Cậu con trai trước mặt anh trông rất đẹp, không ai lại nhẫn tâm đối với một người vừa đẹp vừa lễ phép như vậy mà nói lời ác ý cả.

Giang Tử Đông đột nhiên nảy ra ý xấu, cười cười nói: “Tôi không sao, chỉ là... Đồng hồ của tôi...”

Giơ giờ cổ tay đến trước mặt đối phương, mặt đồng hồ vốn trong như gương lúc này lại xuất hiện một vết nứt nho nhỏ. Giang Tử Đông lại chìa tay mình ra thêm chút nữa, dùng giọng điệu vô tội và nói -

“Cậu xem, bị cậu làm nứt rồi.”

Người nọ kinh ngạc nhìn đồng hồ trên tay anh, hơn nửa ngày không nói ra lời.

Làn da cậu trắng trẻo, hai mắt vừa to vừa sáng sủa, môi mỏng khê nhếch mang theo một màu hồng nhạt động lòng người. Cặp chân thon dài được bọc trong chiếc quần tây, làm tôn thêm dáng người không có một chút tì vết nào của cậu, dung mạo thanh tú xinh đẹp khiến người ta khó mà dời mắt đi được. “Xin hỏi quý danh?” Giang Tử Đông hỏi.

“Tôi... Họ Tề.”

Giang Tử Đông cười quan sát cậu, “À, cậu Tề.”

Đối phương tựa hồ không quen xưng hô như vậy, có chút xấu hổ nói: “Ừm.. Gọi tôi A Tề là được rồi.”

“Ừ, A Tề.” Giang Tử Đông mỉm cười, “Chúng ta nói về vấn đề đồng hồ đeo tay của tôi một chút đi.”

Lúc này thật cảm ơn cái cô thư ký ngốc nghếch vừa mới được tuyển dụng ngày hôm nay, sáng sớm trong lúc chỉnh lý văn kiện trên bàn cư nhiên làm rơi đồng hồ xuống đất, còn vụng về lấy giày cao gót của cô ta đập lên thêm một cái nữa, đồng hồ đeo tay đẹp như vậy bị cô làm nứt một khe nhỏ. Ngày hôm nay vốn định mang đi sửa, không ngờ ở trong siêu thị lại gặp được người con trai kém may mắn này.

Giang Tử Đông thấy trên mặt cậu tuy giả vờ trấn định, thế nhưng ngón tay lại khấn trương đến trắng bệch, tâm tình không khỏi càng thêm vui vẻ.

A Tề trầm mặc chỉ trong chốc lát, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào Giang Tử Đông, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi có thể mang đồng hồ đeo tay của anh đi sửa không?”

Ánh mắt thuần túy mà chân thành như vậy, càng khiến Giang Tử Đông đột nhiên có chút mềm lòng.

Người này hình như rất dễ lừa a...

Dưới ánh mắt chân thành của cậu, Giang Tử Đông suýt nữa đã nói “Không sao” rồi, may mà anh đã kịp ngậm miệng, rút lại cái cảm giác áy náy vì “ăn hiếp động vật nhỏ” không hiểu từ đâu mọc lên xong, liền tiếp tục cười tủm tỉm mà tiến hành kế hoạch ăn hiếp đối phương -

“Chiếc đồng hồ này là do ông nội tôi để lại cho tôi, với tôi mà nói, có một ý nghĩa rất quan trọng.”

“Hơn nữa, chiếc đồng hồ này rất quý giá, là bản số lượng có hạn, rất khó mua được.” Dứt lời, lắc lắc chiếc đồng hồ trên tay mình, “Tôi làm sao có thể yên tâm giao cho cậu được.”

A Tề hiển nhiên không nghĩ tới Giang Tử Đông lại không chịu bỏ qua cho mình, giật mình một lát, lúc này mới xấu hổ cúi đầu, “VẬY anh đưa tôi số tài khoản ngân hàng của anh đi, nói tôi biết bao nhiêu tiền, tôi sẽ gửi tiền vào cho anh.” Ngừng một chút, lại nhỏ giọng nói, “Trên người tôi không mang theo tiền mặt.”

“Không được.” Giang Tử Đông tiếp tục gỡ trò lưu manh.

Anh đột nhiên phát hiện ăn hiếp cậu con trai lòng dạ đơn thuần nhưng làm bộ bình tĩnh này là một chuyện rất thú vị, cậu lúc này giống như là một chú mèo nhỏ được nuôi ở trong nhà vậy, ngoan ngoãn nằm ở bên chân mà dùng cặp mắt trong suốt to tròn nhìn mình chăm chăm, làm cho người ta nhìn không được mà muốn hung hăng chà đạp...

Giang Tử Đông nhếch nhếch khóe miệng, giả vờ nghiêm túc nói: “Lỡ như cậu cứ thế bỏ đi, thành phố B lớn như vậy, tôi biết đường nào mà tìm cậu?”

Gương mặt A Tề hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói: “VẬY anh muốn như thế nào?”

“Nói miệng không bằng chứng, chúng ta làm một chứng từ đi.” A Tề giật mình, nghi hoặc nói: “Chứng từ?”

Giang Tử Đông gật đầu, sáp lại gần, hạ giọng nói: “Ghi cho tôi số điện thoại và địa chỉ của cậu, như vậy tôi mới yên tâm. Lỡ như cậu không giữ lời, tôi còn biết đường tìm tới.”

A Tề suy nghĩ một chút, lấy một tờ giấy trong túi ra, xoẹt xoẹt hai cái đã viết xuống số điện thoại của mình, khi viết đến hai con số cuối cùng, ngón tay thoáng dừng lại, tựa hồ đang do dự cái gì đó.

A Tề liếc mắt nhìn Giang Tử Đông, đưa tờ giấy cho anh, nói: “VẬY được chưa?”

Dứt lời xoay người định đi, lại bị Giang Tử Đông đột nhiên kéo tay lại -

“Để tôi gọi vào số cậu, cậu cũng nên lưu số tôi đã.” Giang Tử Đông nhìn tờ giấy kia mỉm cười.

A Tề khi này viết dãy số đó ra có hơi do dự, cũng không tránh khỏi cặp mắt của Giang Tử Đông.

Thấy Giang Tử Đông lấy điện thoại ra bắt đầu gọi, sắc mặt A Tề khê biến, ngữ khí có chút thẹn thùng, “Để tôi trở về rồi hãy gọi, tôi không có đem di động theo.”

“Không sao, tôi gọi vài cái là bên máy cậu sẽ hiện số mà.” Giang Tử Đông cười cười, tiếp tục bấm máy, sắc mặt của A Tề thì lại càng thêm khó coi.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối được, bên tai truyền tới một giọng nữ: “A lô, đây là công ty luật sư XX, xin hỏi ai đầu dây ạ?”

Quả nhiên...

Giang Tử Đông im lặng cúp điện thoại, lắc lắc di động của mình, nói: “Cậu để điện thoại ở nhà à? Thế người đàn ông nghe điện thoại là ai thế?”

“À, là... Là... Anh của tôi.”

Giang Tử Đông cười nói: “Cậu ở chung với anh cậu à?”

“Ừm...”

Giang Tử Đông hí híp mắt lại, đánh giá người con trai trước mặt vì khấn trương mà áy náy mắt tự nhiên, đột nhiên nhếch khóe miệng lên nói: “Anh của cậu là... Phụ nữ à?”

A Tề không kịp phản ứng lại ý tứ của lời này, giật mình đứng đó trừng to mắt.

Giang Tử Đông nhún nhún vai, nói: “Vừa nãy nghe máy là cô gái nào đó. Tôi vì muốn thử cậu, cho nên mới cố ý bảo là đàn ông thôi.”

“.....”

“Không phải cô ấy là chị dâu cậu đấy chứ? Hay cũng là chị cậu?” Giang Tử Đông nhin cười, tiến đến bên tai cậu, đè thấp thanh âm, “Quả nhiên bị tôi đoán trúng, cậu viết số điện thoại giả gạt tôi.”

Gương mặt của A Tề ngay lập tức sung huyết đến đỏ bừng, cúi đầu không biết làm sao.

Giang Tử Đông nhướn nhướn mày, “Cậu không tiện cho tôi số di động của cậu sao? Hay là lo lắng tôi quấy rầy cậu? Cậu nghĩ tôi là ‘kẻ lừa đảo’ chuyên đi gạt người sao?” Dứt lời liền sờ sờ cằm, làm ra một bộ dáng thanh niên chính trực.

Thấy A Tề không nói lời nào, Giang Tử Đông liền rút danh thiếp của mình ra đưa cho cậu, vươn tay ra, “Làm quen một chút nào, tôi là Giang Tử Đông.” A Tề xấu hổ bắt tay anh, cầm lấy danh thiếp nhìn thoáng qua. Tổng giám đốc tập đoàn quảng cáo XX, phía dưới còn có một loạt địa chỉ số điện thoại, hiển nhiên không phải là người dễ trêu chọc.

Mới vừa rồi còn cho rằng anh nằm trong nhóm lừa đảo nào đó, chuyên mặc âu phục rồi cầm đồng hồ bị hư đi lừa tiền người ta, dù sao A Tề vẫn mơ hồ cảm thấy không phải là do mình làm hư, mà đối phương cứ liên tục mượn cớ để lấy số điện thoại của mình, cậu đương nhiên là không dám cho.

Xem ra hiện tại đã trách lầm anh rồi.

Nhìn đối phương mỉm cười nhìn mình chằm chằm, A Tề có chút mất tự nhiên mà dời mắt đi chỗ khác. Cư nhiên còn xem một người đường đường là tổng giám đốc thành kẻ lừa đảo...

A Tề có chút khấn trương nhìn anh, nói: “Tôi vừa rồi nhớ nhầm.” Nói xong liền giật lấy tờ giấy trong tay Giang Tử Đông, sửa lại hai số cuối, sau đó đỏ mặt đưa tờ giấy cho anh, “Đồng hồ đeo tay bao nhiêu tiền, tôi sẽ về lấy tiền trả cho anh.”

Thấy vẻ mặt cậu đỏ bừng, kiểu như chỉ hận không thể đào một cái hố để chui xuống, lòng Giang Tử Đông mềm nhũn ra, mỉm cười nói: “Được rồi, tiền sửa chữa đồng hồ cậu không cần bồi thường đâu.” Dừng một chút, liền tiến đến bên tai cậu, hạ giọng, “Tôi sẽ gọi điện cho cậu sau.”

Dứt lời, phất phất tờ giấy trong tay, nghênh ngang bước đi.

A Tề đứng tại chỗ nhìn bóng lưng anh, ngẩn tò te như thằng ngốc.

Một lúc sau mới biết được, mình bị anh ta đùa giỡn!

Thế nhưng, có người xin số điện thoại kiểu vậy sao? Mặt dày mày dạn bắt mình bồi thường tiền cho đã, cuối cùng mới nói là chỉ cần số điện thoại, không cần bồi thường nữa.

Sau khi từ siêu thị đi ra, trời đổ mưa càng lớn. Giang Tử Đông bung dù đi dọc dọc theo con đường, nhớ tới dáng vẻ cậu con trai vừa rồi giả bộ bình tĩnh nhưng lại khấn trương đến quỳnh quáng cả lên, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Anh đứng ở ven đường một lát, liền thấy người nọ từ siêu thị đi ra.

Giang Tử Đông híp mắt, lặng lẽ theo sau người nọ. Anh có một loại trực giác rất kỳ quái, cái cậu gọi là “A Tề” này, tựa hồ không hề đơn giản.

Làng chơi là một nơi cực kỳ nguy hiểm, ở chỗ này lại thường xuyên xuất hiện nhiều cậu trai trẻ tuổi xinh đẹp, đa phần là money boy trong quán bar hay khách sạn, quần áo của những cậu trai này đều rất lẳng lơ diêm dúa, thế nhưng trên người người nọ lại có một loại khí chất tinh thuần, tuyệt không giống như những cậu MB bán thân kiếm tiền này.

Mà nếu không phải là MB, vì sao cậu lại xuất hiện ở đây?

Cậu rốt cuộc là ai?

Giang Tử Đông mang theo lòng hiếu kỳ của mình đi theo phía sau A Tề, đi sâu vào con phố đó.

2.

Crazy.

Năm chữ cái tiêu sái đường hoàng được ánh đèn màu rực rỡ vây quanh, thậm chí chỉ đứng ngoài cửa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí nhiệt liệt ở bên trong. Nếu như không phải tận mắt thấy A Tề đi vào Crazy, Giang Tử Đông thậm chí còn không nghĩ rằng cái quán bar này chẳng đáng gì tới cậu cả.

Crazy, người ở trong làng chơi không ai không biết tới quán bar này. Tiêu phí ở đây cao đến nỗi khiến người ta phải tức lộn ruột, thế nhưng buôn bán lúc nào cũng bùng bùng khí thế, nhiều khi còn phải đặt phòng trước thì mới có chỗ, hiển nhiên, ông chủ của quán bar này là một người rất biết làm ăn buôn bán.

Giang Tử Đông đương nhiên biết ông chủ của quán bar này là ai.

Diệp Kính Huy, em trai Diệp Kính Hy, đã từng là một người có tiếng tăm trên thương trường, thế nhưng sau đó lại rửa tay gác kiếm, mở một quán bar để kinh doanh nho nhỏ.

Không nghĩ tới, A Tề cư nhiên là người nơi này.

Money boy?

Có thể... Cậu chỉ giả vờ đơn thuần mà thôi, khẩu vị của nhiều người bây giờ càng ngày càng hỗn tạp, nhiều khi cũng có người thích cái loại thanh tú ngây thơ như cậu cũng không chừng.

Chẳng biết tại sao, nghĩ tới A Tề mang theo cặp mắt đen láy trong trẻo kia lên giường với những thằng đại gia tài sản kếch xù, trong lòng Giang Tử Đông không hiểu sao lại có chút thất vọng.

“Thưa anh, mấy người?” Ánh mắt của phục vụ viên đứng ở cửa cực kỳ lợi hại, bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái thôi, liền nhìn ra được thân phận và địa vị của người tới có đủ để chi một khoản tiền lớn cho quán hay không. Hiển nhiên, trong mắt bọn họ, khí độ và cách ăn mặc của Giang Tử Đông đều không thuộc vào phạm vi “khách cấm” của quán.

Giang Tử Đông rất rõ ràng những quy củ trong quán bar này, hướng đối phương cười nói: “Chỉ một người, cảm ơn.”

“Vâng, mời đi bên này.”

Phục vụ viên dẫn anh vào tầng một của quán bar.

Vừa vào cửa đã nghe đến tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc. Dưới ánh đèn rực rỡ chói mắt, mọi người đang hưng phấn mà quay cuồng thân thể, bầu không khí trong quán bar hiển nhiên đã được dâng cao. Giang Tử Đông theo phục vụ viên đi tới một góc quán ngồi xuống, hít thở, có chút không được hứng thú mà nhìn vào các cậu trai trẻ tuổi đang nhảy trên sân khấu.

Vóc người cũng không tồi, đáng tiếc là quá mức yêu nghiệt. Giống như là sơn hào hải vị được bày ở trên bàn, nhìn thì mê người đó, thế nhưng được bỏ không ít dầu mỡ cùng nguyên liệu, làm cho người ta không có cách nào nuốt trôi được.

“Thưa anh, anh có muốn gọi gì không ạ?” Một cậu bồi bàn vóc người cao gầy đi tới trước mặt Giang Tử Đông, mỉm cười nói.

Giang Tử Đông ngẩng đầu nhìn cậu, “Ừ, đưa menu cho tôi xem.”

Giang Tử Đông mấy năm nay mỗi khi tâm tình không tốt đều tới quán bar chơi, đương nhiên là biết quy củ ở đây. Đã vào thì phải kêu rượu, cậu bồi này tích cực đi tới phục vụ như thế, nhất định là muốn kiếm chút tiền boia đây mà.

Cậu bồi nọ một tay đưa menu ra, một tay cầm một cái ly trong suốt, trong ly được đặt một cây nến màu hồng. Cậu đặt ly xuống bàn, châm nến, dòng chữ trên menu liền hiện ra rõ ràng trước mắt. Giang Tử Đông liếc nhìn bằng giá một chút, trong lòng không khỏi cảm thán, Diệp Kính Huy thật sự là quá độc ác, giá rượu trong quán so với trên thị trường cao hơn gấp đôi, chém người cứ như là chém heo vậy, thật phù hợp với phong cách của hắn.

Bình tĩnh nhìn vào dòng chữ Lam Sắc Mê Tình trong cột “Loại mới” trên menu, Giang Tử Đông mỉm cười nói: “Cho tôi một ly ‘Lam Sắc Mê Tình’.”

Các cậu trai trên sân khấu rốt cuộc cũng biểu diễn xong, tiếp sau đó lại có người đi lên hát. Người hát ở đây tựa hồ rất nổi tiếng, phía dưới ngay lập tức vang lên một trận hú hét chói tai.

Giang Tử Đông tựa vào ghế sofa, hai mắt đảo quanh một vòng, tìm kiếm con mồi đêm nay.

Đột nhiên, có một người ngồi ở quầy bar cách đó không xa hấp dẫn tầm mắt của anh. Áo sơ mi màu đỏ bọc đô được bỏ gọn gàng vào trong quần, thắt lưng đeo một chiếc dây nịt đơn giản, thỉnh thoảng ánh đèn rực rỡ sẽ lướt qua chỗ cậu, rơi lên mái tóc đen mềm mại của cậu, làm nổi bật gương mặt thanh tú xinh đẹp của chủ nhân nó.

Ánh mắt của cậu hướng về phía sân khấu, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh, đôi môi nhẹ nhàng mím lại, nhan sắc vẫn khiến người phải động lòng như trước.

- A Tề?

Giang Tử Đông híp mắt lại, tỉ mỉ quan sát người kia một phen.

Quả thật là cậu.

Cậu thay một bộ trang phục khác, hiển nhiên càng thêm tương xứng với bầu không khí ở đây. Giang Tử Đông đột nhiên cảm thấy, cái loại nhan sắc tựa như rượu đỏ này rất hợp với cậu, bộ quần áo tối màu có thể làm tôn lên làn da trắng nõn hồng hào kia, hơn nữa khiến cậu trông không quá yếu ớt, trái lại còn lộ ra chút thần bí mê hoặc.

“Thưa anh, đây là rượu của anh.” Bồi bàn mang một ly rượu có màu xanh đậm đặt ở trước mặt Giang Tử Đông.

Giang Tử Đông nhìn A Tề ở phía xa một cái, đột nhiên nói: “Ở đây có vị nào gọi là A Tề không?”

Cậu bồi bàn kinh ngạc hỏi: “Anh quen với anh Tề à?”

Giang Tử Đông mỉm cười, nói: “Cậu đi nói với cậu ấy, có một người bạn cũ... Đang chờ cậu ấy ở bên này.”

Cậu bồi bàn kia đi tới trước mặt A Tề, ghé vào bên tai nói mấy câu, trên mặt A Tề quả nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc. Nhìn cậu mang theo nghi hoặc chậm rãi đi về phía bên này, Giang Tử Đông không khỏi hơi giương lên khóe môi.

Quá trình nhìn con mồi mắc câu, thật sự là khiến cho tâm tình người ta thật tốt a.

49. Chương 50 - Phiên Ngoại 2: Giang Tử Đông [2]

3.

A Tề đi tới trước mặt Giang Tử Đông rồi dừng lại, nghi hoặc nhìn anh, một lúc lâu sau mới chột nói: “Anh Giang, là anh à?”

- Không phải bảo là không cần bồi thường đồng hồ đeo tay nữa sao, sao còn đến đây đòi nợ nữa?

A Tề có chút hoảng hốt, kiên trì ngồi xuống dưới ánh nhìn chăm chú của Giang Tử Đông.

“Sao anh lại tới đây?” A Tề hỏi.

Giang Tử Đông không có trả lời, chỉ là thân thiết đánh giá cậu, càng nhìn càng cảm thấy cậu mặc bộ đồ này rất thuận mắt, áo sơ mi đơn giản cùng quần tây, lộ ra một loại khí chất dịu dàng ngoan ngoãn khiến người ta thấy thoải mái. Người ôn nhu dịu ngoan, chính là loại Giang Tử Đông thích.

A Tề bị ánh mắt của anh nhìn có chút xấu hổ, khẽ ho một tiếng, hỏi: “Anh Giang, anh tìm tôi... Có chuyện gì sao?”

Giang Tử Đông mỉm cười, không đáp mà hỏi lại: “Cậu làm ở chỗ này à?”

“Vâng.”

Giang Tử Đông liếc nhìn A Tề, trầm mặc trong chốc lát. Money boy trong quán bar anh chưa bao giờ chạm qua, ngoại trừ do cái tính thích sạch sẽ của anh ra, còn có một chút là bởi vì lớp trang điểm, mùi nước hoa,

keo xịt tóc cùng với mấy thứ đồ trang sức cồng kềnh trên người các MB khiến Giang Tử Đông cảm thấy phản cảm.

Anh từ trước đến nay chỉ thích người sạch sẽ gọn gàng mà thôi.

Thế nhưng cậu A Tề xinh đẹp trước mắt lại hoàn toàn không giống thế, trên người của cậu chẳng có bất kỳ đồ trang sức nào cả, quần áo cùng kiểu tóc đơn giản, khiến cho người xem cảm thấy rất thoải mái. Mà trọng yếu hơn là, trên người A Tề có một lực hấp dẫn rất đặc biệt, thậm chí còn làm cho Giang Tử Đông không thể dời mắt đi được.

Môi của cậu rất mỏng, màu đỏ nhàn nhạt, không biết nếu hôn lên thì có mùi vị như thế nào đây...

Giang Tử Đông nhẹ nhàng cười cười, ôn nhu hỏi: “Tối nay cậu rảnh không?”

A Tề gật đầu, mỉm cười nói: “Cũng rảnh, đêm nay không có chuyện gì làm cả.”

- Có nghĩa là không có khách hẹn trước?

Giang Tử Đông đương nhiên là lý giải như vậy, vì thế trực tiếp nói: “Vậy cậu theo tôi ra ngoài đi.”

A Tề cho rằng anh tới đòi nợ cậu vì chiếc đồng hồ, tự nhiên thấy có chút chột dạ, miễn cưỡng cười nói: “Đi... đâu?”

Giang Tử Đông giờ giờ đồng hồ đeo tay lên, ái muội nói: “Dù sao cậu cũng không có gì làm, không bằng đi sửa đồng hồ với tôi đi.”

A Tề gật đầu, thành thật nói: “Được thôi. Anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy tiền.”

Nhìn bóng lưng của cậu biến mất trong tầm mắt, Giang Tử Đông nhin không được cười lắc đầu. A Tề này sẽ không cho là mình tới cửa đòi nợ đấy chứ? Cậu ta thật sự không hiểu hay là đã thành cao thủ giả nai rồi?

Giang Tử Đông cầm ly Lam Sắc Mê Tình ở trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một hơi, một mùi hương kỳ quái bỗng chốc tràn ngập trong khoang miệng, khiến anh nhin không được nhú nhú mày. Anh ghét nhất là đồ ngọt, loại rượu trái cây giống thế này càng không muốn chạm vào. Anh thích uống rượu mạnh, như vậy mới sảng khoái dễ chịu, loại rượu trái cây nồng độ thấp như thế này làm anh thấy phiền.

Bất quá, cái tên ‘Lam Sắc Mê Tình’ sao nghe có chút gì đó kỳ quái? Hình như có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm?

Thấy A Tề đã trở về, Giang Tử Đông liền đưa ly rượu cho cậu, mỉm cười nói: “Nào, uống thử một ly.”

A Tề nghi hoặc nói: “Đây là rượu gì?”

Giang Tử Đông nhún nhún vai, nói: “Là rượu trong quán các cậu, mùi vị ngọt quá tôi uống không quen. Cậu uống đi.” A Tề cầm lấy chén rượu uống ngay một hơi, hơi nhú nhú mày.

Giang Tử Đông mỉm cười nói: “Sao vậy?”

“Vị hơi lạ.”

Đó là bởi vì tôi đã pha thêm nửa ly coca vào a...

Giang Tử Đông cười thâm trong lòng, bề ngoài thì vẫn tĩnh bơ, đứng dậy vỗ vỗ vai A Tề nói: “Đi thôi, trễ quá thì tiệm sửa đồng hồ sẽ đóng cửa mất.”

A Tề vẫn một lòng cho rằng anh muốn dẫn cậu đi sửa đồng hồ, vì thế cũng không suy nghĩ nhiều, đứng lên đi theo phía sau anh.

Hai người đi tới cửa, vừa lúc gặp phải phục vụ viên vừa dẫn Giang Tử Đông vào kia, cười cười hướng A Tề chào: “Anh Tề.”

A Tề gật đầu nói: “Tôi có chút chuyện cần đi ra ngoài với anh này một lát. Khi nào anh chủ về, cậu báo với anh ấy một tiếng.”

“Vâng.” Phục vụ viên nói xong còn hiếu kỳ đưa mắt nhìn Giang Tử Đông, tựa hồ cảm thấy thật khó tin khi A Tề đi ra ngoài với anh ta.

Giang Tử Đông nở một nụ cười thật chính trực với đối phương, sau đó dắt A Tề đi vào bãi đỗ xe.

Giang Tử Đông chở A Tề tới một tiệm sửa đồng hồ gần đó, đặt chiếc đồng hồ lên quầy.

“Chiếc đồng hồ này chỉ bị hư mặt ngoài thôi, chỉ cần đổi mặt là được.”

A Tề nhẹ giọng hỏi: “Bao lâu thì sửa xong?”

“Nhanh nhất cũng phải ngày mai.”

A Tề gạt đầu, lấy ví từ trong túi xách ra tính trả tiền, lại bị Giang Tử Đông ngăn lại, lấy thẻ ngân hàng của anh trả.

A Tề giật mình, nói: “Là tôi làm hư mà, để tôi trả.”

Giang Tử Đông nhìn cậu cười một cái, “Không cần.”

Hai người đi ra khỏi tiệm sửa đồng hồ, mưa vẫn còn chưa tạnh, Giang Tử Đông bung dù ra, thuận tiện ôm lấy vai A Tề.

Bị cánh tay mạnh mẽ của anh ôm vào lòng khiến toàn thân A Tề đều không được tự nhiên, xấu hổ muốn giãy ra, lại bị Giang Tử Đông dùng lực ôm lấy vai đi vào trong màn mưa.

Mưa quá lớn, chỉ có một cây dù, cả hai người đều bị ướt hết phân nửa, đến khi ngồi vào trong xe, A Tề nhịn không được mà hắt hơi một cái. Giang Tử Đông thấy cậu nhẹ nhàng xoa xoa mũi, mái tóc ướt sũng còn nhỏ giọt, càng nhìn càng thấy đáng yêu, trong lòng mềm nhũn, nhịn không được mà cởi áo khoác ra đưa cho cậu, ôn nhu hỏi: “Cậu sợ lạnh à?”

“À, có một chút.” A Tề hướng anh cười cười.

Giang Tử Đông cũng nở nụ cười, không nói nữa, trực tiếp chạy xe tới một khách sạn quen thuộc gần đó.

Ánh mắt nóng rực của Giang Tử Đông làm cho A Tề thấy rất không được tự nhiên, vì thế dọc theo đường đi cậu vẫn luôn quay đầu ra nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ.

Trên cửa sổ xe dính đầy nước mưa, cảnh tượng bên ngoài cực kỳ mờ nhạt, có thể là do vừa nãy uống qua một chút rượu, đầu óc A Tề có chút choáng váng. Mơ hồ cảm thấy xe càng chạy càng xa, khung cảnh xung quanh rất xa lạ, tựa hồ không phải là con đường chạy về bar Crazy...A Tề nghi hoặc nói: “Anh Giang, anh muốn đi đâu?”

Giang Tử Đông mỉm cười nói: “Mang cậu tới một chỗ chơi rất vui.”

Mí mắt A Tề càng trầm xuống, mơ mơ màng màng nói: “Anh đưa tôi về đi.”

Giang Tử Đông nhịn không được nở nụ cười: “Khẩn trương như vậy làm gì? Tôi cũng đâu phải là bọn buồn người, đem bán cậu được sao?”

Ngữ khí của anh rất ôn nhu, nụ cười cũng cực kỳ ấm áp, hơn nữa, với thân phận của anh cũng không có khả năng làm chuyện gì bậy bạ với mình, vừa nghĩ như thế, A Tề mới yên lòng, không nói nữa.

Giang Tử Đông tựa hồ xem thấu tâm tư của A Tề, đưa tay khoác áo lên người cậu, dịu dàng nói: “Được rồi, nếu mệt thì ngủ một chút đi, khi nào tới tôi sẽ gọi cậu.”

Áo khoác trên người vẫn còn mang theo hơi ấm, đầu óc càng thêm mê mê man man, A Tề cứ thế thiếp đi ở trên xe.

Xe dừng trước cửa khách sạn. Giang Tử Đông thấy A Tề ngủ rất an ổn, không đành lòng đánh thức cậu dậy. Đỗ xe xong rồi, nhẹ nhàng bế A Tề từ trong xe ra, sau khi lên phòng mới nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường.

Bởi vì mắc mưa nên quần áo dính dính ở trên người rất khó chịu, Giang Tử Đông liền xoay người vào phòng tắm tắm rửa một chút, lúc vừa bước ra thì thấy A Tề đã tỉnh, nghi nghi hoặc hoặc đánh giá khung cảnh xung quanh.

Giang Tử Đông đi tới ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng xoa xoa tóc cậu, “Tỉnh rồi?”

A Tề rót cuộc cũng triệt để tỉnh táo lại, thấy mình vừa rồi nằm ngủ trên một chiếc giường lớn, sắc mặt liền đỏ lên, run giọng hỏi: “Anh... Dẫn tôi tới... Khách sạn?”

Giang Tử Đông cười cười, áp A Tề vừa mới ngồi dậy nằm xuống giường trở lại.

A Tề khấn trương đẩy anh: “Anh Giang, tôi nghĩ anh có thể hiểu lầm rồi...”

“Không có hiểu lầm.” Giang Tử Đông cắt đứt lời A Tề, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, thanh âm cũng trở nên khàn khàn hơn, “Tôi đưa cậu ra ngoài vì cái gì, cậu chẳng lẽ không rõ sao?”

A Tề giật mình, bắt đầu giãy dụa trốn tránh, “Tôi không phải... Umm...”

Đôi môi đột nhiên bị hôn lấy, A Tề khiếp sợ đến mở to hai mắt.

Khớp hàm bị người nọ nhân cơ hội mở ra, đầu lưỡi nóng bỏng xông vào. Đầu óc A Tề ầm vang một tiếng, chỉ cảm thấy những nơi bị đầu lưỡi tiếp xúc như vừa bị điện giật, khiến cho cả người cậu run rẩy.

- Cảm giác cùng A Tề hôn môi so với trong tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.

Đôi môi mềm mại có mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái của một cậu thiếu niên. Giang Tử Đông mỉm cười, đầu lưỡi càng thâm nhập sâu vào trong khoang miệng, ôn nhu lướt qua những nơi mẫn cảm nhất, cuốn lấy đầu lưỡi của A Tề mà nhẹ nhàng mút vào.

Thân thể A Tề bỗng chốc cứng đờ, bắt đầu kịch liệt giãy dụa, ngữ khí thậm chí còn mang theo kinh hoảng -

“Đừng... Đừng mà...” Giang Tử Đông cho rằng cậu giãy dụa chỉ là vì thẹn thùng mà thôi, nhẹ nhàng cười cười, một tay cố định thắt lưng cậu, tay kia nhanh nhẹn cởi nút áo sơ mi của cậu.

Làn da trắng nõn dần dần hiện ra dưới lớp áo màu rượu đỏ, giống như là đang lột vỏ một loại trái cây xinh đẹp nào đó vậy, trong mắt Giang Tử Đông không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc, cúi đầu, ở trên ngực cậu liên tục hạ xuống dấu hôn.

Toàn thân A Tề đều run lên -

“Anh cho tôi... Uống... Rượu gì?” Thanh âm giả vờ bình tĩnh nhưng vẫn không che giấu được âm cuối đang run rẩy của mình, dòng nhiệt lưu quen thuộc tựa như cơn thủy triều mãnh liệt lan tràn khắp toàn thân...

“Đừng...”

Cậu một mực giãy dụa, hai mắt đỏ lên thậm chí còn mang theo vẻ mặt cầu xin. Sự kinh hoảng bất lực ấy khiến cho Giang Tử Đông có chút đau lòng, động tác nhẹ nhàng hơn, không ngừng không ngừng hôn cậu.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm tổn thương em.”

A Tề giật mình...

Giọng nói ôn nhu như thế, đã bao lâu rồi chưa được nghe qua?

Những cái hôn ấm áp không ngừng hạ xuống... Có loại ảo giác như đang thương tiếc cậu vậy.

A Tề đột nhiên nhớ tới, mặc kệ là Quan Thiên Trạch hay là Trần Nhiên, mỗi khi làm tình đều rất ít khi hôn cậu dịu dàng như vậy. Bọn họ đều đi thẳng vào vấn đề, lúc đầu vì cậu còn giá trị lợi dụng mà động tác của bọn họ cũng dịu dàng được một chút, về sau cậu chỉ là một công cụ tiết dục mà thôi, bọn họ sẽ dùng đầu thuốc lá chích cậu, hoặc là dùng kim đâm cậu, hôn môi lúc nào cũng mang theo tính nghiêm phạt, môi bị cắn rách không thương tiếc, trong cổ họng lúc nào cũng tràn ngập mùi máu tươi khiến người ta phải khó chịu...

Hôm nay bị Giang Tử Đông ôm, đoạn ác mộng đáng sợ kia lại một lần nữa hiện ra trước mắt, sợ hãi với những việc đã trải qua khiến cậu kinh hoàng, thế nhưng thân thể vẫn cảm lại không thể điều khiển được mà tự động hòa theo động tác của người kia.

Vào khoảnh khắc khi ngón tay của Giang Tử Đông xâm nhập vào cái nơi bí ẩn ở phía sau kia, A Tề rốt cuộc cũng không giãy dụa nữa. Cắn chặt răng, hai tay gắt gao nắm lấy ga giường. Một khắc tiến nhập đó, khoe mắt hồng hồng lặng lẽ chảy xuống một dòng nước mắt, rất nhanh đã bị cao triều trong cơ thể bao phủ lấy.

Buổi sáng khi tỉnh lại, vài tia nắng rực rỡ xuyên qua rèm cửa sổ rọi trên gương mặt của A Tề khiến lông mi của cậu nhẹ nhàng run rẩy. Vừa mở mắt, liền thấy một bờ ngực rộng lớn đập ngay vào mắt.

“Chào buổi sáng.” Giang Tử Đông cúi người, mỉm cười hôn lên trán A Tề.

A Tề thoáng chốc cứng đờ, có chút mất tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác.

Chuyện xảy ra tối qua hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của cậu. Thân thể đã lâu không làm chuyện này vẫn còn rất trức trặc, thế nhưng dưới tác dụng của cồn cùng với kỹ xảo khiêu khích điều luyện của đối phương, A Tề đã đạt cao trào không ít lần. Cái loại cảm thụ sung sướng xen lẫn với thống khổ này, cậu chưa bao giờ được nếm qua. Hai người kia trước đây cũng không quá quan tâm cảm thụ của cậu, bọn họ chỉ cần thỏa mãn cho chính mình mà thôi.

Thế nhưng Giang Tử Đông tựa hồ không giống vậy.

Anh rất ôn nhu, khi nở nụ cười trông rất ấm áp, anh sẽ kiên trì làm bước dạo đầu, còn có thể thân mật hôn môi với cậu, toàn bộ quá trình làm tình đều khiến hai người có thể hưởng thụ đến mức tận cùng. Nếu như nói lúc đầu là vì tác dụng của cồn, vậy lúc sau thì sao? Lúc sau cậu chính là không kiềm được mà trầm mê trong lòng anh, vùi đầu trước ngực anh, gắt gao ôm lấy lưng anh, thậm chí quên cả phản kháng.

Người đàn ông này thật sự rất ấm áp. Mà A Tề, cô đơn quanh quẩn lâu lắm rồi, mới cần lắm loại ấm áp này...

Mà A Tề, cũng rất sợ mình như thế.

Cậu sợ cậu sẽ trầm luân một lần nữa, sợ cậu sẽ thật sự yêu Giang Tử Đông, cậu càng sợ mình sẽ bị người ta đùa giỡn rồi vứt bỏ như lúc trước, bị người ta dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mình, lãnh đạm nói với cậu rằng: cậu bất quá chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Những lời như vậy, cậu không muốn nghe thêm lần nào nữa.

A Tề trầm mặc một lát, rốt cuộc xốc chân ngồi dậy. Lúng túng tìm lại quần áo của mình dưới ánh nhìn của Giang Tử Đông, vội vội vàng vàng mặc lên người, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Anh Giang, tôi phải đi rồi.” Nói xong liền vươn tay ra, “Tôi cũng cần thù lao...”

Cứ để anh xem mình là MB đi. Tối hôm qua bất quá chỉ là một đêm phóng túng, như vậy cũng tốt, dứt khoát chặt đứt quan hệ, cũng chặt đứt khả năng mình rơi vào tay giặc lần nữa.

A Tề trực tiếp mở miệng đòi tiền, làm cho Giang Tử Đông nhất thời ngơ ngẩn.

Tối hôm qua hẳn là một buổi tối rất rất đẹp, thân thể của hai người cực kỳ hợp nhau. Giang Tử Đông thừa nhận anh rất thích làm tình cùng cậu, mặc kệ là cậu lúc đầu dùng hai mắt hồng hồng mà giãy dụa trốn tránh, hoặc là cậu lúc sau từ bỏ phản kháng ôm lấy anh mà thở dốc, đều khiến cho anh cảm thấy đau lòng, động tâm.

Hiện tại thấy cậu chìa tay đòi tiền, Giang Tử Đông không hiểu sao cảm thấy có chút tức giận.

Lấy ví từ trong túi, rút ra một tờ nhân dân tệ còn mới toanh, đặt vào tay cậu. Giang Tử Đông gắt gao nhìn vào A Tề, muốn nhìn xem ánh mắt của cậu lúc này còn vẽ chân thành thản nhiên lúc mới gặp ở siêu thị hay không. Đáng tiếc A Tề chỉ mãi cúi đầu, căn bản không thấy rõ được.

A Tề nhẹ nhàng siết chặt tay lại, tờ nhân dân tệ mới tinh ấy càng nhìn càng thấy chói mắt.

Đứng dậy, cảm giác mát lạnh phía sau làm A Tề biết được thân thể đã được tẩy rửa qua rồi, lại còn được bôi thuốc.

Nhưng mà, cậu ở trong mắt anh chỉ là một MB mà thôi, căn bản không cần phải đối xử ôn nhu như vậy a...

A Tề tự giễu mà cười cười, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh, anh Giang.”

Nói xong liền xoay người muốn ra ngoài.

Giang Tử Đông bước xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói: “Để tôi đưa em về.” A Tề thoáng cứng người, chặn lại nói: “Không cần đâu.”

“Như vậy, hôm khác sẽ tới tìm em.”

“Không...” Sắc mặt A Tề có chút tái nhợt, nắm chặt tờ tiền trong tay, tận lực bình tĩnh nói, “Tôi vài ngày nữa đã có hẹn với khách, không tiện gặp mặt anh đâu.”

Giang Tử Đông giận tái mặt. Nhìn bóng lưng gầy yếu của cậu chậm rãi biến mất ở ngoài cửa, trong lòng bỗng cảm thấy tức giận không nói nên lời.

Nào có ai dùng qua rồi vứt đi như vậy không? Rõ ràng tối hôm qua còn say mê ôm mình thổ dốc liên tục, trời vừa sáng đã thay đổi sắc mặt, nói phải đi tiếp người khác.

Nếu đã cho cậu là MB bán thân kiếm tiền, sáng sớm đi tiếp khách khác không phải là chuyện rất bình thường sao? Vì sao anh lại tức giận chứ...

Nhìn thân ảnh nho nhỏ dưới lầu qua song cửa sổ, Giang Tử Đông không khỏi nhíu mày.

4.

A Tề ngồi ở một góc quán bar, lặng lẽ nhìn những cậu trai đang nhảy trên sân khấu.

Rất nhiều người thích tới nơi này để lên giường với MB, ngoài miệng thì đồ ngon đồ ngọt, kỳ thực dưới đáy lòng bọn họ rất coi thường những MB này. MB vì để sinh tồn mà mất cả tôn nghiêm, cũng không hy vọng xa vời sẽ được người khác tôn trọng, mà những vị khách chỉ muốn thỏa mãn thỏa mãn dục vọng của mình, đương nhiên sẽ không thấy đồng cảm gì với bọn họ.

A Tề rất rõ ràng những vất vả của các cậu trai này, những chua xót phía sau lớp mặt nạ tươi cười ấy cậu đều thấy rõ, cậu hiểu bọn họ, tiếc thương cho họ, cho nên cậu chưa bao giờ làm khó những cậu trai ấy, đồng thời trong phạm vi cho phép của anh chủ, tận lực để cho họ có chút tự do, còn cho thêm chút tiền lương nữa.

Một người như cậu chẳng có bản lĩnh gì nhiều, cho nên cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi.

MB trong quán đa số đều là cô nhi không cha không mẹ giống cậu, ở bên ngoài bị không ít người ức hiếp làm nhục, nếu như rời khỏi đây, bọn họ thậm chí không có cách nào để sinh tồn.

Con người, dù thế nào cũng phải nghĩ ra cách để sống sót thôi...

Thế nhưng A Tề vẫn cảm thấy không hài lòng khi được cứu sống vào một năm trước đây.

Cậu tình nguyện dứt khoát chết vào lúc đó, còn tốt hơn là sống như một cái xác không hồn giống bây giờ.

Trên mặt của cậu vẫn luôn mang theo nụ cười, thế nhưng khoảng thời gian bị người làm nhục ngược đãi ấy, lại như một sợi dây không cách nào chặt đứt được, gắt gao quấn lấy cậu, quấn đến độ khiến cậu không thở nổi.

Có một vài vết thương thống khổ, càng muốn quên, lại càng khắc sâu trong trí nhớ.

Tỷ như lúc này, cậu vẫn còn nhớ rõ cái khoảnh khắc khi Giang Tử Đông đưa tiền cho cậu.

Ánh mặt trời sáng sớm hôm đó thật ấm áp, Giang Tử Đông đặt tiền vào lòng bàn tay cậu, mới tỉnh không có lấy một nếp nhăn, chữ số trên mặt chính tề rõ ràng như vừa được lấy ra từ trong ngân hàng vậy. Chỉ cảm một tờ tiền mỏng dính ấy thôi, đầu ngón tay của cậu đã run rẩy đến nỗi gần như không cầm được rồi. May mà cậu đã đưa lưng về phía người nọ, cố gắng không để tiền rơi xuống đất, không để cho đối phương phát hiện bất kỳ dị thường nào của mình.

Cái khoảnh khắc tiếp nhận tiền từ trong tay anh, nắm chặt trong lòng bàn tay lại, A Tề đột nhiên cảm thấy, thì ra các cậu trai này mỗi ngày đều phải cảm thụ những nỗi khổ như thế.

Bọn họ phải mang theo nụ cười, tiếp nhận số tiền mà bọn họ đã bán tôn nghiêm của mình đi, sau đó đối với người xâm phạm mình nói: “Cảm ơn.”

Hai chữ kia có bao nhiêu buồn cười a.

Càng buồn cười chính là, cậu ở trong quán bar lâu như vậy rồi, đã nhìn mấy chuyện này đến quen mắt, vậy mà vào cái lúc nhận lấy tiền của Giang Tử Đông khi đó, trong lòng không hiểu sao rất... Buồn.

Không phải chỉ là ngoài ý muốn lên giường với người đàn ông kia một lần thôi sao?

A Tề không biết vì sao mình lại buồn như vậy. Ngày đó sau khi trở về, cậu giống như một con thú nhỏ bị sập bẫy của thợ săn, hoảng hốt lo sợ mà chuồn vào trong nhà, sau đó đem tờ nhân dân tệ của Giang Tử Đông bỏ vào ngăn kéo dưới cùng rồi khóa lại, giống như nó là vật gì đó đáng sợ lắm vậy.

Cậu đang trốn tránh một chuyện, chuyện về cái đêm hoang đường đó, cùng với một mảnh âm áp vui sướng nhỏ nhoi trong ấy nữa.

Sau đêm hôm đó, Giang Tử Đông quả nhiên không xuất hiện nữa. Tâm của A Tề cũng dần dần lạnh xuống.

Cậu thật là buồn cười mà, còn trông mong người ta sẽ xuất hiện sao? Một kẻ đáng thương bị người ta đùa giỡn ba bốn lần như cậu, còn có thể chờ mong cái gì chứ?

- Ở trong mắt người kia, cậu, A Tề, bất quá chỉ là một MB đã bị lãng quên sau một đêm phong lưu mà thôi, mà người kia thậm chí cũng chẳng cần nhớ tới tên và dung mạo của cậu nữa.

Chẳng biết tại sao, khi đưa ra kết luận này, trong lòng A Tề bỗng chốc cảm thấy trống vắng lạc lõng.

Đương nhiên, cậu rất nhanh sẽ quen với nó thôi.

Vốn tưởng rằng sự việc cứ như vậy mà kết thúc, A Tề cũng vững tin cậu có thể chậm rãi để tâm tình của mình lắng xuống dưới những ánh đèn mờ ảo trong quán bar. Chẳng qua chỉ là một đêm phong lưu ngoài ý muốn, cậu cũng không chờ mong gì nhiều, càng không hy vọng chuyện này sẽ phát triển tiếp nữa.

Thế nhưng, một tuần sau đó, Giang Tử Đông lại đột nhiên xuất hiện trong quán bar một lần nữa.

Trên tay còn đeo chiếc đồng hồ vừa được sửa lại.

“Chiếc đồng hồ này, tặng em.” Giang Tử Đông đứng trước mặt cậu, ánh đèn màu rọi xuống nụ cười trên mặt anh trông càng thêm đẹp mắt.

A Tề kinh ngạc nhìn anh, một lát sau vẫn không nói ra lời. Mấy ngày nay không gặp, Giang Tử Đông tựa hồ so với lúc trước càng thêm chín chắn hơn vài phần, vốn là một người đàn ông thành công có mị lực, lúc này vừa cười lộ lên, trong thoáng chốc đã khiến không ít người trong quán chú ý tới.

Giang Tử Đông chẳng thèm để ý tới những ánh nhìn chăm chú xung quanh mình, trực tiếp đi tới trước mặt A Tề, nhẹ nhàng kéo tay cậu, đeo đồng hồ của mình lên cổ tay trắng nõn kia, nhẹ giọng nói: “Chúng ta gặp nhau nhờ có chiếc đồng hồ này, coi như nó là bà mối đi...” Dừng một chút, độ cung nơi khoe miệng càng lớn hơn, “Tặng em là tốt nhất.” Anh đeo đồng hồ cho A Tề xong, lấy tay nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, cúi xuống hôn lên đôi môi nhạt màu ấy, thấp giọng nói: “Tôi có chút nhớ em.”

Thanh âm không lớn, lại làm cho người ta nghe được rõ ràng.

Phía sau bỗng vang lên một loạt tiếng hít sâu.

A Tề rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần từ trong trạng thái ngây dại, thấy rất nhiều người quen đang hiếu kỳ mà vây quanh bọn họ, sắc mặt trong nháy mắt phụt đỏ lên, lạnh lùng nói: “Anh Giang, anh còn tới đây làm gì? Tôi ngày đó đã nói rất rõ ràng rồi, chúng ta...”

“Tôi tới đương nhiên là vì em.” Giang Tử Đông mỉm cười cắt lời cậu, vừa dứt lời liền mạnh mẽ ôm lấy eo đối phương, thuận thế hôn xuống.

“.....” Những lời A Tề muốn nói đều bị ngăn trong cổ họng, vừa thẹn vừa giận mà mở to hai mắt ra nhìn.

Khách quen trong Crazy đều biết A Tề, thấy cái tên “sắc quỷ” to gan lớn mật này dám công khai hôn người mà ông chủ đại nhân đã ra lệnh cấm không được đùa giỡn tới, ai nấy đều há hê vây lại xem chuyện vui.

“Đêm nay theo tôi ra ngoài được không?” Vừa hôn môi xong, Giang Tử Đông ôn nhu hỏi.

A Tề bị anh hôn ở trước mặt mọi người, đỏ mặt không nói nên lời.

“À, nếu em không muốn, tôi và em ở trong quán cũng được.” Giang Tử Đông tiếp tục nói, “Qua bên kia uống chút rượu đi, thế nào?”

Vài phục vụ viên trong quán cũng không nhin được mà cười trộm.

Thấy người vây quanh xem càng ngày càng nhiều, cánh tay của Giang Tử Đông lại có khí lực rất lớn, ôm eo cậu mãi không buông, A Tề đành cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Giang Tử Đông thỏa mãn cười cười, như là đang tuyên cáo quyền sở hữu mà ôm lấy thắt lưng cậu, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, mang cậu tiêu sái bước ra khỏi quán.

Vài người đứng ở cửa khe khẽ nói nhỏ, hiển nhiên là đang tám nhảm vài chuyện bát quái, còn cố ý nhái theo ngữ khí của A Tề và Giang Tử Đông, chọc ghẹo nói, “Ai nha, anh Tề ngày hôm nay nói những lời thật mờ ám nha~”, “Các cậu nói xem, anh Tề có quan hệ gì với người đàn ông kia?”, “Hôm đây tôi thấy bọn họ cùng đi ra ngoài đó.”, “Tối hôm sau mới về nha~”, “Anh Tề sau khi trở về toàn trốn ở trong phòng, tôi thấy trên người anh có vài dấu vết nha~”, “À~~ Là vậy a...” Một đám người như vừa bừng tỉnh đại ngộ mà cảm thán nói.

Rõ ràng nghe được lời thảo luận của bọn họ, nhớ tới cái đêm hoang đường hôm đó, mặt A Tề ngay lập tức đỏ lên, có chút phần nộ mà trừng Giang Tử Đông một cái, gạt tay anh ra.

“Anh Giang...” A Tề bình tĩnh nói, “Anh...”

“Gọi là Đông ca đi, ai cũng gọi tôi như thế cả.” Giang Tử Đông cắt lời cậu.

A Tề mím môi không nói lời nào, hung hăng trừng mắt với anh.

Giang Tử Đông cười cười, nói: “Không thích thì thôi... Gọi là Tử Đông cũng được.”

A Tề lạnh mặt nói: “Anh Giang.”

Giang Tử Đông có chút bất đắc dĩ mà nhún nhún vai, “Được rồi, em nói đi.” “Tôi mong anh sau này đừng xuất hiện ở đây nữa, như vậy sẽ quấy rầy tới... Công việc của tôi. Hơn nữa, nếu như bị anh chủ biết, anh sẽ gặp phiền phức...”

“Đừng sợ.” Giang Tử Đông điềm tĩnh nói, “Tôi sẽ phối hợp với công việc của em. Sẽ không làm em mệt đâu. Về phần ông chủ của em, tôi sẽ nói với cậu ấy.” Nói xong, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của A Tề, “Sau này, em chỉ cần theo tôi là được rồi.” Dừng một chút, “Trước tiên thử một tháng xem thế nào nhé?”

A Tề giật mình ngay người đứng đó, một lát sau mới gian nan nói: “Anh là muốn... Bao nuôi tôi...” Xấu hổ nuốt một ngụm nước miếng, A Tề không thể tin được mà nói, “Là ý này... Sao?”

Giang Tử Đông mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy a.”

Chưa từng có giây phút nào giống như bây giờ khiến A Tề khiếp sợ cùng bối rối đến thế, nhưng trong lòng lại có một tư vị nào đó khó nói nên lời...

Giang Tử Đông khẽ thở dài, nói: “Tôi cũng biết là rất khó tin, không ngờ tôi lại có cái ý này. Thế nhưng tôi muốn giữ em ở bên người.”

Mặt A Tề càng đỏ hơn, bàn tay buông xuôi bên người gắt gao nắm lại.

- Chết tiệt! Anh thật sự cho rằng mình là MB sao? Còn bao nuôi! Bao nuôi?!!

Giang Tử Đông thấy A Tề nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, có chút bất đắc dĩ mà cười cười, nói tiếp, “Ban đầu tôi tưởng rằng chỉ là nhất thời xung động, say mê thân thể của em, cho nên mới để mình tỉnh táo lại một chút, không gặp em vài ngày.”

“Tôi dùng khoảng thời gian đó suy nghĩ thật kỹ một chút. Kết quả mới phát hiện ra, chính mình... Lại không thể khống chế được... Mà nhớ em.”

“Hơn nữa, vừa nghĩ tới cảnh em ở bên cạnh thằng đàn ông khác, tôi cảm thấy rất tức giận.”

“Tôi rất muốn gặp em, A Tề.”

“Tôi rất thích em, cho nên, tạm thời ở bên tôi...”

“Được không?”

Giọng nói rất dịu dàng, nụ cười của anh cũng vậy, giống như ánh mặt trời rực rỡ ngày đông, ấm áp chiếu xuống người.

A Tề ngẩng ngẩn nhìn anh, không nói nên một câu nào cả.

Giang Tử Đông không giống với những vị khách ở trong quán, trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười lỗ mãng, thuận miệng là nói ngon dở ngọt. Ngược lại, khi anh dùng thanh âm trầm thấp nói ra những lời này, biểu tình trên mặt cũng dịu dàng mà chân thành như vậy.

Mỗi một câu nói, đều khiến tâm của A Tề kịch liệt rung động không thôi...

Nhớ anh sao? Đúng vậy, cậu trong vòng một tuần nay, không lúc nào là không nhớ tới anh.

Nhớ tới nụ cười ôn nhu của anh, nhớ tới đầu ngón tay nóng rực của anh khi anh vuốt ve thân thể cậu, nhớ tới nụ hôn ấm áp anh dành cho cậu, còn có những vui sướng anh mang tới mà cậu chưa từng nếm qua.

Có thể, bởi vì mình cô quạnh lâu lắm rồi, mới có những say mê nhất thời với thân thể như vậy.

Thế nhưng, ngoại trừ cái thân thể ngây ngô này ra, tựa hồ còn có chút gì đó đặc biệt hơn nữa. Sợ anh xuất hiện, rồi lại chờ mong anh xuất hiện... Cái loại tâm tình mâu thuẫn không rõ ràng này khiến A Tề cảm thấy hoảng loạn, thậm chí là sợ hãi.

Cậu có phải thích Giang Tử Đông rồi hay không?

Vốn đã hai lần tổn thương, đối với người lạ phải có phòng bị mới đúng, thế nhưng khi đó vì cái gì lại bỏ cả đề phòng, tin tưởng anh sẽ không thương tổn mình, an tâm đi theo anh chứ?

Là bởi vì nụ cười cùng thanh âm của anh quá mức ấm áp sao?

“Đồng ý với anh, được không?” Giang Tử Đông ôm lấy eo A Tề, thân mật dán trán mình lên trán cậu, “Anh sẽ không ép buộc em làm gì cả, em có thể rời đi bất cứ lúc nào em muốn.”

Nhìn cặp mắt sáng sủa của anh gần ngay trước mắt, A Tề gian nan nuốt nuốt nước miếng.

“Đi theo anh, xem như là... Làm bạn với một thằng cô đơn như anh được không?”

A Tề trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừm...” Thanh âm nhỏ bé yếu ớt như con muỗi.

Giang Tử Đông ôm A Tề thoải mái cười ha hả, “Anh cũng không phải là bọn buôn người, biểu tình của em làm gì mà oanh liệt như thế.” Nói xong, đưa tay xoa xoa mái tóc đen mềm mại của cậu cho rối lên, nhẹ nhàng nắm tay cậu nói, “Đi thôi.”

A Tề đỏ hết cả mặt, ngoan ngoãn theo sau anh, đi về phía bãi đỗ xe.

Cậu cũng không nói rõ chân tướng cho Giang Tử Đông nghe. Có thể cậu thật sự điên rồi. Cậu thật sự rất lưu luyến cái ấm áp mà người này dành cho cậu, nhìn nụ cười ôn nhu của Giang Tử Đông, nơi mềm mại nhất đáy lòng như được phơi dưới ánh mặt trời ấm áp. Cho nên... Cậu thà rằng mạo hiểm như một con thiêu thân lao đầu vào lửa để duy trì cái quan hệ mỏng manh như bạn tình này, còn hơn là như một cái xác không hồn suốt ngày ẩn núp trong quán bar.

Dù cho lần này không có kết quả tốt đi nữa... Cậu cũng chấp nhận. Dù sao thì người bị tổn thương nhiều lần cũng chai rồi. Ít ra, ở cùng một chỗ với Giang Tử Đông cũng khiến cậu cảm thấy mình còn biết kích động, còn biết hồi hộp, còn biết vui sướng... Như một “người sống”.

5.

Cuộc sống ở chung cứ như thế bắt đầu.

Cái mà A Tề không ngờ chính là, Giang Tử Đông cư nhiên mang cậu về “nhà” anh.

Đó là một căn nhà gần nơi làm việc của Giang Tử Đông, bởi vì anh sống một mình nên gian nhà cũng không lớn lắm, lại rất sạch sẽ. Trong phòng khách là một bộ ghế sofa màu vàng nhạt cùng một chiếc TV LCD cỡ lớn, phòng làm việc được sắp xếp rất chỉnh tề, giá sách ở trên tường được chất đầy sách, trên bàn làm việc có hai chiếc máy tính, một chiếc notebook, chiếc còn lại là máy tính để bàn. Thấy A Tề khấn trương đứng ở cửa không dám vào, Giang Tử Đông cười cười nói: “Laptop thì anh dùng để làm việc, còn máy tính để bàn này thì để thỉnh thoảng chơi game.”

“Chơi game?” A Tề thật sự không tin được người đàn ông thành công trong sự nghiệp trước mặt mình đây lại có quan hệ với cái từ “chơi game” này. Giang Tử Đông kéo A Tề đến sofa ngồi xuống, một bên rót nước, một bên giải thích nói: “Lúc anh còn học đại học thì cũng không có ngoan lắm đâu, trong phòng còn có ba cậu nam sinh khác, cả ngày đều đánh bài. Về sau anh tới nơi khác học, mua một chiếc vi tính, có lúc từng rất mê game online. Lúc đó chơi tới mê mẩn, còn bị thầy giáo gọi lên mắng cho một trận.” Giang Tử Đông dừng một chút, khẽ cười cười, “Bây giờ tuy đã đi làm rồi, bắt quá... Thỉnh thoảng cũng lên chơi game một chút, xem như là thư giãn tinh thần ấy mà.”

“Sau này em ở nhà, nếu như có buồn chán thì mở máy tính lên chơi cũng được. Đúng rồi, mật mã của cái máy để bàn là ba số 0.”

A Tề không biết anh vì sao lại nói với cậu mấy chuyện đó, có chút khấn trương mà nhìn quanh ngôi nhà lạ lẫm này.

Giang Tử Đông đưa ly nước tới, “Uống nước không?”

A Tề kinh ngạc một chút, vội vàng lắc đầu: “Không, không cần...”

“Em đừng khấn trương như vậy a.” Giang Tử Đông bắt đầu vỗ vỗ vai A Tề, “Anh không có ham mê kỳ quái nào cả, tìm em cũng không phải để ngược đãi em. Em không cần sợ anh như vậy chứ...” Giang Tử Đông ho nhẹ một tiếng, “Nhìn anh vô lại lắm sao?”

“Ặc, đương nhiên không phải...”

“Vậy em vì sao cứ trốn tránh anh mãi thế, không chịu nhìn anh... Hử?” Giang Tử Đông nghi hoặc vươn tay, nâng cằm đối phương lên.

Cả gương mặt của A Tề đều đỏ bừng, lông mi dài nhẹ nhàng rung động, vừa ngẩng đầu nhìn Giang Tử Đông một cái, lại cấp tốc cúi đầu xuống.

Giang Tử Đông sững sốt, mỉm cười, tiến đến bên môi A Tề, thấp giọng hỏi: “Đối với loại quan hệ này... Thấy xấu hổ sao?”

Không đợi A Tề trả lời, liền tiến sát lại, hôn lên cặp môi đang nhẹ nhàng run rẩy kia. A Tề cứng người một chút, nhắm mắt lại ngoan ngoãn thừa nhận nụ hôn này. Giang Tử Đông được một tác lại muốn tiến một thước, mở khớp hàm cậu ra, ôn nhu mà bắt đầu công thành đoạt đất.

Nụ hôn dần trở nên kịch liệt hơn. A Tề nhắm chặt hai mắt, bộ dáng vừa trức trặc nhưng lại ngoan ngoãn, triệt để chìm đắm vào cơn dục hỏa trong cơ thể Giang Tử Đông. Giang Tử Đông mạnh mẽ ôm lấy cậu, bước nhanh vào phòng, đem A Tề đang hồi hộp khấn trương áp ngã xuống chiếc giường rộng lớn.

Không có bất kỳ tác dụng của rượu nào hết, lần này... Hoàn toàn là cam tâm tình nguyện kết hợp.

Người đàn ông này vẫn ôn nhu như thế, A Tề rất nhanh đã sa vào trong sự dịu dàng của anh, chỉ có thể liều mạng hô hấp, thừa thụ những nụ hôn nhiệt tình này, cùng với những cái vuốt ve nhẹ nhàng và sự tiến nhập đầy cường thế...

Vào khoảnh khắc hai thân thể họ kết hợp với nhau, A Tề đột nhiên cảm thấy xúc động muốn khóc.

Cậu phát hiện, cậu đã nghiện cái người đàn ông tên là Giang Tử Đông này rồi. Cậu nghĩ, phòng bị của cậu có lẽ đã tan vỡ, mà càng đáng sợ hơn là, cậu căn bản không muốn từ bỏ.

Giang Tử Đông là người đầu tiên đưa cậu về nhà, người đầu tiên quan tâm tới cảm thụ của cậu, người đầu tiên thân nhiên cùng cậu nói chuyện phiếm. Tuy rằng, chủ đề nói chuyện rất đơn giản, thế nhưng, chưa từng có ai nguyện ý nói với cậu những chuyện vặt vãnh này, những chuyện ấy... Khiến cậu cảm thấy rất ấm áp. Cùng nhau nghênh đón cao trào, nhìn lồng ngực đang phập phồng ngay trước mắt, cảm thụ được hơi thở nóng rực ở bên tai, A Tề nhất thời cảm thấy tim đập nhanh muốn chết, chỉ có thể vươn hai tay ra, ôm chặt lấy lưng anh.

Một lát sau, Giang Tử Đông mới bình tĩnh lại, mỉm cười hôn lên trán A Tề, ôn nhu nói: “Mệt không? Anh mang em đi tắm.” Nói xong liền bế A Tề lên đi vào trong phòng tắm.

- Chưa từng có ai làm cái việc tẩy rửa giúp cậu cả. A Tề đột nhiên nhớ tới rất nhiều lần trước đây, cậu đều phải tự mình chống tường mà chậm rãi đứng dậy, chịu đựng đau đớn mà tự mình bước tới phòng tắm, rồi lại tự mình chậm rãi tẩy rửa thân thể, có đôi khi thật sự là rất đau, không còn khí lực nào nữa, ngồi ở trong bồn tắm đến khi nước đều nguội lạnh, cuối cùng mới phải cắn chặt răng, hạ quyết tâm đưa tay tới cái chỗ khó có thể mở miệng kia, để dòng nước băng lạnh chảy vào trong cơ thể, cái cảm giác rửa sạch vết thương đó, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Hôm nay được Giang Tử Đông ôm vào phòng tắm, dùng nước ấm cẩn thận rửa sạch thân thể cho mình, cảnh tượng đơn giản như vậy càng khiến vành mắt cậu chua xót không thôi.

Cậu biết, cậu đã thích Giang Tử Đông, bất tri bất giác rơi vào trong cái bẫy dụ dỗ của đối phương mất rồi...

Chỉ là, lần này chỉ có thể len lén mà thích người nọ. Bởi vì, cậu không dám thừa nhận... Rất sợ sẽ nhìn thấy được ánh mắt khinh miệt của Giang Tử Đông.

“Vì sao... Lại là em?” A Tề nhẹ giọng hỏi.

Giang Tử Đông giật mình, dừng lại động tác, “Em nói sao?”

A Tề ngẩng đầu lên nhìn anh, “Trong quán bar có nhiều người như vậy, vì sao anh lại chọn em?”

Giang Tử Đông nhìn cậu, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới khẽ cười cười, nói: “Bởi vì, em... Khiến anh thấy an tâm. Anh rất thích cảm giác này.”

Trong lòng A Tề khẽ run lên, đột nhiên ôm chặt lấy Giang Tử Đông, vùi đầu vào trước ngực anh.

Chất lỏng nóng rực ở viền mắt, cậu biết đó gọi là nước mắt.

Anh chủ đã từng nói với cậu, nghìn vạn lần không được khóc ở trước mặt người khác. Chỉ cần cậu khóc ở trước mặt người khác, thì người đó sẽ nắm được nhược điểm của cậu, sẽ càng thương tổn cậu sâu hơn.

Lúc bị Quan Thiên Trạch vứt bỏ, lúc bị Trần Nhiên ngược đãi, cậu cũng không có khóc, chỉ chống đỡ một hơi thở, bảo vệ một chút tự tôn hèn mọn đáng thương của mình.

Thế nhưng lúc này, chẳng biết tại sao, cậu lại rơi nước mắt. Giống như là ghen lâu lắm rồi rồi cuộc cũng bạo phát, nước mắt cứ từng dòng từng dòng tuôn trào, làm thế nào cũng không ngừng được.

Giang Tử Đông thấy nước mắt của A Tề cứ như nước sông không ngừng trào ra, nhưng vẫn hung hãn cắn môi, quật cường không để phát ra bất kỳ một tiếng động nào. Cái kiểu âm thầm khóc không tiếng động như thế này, bờ vai nhẹ nhàng run rẩy, mái tóc đen mềm mại dán ở trước ngực anh... Tất cả đều khiến trái tim Giang Tử Đông như bị ai đó thắt lại. Đau lòng...

Vì sao lại đau lòng người trước mặt như thế?

Muốn ôm lấy cậu, nhìn cậu vui vẻ mỉm cười, thậm chí điên cuồng mà nghĩ... Không bao giờ để cậu chịu bất cứ ủy khuất nào mà rơi nước mắt nữa.

Giang Tử Đông nhẹ nhàng vươn tay ra, dịu dàng ôm A Tề vào lòng.

“Đừng khóc...”

Ngón tay không ngừng không ngừng yêu thương vuốt ve mái tóc mềm mại của A Tề, thầm nghĩ nói cho cậu biết -

Có anh bên cạnh em rồi, cho nên, đừng sợ nữa...

Những chuyện đã qua, cứ để cho chúng xuống địa ngục hết đi. Có Giang Tử Đông anh ở đây, xem ai còn dám bắt nạt em.

50. Chương 51 - Phiên Ngoại 3: Hạnh Phúc Của Nhân Vật Phụ

1.

Giang Tử Đông đã tỉnh lại từ rất sớm, trời vừa sáng, chỉ có một tia sáng nhỏ nhoi lên lối chiếu qua rèm cửa sổ, rọi xuống một mảnh hỗn độn ở trong phòng, cơn kích tình điên cuồng tối hôm qua duy trì liên tục tới hừng đông, sau đó A Tề vì quá mệt mà ngủ thiếp đi mất, Giang Tử Đông sợ đánh thức cậu cho nên vẫn chưa dọn dẹp gì cả, vì vậy mà phòng ngủ mới sáng sớm đã vô cùng thê thảm, như là vừa mới bị trộm cướp cần quét qua vậy.

Giang Tử Đông ngáp một cái, vừa nghiêng đầu sang đã thấy gương mặt say ngủ của A Tề đang gối lên vai mình như mọi khi.

Hình dáng A Tề lúc ngủ trông rất mê người, hàng lông mi dày nhẹ nhàng che ở mí mắt, tóc mái nhẹ nhàng phấp phồng theo nhịp thở, cái mũi hơi nhú nhú lại, nhìn đáng yêu như trẻ con vậy. Giang Tử Đông rất thích nhìn cậu khi ngủ, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Chỉ là lúc này, cậu lại ngủ không được an ổn như mọi hôm. Hơi thở có vẻ gấp gáp, hàng lông mày nhíu chặt lại, như là đang mơ thấy giấc mộng nào đó không được tốt lắm.

Giang Tử Đông vươn tay ra, muốn xoa xoa hai hàng lông mày của cậu, lại sợ đánh thức cậu, tay vừa vươn ra hơi dừng lại một lát, cuối cùng đổi hướng đặt lên lưng cậu, nhẹ nhàng nhẹ nhàng ôm chặt cậu vào lòng.

Hơi ấm của da thịt dán vào nhau khiến A Tề thoải mái ưm một tiếng, đầu liền theo tự nhiên mà vùi vào trước ngực Giang Tử Đông, muốn hấp thu thêm càng nhiều ấm áp nữa.

Nhịp thở dần dần đều đặn biểu thị cậu đang ngủ rất say, ác mộng tựa hồ cũng đã kết thúc.

Chẳng biết tại sao, nhìn gương mặt không hề phòng bị này của A Tề, lòng Giang Tử Đông đột nhiên cảm thấy có chút đau đớn.

Cái loại đau đớn kỳ quái ấy, như là dùng kim nhẹ nhàng đâm vào da vậy, đau đớn bén nhọn, nhưng lại chỉ là trong thoáng qua.

Ở chung với A Tề đã gần một tháng rồi. Trong một tháng này, hai người ở chung với nhau, có thể nói là cực kỳ hòa hợp.

A Tề rất ít khi hỏi tới chuyện của Giang Tử Đông, cậu giống như đang tận tâm tận lực hoàn thành tốt vai diễn “bạn tình” của mình, mỗi ngày đưa mắt nhìn theo bóng dáng Giang Tử Đông đi làm, đến khi Giang Tử Đông tan tầm về nhà rồi, sẽ thấy A Tề đã sớm chuẩn bị cơm tối, chờ anh ở phòng khách. Đối với những đòi hỏi của Giang Tử Đông cũng không cự tuyệt, mặc dù mỗi khi làm tình cậu vẫn rất ngây ngô, thế nhưng vẫn luôn cố gắng thả lỏng thân thể để phối hợp với anh. Quan hệ như vậy vừa đơn giản mà lại thoải mái, thế nhưng Giang Tử Đông vẫn cảm thấy tựa hồ còn thiếu cái gì đó. Mà cái chỗ bị thiếu khuyết này mới chính là bộ phận then chốt giữa hai người bọn họ.

Có thể, đó chính là cái mà mọi người vẫn hay gọi là “cảm tình” chẳng...

Trong một tháng này, Giang Tử Đông không biết lúc anh đi làm thì A Tề làm cái gì ở nhà. Có đôi lúc anh muốn cho cậu một chút ngạc nhiên, vì vậy nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào nhà, kết quả lại chỉ thấy cậu ngồi ở một góc, ánh mắt thờ dãn nhìn đồng hồ ở trên tường.

- Nhìn thân ảnh yếu ớt của A Tề lẳng lặng ngồi ở trong góc ngây người ra, cô đơn lạc mịch như vậy, khiến Giang Tử Đông không khỏi cảm thấy đau lòng.

Anh biết A Tề có rất nhiều tâm sự khó nói ra lời, cũng không muốn kể anh nghe những chuyện cũ. Vì thế Giang Tử Đông không có cách nào biết chuyện của cậu được, cái duy nhất anh có thể chắc chắn là, A Tề đã từng chịu rất nhiều thương tổn, vì vậy mà cho tới bây giờ cậu chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cơn ác mộng đó được. Mấy ngày đầu cậu thường xuyên vào nửa đêm giật mình tỉnh giấc, có đôi khi sẽ sợ hãi nói mơ những lời rất kỳ lạ. Mỗi sáng sớm khi Giang Tử Đông tỉnh lại, đều sẽ thấy biểu tình nhú mày bất an của cậu.

Biểu tình như thế khiến Giang Tử Đông thật sự đau lòng tiếc thương.

Giang Tử Đông đã từng cố gắng để A Tề nói ra, thế nhưng ánh mắt trốn tránh cùng với đầu ngón tay run rẩy của cậu đều khiến Giang Tử Đông không đành lòng hỏi tiếp nữa, vì vậy anh nghĩ thầm, cứ như vậy cũng tốt. Chuyện quá khứ không cần quan tâm làm gì, quan trọng là... A Tề hiện giờ đang ở bên cạnh anh, mà anh cũng sẽ cho A Tề phần tình cảm ôn nhu nhất của mình.

Cứ như vậy ở bên nhau vui vẻ hết một tháng, sau đó, người với tiền đều thanh toán xong xuôi, không ai liên quan tới ai nữa.

Nguyên bản ngay từ đầu, quan hệ của bọn họ cũng chỉ là khách hàng và MB mà thôi, sau đó mới lấy chuyện bao dưỡng làm cái cớ, kỳ hạn một tháng đang dần dần tới gần, mà đoạn quan hệ này cũng đã sắp chấm dứt.

Đây chính là ý định ban đầu của Giang Tử Đông.

Chỉ là anh không ngờ rằng, thời gian anh ở chung với A Tề đã khiến trái tim anh dần lệch khỏi quỹ đạo của nó mất rồi. Anh càng ngày càng luyến tiếc A Tề, anh cũng đã tập thành thói quen mỗi sớm khi tỉnh dậy sẽ hôn lên trán cậu, mỗi ngày sau khi đi làm về đều chờ đợi A Tề ăn cần hỏi thăm. Càng đáng sợ hơn chính là, có những lúc đang làm việc anh sẽ nhớ tới A Tề, muốn biết người kia ở nhà làm cái gì, chỉ có một người một mình thì có cô đơn hay không? Dạy cậu chơi game liệu cậu có chơi chẳng? Đồ ngốc ấy ngay cả cái mê cung đơn giản cũng không đi được, không phải đang đi trên đường lại bị quái vật đánh chết rồi đấy chứ? Nghĩ nghĩ, sẽ nhện không được mà gọi điện thoại về nhà, nghe được giọng nói của cậu cũng cảm thấy vui vẻ, sau đó nói cho cậu một đồng việc phải chú ý, ngữ khí dong dài cứ y chang như mấy bà già vậy, sau khi cúp điện thoại xong, nhìn cô thư ký đang đứng nhìn anh ngây người ra, ngay cả anh cũng bắt đầu phải khinh bỉ chính mình. Những cấp dưới quen thuộc đều nhìn thấu dị dạng của anh, còn hay nói giỡn rằng, Đông ca gần đây có phải đang yêu hay không a, cả ngày mất hồn mất vía, nhiều khi còn cười khúc khích một mình nữa? Giang Tử Đông ngưng cười, quay sang tấm gương sờ sờ mũi, phớt lờ mấy lời nói đùa kia. Chỉ là trái tim trong lòng lại đập rất kịch liệt. Anh biết, cảm tình của anh dành cho A Tề đã vượt quá giới hạn cho phép rồi.

Thôi xong... Chẳng lẽ mình thật sự thích cậu ấy rồi sao?

Một bên ai thán chính mình cư nhiên lại bại dưới tay một tên ngốc như vậy, một bên lại nghĩ, rốt cuộc thì mình cũng đã thoát khỏi đoạn tình cảm đơn phương với Trình Duyệt rồi, hiện tại đã có thể tìm được một người để mình yêu thương bảo hộ. Loại cảm giác này cũng không tồi.

Chỉ là A Tề hình như không nghĩ như thế...

Tối hôm qua trong lúc ăn cơm, Giang Tử Đông mơ hồ hỏi dự định của A Tề sau này là gì. A Tề rất cương quyết mà nói: “Em tính tiếp tục quay về quán bar làm việc.”

Câu trả lời không chút do dự kia khiến Giang Tử Đông rất không vui, một bên thầm oán giận đối phương sao mà vô tình, một bên lại ôn nhu dỗ dành cậu: “Ở lại đây không tốt sao?”

A Tề lắc đầu nói: “Không được. Em ở đây cũng không tiện cho anh.”

Giang Tử Đông chặn lời cậu: “Tiện a. Em ở chỗ anh thì có cái gì mà không tiện chứ?” Nói xong cũng cảm thấy mình sao mà giống như sói xám dụ dỗ cừu non đơn thuần quá, không khỏi ngẩng đầu nhìn phản ứng của A Tề.

Phản ứng của A Tề chính là cúi đầu nhìn vào bát cơm của cậu, sau đó lại lắc đầu nói: “Không được, em quay về sẽ tốt hơn.”

Giang Tử Đông buồn bực trong lòng, cưỡng ép cậu ở lại cũng không tốt, không thể làm gì khác hơn là dùng kế hoãn binh: “Vậy anh giúp em tìm một chỗ làm tốt hơn chịu không?”

Thấy A Tề vẫn không có phản ứng gì, Giang Tử Đông nhẹ nhàng cầm tay A Tề, dịu dàng nói: “Em đừng quay về đó nữa, quán bar dù sao cũng không phải là nơi an toàn gì cho cam.”

A Tề ngẩng đầu lên, hướng Giang Tử Đông cười cười, nhẹ giọng nói: “Anh Giang, cảm ơn ý tốt của anh.” Nói đến đây, trong ánh mắt tràn ngập niềm cảm kích, tựa như một chú cún bị lạc đường vừa tìm được chủ nhân của mình vậy.

Trong lòng Giang Tử Đông khẽ động, đang định ôm lấy cậu mà hưng hăng hôn một hơi, chỉ thấy A Tề ngại ngùng cúi đầu, nói: “Anh không cần lo lắng, em ở chỗ đó rất an toàn. Anh chủ đối với em rất tốt, ngày hôm nay anh ấy còn gọi điện thoại hỏi em khi nào thì trở về nữa mà.” Nhắc tới anh chủ của mình, thần tình của A Tề liền thay đổi, điều này lại càng khiến Giang Tử Đông thêm buồn bực.

“Ông chủ các em đối với em rất tốt sao? So với anh có tốt hơn không?” Con ghen bốc lên, đầu óc cũng nóng dần, bắt đầu nghĩ tới những chuyện không đâu.

Cá tính của A Tề đơn thuần như vậy, có thể lẫn lộn trong quán bar nhiều năm đến thế, lại còn có chút danh tiếng, những người trong quán ai cũng kính trọng cậu, hiển nhiên là vì ông chủ Diệp Kính Huy đã cho cậu một chỗ dựa rất vững chắc. Cái tên Diệp Kính Huy phong lưu thành tính kia, nói không chừng đã ăn A Tề sạch sẽ rồi. Quan hệ giữa mấy cậu trai đứng đầu trong quán với ông chủ thì có ai mà không biết chứ...Gương mặt Giang Tử Đông dần trở nên âm trầm, A Tề thì vẫn cứ mơ mơ màng màng, không biết rằng mình đã làm cho người đối diện ăn biết bao nhiêu là dấm chua, còn ngượng ngùng mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh chủ đối với em rất tốt. Anh ấy là người mà em kính trọng nhất trên đời.”

Giang Tử Đông càng nghĩ càng bực mình, mình kiếp trước có phải thiếu tiền người nhà họ Diệp không vậy? Lúc học đại học thích mỗi mình Trình Duyệt thì bị lão đại của Diệp gia cuỗm đi mất, bây giờ thật vất vả mới có thể giải thoát khỏi Trình Duyệt, kiếm được một chú mèo con đáng yêu đơn thuần như thế này để bảo hộ, kết quả lại bị Diệp nhị thiếu gia giành trước?! Thấy A Tề mỗi khi nhắc tới Diệp Kính Huy thì mang theo vẻ mặt sùng bái, ngọn lửa trong lòng Giang Tử Đông càng bốc cao hơn, trực tiếp thiêu hủy cả thần trí.

Đám phán như thế này mãi chẳng giải quyết được gì, dưới cơn nóng giận bèn ôm A Tề vào phòng ngủ, trực tiếp dùng thân thể nói cho cậu biết, ai mới là người cậu nên để trong lòng nhất!

Tối hôm qua giằng co với A Tề cả một đêm, lúc này, nhìn A Tề tựa vào trước ngực mình ngủ mà nhú nhú mày, nghĩ tới hôm nay cậu phải rời đi, trở lại cái quán bar hỗn loạn lúc nào cũng lấp lánh ánh đèn chói mắt kia, không biết sẽ bị bao nhiêu người ăn hiếp... Giang Tử Đông lại nhin không được mà đau lòng.

- Anh sẽ không để em đi, càng không để cho trong đầu em lúc nào cũng là Diệp Kính Huy tốt nhất, sau này chỉ cho phép trong đầu em có ba chữ thôi, Giang Tử Đông!

Giang Tử Đông âm thầm nắm tay.

Nhìn gương mặt say ngủ của A Tề bên cạnh mình, Giang Tử Đông nhin không được mà cúi đầu xuống, như là tuyên bố quyền sở hữu của mình mà khẽ hôn một cái lên trán cậu, sau đó xốc chân bước xuống giường.

2.

Giang Tử Đông biết, với tính cách của A Tề, nếu lúc tỉnh dậy phát hiện không có anh ở nhà, cậu đương nhiên sẽ không tự ý bỏ đi, dù sao thì tiền phí một tháng này anh còn chưa thanh toán cho cậu.

Giang Tử Đông cũng hiểu được chính mình rất dễ tiện, ăn tươi nuốt sống người ta thì thôi, còn giữ A Tề bên người cả một tháng, ngay cả một xu cũng chưa từng cho cậu, A Tề gốc gác tới hôm qua mới đột nhiên nhớ tới chuyện này, đỏ mặt theo sát anh nhắc tới vấn đề thù lao, vì vậy Giang Tử Đông lại càng dễ tiện hơn, bảo chờ ngày mai rồi tính luôn một thể.

Cứ như vậy, A Tề chưa nhận được tiền thì sẽ không rời đi, chí ít thì cũng có thể giữ chân cậu được ngày hôm nay, anh bây giờ cũng nên đi giải quyết một vài cản trở. Xác thực mà nói, chính là cái tên cản trở họ Diệp kia.

Hôm nay là cuối tuần, nhân viên trong quán bar Crazy đang ghé vào quầy bar mà ngủ gà ngủ gật, đột nhiên bị người ta vỗ cho tỉnh giấc, mở mắt ra liền thấy một người đàn ông mặc âu phục đứng ở trước mặt mình.

Người này trông cực kỳ anh tuấn, sắc mặt tuy có chút âm trầm nhưng nhờ vậy mà có một chút phong độ của một đại ca xã hội đen.

Bất quá nhìn cái dạng này... Hình như là tới tìm cơ hội thì phải?

Cậu nhân viên miễn cưỡng cười nói: “Thưa anh, bây giờ mới tám giờ sáng. Chỗ chúng tôi sáu giờ tối mới bắt đầu hoạt động.” “Tôi đến tìm người.”

“Ặc... Tìm người?” Cậu nhân viên giật mình, “Tìm ai ạ?”

“Ông chủ của các cậu.” Giang Tử Đông hơi ngừng, “Diệp Kính Huy.”

Cậu nhân viên nghi hoặc nói: “Ông chủ? Anh là...”

“Tôi là người quen của Diệp Kính Huy, tìm cậu ấy có việc.”

Cậu nhân viên lúc này mới cười nói: “Ông chủ hiện giờ đang ngủ, có dặn qua là không được quấy rối. Không bằng anh để lại số điện thoại đi, khi nào anh ấy tỉnh sẽ gọi cho anh?”

“Không cần, tôi ở đây chờ cậu ấy cũng được.”

Giang Tử Đông ngồi ở trên ghế sofa cạnh đó đợi một hồi, Diệp Kính Huy vẫn chưa rời giường. Mất thấy đồng hồ đeo tay đã điểm chín giờ, Giang Tử Đông không khỏi nhíu mày hỏi: “Ông chủ các cậu bình thường dậy lúc mấy giờ?”

Cậu nhân viên cười cười nói: “Bình thường thì khoảng chín giờ rưỡi mới dậy, nhiều khi anh còn ngủ thẳng tới trưa luôn.”

Lại đợi thêm mười phút nữa, thấy trên lầu vẫn không có động tĩnh gì. Giang Tử Đông rốt cuộc cũng nhịn không được đứng lên, xoay người đi vào thang máy, “Để tôi tự đi tìm cậu ta.”

Cậu nhân viên ngẩn người, vội vàng đuổi theo Giang Tử Đông, một bên sốt ruột hô to: “Anh à, anh không thể đi...”

Giang Tử Đông trầm mặt đóng cửa thang máy, hoàn toàn chặn cậu nhân viên nọ ở bên ngoài.

Nghe bạn bè hay tới quán bar có nói qua, Diệp Kính Huy ở đây có một gian phòng VIP, chính là phòng số 1 ở lầu 3. Trước đây khi hắn còn lăn lộn trên thương trường, thường xuyên về đây ở một thời gian, về sau thì rửa tay gác kiếm, nhà không biết đã dọn đi đâu, chỉ là thỉnh thoảng sẽ về quán bar ngủ.

Ngày hôm nay trực tiếp tìm tới cửa quả thật có chút mạo hiểm, bởi vì khả năng Diệp Kính Huy có ở trong quán bar cũng không cao. Bất quá xem ra là vận khí của anh cũng không tệ lắm, tới tận cửa thì vừa đúng lúc Diệp Kính Huy có ở đây.

Nghĩ một lúc, Giang Tử Đông hơi nhướng nhướng mày, chậm rãi đi tới phòng số 1.

“Đính đoong...”

“Đính đoong...”

“Đính đoong đính đoong đính đoong đính đoong...”

Tiếng chuông cửa bởi vì lúc đầu khách khí mới chậm rãi vang lên, về sau thì nhất quyết thành một chuỗi tạp âm đinh tai nhức óc, Diệp Kính Huy đang mơ đẹp thì bị tiếng chuông cửa kinh khủng này đánh thức, ở trên giường duỗi chân duỗi tay một lúc, sau đó không thêm để ý tới chuông cửa nữa, tiếp tục ngủ.

“Đính đoong đính đoong đính đoong...”

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang. Giang Tử Đông tựa ở cạnh cửa, ngón trỏ ấn chuông không buông, khiến cho tiếng chuông cửa vang lên tiết tấu đều đều không hề gián đoạn.

Diệp Kính Huy cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, xoay người xuống giường, choàng đại chiếc áo ngủ lên người rồi ra mở cửa.

Người đàn ông đứng trước mặt mặc một bộ âu phục chỉnh tề, biểu tình trên mặt lại có chút mất kiên nhẫn, thấy Diệp Kính Huy đã mở cửa, anh mới rút tay lại, cười nói: “Diệp nhị thiếu gia, chào buổi sáng a, không

quấy rối cậu ngủ chứ?” Đây rõ ràng là nói dối không chớp mắt mà, xem ra người này không thể coi thường được...

Diệp Kính Huy neho mắt lại, tỉ mỉ quan sát anh một hồi. Ai nha, nguyên lai là Giang Tử Đông, bắt cóc A Tề nhà tôi còn chưa tính sổ với anh a, anh còn chủ động đến tận cửa?

Khóe miệng Diệp Kính Huy giương lên, khuôn mặt cười cười giả bộ chân thành nói: “Hèn chi tiếng chuông cửa sáng nay đột nhiên trở nên êm tai dễ nghe như vậy, thì ra là anh Giang đại giá quang lâm nha.” Dứt lời liền hướng Giang Tử Đông nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói, “Tôi cũng không chịu đánh thức tôi sớm một chút, để anh chờ lâu như vậy, thật là thất lễ quá.”

Nhìn cái dạng ngoài cười nhưng trong không cười của hắn, sau lưng Giang Tử Đông bỗng nổi lên một tầng da gà, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nho nhã lễ độ, cố ý hỏi: “Cậu không ngại tôi đánh thức cậu sao?”

“Sao lại ngại chứ, ngủ thì ngày nào lúc nào cũng có thể ngủ, chứ còn gặp mặt anh Giang thì chính là cơ hội nghìn năm có một a.” Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói.

Nghe Diệp Kính Huy càng nói càng buồn nôn, Giang Tử Đông nghĩ mình cứ tốc chiến tốc thắng cho rồi. Tính tình Diệp Kính Huy âm tình bất định, lúc này thì mang vẻ mặt tươi cười nói lời ngon ngọt, biết đâu lát nữa thình lình đâm một nhát sau lưng mình không chừng.

“Chúng ta cứ tiến vào chủ đề chính đi.” Giang Tử Đông nói.

Diệp Kính Huy gạt đầu, xoay người đi tới gian phòng cách vách, mở cửa phòng nói: “Anh Giang, mời.”

Hắn không mời Giang Tử Đông vào phòng của mình, đây đối với Giang Tử Đông mà nói, là một chuyện rất tốt. Có người nói trong phòng hắn có rất nhiều hình cụ kỳ quái, chỉ có những người có quan hệ đặc biệt mới có thể tiến vào. Đương nhiên, Giang Tử Đông chẳng muốn trở thành người “đặc biệt” của hắn chút nào.

Gian phòng cách vách này ngược lại được bố trí rất chỉnh tề thoải mái, thảm và ga giường đều mang một màu giống nhau, dùng hoa văn nhỏ nhỏ để trang trí, thoát nhìn rất lịch sự tao nhã.

Bên cửa sổ có một đôi sofa, Giang Tử Đông đi tới ngồi xuống, nhìn Diệp Kính Huy nói: “Nếu cậu đã nhận ra tôi rồi, vậy hẳn cậu cũng đã đoán được mục đích của tôi khi tới đây?”

Diệp Kính Huy ngồi đối mặt với Giang Tử Đông, khóe miệng hơi nhếch lên, ám muội nói: “Tôi cũng không phải thần tiên a, lòng của anh làm sao tôi có thể đoán được chứ?”

Giang Tử Đông nhướn mi: “Được thôi, vậy cứ nói thẳng, tôi đến đây là vì A Tề.”

Diệp Kính Huy hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, một lúc lâu sau mới vuốt vuốt cằm nói: “A Tề? Là anh em của anh Giang à? Bạn bè? Vợ? Hay là kẻ thù?”

“Được rồi, đừng giả bộ nữa. A Tề là MB trong quán của cậu, đừng nói với tôi là cậu không biết đấy?”

Diệp Kính Huy khiếp sợ nói: “Trong quán của tôi không có MB nào tên là A Tề cả, anh Giang có khi nào lầm rồi không?”

“Không lầm đâu.” Giang Tử Đông nhíu mày, “Tôi rất thích cậu ấy, cho nên mới tới tìm cậu, muốn cậu thả cậu ấy đi. Điều kiện cụ thể có thể thương lượng.” Diệp Kính Huy nhin không được nở nụ cười, ông chủ quán bar như hắn đây rốt cuộc cũng có thể trải qua tình cảnh tú bà thanh lâu gặp phải khách nhân đến chuộc thân rồi, cuối cùng cũng thỏa mãn a.

Giang Tử Đông thấy hắn cười vui vẻ như vậy, nhin không được nói: “Cậu cười cái gì?”

Diệp Kính Huy thích thú nhìn về phía anh, “Không nghĩ tới, anh Giang còn là một người si tình đến vậy.”

Giang Tử Đông thấp giọng nói: “Tôi cũng không nghĩ tới mình sẽ thích A Tề.” Dừng một chút, “Thế có thả người không?”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai nói: “Anh có thể vì cậu ấy làm tới mức độ nào chứ?” Thấy Giang Tử Đông trầm mặc, Diệp Kính Huy mỉm cười, “Nếu như, tôi muốn anh giao ra mật mã tài khoản ngân hàng của anh thì sao?”

Giang Tử Đông giật mình, không nghĩ tới cái tên Diệp Kính Huy này lại dùng chiêu sư tử ngoạm như thế, muốn toàn bộ gia sản của anh sao?

“Tôi không cho rằng cậu là người yêu tiền tài như vậy.” Giang Tử Đông nghi hoặc nói, “Vì sao lại muốn cái này?”

Diệp Kính Huy cười cười: “Kỳ thật tôi là một kẻ rất tham tài. Anh đã tìm tới cửa muốn tôi thả A Tề, nếu không ăn chặn của anh một chút, tôi làm sao an tâm a.”

“Chỉ điều kiện này thôi?”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Đúng vậy, tôi rất thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không có điều kiện nào khác.” Dừng lại một chút, còn nói, “Anh có mười phút suy nghĩ. Nếu như không muốn, anh có thể đem tiền trong tài khoản chuyển đi rồi đưa cho tôi mật mã cũng được.”

Giang Tử Đông trầm mặc một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Tôi không phải để ý tới tiền bạc, tôi chỉ không muốn A Tề trở thành món đồ để chúng ta giao dịch mà thôi.”

Giang Tử Đông từ trong túi lấy ra một tờ giấy, nhanh chóng viết xuống một nhóm chữ số đưa cho Diệp Kính Huy, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn vào đối phương, nói ra từng câu từng chữ: “Ở trong lòng tôi, A Tề... Là vô giá.”

Diệp Kính Huy tiếp nhận tờ giấy ghi mật mã trong tay anh, cười nhạt không nói gì.

Giang Tử Đông vẫn cảm thấy nụ cười kia của hắn sao mà quỷ dị, không biết hắn muốn dùng số tiền này để làm cái gì đây...

Mà anh cũng không có thời gian suy nghĩ xem Diệp Kính Huy có âm mưu gì nữa, quan trọng nhất vẫn là A Tề, đàm phán vừa kết thúc, Giang Tử Đông liền đứng dậy đi ra ngoài, lúc vừa đi tới cửa, lại nghe Diệp Kính Huy đột nhiên nói: “Có muốn ở bên cạnh anh hay không đều là do A Tề quyết định. Anh Giang, anh phải cẩn thận kéo cả người lẫn tiền đều mất hết đó nha.”

3.

Sau khi đi ra khỏi quán bar, trong lòng Giang Tử Đông vẫn có chút bất an. Anh không biết giữa A Tề và Diệp Kính Huy có cái loại quan hệ mờ ám kia hay không, càng không rõ Diệp Kính Huy đột nhiên muốn số tiền này để làm cái gì.

Kỳ thật, anh chẳng quan tâm tới việc vì A Tề mà mất cả khoản tiền tiết kiệm này, giống như lời anh đã nói với Diệp Kính Huy, ở trong lòng anh, A Tề không phải là vật phẩm để giao dịch, tình cảm của anh càng không thể dùng tiền để so sánh được. Cho nên khi Diệp Kính Huy bảo anh có thể chuyển tiền trong ngân hàng đi, anh cũng không tính toán gì đến vấn đề này, dứt khoát viết mật mã xuống, bởi vì anh nghĩ, tính toán chi li tới khoản tiền này, chả khác nào giống như mấy ông chủ bán hàng mặc cả trong chợ, A Tề của anh, không phải là để tính toán. A Tề của anh, đáng để anh trả giá hết thảy. Nói tới mới thấy lạ, khoảng thời gian sống chung với nhau mới có một tháng, anh đã xác định rằng cậu chính là người mà anh vẫn luôn kiếm tìm. Có lẽ, tình cảm chính là khiến cho người ta trở tay không kịp như vậy, nói chung, Giang Tử Đông một khi đã xác định cái gì rồi, thì không có khả năng buông tay lần nữa.

Lúc về tới nhà đã gần trưa, Giang Tử Đông vừa vào cửa đã trực tiếp đi tới phòng ngủ.

Sợ đánh thức A Tề đang ngủ say mới mở cửa ra một cách nhẹ nhàng, không ngờ nụ cười trên mặt lại trở nên cứng nhắc.

Ánh dương quang ngoài cửa sổ sát đất thật to chiếu vào phòng, rọi xuống chiếc giường đã được sắp xếp gọn gàng ở bên trong, sàn nhà cũng sạch sẽ, còn có bộ âu phục đã được đặt vào tủ quần áo thật chỉnh tề, cùng với một phong thư màu trắng đặt ở trên bàn kia khiến người chơi mất.

Cậu đi rồi?

Cư nhiên cứ như vậy mà không chút nào lưu luyến rời khỏi đây, trước khi rời đi còn dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ, giống như là không muốn để lại chút dấu vết gì ở đây vậy.

Ý thức được chuyện này, Giang Tử Đông chỉ cảm thấy tim mình buồn bực đến phát đau. Thì ra, anh sớm đã quen với sự tồn tại của người kia mất rồi, nụ cười của cậu sẽ đem tới cho anh niềm vui sướng cùng âm áp lớn nhất. Mỗi lần thấy nụ cười ngượng ngùng của cậu, Giang Tử Đông chỉ muốn dùng hết tâm tư của mình để cưng chiều cậu, thương cậu, đem cậu giữ ở bên người. Lúc này, nhìn gian phòng gọn gàng trống vắng, cả phòng tràn ngập ánh nắng nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Giang Tử Đông đã sống một mình trong căn nhà này mười năm rồi, vẫn luôn rất cô quạnh. Vốn tưởng rằng sau này có thể cùng nhau sống với A Tề, vừa nãy trên đường về còn định ngày mai tới khu thương mại mua chút đồ A Tề thích. Kết quả, vừa về nhà thì cậu đã bỏ đi rồi...

Giang Tử Đông đi tới bên giường, hít sâu một hơi, cầm lấy phong thư ở trên bàn mở ra, dòng chữ nho nhỏ liền hiện ra trước mắt:

“Anh Giang, ước định của chúng ta đã hết hạn rồi, tôi có việc phải về trước. Thù lao xin chuyển vào tài khoản của tôi, mã số là 6230...”

Giang Tử Đông trầm mặt, vò tờ giấy kia thành một cục, ném thẳng vào thùng rác.

...

Quán bar Crazy vào buổi tối vẫn luôn rất náo nhiệt, Giang Tử Đông đứng ở đại sảnh, ngọn đèn chói lóa khiến mọi thứ trước mắt đều mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy những bóng người đang điên cuồng nhảy múa xung quanh.

Quét mắt nhìn một vòng ở đây cũng không tìm thấy thân ảnh quen thuộc kia đâu, Giang Tử Đông cau mày đi tới quầy bar, hỏi cậu nhân viên phục vụ: “A Tề đâu?”

Cậu nhân viên hiển nhiên nhận ra Giang Tử Đông, vì vậy cười nói: “Anh Tề vừa bị ông chủ gọi đi rồi, anh Giang tìm anh ấy có việc gấp sao?”

Giang Tử Đông nói: “Không có việc gì, tôi ở bên kia chờ cậu ấy.”

Ở trong góc tối ngồi một hồi, liền thừa dịp không ai chú ý mà xoay người đi vào thang máy. Thang máy dừng ở lầu 3, Giang Tử Đông hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới trước cửa phòng Diệp Kính Huy, tay vừa vươn ra định nhấn chuông cửa, lại phát hiện cửa đang hé mở, có vài thanh âm kỳ quái từ khe cửa lọt ra, nghe giống như là...

Giang Tử Đông nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Tình cảnh trong phòng quả thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng được, trên chiếc giường lớn màu trắng, hai người đàn ông quần áo lộn xộn đang quần quýt cùng một chỗ, từ chỗ đứng của Giang Tử Đông nhìn sang, vừa lúc có thể thấy vẻ mặt đỏ bừng của A Tề đang nằm trên giường, còn có cả cái tên Diệp Kính Huy đang “giở trò” trên người cậu nữa...

Giang Tử Đông toàn thân cứng đờ, hai nắm tay bên thân siết lại thật chặt, hai mắt như cũng sắp bốc lửa, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa phòng bị đá bung ra, Giang Tử Đông mang theo vẻ mặt âm trầm xông vào, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diệp Kính Huy, cậu đây là có ý gì?”

Sắc mặt A Tề tái nhợt, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn cái người đang bùng bùng lửa giận ở ngay cửa nữa.

Diệp Kính Huy lại rất ung dung nhàn nhã, xoay người nháy mắt mấy cái với Giang Tử Đông: “A Tề vốn là người của tôi mà, anh không biết sao?”

“Tôi...”

A Tề vừa muốn mở miệng giải thích, Diệp Kính Huy liền quay đầu lại nhìn cậu, ôn nhu nói: “Ngoan~ không cần giải thích với anh ta, em yêu anh cũng đâu có gì là sai a.”

Giang Tử Đông chẳng thèm nhìn tới Diệp Kính Huy đang châm ngòi thổi gió, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm A Tề không tha.

Toàn thân A Tề đều run lên, vội vàng cúi đầu xuống.

Giang Tử Đông lại bước từng bước đến gần giường, nắm chặt cổ tay A Tề, lực độ mạnh mẽ như muốn nhét vào trong cơ thể mình vậy.

Giang Tử Đông nhìn thẳng vào mắt A Tề, trầm giọng nói: “Anh muốn nghe chính miệng em nói.”

A Tề gục đầu xuống không nói gì.

“Anh thích em.” Giang Tử Đông đột nhiên thấp giọng nói.

Nghe một câu như thế, A Tề khiếp sợ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thâm thúy của Giang Tử Đông đều tràn ngập sự chân thành cùng dịu dàng, khiến cho tâm can A Tề đều run lên, thích? Anh ấy cứ nhiên còn nói thích mình sao? A Tề thậm chí còn không dám tin tưởng.

“Mấy ngày nay anh cố ý níu kéo em, không thanh toán tiền phí, chính là vì muốn giữ em ở bên người... Ở trong lòng anh, em đã không còn đơn giản chỉ là một người bạn tình nữa, anh muốn em làm người yêu của anh, cùng chung sống với nhau...”

“Anh yêu em, A Tề.”

“Em thì sao? Anh chỉ hỏi em một câu thôi... Em có nguyện ý ở bên anh không?”

A Tề một lúc lâu vẫn không nói gì, ngón tay gắt gao nắm lấy ga giường, đối mặt với người đàn ông thành lĩnh thổ lộ tình cảm này, cậu không biết nên phản ứng thế nào mới phải. Yêu sao? Có lẽ cậu cũng đã thương anh mất rồi, nếu không thì làm sao có thể buông tự tôn mà lấy thân phận MB bầu bạn bên cạnh anh cả một tháng chứ? Trong một tháng này, ngày ngày cùng chung sống với anh quả thật rất vui vẻ, lúc nào cũng hy vọng thời gian đừng trôi quá mau, bởi vì hạnh phúc cậu có được bao giờ cũng ngắn ngủi.

Trước đây, mỗi lần cậu cảm thấy rằng mình đã có được hạnh phúc thì đều có người đánh cậu một đòn để cảnh tỉnh, để cậu hiểu rõ rằng cậu ngu ngốc biết bao nhiêu. Một nhân vật thấp bé như cậu, tùy tiện chết ở cái xó xỉnh nào đó cũng sẽ chẳng có ai nhớ tới, thì làm sao có thể có được cái loại tình yêu thần thánh đó chứ?

Trải qua biết bao lần lừa dối cùng thương tổn, cậu hiện tại... Chỉ thầm muốn có thể an phận sống qua ngày mà thôi. Cái thứ tình cảm len lén thích trộm này, cứ chôn dưới đáy lòng là tốt rồi, không nói ra miệng thì có lẽ sẽ không bao giờ đau khổ như vậy nữa.

“A Tề, trả lời anh.” Giang Tử Đông nắm chặt tay cậu, sốt ruột thôi thúc cậu.

A Tề cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ không theo anh đâu.”

Khi nói ra những lời này, giống như là đang rút một cây kim từ trong tim ra vậy, mạch máu toàn thân đều trở nên giá lạnh.

“Xin lỗi... Anh Giang. Tôi nghĩ... Anh sẽ tìm được người thích hợp để làm người yêu của anh hơn.”

Ánh mắt thất vọng của Giang Tử Đông một lần nữa khiến tâm can A Tề đau nhói, cậu miễn cưỡng nở nụ cười, gian nan nói: “Tiền phí một tháng này chúng ta cứ thanh toán sòng phẳng đi, về sau... Anh đừng tìm tôi nữa.”

Giang Tử Đông trầm mặt, theo dõi cậu một lúc lâu, thấy trên mặt cậu vẫn mang cái nụ cười khó coi như trước.

“Em thật sự không thích tôi?”

A Tề lắc đầu: “Thật xin lỗi... Tôi...”

Giang Tử Đông lạnh lùng cắt lời cậu: “Nếu tôi gọi vài cậu trai trong quán tới gian phòng bên cạnh với tôi, em cũng sẽ không quan tâm đúng không?”

A Tề giật mình, không trả lời.

Giang Tử Đông hạ giọng, nói rõ từng câu từng chữ: “Tôi lên giường với người khác, đối xử với họ như đối với em... Em thật sự, ngay cả một chút cũng không để tâm sao?”

Giang Tử Đông nói những lời này, nhìn A Tề thật sâu một cái, sau đó cũng không quay đầu lại mà xoa người đi ra khỏi cửa, đập cửa thật mạnh biểu thị cơn tức giận của anh.

A Tề kinh ngạc nhìn cánh cửa bị đóng lại, viên mắt dần dần trở nên ươn ướt, khuôn mặt tươi cười đầy ý vị của Diệp Kính Huy cũng trở nên mơ hồ không rõ nữa.

“Chắc, cái tên Giang Tử Đông này, còn chọc A Tề của chúng ta khóc được a?” Diệp Kính Huy trêu đùa.

A Tề vội vàng dụi dụi mắt, quay đầu lại miễn cưỡng cười nói: “Anh chủ...”

Diệp Kính Huy cười cười, nhẹ nhàng xoa xoa đầu A Tề, “Thật sự thích anh ta đến thế sao?”

“Em...”

“Cậu phải biết hậu quả nói dối trước mặt anh rồi đấy.”

A Tề gắt gao cắn môi, không chịu nói lời nào. Diệp Kính Huy bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật hẳn hiểu rõ tâm tư của A Tề nhất, cái tên ngốc này a, trước đây bị hai tên cầm thú Quan Thiên Trạch và Trần Nhiên hành hạ đến độ thiếu chút nữa đã thành khờ khạo dại dột, một năm nay thậm chí còn sợ tiếp xúc với người lạ, suốt ngày sợ hãi chui rúc sống trong quán bar, cậu sợ mình sẽ thụ thương, cho nên cậu không dám đi thích Giang Tử Đông... Có lẽ, đã sớm yêu rồi, nhưng cũng không dám thừa nhận.

Thấy A Tề vểnh tai lên nghe động tĩnh sát vách, khoe miệng Diệp Kính Huy giương lên, cầm lấy remote mở TV.

Trong màn hình là hình ảnh được camera ở phòng bên quay lại, Giang Tử Đông kêu vài MB vào trong phòng, một đám trai trẻ vây lấy anh chúc rượu, Giang Tử Đông ngồi ở giữa ghế sofa, tiện tay ôm một cậu trai vào trong lòng, cúi người hôn xuống.

Hai mắt A Tề bỗng dưng tròn to, nắm tay trong ổ chăn càng nắm chặt hơn, chỉ hận không thể lập tức đi qua phòng bên đuổi hết đám ruồi kia đi!

Thật là khó chịu mà. Trái tim giống như là bị người ta siết lại vậy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn. Cậu nhớ tới những ôn nhu săn sóc của Giang Tử Đông dành cho cậu trong một tháng này, người tốt như vậy, sao có thể nhường cho kẻ khác được?

Thấy A Tề giống như một con mèo bị chọc cho xù lông lên, Diệp Kính Huy thỏa mãn cười cười, vỗ vỗ vai cậu nói: “Đừng làm khó mình nữa.”

Dứt lời liền xoay người đi vào phòng tắm.

A Tề cứng ngắc ngồi ở trên giường, hình ảnh ái muội trên màn hình lại một lần nữa kích thích thần kinh của cậu.

“Em thật sự không thích tôi sao?”

“Tôi cùng người khác lên giường, đối xử với họ cũng giống như đối với em... Em thật sự, ngay cả một chút cũng chẳng hề để tâm sao?”

Thanh âm trầm thấp của Giang Tử Đông nhiều lần vang ở bên tai khiến cho viên mắt A Tề càng thêm chua xót.

Làm sao có thể không để tâm chứ? Đã sớm yêu anh mất rồi, hận không thể cả ngày ở cạnh anh, một khắc không rời. Lúc này lại nhìn thấy cánh tay vẫn hay dịu dàng ôm mình kia đang ôm người khác...

Giang Tử Đông không giống với những kẻ trước đây. Lẽ nào mình thật sự không có dũng khí nói ra khỏi miệng sao? Cứ như vậy... Bỏ qua anh sao?

A Tề từ trên giường nhảy dựng lên, sửa sang lại quần áo một chút, mở cửa ra đi sang phòng bên cạnh.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, mấy cậu trai cũng kinh ngạc quay đầu nhìn cậu, A Tề bây giờ trông giống như một chú mèo bị người ta chọc giận vậy, hai nắm tay siết chặt bên thân giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên đánh người...

Gương mặt sung huyết đến đỏ bừng, hình như có chút thẹn thùng a?

“Các cậu... Đều, đều đi ra ngoài cho tôi.”

A Tề là quản lý trong quán bar, các MB trong quán đương nhiên là nghe lời cậu, cậu trai đang ngồi trên đùi Giang Tử Đông vừa muốn đứng lên, lại bị Giang Tử Đông ôm sát eo lại.

Ánh mắt Giang Tử Đông nhìn thẳng vào A Tề đang đứng ở cửa, thấp giọng nói: “Em làm cái gì vậy?”

“Tôi...” A Tề nhìn ánh mắt của anh, một lúc lâu cũng không nói ra lời, thấy mấy cậu trai ai cũng như đang hả hê xem kịch vui, A Tề then quá thành giận, bực mình nói: “Bảo các cậu đi ra, không nghe thấy sao?” Một đám người hai mặt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Giang Tử Đông, Giang Tử Đông nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Đi ra ngoài đi.”

Cậu trai cuối cùng ra khỏi cửa còn quan tâm giúp họ khóa cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí trầm mặc nhất thời có chút xấu hổ.

Cảm giác được khí tức của anh đang tới gần, A Tề khẩn trương nắm tay lại. Giang Tử Đông đứng cách cậu nửa thước, thấp giọng nói: “Em tới làm cái gì?”

“Em... Em quan tâm.”

“Quan tâm cái gì?” Giang Tử Đông hỏi tiếp.

Nhìn cậu xấu hổ đến nỗi ngay cả cổ cũng đều đỏ lên, Giang Tử Đông nhin không được giương lên khóe môi, không đùa giỡn cậu nữa, đỡ lấy trán cậu, dịu dàng hỏi: “Thích anh sao?”

“...Ừm ...Thích.”

Giang Tử Đông nhẹ nhàng ôm lấy cậu, đem đầu gác lên vai đối phương, thấp giọng nói: “Chuyện quá khứ đều quên hết đi, sau này chuyên tâm ở bên cạnh anh, được không?”

Cảm giác được cái ôm dịu dàng của anh, A Tề cảm động gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Được.”

Giang Tử Đông mỉm cười buông A Tề ra, nhìn vào mắt cậu hỏi: “Em với Diệp Kính Huy vừa nãy làm cái gì?”

“A?” Đột nhiên đổi trọng tâm câu chuyện khiến A Tề nhất thời không kịp phản ứng. Sau một lúc lâu mới đỏ mặt nói, “Anh chủ... Anh ấy bảo vừa học được một loại phương pháp mát xa, cho nên lấy em ra thử nghiệm một chút...”

Giang Tử Đông nhíu nhíu mày, “Mát xa?”

A Tề gật đầu: “Em với anh chủ không có gì đâu, anh ấy vẫn xem em là em trai, hơn nữa... Anh chủ cũng đã có người yêu rồi.”

Giang Tử Đông thỏa mãn cười cười, tiến đến bên tai A Tề, hờn dỗi nói: “Vậy mà vừa nãy không chịu giải thích với anh, còn nói nhiều lời khiến anh đau lòng như vậy...”

A Tề sốt ruột nói: “Em không phải cố ý. Em thích anh, thật mà...”

“Vậy chứng minh cho anh xem xem.”

A Tề chặn lại nói: “Chứng minh thế nào?”

Giang Tử Đông mỉm cười, cánh tay dùng lực một chút, ôm cả người A Tề lên, đi tới bên giường.

Xem ra, A Tề ngốc nghếch lại bị Giang Tử Đông ăn sạch rồi.

Về sau, Giang Tử Đông mang A Tề quay về Crazy “thăm người thân” gặp phải Diệp Kính Huy, Giang Tử Đông nhin không được hiếu kỳ với cái cảnh mờ ám của Diệp Kính Huy với A Tề ngày đó, vì vậy mà lấy cơn tức giận của mình làm cái cớ để hỏi.

Diệp Kính Huy nói, hắn rất thích nhìn người ta phần nộ trùng mắt với hắn.

Kỳ thực Diệp Kính Huy khi đó là muốn mượn cơ hội chia rẽ hai người bạn họ, bởi vì hắn cho rằng A Tề cũng không thích Giang Tử Đông, mà Giang Tử Đông chỉ là nhất thời ý loạn tình mê mà thôi. Không nghĩ tới chính là, bạn họ cư nhiên thật sự yêu nhau. Thấy hình dạng thống khổ của A Tề, Diệp Kính Huy chỉ

biết, tâm tư của tên gốc này xem ra đã không giữ được nữa rồi. Vì vậy liền tương kế tựu kế, còn bởi vì vậy mà bức Giang Tử Đông nói ra lời thật lòng.

Giang Tử Đông cười nói: “Vậy mà cậu còn giả bộ cứ như thật vậy, hại tôi tưởng cậu và A Tề thật sự có cái gì.”

Diệp Kính Huy nhàn nhạt nói: “Anh ở phòng bên cạnh ôm hôn đùa giỡn người ta không nói, thay rượu bằng nước, lại còn giả bộ say, cũng chỉ có A Tề gốc ghêch mới bị anh lừa mà thôi.”

Giang Tử Đông cười cười, “Mặc kệ thế nào đi nữa cũng phải cảm ơn cậu, chịu để A Tề đi. Em ấy đi rồi, nếu cậu muốn kiếm một quản lý khác tôi sẽ kiếm cho cậu một người thật khôn khéo để trợ giúp cậu buôn bán làm ăn, A Tề em ấy quá thành thật.”

Diệp Kính Huy nhướng nhướng mày: “Anh đã sớm biết thân phận của A Tề rồi à?”

Giang Tử Đông gật đầu: “Lúc đầu cho rằng em ấy là MB, ở chung một lúc mới phát hiện là không phải. Tâm địa của em ấy đơn thuần như vậy, lại còn truc trắc, một câu ngọt ngào dễ nghe còn không nói được, đừng nói chi đến chuyện lấy lòng tôi, vừa chạm một cái đã xấu hổ rồi còn gì... Nếu như MB trong quán cậu ai cũng giống em ấy, phỏng chừng khách của Crazy đều phải kéo nhau đến gây phiền phức cho ông chủ rồi a.”

“Xem ra anh cũng là thâm tàng bất lộ nha.” Diệp Kính Huy khen ngợi nói.

Hai người cùng nâng ly lên, nhìn nhau cười cười.

“Anh chủ.” Phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc, Diệp Kính Huy quay đầu lại, nhìn thấy A Tề cách đó không xa đang chậm chậm đi tới. Rời khỏi đây đã hơn nửa tháng rồi, khí sắc của A Tề rõ ràng đã tốt hơn xưa, ngay cả trên mặt cũng thường xuyên nở nụ cười.

A Tề đi tới bên cạnh sô pha ngồi xuống, Giang Tử Đông liền thức thời nói: “Tôi nghĩ các cậu còn có chuyện để nói, tôi tới quầy bar bên kia trước đây.” Dứt lời liền nhẹ nhàng hôn lên trán A Tề, dịu dàng nói, “Nói chuyện xong thì tới tìm anh nhé.”

A Tề ngoan ngoãn vâng một tiếng.

Chờ Giang Tử Đông đi rồi, Diệp Kính Huy mới cười tủm tỉm nói: “Lại còn làm cái trò tình chàng ý thiếp trước mặt anh nữa chứ... Cậu xem ra rất hạnh phúc a.”

A Tề đỏ mặt lên, có chút xấu hổ mà cười nói: “Anh ấy... đối với em rất tốt. Còn nói, nếu như em muốn quay về quán bar làm việc thì anh cũng không ngại. Anh chủ, nếu được thì để em quay về giúp anh nhé?”

Thoải thoải, để một người thành thành thật thật như cậu làm quản lý mãi chắc quán bar của tôi phá sản mất...

Diệp Kính Huy trong lòng ai thán không ngớt.

“Không cần đâu, nơi này hỗn tạp lắm. Hơn nữa, anh cũng không muốn mỗi lần cậu tới đây thì Giang Tử Đông cứ lù lù theo sau mãi.” Diệp Kính Huy nói xong, đưa tay rút ra một phong thư từ trong túi đưa cho A Tề, “Cầm lấy.”

A Tề hiếu kỳ hỏi: “Đây là gì ạ?”

“Quà anh tặng cậu đấy.”

A Tề mở phong thư ra, chỉ thấy trong đó là một dãy số tài khoản ngân hàng và mật mã.

“Em... Không cần nhiều tiền như vậy đâu.”

Diệp Kính Huy cười cười nói: “Cầm đi, cậu ở bên cạnh Giang Tử Đông cả ngày nhàn rỗi không có gì làm, lấy số tiền này buôn bán làm ăn cái gì đó nho nhỏ cũng không tồi a.”

A Tề suy nghĩ một chút, mình quả thật nên tìm chuyện gì đó làm, dù sao làm quản lý ở Crazy lâu năm như vậy, quy tắc buôn bán cũng đã rõ bảy tám phần rồi, Giang Tử Đông không nỡ để cậu đi làm ở ngoài, vậy thì ở nhà buôn bán online cũng được a, mua thêm một ít quà tặng, đồ thủ công, vân vân vũ vũ.

A Tề càng nghĩ càng thấy hưng phấn, trong lòng âm thầm lên một kế hoạch.

Vài ngày sau, Giang Tử Đông vừa đi công tác về đã thấy trong nhà chất đầy đủ loại hộp quà...

A Tề nhà mình lãng mạn quá vậy ta! Cư nhiên còn mua nhiều quà như vậy để đón mình về, còn gói gém tinh xảo như vậy nữa chứ...

Hử? Chờ một chút, đây là cái gì?

Thành phố Bắc Kinh, khu Triều Dương, đường XX, người nhận XX? Tỉnh Giang Tô, thành phố Nam Kinh, trường trung học XX, người nhận XX...

Giang Tử Đông đơ mắt đi tới phòng làm việc, vừa vào đã thấy A Tề đang ngồi chăm chú gói quà.

“Em... Đây là...”

A Tề ngẩng đầu cười cười, dùng tay áo lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Em muốn làm kinh doanh nho nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui thấy bán hàng online cũng không tồi, cho nên...”

Giang Tử Đông nhú nhú mày, nghiêm mặt nói: “Em làm ăn cái gì chứ? Chê anh kiếm tiền ít sao?”

A Tề đứng lên, đi tới trước mặt Giang Tử Đông, nhẹ giọng nói: “Em cả ngày đều nhàn rồi không có gì làm, hơn nữa... Em muốn dùng tiền tự tay kiếm được để mua đồ cho anh, em không phải cái gì cũng không biết, để anh chăm sóc em mãi, em...”

Giang Tử Đông thấy vẻ mặt cậu mang theo thần sắc ủy khuất, tâm đã sớm mềm nhũn ra, lúc này lại nghe cậu nói muốn dùng tiền cậu tích trữ kiếm được để mua quà cho mình, tâm tình vui vẻ muốn bay lên trời, không thềm để ý đến vấn đề gì nữa, ngay lập tức liền gật đầu đáp ứng: “Được, được, em thích là tốt rồi.”

A Tề cảm động ôm lấy anh, thành thật nghiêm túc nói: “Em sẽ thật cố gắng.”

Hai người cứ như vậy mà bình bình đạm đạm sống qua ngày, thật lâu sau đó, Giang Tử Đông liền tới Crazy kể khổ với Diệp Kính Huy, nói cái gì mà A Tề kinh doanh online càng ngày càng phát đạt, đã trở thành một ông chủ nhỏ rồi, cả ngày bận tới bận lui, ngay cả thời gian chơi với anh cũng không có nữa...

Là ai bị ai thu phục, điều này còn chưa biết rõ đâu nha.

~ The End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-tua-khong-khi>